FRANK HERBERT

DUNE'UN KAFİRLERİ

DUNE'un
KÂFİRLERİ

Orijinal Adı:

Heretics of Dune

Yazarı:

Frank HERBERT

Çeviren:

Arzu TASÇIOĞLU - Deniz VURAL

Yayıma Hazırlayan:

Halil ÖZER

Düzelti:

Meltem ARI

ISBN

975-6357-31-1

Basım Yeri:

Ufuk Matbaası. İstanbul

Dizgi:

Sarmal Yayımcılık

Sayfa Düzeni:

Leyla TEKOCAK

Kapak Tasarımı:

Sarmal Yayımcılık

SARMAL

İMÇ. Blokları 6. Blok 6103 Unkapanı Eminönü / İSTANBUL

Tel & Fax: (0.212) 328 11 06 (0.212) 528 05 43

Mithatpaşa Caddesi 24/A Kızılay ANKARA

Tel & Fax : (0.312) 433 50 18 430 66 24

eposta: dorukyayimcilik@mynet.com

Frank HERBERT

DUNE'un KÂFİRLERİ

Çeviren
Süha SERTABÎBOĞLU

SARMAL

j

TARAMA ve PDF: Pckolog

EPUB ve MOBİ: balci60

FRANK HERBERT

Bilimkurgunun en yaratıcı yazarlarından biri olan Frank Herbert 1920'de doğdu. Televizyon kameramanı, yorumcu radyo spikeri, istiridye avcısı, vahşi ormanda hayatta kalma eğitmeni, şiir çözümleyicisi, yaratıcı yazarlık öğretmeni, muhabir ve editör olarak çalıştı.

İlk bilimkurgu romanı *"The Dragon in the Sea"* (1956), nükleer denizaltıların, önseziyle yazılmış bir öyküsüydü. Küçük ve gizli bir düşmanın tüyler ürperten öyküsü *"The Green Brain"* (1966), sinemaya aktarıldı.

Bilimle kurgunun, çevrecilikle politikanın çarpıcı bir karışımı olan *Çöl Gezegeni Dune,* verilen ilk Nebula ödülünü kazandı. Hugo ödülünü Roger Zelazny'nin *And Call me Conrad* adlı eseriyle paylaştı. Ve şüphesiz bilimkurgunun en büyük destanı olan Dune serisinin temelini oluşturdu. Serinin diğer kitapları: *Dune Messiah*, *Children of Dune*, *God Emperor of Dune*. *Heretics of Dune ve Chapterhouse:* Dune'dur. Dune, David Lynch tarafından, 1984 te sinemaya aktarıldı.

Bilimkurgunun modern ustalarından biri olan Frank Herbert 1986'da öldü.

Frank Herbert'in Eserleri

Destination: Void
Direct Descent
The Dosadi Experiment
Eye
The Eyes of Heisenberg
The Godmakers
The Green Brain
The Maker of Dune
The Santaroga Barrier
Soul Catcher
Whipping Star
The White Plague
The Worlds of Frank Herbert

Dune Serisi

Çöz Gezegeni Dune
Dune Mesihi
Dune'un Çocukları
Dune'un İmparator Tanrısı
Dune'un Kâfirleri
Dune: Rahibeler Meclisi

Frank Herbert ve Bill Ransom'ın eserleri

The Jesus Incident
The Lazarus Efect
The Ascension Factor

Ben Dune'u yazarken

... kitabın başarısı ya da başarısızlığıyla ilgili hiçbir düşünce yoktu kafamda. Yazmayı düşünüyordum sadece. Altı yıllık bir araştırmadan sonra öyküyü toparlamak için oturdum; bir sürü konu katmanını plânladığım şeklide iç içe dokuyabilmem için, daha önce hiç yaşamadığım derecede yoğunlaşmam gerekiyordu.

Mesih mitini irdeleyen bir öykü olacaktı bu.

Bu öyküde, insanların işgal ettiği gezegeni bir enerji makinesi gibi gören yeni bir bakışın yaratılışı olacaktı.

Siyasetin ve ekonominin birbirine bağlı işlevlerine giriş olacaktı.

Kesin tahminde bulunmanın ve bunun yaratacağı tuzakların sınavından geçiş olacaktı.

Bu kitapta bir "her şeyin farkında olma" ilacını bulmak ve böyle bir şeye bağımlı olunursa neler olacağını görmek olacaktı.

İçme suyu, petrolün ve her gün kıtlaşan suyun bir analogu olacaktı.

Bu hem ekolojik bir roman olmalı hem de insanlarla ve onların insan değerleri hakkındaki insanca düşünceleriyle ilgili bir öykü anlatmalıydı ve bu katmanların her birini kitabın her aşamasında gözetmeliydim.

Bunlardan daha fazla bir düşünceye yer yoktu kafamda.

İlk kitabın ilk baskısının ardından, yayıncıların raporları çok yavaş geldi ve geldiğinde de doğruluktan uzaktı. Eleştirmenler kitabın iler tutar yerini bırakmadılar. On ikiden fazla yayıncı bu kitabı baştan reddetti. Reklamı yoktu. Ama bir şeyler oluyordu yine de.

İki yıl sonra, kitapçılar ve okurların kitabı bulamadıkları yönündeki şikâyetleri karşısında zor durumda kaldım. Bütün Dünya Katalog'u kitabı övdü. Yeni bir kült mü yarattığımı soran telefonlar alıyordum insanlardan.

Yanıt: "Vallahi hayır! "

Anlatmak istediğim şey, başarının yavaş yavaş farkına varılmasıdır. İlk üç Dune kitabı bittiğinde bunun popüler bir kitap-bana dendiğine göre, dünya çapında satılan on milyon baskıyla yayın tarihinin en popüler kitaplarından biri olduğundan pek kuşku kalmamıştı artık. Şimdi insanların en çok sorduğuysa "Bu başarı sizce neyi gösteriyor? " sorusu.

Bu beni şaşırtıyor. Başarısız olacağımı da beklemiyordum gerçi. Ama bu bir işti ve ben de yaptım. "Dune Mesihi'yle "Dune'un Çocuklarının bazı bölümleri Dune bitmeden önce yazılmıştı. Yazarken daha da geliştiler, ama esas öykü değişmedi. Ben bir yazardım ve yazıyordum.

Başarı, yazmaya daha çok zaman ayırabileceğim anlamına geliyordu sadece.

Dönüp de bu kitaba baktığımda, içgüdülerimle davranıp doğru bir şey ürettiğimi görüyorum. Başarı için yazılmaz. Böyle bir tavır sizin dikkatinizin bir bölümünü çekip yazma işleminden uzaklaştırır. Gerçek anlamda yazmak istiyorsanız yapacağınız tek bir şey var: Yazmak.

Sizinle okuyucu arasında, yazılı olmayan bir sözleşme vardır. Birisi kitapçıya gider de zorlukla kazandığı parasını (yani enerjisini) sizin kitabınız için verirse, o kişiye, onun hoşça vakit geçirmesini sağlamak için verebileceğiniz her şeyi vermekle yükümlüsünüzdür.

Gerçekten de, başından beri benim amacım hep buydu.

Frank Herbert

Frank Herbert Disiplinlerin çoğu, özgürleştirmek için değil, sınırlamak için düşünülmüş gizli disiplinlerdir. "Niçin?" diye sorma. Nasıl?" diye sorarken İyi düşün. "Niçin?", paradoksa götürür kaçınılmaz bir şekilde. "Nasıl?' sizi bir nedenler ve sonuçlar evrenine hapseder. Bunların ikisi de sonsuzluğu yadsır.

Arrakis Apokrifası

"Taraza size, bu Duncan Idaho gulalardan on iki tanesinin gelip geçtiğini söyledi, değil mi? Bu on ikincisi."

Yaşlı Aziz Anne Schwangyu üçüncü katın balkon korkuluğundan aşağıya, etrafı duvarla çevrili çimenlerin üzerinde tek başına oynayan çocuğa bakarak ve sesine kasten acı bir ton vererek söyledi bunları. Gammu gezegeninde avlunun beyaz duvarlarından yansıyan parlak öğle güneşiyle, çocuk gulaya çevrilmiş spot ışığı gibi bir aydınlık doldurmuştu ortalığı.

Gelip geçti! diye düşündü Aziz Anne Lucilla. Başıyla ancak hafifçe onaylarken. Schwangyu'nun bu olaya bakış tarzının ve seçtiği sözcüklerin ne kadar soğuk ve insanlıktan uzak olduğunu düşünüyordu. *Elimizdekiler bitti; yenisini gönderin!*

Çimenlerdeki çocuk yaklaşık on iki standart yaşta gibi görünüyordu ama görünüş, ilk anıları henüz uyandırılmamış bir gula için aldatıcı olabilirdi. Çocuk o an başını kaldırıp yukarıya, kendini yukarıdan seyredenlere baktı. Karakul yününden bir şapkaya benzeyen siyah saçlarının altından dikkatle yukarıya yönelen dik bakışlı, güçlü bir tipti. Yeni gelmiş baharın sarı renkli gün ışığı çocuğun ayaklarındaki küçük bir gölgeyi çevreliyordu. Teni koyulaşmıştı ama vücudunun hafifçe bir hareketiyle kayan mavi tek parça giysinin altından sol omuzunun açık renkli teni görünüverdi.

"Bu gulalar bizim için hem çok pahalı, hem de çok tehlikeli" dedi Schwangyu. Sesi dümdüz ve duygusuz; bu yüzden, bir o kadar da güç doluydu. Bu ses, memuruna hitap eden bir Aziz Anne Öğretmenin sesiydi ve Schwangyu'nun, gula projesine açıkça karşı çıkanlardan biri olduğunu vurguluyordu Lucilla'ya.

Taraza uyarmıştı: "O kadın sana kendi fikrini kabul ettirmeye çalışacak."

"On bir tane hata yeter" dedi Schwangyu.

Lucilla, Schwangyu'nun kırışık yüzüne bakarken düşündü: *Bir gün ben de yaşlanıp belki böyle pörsüyeceğim. Ve belki benim de Bene Gesserit'te bir gücüm olacak.*

Schwangyu, yüzünde Rahibelik işleriyle uğraştığı yılların izlerini taşıyan ufak tefek bir kadındı. Lucilla, atandığı ve çalıştırıldığı işler nedeniyle, Schwangyu'nun geleneksel siyah cüppesinin altında, onun giyinmesine yardım eden memur kızlar ve onunla çiftleşen erkekler dışında kimsenin görmediği, çok sıska bir vücut bulunduğunu biliyordu. Schwangyu'nun ağzı büyüktü; alt dudağı, ileriye doğru çıkıntılı çenesine doğru yelpaze gibi yayılan kırışıklarla büzülmüştü. İyi tanımayanların genellikle öfke diye yorumladıkları, kısa ve ters sözlerden oluşan sert bir tarzda konuşmaya yatkındı. Gammu Kalesi'nin komutanı olan kadın, Aziz Anaların içinde en çok ondan çekinirdi.

Lucilla Gula projesinin tümünü öğrenmeyi istedi yine. Ama Taraza ayrım çizgisini gayet net bir şekilde çizmişti: "Gulanın güvenliği söz konusu olduğunda Schwangyu'ya güvenilmeyecek."

"Daha önceki on bir tanenin çoğunu bizzat Tleilaxu'nun öldürdüğü kanısındayız" dedi Schwangyu. "Ki, bu da bize birtakım şeyleri gösteriyor."

Lucilla, Schwangyu'nun davranış tarzı karşısında, neredeyse hissiz bir şekilde bekleme davranışını benimsemişti. Bu tavrıyla diyordu ki sanki: "Ben senden belki çok daha genç olabilirim Schwangyu, ama ben de tam bir Aziz Anne'yim." Schwangyu'nun bakışlarındaki anlamı seziyordu.

Schwangyu Lucilla'nın hololarını seyretmişti ama kadının canlı hali daha şaşırtıcıydı. Bu kadın çok iyi eğitim almış bir Etkileyici'ydi, kuşku yoktu bundan. Hiçbir lensle değiştirilmemiş masmavi gözler, uzun oval yüzüne yakışan, delici bir ifade veriyordu Lucilla'ya. Siyah aba cüppesinin başlığı o anda geriye atılmıştı ve, bir miğfer içine sımsıkı toplanmış, sonra sırtına doğru uzanan kahverengi saçları görünüyordu. En sert kumaştan yapılmış cüppe bile Lucilla'nın iri göğüslerini tam gizleyemiyordu. Anaçlığıyla ünlü bir genetik soydandı ve Rahibelik için, ikisi aynı babadan üç çocuk doğurmuştu. Evet, iri göğüslü ve anaç tabiatlı, kahverengi saçlı bir afetti bu kadın.

"Siz bana pek bir şey söylemediniz" dedi Schwangyu. "Bu, Taraza'nın sizi bana karşı uyardığını gösteriyor."

"Suikastçilerin bu on ikinci gulayı öldürmeye kalkışacağına inanmanız için bir neden var mı?" diye sordu Lucilla.

"Kalkıştılar zaten."

Schwangyu hakkında düşünürken akla "kâfir" sözcüğünün gelmesi garip, diye düşündü Lucilla. Aziz Anneler arasında kâfirlik olabilir miydi? Bu sözcüğün taşıdığı dinsel anlam Bene Gesserit dünyasında çok garip duruyordu. Dinsel içerikli her şeye karşı, çok ustaca düzenlenmiş bir tavır takınan kişiler arasında inançtan dönme hareketi nasıl olabilirdi ki?

Lucilla yine aşağıya, art arda birçok kez perende attıktan sonra durup yine, balkondan kendisini seyredenleri gözetleyen gulaya baktı.

"Ne kadar da güzel yapıyor!" diye alay etti Schwangyu. Yaşlı sesi, altındaki şiddeti tam gizlemiyordu.

Lucilla Schwangyu'ya baktı bir süre. *Kâfirlik.* Fikir ayrılığı bu durum için yeterli bir sözcük değildi. Muhalefet, bu yaşlı kadında hissedilen şeyi tam ifade etmeye yetmiyordu. Bu, Bene Gesserit'i paramparça edebilecek bir şeydi. Taraza'ya karşı, Baş Aziz Anne'ye karşı isyan mı? Düşünülemezdi bu! Baş Anneler kral kalıbına dökülmüşlerdi. Taraza Konsey'i kabul edip de öğütlerini verdikten sonra kararını bildirdi mi Rahibeler buna itaat etmekle yükümlüydü.

"Yeni savaşlar yaratmanın zamanı değil şimdi!" dedi Schwangyu.

Dediği gayet açıktı. Saçılma'yla gidenler geri dönüyordu ve o Kayıplar arasından bazılarının niyeti Rahibelik için tehlikeliydi. Şerefli Analar! "Aziz Anneler" sözcüğüne nasıl da benziyordu bu.

Lucilla deneme kabilinden bir saldırıya geçti: "Yani sizce Saçılma'dan dönen Şerefli Analar sorununa mı yoğunlaşmamız gerekiyor?"

"Yoğunlaşmak mı? Hah! Onlarda bizim gücümüz yok. İyi bir muhakeme sergileyemiyorlar. Ve onlar Melanja bizim gibi hâkim değiller! Onların bizden istediği de bu, bizim melanj bilgimiz."

"Belki de" diye onayladı Lucilla. Bunu bu kadar kıt kanıtlarla kabul etmeye niyetli değildi.

"Baş Anne Taraza artık bu gula denen şeyle oyalanmaktan vazgeçti" dedi Schwangyu. Lucilla sesini çıkarmadı. Gula projesi, Rahibelerin, kökü eskilere uzanan duygularını incitmişti. Uzak bile olsa, yeni bir Kuisatz Haderah yaratabilme olasılığı kadrolarda şiddetli korku dalgalarının yayılmasına yol açmıştı. Tiran'ın solucanda kalan artıklarını kurcalamak! Fena halde tehlikeliydi bu.

"Bu gulayı asla Rakis'te bulundurmamalıyız" diye mırıldandı Schwangyu. "Uyuyan solucan uyanmamalı."

Lucilla tekrar dönüp çocuk gulaya baktı. Oğlan Aziz Annelerin oturduğu yüksek balkona sırtını dönmüştü ama duruşu, kadınların onu tartıştıklarını bildiğini ve yanıtlarını beklediğini gösteriyordu.

"Buraya, oğlan henüz çok küçükken gönderilmiş olduğunuzu fark etmişsinizdir kuşkusuz" dedi Schwangyu.

"Bu kadar ufak birinin derinden etkilendiğini hiç duymadım" diye doğruladı Lucilla. Schwangyu'nun fark edeceğini ve yanlış yorumlayacağını bilmesine karşın kendi sesindeki kendi kendisiyle hafiften alay edermişçesine tonu engellemedi. Döllenme yönetimi ve bununla ilgili tüm gereksinimler; bunlar Bene Gesserit'in en büyük uzmanlığıydı. Aşkı kullan, ama ondan kaçın; Schwangyu o anda böyle düşünüyor olsa gerekti. Rahibelik analizcileri aşkın köklerini bilirlerdi. Bunu gelişimlerinin çok erken döneminde denemişler ama etkiledikleri kişilerle çiftleşmeye asla kalkışmamışlardı. Aşka tahammül et, ama kendini ondan koru; kural buydu. Bunun insan genetik yapısının derinlerinde yattığını, türlerin devamını sürdürmek için güvenli bir hile olduğunu bil. Bunu gerektiğinde, seçtiğin bazı kişileri Rahibelik amaçları için etkileyerek (bazen de onların birbirlerini etkilemesini sağlayarak) bu kişilerin birbirlerine, normal bilinçle sağlanamayacak kadar güçlü bağlarla bağlanacağını bilerek kullan. Başkaları bu bağları görebilir ve sonuçlarını tasarlayabilir ama bağlananlar o bilinçsiz müzikle dansetmeye devam ederler.

"Bu çocuğu etkilemenin bir hata olacağını söylemedim" dedi Schwangyu, Lucilla'nın sessizliğini yanlış anlayarak.

"Bize ne emredilirse onu yaparız" diye çıkıştı Lucilla. Schwangyu bundan ne anlam çıkaracaksa çıkarsındı artık,

"Yani siz gulanın Rakis'te bulundurulmasına karşı çıkmıyorsunuz" dedi Schwangyu, "Merak ediyorum, hikâyenin tümünü bilseydiniz bu sorgusuz sualsiz itaate devam eder miydiniz?"

Lucilla derin bir nefes aldı. Duncan Idaho gulaların tüm dizaynı ona anlatılacak mıydı şimdi?

"Rakis'te Sheeana Brugh adında bir kız çocuğu var dedi Schwangyu. "Bu kız da solucanları kontrol altına alabiliyor."

Lucilla dikkat kesilmişliğini belli etmedi. *Dev solucanlar, Şeyh-Hulud değil. Şeytan değil. Dev solucanlar.*

Tiran'ın kehanetle önceden gördüğü kum binicisi çıkmıştı demek sonunda!

"Ben boş gevezelik yapmam" dedi Schwangyu, Lucilla sessizliğini sürdürünce.

Gerçekten de öyle, diye düşündü Lucilla. Ve sen bir şeyi, mistik anlamını ifade eden adıyla değil, belirtici adıyla andın. Dev solucanlar. Ve sen gerçekten, sonsuz düşü o solucanların her birinde birer bilinç incisi olarak taşınan ya da bize böyle inandırılan, Tiran'ı, yani II. Leto'yu düşünüyorsun.

Schwangyu, aşağıdaki çayırda duran çocuğa bakıp başını salladı. "Onların gulaları, solucanları kontrol altına alabilen o kızı etkileyebilir mi sanıyorsunuz?"

Sonunda deriyi soymaya başladık, diye düşündü Lucilla. "Böyle bir soruyu yanıtlamam gerekmez" dedi.

"Temkinli birisiniz" dedi Schwangyu.

Lucilla sırtını kamburlaştırdı ve gerindi. Temkinli mi? Evet, gerçekten de! Taraza uyarmıştı onu: "Schwangyu'nun karşısında olağanüstü temkinli, ama hızlı davranmalısın. Başarmak için çok dar bir zaman aralığımız var."

Neyi başarmak? diye düşündü Lucilla. Yan gözle Schwangyu'ya baktı. "Tleilaxu'nun bu gulaların on birini öldürmeyi nasıl başardığını anlayamadım. Savunmamızı nasıl aşabildiler ki?"

"Şimdi bizde bir Başar var" dedi Schwangyu. "Sanırım bu adam bir felaketi önleyebilir." Ama ses tonu, buna kendisinin de inanmadığını gösteriyordu.

Baş Anne Taraza demişti ki: "Sen bir Etkileyici'sin Lucilla. Gammu'ya gidince yeni bazı biçimlerle karşılaşacaksın. Ama senin görevin tüm dizaynı bilmeni gerektirmiyor."

"Bunun bedelini bir düşünün hele!" dedi Schwangyu, bu kez aşağıda çömelmiş, otları çekiştiren gulaya bakarak.

Lucilla biliyordu, bedelin bununla bir ilgisi yoktu. Hatanın açıkça kabul edilmesi çok daha önemliydi. Rahibelik hatasını açık edemezdi. Ama bir Etkileyici'nin erkenden çağırılmış olması, işte bu her şeyden önemliydi. Taraza, Etkileyici'nin bunu anlayacağını ve yeni biçimi kısmen de olsa tanıyacağını biliyordu.

Schwangyu iskelet gibi eliyle, yine tek başına oynadığı oyuna dönen, çimenlerin üzerinde koşup yuvarlanan çocuğu gösterdi.

"Siyaset" dedi Schwangyu.

Schwangyu'nun *kâfirliğinin* özünde Rahibelik politikasının yattığından kuşku yok, diye düşündü Lucilla. İç tartışmanın hassasiyeti, Schwangyu'nun burada, Gammu'daki Kalede görevlendirilmiş olmasından anlaşılabiliyordu. Taraza'ya karşı çıkanlar bir kenarda oturmayı reddediyordu.

Schwangyu döndü ve doğrudan Lucilla'nın gözlerine baktı. Yeterince şey söylenmişti. Yeterince yanıt alınmış ve Bene Gesserit bilinciyle eğitilmiş akılların tetkikinden geçirilmişti. Rahibeler Meclisi bu Lucilla'yı büyük bir dikkatle seçmişti.

Lucilla yaşlı kadının kendisini dikkatle incelediğini hissetti; ama bunun, stresle karşılaşan her Aziz Annenin başvurduğu en gizli amaca yönelik duygularına dek ulaşmasına izin vermedi. İşte. Bırak da bakabildiği kadar baksın bana. Lucilla döndü ve dudaklarına hafif bir gülümseme kondurup karşısındaki damı seyretti.

Ağır bir laser silahı taşıyan, üniformalı bir adam belirdi; önce Aziz Annelere baktı, sonra altlarındaki çocuğa çevirdi gözlerini.

"Kim bu?" diye sordu Lucilla.

"Patrin; Başar'ın en güvendiği yardımcısı. Kendisinin sadece bir emir eri olduğunu söylüyor ama buna inanmak için hem kör hem de aptal olmak gerek."

Lucilla adamı karşıdan dikkatle süzdü. Patrin buydu demek. Gammu'nun bir yerlisi; Taraza böyle demişti. Bu göreve bizzat Başar tarafından seçilmişti. Zayıf, sarışın, askerlik için epey yaşlı biriydi; ama Başar onu emekliliğinden sonra göreve çağırmış ve bu görevi yüklenmesi için ısrar etmişti.

Lucilla'nın bakışlarının Patrin'den gulaya, gerçekten endişeli bir halde kaydığı Schwangyu'nun dikkatini çekti. Evet, Başar'ın bu Kale'yi korumak üzere çağrılmış olması gulanın çok büyük bir tehlike altında olduğunu gösteriyordu.

Bu ani sürpriz Lucilla'yı şaşırtmıştı. "Niçin ...o..."

"Miles Teg'in emri" dedi Schwangyu, Başar'ın adını anarak. "Gulanın bütün oyunları talim oyunları. Kasları, orijinal kişiliğini kazanacağı gün için hazırlanıyor."

"Ama orada yaptığı basit bir egzersiz değil" dedi Lucilla. Hatırladığı talimlere kaslarının duygusal tepkisini hissetti.

"Bu guladan Rahibelik sırları dışında hiçbir şey esirgemiyoruz" dedi Schwangyu. "Bilgi depomuzdaki hemen hemen her şey ona verilebilir." Sesinin tonu, bunun şiddetle karşı çıkılması gereken bir şey olduğunu ifade ediyordu.

"Elbette kimse bu gulanın yeni bir Kuisatz Haderah olacağını düşünmüyor" diye itiraz etti Lucilla.

Schwangyu omuzlarını kaldırdı sadece.

Lucilla düşünerek sükûnetini kordu. Bu gulanın Aziz Anaların erkek bir versiyonuna dönüşmesi mümkün müydü? Bu Duncan Idaho hiçbir Aziz Anne'nin bakmaya cüret edemediği gizli yerlere bakmayı öğrenebilir miydi?

Schwangyu konuşmaya başladı, sesi homurdanırcasına bir mırıldanma gibiydi: "Bu projenin tasarlanma biçimi... tehlikeli bir planları var. Aynı hatayı yapabilirler bu..." Sesini kesti.

Onlar, diye düşündü Lucilla. *Onların gulası.*

"Ix'in ve Balıkla Konuşanların bu işteki konumunu bilmek için her şeyi verirdim" dedi Lucilla.

"Balıkla Konuşanlar!" Schwangyu bir zamanlar sadece Tiran'a hizmet etmiş kadınlar ordusundan geriye kalanları düşününce başını salladı. "Onlar doğruluğa ve adalete inanırlar."

Lucilla, boğazındaki ani bir daralmayı yendi. Bu Schwangyu'da, muhalefetini açıkça ilan etmek dışında her yol vardı. Ama yine de buraya komuta ediyordu. Siyasi kural tekti: Projeye karşı çıkanlar onu gözlemeliler ki sorun çıkacağını gösteren ilk belirtide onu durdurabilsinler. Ama şu çimenlerdeki çocuk gerçek bir Duncan Idaho gulaydı. Hücre karşılaştırmalarıyla ve Doğru Söyletenler tarafından doğrulanmıştı bu.

Taraza, "Ona aşkın her türlüsünü öğreteceksin" demişti.

"Bu daha çok küçük" dedi Lucilla, bakışlarını guladan ayırmaksızın.

"Evet, küçük" dedi Schwangyu. "Yani, sanırım şimdilik onun önce anne sevgisine vereceği çocukça tepkilerini uyandıracaksınız. Sonra da..." Schwangyu omuzlarını kaldırdı.

Lucilla hiçbir duygusal reaksiyon göstermedi. Bir Bene Gesserit, itaat ederdi. *Ben bir Etkileyici'yim.* Yani ... Taraza'nın emirleriyle ve özel Etkileyici eğitimiyle her şey kendine özgü farklı bir şekilde gelişiyordu.

Lucilla Schwangyu'ya dedi ki: "Bana benzeyen ve benim sesimle konuşan biri var. Bu benim kafama takıldı. Onun kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Hayır."

Lucilla sustu. Bir ifşaatı zaten beklemiyordu ama kendisinin doğuştan, Kıdemli Güvenlik Annesi Darwi Odrade'ye müthiş bir şekilde benzediğini bir kez daha belli etmişti şimdi bu. "Genç Odrade." Lucilla bunu birçok kez duymuştu. Elbette Lucilla da, Odrade de, Siona'nın torunlarının güçlü bir şekilde karıştığı Atreides soyundandılar. Bu genler Balıkla Konuşanlar'ın tekelinde değildi! Ama soy seçiciliklerine ve dişi cinsiyetle sınırlı kalmalarına karşın Aziz Analar'ın *Diğer Anıları* gula projesinin geniş biçimi için önemli bazı anahtarlar sunuyordu. Beş bin yıldır Rahibeliğin genetik ustalığına gömülü duran Jessica kişiliğinden gelme deneyimlerine güvenmiş olan Lucilla o kaynağa bakınca büyük bir dehşet duygusuna kapılıyordu şimdi.

Tanıdık bir biçim vardı burada. Öylesine büyük bir felâket duygusu veriyordu ki Lucilla kendiliğinden, Rahibelik ritüellerine ilk kez katıldığında kendisine öğretilen Korku Duası'nı okuyuverdi:

"Korkmamalıyım. Korku akıl katilidir. Korku, toptan yok olmayı getiren küçük ölümdür. Korkumla yüz yüze geleceğim. Benim üzerimden ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gidince de iç gözümü çevirip onun izlediği yola bakacağım. Korku gidince hiçbir şey kalmayacak geriye. Yalnızca ben kalacağım. "

Lucilla yine sakinleşti.

Bunun birazını hisseden Schwangyu, gardının yavaşça düşmesine aldırmadı: Lucilla ahmak değildi; ancak Rahibeliği utandırmadan işlev görmeye yetecek kadar görgüye sahip, unvanının altı boş, özel bir Aziz Anne de değildi. Lucilla gerçekti ve bazı tepkiler, hatta diğer bir Aziz Annenin tepkileri bile ondan gizlenemezdi. Evet, bırak da böyle aptalca, böylesine tehlikeli bir projeye karşı muhalefeti tümüyle fark etsin!

"Onların gulasının Rakis'i görecek kadar yaşayacağını sanmıyorum" dedi Schwangyu.

Lucilla bunu geçiştirdi: "Onun arkadaşlarından söz edin bana" dedi.

"Onun arkadaşı yok, öğretmenleri var sadece."

"Onlarla ne zaman tanışacağım?" Bakışları karşı balkonda, elindeki ateşe hazır ağır laser silahıyla kısa bir direğe tembelce yaslanıp duran Patrin'e takılı kaldı. Lucilla ani bir şokla, Patrin'in kendisini gözetlediğini fark etti. Patrin, Başar'dan bir mesajdı! Schwangyu'nun bunu gördüğü ve anladığı belliydi. *Gulayı koruyoruz!*

"Senin tanışmak için bu kadar sabırsızlandığın, Miles Teg bence" dedi Schwangyu.

"Diğerlerine oranla."

"İlk önce gulayla temasa geçmek istemiyor musun?"

"Onunla temasa geçtim zaten." Lucilla, çocuğun yine neredeyse kımıldamadan dönüp yukarıya, kendisine baktı çevresi kapalı bahçeye bakarak başını salladı. "O dikkatli bir çocuk."

"Ben sadece diğerleri hakkındaki raporları biliyorum" dedi Schwangyu, "ama bunun serinin en dikkatlisi olduğundan şüpheleniyorum."

Lucilla, Schwangyu'nun sözlerindeki ve davranışlarındaki, şiddetli muhalefete her an hazır olma halinden duyduğu istemsiz ürpertiyi bastırdı. Kadının sözlerinde, aşağıdaki çocuğun herkes gibi bir insan olduğu yolunda en ufak bir ima yoktu.

Lucilla bunları düşünürken o saatte sıklıkla olduğu gibi, bulutlar güneşi kapattı. Kale duvarlarını aşan soğuk bir rüzgâr gelip avlunun içini hızla dolandı. Çocuk arkasını döndü ve yaptığı egzersizlerin hızını arttırarak hızlı hareketlerle ısınmaya çalıştı.

"Bu çocuğun yalnız kaldığı yer neresi?" diye sordu Lucilla.

"Genellikle odası. Birkaç kez tehlikeli kaçma girişimlerinde bulundu ama sonunda vazgeçirdik."

"Bizden çok nefret ediyor olsa gerek."

"Bundan hiç kuşkum yok."

"Bununla doğrudan ilgilenmem gerekiyor."

"Elbette, Etkileyiciler, nefretin üstesinden gelme becerilerinden emindir."

"Geasa'yı düşünüyordum." Lucilla her şeyden haberdar olduğunu gösteren bir bakış attı Schwangyu'ya. "Geasa'nın öyle bir hata yapmasına nasıl izin verdiniz, şaştım doğrusu."

"Gulanın normal eğitiminin gidişatına müdahale etmem. Eğer onun öğretmenlerinden biri ona gerçek bir sevgi beslerse, bu benim sorunum değildir."

"Çekici bir çocuk" dedi Lucilla.

Talim oyununu oynayan Duncan Idaho gulayı seyredip durdular bir süre daha. Her iki Aziz Anne de kısa bir süre, gula projesi için buraya getirilen ilk öğretmenlerden biri olan Geasa'yı düşündü. Schwangyu'nun yaklaşımı kesindi: Geasa, *tanrılardan kaynaklanan bir hatadır.* Lucilla'nın düşündüğüyse sadece şuydu: *Schwangyu ve Geasa benim görevimi zorlaştırdılar.* Kadınlardan hiçbiri de bu düşüncelerin onların sadakatini doğrulamasına bir an olsun izin vermedi.

Lucilla avludaki çocuğu gözlerken İmparator Tanrı Tiran'ın gerçekten neyi başarmış olduğu konusunda yeni bir değerlendirmede bulunmaya başladı. II. Leto bu gula tipini sayısız ömürler boyu birbiri ardına, yaklaşık üç bin beş yüz yıl süresince kullanmıştı. Ve İmparator Tanrı II. Leto doğanın sıradan bir gücü değildi. O, insanlık tarihinin en büyük juggernaut[1] uydu ve üzerinden geçmişti her şeyin: Sosyal sistemlerin, doğal ve doğal olmayan nefretlerin, yönetim biçimlerinin, (hem tabu hem de zorunluluk biçimindeki) ritüellerin, gelgeç dinlerin ve güçlü dinlerin. Tiran'ın çiğner ezen ağırlığı, üzerinden geçtiği hiçbir şeyi, hatta Bene Gesserit'i bile damgasını vurmadan bırakmamıştı.

II. Leto buna "Altın Yol" demişti ve şu anda aşağıda bulunan Duncan Idaho tipindeki gula, özellikle bu korkunç yolda biçimlenmişti. Lucilla, Bene Gesserit açıklamalarını okumuştu; muhtemelen bu evrende var olanların en iyisiydi bunlar. Bugün bile hala eski İmparatorluk Gezegenleri'nin çoğunda yeni evlenen çiftler doğuya ve batıya su dökerek eski bir duanın yerel bir versiyonunu okurlardı: "Sana sunduklarımızla Senin lütfun akıp bize geri gelsin. Ey Sonsuz Gücün ve Sonsuz Merhametin Tanrısı."

Bir zamanlar bu, Balıkla Konuşanların göreviydi ve rahipleri uysallaştırıp buna itaat ettirirlerdi. Ama bu, kendi momentini yaratmış ve yaygın bir zorlamaya dönüşmüştü, inananların en kuşkuluları bile "Eh, bunun bir zararı olmaz" diyorlardı. Bene Gesserit Missionaria Protectiva'nın en İyi din mühendislerinin bile bunun karşısında gergin bir huşuya kapılıp hayran kalmaları bir başarıydı. Tiran, Bene Gesserit'in en iyilerinden bile baskın çıkmıştı. Ve Rahibelik, Tiran'ın ölümünden bin beş yüz yıl sonra bile, bu korku veren başarının ana düğümünü çözecek gücü bulamamıştı.

"Bu çocuğun dinsel eğitimini kim üstlendi?" diye sordu Lucilla.

"Hiç kimse" dedi Schwangyu. "Bunu ne diye dert edelim ki? Eski anıları uyandırılınca kendi düşüncelerini edinecek nasılsa. Biz yapmamız gereken şeylerle uğraşmalıyız sadece."

Aşağıdaki çocuk kendisine verilen talim süresini tamamladı. Balkonda kendisini seyredenlere artık bakmaksızın kapalı avluyu terk etti ve soldaki geniş bir kapıdan içeri girdi, Patrin de mevzilendiği konumundan, Aziz Analara bakmaksızın ayrıldı.

"Teg'in adamları sizi aldatmasın" dedi Schwangyu. "Onların arkalarında da gözleri vardır. Teg'in doğum annesi bizlerden biridir, biliyorsunuz. Bu herif gulaya, asla öğretmemesi gereken şeyleri öğretiyor!"

*

Patlamalar zaman sıkışmalarıdır aynı zamanda. Doğal evrende gözlenebilen değişikliklerin hepsi bir dereceye kadar ve bir noktadan bakıldığında patlayıcıdır; öyle olmasaydı bunların farkına varamazdınız. Dümdüz giden sürekli bir değişim eğer yeterince yavaşlamışsa, zamanı ve dikkat süresi çok kısa olan gözlemcilerce fark edilmeden devam eder. Yani demek istediğim, sizin asla farkına varamayacağınız değişimler gördüm ben.

II. Leto

Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin sabah ışığında, Baş Aziz Anne Alma Mavis Taraza'nın masasının önünde duran kadın uzun boylu ve çevikti. Kadını omuzlarından yere kadar parlak siyahlara büyüyen uzun aba cüppe bile vücudunun hareketlerindeki zarafeti tümüyle gizleyemiyordu.

Taraza koltuğunda öne doğru eğildi ve yalnızca kendisinin görebileceği, yoğunlaştırılmış Bene Gesserit kabartmalarını masanın üzerine projekte eden Kayıt Regülatörüne baktı bir süre.

"Darwi Odrade." Gösterilen görüntü ayaktaki kadın hakkındaydı ve ardından da onun, Taraza'nın zaten ayrıntısıyla bildiği asıl biyografisi geldi. Bu görüntü birçok amaca birden hizmet ediyordu-Baş Anne için güvenilir bir hatırlatıcıydı, kayıttaki görüntülere bakıyor görünürken düşünmek için yeterli fırsatı sağlıyordu ve bunlar, bu görüşmeden çıkacak olumsuz bir sonuç varsa bunun için bir kanıt oluştururdu.

Odrade, Bene Gesserit için on dokuz çocuk doğurmuştu; Taraza, bilgiler gözlerinin önünden geçerken izledi. Her çocuk başka babadandı. Bunda pek olağandışı bir şey yoktu da, en dikkatli gözlemci bile bu önemli hizmetin Odrade'nin vücudunun güzelliğini bozmadığı sonucuna varırdı. Kadının uzun burnuyla, bunu bütünleyen açılara sahip yanaklarıyla yüz hatlarında doğal bir gurur vardı. Yüzünün tüm hatları aşağıda, ince bir çenede birleşiyordu. Ama dudakları dolgundu ve dikkatle dizginlediği bir ihtirası açığa vuruyordu.

Atreides genlerine her zaman güvenebiliriz, diye düşündü Taraza.

Odrade'nin arkasındaki bir pencerenin perdesi dalgalandı ve kadın arkasına dönüp baktı. Taraza'nın sabah odasındaydılar; yeşilin tonlarıyla dekore edilmiş, küçük ve şık döşeli bir odaydı bu. Taraza'yı arkadaki fondan ayıran sadece, oturduğu köpükkoltuğun beyazıydı. Odanın kemerli pencereleri doğu yönünde bahçeye, çimenlere ve Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin uzaktan dekorun arka perdesi gibi duran karlı dağlarına bakıyordu.

Taraza gözlerini kaldırmadan konuştu: "Senin de, Lucilla'nın da atamayı kabul etmeniz beni sevindirdi. Bu benim işimi çok kolaylaştıracak."

"Şu Lucilla'yla tanışmak isterdim" dedi Odrade yukarıdan Taraza'nın başının tepesine bakarak. Odrade'nin sesi yumuşak bir kontraltoydu.

Taraza boğazını temizledi. "Gerek yok. Lucilla en İyi Etkileyicilerimizden biridir. Elbette ikiniz de sizi buna hazırlayacak aynı liberal eğitimi aldınız."

Taraza'nın olağan konuşmasında neredeyse hakaret eder gibi bir ton vardı ve Odrade'nin birden gücenmesini ancak, uzun süre birlikteliğin sonucunda buna alışmışlığı önleyebildi. Bu konuşmanın hakaret tonunu kısmen de "liberal" sözcüğünün yarattığını fark etti kadın. Atreides atalar bu sözcüğe karşı isyan çıkarmışlardı. Kadının onca yıldır birikmiş dişi belleği bu kavramın ardındaki bilinçsizce varsayımlara ve sınanmamış önyargılara karşı galeyana gelmiş gibiydi sanki.

"Sadece liberaller gerçekten düşünür. Sadece liberaller entelektüeldir. Sadece liberaller insan kardeşlerinin gereksinimlerini anlar. "

Bu sözcüğün ardında ne kadar çok kötü niyet gizli! Diye düşündü Odrade. Kendinin üstünlüğünü dayatan ne çok gizli ego var.

Ama Odrade hatırladı; Taraza her zamanki hakaret edici tonuyla konuşmasına karşın bu terimi sadece Katolik anlamıyla kullanıyordu. Lucilla'nın genel eğitimi Odrade'ninkiyle dikkatlice denk kılınmıştı.

Taraza arkasına yaslanıp daha rahat bir konuma geldi ama gözlerini önündeki görüntüden ayırmıyordu hala. Doğudaki pencerelerden gelen ışık doğrudan yüzüne düşüp burnuyla çenesinin altında gölgeler bırakıyordu. Odrade'den birazcık daha yaşlı, ufak tefek bir kadın olan Taraza, vaktiyle onu zor erkekler için en güvenilir çiftleşici kılmış güzelliğinin çoğunu hala koruyordu. Yüzü, tatlı bir kavis gösteren yanaklarıyla uzun bir oval

biçimindeydi. Siyah saçları tepede çıkıntı yaparak yüksek alnından arkaya, sımsıkı toplanmış bir şekilde uzanıyordu. Konuşurken Taraza'nın ağzı asgari miktarda açılırdı: Üstün bir hareket kontrolü. Bakanların dikkati onun gözlerine yoğunlaşırdı genellikle. O çekici masmavi renge. Tüm bunların sonucu, kadının gerçek duygularını ele verecek hiçbir şeyi geçirmeyen, sevimli bir maskeydi.

Odrade, Baş Annenin o anki tavrını fark etti. Taraza hemen kendi kendine mırıldanacaktı. Gerçekten de, bunu düşünür düşünmez Taraza kendi kendine mırıldandı.

Baş Anne biyografi görüntüsünü büyük bir dikkatle izlerken bir yandan da düşünüyordu. Düşündüğü bir sürü şey vardı.

Odrade'ye güvenini tazeleyen düşüncelerdi bunlar. Taraza, insanoğlunu koruyacak İyi güçler türünden hiçbir şeyin varlığına inanmazdı. Missionaria Protectiva ve Rahibelik amaçları Taraza'nın evrenindeki her şeyden daha değerliydi. Bu amaçlara hizmet eden her şey, hatta çoktan ölmüş Tiran'ın entrikaları bile iyi bir şey olarak görülebilirdi. Bunun dışında kalan her şey kötüydü. Saçılma'dan gelen davetsiz yabancılara özellikle de kendilerine "Şerefli Analar" diyen o geri dönen torunlara-güvenilemezdi. Taraza'nın kendi halkı, hatta Konsey'de Taraza'ya karşı çıkan o Aziz Anneler bile bu evrendeki tek dayanak, güvenilecek tek şeydi.

Taraza hala karşısındakine bakmaksızın dedi ki: "Tiran'dan önceki bin yılı onun ölümünden sonraki bin yılla karşılaştırırsan, büyük savaşlarda hayret verici bir azalma olduğu görülür. Tiran'dan bu yana, bu türden savaşların sayısı eskisinin yüzde ikisine düşmüş."

"Bizim bildiğimiz kadarıyla" dedi Odrade.

Taraza'nın bakışları bir an karşısındakine fırladı, sonra yine aşağı indi. "Ne?"

"Bizim görüş alanımızın dışında ne kadar savaş yapıldığını bilmemiz olanaksız. Saçılma'dan gelenlerin istatistikleri var mı sende?"

"Elbette ki hayır!"

"Senin söylediğin, Leto'nun eğiterek bize gösterdiği şeydir."

"Eğer bu şekilde ifade edersen öyledir." Taraza, izlediği görüntüde gördüğü bir şeye işaret koydu.

"Bu şerefin birazının da sevgili Başar'ımız Miles Teg'e ait olması gerekmez mi?" diye sordu Odrade. "Yahut da ondan önceki yetenekli kişilere?"

"O insanları biz seçtik" dedi Taraza.

"Bu askeri konuları tartışmakta bir anlam göremiyorum" dedi Odrade. "Bunun şu andaki sorunumuzla ne ilgisi var ki?"

"Çok iğrenç bir patlamayla Tiran öncesi duruma döneceğimizi sananlar var."

"Oh?" Odrade dudaklarını büzdü.

"Geri dönen Kayıpların içinden birçok grup silah satıyor isteyen ya da satın *alabilen* herkese."

"Spesifik silahlar mı?" diye sordu Odrade.

"Gammu'ya gelişmiş silahlar akıyor ve Tleilaxu'nun daha da iğrenç bazı silahlan istiflediğinden hiç kuşku yok."

Taraza arkasına yaslandı ve şakaklarını ovuşturdu. "En büyük anın kararlarını, en yüce ilkelerimizden saparak vereceğimiz kanısındayız" dedi yavaş ve düşünceli bir sesle.

Odrade de daha önce hissetmişti bunu. "Baş Anne, Bene Gesserit'in doğruluğundan kuşku mu duyuyor?" diye sordu.

"Kuşku mu? Yo, hayır. Ama bir düş kırıklığı yaşıyorum ben. Tüm yaşamlarımız boyunca bu yüce ve temiz amaçlar için uğraştık ama sonunda ne gördük? Hayatımızı adadığımız birçok şeyin keyfi kararların sonucu olduğunu gördük. Bunların izi sürülürse birtakım kişilerin kendi rahatlarını sağlama ve keyiflerini tatmin etme arzusuna dek uzanıyordu ve bunların bizim yüksek ideallerimizle hiçbir ilgisi yoktu. Ama mesele, bu kararları verebilecek konumdakilerin isteklerini tatmin edecek, dünyevi geçerliliğe sahip bir uzlaşmanın kabul edilmesiydi.

"Anladığım kadarıyla sen buna siyasi zorunluluk diyorsun" dedi Odrade.

Taraza tekrar önündeki görüntüye dönerken sözlerini çok sıkı bir denetimden geçirerek konuştu. "Kendi yargılarımızla kurumlaşırsak, Bene Gesserit'e son vermenin emin bir yoludur bu."

"Benim hayatımda keyfi karar bulamazsın" dedi Odrade.

"Benim aradığım, zayıflıkların, kusurların kaynağıdır."

"Onu da bulamazsın."

Taraza gülümsemesini gizledi. Bu egosantrik söylemi tanıyordu: Odrade'nin Baş Anne'yi iğnelemesi. Odrade kendini zaman kaygısından uzak bir sabrın akıntısına bıraktığı halde sabırsızmış gibi görünmeyi çok İyi beceriyordu.

Taraza oltayı yutmayınca Odrade sakin bekleyiş haline geri döndü yine-rahat nefes alıp vermeler, sakin bir kafa. Hiç düşünmeksizin sabrı geri geldi. Rahibelik ona çok önceden, geçmişi ve bugünü, eşzamanlı akıntılar halinde nasıl ayıracağını öğretmişti. Bir yandan yakın çevresini gözlerken bir yandan da geçmişinin kırıntı ve parçalarını bir araya toplayıp, bunları sanki bugünün üzerine örtülmüş bir sinema perdesinde hareket eden şeylermiş gibi yaşayabilirdi.

Bellek çalışması, diye düşündü Odrade. Çekip çıkarılacak ve dinlenmeye bırakılacak gerekli şeyler. Engellerin kaldırılması. Her şey tekdüze ve yavan hale geldiğinde onun karmaşık çocukluğu vardı yine de.

Odrade vaktiyle, çoğu çocuğun yaşadığı günleri yaşamıştı: Bir evde, ana babası olmasa da kesinlikle ana babası gibi davranan bir kadın ve bir erkekle birlikte. O zamanlar tanıdığı diğer çocukların hepsi aynı koşullarda yaşıyordu. Babaları ve anneleri vardı. Bazılarının yalnızca babası iş için evden giderdi. Bazılarının da yalnızca annesi işine giderdi. Odrade'nin çocukluğunda kadın evde kalırdı ve iş saatlerinde ona bakan bir kreş bakıcısı yoktu. Odrade çok sonra, doğum annesinin böylece gözlerden gizlediği kızına bu bakımı sağlayabilmek için çok büyük paralar verdiğini öğrendi.

"O kadın seni bizim yanımızda sakladı çünkü seni seviyordu" diye açıkladı kadın ona, bunu anlayabilecek yaşa geldiğinde. "İşte bu yüzden, bizim senin gerçek annen baban olmadığımızı asla hiç kimseye söylememelisin."

Sevginin bununla hiçbir ilgisi yoktu, Odrade daha sonra öğrendi bunu. Aziz Anneler böyle sıradan güdülerle hareket etmezlerdi. Ve Odrade'nin doğum annesi bir Bene Gesserit Rahibesi olmuştu.

Bunların hepsi Odrade'ye, ilk başta yapılmış bir plan izlenerek açıklanmıştı. Adı: Odrade. Darwi; karşısındakiler onu seven yahut ona kızgın kişiler değilse ona hep böyle hitap ederlerdi. Genç arkadaşlar bunu kısaltıp "Dar" diyorlardı doğal olarak.

Ama her şey ilk plana göre gitmedi. Odrade, pastel mavi duvarlarına yapılmış hayvan ve hayal ülke resimleriyle canlılık verilmiş bir odadaki dar bir yatağı hatırladı. Penceredeki beyaz perdeler baharın ve yazın hafif esintileriyle sallanırdı. Odrade o dar yatakta zıplamalarını hatırladı harika neşeli bir oyundu: Zıpla, düş, zıpla, düş. Çok gülerdi. Zıplamanın ortasında bir çift kol onu yakalar, bağrına basardı. Bir adamın kollarıydı bunlar: Yuvarlak yüzlü bir adamdı, onu gıdıklayıp kıkır kıkır güldüren küçük bir bıyığı vardı. Odrade zıpladıkça yatak duvara vururdu ve duvarda bu hareketten kaynaklanan izler görünürdü.

Odrade şu anda mantık kuyusuna atmaya gönlünün razı gelmediği bu anıyla oynuyordu. Duvardaki izler. Gülmenin ve sevincin izleri. Bu küçücük şeyler nasıl da çok şeyi simgeliyordu.

Son günlerde babayı gittikçe daha çok düşünmeye başlaması garipti. Anıların hepsi mutlu değildi. Adamın üzgün ve sinirli olduğu zamanlar da vardı ve görünüşü Anne'ye, onunla "fazla ilgilenmemesi" yolunda bir işaret olurdu. Adamın yüzü her türlü düş kırıklığını dışarı yansıtırdı. Sinirli olduğunda sesi havlar gibi çıkardı. O zamanlar anne, gözlerinde endişeyle, yavaşça hareket ederdi. Odrade bu endişeyi ve korkuyu hisseder, adama içerlerdi. Adamın nasıl idare edileceğini en iyi, kadın bilirdi. Onun ensesini öper, yanağını okşar ve kulağına bir şeyler fısıldardı.

Bu çok eski "doğal" duyguların defedilmesi Odrade'yle meşgul olan bir Bene Gesserit analist-disiplin görevlisini çok uğraştırmıştı. Ama şimdi bile ayıklanıp atılacak kalıntılar vardı. Odrade onların tümüyle yok olmadığını şimdi bile biliyordu.

Odrade, Taraza'nın biyografik kayıtları büyük bir dikkatle incelemesine bakınca, Baş Annenin gördüğü şeyin bir kusur olup olmadığını merak etti.

O eski zamanların duygularıyla başa çıkabileceğimi şu anda kesinlikle biliyorlar.

Bunların hepsi çok eskilerde kalmıştı. Ama yine de, onun içinde asla tümüyle silinmeyecek kadar güçlü bir şekilde kaldığını kabul etmesi gerekti

o adama ve kadına ait anıların. Özellikle de Anne'ye.

Odrade'yi doğurmuş olan, şimdi ölüm döşeğindeki Aziz Anne onu Gammu'daki o evde, Odrade'nin şimdi gayet İyi anladığı nedenlerden ötürü gizlemişti. Odrade ona gücenmemişti. Yaptığı şey ikisinin de hayatta kalması için gerekliydi. Ama sorunlar analığının Odrade'ye, çoğu annenin çocuğuna verdiği, Rahibeliğinse böylesine nefret ettiği şeyi sevgiyi-vermesinden kaynaklanmıştı.

Aziz Anneler gelince, analık, çocuğunu geri almak için kavga etmemişti. İki Aziz Anne, erkek ve kadın disiplin görevlilerinden oluşan bir grupla birlikte gelmişlerdi. Odrade o koparılma anının önemini çok uzun zaman sonra fark etti. Kadın, ayrılık gününün geleceğini yüreğinde hissediyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Yine de, günler yıllara -hemen hemen altı standart yıla- dönüşünce kadın umutlanma cesaretini bulmuştu.

Sonra Aziz Anneler iriyarı yardımcılarıyla geldiler. Yardımcılar bu iş salimen bitinceye, hiçbir avcının bunun Bene Gesserit'çe planlanmış bir Atreides çocuğu olduğunu bilmediğinden emin oluncaya dek öylece beklemişlerdi sadece.

Odrade analığa büyük miktarda para verildiğini gördü. Kadın parayı yere fırlattı. Ama itirazı gösteren hiçbir ses çıkmamıştı. Sahnedeki yetişkinler gücün hangi tarafta olduğunu biliyorlardı.

Odrade bu bastırılmış anıları hatırladığında, onu caddeye bakan pencerenin dibindeki, arkalığı düz sandalyede kucağına alıp bağrına basan ve öne arkaya sallanıp duran kadını hala gözünün önüne getirebiliyordu. Ama kadından bir tek ses bile kalmamıştı belleğinde.

Aziz Anneler Odrade'yi hazırda bekleyen kara taşıtına çekmek için Ses ustalıklarını, yabana atılmayacak hilelerinin yanı sıra ilaçlı otların dumanını ve karşısındakini etkisiz hale getiren görünüşlerini kullandılar.

"Çok kısa sürecek. Asıl annen gönderdi bizi."

Odrade yalan söylendiğini hissetti ama merakını yenmesi zordu. Asıl annem!

Annesi olarak bildiği o kadının son görüntüsü, yüzünde kederli bir ifadeyle, kollarıyla bedenini sarmış halde pencerede öne arkaya sallanan o kadın hayaliydi.

Daha sonra, Odrade o kadına geri dönmekten söz edince o anı-görüntü temel bir Bene Gesserit dersinin konusu haline gelmişti.

"Sevgi keder getirir. Sevgi, zamanında kendi fonksiyonuna yaramış, ama bugün artık türlerin devamı için şart olmayan çok eski bir güçtür. O kadının hatasını, çektiği acıyı hatırla."

Odrade neredeyse yirmi yaşına dek, kurduğu hayallerle alıştı yeni durumuna. Tam bir Aziz Anne olunca gerçekten de geri dönecekti. Geri gidecek ve o sevgili kadını bulacaktı, "anne" ve "Sibia" adlarından başka bir şey bilmese de. Odrade o kadına "Sibia" diye hitap eden yetişkin arkadaşlarının gülüşlerini hatırladı.

Sibia anne.

Ama Rahibeler hayalleri fark ettiler ve bunun kaynağını araştırdılar. Bu da bir dersin konusu haline geldi.

"Hayal, düş akışı dediğimiz şeyin ilk uyanışıdır. Mantıklı düşüncenin temel aracıdır. Bununla, daha İyi düşünebilmen için aklını temizlersin."

Düş akışı.

Odrade, sabah odasında masasında oturan Taraza'ya baktı dikkatle. Çocukluk travması dikkatle, yeniden kurulan bir bellek yuvasına yerleştirilmeliydi. Tüm bunlar uzaklarda, Gammu'da, Açlık Döneminden ve Saçılma'dan sonra Dan halkının yeniden inşa ettiği o gezegende olmuştu. Dan yani o günlerdeki Caladan-halkı. Odrade, tam bir Aziz Anne olduğunda baharın verdiği şiddetli heyecanla bilinci ne akan Diğer Anıların konumunu kullanarak mantıklı düşünceye sımsıkı tutundu.

Düş akışı... bilinç süzgeci... Diğer Anılar.

Rahibelik ona ne güçlü araçlar vermişti. Ne tehlikeli araçlar, O diğer yaşamların hepsi bilinç perdesinin, rasgele bir merakı giderme için değil sağ kalmak için gerekli araçların hemen ötesinde duruyordu.

Taraza gözlerinin önünden geçen materyali tercüme ederek dedi ki: "Diğer Anılarını çok deşiyorsun. Bu, korusan daha iyi edeceğin enerjiyi boşa akıtıyor."

Baş Annenin masmavi gözleri yukarıya, Odrade'ye delici bir bakış fırlattı. "Bazen bedensel toleransın sınırına dek gidiyorsun. Bu senin

vaktinden önce ölümüne yol açabilir."

"Bahar konusunda dikkatliyim Anne."

"Tabii ki dikkatli olman gerek! Bir beden daha fazla baharı, geçmişte daha fazla gezintiyi kaldırmaz!"

"Benim akışımı buldun mu?" diye sordu Odrade. "Gammu!" Tek bir sözcük, ama uzun bir tirad sanki.

Odrade biliyordu. Gammu'daki kayıp yılların kaçınılmaz travması. Kökünden sökülmesi ve mantıken kabul edilir bir hale getirilmesi gereken bir kafa karışıklığıydı bu.

"Ama ben Rakis'e gönderildim" dedi Odrade.

"Ama bak, yatıştırıcı aforizmaları hatırlıyorsun. Kim olduğunu hatırla!"

Taraza yine görüntüsüne eğildi.

Ben *Odrade'yim,* diye düşündü Odrade.

İlk isimlerin silinip gitmeye yatkın olduğu Bene Gesserit okullarında yoklama hep son isimlerle yapılırdı. Arkadaşlar ve tanıdıklar yoklama ismini kullanmak alışkanlığını edinirlerdi. Bir insanın sırlarını ya da özel ismini bilmenin onu sevgiyle tuzağa düşürmenin eski bir yolu olduğunu hemen öğrenmişlerdi.

Odrade'den üç sınıf ileride olan Taraza "bu küçük kızı yanında getirmekle" görevlendirilmişti; dikkat kesilmiş öğretmenlerle yapılan amaçlı bir işbirliğiydi bu.

"Yanında getirmek" genç olanın üzerinde egemenlik kurmak anlamına geliyordu ama, anonim esaslar da ilişkiyi yakından gözleyen biri tarafından daha İyi öğretilirdi. Taraza, eline verilmiş aceminin özel kayıtlarına ulaştı ve küçük kıza "Dar" demeye başladı. Odrade de Taraza'ya "Tar" diyerek karşılık verdi. Bu iki isim arasında bir tür tutkal oluştu-Dar'la Tar. Aziz Annelerin bunu duyup da onları azarlamasından sonra bile, sırf zevk için de olsa zaman zaman bu hatayı tekrarladıkları oluyordu.

Odrade Taraza'ya baktı ve "Dar'la Tar" dedi. Taraza'nın dudakları bir gülümsemeyle seyirdi.

"Benim kayıtlarımda senin zaten bilmediğin ne var ki?" diye sordu Odrade.

Taraza arkasına yaslandı ve köpekkoltuğun bu yeni konuma uygun bir hal almasını bekledi. Birbirine kenetlediği ellerini masaya dayadı ve başını kaldırıp kendisinden daha genç kadına baktı.

Benden çok da fazla genç değil aslında, diye düşündü Taraza.

Ama okul zamanından beri Taraza Odrade'yi hep, aradan yıllar geçse de kapanmayacak kadar büyük yaş farkının var olacağı küçükler grubundan saymıştı.

"Başlangıca dikkat et Dar" dedi Taraza.

"Bu projenin başlangıç aşaması çoktan geride kaldı" dedi Odrade.

"Ama senin bölümün şimdi başlıyor. Ve bu kez, daha önce hiç başlamamışız gibi başlayacağız."

"Bu gulanın tam dizaynını mı öğreneceğim şimdi?"

"Hayır."

İşte bu kadar. Yüksek düzeyli tartışmanın tüm fikirleri ve "öğrenme gereksinimi" tek bir sözle çöpe atılıvermişti. Ama Odrade anladı. İlk Bene Gesserit Rahibeler Meclisi tarafından saptanmış, binlerce yıla sadece çok küçük değişimler geçirerek dayanmış bir organizasyon ilkesi vardı. Bene Gesserit'in bölümleri aşılmaz dikey ve yatay engellerle ayrılmış, sadece buradaki, tepedeki tek bir emirde toplanan izole gruplara bölünmüştü. "Verilmiş roller" denen görevler birbirinden ayrı hücreler tarafından yönetilirdi. Bir hücredeki aktivistler paralel çalışan diğer hücrelerdeki çağdaşlarını tanımazlardı.

Ama ben, Aziz Anne Lucilla'nın paralel çalışan diğer bir hücrede olduğunu biliyorum, diye düşündü Odrade. *Mantıksal yanıt budur.*

Zorunluluğun farkındaydı. Gizli devrimci topluluklardan kopya edilmiş çok eski bir dizayndı bu. Bene Gesserit kendini sürekli devrimciler gibi görmüştü daima. Bu, hızı sadece Tiran'ın, yani II. Leto'nun zamanında azalmış bir devrimdi.

Azalmış, ama sapmamış ve durmamış, diye hatırladı Odrade.

"Yapmakta olduğun işte" dedi Taraza, "Rahibelik için acil bir tehlike sezersen söyle bana." Bu, Taraza'nın, Odrade'nin sonradan sözcüklere dökülecek sözsüz güdülerle yanıtlamasını öğrenmiş olduğu, kendine has istemlerinden biriydi. "Harekete geçemezsek daha kötü olur" dedi çabucak.

"Bir tehlikenin olabileceği hükmüne vardık" dedi Taraza. Kuru ve mesafeli bir sesle konuşuyordu. Taraza Odrade'nin bu becerisine başvurmaktan hoşlanmıyordu. Bu genç kadında, Rahibeliğe yönelik tehditleri önceden sezen, kâhince bir içgüdü vardı. Bu tabii ki onun genetik soyunun tehlikeli yeteneklere sahip Atreidesler'in vahşi özelliklerinden kaynaklanıyordu. Odrade'nin üreme dosyasında özel bir not vardı: "Alınan tüm döller dikkatle incelenmelidir." Bunlardan ikisi sessizce ölüme terk edilmişti.

Odrade'nin yeteneğini şimdi bir an bile olsa uyandırmamalıydım, diye düşündü Taraza. Ama şeytana uyma dürtüsü çok güçlü oluyordu bazen.

Taraza projektörü masanın üzerine kapattı ve bomboş yüzeye bakarak konuştu: "Bizden uzaktayken mükemmel bir eş bulsan da bizim iznimiz olmadan çiftleşmeyeceksin."

"Doğal annemin yaptığı hata" dedi Odrade.

"Senin doğal annenin yaptığı hata, çiftleşirken fark edildi!"

Odrade bunu daha önce duymuştu. Atreides soyunda, çiftleşen kadınların çok dikkatle denetlenmesini gerektiren bir şey vardı. Vahşi yetenekler elbette. O vahşi yeteneği, Kuisatz Haderah'ı ve Tiran'ı yaratmış olan o genetik gücü İyi biliyordu. Ama şimdi çiftleşen kadınlar neyin peşindeydiler? Onların yaklaşımı tümüyle olumsuz muydu? Artık tehlikeli doğum yok! Doğurduktan sonra bebeklerinin hiçbirini görmemişti, Rahibelik'te meraklı tiplere gerek yoktu. Ve kendi genetik dosyasındaki kayıtların hiçbirini görmemişti. Burada da, Rahibelik, güçleri birbirinden dikkatle ayırarak çatışıyordu.

Ve daha önce Diğer Anıları' a konan o yasaklar!

Anılarında boş alanlar bulmuş ve onları açmıştı. Çiftleşme bilgilerine karşı bu daha hassas yaklaşımlar muhtemelen, Taraza'dan ve diğer iki konsey üyesinden (Bellonda'dan, büyük olasılıkla ve daha yaşlı bir Aziz Anne'den) kaynaklanıyordu.

Taraza ve diğerleri, özel bilgileri bir yabancıya vermektense öleceklerine yemin mi etmişlerdi gerçekten? Her şeyden önce, anahtar rolü oynayan bir Aziz Annenin. Rahibe kardeşlerinden uzakta ve onların izole yaşamlarına ulaşamayacak haldeyken ölürse izleyeceği, çok kesin bir ritüel prosedürü vardı. Bu ritüel birçok kez sahnelenmişti. Tiran'ın saltanatı sırasında. O korkunç dönemde! Devrimci Rahibelik hücrelerinin sanki şeffafmış gibi göründüğünü bilerek o Tiran'a! O canavara! Odrade, II. Leto'nun, büyükannesi Jessica Hanımefendi'ye karşı derin sadakati nedeniyle Bene Gesserit'i yok etmekten kaçınmasına kız kardeşlerinin hiç aldanmadıklarını biliyordu.

Orada mısın Jessica?

Odrade, içinde çok uzaklarda bir şeyin kımıldadığını hissetti. Bir Aziz Anne'nin hatası: "Kendini aşka kaptırdı!" Böylesine ufacık bir şey; ama sonuçları nasıl da büyük olmuştu. Üç bin beş yüz yıllık tiranlık!

Altın Yol. Sonsuz mu? Saçılma'yla giden megatrilyonlarca kayıp nedir peki? Şimdi geri dönen Kayıplar'ın yaratacağı tehlikeler neler?

Taraza, zaman zaman gösterdiği bir tavrını yineleyip, sanki Odrade'nin aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Saçılanlar orada... saldıracakları zamanı bekliyorlar" dedi.

Odrade bu tartışmaları duymuştu: Bir tarafta tehlike, diğer taraftaysa müthiş çekici bir şey var. Bilinmeyen, bir sürü büyüleyici şey. Binlerce yıldır melanjla bilenmiş yetenekleriyle Rahibelik, henüz mantarı açılmamış bu insan kaynağı karşısında kendini frenleyebilir miydi? Oradaki sayısız genleri düşün hele! Ebediyen yok olabilecekleri evrenlerde başıboş dolaşan potansiyel yetenekleri bir düşün!

"Bilmemek yaratır en büyük korkuları" dedi Odrade.

"Ve de en büyük hevesleri" dedi Taraza.

"Yani Rakis'e gidecek miyim?"

"Elbette. Seni bu görev için uygun buluyorum."

"Yoksa beni görevlendirmezdin."

Onların arasında, okul günlerinden kalma eski bir konuşmaydı bu. Ama Taraza bu konuya isteyerek girmemiş olduğunu fark etti. Bir sürü anı

birbirine karışmıştı ikisinin arasında: Darla Tar. Aman dikkat!

"Neye sadık kalman gerektiğini unutma" dedi Taraza.

*

Yok-gemilerin varlığı, misillemeyle karşılaşmaksızın tüm gezegenleri yok etme olanağını yarattı. Gezegenin üzerine büyük bir nesne, bir asteroid ya da ona denk bir şey gönderilir. Ya da insanlar cinsel yıkımlarla birbirine düşürülür ve sonra da birbirlerini yok etmek üzere silahlandırılır. Şerefli Analar bu ikinci yolu tercih ediyorlar gibi görünüyor.

Bene Gesserit Analizi

Avluda durduğu yerde ve hatta hiç belli etmediği halde Duncan Idaho'nun dikkati, üstündeki gözlemcilerdeydi hep. Patrin de vardı elbette, ama Patrin sayılmazdı. Onu gözetlemeye duranlar, Patrin'in tam karşısındaki Aziz Annelerdi Lucilla'ya bakarak düşündü: *Bu yeni biri. Bu* düşünce içinde bir heyecan dalgası yarattı ve bu heyecanı egzersizini tekrarlayarak giderdi.

Miles Teg'in emrettiği idman-oyununun ilk üç bölümünü, ne kadar İyi yapabildiği konusunda Patrin'in rapor vereceğini pek umursamadan tamamladı. Duncan Teg'i ve ihtiyar Patrin'i severdi ve bu sevgisine karşılık verildiğini hissediyordu. Ama bu yeni Aziz Anne; bunun varlığı ilginç değişiklikler vaat ediyordu. Bir kere, bu ötekilerden gençti. Üstelik bu yeni gelen, Bene Gesserit üyeliğinin ilk anahtarı olan, gözlerini gizlemeye çalışmıyordu. Duncan Schwangyu'yu ilk kez gördüğünde bağımlı olmayanların gözbebeklerini taklit eden lenslerin ardına gizlenmiş gözlerle ve hafiften kanlı gözaklarıyla karşılaşmıştı. Kale'deki memurların birinden duymuştu; Schwangyu'nun lensleri, "onun genetik soyunda, Schwangyu'nun kendi döllerine geçirdiği diğer niteliklerde önemli bir değişim olarak kabul edilen astigmatik bir zayıflığı" da düzeltiyordu.

O zamanlar bu sözlerin çoğu Duncan için anlaşılmaz şeylerdi; Kale'nin kütüphanesindeki kaynaklara başvurdu, ama kaynaklar hem kıttı hem de içerikleri çok sınırlıydı. Schwangyu Duncan'ın bu konudaki bütün sorularını kaçamak yanıtlarla savuşturdu ama bunun ardından Duncan'ın öğretmenlerinin tavrı, kadının buna kızmış olduğunu gösteriyordu. Öfkesini başkalarından çıkarmıştı her zamanki gibi.

Aslında Duncan kadını asıl kızdıran şeyin, onun kendi annesi olup olmadığını öğrenmek istemesi olduğundan kuşkulanıyordu

Ama şimdi epey zamandır Duncan, kendisinin özel bir şey olduğunu öğrenmişti. Bu Bene Gesserit Kale'sinin karmaşık yapısında, onun girmesine izin verilmeyen yerler vardı. Bu yasaklardan kaçınmak için özel yollar bulmuştu ve genellikle, kalın plaz tabakalarının ardından ve açık pencerelerden, dışarıdaki muhafızlara ve stratejik olarak yerleştirilmiş istihkâmlardan ateş edilerek taranabilecek, boşaltılmış geniş alanlara bakardı. Ateş etme konumlandırmasının önemini ona bizzat Miles Teg anlatmıştı.

Gammu, yani gezegen şu anda sakindi. Bir zamanlar Giedi Prime diye bilinirmiş ama Gurney Halleck adında biri bunu değiştirmiş. Bunların hepsi eski tarihti. Anlamsız şeyler yani. Gezegenin toprağında, Danlar'dan önceki dönemden kalma hafif bir acı yağ kokusu vardı hala. Binlerce yıldır süren özel plantasyonlar bunu değiştirmekteydi; öğretmenleri böyle söylemişti. Bunun bir bölümünü Kale'den görebiliyordu. Kozalaklı ve diğer türlü ağaçlardan oluşan ormanlar vardı burada çepeçevre.

Duncan iki tane Aziz Anne'yi yine gizlice gözetleyerek art arda birçok kez perende attı. Hareket ederken hızla kasılan kaslarını, Teg'in ona öğrettiği gibi eğip büküyordu.

Teg aynı zamanda gezegenin savunmasıyla da görevliydi. Gammu'nun yörüngesinde, aileleri gezegen dışından olmayan kişilerden oluşturulmuş mürettebatın denetimindeki gözetleyici uydular dolaşıyordu. Mürettebatın aileleri burada, yörüngedeki muhafızların şaşmaz dikkatlerini garanti edecek rehineler olarak Gammu'daydılar. Uzaydaki gemilerin arasında bir yerlerde, mürettebatı tümüyle Başar'ın adamlarından ve Bene Gesserit Rahibelerinden oluşan, bulunması olanaksız yok-gemiler vardı.

"Tüm savunma sistemlerinin tam yetkisi verilmeseydi bu görevi kabul etmezdim" demişti Teg.

Duncan "bu görevin *kendisi* olduğunun farkındaydı. Buradaki Kale, onu korumak içindi. Teg'in yörüngedeki gözetleyici uyduları ve ayrıca yok-gemiler de Kale'yi koruyorlardı.

Bunların hepsi, temel öğeleri Duncan'a nedense tanıdık gelen bir askersel eğitimin bölümleriydi. Savunmasız görünen bir gezegeni uzaydan

gelecek saldırılara karşı nasıl koruyacağını öğrenirken bu savunmaların ne zaman konuşlandırılması gerektiğini *biliyordu.* Bu konu bütün olarak çok karmaşıktı ama temel öğeleri bilinebilir ve kolay anlaşılır şeylerdi. Örneğin Gammu'da yaşayanların soluduğu atmosferin ve kan serumlarının sürekli kontrol altında tutulması meselesi vardı. Her yerde, Bene Gesserit emrinde çalışan Suk doktorları vardı.

"Hastalık bir silahtır" demişti Teg. "Hastalıklara karşı savunmayı çok iyi düzenlememiz gerek."

Teg, pasif direnişlere sövüp sayardı sık sık. "Öldürücü zayıflıklar yarattığı çoktan anlaşılmış siyeç mentalitesinin sonuçları" derdi bunlara.

Teg ona askeri direktifler verdiğinde Duncan dikkatle dinlerdi. Mentat Başar Miles Teg'in Bene Gesserit'te ünlü bir askeri lider olduğunu Patrin de, kütüphane kayıtları da doğruluyordu. Patrin sık sık, onunla birlikte yaptıklarını anlatırdı ve kahraman daima Teg'di.

"Askeri başarının anahtarı hareketliliktir" derdi Teg. "İstihkâmların içinde kalmak zorundaysan eğer, tüm gezegen bir istihkâm olsa bile, sonuçta savunmasızsındır."

Teg, Gammu'ya pek fazla önem vermezdi.

"Buraya bir zamanlar Giedi Prime dendiğini biliyorsun gördüğüm kadarıyla. Burada hüküm sürmüş olan Harkonnenler birkaç şey öğrettiler bize. Onların sayesinde, insanların ne kadar korkunç vahşiler haline gelebileceğini daha İyi biliyoruz şimdi."

Duncan bunu hatırladığında, balkondan onu gözleyen Aziz Annelerin açıkça kendisi hakkında tartıştıklarını fark etti.

Yeni gelenin görevi ben miyim?

Gözetlenmek Duncan'ın hoşuna gitmedi ve yeni gelenin onu biraz rahat bırakmasını diledi. Bu kadın sert birine benzemiyordu. Schwangyu gibi değildi.

Duncan egzersizlerine devam ederken hareketlerine özel bir tempo tuttu: Pis Schwangyu! Pis Schwangyu!

Dokuz yaşından beri -yani dört yıldır- Schwangyu'dan nefret ediyordu. Ama kadın onun bu nefretinin farkında değildi, onun fikrince. Onun

nefretini başlatan olayı çoktan unutmuş olsa gerekti.

Dokuz yaşında ya var ya yoktu; bir gün iç muhafızlardan kurtularak dışarı çıkmış ve istihkâmlardan birine giden bir tünele girmişti. Tüneldeki mantar kokusu. Loş bir ışık. Rutubet. İstihkâmdaki silah yarığından dışarıyı gözlerken yakalanmış ve itile kakıla Kale'nin merkezine götürülmüştü.

Bu kaçış Schwangyu'nun, emirlerine uyulması gereken o soğuk ve korkunç tipin sert bir azarlama girişimine yol açmıştı. O günden bu yana Bene Gesserit Emir Sesi'nin, eğitilmemiş dinleyicinin iradesini büken o ses ustalığının varlığını öğrenmişse de o kadını o günden beri hep o günkü sert haliyle hatırlıyordu.

Ona itaat edilmesi gerekir.

"Tüm bir muhafız ünitesinin disipline edilmesi fırsatını yarattın" dedi Schwangyu. "Çok sert bir şekilde cezalandırılacaklar."

Azarlamanın en korkunç bölümüydü bu. Duncan muhafızlardan bazılarını severdi ve bazen kahkahalar atarak, yerlerde yuvarlanarak onları da oyuna çekerdi. Ama yaptığı bu eşek şakası, yani gizlice istihkâma sıvışması arkadaşlarına zarar vermişti.

Duncan cezalandırılmanın ne demek olduğunu biliyordu. *Pis Schwangyu! Pis Schwangyu!...*

Schwangyu'nun azarlamasından sonra Duncan o zamanki baş eğitmeni Aziz Anne Tamalane'ye koşmuştu; soğuk ve mesafeli tavırlı, dar uzun bir yüzün ve kösele gibi bir cildin üzerinde kar gibi beyaz saçlı diğer bir pörsük ihtiyara. Tamalane'ye, muhafızlarının nasıl cezalandırılacağını öğrenmek istediğini söylemişti. Tamalane beklenmedik bir şekilde düşünceli ve üzgün bir hal almış, sesi kumların üzerinde sürtünen tahta sesin dönmüştü.

"Ceza mı? Peki, peki."

Pratik yapılan büyük yerin dışında, Tamalane'nin her gece bir sonraki dersi hazırlamak için gittiği küçük eğitim odasındaydılar. Burası kitap okuyarak gösteriş yapanların ve bilgi depolamada ve yeniden çağırmada kullanılan karmaşık araçların yeriydi. Duncan burasını kütüphaneden çok daha fazla tercih ederdi ama öğretim odasına tek başına girmesine izin verilmiyordu. Süspansor şamandıralı bir sürü ışıküreyle donatılmış, aydınlık

bir yerdi burası. Duncan içeriye daldığında Tamalane onun derslerini hazırladığı yerden ona doğru döndü.

"Bizim büyük cezalarımızda daima kurban ziyafetinden bir şeyler vardır" dedi kadın. "Muhafızlar büyük bir ceza alacak elbette."

"Ziyafet mi?" Duncan şaşırmıştı.

Tamalane döner koltuğuyla tam bir dönüş yaptı ve doğrudan Duncan'ın gözlerine baktı. Kadının çelik gibi sağlam dişleri odanın ışıklarıyla parladı. "Tarihin, cezalandırılacaklar için iyi olduğu enderdir" dedi kadın.

Duncan "tarih" sözcüğünden ürktü. Tamalane'nin işaretlerinden biriydi bu. Bir ders veriyordu kadın, yeni bir sıkıcı ders.

"Bene Gesserit cezaları unutulmaz."

Duncan, Tamalane'nin ihtiyar dudaklarına yoğunlaştı ve kadının söylediklerinin kesinlikle kişisel bir deneyiminden kaynaklandığını fark etti birden, ilginç bir şey öğrenmek üzereydi!

"Cezalarımızda kaçınılmaz bir ders vardır" dedi Tamalane. "Acıdan çok daha öte bir şeydir."

Duncan yere bağdaş kurup oturdu. O açıdan bakınca, Tamalane kara kefenlere bürünmüş, uğursuz biri gibiydi.

"Cezalandırırken en büyük acıyı vermeyiz" dedi kadın. "Bu, Aziz Annelerin bahar sınavına saklanır."

Duncan başıyla onayladı. Kütüphane kayıtları "bahar ısdırabı"ndan, Aziz Anneleri yaratan esrarengiz bir deneme diye söz ediyordu.

"Ama büyük cezalarda acı vardır yine de" dedi kadın. "Bunlar duygusal yönden acı verir aynı zamanda. Cezanın uyandırdığı duygu daima, bizim o tövbekârın en büyük zayıflığı olduğuna hükmettiğimiz duygudur ve böylece biz, cezalandırılanı güçlendiririz."

Kadının sözleri Duncan'da karmaşık ve çok büyük bir korku uyandırmıştı. Ne yapacaklardı onun muhafızlarına? Konuşamıyordu, ama buna gerek yoktu zaten. Tamalane henüz sözünü bitirmemişti çünkü.

"Ceza daima bir tatlıyla biter" dedi kadın ve ellerini dizlerine vurdu.

Duncan kaşlarını çattı. Tatlı mı? Bu da ziyafetin bir parçasıydı. Bir ziyafet nasıl ceza olabilirdi ki?

"Bu gerçek bir ziyafet değil, ziyafet düşüncesidir" dedi Tamalane. Pençe gibi eliyle havada bir çember çizdi. "Tatlı gelince, bu hiç beklenmedik bir şeydir. Tövbekâr, *Ahh, sonunda bağışlandım nihayet!* diye düşünür. Anlayabildin mi?"

Duncan başını iki yana salladı. Hayır, anlamamıştı.

"Bu, o anın tatlılığıdır" dedi kadın. "Isdırap verici bir ziyafetin tüm aşamalarını geçmişsin ve sonunda lezzet alacağın bir şeyle karşılaşıyorsun. Fakat! Oysa bunun lezzetini alırken, *işte o zaman* en acılı an gelir; görürsün ve *anlarsın* ki bu son zevk değildir. Gerçekten de değil. Bu, büyük cezanın en son ve en büyük acısıdır. Bene Gesserit dersinin kapısını kapatan budur."

"Peki Schwangyu ne yapacak o muhafızlara?" Bu sözler koparcasına çıkmıştı Duncan'ın ağzından.

"Kişilere alt cezanın hangi spesifik ögelerden oluşacağını söyleyemem. Bunu bilmem de gerekmiyor. Sana sadece, bunun, onların her birisi için farklı olacağını söyleyebilirim."

Tamalane başka bir şey söylemeyecekti. Bir sonraki günün dersini hazırlamaya döndü yine. "Yarın devam ederiz" dedi kadın, "sana yarın Galakça konuşma dilindeki çeşitli aksanların kaynağını saptamayı öğreteceğiz."

Başka hiç kimse, hatta Teg ya da Patrin bile ceza hakkındaki sorulara yanıt vermeyecekti. Hatta cezadan sonra gördüğünde muhafızlar bile geçtikleri çetin deneyimden söz etmeyi reddettiler. Bazıları onun konuşma girişimlerine ters yanıtlar vererek tepki gösterdiler ve artık onunla hiç kimse oynamaz oldu. Ceza görenler içinde onu bağışlayan yoktu. Gayet açıktı bu,

Pis Schwangyu! Pis Schwangyu!

O kadına karşı büyük nefreti o zaman başlamıştı. Bu ihtiyar cadıların hepsinden nefret ediyordu. Bu yeni gelen genç de ötekiler gibi biri miydi acaba?

Pis Schwangyu!

Duncan, Schwangyu'ya, "Onları neden cezalandırmak zorundasınız?" diye sorduğunda Schwangyu cevap vermek için bir süre bekledi ve sonra dedi ki:

"Burası, Gammu senin için tehlikeli. Seni öldürmek isteyenler var."

Duncan neden diye sormadı. Bu da, sorularına hiçbir yanıtın verilmediği başka bir konuydu çünkü. Teg bile, kendinin orada bulunması bu tehlikenin önemini gösterdiği halde bu soruyu yanıtlamazdı.

Ve Miles Teg, bir sürü şeyin cevabını bilmesi gereken bir Mentat'tı. Duncan, ihtiyar adam düşüncelere daldığında gözlerinin parladığını görürdü sık sık. Ama verdiği karşılıklar Mentat'ça değildi şu sorulara:

"Biz niçin Gammu'dayız?"

"Sen beni kimden koruyorsun? Beni öldürmek isteyen kim?"

"Benim annem babam kim?"

Bu sorular ya bir sessizlikle karşılanır ya da bazen Teg "Sana cevap veremem" diye homurdanırdı.

Kütüphanenin bir yararı yoktu. Bunu fark ettiğinde daha sekiz yaşındaydı; o zamanki baş eğitmeni de -Schwangyu gibi çok eski zamanlardan kalma biri olmasa da epeyi zaman, nereden baksan yüz yıldan daha fazla yaşamış- Luren Geasa adında, Başarısız bir Aziz Anne'ydi.

Duncan sorunca kütüphane ona, Gammu/Giedi Prime hakkında, Harkonnenler ve onların düşüşü hakkında, Teg'in komutanlık yaptığı bir sürü savaş hakkında bilgiler verdi. Bu savaşların hiçbiri çok kanlı bir şekilde sonuçlanmamıştı; yorumcuların hepsi bunu Teg'in "üstün diplomasi yeteneğine" bağlıyordu. Ama veriler birbiri ardınca geldikçe Duncan İmparator Tanrı dönemini ve onun halkını eğitme tarzını öğrendi. Duncan haftalarca bu dönemden başka bir şey düşünemez olmuştu. Kayıtların arasında eski bir harita buldu ve fokus duvarına projekte etti. Yorumcuların eklediği notlar, bu Kale'nin, Saçılma sırasında terk edilmiş bir Balıkla Konuşan Komuta Merkezi olduğunu söylüyordu.

Balıkla Konuşanlar!

O anda Duncan, onların döneminde yaşamayı ve Büyük İmparator Tanrı'ya tapan dişiler ordusunun az sayıda erkek danışmanından biri olarak

hizmet etmeyi istedi.

Ah, o günlerde Rakis'te yaşamak!

İmparator Tanrı'ya hep "Tiran" diyen Teg, şaşırtıcı bir şekilde, bu konuya hazırdı. Kütüphanenin kilitli bir yeri açıldı ve Rakis hakkında bilgiler Duncan'ın önüne döküldü.

"Rakis'i bir gün görebilecek miyim?" diye sordu Geasa'ya.

"Sen orada yaşamak üzere hazırlanıyorsun."

Bu yanıt onu çok şaşırtmıştı. Ona bu uzak gezegen hakkında öğrettikleri her şey başka bir açıdan görünüyordu şimdi.

"Niçin orada yaşayacağım?"

"Bunu yanıtlayamam."

Duncan değişen ilgisiyle yine bu esrarlı gezegeni ve onun perişan haldeki, bölünmüş Tanrı Şeyh-Hulud Kilisesi'ni incelemeye koyuldu. *Solucanlar.* İmparator Tanrı o solucanlara dönüşmüştü ha! Bu düşünce Duncan'da korku uyandırdı. Belki de tapmaya değer bir şey vardı bunda. Bu düşünce, içinde bir şeylere dokunuyordu. Bir insanı bu korkunç başkalaşımı kabul etmeye iten neydi?

Duncan, muhafızlarının ve Kale'deki diğer herkesin Rakis ve oradaki din kalıntısı hakkında neler düşündüğünü biliyordu. Küçümseyici sözler ve gülüşler her şeyi belli ediyordu. Teg dedi ki: "Bunun tam gerçeğini belki hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz, ama sana şunu söyleyeyim evlat, askerlere göre bir din değil bu."

Schwangyu da tamamlamıştı: "Tiran'ı öğrenmelisin ama onun dinine inanmamalısın. Bu, senden daha düşük düzeyde, aşağılık bir şeydir."

Duncan, ayırabildiği her dakikayı bu işe ayırıyor, kütüphanenin ona sağladığı her şeyi büyük bir dikkatle inceliyordu: Bölünmüş Tanrı'nın Kutsal Kitabı, Muhafız İncili, Orange Katolik İncili ve hatta Apokrifa. Çoktan yok olmuş İman Bürosu'nu ve "Anlayışın Güneşi Olan İnci"yi öğrendi

Özellikle bu solucan düşüncesi büyülemişti onu. Onların büyüklükleri! Büyük bir solucan Kale'nin bir ucundan diğer ucuna kadardı. İnsanlar Tiran

öncesi solucanların üzerine binmişlerdi, ama Rakis rahipleri şimdi yasaklamıştı bunu.

Tiran'ın Rakis'teki ilkel yok-odasını bulan arkeoloji ekibinin anlattıklarıyla büyülendiğini hissetti. Dar-es-Balat deniyordu oraya. Arkeolog Hadi Benotto'nun raporlarında "Rakis Rahipliği'nin emriyle durdurulmuştur" notu vardı. Bene Gesserit Arşivlerindeki dokümanların dosya numaraları uzayıp gidiyordu ve Benotto'nun açıkladığı şeyler büyüleyiciydi.

"Her solucanda İmparator Tanrı'nın bilincinden birer parçacık mı var?" diye sordu Geasa'ya.

"Öyle deniyor. Bu doğru bile olsa, onlar bilinçli değil, hiçbir şeyin farkında değiller. Sonsuz bir düşe gireceğini Tiran'ın kendisi söylemiş zaten."

Yaptığı her inceleme bununla ilgili bilgilerin verildiği bir derste Bene Gesserit'in bu dinle ilgili açıklamalarına yol açtı ve sonunda "Siona'nın Dokuz Kızı" ve "Idaho'nun Bin Oğlu" adındaki o açıklamalara rastladı.

Geasa'nın karşısına çıktı ve sordu: "Benim adım da Duncan Idaho. Bu ne demek oluyor?"

Geasa sanki hep bir hatası varmış gibi davranırdı, uzun kafasını öne doğru eğdi ve nemli gözleri yere bakmaya başladı. Bu karşılaşma akşama doğru, pratik yapma yerinin dışındaki uzun koridorda olmuştu. Kadın Duncan'ın sorusuyla sarardı.

Kadın cevap vermeyince Duncan üsteledi: "Ben Duncan Idaho'nun torunu muyum?"

"Schwangyu'ya sormalısın bunu." Geasa, bu sözler ona acı veriyormuş gibi söylemişti bunları.

Bu Duncan'ın alışık olduğu bir yanıttı ve onu kızdırdı. Kadın, ona yine, içinde azıcık bilgi olan, onun ağzını kapatacak bir şeylerin söyleneceğini ima ediyordu. Ama Schwangyu umduğundan daha açık konuştu.

"Sen otantik Duncan Idaho kanı taşıyorsun."

"Benim annem babam kim?"

"Çoktan öldüler."

"Nasıl öldüler peki?"

"Bilmiyorum. Biz seni yetim olarak aldık."

"Peki niçin insanlar beni öldürmek istiyor?"

"Senin yapabileceğin şeylerden korkuyorlar."

"Neymiş o benim yapabileceğim şey?"

"Sen şimdi derslerine çalış. Bunların hepsini zamanla öğreneceksin."

Sus ve *çalış! Bildik bir yanıt daha.*

İtaat etti; çünkü kapıların ona ne zaman kapanacağını biliyordu artık. Ama sorgulayıcı beyni bu kez başka açıklamalarla karşılaştı: Kıtlık dönemi ve Saçılma, evrendeki en güçlü kehanete sahip zekâların bile izini bulamayacağı yok-odalar ve yok-gemiler. Burada Duncan Idaho ve Siona'dan, Tiran İmparator Tanrı'ya hizmet etmiş o eski zaman insanlarından gelen torunların peygamberler ve kâhinler tarafından görülemez olduklarını da öğrendi. En derin melanj transına girmiş bir Lonca Serdümeni bile bu insanları bulamazdı. Tarihsel açıklamalara göre Siona safkan bir Atreides, Duncan Idaho'ysa bir gulaydı.

Gula?

Tüm kütüphaneyi karıştırdı bu sözcükle ilgili her şeyi bulmak için. *Gula*. Kütüphanede, güçlükle bulabildiği bir açıklamadan daha fazlası yoktu: Gulalar: *Tleilaxu axlotl depolarında, bir kadavranın hücrelerinden oluşan insanlar."*

Axlotl depoları?

"Bir kadavranın hücrelerinden, yeniden canlı insan üretmek için kullanılan bir Tleilaxu aygıtı."

"Gulayı tanımla" diye sordu tekrar.

"İlk anılarından yoksun kalmış, her şeyden habersiz vücut. Axlotl depolarına bakınız."

Duncan sessizliklerde ve Kale'dekilerin onu karşı karşıya bıraktıkları boşluklarda neler olduğunu okumayı öğrenmişti. Kendi boyundan büyük şeyler keşfetmişti. Her şeyi biliyordu! Henüz on yaşındaydı ama, her şeyi biliyordu!

Ben bir gulayım.

Geç ikindi saatlerinde, kütüphanede çevresindeki tüm anlaşılması zor cihazlarda yavaş yavaş, duyularla algılanabilir bir geçmiş belirmeye başladı ve on yaşında biri, aldığı bilgileri yutarak ekranın karşında sessizce oturuyordu.

Ben bir gulayım!

Hücrelerinin gelişip çocuğa dönüştüğü axlotl depolarını hatırlamıyordu. ilk anısı, onu beşiğinden kucağına alan Geasa; önceleri titiz bir ilgiyle, sonra hemen kuşkuyla bakan yetişkin insan gözleriydi.

Bilgiler ona Kale'dekiler tarafından sanki hiç istemeden veriliyormuş gibiydi ve sonunda kayıtların birleşmesiyle oluşan bir biçimin tanımı çıktı: Kendisi.

"Bene Tleilax'tan söz et bana" dedi kütüphaneye.

"Bunlar, Surat Oynatıcılar ve Ustalar olarak ikiye ayrılan bir halktır. Surat Oynatıcılar katırdır, kısırdır ve ustalara boyun eğerler."

Bana bunu niçin yaptılar?

Kütüphanenin bilgi makineleri birden yabancılaştı ve tehlikeli hale geldi. Duncan, sorularının bomboş ekranlarla karşılanmasından değil yanıtlanmasından korktu.

Schwangyu ve ötekiler için neden böyle önemliyim ben?

Onların, hatta Miles Teg ve Patrin'in bile onu kandırdıklarını fark etti. Bir insanın hücrelerini alıp da bir gula yapmak niçin doğru bir şeydi ki?

Bir sonraki soruyu çok çekinerek sordu. "Bir gula kim olduğunu hatırlayabilir mi?"

"Mümkündür."

"Nasıl?"

"Gulanın orijinaliyle psikolojik yönden özdeşliği, travmalar nedeniyle patlayabilecek bazı tepkilere yol açar."

Hiçbir yanıt değildi bu!

"Peki nasıl?"

O anda, kütüphaneye sessizce gelen Schwangyu içeriye dalıverdi. Duncan'ın sorularındaki bazı şeyler onun alarma geçmesine yol açmıştı!

"Bunların hepsini zamanı gelince öğreneceksin."

Kadın onu aşağılamıştı! Duncan bundaki adaletsizliği, sahtekârlığı hissetti. içinden bir ses ona, kendisinin henüz uyanmamış benliğinde, kendini ondan böyle üstün görenlerden daha fazla insan aklı taşıdığını söylüyordu. Schwangyu'ya karşı nefreti daha da şiddetlendi. Bu kadın onu düş kırıklığına uğratan, onun sorularına engel olan herkesin tek kişide birleşmiş haliydi.

Ama bu kez düş gücü coşmuştu. İlk anılarını yeniden kazanacaktı! Bunun gerçekliğini hissediyordu. Birer birer hatırlayacaktı anne babasını, ailesini, arkadaşlarını... düşmanlarını.

Schwangyu'ya sordu: "Beni düşmanlarım yüzünden mi ürettiniz?"

"Sen susmayı öğrendin oğlum" dedi kadın. "O bilgiye güven."

Pekâlâ. Seninle işte böyle savaşacağım pis Schwangyu. Sessiz duracağım ve öğreneceğim. Neler hissettiğimi belli etmeyeceğim sana.

"Biliyorsun" dedi kadın, "biz bir stoacı[2] yarattığımız kanısındayız."

Kadın onu hor görüyordu! Onu kimse hor göremeyecekti. Bunların hepsini sessizlikle ve kurnazlıkla yenecekti. Duncan kütüphaneden koşarak çıktı ve odasına tıkıldı.

Daha sonraki aylarda pek çok şey onun bir gula olduğunu doğruladı. Bir çocuk bile çevresindeki şeyler olağandışıysa bunu fark ederdi. Zaman zaman, duvarların ötesinde, çevredeki yollardan gülerek ve birbirlerine bağırarak geçen çocukları görüyordu. Kütüphanede çocuklar hakkında açıklamalar buldu. Yetişkinler o çocukları alıp da kendisine dayatılan o zorlu talimlere sokmazlardı. Diğer çocukların başında, hayatlarındaki en önemsiz şeyleri bile düzene sokacak bir Schwangyu Aziz Anne yoktu.

Bu keşfi, Duncan'ın yaşamındaki başka bir değişimi hızlandırdı. Luran Geasa onun yanındayken çağrıldı ve bir daha da geri dönmedi.

Benim gulalar hakkında bilgi edinmeme izin vermemesi gerekirdi.

Ama gerçek, geldiği gün Schwangyu'nun Lucilla'ya gözlem balkonunda açıkladığı gibi, biraz daha karmaşıktı.

"O kaçınılmaz anın geleceğini biliyoruz. Gulalar hakkında bazı şeyler öğrenecek ve sivri sorular soracak."

"Onun günlük eğitimini bir Aziz Anne'nin üstlenmesinin zamanı gelmiş de geçmiş bile. Geasa bir hata yapmış olabilir."

"Benim kararımı mı sorguluyorsunuz?" dedi Schwangyu birden.

"Sizin kararınız asla sorgulanmayacak kadar kusursuz mudur?" Bu soru, Lucilla'nın yumuşak kontralto sesiyle bir tokat etkisi yaptı.

Schwangyu neredeyse bir dakika sustu. Sonunda dedi ki: "Geasa, gulanın sevimli bir çocuk olduğu kanısındaydı. Ağladı ve çocuğu özleyeceğini söyledi."

"Bu konuda uyarılmamış mıydı?"

"Gease bizim eğitimimizi almamış."

"Siz de o zaman onun yerine Tamalane'yi koydunuz. Tamalane'yi tanımıyorum ama sanıyorum epey yaşlı biri."

"Evet, epeyi."

"Duncan, Geasa'nın değiştirilmesine nasıl bir tepki verdi?"

"Onun nereye gittiğini sordu. Yanıt vermedik."

"Tamalane'nin işleri nasıl gitti?"

"Duncan kadınla üçüncü gününde ona demiş ki: 'Senden nefret ediyorum. Yapmamı istediğiniz şey bu muydu?'"

"Bu kadar çabuk ha!"

"Şu anda sizi gözlüyor ve şöyle düşünüyor: Schwangyu'dan nefret ediyorum. Bu yeni gelenden de mi nefret edeceğim? Ama bir taraftan da düşünüyor; siz diğer ihtiyar cadılar gibi değilsiniz. Siz gençsiniz. Bunun önemli bir şey olması gerektiğini kavrıyor olsa gerek.

*

İnsanların en iyi şekilde yaşaması için herkesin duracağı bir yerinin olması, herkesin şeylerin şemasında nereye ait olduğunu ve neyi başarabileceğini bilmesi gerekir. Bu yeri yok edersen insanı da yok edersin.

Bene Gesserit Öğretisi

Miles Teg Gammu'daki görevi istememişti. Bir çocuk gula için bir silah ustası ha? Bunun gibi, çevresinde tüm tarihin oluştuğu bir çocuk gula da olsa. Teg'in düzenli emeklilik yaşamına hiç istemediği halde dalıveren davetsiz bir misafirdi bu.

Ama o, hayatı boyunca Bene Gesserit'in emrinde bir Asker Mentat olarak yaşamıştı ve itaatsizlik diye bir şeyi düşünemezdi.

Quis custodiet ipsos custodiet?

Muhafızları kim koruyacak? Muhafızların suç işlememesini kim sağlayacak?

Teg'in çoğu kez dikkatle düşündüğü bir soruydu bu. Onun Bene Gesserit'e sadakatinin temel doktrinlerinden birini oluşturuyordu. Rahibelik hakkında ne derseniz diyebilirdiniz ama, amaçlarını hiç değiştirmemeleri takdire değerdi.

Ahlaksal amaç, diye adlandırıyordu Teg bunu.

Bene Gesserit'in ahlaksal amacı Teg'in ilkeleriyle tam uyuşuyordu. Ondaki bu ilkelerin de Bene Gesserit'çe koşullandırılmış olduğunu hiç sorgulamazdı. Mantıklı düşünce, özellikle de Mentat mantığı başka bir hükme varamazdı.

Teg, sonunda bunu tek bir esasa indirgemişti: Bu rehber ilkeleri izleyen bir tek kişi bile olsa bu daha İyi bir evrendi. Asla bir adalet meselesi değildi bu. Adalet yasaya başvurmayı gerektirirdi ve yasa daima, yasaları yürütenlerin kaprislerine ve önyargılarına tabi olan, hiç güvenilmez bir metrese benzerdi. Hayır, bu bir doğruluk meselesiydi; çok daha derinlere

uzanan bir kavramdı bu. Hakkında hüküm verilecek insanlar bunun doğruluğunu hissetmeliydiler.

Teg'e göre, "yasada yazılanlar harfiyen uygulanmalı" gibi sözler onun rehber ilkeleri için tehlikeliydi. Adil olmak, kararlılığı, önceden emin olunan bir değişmezliği ve hepsinden öte, hiyerarşide yukarıya ve aşağıya doğru sadakati gerektirirdi. Bu ilkelerle yürütülen liderlik dışarıdan kontrol gerektirmezdi. Görevinizi doğru olduğu için yapardınız. Ve siz bu görevin doğruluğunu *önceden bildiğiniz için itaat* etmezdiniz. Doğruluk bu ana ait bir şey olduğu için yapardınız bunu. Önceden bilmenin ve kehanetin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Teg, Atreideslerin güvenilir kehanet konusundaki ünlerini biliyordu ama vecize türünden söylemlere yer yoktu onun evreninde. Evreni bulursanız ele geçirirdiniz ve ilkelerinizi de, uygulayabileceğiniz yerlerde uygulardınız. Hiyerarşide kesin emirlere daima uyulurdu. Taraza bunu bir kesin emir meselesi haline getirmemişti ama, demek istedikleri ortadaydı.

"Sen bu görev için idealsin."

Teg, çok yükseklere çıktığı uzun bir yaşam sürmüş ve şerefiyle emekli olmuştu. Yaşlı olduğunu, ağırlaştığını ve yaşlılığın tüm kusurlarıyla bilincinin tam sınırında durduğunu biliyordu ama, göreve çağrı, "Hayır" deme isteğini bastırmak zorunda kalsa da hareketlendirdi onu.

Atama, bizzat Taraza'dan geldi. Missionaria Protectiva da dâhil olmak üzere her şeyin güçlü hâkimi onu seçmişti. Sadece bir Aziz Anne değil, Baş Aziz Anne.

Taraza Teg'in, emeklilikte çekildiği Lernaeus'taki malikânesine gelmişti. Kadın bunu yapmakla Teg'i onurlandırmıştı ve Teg bunun farkındaydı. Kadın hiç haber vermeden adamın kapısında belirivermişti yanında sadece iki tane yardımcı memur ve bazılarını Teg'in simaen tanıdığı küçük bir muhafız grubuyla birlikte. Teg bir zamanlar bunlar bizzat eğitmişti. Kadının geldiği zaman da ilginçti: Sabah vakti, kahvaltıdan az sonra. Kadın onun yaşama tarzını ve bunun Teg'in en zinde zamanı olduğunu kesinlikle biliyordu. Yani kadın Teg'in uyanık ve kapasitesinin zirvesinde olmasını istemişti.

Teg'in ihtiyar emir eri Patrin, Taraza'yı doğu tarafındaki, içinde yalnızca sert mobilyaların bulunduğu küçük ve şık döşenmiş oturma odasına getirdi.

Teg'in köpekkoltuklardan ve bu tür diğer, canlı mobilyalardan hoşlanmadığı İyi bilinirdi. Patrin kara cüppeli Baş Anne'yi odaya buyur ederken adamın yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Teg bu ifadeyi hemen anladı. Patrin'in, yaşından kaynaklanan kırışıklarla dolu uzun ve soluk yüzü başkalarına donuk bir maske gibi gelebilirdi ama, ağzının kenarlarındaki kırışıklıkların derinleşmesi, yaşlı gözlerindeki belli bir bakış Teg'in hemen dikkatini çekerdi. Taraza yolda Patrin'i rahatsız edecek bir şey söylemişti demek ki. Ağır plaz çerçeveli uzun sürgülü kapıların arasından, odanın doğu yönünde, nehir kıyısındaki ağaçlara dek uzanan eğimli bir çayıra bakan manzarası görünüyordu. Taraza odaya adımını atar atmaz, bu hayranlık verici manzarayı görünce bir an durakladı.

Teg hiçbir şey söylemeden bir düğmeye bastı. Kayan perdeler manzarayı kapattı ve ışıküreler aydınlandı. Teg'in hareketi Taraza'ya, gizlilik ihtiyacını kavradığını söylüyordu. Bunu vurgulamak için Patrin'e emretti:

"Lütfen, kimsenin bizi rahatsız etmemesini sağlayınız."

"Güney Çiftliği'yle ilgili emriniz, efendim" dedi Patrin.

"Onunla lütfen siz ilgilenin. Firus'la ikiniz benim ne istediğimi biliyorsunuz."

Patrin çıkarken kapıyı birazcık sertçe kapattı; bu çok ufak bir sinyaldi ama Teg'e çok şeyler söylüyordu.

Taraza odaya bir adım attı ve incelemeye koyuldu. "Limon yeşili" dedi kadın. "Benim en sevdiğim renklerden biridir. Annenizin görüşü iyiymiş."

Teg şevkle konuşmaya başladı. Bu binaya ve bu çiftliğe karşı derin bir sevgisi vardı. Ailesinin ancak son üç kuşağının burada yaşamış olmasına karşın onlardan kalan izler vardı burada. Birçok odada annesinden kalan izler gerçekten de, olduğu gibi duruyordu.

"Toprağı ve evleri sevmek güvenli bir iştir" dedi Teg.

"Özellikle koridordaki yanık portakal rengi halıları ve giriş kapısının üzerindeki, renkli camdan yelpaze şeklinde pencereyi çok beğendim" dedi Taraza. "O pencere gerçek bir antika, eminim bundan."

"Buraya iç dekorasyon hakkında konuşmak için gelmediniz muhakkak" dedi Teg.

Taraza kıkırdadı.

Kadının, Rahibelik eğitimiyle yıkıcı bir şekilde kullanmasını öğrendiği, yüksek perdeden bir sesi vardı. Bu sese, kadının o andaki gibi doğal olmaya çok dikkat ediyor olduğunda bile kayıtsız kalmak kolay değildi. Teg, bu kadını Bene Gesserit Konseyi'nde görmüştü. Oradaki tavrı güçlü ve çok ikna ediciydi; kullandığı her sözcük, kararlarına güvenen keskin bir zekânın göstergesiydi. Teg kadının şimdiki tavrının altında önemli bir kararın varlığını sezdi.

Teg sağ tarafındaki, yeşil döşeli bir koltuğu gösterdi. Kadın koltuğa baktı, odaya bir kez daha çepeçevre göz gezdirdi ve içinden gelen bir gülüşü bastırdı.

Evde tek bir köpekkoltuk yok, kadın buna bahse girebilirdi. Teg, kendini antikalarla çevrelemiş bir antikaydı. Kadın koltuğa oturdu ve Teg'in onunla yüz yüze bakacak bir koltuk bulmasını beklerken cüppesini düzeltti.

"Emeklilikten ayrılmanızı istemek gereği beni üzüyor Başar" dedi kadın. "Ama ne yazık ki, koşullar bana pek seçim hakkı bırakmıyor."

Teg uzun bacaklarını koltuğun kollarına rasgele dayadı; dinlemeye geçmiş bir Mentat hazır bekliyordu. Tavrıyla, "Kafamı verilerle doldur" diyordu sanki.

Taraza bir an düş kırıklığına uğradı. Rahatsız edici, haksız bir talepti bu. Teg hala muhteşem bir tipti; uzun boyluydu ve gri saçlı büyük bir başı vardı. Taraza biliyordu ki bu adamın yaşı üç yüze varmaya dört SY kalmıştı. Standart Yılın ilkel yıl denen yıldan yirmi saat daha kısa olması sayesinde varıldığı halde, Bene Gesserit hizmetinde kazanılan deneyimlerle dolu bu yaş yine de etkileyiciydi, Taraza'nın ona saygı duymasını gerektiriyordu. Kadının gözüne çarptı; Teg açık gri renkli, rütbesiz bir üniforma giymişti: özenle dikilmiş bir pantolon ve ceket, derin kırışıklarla dolu boynunu açıkta bırakan beyaz bir gömlek. Belinde bir altın parıltısı vardı ve kadın, Başar'ın emeklilikte edindiği altın parıltısını fark etti. Faydacıl Teg'e nasılda uygun! Ucuz bir altın süs eşyasını kemerine toka yapmıştı. Kadına güven verdi bu. Teg, Taraza'nın sorununu anlayacaktı.

"Bir bardak su içebilir miyim?" diye sordu Taraza. "Uzun ve yorucu bir yolculuktu. Yolculuğun son bölümünü, beş yüz yıl önce değiştirmemiz gereken bir transportumuzla yaptık."

Teg koltuktan kalktı, duvardaki bir panele gitti ve panelin arkasındaki dolaptan bir şişe soğuk su ve bir bardak çıkardı. Bunları getirip Taraza'nın sağındaki alçak bir masaya koydu. "Melanj da var dedi.

"Hayır, teşekkür ederim Miles. Bende de var."

Teg yine koltuğuna oturdu ve vücudundaki sertleşme belirtileri kadının dikkatini çekti. Ama yaşı düşünülürse hâlâ hatırı sayılır derecede esnekti yine de.

Taraza bardağın yansına kadar su doldurdu ve bir dikişte bitirdi. Bardağı yandaki masanın üzerine büyük bir dikkatle koydu. Nasıl yaklaşmalıydı bu konuya? Teg'in tavrı gayet açıktı. Adam emekliliği bırakmak istemiyordu. Taraza'nın analizcileri bu konuda uyarmışlardı kendisini. Adam emekli olduktan sonra çiftçiliğe normalin üzerinde bir ilgi duymuştu. Lernaeus'taki büyük çiftliği gerçek bir araştırma bahçesiydi.

Kadın gözlerini kaldırdı ve adamı açıkça süzdü. Teg'in geniş omuzları ince belini daha belirgin kılıyordu. Kendini hala aktif durumda tutuyordu demek ki. Güçlü kemiklerden kaynaklanan keskin hatlarıyla o uzun yüz: Tipik Atreides. Teg kadının bakışlarına, her zaman yaptığı gibi dikkat çekici, ama Baş Anne'nin söyleyeceklerini de dinler bir şekilde karşılık verdi. İnce dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıverdi parlak ve düzgün dişlerini göstererek.

Benim tedirgin olduğumu biliyor, diye düşündü kadın. Lanet olsun! O da benim gibi bir Rahibelik hizmetlisi sonuçta!

Teg ona sorular sorarak konuşmaya teşvik etmedi. O kusursuz ve çekingen meraklı tavrını değiştirmedi. Kadın, bunun Mentatların genel eğilimi olduğunu ve bundan çıkarılacak başka bir anlam bulunmadığını hatırladı.

Teg birden ayağa kalktı ve Taraza'nın sol tarafındaki bir büfeye kadar yürüdü. Döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yukarıdan Taraza'ya baktı.

Taraza onun yüzüne bakmak için koltuğunu döndürmek zorunda kaldı. *Lanet olası herif!* Bu adam onun işini hiç de kolaylaştıracağa benzemiyordu. Aziz Anne Araştırmacıların hepsi Teg'i konuşmak için oturtmanın zorluğundan söz etmişlerdi. Adam ayağa kalkmayı tercih etmiş, omuzları askerce dikleşmişti ve bakışları yukarıdan aşağıya doğruydu.

Onun -iki metreden uzun- boyuna denk bir Aziz Anne yoktu. Bu davranış onun, Rahibeliğin onun üzerindeki otoritesini (muhtemelen bilinçsizce) protesto etme biçimiydi; analizler bunu doğruluyordu. Ama onun diğer davranışlarında bundan hiçbir iz yoktu. Teg, Rahibeliğin hizmetinde bulunmuş askeri komutanlar içinde en güvenilir olanıydı daima.

Etiketlerin basitliğine karşın, bağlayıcı büyük güçler arasındaki ilişkilerin karmaşık olduğu çok toplumlu bir evrende güvenilir askeri komutanların ağırlığınca melanj ettiği zamanlar olmuştu. Dinler ve tiran İmparatorlukların ortak anısı karşılıklı konuşmalarda daima boy gösterirdi ama sonuçta üstün gelen ekonomik güçlerdi ve askersel *para* herkesin günlük hesabına girebilirdi. Bu her karşılıklı konuşmada vardı ve ticaret sistemini talep yönlendirdiği sürece de var olacaktı yani (bahar ya da Ix'in teknolojik ürünleri gibi) bazı şeylere yönelik talep; (Mentatlar ya da Suk doktorları gibi) uzmanlara yönelik talep ve bir pazarı bulunan diğer her türlü dünyevi talep: Emek gücüne, inşaatçılara, dizayncılara, yüzeyselleştirilmiş hayata, sanatçılara, egzotik zevklere...

Hiçbir legal sistem bu karmaşayı tek bir bütünlük halinde birleştiremezdi ve bu durum başka bir gereksinimi doğurmuştu gayet doğal-olarak güçlü hakemlere duyulan sürekli bir gereksinimi yani. Aziz Annelere ekonomi sisteminde bu rol düşmüştü ve Miles Teg bunu biliyordu. Bir pazarlık kartı olarak yeniden ortaya sürüldüğünü de biliyordu. Bu rolden hoşlanıp hoşlanmadığıysa konuşmalarından belli olmuyordu.

"Sizi burada tutacak bir aileniz yokmuş gibi sanki" dedi Taraza.

Teg bunu sessiz kalarak kabul etti. Evet, karısı öleli otuz sekiz yıl olmuştu. Çocuklarının hepsi büyümüş, bir kız çocuğu hariç hepsi yuvadan uçmuştu. Teg'in ilgilendiği bir sürü kişisel şey vardı ama, aile engeli yoktu. Doğru.

O zaman Taraza Teg'e, onun unutulmaz bir sürü başarısından söz ederek, Rahibeliğe verdiği uzun ve sadık hizmeti hatırlattı. Kadın, övgünün ona pek etkili olmayacağını biliyordu ama bu sözler daha sonra söyleyeceği sözler için gerekli bir açılışı sağladı kendisine.

"Ailenize benzerliğiniz nedeniyle de takdir edildiniz" dedi kadın.

Teg, başını en fazla bir milim öne eğdi.

"Birinci Leto Atreides'e, Tiran'ın büyük babasına benzerliğiniz gerçekten dikkat çekici" dedi kadın.

Teg bunu duyduğunu yahut onayladığını gösteren hiçbir belirti vermedi. Bu sadece küçük bir veri, onun müthiş belleğinde zaten depolanmış bir şeydi. Atreides genleri taşıdığını biliyordu. I. Leto'ya benzediğini Rahibeler Meclisi'nde görmüştü. Garip bir şeydi; aynaya bakar gibi olmuştu sanki.

"Siz biraz daha uzunsunuz" dedi Taraza.

Teg ona yukarıdan bakmaya devam etti.

"Aman, boş ver bunları Başar" dedi Taraza, "hiç olmazsa, bana yardım etmeye çalışacak mısın'?"

"Bu bir emir mi Baş Anne?"

"Hayır, emir değil!"

Teg hafifçe gülümsedi. Taraza'nın onun önünde böyle bir patlamayı frenlememesi çok şey ifade ediyordu. Bu kadın, güvenilmez olduğunu hissettiği kişilerin önünde yapmazdı bunu. Ve kendinden alt düzeyde birisinden *ibaret* gördüğü kişilerin önünde kendini frenler, böyle bir duygusal görüntü yaratmazdı.

Taraza koltuğun arkasına yaslandı ve Teg'e gülümsedi. "Pekâlâ" dedi. "Yeterince oyalandık. Patrin, seni tekrar göreve çağırırsam bana çok bozulacağını söyledi. Ama inan bana, planlarımız için hayati bir önem taşıyorsun."

"Ne planı bu, Baş Anne?"

"Gammu'da bir Duncan Idaho yetiştiriyoruz. Neredeyse altı yaşına geldi ve askeri eğitim için hazır durumda."

Teg gözlerinin birden kocaman açılmasına engel olamadı.

"Senin için külfetli bir görev olacak" dedi Taraza, "ama bu eğitim ve koruma işini mümkün olduğunca kısa bir zaman içinde senin üstlenmeni istiyorum."

"Benim Atreides Dük'üne benzerliğim" dedi Teg. "Beni, onun ilk anılarını yeniden oluşturmada kullanacaksınız."

"Sekiz ya da on yaşına gelince, evet."

"Bu kadar uzun sürecek ha!" Teg başını salladı. "Niçin Gammu'da?"

"Onun prana-bindu kalıtımı Bene Tleilax tarafından bizim isteğimiz üzerine değiştirildi. Refleksleri günümüzde doğan birininkine denk hale gelecek. Gammu... İlk Duncan Idaho orada doğup büyümüştü. Onun hücresel kalıtımında yaptığımız değişiklikler yüzünden diğer her şeyi ilk koşullara mümkün olduğunca yakın kılmamız gerekiyordu."

"Niçin yapıyorsunuz bunu?" Bir Mentat'ın veri-bilinç tonuyla sorulmuştu bu soru.

"Rakis'te solucanları kontrol altına alabilen bir kız çocuğu bulunmuş. Bizim gulaya ihtiyacımız olacak orada."

"O ikisini çiftleştirecek misiniz?"

"Seni bir Mentat olarak görevlendirmiyorum. Bize lazım olan senin askeri yeteneklerin ve ilk Leto'ya benzerliğin. Zamanı gelince ona ilk anılarını nasıl kazandıracağını biliyorsun."

"Yani siz aslında beni bir Silah Ustası olarak geri çağırıyorsunuz."

"Bunun, bütün güçlerin Baş Başar'ı olarak görev yapmış biri için bir düşüş olduğu kanısında mısın?"

"Siz emrederseniz ben itaat ederim Baş Anne. Ama Gammu'da ki tüm savunma güçlerinin tam yetkiyle komutası bana verilmezse bu görevi kabul etmem."

"Bu zaten böyle düşünüldü Miles."

"Siz benim ne düşüneceğimi hep bitirdiniz zaten."

"Ve sen de sadakatini hep korudun."

Teg dayandığı büfeden uzaklaştı, bir an durup düşündü, sonra, "Bana kim brifing verecek?" diye sordu.

"Kayıtlardan, Bellonda verecek; daha önceki gibi. Aramızdaki mesaj alışverişinin güvenliği için bir de şifre verecek sana."

"Size bazı kişilerin listesini vereceğim" dedi Teg. "Eski yoldaşlar ve onların çocukları. Gammu'ya vardığımda onların hepsinin orada hazır olmasını istiyorum."

"Onlardan hiçbiri bunu reddetmez mi sence?"

Teg'in bakışı *Aptallık etme!"* der gibiydi sanki.

Taraza kıkırdadı ve düşündü: Orijinal Atreides'ten iyi öğrenmemiz gereken bir şey var-hayatını adayarak ve en büyük sadakatle komuta edilecek insanların nasıl oluşturulacağı.

"Asker toplama işiyle Patrin ilgilenecek" dedi Teg. "Rütbe kabul etmez, bilirim; ama bir albay yardımcısına verilen maaş ve saygınlık aynen verilecek kendisine."

"Sen elbette Baş Başar rütbesine getirileceksin yeniden" dedi kadın. "Biz..."

"Hayır. O rütbenizde Burzmali var. Eski komutanın üzerine çıkararak onu zayıflatmamalıyız."

Kadın onu bir süre süzdü, sonra dedi ki "Biz Burzmali'yi henüz atamış değiliz bu..."

"Bunun gayet iyi farkındayım. Eski yoldaşlarım Rahibelik politikası hakkında her şeyi bildirdiler bana. Ama Baş Anne, siz de ben de, bunun bir zaman meselesi olduğunu biliyoruz. En iyisi Burzmali'dir."

Kadının bunu kabul etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Asker bir Mentat'ın değerlendirmesinden daha öte bir şeydi bu; Teg'in değerlendirmesiydi. Başka bir düşünce geldi aklına.

"Demek sen bizim Konsey'deki tartışmamızı zaten biliyordun!" diye çıkıştı "Ve beni de ..."

"Baş Anne, Rakis'te yeni bir canavar yarattığınızı düşünseydim söylerdim. Siz benim kararlarıma güvenin, ben de sizinkilere."

"Lanet olsun Miles, çok uzun süre ayrı kaldık." Taraza ayağa kalktı. "Senin işi tekrar sırtlanacağını bilmek bile beni sakinleştiriyor."

"Sırtlanmak" dedi adam. "Evet. Beni yeniden bir Başar olarak özel bir göreve getirmek. Böylece mesaj Burzmali'ye gittiğinde aptalca sorunlar çıkmayacak."

Taraza cüppesinden bir deste ridulia kristal kâğıdı çıkardı ve Teg'e verdi. "Bunları imzaladım. Kendi atamaların için doldur. Diğer yetkilerin hepsi bunların içinde; ulaştırma belgeleri falan. Bu emirleri sana kişisel olarak

vereceğim. Sen de bana itaat edeceksin. Sen *benim* Başar'ımsın, anladın mı?"

"Ne zaman anlamadım ki?" diye sordu.

"Daha önce bildiklerinden daha önemlidir bu. O gulanın güvenliğini sağla ve onu iyi eğit. O senin sorumluluğunda. Bu konuda karşına kim çıkarsa çıksın arkanda ben varım."

"Gammu'ya Schwangyu'nun komuta ettiğini duydum."

"Kim çıkarsa çıksın, Miles. Schwangyu'ya güvenime."

"Anlıyorum. Bizimle öğle yemeği yiyecek misiniz? Kızım..."

"Kusura bakma Miles, ama hemen geri dönmek zorundayım. Bellonda'yı hemen göndereceğim."

Teg onu kapıya kadar geçirdi, kadının grubundaki eski öğrencileriyle birkaç hoşbeşte bulundu ve giderlerken arkalarından baktı. Onları yolda zırhlı bir kara taşıtı bekliyordu; yanlarında getirdikleri yeni modellerden biriydi belli ki. Bunu görmek Teg'e bir rahatsızlık duygusu verdi.

Aciliyet!

Taraza, Baş Anne'nin kendisi bizzat, bir kurye gibi gelmişti bunun Teg'e neleri açık edeceğini bile bile. Rahibeliğin nasıl çalıştığını bu kadar yakından bilen biri olarak, o anda olanların açık ettiği şeyleri fark edebiliyordu. Bene Gesserit Konsey'indeki tartışma, ona haber verenlerin düşündüğünden da daha derinlere gidiyordu belli ki.

"Sen benim Başar'ımsın."

Teg, Taraza'nın ona bıraktığı yetki belgeleri ve ruhsatların oluşturduğu desteye bir göz attı. Hepsinde Taraza'nın mührü ve imzası peşinen vardı. Bunun gösterdiği güven diğer hissettiklerine eklenince tedirginliği daha da çoğaldı.

"Schwangyu'ya güvenme."

Kâğıtları cebine soktu ve Patrin'i aramaya gitti. Patrin'e bilgi vermek ve onu yumuşatmak gerekiyordu. Bu görev için kimleri çağıracaklarını tartışmalıydılar. Kafasında bazı isimlerin listesini yapmaya başladı. Tehlikeli bir görevdi bu karşılarındaki. Sadece en iyi kişileri gerektiriyordu.

Lanet olsun! Bu çiftlikteki her şeyi Firus'la Dimela'ya bırakmak gerekecekti. Bir sürü ayrıntı! Evin içinde yürürken kalp vuruşlarının hızlandığını hissetti.

Eski askerlerden biri olan ev muhafızının önünden geçerken durakladı: "Martin, bugünkü bütün randevularımı iptal et. Kızımı bul ve çalışma odama gelip beni görmesini söyle."

Haber evin içine, oradan da tüm çiftliğe yayıldı. Baş Aziz Anne'nin onunla özel görüşmesini henüz yapmış olduğunu bilen uşakları ve ailesi, otomatikman, Teg'in kafasını meşgul edebilecek anlamsız şeylerin ona ulaşmaması için koruyucu bir perde geriverdiler. En büyük kızı Dimela, Teg ona deneysel tarım projesinin sürdürülmesi için gerekli ayrıntıları sıralamaya çalıştığında sözünü fazla uzattırmadı.

"Baba, ben çocuk değilim!"

Teg'in çalışma odasına bitişik, küçük seradaydılar. Teg'in öğle yemeğinin bulaşıkları bir saksı rafının kösesinde duruyordu. Patrin'in not defteri öğle yemeği tepsinin arkasında, duvara dayalıydı.

Teg sertçe baktı kızına. Dimela yüz olarak babasına benziyordu ama boy olarak değil. Güzel sayılamayacak kadar sıskaydı ama İyi bir evlilik yapmıştı. Üç tane güzel çocukları vardı Dimela'yla Firus'un.

"Firus nerede?" diye sordu Teg.

"Güney Çiftliği'ndeki dikime bakmaya gitti."

"Ah evet. Patrin söylemişti."

Teg gülümsedi. Dimela'nın Rahibelik tarafından yapılan öneriyi reddedip Firus'la, yani bir Lernaeusluyla evlenmeyi tercih etmesine ve babasının çevresinde kalmasına hep sevinmişti.

"Bütün bildiğim, seni yeniden göreve çağırdıkları" dedi Dimela. "Tehlikeli bir görev mi?"

"Biliyor musun, aynı annen gibi konuşuyorsun" dedi Teg.

"Demek tehlikeli! Lanet olsun onlara; onlar için girdiğin onca tehlike yetmemiş mi?"

"Belli ki yetmemiş."

Dimela Teg'in yanından ayrılıp geri dönerken seranın uzaktaki kapısından Patrin içeri girdi. Geçerken Dimela'nın Patrin'e söylediklerini duydu.

"Yaşlandıkça giderek Aziz Anne gibi görmeye başladı kendini!"

Başka ne bekliyordu ki? diye düşündü Teg. Bir Aziz Anne'yle, Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles'teki küçük bir memurun çocuğuydu; Rahibelik bölgesine taşınan bir evde büyümüştü. Annesinin itirazı üzerine babasının CHOAM'ın gezegenlerarası ticaret şebekesiyle bağının ortadan kalktığını daha küçük yaşta fark etmişti.

Bu ev onun, babasının ölümünden sonra bir yılı bulmayan ölümüne dek annesinin eviydi. Onun eşya konusundaki tercihlerinin izi her yerde duruyordu.

Patrin Teg'in karşısına gelip durdu. "Not defterimi almaya geldim. isimleri yazdınız mı?"

"Birkaç tane. Gerisini sen halletsen daha İyi olur."

"Peki efendim!" Patrin olduğu yerde sert ve gösterişli bir şekilde geriye çark etti ve geldiği yoldan geri döndü not defterini bacağına vura vura.

O da hissediyor, diye düşündü Teg.

Çevresine göz gezdirdi bir kez daha. Bu ev hâlâ annesinin eviydi. Teg'in burada yaşadığı, bir aile yetiştirdiği onca yıldan sonra bile! Hâlâ annesinin eviydi. Ah, Teg bu serayı yapmıştı, ama oradaki çalışma odası annesinin özel odasıydı bir zamanlar.

Lernaeuslu Roxbrough'lardan Janet Roxbrough. Burası eşyalarıyla, dekoruyla hâlâ o kadının eviydi. Taraza da görmüştü bunu. Teg'le karısı yüzeysel bazı şeyleri değiştirmişler, ama öz, Janet Roxbrough'a ait kalmıştı. Bu soydaki Balıkla Konuşan kanıyla ilgili bir sorun yoktu. Vaktiyle Rahibelik için nasıl da değerliydi o kadın! Loschy Teg'le evlenip de burada kendi hayatını yaşaması garip bir şeydi. Rahibeliğin üreme planlarının kuşaklar boyu nasıl yürüdüğünü anlamadıkça kavranılmaz bir şeydi.

Yine becerdiler, diye düşündü Teg. *Beni tüm bu yıllar boyunca sırf bu an için bir kenarda hazır beklettiler.*

*

Din tüm bu bin yıllardır, yaratma

konusunda bir patent talebinde bulunmadı mı?

Muad'dib'in Konuşmalarından, Tleilaxu Sorusu

Kristal berraklığındaki Tleilax havasına kısmen sabah ayazından kaynaklanan, kısmen de sanki yaşam, kişisel işaretini almadıkça harekete geçmeyecek, umut dolu ve kurt gibi aç bir yaşam, orada, Bandalong kentinde hazır bekliyormuş gibi korkuyla sinip bekleme duygusundan kaynaklanan bir sessizlik hâkimdi. Mahai, yani Tylwyth Waff, yani Ustaların Ustası günün en çok bu saatini severdi. Açık penceresinden baktığında kent onundu. Bandalong ancak onun emriyle canlanacaktı. Kendi kendine söylediği buydu. Orada duyabileceği korku, yaşamın o kuluçka deposundan kaynaklanabilecek bir gerçeği, yani buradan doğmuş ve gücünü her yere yaymış Tleilaxu uygarlığını kavramasındandı.

Onun halkı binlerce yıldır bu anı beklemişti. Waff şimdi bu anın tadını çıkarıyordu. Tleilaxu, peygamber II. Leto'nun (İmparator Tanrı'nın değil, Tanrı'nın Elçisi'nin) hüküm sürdüğü tüm o kötü zamanlarda, tüm o Kıtlıklar ve Saçılma döneminde, daha aşağı yaratıklar karşısında yaşanan her acılı yenilgide, tüm ısdıraplar süresince, güçlerini sabırla hep bu an için biriktirmişti.

Beklediğimiz ana geldik işte, ey Peygamber!

Yüksekteki penceresinin altında uzanan kenti bir simge, Tleilaxu'nun dizayn ettiği sayfada güçlü bir işaret gibi görüyordu. Diğer Tleilaxu gezegenleri, birbirine bağımlı ya da birbirinden bağımsız ve Tleilaxu'nun Tanrı'sına ve kentine merkezi bağlılık duyan diğer kentler, hemen geleceğini hepsinin bildiği bir işareti bekliyorlardı. Surat Oynatıcıların ve Maşeikh'in ikiz güçleri bu kozmik sıçrayışa hazırlanmak için kuvvetlerini birleştirmişlerdi. Binlerce yıllık bekleyiş bitmek üzereydi.

Waff bunun "uzun başlangıç" olduğunu düşündü.

Evet. Sinmiş bekleyen kente bakarken başını salladı. Bene Tleilax liderleri ta başından, o fikrin ilk nüvesinden beri, böylesine geniş, böylesine

uzun, böylesine karmaşık ve kurnazca bir planın tehlikelerini biliyorlardı. Felaket zamanına dek dayanmaları ve üzücü kayıpları, boyun eğmeleri ve aşağılanmaları sineye çekmeleri gerektiğini de biliyorlardı. Tüm bunlar ve çok daha fazlası, özel bir Bene Tleilax imajının yaratılmasına yaramıştı. O binlerce yıllık hileyle bir mit yaratmışlardı.

"Aşağılık, iğrenç, pis Tleilaxu! Aptal Tleilaxu! Ne yapacağı belli Tleilaxu! Düşünmeden davranan Tleilaxu!"

Peygamber'in dalkavukları bile bu mitin tuzağına düşmüşlerdi. Bir Balıkla Konuşan tam da bu odada kalkmış ve bir Tleilaxu Ustası'na bağırmıştı: "Uzun süre taklit edilen şey gerçeğe dönüşür! Siz gerçekten aşağılıksınız!" Bunun üzerine o kadını öldürmüşler ve Peygamber de hiçbir şey yapmamıştı.

Tleilaxu'nun kendini frenlediğini anlayan o yabancı dünyalar ve halklar nasıl da yok denecek kadar azdı. Düşünmeden hareket etmek ha! Tleilaxu, üstün geleceği günü binlerce yıldır beklemiş olduğunu gösterince yeniden düşünsünler bakalım.

"Spannungsbogen!"

Waff bu eski sözcüğü dilinde yuvarladı: Yay açıklığı! Oku elinizden bıraktığınız anda yayı ne kadar gerebildiğiniz yani. Bu ok derinlere saplanacaktı.

"Maşeikhler herkesten daha çok beklediler" diye fısıldadı Waff Kule biçimindeki kalesinde bu sözü kendi kendine telaffuz etmekten çekinmedi: "Maşeikh."

Aşağısındaki damlar güneş yükseldikçe parlıyordu. Kent yaşamının kıpırdanışlarını duyuyordu. Penceresinden giren rüzgâr Tleilaxu'nun tatlımsı acı kokularını getiriyordu. Waff derin bir nefes aldı ve pencereyi kapattı.

Tek başına yaptığı bu seyirle canlandığını hissetti. Pencereden ayrıldı ve önünde bütün Domel'in eğilmeye koşullandığı beyaz hilat onur cüppesini giydi. Cüppe kısa vücudunu tümüyle kapladı ve ona, bunun aslında bir zırh olduğu duygusunu verdi.

Tanrı'nın zırhı!

"Biz Yaghist halkıyız." Konsey üyelerini ancak dün gece hatırlayabilmişti. "Bunun dışındaki her yer boştur. Bizler binlerce yıldır, zayıflığımızla ve yaptığımız kötü işlerle ilgili miti sadece tek bir amaç için destekledik. Bene Gesserit bile inanıyor bunal"

Yok-oda siperliği bulunan, derinlere yerleştirilmiş, penceresiz 'sagra'da, dokuz Konsey üyesi onun sözlerini sessizce takdir ederek gülümsemişlerdi. Gufran kararına vararak söylenmişti bu sözler, biliyorlardı. Tleilaxu'nun kendi kaderini belirleyeceği sahne hep gufran hakkına da sahip olan kehl olmuştu.

Waff'ın, yani tüm Tleilaxu'nun en güçlüsünün bile kendi dünyasını terk edememesi ve yabancıların akıl almaz günahlarıyla temasından ötürü, kendisini alçaltmaksızın özür dileyerek gufrana yeniden kabul edilmesi uygun görülüyordu. Gidip powindahların arasına girmek en güçlü kişiyi bile lekelerdi. Tleilaxu'nun tüm boş alanlarının polisliğini yapan ve kadınların selamlıklarını koruyan Khasadarlar'ın Waff'tan bile kuşku duymaya hakları vardı. Waff halktan ve kehlden biriydi, evet; ama anavatanı her terk edip de geri döndüğünde bunu kanıtlaması gerekirdi ve kesinlikle her seferinde, spermlerini dağıtmak için selamlığa girerdi.

Waff boy aynasının karşısına gidip kendine ve cüppesine baktı. Biliyordu, kendisi powindahlara göre, en çok bir buçuk metre boyunda bir yer cücesi gibiydi. Hepsi gri tonlarındaki gözleri, saçları ve cildi, küçük ağızlı ve sivri dişli yüzünün sahnesiydi. Bir Surat Oynatıcı onun tipini ve tavırlarını taklit edebilir, bir Maşeikh komutanına başka türlü görünebilirdi ama hiçbir Maşeikh ya da Khasadar kandırılamazdı. Powindahlar kandırılabilirdi ancak.

Bene Gesserit hariç!

Bu düşünceyle kaşları çatıldı. Evet, cadılar yeni Surat Oynatıcıların biriyle daha karşılaşmalıydılar.

Hiçbir halk genetik dilinde Bene Tleilax kadar ustalaşmış değil, diye düşünüp moral buldu. Buna "Tanrı'nın dili" demek hakkımız çünkü bu büyük gücü bizzat Tanrı verdi bize.

Waff kapıya gitti ve sabah zilini bekledi. O anda yaşadığı duyguların tanımlanamaz zenginliğini düşündü. Zaman açılmıştı önünde. Peygamberin gerçek mesajının neden yalnızca Bene Tleilax tarafından duyulduğu

sorgulanamazdı. Tanrı bunu böyle kılmıştı ve Peygamber de "Tanrı'nın Kolu"ydu; Tanrı'nın habercisi olarak saygıya layıktı.

Onları bizim için hazırladın. Ey peygamber.

Ve Gammu'daki gula, bu zamanın bu gulası tüm bu beklemelere değerdi.

Sabah zili çaldı ve Waff koridora çıktı, koridora çıkan diğer beyaz cüppelilerle birlikte döndü ve güneşi selamlamak üzere doğu balkonuna gitti. Halkından Mahai ve Abdl gibi o da kendini tüm Tleilaxu'nun yerine koyuyordu şimdi.

Biz Şeriat'ın takipçileriyiz, evrendeki bizim gibilerin sonuncusuyuz.

Bu gizli düşünceyi malik kardeşlerine ait sımsıkı kapalı odaların dışındaki hiçbir yerde açık edemezdi ama şimdi bunun, çevresindeki herkesçe paylaşılan bir düşünce olduğunu ve bu düşüncenin sonuçlarının aynı şekilde, Maşeikhler'de, Domeller'de ve Surat Oynatıcılarda da gözle görünür halde olduğunu biliyordu. Akrabalık bağlarıyla Maşeikhler'den en alt düzeydeki Domeller'e dek khel'e sinmiş sosyal kimlik duygusunun arasındaki zıtlık Waff'a bir paradoks gibi gelmiyordu.

Aynı Tanrı için çalışıyoruz.

Domel kılığındaki bir Surat Oynatıcı eğildi ve balkon kapılarını açtı. Waff hemen yanı başındaki bir sürü arkadaşıyla gün ışığına çıkarken Surat Oynatıcıyı fark ederek gülümsedi. Henüz bir Domel! Bu bir akraba şakasıydı ama Surat Oynatıcılar akraba değildi. Onlar yapılmış şeylerdi, araçlardı, Gammu'daki gulanın da bir araç olması gibi; bunların hepsi, sadece Maşeikhler'ce konuşulan Tanrı'nın diliyle dizayn edilmişti.

Waff, sıkışık bir halde yanında duran diğerleriyle birlikte güneşin önünde eğildi. Abdl'ın feryadını tekrarladı ve bunun kentin en uzak köşelerinden gelen binlerce sesle yankılandığını duydu.

"Güneş Tanrı değildir!" diye bağırdı.

Hayır, güneş sadece Tanrı'nın sonsuz gücünün ve merhametinin bir simgesiydi diğer bir yapılmış şey, bir araçtı. Geçen gece gufrandan geçişiyle temizlendiğini, sabah ritüeliyle de zindeleştiğini hisseden Waff şimdi artık, powindah bölgelerine gidip de henüz geri döndüğü ve gufranı gerekli kılmış olan yolculuğu düşünebilirdi. Waff geri dönüp, tapınan diğer kişilerin açtığı

yoldan içeriye, koridora geçti ve kendisini hızla, Konsey Üyelerini toplantıya çağırdığı orta bahçeye indirecek kaydırak geçidine girdi.

Powindahlara yapılan başarılı bir akındı, diye düşündü.

Waff, Bene Tleilax'ın iç dünyasını her terk ettiğinde kendini bir 'laşkar'da yani halkının gizlice, (daima büyük harfle yazılan ve daima, gufranda ya da khelde yeniden doğrulanan ilk şey olan) 'Bodal' dediği son intikamın arandığı bir savaş partisindeymiş gibi hissederdi. Bu en son laşkar müthiş başarılı olmuştu.

Waff kaydıraktan, çevredeki damlarda bulanan prizmatik reflektörlerin gün ışığıyla doldurduğu orta bahçeye çıktı. Çakıllı, yuvarlak bir alanın ortasındaki bir fıskiye görsel fügünü çalıyordu. Bir tarafta, beyaz kazıklardan oluşan alçak bir çitle çevrelenmiş, fıskiyeye, havanın nemlenmesine yetecek kadar yakın olan, ama su şapırtılarının alçak sesle yapılacak bir konuşmayı engelleyeceği kadar da yakın olmayan, çimleri kısa kesilmiş bir alan vardı. Etrafı çevrili çimli yere antik plastikten on tane dar bank yerleştirilmişti yarımay şeklinde sıralanan dokuz tane bank ve diğerlerinden hafifçe ayrı konmuş ve onların karşısında duran bir onuncu bank vardı.

Waff çitle çevrili çimenliğin kıyısına gelince, buranın görünümü karşında duyduğu bu müthiş zevki daha önce neden hiç duymadığına şaşarak bir an duraklayıp çevresine bakındı. Bankların lacivert rengi materyalin yapısından kaynaklanıyordu. Yüzyıllar boyu kullanılmaktan bankların kol dayanan yerleri ve sayısız poponun oturduğu yerleri aşınıp hafifçe çukurlaşmıştı ama, aşınmış yerlerin rengi, diğer yerler kadar koyuydu.

Waff dokuz Konsey üyesinin karşına otururken, kullanması gerektiğini bildiği sözcükleri sıraladı. Son laşkarından getirdiği, aslında o yolculuğun tek nedeni olan belge için bundan daha uygun bir zaman bulunamazdı. Üzerindeki etiket ve içeriğindeki sözcükler Tleilaxu için çok önemli bir mesajdı.

Waff iç cebinden ince bir demet ridulia kristal kâğıdı çıkardı. Konsey üyelerinin ilgisindeki hızlı yoğunlaşma dikkatini çekti: Kendisininkine benzeyen dokuz tane yüz, en gizli kehlin Maseikhleri. Hepsi de bekleyişi yansıtıyordu. Bu belgeyi kehlde okumuşlardı: "Atreides Manifestosu." Bir

gece boyunca hepsi manifesto'daki mesaj hakkında düşünmüştü. Bu mesajla yüzleşilmeliydi artık. Waff belgeyi kucağına koydu.

"Bu sözleri uzaklara ve her yere yaymayı öneriyorum" dedi Waff.

"Hiç değiştirmeden mi?" Bu, Miriat'tı; içlerinde gula dönüşüm projesine en yakın Konsey üyesi yani. Miriat'ın Abdl ve Mahai'yi yüce bir amaç olarak gördüğü kuşkusuzdu. Waff, adamın o andaki vücudunun çok ileri yaşının görünür bir işareti olarak, yüzyıllar boyu üzerinde kıkırdaklar büyümüş kocaman çenelerine yoğunlaştırdı bakışlarını.

"Bize nasıl gelmişse aynen öyle" dedi Waff.

"Tehlikeli" dedi Miriat.

Waff başını sağa çevirdi, çocuksu profili arkadaki fıskiyenin oluşturduğu fonda, Konsey üyelerinin görebileceği bir şekilde netleşti. *Tanrı'nın eli sağımda!* Üzerindeki gökyüzü, sanki Tleilaxu'nun en eski kenti Bandalong, vahşi gezegenlerdeki öncüleri korumak için dikilmiş o dev yapay örtülerden birinin altına kurulmuş gibi, parlak kırmızı akik rengiydi. Waff'ın bakışları tekrar Konsey üyelerine döndüğünde yüz hatları hala yumuşaktı.

"Bizim için tehlikeli değil" dedi.

"Görüş meselesi" dedi Miriat.

"Görüşlerimizi tartışalım öyleyse" dedi Waff. "Ix'ten ya da Balıkla Konuşanlardan korkmamız için bir neden var mı? Gerçekten de yok. Onlar bizimdir, her ne kadar kendileri bunu bilmiyorlarsa da."

Waff bu sözlerin etkisini göstermesi için biraz bekledi; Ix'in ve Balıkla Konuşanların en üst konseylerinde yeni Surat Oynatıcıların bulunduğunu, değiştirmenin fark edilmediğini hepsi biliyordu.

"Lonca bize karşı harekete geçmek ya da bize düşman olmak istemez, çünkü onların tek güvenli melanj kaynağı biziz" dedi Waff.

"O zaman bu Şerefli Anaların Saçılma'dan geri dönmeleri neyin nesi!" diye diretti Miriat.

"Bizim için gerekli olduğunda onlarla uğraşırız" dedi Waff. "Ve Saçılma'ya kendi isteğiyle gitmiş olan insanlarımızın torunlarından da yardım göreceğiz."

"Zaman elverişli görünüyor" diye mırıldandı diğer Konsey üyelerinden biri.

Waff baktı, bu konuşan Genç Torg'du. İyi. Bir oy garantiydi.

"Bene Gesserit!" diye giriverdi Miriat.

"Sanırım Şerefli Analar o cadıları bizim yolumuzdan çekecekler" dedi Waff. "Dövüş yerindeki hayvanlar gibi birbirlerine hırlayıp duruyorlar zaten."

"O manifestoyu yazan belli olursa?" diye diretti Miriat. "O zaman ne olacak peki?"

Konsey üyelerinden birçoğu başıyla onayladı. Waff onları belirledi: İkna edilecek olanlar.

"Bu çağda Atreides olarak anılmak tehlikeli" dedi.

"Her halde Gammu hariç" dedi Miriat. "Ve bu belge Atreides adıyla imzalanmış!"

Ne garip, diye düşündü Waff. Waff'ın Tleilax içi gezegenlerden ayrılmasına neden olan powindah konferansındaki CHOAM temsilcisi de aynı şeyi vurgulamış! Ama CHOAM'dakilerin çoğunluğu tüm dinlere kuşkuyla bakan ateistlerdi ve Atreidesler potansiyel bir dinsel güçtü kesinlikle. CHOAM'ın endişeleri neredeyse elle tutulacak kadar belirgindi.

Waff bu CHOAM tepkisini anlatıyordu şimdi.

"Allahsız ruhun lanet olası bu CHOAM uşağı haklı" diye diretti Miriat. "Bu belge sinsi ve tehlikeli."

Miriat'la uğraşılması gerekecek, diye düşündü Waff.

Kucağındaki manifestoyu kaldırdı ve ilk satırını yüksek sesle okudu.

"Başlangıçta bir söz vardı ve bu söz Tanrı'ydı."

"Doğrudan doğruya Orange Katolik İncili'nden" dedi Miriat. Birçok baş endişeli bir şekilde onayladı yine.

Waff hafifçe gülümsedi ve köpek dişlerinin sivri uçları göründü. "Powindahlar arasında Şeriat'ın ve Maşeikhler'in var olmasından kuşkulananlar olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Bu sözlerin açıkça söylenmesi, dinleyenlere, eski sözcüklerin ve eski dilin ancak burada, en öz Tleilaxu arasında hiç değişmeden korunacağını hatırlatarak iyi bir etki yaptı. Miriat ya da diğerleri Atreides sözlerinin Şeriat'ı bozabileceğinden mi korkuyorlardı?

Waff bu soruyu da yöneltti ve endişeyle çatılan kaşları gördü.

"İçinizden" dedi Waff, "bizim, Tanrı'nın dilini nasıl kullandığımızı bilen tek bir powindahın var olduğuna inanan var mı?"

İşte! Bunun üzerinde düşünsünler bakalım! Buradakilerin her birinin zaman zaman gula bedeninde uyandığı olmuştu. Bu konseyde, başka hiçbir halkın başaramadığı bir bedensel süreklilik vardı. Miriat, Peygamberi kendi gözleriyle görmüştü. Scytale Muad'dib'le konuşmuştu! Bedenin nasıl yenileneceğini ve hatıraların nasıl tazeleneceğini öğrenince, bu gücü, her yerden talep edilir korkusuyla, sınırların içine saklanmış tek bir hükümetle sınırlamışlardı. Yalnızca cadıların buna benzer, gerektiğinde kullanacakları bir deneyim stokları vardı ve bunu kullanırken çok korkuyla ve temkinli davranıyorlar, çünkü yeni bir Kuisatz Haderah yaratmaktan korkuyorlardı!

Waff bunları Konsey üyelerine söyledi ve ekledi: "Harekete geçme zamanı geldi."

Hiç kimseden itiraz eder bir ses çıkmayınca Waff dedi ki: "Bu manifestonun tek bir yazarı var. Bütün analizler doğruluyor bunu, Miriat?"

"Bir tek kişi tarafından yazılmış ve bu kişi gerçek bir Atreides; bundan kuşku yok" diye doğruladı Miriat.

"Powindah konferansındakilerin hepsi doğruladı bunu" dedi Waff. "Üçüncü sınıf bir Lonca dümencisi bile bu görüşte."

"Ama o tek kişi, her türden insanda şiddetli reaksiyonlar uyandıracak bir şey çıkarmış" dedi Miriat.

"Atreideslerin karışıklık çıkarmadaki ustalığından kuşkumuz mu var ki?" diye sordu Waff. "Powindahlar bana bu belgeyi gösterince Tanrı'nın bize bir sinyal gönderdiğini anladım."

"Cadılar bunu yazdıklarını hâlâ inkâr mı ediyor?" diye sordu Genç Torg.

Ne kadar uyanık bir zekâsı var, diye düşündü Waff.

"Bu manifesto bütün powindah dinlerini yalancı çıkardı." dedi Waff. "Bizimkisi hariç bütün inançlar limbo[3]'da asılı kaldı." .

"Sorun da bu işte!" diye atıldı Miriat.

"Ama bunu sadece biz biliyoruz" dedi Waff. "Şeriat'ın var olacağından başka kim kuşkulanabilir ki?"

"Lonca" dedi Miriat.

"Böyle bir şeyi hiç söylemediler ve hiçbir zaman da söylemeyecekler. Buna ne tepki göstereceğimizi bilirler."

Waff kâğıt destesini kucağından alıp kaldırdı, yüksek sesle okudu yine:

"Ne olduğunu anlayamadığımız güçler evrenimize sızıyor. Bu güçlerin gölgesini duyularımızda var olan bir perdeye yansıyınca görebiliyoruz ama onları anlayamıyoruz."

"Bunu yazan Atreides, Şeriat'ı" biliyor diye mırıldandı Miriat.

Waff, söze giren hiç kimse yokmuş gibi okumaya devam etti:

"Anlamak, sözcükleri gerektirir. Ama bazı şeyler sözcüklere indirgenemez. Ancak sözsüz hissedilebilecek bazı şeyler vardır."

Waff belgeyi, elindeki sanki kutsal bir emanetmiş gibi kucağına koydu. Waff öylesine yavaşça konuştu ki dinleyenler ona doğru eğilmek zorunda kaldı ve bazıları eliyle kulağını kabarttı. Waff dedi ki: "Bu, evrenimiz sihirlidir diyor. Bütün rasgele biçimler geçicidir ve sihirli değişimlere uğrar diyor. Bilim bizi, sanki sapamayacağımız bir yola girmişiz gibi, bu yoruma götürdü."

Bu sözlerin sinir bozucu etkisini göstermesi için bir an bekledi, sonra: "Ne Rakis'teki Bölünmüş Tanrı rakipleri ne de diğer bir powindah şarlatanı bunu kabul eder. Sadece biz biliyoruz bunu; çünkü bizim Tanrımız, dilini bizim konuştuğumuz sihirli bir Tanrı'dır."

"Bu metni yazmış olmakla suçlanacağız" dedi Miriat.

Daha bunu söyler söylemez de başını sertçe iki yana salladı. "Hayır! Anladım. Ne demek istediğini anladım."

Waff sesini çıkarmadı. Görüyordu ki hepsi de Bene Tleilax'ı yaratmış olan Büyük İnanç'ı ve Zensünni ekümenizmini hatırlayarak Sufi kökenleri

hakkında düşünüyordu. Bu kehlin insanları kendi kökenleri hakkındaki, Tanrı'nın hikmetinden gelen gerçekleri biliyordu; ama bu sırrı saklayan kuşaklar sayesinde hiçbir powindah öğrenememişti bunu.

Waff'ın kafasından ağır ağır akarak geçiyordu bazı sözler:

"Tahminler, her şeyin tohumdan çıkan bitkiler gibi fışkırdığı soyut bir toprağa tapmayı içeren bir anlayışa dayanır.

Waff, bu ilmihali Konsey üyelerinin de düşündüğünü bilerek onlara Zensünni öğüdünü hatırlattı.

"Bu tahminlerin ardında, powindahların hiç sorgulamadıkları bir sözcüklere iman vardır. Bunu ancak Şeriat sorgulayabilir ve biz bunu sessizce yaparız."

Konsey üyelerinin hepsi aynı anda başlarıyla onayladılar.

Waff başını hafifçe eğdi ve devam etti: "Sözlerle tanımlanamayacak şeylerin var olduğunu söyleme eylemi, sözlerin en yüce inanç olduğu bir evreni sarsar."

"Powindah zehiri!" diye bağırdı Konsey üyeleri.

Waff şimdi hepsini elde etmişti artık ve "Sufi-Zensünni amentüsü nedir?" diye sorarak zaferinin en can alıcı darbesini vuruverdi.

Bunu söyleyemediler ama hepsi bunun üzerinde derin derin düşündüler: *S'tori'yi başarmak için anlamak gerekmez. S'tori sözcükler olmadan, hatta bir isim bile olmadan vardır.*

Bir an hepsi birbirlerine anlamlı bir şekilde baktılar. Miriat bunu üstüne alarak Tleilaxu yeminini tekrarladı: "Tanrı diyebilirsin, ama benim Tanrım değildir o. Sadece ağızdan çıkan bir sestir ve diğer seslerden daha güçlü değildir."

"Şimdi anlıyorum ki." dedi Waff, "bu belgeyle elimize geçirdiğimiz gücü hepiniz fark ettiniz. Bunun milyon kere milyon tane kopyası şu anda powindahlar arasında dolaşıyor."

"Kim yaptı bunu?" diye sordu Miriat.

"Bize ne?" diye karşılık verdi Waff". "Bırakın powindahlar kovalasın bunu, kökenini arayıp dursunlar, örtbas etmeye çalışsınlar, buna karşı

vaazlar versinler. Powindahların yapacağı bu türden her eylem bu sözcüklere daha çok güç katacak."

"Biz de mi bu sözlere karşı vaaz vermemeliyiz?" diye sordu Miriat.

Ancak durum onu gerektirdiğinde" dedi Waff. "Göreyim sizi!" Kâğıtları dizlerine vurdu. "Powindahlar dikkatlerini bunun en dar anlamına yoğunlaştırdılar ve onların zayıflığı budur. Bu manifestonun olabildiğince geniş çevrelere yayılmasını sağlamalıyız."

"Bizim tek köprümüz Tanrımızın sihiridir" diye dua okudu konsey üyeleri monoton bir sesle.

Waff hepsinin, imanlarının merkezindeki güvenli bölgeye döndüklerini gördü. Kolay olmuştu bu. hiçbir Maşeikh'te, "Tanrım senin sonsuz merhametine sığınarak, niçin ben?" diye zırıldayan powindahların aptallığı yoktu. Powindahlar bu tek cümleyle hem sonsuzluğa başvurmuşlar hem de onu reddetmişler, aptallıklarının da bir kez olsun farkına varmamışlardı.

"Scytale" dedi Waff.

Konsey üyelerinin, gerektiği şekilde, en solunda oturan en genç ve en çocuk yüzlüsü heyecanla öne eğildi.

"Müminleri silahlandır" dedi Waff.

"Bize bu silahı bir Atreides'in vermiş olmasına şaşıyorum" dedi Miriat. "Nasıl olur da Atreidesler hep, peşinden gelmesi gereken milyarları göreve çağıran bir ideale sarılır?"

"Bu, Atreides değil, Tanrı'dır" dedi Waff. Sonra kollarını kaldırdı ve kapanış ritüelini söyledi: "Maşeikhler kehlde toplandılar ve Tanrılarının varlığını hissettiler."

Waff gözlerini kapattı ve herkesin gitmesini bekledi. Maşeikh! Kehlde kendilerini böyle adlandırmak. İslamiyet'in dilini konuşmak ne güzeldi. hiçbir Tleilaxu bu dili kendi gizli konseyleri dışında konuşmazdı; Surat Oynatıcılarla bile konuşmazlardı bunu. Jandola Wekhti'nin hiçbir yerinde, hatta Tleilaxu Yaghisti'nin en ücra yerlerinde bile bu sırrı bilen canlı bir powindah yoktu.

Yaghist diye düşündü Waff, bankından kalkarken. Yaghist kanundışıların ülkesi.

Elindeki belgenin titrediğini hissediyordu sanki. Bu Atreides manifestosu, peşinden gidecek powindah kitlelerini kıyametlerine götürecek şeyin ta kendisiydi.

*

Bazı günler melanjdır o; bazı günler de

acı bir toprak

Rakis Aforizması

Sheeana adlı kız, Rakis rahipleriyle geçirdiği üçüncü yılında, yüksek bir kumulun tepesinde boylu boyunca yatıyordu. Sürtünmeden kaynaklanan büyük bir gürlemenin geldiği sabah manzarasına bakıyordu. Işık, ufku ince bir pus tabakasıyla örterek donduran, gümüşten bir hayalet gibiydi. Gecenin soğuğu kumların üzerindeydi hala.

Rahiplerin onu yaklaşık iki kilometre gerideki, suyla çevrili güvenli kulelerinden gözetlediklerini biliyordu fakat buna pek aldırmıyordu. Vücudunun altındaki kumun titremesine vermeliydi bütün dikkatini.

Bu gelen büyük, diye düşündü. En azından on yedi metre. Bayağı büyük bir şey.

Vücudu, gri renkli damıtıcı giysinin kayganlığını ve pürüzsüzlüğünü hissediyordu. Rahiplerin onu gözetime almalarından önce giydiği eski püskü elden düşme giysilerdeki, deriyi inciten yamaların hiçbiri yoktu bunda. Dokuz tane güzel damıtıcı giysi ve bunların üzerine giyilecek beyazlı morlu kalın cüppeden ötürü şükranla doluydu da, hepsinden öte, burada bulunmanın heyecanını duyuyordu. Böyle anlarda tehlikeli ve hoş bir duygu dolduruyordu içini.

Rahipler burada nelerin olup bittiğini anlamazdı. Biliyordu bunu. Onlar korkaktı. Başını çevirip geriye, uzaktaki kuleye baktı ve merceklerden yansıyan gün ışığı parıltısını gördü.

Gözetleme mercekleriyle bakan rahiplerin gördükleri şeyi gözünün önüne getirebiliyordu net bir şekilde: Güneşten yer yer rengi harelenmiş kahverengi saçlı, zayıf ve koyu tenli, on bir standart yaşında, vaktinden önce gelişmiş bir çocuk.

Onların yapmaya cesaret edemediği şeyi yaptığımı görüyorlar. Beni şeytan'ın karşısında görüyorlar. Ben kumun üzerinde küçücük

görünüyorum, Şeytan ise kocaman görünüyor. Onlar solucanı şu anda görebiliyorlar.

Kumlardaki sürtünme sesinden, dev solucanı biraz sonra kendisinin de göreceğini biliyordu. Sheeana yaklaşan canavarı ne Şeyh-Hulud, ne kumların Tanrısı ne de rahipler gibi, II. Leto'nun çölün bu sırtı çok boğumlu hâkimlerinin her birinde hapsolup kalmış bilinç incilerine hürmeten her sabah ilahi okuyarak tapılacak kadar kutsal bir şey olarak görmüyordu. O, solucanları sadece, "benim canımı bağışlayanlar" ya da Şeytan olarak görüyordu.

Onlar Sheeana'nındı artık.

Üç yıldan daha önce, sekizinci doğum gününün ayında, yani eski takvime göre Igat ayında yavaşça başlayan bir ilişkiydi bu. Onun doğduğu yer yoksul bir köydü; Keen'in kanataları ve çevre kanalları gibi, çevrelediği bölgeyi daha güvenli kılan engellerin çok dışında, maceracı öncüler tarafından kurulmuş bir yerleşimdi. Bu tür öncü yerleşimlerini koruyacak, ıslak kumların oluşturduğu bir hendekten başka bir şey yoktu. Şeytan sudan kaçardı fakat kum alabalığı vektörleri nemi hemen alıp götürüyorlardı. Bariyerleri eski haline getirmek için, her gün, rüzgâr kapanlarıyla toplanan kıt ve değerli suyun harcanması gerekiyordu. Sheeana'nın köyü, içme suyu için yeterli, ama solucan engeli için ayrılacak suyu sağlamaya her zaman yetmeyen iki tane rüzgâr kapanı bulunan, setli bir derme çatma kulübeler ve hayvan damları yığınıydı.

O sabah -tıpkı bu sabah gibi, gecenin keskin soğuğunu burnunda ve ciğerlerinde duyarken, ufuk hayalet gibi bir pusla daralmışken- köy çocuklarının çoğu çöle dağılmış. Şeytan'ın bazen geçtiği yollarda bıraktığı melanj artıklarını ve döküntülerini arıyorlardı. Gece duyulan seslerden, iki tane çok büyük şeytan'ın yakınlara geldiği anlaşılmıştı. Melanj, o günlerdeki düşük fiyatıyla bile, üçüncü bir rüzgâr kapanı yapmak için gerekli cilalı tuğlaların satın alınmasını sağlayacak değerdeydi.

Çocuklar sadece bahar değil, eski Fremen siyeç kalelerinden birini gösterecek izleri de arıyorlardı. Bu tür yerlerin artık sadece harabesi kalmıştı ama kaya engelleri şeytana karşı daha güvenli bir korunak sağlıyordu. Ve bazı Siyeç kalıntılarında, kayıp stokların gömülü olduğu duyulmuştu. Köylülerin hepsi böyle bir keşfi düşlüyordu.

Sheeana, üzerinde yamalı damıtıcı giysisiyle ve kötü kumaştan yapılmış cüppesiyle tek başına kuzeydoğuya, sudan yana zengin, büyük Keen kentinin güneşle ısınmış gökyüzüne yükseldiğinin söylendiği, uzaklardaki bulut kümesine doğru gitti.

Kumdaki melanj kalıntılarını bulmak, dikkatini burnunda toplama meselesiydi büyük ölçüde. Bu konsantrasyon. Şeytan'ın yaklaştığını gösteren, kumdaki sürtünme sesine yönelik dikkatten pek bir şey bırakmıyordu. Bacak kasları kendiliğinden, çölün doğal sesleriyle karışan, ritmik olmayan bir şekilde hareket ediyordu.

Sheeana ilk başta çığlığı duymadı. O çığlık, rüzgârın savurduğu kumların köyü gözlerden gizleyen barrakanlara çarpmasıyla çıkan sert sürtünme sesine tıpatıp benziyordu. O çığlık yavaş yavaş bilincine girdi ve o zaman dikkatini *çekti.*

Bir sürü ses geliyor çığlık çığlığa!

Sheeana çölde yapılan yürüyüşlerdeki ihtiyatı bıraktı. Çocuk kaslarının elverdiğince çevik hareketlerle barakanın kaygan yüzeyine tırmandı ve o korkunç sesin geldiği yöne doğru baktı. Son çığlığı da susturan şeyi görebilecek bir zamanda yetişmişti.

Rüzgâr ve kum alabalıkları köyün dışındaki bariyerlerin geniş bir kısmını kurutmuştu. Renk farkından ötürü, nemdeki bu aralığı gözle görebiliyordu. Vahşi bir solucan bu açıklıktan içeri sızmıştı. Solucan, geriye kalan ıslaklığın epey içinde dönüp duruyordu. O karanlık ve alevli dev ağız insanları ve barınakları hızla daralan bir çemberin içinde kuşatmıştı.

Sheeana sağ kalan son insanların bu yıkımın ortasında, artık o kaba saba kulübeleri yok olmuş, rüzgâr kapanlarının molozlarıyla dolu bir alanda sıkışıp kaldıklarını gördü. Sheeana, bu manzaraya bakarken bazıları çöle kaçmaya kalkıştı. Umutsuzca kaçanların arasında babasını da gördü. Ama bunların hiçbiri kurtulamadı. Dev ağız hepsini yuttu ve son bir dönüşle, köyden geriye kalan ne varsa hepsini yerle bir etti.

Şeytan'ın diyarından ufacık bir parçayı sahiplenmeye cüret eden bu zavallı köyden geriye, dumanı tüten kumdan başka hiçbir şey kalmadı. Eskiden köyün bulunduğu yerde, daha önce buralarda hiç kimsenin dolaşmadığı zamanlardaki gibi, insan yerleşimini gösteren hiçbir iz kalmamıştı.

Sheeana her iyi çöl çocuğu gibi vücudunun nemini korumak için burnundan soluyarak güçlükle nefes aldı. Diğer çocukları görebilmek için çevreye bakındı, fakat Şeytan'ın ardında bıraktığı izler köyün dışındaki her yeri büyük çukurlar ve tümseklerle doldurmuştu. Görünürde tek bir insan kalmamıştı. Kuru havada çok uzaklara dek gidecek yüksek perdeden bir sesle bağırdı. Hiçbir yanıt gelmedi.

Yalnızım

Kendinden geçmiş bir halde, kumulun tepesi boyunca, köyünün bulunduğu yere doğru yürüdü. Oraya yaklaşınca, kumul tepelerinden toz kaldıran bir rüzgârın getirdiği, şiddetli bir tarçın kokusu geldi burnuna. O zaman, olan biteni anladı. Köy, büyük bir talihsizlik olarak, açılmakta olan bir önbahar kütlesinin üzerinde kurulmuştu. Kumun derinliklerindeki büyük stok bir melanj patlamasıyla genişleyerek ürün vermeye başlayınca Şeytan gelmişti. Şeytan'ın bahar açılmasına dayanamayacağını bütün çocuklar bilirdi.

Öfke ve şiddetli bir keder doldurmaya başladı Sheeana'nın içini. Çılgına dönmüş bir halde kumuldan *aşağıya,* Şeytana doğru koştu ve köye girdiği kuru yerden çıkıp gitmek üzere dönen solucanın arkasına yetişti. Hiç düşünmeden kuyruğunun yan tarafından saldırdı, üzerine tırmandı ve hayvanın yüksek sırtında, ön tarafa doğru koşmaya başladı. Ağzının arkasındaki tümseğe gelince çömeldi ve yumruklarıyla o sert yüzeye vurmaya başladı.

Solucan durdu.

Kızın öfkesi birden korkuya dönüştü ve solucana vurmayı bıraktı. Çığlık atmakta olduğunu o zaman fark etti. Tek başına ve savunmasız kalmış olmanın verdiği korku sardı içini. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Sadece nerede olduğunu biliyordu ve korkunç bir dehşete kapıldı.

Solucan kumun üzerinde hareketsiz duruyordu hâlâ.

Sheena ne yapacağını bilmiyordu. Solucan her an onu üstünden alıp ezebilirdi. Yahut da kumun içinde tünel kazıp onu da istediği zaman kapmak üzere dışarıda bırakabilirdi.

Birdenbire, solucanın tüm bedeni boyunca, kuyruğundan Sheeana'nın durduğu, ağzının arkasındaki bölüme dek, uzun bir titreme geçti. Solucan ilerlemeye başladı, geniş bir yay çizdi ve kuzeydoğu yönünde hızlandı.

Sheeana öne doğru eğildi ve solucanın sırtına, segmentlerinden birinin kıvrımına tutundu. Korkuyordu, hayvan her an kumun içine dalabilirdi. Ne yapardı o zaman? Ama Şeytan kuma girmedi. Dakikalar geçip de kumulların arasından durmaksızın ve hızlı süren bu gidişte hiçbir değişiklik olmayınca Sheeana kafasının yine çalışmaya başladığını fark etti. Solucanın üzerine binme konusunda bilgisi vardı. Bölünmüş Tanrı rahipleri bunu yasaklamıştı ama hem yazılı hem de sözlü tarih, Fremenler'in eski zamanlarda solucanlara böyle bindiklerini söylüyordu. Fremenler kendilerini uçları kancalı uzun çubuklarla destekleyerek Şeytan'ın sırtında ayakta dururlardı. Rahipler bunun, II. Leto'nun bilincini çöl Tanrısı'yla paylaşmasından önce yapılmış olduğu hükmüne varmışlardı. Ama şimdi, II. Leto'nun dört bir yana saçılmış parçalarını aşağılayacak bir davranışa izin verilemezdi.

Solucan Sheeana'yı, onu hayrette bırakan bir hızla Keen kentinin sisli göz kamaştırıcı görüntüsüne doğru götürüyordu. Koca kent ufukta bir serap gibi duruyordu. Sheeana'nın her an yırtılacak kadar zayıf kumaştan cüppesi dalgalanıyor, yamalı damıtıcı giysisinin ince dokusuna çarpıyordu. Dev segmentin ön kenarını kavrayan parmakları acımaya başladı. Rüzgârın değişmesiyle tarçın, yanmış kaya, ve solucanın ısı alış verişinden kaynaklanan ozon kokuları gelip geçiyordu.

Keen karşıda belirmeye başladı.

Rahipler beni görüp kızacaklar, diye düşündü.

Kanataların ilk sırasını gösteren alçak tuğla yapıları fark etti ve bunun gerisinde de yüzeyden giden bir su kemerinin içeride kalan kavisli tonozu vardı. Ön yapıların üzerinde, teraslanmış bahçelerin duvarları ve dev rüzgâr kapanlarının siluetleri ve sonunda da kendi su engellerinin içindeki tapınak kompleksi vardı.

Kumda yürüyerek bir günde varılacak mesafe, bir saati aşmayan bir sürede!

Annesiyle babası ve köydeki komşulara iş için ya da dansa katılmak için bu yolculuğu birçok kez yapmışlardı ama Sheeana'yı yalnızca iki kez birlikte götürmüşlerdi. En çok hatırladığı şey dans ve ardından gelen şiddetti. Keen'in büyüklüğü karşısında korkuya kapılmıştı. Amma çok bina! Amma çok insan! Şeytan öyle bir yere zarar veremezdi.

Ama solucan, sanki kanatanın ve su kemerinin üzerinden geçecekmiş gibi dosdoğru ileriye atıldı. Sheeana, karşısında durmadan yükselen kente baktı. Kentin manzarası karşısında öylesine büyülenmişti ki korkusu yatıştı.

Ama Şeytan durmuyordu!

Solucan sürtünerek durdu.

Kanatanın tübüler yüzey menfezlerinin solucanın açık ağzına uzaklığı elli metreden fazla değildi. Sheeana hayvanın sıcak nefesinin tarçın kokusunu, Şeytan'ın içindeki ateşin derinden gelen gürlemesini duydu.

Sheeana sonunda yolculuğun bittiğini anlamıştı. Segmenti kavrayan elini yavaşça gevşetti. Hayvanın her an yeniden harekete geçeceğini bekleyerek ayağa kalktı. Şeytan kımıldamadı. Sheeana dikkatle hareket ederek, tünediği yerden aşağı kaydı ve kuma indi. Orada bir süre durdu öylece. Hayvan şimdi hareket edecek miydi? Aklından kanataya doğru koşmak fikri geçti hafiften, ama bu solucan büyülemişti onu. Darmadağın hale gelmiş kumda tökezleyerek ve kayarak yürüyüp solucanın karşısına geçti ve o korkunç ağza baktı. Kristal dişlerle çevrelenmiş ağızda bir ileri bir geri giden alevler vardı. Bahar kokularıyla dolu yakıcı bir nefesin kendisini yalayıp geçtiğini hissetti.

Kumuldan aşağıya, solucana doğru koştuğu zamanki ilk çılgınlık geri geldi Sheeana'ya. "Lanet olası Şeytan!" diye bağırdı korkunç ağıza bir yumruk vurarak. "Biz sana ne yaptık?"

Annesinden, bir yumru bahçesi tahrip olduğunda duyduğu sözlerdi bunlar. Sheeana o ismi, yani Şeytan'ı da, annesinin öfkesini de bilincinin en ufak bir parçasıyla bile sorgulamadı. Annesi Rakis'teki kitlelerin en yoksul, ayak takımındandı ve Sheeana bunu biliyordu. Annesinin halkı önce Şeytana, sonra da Şeyh-Hulud'a tapardı. Solucan solucandı ve genellikle çok daha kötüydü. Kumluk açık arazide adalet yoktu. Sadece pusuda bekleyen tehlike vardı orada. Onun halkı bu tehlikeli kumullara yoksulluk ve rahiplerden duyulan korku yüzünden sürülmüş olduğu halde, bu durumda bile, Fremenlerin davranışlarına yön veren aynı öfkeli inatla davranırlardı.

Ama bu kez Şeytan kazanmıştı.

Sheeana birden, ölümle bitecek bir yolda olduğunu anladı. Henüz tam biçimlenmemiş düşüncesiyle, delice bir şey yapmış olduğunu fark edebildi

sadece. Çok daha sonra, Rahibelik öğretileri onun bilincini tamamladığında, yalnızlığın verdiği dehşete yenilmiş olduğunu anlayacaktı. Şeytan'ın onu ölümüne ortak etmesini istemişti.

Solucanın altından bir sürtünme sesi geldi. Sheeana çığlık atacakken kendini frenledi.

Solucan önce yavaş yavaş, sonra hızla, metrelerce geriledi. Orada döndü ve çölden gelirken bıraktığı iki yanı yüksek izin yan tarafından hızla ilerlemeye başladı. Uzaklaştıkça, kumda ilerlemesinin yarattığı sürtünme sesi azaldı. Sheeana başka bir ses algılamaya başladı. Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Rahiplere ait bir ornitopterin 'flap flap'ı, gölgesiyle Sheeana'nın üzerinden geçti. Solucanı çöle doğru takip eden gemi sabah ışığıyla parlıyordu.

Sheeana o anda daha bildik bir korku duydu.

Rahipler!

Bakışları toptere takıldı. Topter uzaklarda bir süre havada asılı durdu, sonra solucanın düzlediği bir kum yüzeyinin kıyısına yavaşça kondu. Sheeana makine yağlarının kokusunu ve topter yakıtının mide bulandırıcı acı kokusunu duyuyordu. Kumun üzerine konmuş, Sheeana'ya saldırmayı bekleyen dev bir böcekti sanki bu.

Bir kapak açıldı birden.

Sheeana'nın omuzları geriye doğru gerildi ve olduğu yerde kaldı. Al işte, Sheeana'yı yakalamışlardı. Şimdi neler olacağını biliyordu. Kaçmak hiçbir işe yaramazdı. Topteri sadece rahipler kullanırlardı. Onlar her yere gidebilir, her şeyi görebilirdi.

Giysileri mor süslü, tümüyle altın rengi ve beyazdan oluşan, gösterişli cüppeli iki rahip çıktı ve kumda Sheeana'ya doğru koşmaya başladılar.

Gelip Sheeana'nın karşısında diz çöktüler; öyle yakındaydılar ki terlerinin ve mis gibi melanj tütsüsünün giysilerinden süzülen kokusunu duyuyordu. Gençtiler ama hatırladığı diğer rahiplere çok benziyorlardı: Yumuşak yüzlü, nazik elli, nem kayıplarına aldırmayan tipler. Cüppelerinin altında damıtıcı giysileri yoktu.

Sheeana'nın solundaki, gözleri Sheeana'yla aynı hizada olanı konuştu.

"Şeyh-Hulud'un çocuğu, Babanın seni kendi diyarından buraya getirdiğini gördük."

Sheeana bu sözlerden bir şey anlamadı. Rahipler korkulması gereken adamlardı. Ana babası ve tanıdığı bütün büyükler bunu gerek sözlerle gerek davranışlarıyla onun aklına yerleştirmişlerdi Rahiplerin ornitopterleri vardı. Rahipler, kurallara karşı en ufak bir saygısızlıkta yahut saygısızlık bile olmadan, sırf kendi kaprisleriyle sizi Şeytan'a yem ederlerdi. Sheeana'nın halkı bu türden çok olay biliyordu.

Sheeana diz çökmüş adamların önünden geri geri çekildi ve çevresine bakındı. Nereye kaçabilirdi?

Konuşmuş olan rahip elini yalvarır gibi havaya kaldırdı "Bizimle kal."

"Siz kötüsünüz!" Sheeana'nın sesi heyecandan çatallanmıştı. Rahipler kumun üzerinde secdeye kapandılar.

Güneş ışığı çok uzaklardaki kent kulelerinde merceklerden yansıyarak parlıyordu. Sheeana bunu gördü. Bu parıldamaları biliyordu. Rahipler kentlerde sizi hep gözetlerlerdi. Parlayan mercekleri görürseniz bu, sıradan biri olmanız, "İyi olmanız" için bir işaretti size.

Sheeana ellerini, titremelerini durdurmak için birbirine kavuşturup sıktı. Sağına soluna ve sonra da secdeye varmış rahiplere baktı. Bu işte bir gariplik vardı.

Alınları kumda duran rahipler korkudan titriyorlar ve bekliyorlardı. Hiçbiri konuşmuyordu.

Sheeana nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. O anda yaşadıklarının sarsıntısı sekiz yaşındaki bir aklın alabileceği şeyler değildi. Ama babasını ve bütün komşularını Şeytan'ın aldığını biliyordu. Kendi gözleriyle görmüştü bunu. Ve Şeytan onu korkunç alevinin içine çekmeyi reddedip buraya getirmişti. Canı bağışlanmıştı.

Bu, onun anladığı bir sözcüktü. Bağışlanmak. Dans şarkısını öğrendiği zaman ona açıklamışlardı bunu.

"Şeyh-Hulud bizi bağışla!

Şeytana bizden uzak tut..."

Sheeana, secdeye varmış rahiplere belli etmek istemeden, yavaş yavaş, dansın ayak sürüyerek yapılan aritmik hareketlerini yapmaya başladı. Hatırladığı müzik, içinden yükselince ellerini birbirinden ayırdı ve kollarını iki yana savurdu. Ayakları gösterişli hareketlerle yukarı kalktı. Vücudu önce yavaşça, sonra kendini dansa kaptırdıkça daha hızla döndü. Uzun kahverengi saçları, yüzünde savruldu.

İki rahip sonunda başlarını yerden kaldırma cesaretini gösterdiler. Garip çocuk dans ediyordu! Hareketleri tanıdılar: Tövbe Dansı. Şeyh-Hulud'tan halkını bağışlamasını diliyordu. Tanrı'dan onları bağışlamasını diliyordu!

Başlarını çevirip birbirlerine baktılar ve ikisi birden dizlerinin üzerinde doğruldular. Eskiden beri bilinen makbul bir davranış olan, dansçıyı şaşırtmak için el çırpmaya başladılar. Ellerini ritmik bir şekilde çırparken eski bir ilahiyi okudular:

"Babamız kudret helvası yedi çölde

Hortumların estiği, yanan yerlerde!"

Rahipler çocuk dışında her şeyi unutmuşlardı. Görüyorlardı; bu kız kasları ip gibi, incecik kollu ve bacaklı bir şeydi. Cüppesi ve damıtıcı giysisi, en yoksullarınki gibi yıpranmış ve yamalıydı. Zeytine benzeyen yüzünü gölgeleyen çıkık elmacık kemikleri vardı. Gözlerinin kahverengi olduğunu gördüler. Güneşten olmuş kırmızı çizgiler vardı saçlarında. Tipinde, suyu sakınmaktan kaynaklanan bir sertlik vardı -ince bir burun ve çeneler, geniş bir alın, büyük ve ince bir ağız. uzun bir boyun. Dar-es-Balat'taki tapınakların ortasında bulunan Fremen portrelerine benziyordu. Elbette! Şeyh-Hulud'un çocuğunun tipi böyle olacaktı tabii ki.

İyi de dans ediyordu. Çabuk tekrarlanan en ufak bir ritm bile yoktu hareketlerinde. Ritim vardı ama, hayran kalınacak kadar uzun tempoluydu, en azından yüz adım sonraydı tekrarlar. Kız, güneş epeyi yükselinceye dek sürdürdü bunu. Yorulup kumların üzerine yığıldığında neredeyse öğle olmuştu.

Rahipler ayağa kalktılar ve çölde Şeyh-Hulud'un gittiği yöne baktılar. Danstaki ayağını yere vurma hareketleri Şeyh-Hulud'u geri çağırmamıştı.

Bağışlanmışlardı.

Sheeana'nın yeni yaşamı böyle başladı.

Kıdemli rahipler kendi karargâhlarında Sheeana hakkında yüksek sesle ve günlerce tartıştılar. Sonunda, tartışmaların sonuçlarını ve raporlarını Başrahip Hedley Tuek'e götürdüler. Tuek ve Konsey üyesi altı rahip öğleden sonra, Küçük Toplantı Salonu'nda bir araya geldiler. II. Leto'nun duvar resimleri, büyük bir solucanın üzerindeki insan yüzü yukarıdan, şefkatle bakıyordu onlara.

Tuek, Windgap Siyeçi'nden çıkarılmış taş bir sıraya oturdu. Muad'dib'in bu sıraya oturduğu bilinirdi. Sıranın ayaklarından birinde hala bir Atreides şahini oyması vardı.

Konsey üyeleri onun karşısındaki, daha modern sıralara oturdular.

Başrahip etkileyici bir tipti; omuzlarına doğru dümdüz taranmış, ipek gibi gri saçlar. Büyük, kalın ağızlı, güçlü çeneli geniş yüzüne yakışan bir çerçeveydi bu. Gözleri koyu siyah gözbebeklerini çevreleyen bembayaz aklarını ilk günkü gibi koruyordu. Kırpılmamış, çalı gibi gri kaşları gözlerini gölgeliyordu.

Konsey üyeleri karma bir gruptu. Hepsi de eski rahip ailelerinin, Tuek'in yerinde otursalar her şeyin daha iyi olacağı inancını taşıyan çocuklarıydılar.

Sıska ve kederli suratlı Stiros muhalefet sözcüsü olarak öne çıktı: "Bu kız zavallı bir çöl yetiminden başka bir şey değildir ve Şeyh-Hulud'un üzerine binmiştir. Bu yasak bir şeydir ve cezalandırılması şarttır."

Diğerleri hemen karşı çıktılar. "Hayır! Hayır Stiros. Yanlışın var! O kız Şeyh-Hulud'un sırtına Fremenler gibi binmedi. Onda yaratan kancaları yok ve...

Stiros bağırarak onları susturmaya kalktı.

Durum çıkmaza girmişti, Tuek anladı: Üçe karşı üç ve bir de "temkinli kabulü" savunan, şişman bir zevk düşkünü, Umphrud.

"Onun Şeyh-Hulud'un yönünü değiştirmesi mümkün değildi" dedi Umphrud.

"Kuma nasıl korkmadan indiğini ve O'nunla konuştuğunu hepimiz gördük."

Evet, hepsi, gerek anında gerekse tedbirli bir gözlemcinin çektiği holofotolardan görmüşlerdi bunu. Çöl yetimi de olsa, bu kız Şeyh-Hulud'un

karşısına çıkmış ve onunla konuşmuştu. Ve Şeyh-Hulud onu yutmamıştı. Gerçekten de. Solucan Tanrı, kızın emri üzerine geri çekilmiş ve çöle dönmüştü.

"Bu kızı sınayalım" dedi Tuek.

Ertesi sabah erkenden, kızı çölden getirmiş olan iki rahibin kullandığı bir ornitopter Sheeana'yı alıp Keen halkının gözünden çok uzakta bir yere götürdü. Rahipler kızı bir kumulun tepesine indirdiler ve kuma Fremen gümlerinin çok iyi bir kopyasını diktiler. Gümlerin kilidi açıldığında şiddetli bir vuruş sesi sardı çölü Şeyh-Hulud'u çağırmanın eski bir yöntemiydi bu. Rahipler topterleriyle havalandılar ve gümlerin yirmi metre ötesinde, yalnız, en çok korktuğu şey başına gelmiş, dehşet içindeki Sheeana'nın üzerinde, yüksekte beklediler.

İki tane solucan geldi. Bunlar rahiplerin o güne dek gördükleri en büyük solucanlar değildi, uzunlukları otuz metreyi geçmiyordu. Solucanlardan biri gümleri yuttu ve susturdu. İki solucan birbirine paralel izler bırakarak döndü ve Sheeana'ya altı metreden daha az bir mesafe kala, yan yana durdular.

Sheeana kaderine razı olmuş bir halde yumruklarını sıkmış bekliyordu. Rahiplerin yaptığı buydu işte. Onu Şeytana yem etmişlerdi.

Rahipler havada duran topterlerinde, büyülenmiş bir halde seyrediyorlardı. Mercekleri bu sahneyi Başrahibin Keen'deki karargâhında oturan, aynı şekilde büyülenmiş izleyicilere de aktarıyordu. Hepsi daha önce buna benzer olaylar görmüştü. Bu, standart bir ceza, halkın ya da rahiplerin arasında sorun çıkaran kişileri yok etmeye yahut yeni bir cariye kazanmanın yolunu açmaya elverişli bir yöntemdi. Ama yalnız bir çocuğun kurban edildiğini hiç görmemişlerdi. Ve böyle bir çocuğu da!

Tanrı Solucanlar durduktan sonra yavaşça ileriye doğru sürünmeye başladılar. Sheeana'ya üç metre kalana dek yaklaşınca yine durdular

Kaderine boyun eğen Sheeana kaçmadı. Şimdi, ana babasına ve arkadaşlarına kavuşacağını düşündü. Solucanlar hareketsiz kalınca korkusu öfkeye dönüştü. O kötü rahipler onu orada bırakıp gitmişlerdi! Üzerindeki topterlerinin sesini duyuyordu. Solucanların sıcak nefeslerinin bahar kokusu sardı her yanını. Birden, sağ elini kaldırıp topterleri gösterdi.

"Haydi beni ye! Onların istediği bu!"

Yukarıdaki rahipler onun ne söylediğini duymadılar ama hareketlerini seçebiliyorlardı ve onun iki Solucan Tanrı'yla konuştuğunu gördüler. Kendilerini gösteren parmak pek hayra alamet değildi.

Solucanlar kımıldamadı.

Sheeana elini indirdi. "Annemi, babamı, bütün arkadaşlarımı öldürdünüz!" diye bağırdı. Bir adım ilerleyip onlara birer yumruk attı.

Solucanlar geri çekilip mesafelerini korudular.

"Beni istemiyorsanız geldiğiniz yere geri dönün!" Elini sallayarak onların çöle dönmelerini istediğini belirtti.

Solucanlar itaatkâr bir şekilde geri çekildiler ve ikisi birden döndüler.

Topterdeki rahipler onları, bir kilometreden daha ötede kumun içine girip kayboluncaya dek izlediler. Korku ve dehşet içindeki rahipler ancak o zaman geri döndüler. Şeyh-Hulud'un çocuğunu yerden yukarı çekip Keen'e geri götürdüler.

Akşam olunca Bene Gesserit elçiliği bu konuda tam bir rapor aldı. Bu mesaj ertesi sabah Rahibeler Meclisi'ne yollandı.

Sonunda olmuştu işte!

*

Bazı tür savaşlardaki sorun (ve emin olun ki Tiran bunu biliyordu, çünkü onun dersinden anlaşılan budur) bunların bazı zayıf tiplerin tüm ahlaksal değerlerini yıkmasıdır. Bu tür savaşlar sağ kalan yıkılmış insanları, geri dönen askerlerin neler yapabileceğini düşünmekten bile adi, cahil bir kitle durumuna düşürür.

Altın Yol öğretileri
Bene Gesserit Arşivi

Miles Teg'in ilk anılarından biri, anne babasıyla ve erkek kardeşi Sabine'yle oturdukları akşam yemekleriydi. O zamanlar Teg henüz yedi yaşındaydı, fakat geçen olaylar silinmez bir şekilde yerleşmişti belleğine: Taze çiçeklerle rengârenk yemek odası, san güneşin antik perdelerden süzülen hafif ışığı. Parlak mavi yemek takımları ve masayı süsleyen parlak gümüşler. Memur uşaklar hep hazır beklerdi; çünkü annesinin, özel görevinden temelli ayrılmış olmasına karşın, bir Bene Gesserit öğretmeni olarak fonksiyonu göz ardı edilemezdi.

Janet Roxbrough Teg, bazen büyük hanımefendi olmak için doğmuş gibi görünen o iri kemikli kadın masanın bir ucunda, her şeyi hor gören haliyle oturur, yemek servisinde en ufak bir yanlışlığın bile olmaması için dikkatle kontrol ederdi. Loschy Teg, yani Miles'in babası bu durumu hep hafiften eğlenerek seyrederdi. Yüksek alınlı, zayıf bir adamdı; yüzü öylesine dardı ki siyah gözleri yanlardan dışarıya doğru çıkıntı yapıyormuş gibi duyurdu. Siyah saçları karısının sarışınlığıyla tam bir kontrast oluştururdu.

Masada çıkan kısılmış seslerin ve baharatlı edu çorbasının nefis kokusunun ötesinde annesi babasına, ısrarlı bir Serbest Tüccar'la nasıl başa çıkılacağını anlatıyordu. Annesi "Tleilaxy" deyince Miles'in bütün dikkati ona yöneldi. Miles'in eğitim programı Tleilaxu konusuna daha yeni gelmişti.

Yıllar sonra Romo'da bir zehirciye yenik düşen Sabine bile dört yaşındaki bilincinin toparlayabileceği kadarıyla dinliyordu. Sabine, ağabeyine bir kahraman gibi tapardı. Miles'ın dikkatini çeken her şey Sabine'ye de ilginç gelirdi. İki çocuk da sessizce dinliyordu.

"Adam Tleilaxu'ya çalışıyor" dedi Janet Hanımefendi. "Bunu sesinden fark ettim."

"Senin bu tür şeyleri sezme yeteneğinden kuşkum yok canım" dedi Loschy Teg. "Ama ne yapabilirim ki? Adamda uygun bir kredi mektubu var ve satın almak istiyor bu ..."

"Pirinç siparişinin şu anda hiçbir önemi yok. Bir Surat Oynatıcı'nın istiyor göründüğü şeyin gerçekten istediği şey olduğunu sanma sakin."

"Bence o bir Surat Oynatıcı değil. O ..."

"Loschy! Bunu benim ögrettiğim şekilde gayet iyi öğrendiğini ve bir Surat Oynatıcı'yı ayırt edebileceğini biliyorum. Serbest Tüccar'ın onlardan biri olmadığını kabul ediyorum. Surat Oynatıcılar onun gemisinde kaldı. Benim burada olduğunu biliyorlar."

"Seni kandıramayacaklarını biliyorlar. Evet, ama...

"Tleilaxu stratejisi daima, bir ağ gibi, bir sürü başka stratejiyle birlikte örülür; bunlardan biri asıl stratejileridir. Bunu bizden öğrendiler."

"Bak canım, meselemiz. Tleilaxu'ysa ve senin hükmünü sorgusuz sualsiz kabul edersem bu hemen bir melanj sorunu haline geliverir."

Janet Hanımefendi başıyla yavaşça onayladı. Gerçekten, Tleilaxu'nun baharla bağlantısını Miles bile biliyordu.. Tleilaxu'nun onu büyüleyen yönlerinden biriydi bu. Çünkü Rakis'te üretilen bir miligram melanja karşılık Bene Tleilax'ın axlotl depoları bundan tonlarca üretiyordu. Melanj tüketimi bu yeni üretime uygun şekilde artmıştı ve Uzay Loncası bile bu gücün karşısında diz çökmüştü.

"Ama pirinç ..." diye söze girdi Loschy Teg.

"Sevgili eşim, Bene Tleilax'ın bizim sektörümüzden alacağı bu kadar çok pirince ihtiyacı yok. Onlar bunu ticaret için istiyorlar. Aslında pirincin gerçekte kime lazım olduğunu öğrenmeliyiz."

"Yani benim işi geciktirmemi istiyorsun" dedi adam.

"Elbette. Bize neyin gerektiği konusunda mükemmelsin. O Serbest Tüccar'a evet ya da hayır demeyi gerektiren durumlar yaratma. Surat Oynatıcılar tarafından eğitilmiş biri böyle bir kurnazlığı takdir edecektir."

"Sen bir taraftan araştırmalarını başlatırken biz de Surat Oynatıcıları gemi dışına çekeceğiz."

Janet Hanımefendi gülümsedi, "Bu yolda beni geçtiğin zaman daha sevimli oluyorsun."

Anlamlı bir şekilde bakıştılar.

"Bu sektörde bizden başka bir satıcıya gidemez" dedi Loschy Teg.

"Gitme-gitmeme çelişkisinden kaçınmak isteyecektir" dedi Janet Hanımefendi parmaklarıyla masaya vurarak. "Geciktir, geciktir, daha da geciktir. Surat Oynatıcıları gemiden çıkarman gerek."

"Farkına varacaklardır elbette."

"Evet canım ve bu da tehlikelidir. Hep kendi toprağında bulunmalı ve yanında bizim kendi muhafızlarımızı bulundurmalısın."

Miles Teg, babasının gerçekten de Surat Oynatıcıları gemilerinden dışarı çektiğini hatırlıyordu. Annesi Miles'ı, babasının kendisine CHOAM'ın en yüksek övgüsünü ve büyük ödülünü kazandıran pazarlığı sürdürdüğü bakır duvarlı odayı gözetlediği ekranın başına getirmişti.

Miles Teg'in gördüğü ilk Surat Oynatıcılar: İkiz gibi birbirine benzeyen iki tane ufak tefek adam. Neredeyse çenesiz, yusyuvarlak yüzler, basık burunlar, küçük ağızlar, kara düğme gibi göz ve kafalarından fırça kılları gibi dimdik uzanan, kısa kırkılmış beyaz saçlar. İkisi de Serbest Tüccar gibi giyinmişti siyah tunik ve pantolon.

"İllüzyon, Miles" dedi annesi. "Onların yöntemi illüzyondur. Gerçek amaçlarına varmak için illüzyon yapmak; Tleilaxu böyle iş görür."

"Kış Gösterisi'ndeki sihirbaz gibi mi?" diye sordu Miles, bakışları ekranda ve onun oyuncak şekillerden oluşan sahnesine takılı bir halde.

"Ona çok benzer" diye doğruladı annesi. Konuşurken o da ekrana baktı ama kolu, sanki korurcasına oğlunun omuzuna sarıldı.

"Şu anda kötülüğü görüyorsun Miles. Ona dikkatli bak. Gördüğün yüzler bir anda değişebilir. Boyları uzayabilir, daha iriyarı görünebilirler. Babanı öyle bir taklit ederler ki onların babanın yerini aldığını benden başkası fark edemez."

Miles Teg'in ağzı hiç ses çıkarmadan "Oo" der gibi bir şekil aldı. Ekrana bakarak, CHOAM'ın pongi pirinci fiyatının yine hayret verici bir şekilde fırladığını anlatan babasını dinledi.

"Ve hepsinden korkuncu" dedi annesi, "yeni bazı Surat Oynatıcılar kurbanlarının bedenine dokunarak onun belleğindeki bazı şeyleri çekip alabiliyorlar."

"Yani düşünceyi mi okuyorlar?" Miles başını kaldırıp annesine baktı.

"Tam öyle değil. Belleğin bir izini aldıklarını sanıyoruz; neredeyse holofoto gibi bir şey bu. Bunun farkında olduğumuzu henüz bilmiyorlar."

Miles anlamıştı. Bundan hiç kimseye, hatta babasına ya da annesine bile söz etmemeliydi. Annesi ona Bene Gesserit ketumluğunu öğretmişti. Ekrandaki şekilleri dikkatle izledi.

Surat Oynatıcılar babasının sözlerine karşı duygusal tepkilerini açık etmediler ama gözlerinin daha parlaklaştığı görülüyordu.

"Nasıl böyle kötü olmuşlar'?" diye surdu Miles.

"Onlar, hiçbir biçimle ya da yüzle özdeş olmamak üzere yaratılmış komünal varlıklardır. Şu anda gösterdikleri görünüm benim içindir. Benim izlediğimi biliyorlar. Rahatlayıp kendi doğal komünal biçimlerine döndüler. Daha dikkatli bak."

Miles başını bir yana eğdi ve Surat Oynatıcıları inceledi. Çok kişiliksiz ve Başarısız bir halleri vardı.

"Onlarda benlik duygusu yoktur." dedi annesi. "Efendileri için ölmeleri emredilinceye dek kendi hayatlarını koruma içgüdüleri vardır sadece."

"Efendileri için ölürler mi?"

"Bunu çok yaptılar."

"Kimdir bunların efendileri?"

"Bene Tleilax gezegenlerinden pek ayrılmayan birtakım adamlar."

"Onların çocukları var mı?"

"Surat Oynatıcıların yoktur. Onlar katırdır, kısırdır. Ama efendileri üreyebilir. Bunların birkaç tanesini ele geçirdik ama dölleri bir garip. Çok az dişi doğuyor ve doğanların da Diğer Anılarını araştırmıyoruz."

Miles kaşlarını çattı. Annesinin bir Bene Gesserit olduğunu biliyordu. Aziz Annelerin, Rahibeliğin binlerce yıl boyuna gerilere giden, mükemmel bir Diğer Anılar Stoğuna sahip olduğunu biliyordu. Bene Gesserit Üreme şeması hakkında bile bir şeyler biliyordu. Aziz Anneler bazı erkekleri seçer ve bunlardan çocuk edinirlerdi.

"Tleilaxu kadınları nasıldır?" diye sordu Miles.

Bu, Miles'in anlama yeteneğini gösteren, Janet Hanımefendi'nin içini gururla kabartan bir soruydu. Evet, kadının şimdi potansiyel bir Mentat'a sahip olduğu hemen hemen kesindi artık. Üreme sorumlusu kadınlar Loschy Teg'in gen potansiyeli konusunda haklıydılar.

"Onların gezegenlerinin dışında, bir Tleilaxu kadını gördüğünü bildiren hiç kimse yoktur" dedi Janet Hanımefendi.

"Böyle bir şey var mı, yoksa sadece axlotl depolarından mı ibaret?"

"Evet, var."

"Surat Oynatıcılardan kadın olan var mı?"

"Onlar kendi tercihlerine göre, erkek ya da dişi olabilirler. Onlara dikkatle bak. Babanın ne yaptığını ve bunun onları kızdırdığını biliyorsun."

"Babama zarar vermeye kalkarlar mı?"

"Buna cesaret edemezler. Önlemini aldık ve bunu da biliyorlar. Soldakinin çenelerini nasıl oynattığına bak. Onların öfkelendiğini gösteren belirtilerden biridir bu."

"Bunların ko...komünal varlıklar olduğunu söylemiştin."

"Kovanda yaşayan böcekler gibi, Miles. Onların benlik imajları yoktur. Benlik duygusundan yoksun oldukları için de ahlak sınırını bilmezler. Onların söylediği yahut yaptığı hiçbir şeye güvenilmez."

Miles ürperdi.

"Bugüne dek onlarda geçerli hiçbir ahlâk kuralı bulamadık" dedi Janet Hanımefendi. "Onlar otomata dönüştürülmüş bedenlerdir. Kişilikleri olmadığından, hiçbir şey hakkında fikirleri ya da hatta herhangi bir şeyden şüpheleri yoktur. Onlar sadece efendilerine itaat etmek üzere üretilmişlerdir."

"Demek bunlara buraya gelmeleri ve pirinç satın almaları söylenmiş."

"Kesinlikle. Bunu satın almaları söylendi kendilerine ve bu sektörde bunu yapabilecekleri başka bir yer yok."

"Bunu babamdan mı almak zorundalar?"

"Onların tek kaynağı babandır ve şu anda oğlum, ödemeyi melanjla yapıyorlar. Gördün mü?"

Miles turuncu kahverengi bahar işaretlerinin elden ele geçtiğini, Surat Oynatıcılardan birinin yerdeki bir kutudan çıkardıklarını yüksek bir yığın halinde dizdiğini gördü.

"Fiyat onların tahmin ettiğinden çok, hem de çok daha yüksek" dedi Janet Hanımefendi." İzlemesi kolay bir yol olacak bu."

"Neden?"

"O geminin yükünü alan biri iflas edecek. Sanırım satın alanın kim olduğunu öğreneceğiz. Kimmiş bu, anlayacağız. Ve gerçekte burada neyin ticaretinin yapıldığını bileceğiz."

Bundan sonra Janet Hanımefendi, eğitimli bir gözün ve kulağın bir Surat Oynatıcı'da ayırt edebileceği uyumsuzlukları göstermeye başladı. Bunlar çok ince işaretlerdi ama Miles bunları hemen öğreniverdi. Bunun üzerine annesi, onun bir Mentat... ya da belki bundan da öte bir şey olabileceğini tahmin etti.

Miles Teg on üçüncü doğum gününden hemen sonra Lampadas'taki Bene Gesserit kalesinde bulunan ve annesinin onun hakkındaki değerlendirmesini doğrulayan yüksek okula gönderildi. Ve kadına bir mesaj yollandı.

"Bize, beklediğimiz Savaşçı Mentat'ı gönderdiniz."

Teg bu notu, annesinin ölümünden sonra, eşyalarının arasından çıkıncaya dek görmedi. Küçük bir ridulia kristal kâğıdına yazılmış, altında da Rahibeler Meclisi'nin damgası bulunan bu sözler Teg'i garip bir, zaman boşluğunda kalmışlık duygusuyla doldurdu. Anıları onu birden, annesine duyduğu huşuyla karışık sevginin ilk başta amaçlandığı gibi, becerikli bir şekilde, Rahibeliğin kendisine yöneltildiği Lampadas'a götürdü. Bunu ancak daha sonraki Mentat eğitimi sırasında anlamıştı ama fikri pek değişmedi.

Bir fark varsa o da, bunun onu Bene Gesserit'e daha da güçlü bağlarla bağlamasıydı. Onun güçlerinden birinin Rahibelik olması gerektiğini doğruluyordu bu. Bene Gesserit Rahibeliğinin onun evrenindeki en büyük -en azından Uzay Loncası'na eşit, eski Atreides İmparatorluğu'nun özünü miras olarak almış Balıkla Konuşan Konseyi'nden üstün, CHOAM'dan büyük farkla üstün ve Ix Fabrikatörleri'ne ve Bene Tleilax'a eşit- güçlerden biri olduğunu biliyordu. Rahibeliğin büyük otoritesinin küçük bir kanıtı, uzay yolculuğundaki Lonca tekelini kıran Ixia kaptan makinası gibi, bahardaki Rakis tekelini kıran, depoda üretilmiş Tleilaxu baharına rağmen bu otoritelerini sürdürebilmelerinden çıkarılabilirdi.

Miles Teg o zamana kadar tarihini çok İyi bilirdi. Bir gemiye -bir an bir galakside, bir sonraki saniyede çok uzaktaki başka bir galakside- uzayın katmanları arasında yön verebilmek sadece Lonca Kaptanları'na mahsus değildi artık.

Okul Rahibeleri ondan biraz uzak durdular ve ilk kez, onun atalarının Atreides olduğunu itiraf ettiler. Bu itiraf ona uyguladıkları sınamalar nedeniyle gerekliydi. Kehaneti sınıyorlardı belli ki. Örneğin o, bir Lonca Kaptanı gibi, öldürücü engelleri fark edebilir miydi? Beceremedi. Onu daha sonra yok-odalarda ve yok-gemilerde sınadılar. Bu cihazlara karşı, diğer tüm insanoğulları gibi kördü. Ama bu sınamalar için ona giderek artan dozlarda bahar yedirdiler ve Miles Gerçek Benliği'nin uyandığını hissetti.

"Başlangıç Halindeki Akıl" dedi buna eğitici bir Rahibe, Miles bu garip duygu hakkında bir açıklama istediğinde.

Bir süre, bu yeni bilinciyle bakınca evren sihirli göründü gözüne. Bilinci bir çemberdi sonra bir küre oldu. Rasgele biçimler geçici hale geldi. Bu konuda uyarılmadığından trans durumuna kaydı ve Rahibeler kendisine bunu nasıl denetim altına alacağını öğretinceye dek sürdü bu durum. Ona azizlerin ve mistiklerin öykülerini anlattılar ve onu bilincinin doğrultusunu izleyerek her iki eliyle rasgele birer çember çizmeye zorladılar.

Dönemin sonunda bilinci alışılmış bir niteliğe kavuştu ama sihir anısı hiç kaybolmadı. Anıların, en zor anlarda başvurulacak bir güç kaynağı olduğunu fark etti.

Teg, gula için Silah Ustası olarak görevlendirilmeyi kabul ettikten sonra sihirsel anılarının gittikçe daha çok uyanmaya başladığını gördü. Bu,

Gammu Kale'sinde Schwangyu'yla yaptığı ilk görüşmesinde özellikle yardımcı olmuştu. Aziz Anne'nin çalışma odasında bir araya geldiler; oda parlak metal duvarlıydı ve çoğunun üzerinde Ix damgası bulunan bir sürü cihazla doluydu. Otururken arkasındaki bir pencereden gelen sabah güneşiyle yüzünün seçildiği o koltuk bile Ixia'nın kendi kendine biçim veren koltuklarındandı. Miles bir köpekkoltuğa oturmak zorunda bırakılmış, ama bu kadının, onun canlı bir biçimin böyle alçaltıcı bir işle kullanılmasından nefret ettiğini biliyor olması gerektiğini sezmişti.

"Sizin seçilmenizin nedeni, sizin büyükbaba tipinde olmanızdır" dedi Schwangyu. Parlak gün ışığı kadının kukuletasının üzerinde bir taç oluşturmuştu. *Özellikle düşünülmüş bu! "Sizin* zekânız çocuğun sevgisini ve saygısını kazanacak."

"Benim bir baba tipine bürünmem olanaksız."

"Taraza'ya göre, sizde tam onun istediği nitelikler var. Aldığınız yaralardan kalan onurlu izlerin bizler için değeri büyüktür."

Bu sadece, onun daha önce vardığı Mentat sonucunu yeniden doğrulamıştı: *Bunu uzun süredir planlıyorlardı. Üreme faaliyetini bunun için yaptılar. Ben bunun için üretildim. Onların büyük plânlarının bir parçasıyım ben.*

Miles, "Taraza bu çocuğun, gerçek kişiliğini kazandığında cesur bir savaşçı olmasını istiyor" dedi yalnızca.

Schwangyu adama bir süre hiç konuşmadan baktı ve sonra dedi ki: "Çocuğun gulalar hakkında soracağı hiçbir soruya yanıt vermemelisiniz. hatta benden izin almadan bu sözcüğü kullanmayın bile. Görevinizin gerektirdiği bütün gula verilerini sağlayacağız size."

Teg, söylediklerini vurgulamak için, sözlerini soğuk bir şekilde aralıklı söyleyerek dedi ki: "Aziz Anne benim Tleilaxu gulaları ilminde gayet ileri olduğumu bilmiyor herhalde. Ben Tleilaxu'yu savaşta tanıdım."

"Idaho serisi hakkında yeterli bilginiz olduğu kanısında mısınız?"

"Idaholar parlak askeri stratejistler olarak ünlenmişti" dedi Teg.

"Ama büyük Başar'a gulamızın diğer özellikleri hakkında bilgi verilmemiştir belki de."

Kadının sesindeki alay apaçık belliydi. Bir de başka bir şey: Doğru dürüst gizlenemeyen bir kıskançlık ve büyük bir öfke. Teg'in annesi, kendi yüzündeki maskenin ardında gizlenenleri okumasını öğretmişti ona; Teg'in daima gizlediği, yasak bir öğretimdi bu. Miles sıkıntılıymış gibi davrandı ve omuzlarını kaldırdı.

Ama Schwangyu'nun, onun Taraza'nın Başar'ı olduğunu bildiği belliydi. Çizgiler çekilmişti.

"Bene Gesserit'in isteğiyle" dedi Schwangyu, "Tleilaxu bu gula serisinde önemli bir değişiklik yaptı. Kas ve sinir sistemi modernleştirildi."

"İlk kişiliğini değiştirmeden mi?" Teg bu soruyu kadına yumuşak bir şekilde, yem olarak, onun ne kadar şeyi itiraf edeceğini öğrenmek için sormuştu.

"O bir guladır, klon değildir!"

"Anladım."

"Gerçekten anladınız mı? Ona her aşamada, en özenli prana-bindu idmanı verilmesi gerek."

"Taraza'nın emirleri kesindir" dedi Teg. "Ve bu emirlere hepimiz uyacağız."

Schwangyu öfkesini gizlemeksizin öne doğru eğildi. "Bazı planlarda alacağı roller hepimiz için tehlikeli olacak bir gulayı eğitmeniz istendi sizden. Neyi eğiteceğinizi birazcık olsun anlamış olduğunuzu bile sanmıyorum!"

Neyi eğiteceğinizi, diye düşündü Teg. Kimi değil. Bu gula çocuk, Schwangyu için ya da Taraza'ya karşı olan diğerleri için hiçbir zaman bir kim olmayacaktı. Belki de bu gula, asıl Duncan İdaho kimliğine tıpatıp uyacak kendi ilk benliğini yeniden kazanıncaya dek, hiç kimse için kim olamayacaktı.

Teg şimdi Schwangyu'nun, gula projesi hakkında; gizli kuşkulardan çok daha fazlasını beslediğini açıkça görüyordu. Taraza'nın uyardığı gibi, aktif bir muhalefet halindeydi bu kadın. Schwangyu düşmandı ve Taraza'nın emirleri kesindi.

"O çocuğu her türlü tehlikeden koruyacaksın."

*

II. Leto'nun insandan Rakis kum solucanına doğru başkalaşımına başlamasının üzerinden on bin yıl geçtiği halde onu bana iten güdüleri tartışıyorlar hâlâ. Onu buna iten şey uzun süre yaşamak isteği miydi? Üç yüz SY uzunluğundaki normal yaşam süresinin on katından daha fazla yaşadı, fakat ödediği bedeli bir düşünün. Onu çeken şey güç elde etmek miydi? Ona haklı olarak Tiran dendi; ama güç, bir insanın isteyebileceği neyi getirdi ki ona? İnsanlığı kendisinden korumak mıydı yoksa bunu yapmasının nedeni? Bu soruları yanıtlamak için elimizde onun, Altın Yolu hakkında kendi sözlerinden başka bir şey yok ve Dar-es-Balat'taki, yalnızca kendi amacına yönelik kayıtları kabul edemem. Onun deneyimlerinden başka hiçbir şeyin açıklayamayacağı başka bazı hazlar olabilir mi? Daha sağlam konular var olmadığı sürece bu konu tartışmalıdır. Sonuç olarak bütün yapabileceğimiz "Bunu o yaptı!" demekten ibaret. Bir tek bu fiziksel gerçek yadsınamaz.

II. Leto'nun Başkalaşımı,
10.000. Yıldönüm
Gaus Andaud'un Konuşmasının Sonu

Waff yine laşkarda olduğunu biliyordu. Bu kez kazanılacak ya da kaybedilecek şey alabildiğine yüksekti. Saçılma'dan dönen bir Şerefli Ana Waff'ı çağırmıştı. Powindahlardan bir powindah! Saçılma'dan dönen Tleilaxu torunları bu korkunç kadınlar konusunda söyleyecekleri her şeyi söylemişlerdi.

"Bene Gesserit'in Aziz Annelerinden çok daha korkunç" demişlerdi. Ve çok daha fazla sayıda, Waff hatırladı.

Geri dönen Tleilaxu torunlarına da tam güvenmiyordu. Konuşma aksanları bir garipti, davranış tarzları daha da garipti ve ritüelleri uyguladıkları kuşkuluydu. Onlar nasıl olur da Büyük Kehl'e yeniden kabul edilebilirdi? Onları, geçen bunca yüzyıldan sonra hangi gufran ritüeli temizleyebilirdi ki? Tleilaxu sırrını kuşaklar boyunca koruduklarına inanmak olanaksızdı.

Onlar artık malik-kardeşler değildi ama, yine de Tleilaxu'nun geri dönen Kayıplar hakkında tek bilgi kaynağı onlardı. Ve getirdikleri gizli haberler! Duncan Idaho gulalar hakkında gizli haberler- bunlar powindah kötülüğüne bulaşmanın bütün risklerine değerdi doğrusu.

Şerefli Analarla toplantı, eski İmparatorluğun harice çıkarılmış solar sistemindeki, birlikte seçilmiş dev bir gaz gezegenin çevresinde yakın yörüngede bulunan bir Ixia yok-gemisinin varsayılan tarafsız ortamında yapılacaktı. Bu sistemdeki son serveti Peygamberin kendisi sızdırıp boşaltmıştı. Yok-geminin mürettebatı arasında yeni Surat Oynatıcılar sanki Ixialılarmış gibi dolaşıp duruyordu ama yine de Waff ilk karşılaşmadan ötürü heyecanlandı. Eğer bu Şerefli Analar gerçekten de Bene Gesserit cadılarından daha korkunçsa Surat Oynatıcıların Ixialı mürettebatın yerine geçtiği fark edilir miydi?

Seçilen toplantı yeri ve yapılan düzenlemeler Tleilaxu'da bir gerginlik yaratmıştı. Durum güvenli miydi? Yanında, Tleilaxu iç gezegenleri dışında hiç görülmemiş iki tane gizli silahın olduğunu düşününce moral buldu. Bu silahlar askeri teknisyenlerinin uzun süren özenli çalışmalarının sonucuydu: Kol yenlerine gizlenmiş, iki tane, küçük iğne fırlatıcı. Kol yenlerine dokunup da zehirli iğneleri ateşlemek neredeyse içgüdüsel bir refleks haline gelinceye dek, yıllarca talim yapmıştı bunlarla.

Toplantı salonunun duvarları tamamen bakır rengindeydi ki bu, Ixia casus cihazlarının gizlendiğinin kanıtıydı. Ama Saçılma halkı Ixialılardan da üstün bir cihazı nasıl geliştirmiş olabilirdi ki?

Waff salona çekinerek adım attı. Şerefli Ana, deri askılı koltuğunda oturmuş bekliyordu.

"Bana diğer herkesin hitap ettiği gibi hitap et" diyerek karşıladı onu kadın. "Şerefli Ana."

Waff kendisine daha önce bildirildiği gibi eğildi. "Şerefli Ana."

Kadının sesinde gizli bir güç iması sezilmiyordu. Waff'ı küçük gördüğünü belli eden bazı vurgulamaların eklendiği, alçak kontralto bir sesi vardı. Hızı kesilmiş ve bir kenara çekilmiş, ama kas yapısını ve bazı yeteneklerini hâlâ koruyan yaşlı bir atlete yahut akrobata benziyordu kadın. Yüzü, elmacık kemikleri çıkık bir kurukafaya sıkıca sarılmış deriden

ibaretti. İnce dudaklı ağzı, sanki çıkan her söz kendisinden aşağı insanlara yönelikmiş gibi, bir kibir duygusu uyandırıyordu.

"Evet, içeri gir ve otur!" diye emretti, karşısındaki bir askılı koltuğu göstererek.

Waff arkasındaki kapağın tıslayarak kapandığını duydu. Bu kadınla tek başınaydı! Kadın bir gizli görüş gözlüğü takmıştı. Gözlüğün kadının sol kulağına uzanan bağlantısını görebiliyordu. Waff'ın iğne fırlatıcıları gizli görüş gözlüğüne karşı korunmuş ve "kaplanmış"tı, sonra da eksi 34O derece Kelvin bir radyasyon banyosunda beş SY tutularak gizli görüş gözlüğünün göremeyeceği hale getirilmişti. Bu yeterli değil miydi?

Gösterilen koltuğa yavaşça oturdu.

Şerefli Ana'nın gözlerindeki turuncu lensler ona vahşi bir görünüm veriyordu. Çok korkutucuydu kadın. Ve giyimi! Lacivert bir pelerinin altında, tüm vücudu saran, dar bir kırmızı giysi. Pelerinin üzeri, garip arabesk desenler ve dragon biçiminde dizayn edilmiş, inciye benzer maddelerle süslenmişti. Koltukta sanki tahtta oturuyormuş gibi oturuyor, pençeye benzeyen elleri kolçakların üzerinde sakin duruyordu.

Waff odaya göz gezdirdi. Adamları bu odayı önceden, Ixialı onarım işçileri ve Şerefli Ana'nın temsilcileriyle birlikte kontrol etmişlerdi.

Elimizden geleni yaptık, diye düşündü Waff ve rahatlamaya çalıştı.

Şerefli Ana güldü.

Waff ona, takınabileceği en sakin ifadeyi takınarak baktı. "Beni tartıyorsunuz siz" diye çıkıştı. "Kendi kendinize, bana karşı kullanacak muazzam imkanlara; emirlerinizi uygulatmak için, gelişmiş ve müthiş araçlara sahip olduğunuzu söylüyorsunuz."

"Benimle bu tonda konuşma." Sözleri yavaş ve monotondu, fakat içindeki zehir öylesine güçlüydü ki Waff neredeyse irkildi. Kadının bacaklarındaki lifli kaslara, derisinin üzerinde sanki vücudunun bir parçasıymış gibi sımsıkı duran o koyu kırmızı dar giysiye baktı. Buluşma saatleri, ikisinin de kendi sabahlarında karşılaşacakları biçimde ayarlanmış, uyanma saatleri yolda birbiriyle aynı kılınmıştı. Ama Waff kendini yabancı bir yerde ve dezavantajlı hissediyordu. Habercilerinin anlattıkları doğruysa ne olacaktı peki? Kadın buraya silah getirmiş olsa gerekti.

Kadın ona ciddi bir şekilde gülümsedi.

"Benim gözümü korkutmaya çalışıyorsunuz" dedi Waff.

"Ve başarıyorum." Waff'ın içinde bir öfke kabardı. Bunun sesine yansımasını engelledi. "Buraya sizin davetiniz üzerine geldim."

"Dilerim, kesinlikle kaybedeceğin bir karşılaşmaya girmek için gelmemişsindir" dedi kadın.

"Aramızda bir bağ oluşturmak için geldim" dedi adam. Ve düşündü: *Bizden ne istiyorlar acaba? istedikleri bir şey olsa gerek.*

"Aramızda ne bağ olabilir ki?" diye sordu kadın. "Parçalanan bir salın üzerine bina yapabilir misin? Hah! Anlaşmalar bozulur ve genellikle de bozuktur."

"Peki neyin pazarlığını yapacağız?" diye sordu adam.

"Pazarlık mı? Ben pazarlık yapmam. Ben, sizin cadılar için yaptığınız şu gulayla ilgileniyorum." Ses tonunda hiçbir özellik yoktu, fakat bu söz üzerine Waff'ın kalbi hızlanmaya başladı.

Waff, yaşadığı gula hayatlarından birinde, dininden dönmüş bir Mentat tarafından eğitilmişti. Bir Mentat'ın yapabilecekleri, ayrıca da sözcüklerden anlam çıkarma yeteneği onun ötesindeydi. Bir powindah Mentat'ı öldürmeye zorlanmışlardı, fakat bu deneyimde değerli bir şeyler vardı. Bu anı Waff'ta hafif tatsız bir etki bırakmıştı, fakat hatırladığı değerli birtakım şeyler de vardı.

Saldır ve saldırının verdiği verileri kap!

"Bana bunun karşılığında hiçbir şey önermiyorsunuz!" dedi Waff, sesi yüksekti.

"Karşılığını vermek bana kalmış" dedi kadın.

Waff hakaret edercesine baktı kadına. "Benimle oyun mu oynuyorsunuz?"

Kadın vahşi bir gülümsemeyle bembeyaz dişlerini gösterdi. "Sen benim oyunumdan ne sağ çıkabilirsin ne de bunu isteyebilirsin."

"Demek sizin İyi niyetinize güvenmek zorundayım ha!"

"Güvenmek!" Bu söz kadının ağzından, sanki iğrenç bir tat veriyormuş gibi çıktı. "Niçin bu gulaları önce cadılara satıp sonra da öldürüyorsunuz?"

Waff dudaklarını sıktı ve sesini çıkarmadı.

"Bu gulayı bir şekilde değiştirdiniz ama yine de onun ilk anılarını yeniden kazanmasını mümkün kıldınız" dedi kadın.

"Sen çok şey biliyorsun!" dedi Waff. Bu sırf bir küçümseme değildi ve Waff bunun başka bir şeyi ima etmiyor olmasını diledi. Casuslar! Bu kadının cadılar arasında casusları vardı! Tleilaxu anayurdunda da bir vatan haini mi vardı yoksa?

"Rakis'te, cadıların planlarında yer alan bir kız çocuğu var dedi Şerefli Ana.

"Nereden biliyorsun bunu?"

"Cadılar parmağını oynatsa haberimiz olur bizim! Senin aklına hemen casuslar geliyor ama bizim kollarımızın nerelere kadar uzanacağını bilemezsin sen!"

Waff ürkmüştü. Bu kadın onun düşüncelerini mi okuyordu? Saçılma'da ortaya çıkmış, yeni bir şey miydi yoksa bu? Asıl insan soyunun göremediği yerden kaynaklanan vahşi bir yetenek miydi?

"Bu gulayı nasıl değiştirdiniz?" diye sordu kadın.

Ses!

Bu tür hilelere karşı savunması Mentat öğretmeni tarafından güçlendirilmiş olan Waff bile, az kalsın ağzından bir cevap kaçıracaktı. Cadıların bazı güçleri vardı bu Şerefle Ana'da! Bu, ondan hiç beklenmeyecek bir şeydi. Bu tür şeylerin ancak Aziz Annelerden geleceğini tahmin eder ve buna hazırlıklı olurdunuz. Waff'ın kendini yeniden toparlayabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Waff ellerini çenesinin önünde birleştirdi.

"Sizin ilginç becerileriniz var" dedi kadın.

Waff'ın yüzü çaresiz bir çocuğunki gibiydi. Silahsız, zavallı bir cüce gibi göründüğünü biliyordu.

Saldır!

"Bene Gesserit'ten ne çok şey öğrenmiş olduğunuzu biliyoruz" dedi Waff.

Kadının yüzüne öfkeli bir görünüm geldi ve geçti. "Hiçbir şeyi onlardan öğrenmedik bizi"

Waff sesine, hoş bir espri yapıyormuş edası verdi. "Bu bir pazarlık falan değil tabii."

"Değil mi?" Kadın gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Waff ellerini indirdi. "Bırak şimdi Şerefli Ana. Bu gulayla ilgileniyorsun. Rakis'teki şeylerden söz ediyorsun. Sen ne sanıyorsun bizi?"

"Çok önemsiz. Öneminiz bir anda azalıverdi."

Waff kadının yanıtında çok soğuk, mekanik bir mantık sezdi. Bunda Mentat kokusu yoktu da, daha soğuk bir şeyler vardı. *Bu kadın şuracıkta öldürebilir beni!*

Bu kadının silahları neredeydi? Belki de, hatta, silaha gerek duyuyor muydu? O lifli kasların görünümünden, kadının ellerindeki nasırlardan, turuncu gözlerindeki avcı parıltısından hoşlanmamıştı. Kol yenlerindeki iğne fırlatıcıları tahmin ediyor (ya da hatta biliyor) olabilir miydi?

"Mantıksal yollardan çözülemeyen bir sorunla karşılaştık" dedi kadın.

Waff ona şok olmuş bir halde baktı. Ancak bir Zensünni Ustası söyleyebilirdi bunu! O da bunu kendi kendine birkaç kez söylemişti.

"Böyle bir olasılığı herhalde hiç düşünmemiştiniz" dedi kadın. Sözler, yüzündeki bir maskeyi düşürmüş gibiydi sanki. Waff bu pozların ardındaki hesapçı kişiyi görüverdi birden. Bu kadın onu, sümuz pisliklerini toplamaktan başka şeye yaramayan, yastık ayaklı bir sili mi sanmıştı?

Sesine, olabildiğince tereddütlü bir şaşkınlık ifadesi vererek sordu: "Bu sorun nasıl çözülebilir?"

"Olayların gidişi kendiliğinden gösterecek bunu" dedi kadın.

Waff ona sahte bir şaşkınlıkla bakmaya devam etti. Kadının sözlerinde gizli bir şeyi açıklar havası yoktu. Ama yine de her şey anlaşılıyordu! "Sözleriniz kafamı karıştırdı" dedi Waff.

"İnsanlık sonsuzlaştı" dedi kadın. "Saçılma'nın gerçek armağanı budur."

Waff bu sözlerin yarattığı telaşı gizlemeye çalıştı. "Sonsuz evrenler, sonsuz zaman her şey olabilir" dedi.

"Ahh, sen akıllı bir cücesin" dedi kadın. "Her şeye nasıl izin verilebilir? Mantıklı değil bu."

Waff, bu kadının, insanlığı mekanik akıldan kurtarmaya çalışan, Butleryen Cihat'ın çok eski zamandaki liderlerinden biri gibi konuştuğunu düşündü. Bu Şerefli Ana zamanın gerisinde kalmıştı garip bir şekilde.

"Atalarımız bilgisayarlarla bir çözüm aradılar" diyerek bir yokladı Waff. *Şimdi bununla uğraşsın bakalım!*

"Bilgisayarların depolama kapasitesi sonsuz değildir, biliyorsun" dedi kadın.

Kadının sözleri yine şaşırtmıştı Waff'ı. Bu kadın düşünceleri mi okuyordu gerçekten? Düşüncelerin izini almanın bir biçimi miydi bu? Tleilaxu'nun Surat Oynatıcılarla ve gulalarla yaptığını başkaları da yapabilirdi pekâlâ. Bilincini Ixialılara ve onların kötü makinelerine yoğunlaştırdı.

Powindah makineleri!

Şerefli Ana çevresine bakındı. "Ixialılara güvenmekle hata mı ettik?"

Waff nefesini tuttu bir an.

"Onlara tam güvendiğinizi sanmıyorum" dedi kadın. Haydi, haydi, küçük adam. Sana İyi niyetimi göstereceğim."

Biraz geç de olsa Waff kadının ona karşı samimi ve dostça davranmaya çalıştığını düşünmeye başladı. Kadın o ilk öfkeli ve üstünlük taslayan halini bir yana bırakmıştı kesinlikle. Waff'ın Kayıplar arasındaki habercileri, Şerefli Anaların cinsel tercihlerini Bene Gesserit'e çok benzer tarzlarda yaptıklarını söylemişlerdi. Bu kadın onu baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Ama kadın, mantığın zayıflığını gayet iyi *anlamış* ve açık etmişti.

Çok kafa karıştırıcı bir şeydi bu!

"Konuşmamız hep belli çemberlerin içinde kalıyor" dedi Waff.

"Tam tersi. Çemberler içindekini kuşatır. Çemberler içindekini sınırlar. insanlık, içinde yetiştiği boşlukta sınırlı değil artık."

İşte, gitti yine. Waff eskisi gibi kuru bir dille konuştu: "Denetim altına alamadığını kabul etmen gerek derler."

Kadın, turuncu gözleri Waff'ta sabitlenmiş halde, öne doğru eğildi. "Bene Tleilax için her şeyin sonu olacak bir felaket olasılığını kabul eder misin?"

"Öyle olsaydı burada olmazdım."

"Mantığın işe yaramadığı durumda başka yollar kullanılmalı."

Waff gülümsedi. "Bak bu mantıklı görünüyor."

"Benimle dalga geçme! Buna nasıl cüret edersin sen!"

Waff ellerini, kendini savunuyormuş gibi kaldırdı ve yatıştırıcı bir topla "Şerefli Ana hangi yolu öneriyor?" dedi.

"Enerji!"

Kadının yanıtı Waff'ı şaşırtmıştı. "Enerji mi? Hangi biçimde ve ne kadar?"

"Mantıksal cevaplar istiyorsun" dedi kadın.

Waff büyük bir üzüntü duyarak, her şeyden önce, bu kadının Zensünni falan olmadığını fark etti. Şerefli Ana mantıkdışının eteklerinde dolaşıp söz oyunları yapmıştı sadece, fakat araçları mantıksaldı.

"İçerideki çürüme dışa doğru yayılıyor" dedi Waff.

Kadın Waff'ın sınama cümlesini duymamış gibiydi sanki. "Temas etmeye tenezzül ettiğimiz her insanın derinliklerinde yatan, henüz hiç ulaşılmamış enerjiler vardır" dedi kadın. İskelet gibi parmağını Waff'ın burnuna birkaç milim kalana dek uzattı.

Waff koltuğunda geri yaslandı kadın elini aşağı indirene dek. "Bene Gesserit'in Kuisatz Haderahlarını yaratmadan önce söyledikleri söz değil mi bu?"

"Kendilerinin de, onun da kontrolünü yitirdiler" diye alay etti kadın.

Waff, kadının yine mantıkdışını düşünürken mantığı kullandığını düşündü. Bu küçük yanılgılarla ne çok şeyi açık etmişti kadın. Bu Şerefli Anaların olası tarihini bir an görür gibi oldu. Rakis Fremenlerinden, doğal bir Aziz Anne Saçılma'yla gitmişti. Kıtlık Zamanları'nda ve ondan hemen

sonra çeşit çeşit insan yok-gemilerle kaçmıştı. Bir yok-gemi vahşi cadıyı ve onun anlayışını bir yere, tohum gibi ekmişti. O tohum da bu turuncu gözlü avcı kadın halinde geri dönmüştü.

Kadın yine sesle, "Bu gulaya ne yaptınız?" diye sordu Waff'a sertçe.

Bu kez Waff hazırlıklıydı ve buna kulak asmadı. Bu Şerefli Ana yolundan döndürülmeli ya da mümkünse katledilmeliydi. Waff ondan çok şey öğrenmişti ama kadının bilinmeyen yetenekleriyle Waff'tan neler öğrendiğini bilmek olanaksızdı.

Bunlar *seks canavarıdır,* demişti Waff'ın habercileri. Erkekleri seks güçleriyle köleleştirirler.

"Sana verebileceğim zevklerden nasıl da habersizsin" dedi kadın. Sesi Waff'ın çevresinde bir kırbaç gibi dolandı. Nasıl da baştan çıkarıcı! Nasıl da ayartıcı!

Waff savunmaya geçti: "Söyle bana, sen niçin..."

"Sana hiçbir şey söylemem gerekmez!"

"Öyleyse pazarlığa yanaşmıyorsun." Waff üzgün bir sesle söyledi bunu. Yok-gemiler başka evrenlere gerçekten de çürümenin tohumlarını atmışlardı. Waff, zorunluluğun ağırlığını omuzlarında hissetti. Bu kadını öldüremezse ne olacaktı?

"Sen ne cüretle bir Şerefli Anayla pazarlık edebileceğini sanıyorsun hâlâ?" diye çıkıştı kadın. "Şunu bil ki, fiyatı biz koyarız!"

"Sizin tarzınızı bilmiyorum Şerefli Ana" dedi Waff. "Ama sözlerinizden, bir kusur işlediğimi hissettim."

"Özür dileme kabul edildi."

Özür dileme niyeti falan yok! Waff yumuşak bir yüzle baktı kadına. Bu kadının sergilediklerinden pek çok şey anlaşılabilirdi. Waff burada öğrendiklerini binlerce yıllık deneyimiyle gözden geçirdi. Saçılma'dan dönen bu dişi, önemli bir bilgi için çıkmıştı Waff'ın karşısına. Dolayısıyla bu kadının başka bir kaynağı yoktu. Kadındaki çaresizliği hissetti. İyi maskelenmişti ama kesinlikle vardı. Kadın, korktuğu bir şeyin doğrulanmasına ya da yalanlanmasına gereksinim duyuyordu.

Bu kadın, koltuğunun kolları üzerinde böyle rahatça duran pençe elleriyle yırtıcı bir kuşa nasıl da benziyordu! *İçerideki çürüme dışarıya yayılıyor.* Waff bunu söylemiş, ama kadın duymamıştı. Atomik insanoğlu Saçılmaların Saçılmalarında da patlamaya devam ediyordu belli ki. Bu Şerefli Ana'nın temsil ettiği insanlar yok-gemileri izlemenin bir yolunu bulamamışlardı. Bu böyleydi, tabii ki. Bu kadın, yok-gemileri, aynen Bene Gesserit'in yaptığı gibi avlamıştı.

"Yok-gemilerin görünmezliğini ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorsunuz" dedi Waff.

Bu sözler açıkça sarstı kadını. Karşısında oturan bu yer cücesinden bunu hiç beklememişti doğrusu. Waff kadının yüzünden önce korku, sonra öfke, sonra da kararlılığın geçtiğini gördü; daha sonra kadın yırtıcı maskesini yeniden takındı. Kadın biliyordu gerçi. Kadın, Waff'ın bunu gördüğünü biliyordu.

"Gulanıza yaptığınız bu, demek" dedi kadın.

"Bene Gesserit cadılarının onda aradığı şey budur" diye yalan söyledi Waff.

"Seni, olduğundan daha zayıf tahmin etmişim" dedi kadın. "Sen de benim hakkımda aynı yanılgıya düştün mü?"

"Sanmıyorum şerefli Ana. Seni yaratmış olan üreme programının korkunçluğu yeterince belli. Bence sen beni bir tekmede, ben daha gözümü kırpmadan öldürürsün. Cadılar senin ayarında değil."

Kadının yüzü bir gülümsemeyle yumuşadı. "Tleilaxu, bizim gönüllü hizmetkârımız mı olacak, yoksa zorunlu mu?"

Waff fena halde bozulduğunu gizlemeye çalışmadı. "Bize kölelik mi öneriyorsunuz?"

"Sizin tercih edeceğiniz şıklardan biri bu."

Waff şimdi yenmişti onu işte! Kadının zayıflığı kibiriydi. Waff "Bana ne yapmamı emredersiniz?" diye sordu boyun eğmişçesine.

"İki tane genç Şerefli Ana'yı konuk olarak birlikte götüreceksin. Onlar seninle çiftleşecek ve... sana bizim kendinden geçme yöntemlerimizi öğretecekler."

Waff iki kez ağır ağır soluk alıp verdi. "Sen kısır mısın?" diye sordu kadın.

"Sadece bizim Surat Oynatıcılar katırdır." Kadın bunu zaten biliyordu. Bu herkesçe bilinen bir şeydi.

"Kendine Usta diyorsun" dedi kadın, "ama henüz kendi kendinin ustası değilsin."

En azından senden daha fazla; Şerefli Ana orospusu! Ve ben kendime Maşeikh derim ki seni yok edebilecek bir şeydir bu.

"Seninle göndereceğim iki Şerefli Ana Tleilaxu'nun her şeyini gözden geçirecek ve raporlarını hazırlayıp bana getirecek" dedi kadın.

Waff sanki teslim olmuş gibi içini çekti. "Bu iki genç kadın güzel mi?"

"Şerefli Ana!" diye düzeltti kadın.

"Kullandığınız tek isim bu mudur?"

"Sana isimlerini söylemeyi tercih ederlerse bu onların bileceği bir iştir, senin değil. Kadın yana eğildi ve kemikli elleriyle döşemeyi tıklattı. Elinde metal parıltısı vardı. Bu odanın çeperini aşmanın bir yolunu bulmuştu kadın!

Kapak açıldı ve tıpkı Şerefli Ana gibi giyinmiş iki kadın içeri girdi. Koyu renk pelerinlerinde daha az süs vardı ve kadınların ikisi de gençti. Waff başını kaldırıp onlara baktı. İkisi de... Memnuniyetini belli etmemeye çalıştı ama başaramadığının farkındaydı. Zararı yok, içlerinden daha yaşlı olanı Waff'ın onların güzelliğine hayran kaldığını düşünecekti. Waff, ancak Ustaların anlayabileceği belirtilerden, bu yeni gelenlerden birinin bir yeni Surat Oynatıcı olduğunu fark etti. Başarılı bir değiştirme harekatı yapılmış ve bu Saçılmışlar hiç fark edememişti bunu! Tleilaxu engellerden birini başarıyla geçmişti işte! Bene Gesserit bu yeni gulalar kadar kör müydü?

"Ödüllendirileceğiniz bir iş için gayet uygun durumdasınız" dedi ihtiyar Şerefli Ana.

"Sizin gücünüzü takdir ediyorum Şerefli Ana" dedi Waff. Bu doğruydu. Gözlerinden belli olmasını önleyemediğini bildiği kararlılığı gizlemek için başını öne eğdi.

Kadın yeni gelenleri gösterdi. "Bu ikisi sana eşlik edecek. Ağızlarından çıkacak her söz senin için emirdir. Onlara en büyük itibar ve saygı gösterilecek."

"Elbette, Şerefli Ana." Waff başını eğik tutarak kollarını sanki selamlama ve teslim olma anlamında yukarı kaldırdı. Her iki kol yeninden fırlayan iğnelerin ıslık sesi duyuldu. Waff iğneleri ateşlediği anda, oturduğu yerde yan tarafa sıçrayıverdi. hareket yeterince hızlı değildi. İhtiyar Şerefli Ana'nın sağ ayağı fırladı, Waff'ın sol butuna rastladı ve Waff'ı koltuğuyla birlikte geriye doğru savurdu.

İhtiyar Şerefli Ana'nın son canlı hareketiydi bu. Waff'ın sol yeninden fırlayıp kadının boğazının gerisine saplanan iğne kadının açık ağzından içeri girmişti; şaşkınlıkla açık kalmış ağzından. Narkotik zehir, hiçbir çığlığa izin vermedi. Diğer iğneyse yeni gelenler içinden Surat Oynatıcı olmayanın sağ gözüne girmişti. Waff'ın Surat Oynatıcı suç ortağı da kadının boğazına vurduğu küt bir darbeyle, herkesi ayağa kaldıracak bir bağırışı engelledi.

İki gövde de ölü halde yığıldı.

Waff acı çekerek kendisini kolluktan kurtardı ve ayağa kalkınca sandalyeyi doğrulttu. Bacağı zonkluyordu. Birkaç santim daha olsaydı kadın onun bacağını kıracaktı! Waff kadının reaksiyonuna merkezi sinir sisteminin aracılık etmediğini fark etti. Bu saldırı, böceklerde olduğu gibi, doğrudan doğruya kas sistemi tarafından başlatılmıştı. Bu gelişmenin incelenmesi gerekirdi!

Surat Oynatıcı suç ortağı açık kapaktan dışarıyı dinliyordu. Kadın bir adım kenara çekilerek, içeri giren Ixialı muhafız kılığındaki başka bir Surat Oynatıcı'ya yol verdi.

Waff incinen bacağına masaj yaparken Surat Oynatıcılar ölü kadınların giysilerini çıkardılar. Ixialıyı kopyalamış olan, kendi kafasını ihtiyar Şerefli Ana'nın kafasının yerine koydu. Bundan sonra her şey çabucak değişti. Birkaç saniye sonra Ixialı muhafız yoktu, ihtiyar Şerefli Ana'nın aslına sadık bir kopyası ve ondan daha genç olan bir Şerefli Ana yardımcısı vardı sadece. Bir diğer sahte Ixialı girdi ve en genç Şerefli Ana'yı kopyaladı. Az sonra, cesetlerin olduğu yerde küllerden başka bir şey yoktu artık. Yeni

Şerefli Analardan biri külleri bir torbaya doldurdu ve torbayı da cüppesinin altına gizledi.

Waff odayı dikkatle gözden geçirdi. Keşfettiği şeyler tüylerini diken diken etti. Waff'ın burada karşılaştığı kibar, korkunç güçlere dayanıyordu belli ki. Bu güçler araştırılmalıydı. İhtiyar olanı kopyalamış Surat Oynatıcı'yı durdurdu.

"O kadının izlerini aldın mı?"

"Evet, Usta. Ben onu kopyaladığımda, uyanan anılan hala canlıydı."

"Ona da aktar." Daha önce Ixialı muhafız olanı gösterdi.

İki kadın birbirlerinin alınlarına birkaç saniye dokundular, sonra ayrıldılar.

"Oldu" dedi yaşlı olanı.

"Bu Şerefli Analardan daha kaç tane kopya yaptık?"

"Dört tane, Usta."

"Hiçbiri fark edilmedi mi?"

"Hiçbiri, Usta."

"O dördü bu Şerefli Anaların anayurduna dönsün ve onlar hakkında öğrenecekleri her şeyi öğrensin. Dördünden biri bize geri gelip öğrendiği şeyleri getirsin.

"Bu olanaksız, Usta."

"Olanaksız mı?"

"Onlar kaynaklarından ayrıldılar. Onların tarzı budur Usta. Onlar yeni bir hücredir ve kendilerini Gammu'da oluşturdular."

"Ama biz elbette ..."

"Affedersiniz Usta. Onların Saçılma'daki yerlerinin koordinatları sadece bir yok-geminin işleyişiyle sınırlıydı ve silindi.

"Onların izi tamamen kayıp mı oldu yani?" Waff'ın sesinde düş kırıklığı vardı.

"Tamamen, Usta."

Felaket! Waff, düşüncelerindeki çılgınca fırlayışı dizginlemek zorunda kaldı.

"Burada yaptıklarımızı öğrenmemeliler" diye mırıldandı. "Bizden öğrenmeyecekler Usta."

"Ne tür yetenekler geliştirdiler! Hangi güçleri kazandılar? Çabuk ol!"

"Onlar Bene Gesserit'in bir Aziz Annesini nasıl biliyorsanız öyledir; yalnızca, melanj anıları yoktur."

"Emin misin?"

"Bunu gösteren hiçbir şey yok. Biliyorsunuz Usta. bizler..."

"Evet, Evet. Biliyorum." Elini sallayıp susturdu kadını. "Ama ihtiyar olanı öyle kibirliydi, öyle..."

"Affedersiniz Usta, ama zamanımız az. Bu Şerefli Analar seks zevkini diğer ötekilerden çok daha mükemmelleştirdiler."

"Yani habercilerimizin söyledikleri doğru."

"Onlar ilkel Tantrik'e geri döndüler ve kendi cinsel uyarı tarzlarını geliştirdiler Usta. Bununla, takipçilerinin onlara tapınmasını kabul ettiler."

"Tapınma." Waff bu sözü söylerken nefes verdi. "Onlar Rahibeliğin Üreme Sorumlularından daha mı üstün yani?"

"Şerefli Analar buna inanıyor Usta. Biz göstere ..."

"Hayır!" Waff bu keşiften sonra cüce maskını atıp üstün bir Usta ifadesini takındı. Surat Oynatıcılar başlarıyla onayladılar itaatkar bir şekilde. Waff'ın yüzüne neşeli bir görünüm geldi. Saçılma'dan geri dönen Tleilaxu doğru haber vermişti! Halkının bu yeni silahını tek bir düşünce iziyle doğrulamıştı!

"Emirleriniz nedir Usta?" diye sordu ihtiyar olan.

Waff cüce maskesini takındı yine. "Bu konuları ancak Tleilaxu'nun merkezine, Bandalong'a dönünce inceleyeceğiz. Bu arada bir Şerefli Ana'ya bir Usta bile emir veremez. Bizi gözetleyen gözlerden kurtuluncaya dek sizler *benim ustamsınız."*

"Tabii, Usta. Şimdi emirlerinizi dışarıdaki diğerlerine ileteyim mi?"

"Evet ve benim emrim şudur: Bu yok-gemi Gammu'ya asla dönmeyecek. İz bırakmaksızın yok olacak. Hiç kimse kurtulamayacak."

"Öyle olacak Usta."

*

Teknoloji, diğer birçok etkinlik gibi, uygulayıcılarının riskten arındırılması yolunda bir eğilim gösterir. Belirsizlik elden geldiğince bertaraf edilir. Sermaye yatırımı da bu kuralı izler; çünkü insanlar genellikle, önceden bilinebilir olanı tercih eder. Bunun ne kadar yıkıcı olabileceğini, değişkenliğin önüne nasıl kesin sınırlar koyabileceğini ve bunun sonucunda da tüm insanlığı, evrenin şok edici zarlar atması halinde nasıl savunmasız bırakacağını fark eden pek yoktur.

Ix'le ilgili değerlendirme, Bene Gesserit Arşivi

Sheeana, çöldeki ilk sınamanın ertesi sabahı tapınak kompleksinde uyanınca yatağının çevresinde beyaz cüppeli bir kalabalık gördü.

Rahipler ve rahibeler!

Uyandı" dedi bir rahip.

Sheeana'yı bir korku sardı. Yorganını çenesine kadar çekip kendisini dikkatle süzen yüzlere baktı. Onu yine çölde tek başına bırakmaya mı gelmişlerdi? Bitkin bir halde, sekiz yıllık ömründe gördüğü en yumuşak yatakta, en temiz çarşaflarda yatıp uyumuştu ama rahiplerin yaptığı her şeyin çift anlamlı olabileceğini de biliyordu. Onlara güvenilmezdi!

"İyi uyudunuz mu?" İlk konuşan rahibeydi bu. Gri saçlı, yaşlı bir kadındı; yüzünü mor süslü beyaz bir kapüşon çevreliyordu. Yaşlı gözleri sulu, ama dikkatliydi. Soluk mavi. Burnu, çıkıntılı çenesinin ve küçük ağzının üzerinde, yukarıya dönük bir budak gibiydi.

"Bizimle konuşmayacak mısınız?" diye diretti kadın. "Ben Cania'yım, gece yardımcınız. Hatırladınız mı? Sizi yatağınıza hazırlamada yardımcı olmuştum."

Sonunda, sesinin tonu güven verici geldi. Sheeana doğruldu ve çevresindekilere daha dikkatli baktı. Korkmuşlardı! Bir çöl çocuğunun burnu, sır veren feromonların kokusunu hemen alırdı. Sheeana için bu basit, sıradan bir gözlemdi: *Bu koku, korku demektir.*

"Bana zarar vereceğinizi sandınız" dedi kız. "Niçin yaptınız bunu?"

Çevresindekiler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Sheeana'nın korkusu dağıldı. Yeni durumu sezmişti ve çöldeki dünkü girişimin anlamı değişmişti. O yaşlı kadının, kendisine nasıl da köle gibi hizmet ettiğini hatırladı... Cania mıydı? Kadın dün gece kendini alçaltırcasına yaltaklanmıştı neredeyse. Sheeana zamanla, ölüm hükmü verildiği halde sağ kalan herkesin yeni bir duygusal denge haline geçtiğini öğrenecekti. Korkular geçiciydi. Bu yeni durum ilgisini çekti.

Yanıt verirken Cania'nın sesi titredi. "İnan bize Tanrı'nın Çocuğu, amacımız sana zarar vermek değildi."

Sheeana kucağındaki yorganı düzeltti. "Benim adım Sheeana." Bu, çöl nezaketiydi. Cania daha önceden adını söylemişti. "Ötekiler kim?"

"Eğer islemiyorsan onlar gönderilecek ... Sheeana." Cania, sağında duran, kendininki gibi bir cüppe giymiş, yüzü heyecandan kızarmış bir kadını gösterdi, "Alhosa hariç tabii. O senin gündüz yardımcın."

Alhosa, takdim edilince reverans yaptı.

Sheeana kadının suyağıyla şişmiş yüzüne, kabarık sarı saçlardan bir halenin çevrelediği kaba yüz hatlarına baktı. Birden bakışlarını gruptaki erkeklere çevirdi. Adamlar onu bayılacakmış gibi bir dikkatle, kimisi de korkudan titreyerek seyrediyorlardı. Korku kokusu şiddetliydi.

Rahipler!

"Onları gönderin." Sheeana elini rahiplere doğru salladı.

"Bunlar haram!" Bu bir sokak çocuğu lafıydı, en kötüler için kullanılan en aşağılayıcı terimdi.

Rahipler şok olmuş gibi irkildiler.

"Defolun!" diye emretti Cania. Kadının yüzündeki haince neşe yanlış anlaşılır gibi değildi. Cania aşağılık insanlarla bir tutulamazdı. Ama bu rahiplerin haram diye nitelenenlerden olduğu belliydi! Çok çirkin bir şey yapmış olmalıydılar ki Tanrı onları cezalandırmak için bir çocuk rahibeyi göndermişti. Cania rahiplerin bunu yapmış olduğuna inanabilirdi. Çünkü onlar Cania'ya pek, hak ettiği tarzda davranmazlardı.

Rahipler cezalandırılmış köpekler gibi, eğilerek geri çekildiler ve Sheeana'nın odasından çıktılar. Koridora çıkanlar arasında, bir et parçası üzerindeki leş yiyici bir kuş gagası gibi düşüncelere kafayı takmaya yatkın, esmer bir adam olan, Dromind adında bir tarihçi-deyimbilimci vardı. Oda kapısı arkalarından kapanınca Dromind, korkudan titreyen arkadaşlarına, Sheeana isminin eski Siona isminin modern biçimi olduğunu söyledi.

"Siona'nın tarihteki yerini hepiniz biliyorsunuz" dedi. "O kadın, Şeyh-Hulud'un insan biçiminden Bölünmüş Tanrı haline geçişine yardım etmiştir."

Stiros, o koyu renk dudaklı, soluk renkli ve parlak gözlü, yüzü kırış kırış, yaşlı rahip merakla Dromind'e baktı. "Bu çok garip" dedi Stiros. "Sözlü Tarih Siona'nın, O'nun Tek'ten Çok haline geçişinde bir araçtan ibaret olduğunu söyler. Sizce..."

"Hadi Benotto'nun, Tanrı'nın kendi kutsal sözlerinden yaptığı çeviriyi unutmayalım" diye söze girdi bir diğer rahip. "Şeyh-hulud birçok kez Siona'dan söz eder."

"Her zaman lehinde değil ama" diye hatırlattı Stiros. "Onun tam adını hatırlayın: Siona Ibn Fuad el-Seyefa Atreides"

"Atreides" diye fısıldadı başka bir rahip.

"Bu kızı dikkatle incelemeliyiz" dedi Dromind.

Genç bir kurye-memur koridordan hızla gruba kadar geldi, içlerinde birisini arayarak bakındı ve sonunda Stiros'u buldu. "Stiros" dedi kurye, "bu koridoru hemen terk etmelisiniz."

"Neden?" İtiraz eden rahiplerin baskısıyla, sinirli bir sesle söylenmişti bu.

"O kız Başrahibin Lojmanına taşınacak" dedi kurye.

"Kimin emriyle?" diye diretti Stiros.

"Başrahip Tuek'in kendisi söyledi bunu" dedi kurye. "Duyulmuş." Kurye, geldiği yönü gösteren belli belirsiz bir işaret yaptı eliyle.

Koridorda bulunan gruptaki herkes anladı. Bütün odalar onların sesini diğer yerlere iletecek şekilde biçimlendirilebilirdi. Daima bir dinleyen bulunurdu.

"Ne duymuşlar?" diye sordu Stiros. İhtiyar sesi titriyordu.

"Kız kendi kaldığı yerin en iyi yer olup olmadığını sordu. Onu taşımak üzereler ve sizin hiçbirinizi görmemesi gerek."

"Peki biz ne yapacağız?" diye sordu Stiros.

"O kızı incele" dedi Dromind.

Koridor hemen boşaltıldı ve hepsi Sheeana'yı inceleme işlemine başladı. Burada başlayan tarz, bundan sonraki yıllarda onların tüm yaşamlarına damgasını vuracaktı. Sheeana'nın çevresinde biçimlenen rutin, Bölünmüş Tanrı'nın etkisinin sürdüğü en uzak yerlerde bile hissedilen değişikliklere yol açtı. Bu üç sözcük başlattı bu değişimi: "O kızı incele."

Ne kadar saf bu kız, diye düşündü rahipler. Ne kadar garip bir şekilde saf. Ama kız okuma yazma biliyordu ve Tuek'in odasında bulduğu Kutsal Kitaplara büyük bir ilgi gösteriyordu. Orası artık onun odasıydı.

En üstten en alta dek bir, kendini bağışlatma faaliyeti vardı. Tuek baş yardımcısının lojmanına taşındı ve bir alttakinin yerini alma hareketi aşağıya doğru devam etti. Kumaş fabrikatörleri Sheeana'nın hizmetkârı gibi çalıştılar ve onun ölçüsünü aldılar. Onun için en güzel damıtıcı giysiler yapıldı. Ona rahiplere has, mor süsleri bulunan, altın rengi ve beyazdan yeni cüppeler verildi.

İnsanlar tarihçi-deyimbilimci Dromind'den uzak durmaya başladı. O da arkadaşlarının peşinden koşup ilk Siona'nın tarihini, sanki bu tarih bu antik ismin o günkü taşıyıcısı hakkında önemli şeyler söylüyormuş gibi yorumlamaya çalıştı.

"Siona, Kutsal Duncan Idaho'nun eşiydi." diye hatırlatıyordu Dromind, kendisini dinleyen herkese. "Her yerde onların torunları var."

"Sahi mi? Ötesini dinleyemeyeceğim için beni bağışla, ama gerçekten çok önemli bir iş için acele gitmem gerek."

Tuek ilk başta Dromind'e karşı daha sabırlıydı. Siona'nın tarihi ilginçti ve verdiği ders apaçıktı. "Tanrı bize yeni bir Siona gönderdi" dedi Tuek. "Her şeyin açığa çıkması gerek."

Dromind gitti ve geçmişten yeni bazı ilginç ayrıntılarla döndü. "Dar-es-Balat'ta bulunan açıklamalar şimdi yeni bir anlam kazandı" dedi Dromind,

Başrahibine. "Bu çocuğa yeni testler ve karşılaştırmalar yapmamız gerekmiyor mu?"

Dromind Başrahibi kahvaltıdan hemen sonra yakalamıştı. Balkondaki servis masasının üzerinde Tuek'in tabakları duruyordu hâlâ. Açık pencereden, Sheeana'nın üst kattaki lojmanından gelen kıpırdanma seslerini duyuyorlardı.

Tuek sus dercesine parmağını dudaklarına götürdü ve yavaş bir sesle "Kutsal Çocuk kendi isteğiyle çöle gidiyor" dedi. Bir duvar haritasının başına gitti ve Keen'in güneybatısında bir yeri gösterdi. "Burası onu ilgilendiren ya da... şöyle diyeyim, çağıran bir yer anlaşılan."

"Bana dendi ki bu kız sık sık sözlük kullanıyormuş" dedi Dromind. "Kesinlikle, bu bir..."

"O bizi *sınıyor"* dedi Tuek. "Aldanma sakın."

"Ama Tuek Efendimiz, bu kız Cania'ya ve Alhosa'ya tamamen çocukça şeyler soruyor."

"Benim hükmümü mü sorguluyorsun Dromind?"

Dromind biraz geç de olsa, aşmaması gereken sınırları aştığını fark etti. Sustu ama yüzü, söyleyeceği çok daha fazla şeyin içinde kaldığını gösteriyordu.

"Tanrı, yağ sürünmüşlerin arasına sızmış bazı kötüleri ayıklasın diye gönderdi bu kızı bize" dedi Tuek. "Git! Dua et ve bu kötülük senin içine de yerleşmiş mi diye sor."

Dromind gidince Tuek güvenilir bir yardımcısını çağırdı. "Kutsal çocuk nerede?"

"Çöle gitti Efendimiz, babasıyla konuşmaya."

"Güneybatıya mı?"

"Evet Efendimiz."

"Dromind'i doğu yönünde çok uzaklara götürüp çöle bırakın. Bir daha hiç geri dönmemesini sağlamak için çevresine birçok gümler dikin."

"Dromind'i mi, Efendimiz?"

"Evet, Dromind'i."

Dromind Tanrı'nın Ağzı'na gönderildikten sonra da rahipler onun ilk öğüdüne uymaya devam ettiler. Sheeana'yı incelediler.

Sheeana da inceledi.

Çevresindekiler üzerindeki büyük gücünü fark etti yavaş yavaş, hatta geçiş noktasını göremeyecek kadar yavaş yavaş. İlk önceleri bu bir oyun; onun ağzından çıkan her çocukça lafa itaat etmek için yarışan büyüklerle birlikte geçen, bitmek tükenmez bir Çocuk Bayramı'ydı. Ama hiçbir isteğinin onları zorlamadığını gördü.

Masasında, ender bulunan bir meyva mı istedi? O meyva altın bir tabakta sunuluyordu kendisine.

Uzaklarda, aşağıdaki bir sürü sokağın birinde gözüne bir çocuk çarptı ve oyun arkadaşı olarak o çocuğu mu istedi?

O çocuk hemen alınıp Sheeana'nın tapınaktaki lojmanına getiriliyordu. Korkusu ve şok hali geçince o çocuklar da bazı oyunlara katılıyor, rahipler ve rahibeler bunları dikkatle seyrediyordu. Çatıda, bahçede çocukça koşturup durmalar, fısıldaşıp gülüşmeler bunların hepsi dikkatli analizlerin konusuydu. Sheeana, çocukların kendisine gösterdiği korkuyla karışık saygıyı sıkıcı buluyordu. Aynı çocuğu ikinci kez pek çağırmıyor, yeni oyun arkadaşlarından yeni şeyler öğrenmeyi tercih ediyordu.

Rahipler bu karşılaşmaların çocukça saflığı konusunda görüş birliğine varamadılar. Oyun arkadaşları korkunç sorgulamalardan geçirildiler ve sonunda Sheeana bunu keşfetti ve muhafızlarına müthiş öfkelendi.

Sheeana'nın haberi kaçınılmaz olarak tüm Rakis'e ve gezegen dışına yayıldı. Rahibelik raporları birikti. Yıllar bir tür mükemmel bir otokratik rutin içinde -Sheeana'nın merakını arttırarak- geçti. Hiçbir sınırı yokmuş gibi görünen bir meraktı bu. Yakın yardımcılarından hiçbiri bunun bir eğitim olduğu kanısında değildi: Sheeana Rakis'in rahiplerine bir şeyler öğretiyordu, onlar da Sheeana'ya. Ama Bene Gesserit Sheeana'nın yaşamındaki bu yönü hemen gördü ve bunu yakından izledi.

"O kız iyi ellerde. Onu bizim için hazır hale gelinceye dek orada bırakın" diye emretti Taraza. "Sürekli alarmda bekleyen bir savunma gücü oluşturun ve bana düzenli şekilde rapor gönderilmesini sağlayın."

Sheeana bir kez bile ne gerçek kökenini ne de Şeytan'ın onun ailesine ve komşularına yaptıklarını açığa vurmadı. Kendisiyle Şeytan arasında geçmiş özel bir şeydi bu. Bu konuda konuşmamayı hayatının bağışlanmasının karşılığı gibi görüyordu.

Bazı şeyler Sheeana'nın gözünde silikleşmeye başladı. Çöle daha az gider oldu. Merakı devam ediyordu da, Şeytan'ın ona karşı tavrı hakkında bir açıklamanın çölde bulunamayacağı belli olmuştu. Ve Rakis'te diğer güçleri temsil eden büyükelçiliklerin bulunduğunu bilmesine karşın, yardımcılarının arasındaki Bene Gesserit casusları Sheeana'nın Rahibeliğe karşı fazla bir ilgi göstermemesini sağladılar. Kendisine verilecek, böyle bir ilgiyi azaltıcı yanıtlar bulundu ve gerektiği şekilde, Sheeana'ya göre ayarlandı.

Taraza'nın, Rakis'teki gözlemcilerine mesajı gayet açık ve gayet anlamlıydı: "Hazırlık kuşakları olgunlaşma yıllarına dönüştü. harekete geçeceğimiz uygun zamanı bekliyoruz sadece. Bu çocuğun o olduğundan hiçbir kuşkumuz yok artık."

*

Benim tahminimce insanlık tarihinde en çok sefalete yol açan güç, reformculardır. "Bir şeyler yapmak gerek!" diyen birini gösterin bana, çıkacak başka yer bulamayan kötü niyetlerle dolu bir kafa göstereyim size. "Daima çabalamamız gereken şey!" doğal akışı bulmak ve buna uymaktır.

Aziz Anne Taraza
Konuşma Kayıtları
BG Dosya GSXXMAT9

Gammu'nun güneşi sabah neminin otlardan ve çevredeki ormanlardan çıkarıp yoğunlaştırdığı kokularla birlikte yükseldikçe gökyüzünü kaplayan kara bulutlar dağılıyordu.

Duncan Idaho bir Yasak Pencere'de durmuş, kokuları içine çekiyordu. Bu sabah Patrin ona demişti ki: "Sen artık on beş yaşındasın. Kendini bir delikanlı sayman gerek. Sen çocuk değilsin artık."

"Bugün benim doğum günüm mü?"

Duncan'ın yatak odasındaydılar; Patrin az önce elinde bir bardak limon suyuyla gelip onu uyandırmıştı.

"Senin doğum gününü bilmiyorum."

"Gulaların doğum günü olmaz mı?"

Patrin sustu. Gulayla gulalar hakkında konuşmak yasaktı.

"Schwangyu bu soruya cevap veremezsin diyor" dedi Duncan.

Patrin utandığı besbelli bir şekilde konuştu, "Başar, senin bu sabahki eğitim dersinin ertelendiğini sana bildirmemi istedi. Çağrılıncaya kadar bacak ve diz egzersizleri yapmanı istiyor."

"Onları dün yapmıştım!"

"Ben sadece Başar'ın emirlerini iletiyorum" Patrin boş bardağı alıp Duncan'ı, yalnız bıraktı.

Duncan çabucak giyindi. Onu Komiserlik'te kahvaltıya bekliyorlardı. *Lanet olsun hepsine!* Onlarla kahvaltı etmek istemiyordu. Başar ne yapıyordu peki? Dersi neden vaktinde başlatmıyordu? *Bacak ve diz egzersizleri!* Bu sırf uydurma bir şeydi, çünkü Teg'in beklenmedik bir işi çıkmıştı. Duncan öfkeyle, bir Yasak Pencere'ye giden Yasak Yöne saptı. *O lanet olası muhafızlar varsın cezalandırılsın!*

Pencereden gelen hoş kokuların içinde bir şeyler uyandırdığını hissediyor, ama bilincinin köşelerinde gizlenmiş anılan çıkaramıyordu bir türlü. Anıların var olduğunu biliyordu. Duncan bunu korkunç, ama çekici buluyordu bir uçurumun kenarında yürümek ya da Schwangyu'ya açıkça meydan okumak gibi tıpkı. O güne dek ne bir uçurumun kenarında yürümüş ne de Schwangyu'ya açıkça meydan okumuştu, fakat bunları düşleyebiliyordu. Uçurum kıyısından giden yolun göründüğü bir holofoto film kitabına sırf bakmak bile karnının sıkışmasına yetiyordu. Schwangyu'ya gelince, ona öfkeli bir şekilde karşı çıktığını birçok kez düşlemiş, aynı fiziksel reaksiyon olmuştu bedeninde.

Benim ruhumda biri var, diye düşündü:

Yalnızca ruhunda değil -bedenimde de. Hissettiği başka yaşantılar da vardı; ,uykudan yeni kalkmış da, düş gördüğünü biliyor ama gördüğü düşü hatırlayamıyormuş gibi sanki. Bu düşten ibaret şeyler hiçbir zaman bilemeyeceği bazı şeyleri hatırlatıyordu Duncan'a.

Ama yine de biliyordu o şeyleri.

Kokusunu duyduğu karşıdaki ağaçların isimlerini biliyordu, fakat o isimler kütüphane kayıtlarında yoktu.

Bu Yasak Pencere, Kale'nin dış duvarından dışarıya baktığı için ve açılabildiği için yasaktı. O anda olduğu gibi. havalandırma amacıyla sık sık açık dururdu. Duncan'ın odasından bu pencereye, bir balkon korkuluğunun üzerine çıkıp bir ambarın hava bacasından geçerek varılıyordu. Bunu balkon korkuluğundan ya da ambardan ya da hava bacasından hiç rahatsız olmaksızın öğrenmişti. Bene Gesserit tarafından eğitilenlerin son derece ufacık belirtilerin anlamını çözebildiklerini oldukça çabuk fark etmişti. Teg ve Lucilla'nın öğretmenliği sayesinde kendisi de bazı küçük belirtileri çözebiliyordu.

Duncan üst koridorun karanlığına çekilip ayakta durduğu yerden, kayalık zirvelere doğru yükselen ormanla kaplı, inişli çıkışlı yamaçlara baktı. Ormanın çağrısına karşı koymak zor geliyordu. Ormanın ötesindeki zirvelerin büyülü bir güzelliği vardı. Oraya hiçbir insanın ayak basmadığını düşlemek bile mümkündü. Kimbilir ne güzeldi orada kendini kaybetmek, içinde başka birinin yaşadığından, bir yabancının varlığından kuşkulanmaksızın kendi olmak.

Duncan içini çekti ve dönüp gizli yolundan geçerek odasına gitti yine. Ama, odasının güvenli ortamına kavuşmadan bunu bir kez daha başardığını söyleyemezdi. Bu maceradan ötürü kimse ceza görmemeliydi.

Ona yasak olan yerlerin çevresinde sanki bir sis gibi duran ceza ve acı tehlikesi, Duncan'ı kuralları çiğnerken aşırı tedbirli davranmaya zorlamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Schwangyu'nun onu bir Yasak Pencere'de görmesi halinde vereceği acıyı düşünmekten hoşlanmıyordu. En kötü acıyı bile çekse bağırmazdı, böyle dedi kendi kendine. O kadının en iğrenç numaralarında bile hiç ağlamamıştı o. Sadece, ondan nefret ederek, ama alacağı dersi de yutarak o da kadının bakışlarına karşılık vermişti. Schwangyu'dan alacağı ders gayet açıktı: Yeteneklerini, kimsenin haberi olmadan, görülmeden, duyulmadan, geçtiğin yerde hiçbir bir iz bırakmadan hareket edecek şekilde geliştir.

Duncan, odasında, portatif karyolasının kenarına oturdu ve karşısındaki bomboş duvara dikti gözlerini. Duyan seyrederken birden, orada bir görüntü belirdi-genç bir kadındı bu; açık sarı saçlı, tatlı yuvarlak yüzlü bir kadın. Duvardan Duncan'a baktı ve gülümsedi. Dudakları oynadı, fakat ses çıkmadı. Ama Duncan dudak okumayı öğrenmişti ve kadının söylediklerini gayet net bir şekilde anladı.

"Duncan, canım Duncan'ım benim."

Annesi miydi bu? Merak etti. Gerçek annesi mi?

Gulaların da çok gerilerde bir yerde gerçek annesi vardı. Axlotl depolarının gerisindeki kaybolup gitmiş zamanda yaşamış bir kadın vardı, onu doğurmuş ve... ve onu sevmişti. Evet, onu kendi çocuğu olduğu için sevmişti. Eğer bu duvardaki yüz annesiyse onun görüntüsü nasıl ulaşmıştı buraya? O yüzü tanımıyordu, fakat onun annesi olmasını istiyordu.

Bu yaşadıklarından korktu, fakat korku bunu tekrarlamak istemesine engel olamadı. O genç kadın kimse, onun çabucak kaybolması düş kırıklığına uğratmıştı Duncan'ı. içindeki yabancı, o genç kadını tanıyordu. Bundan emindi. Bazen, sadece bir an için -tüm o gizli anıları bir araya toplamaya yetecek kadar bir süre- o yabancı olmak istedi, fakat bu isteğinden korktu. Düşündü; yabancı onun bilincine girerse gerçek benliğini yitirirdi.

Bu, ölüm gibi bir şey mi olurdu acaba? diye merak etti.

Duncan altı yaşına varmadan ölümü görmüştü. Muhafızları saldırganları püskürtmüşlerdi ve muhafızlardan biri öldürülmüştü. Dört de saldırgan ölmüştü. Duncan beş tane cesedin Kaleye getirilişini görmüştü -gevşemiş kaslar, sürüklenen kollar. Öz bir şey eksilmişti onlardan. Anıları -ne kendi anılarını ne de yabancının anılarını- hatırlayacak hiçbir şey kalmamıştı geriye.

O beşi Kale'nin derinliklerinde bir yere götürülmüştü. Daha sonra bir muhafız, dört saldırgana "şere" verildiğini söylemişti. Ixia Araştırması fikriyle ilk karşılaşmasıydı bu.

"Ixia Araştırması, bir ölünün bile kafasındakileri ele geçirebilir," diye açıkladı Geasa. "Şere, seni bu araştırmadan koruyan ilaçtır. İlacın etkisi geçinceye kadar hücrelerin tamamen ölür."

Duncan dikkatli dinleyince dört saldırganın başka bir yoldan da araştırılacağını fark etti. Bu diğer yollar ona söylenmedi, fakat bunların Bene Gesserit'in sırrı olduğundan kuşkulanıyordu. Bunun Aziz Annelerin korkunç numaralarından bir diğeri olduğunu düşündü. Onlar ölüyü canlandırıyor, sonra da iradesiz bedenden istedikleri her bilgiyi alıyorlardı herhalde. Duncan, kişiliğini yitirmiş kasların şeytansı bir gözlemcinin emriyle hareket edişini getirdi gözünün önüne.

O gözlemci daima Schwangyu'ydu.

Bu tür hayaller, öğretmenlerinin "cahillikten kaynaklanan aptallıkları" defetmek için harcadıkları bütün çabalara karşın, Duncan'ın kafasına doluştu. Öğretmenleri bu çılgınca düşlerin ancak, henüz örgüte girmemişlerde bir Bene Gesserit korkusu yaratmak açısından bir değer taşıdığını söylediler. Ama Duncan kendisinin artık örgüte girmiş olduğunu

kabul etmek istemiyordu. Bir Aziz Anneye baktığında hep aynı şeyi düşünüyordu: *"Onlardan biri değilim ben!"*

Daha sonra Lucilla çok dayatmıştı. "Din bir enerji kaynağıdır" demişti kadın. "Bu enerjiyi keşfetmelisin. Bu senin kendi amaçların için kullanılabilir."

Onların amaçları için, benimkiler için değil, diye düşündü Duncan.

Kendi amaçlarını düşündü ve hayallerini, kendisinin Rahibeliği, özellikle de Schwangyu'yu yendiğini görecek şekilde geliştirdi. Duncan, bu düşsel görüntülerin onda, o yabancının bulunduğu yerden beri faaliyetle bulunan gizli bir gerçek olduğunu hissetti. Ama kafa sallamayı ve bu dinsel saçmalıkları o da hayranlık verici buluyormuş gibi görünmeyi öğrenmişti.

Lucilla, Duncan'daki bu ikiliği fark etti. Kadın Schwangyu'ya dedi ki: "Mistik güçlerden korkmak ve mümkünse kaçınmak gerektiğini düşünüyor. Bu inancında direttiği sürece bizim en temel bilgilerimizi nasıl kullanacağını öğrenemez."

Schwangyu'yla Lucilla, yalnızca ikisi, Schwangyu'nun "düzenli değerlendirme oturumu" dediği toplantı için, Schwangyu'nun çalışma odasında bir araya gelmişlerdi. Hafif akşam yemeğinden az sonraydı. Kale'nin her tarafından gelen sesler geçiş zamanını gösteriyordu -gece devriyeleri başlıyor, görevi bitmiş personel kısa boş vakitlerinden birinin keyfini yaşıyordu. Schwangyu'nun çalışma odası bu tür şeylerden tümüyle yalıtılmış değildi; Rahibelik yenilikçilerinin bilerek uyguladığı bir plândı bu. Bir Aziz Anne'nin eğitilmiş duyuları, çevresindeki seslerden birçok şeyi fark ede bilirdi.

Schwangyu bu "değerlendirme oturumlarında" boyuna yen! şeyler hissediyordu şaşkın bir şekilde. Lucilla'nın, Taraza'ya karşı olanlar tarafından ikna edilemeyeceği giderek daha net bir şekilde belli oluyordu. Lucilla Aziz Annelerin ustaca bahanelerine karşı da dirençliydi. Hepsinden kötüsü, Lucilla ve Teg gulaya, çok serserice yetenekler kazandırıyorlardı. Son derece tehlikeliydi bu. Schwangyu diğer tüm sorunlarının üzerine bir de, Lucilla'ya gittikçe artan bir saygı besliyordu.

"Bu çocuk, becerilerimizi büyü yaparak uyguladığımızı sanıyor" dedi Lucilla. "Nereden varmış böyle garip bir fikre?"

Schwangyu bu soruyla kendisine yüklenen dezavantaji hissetti. Lucilla bunun gulayı zayıflatmak için yapıldığını biliyordu. Lucilla *"İtaatsizlik Rahibeliğe karşı suçtur!"* demek istiyordu.

"Bizden istediği bir bilgi varsa bunu senden kesinlikle alır" dedi Schwangyu. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, kadının görüşünce, bu bir gerçekti kesinlikle.

"Onun bilgi konusunda isteği benim en iyi manivelamdır" dedi Lucilla, "ama bunun yetmediğini ikimiz de biliyoruz." Lucilla'nın konuşmasında paylayıcı bir ses tonu yoktu ama Schwangyu yine de hissetti bunu.

Lanet olası! Beni yenmeye çalışıyor! diye düşündü Schwangyu.

Schwangyu'nun aklına bir sürü yanıt geldi: "*Kendi kurallarımı çiğnemedim." Peh! İğrenç bir bahane! "Gulaya standart Bene Gesserit eğilim pratiklerine göre davranıldı."* Yetersiz ve gerçekdışı. Ve bu gula standart bir eğitim nesnesi değildi. Onda ancak güçlü bir Aziz Anne'nin baş edebileceği derinlikler vardı. Ve de sorun buydu!

"Bazı hatalar yaptım" dedi Schwangyu.

İşte! Diğer Aziz Anne'nin takdir edebileceği, çatallı bir yanıttı bu.

"Ona zarar verirken hata yapmadın" dedi Lucilla.

"Ama ondaki noksanları başka bir Aziz Anne'nin açığa çıkarabileceğini tahmin edemedim" dedi Schwangyu.

"O, bizim gücümüzü sadece bizden kurtulmak İçin istiyor" dedi Lucilla. *"Bir gün onlar kadar çok şey bileceğim ve kaçacağım,* diye düşünüyor."

Schwangyu cevap vermeyince Lucilla dedi ki: "Bu akıllıcaydı. Eğer kaçarsa onu buluncaya dek peşini bırakmaya ve onu biz yok ederiz."

Schwangyu gülümsedi.

"Ben senin hatam yapmayacağım" dedi Lucilla. "Senin de zaten görmüş olduğunu bildiğim bir şeyi açıkça söyleyeyim sana. Taraza'nın neden bu kadar ufak birisine bir Etkileyici gönderdiğini şimdi anlıyorum."

Schwangyu'nun gülümsemesi yok oldu. "Ne yapıyorsun?"

"Onu kendime bağlıyorum; tüm yardımcı memurlarımızı öğretmenlerine nasıl bağlıyorsak o şekilde. Ona, bizden biri gibi dürüstçe ve sadakatle

davranıyorum."

"Ama o erkek!"

"Bu yüzden bahar ıstırabından yoksun bırakılacak, ama hepsi bu. Sanırım buna cevap verecek."

"Peki, etkilemenin son aşamasına gelince?" diye sordu Schwangyu.

"Evet, zevkli olacak. Bunun onu yok edeceğini sanıyorsun. Senin planın buydu tabii."

"Lucilla, Rahibelik Taraza'nın bu gulayla ilgili dizayn konusunda görüş birliğine varmış değildir. Elbette bunu sende biliyorsun."

Schwangyu'nun en güçlü kozu buydu ve bunun bu an için saklandığı çok söylenmişti. Yeni bir Kuisatz Haderah yaratacakları konusundaki korkuları köklüydü ve Bene Gesserit içindeki çekişme bayağı büyük boyutlardaydı.

"Bu çocuk primitif bir genetik stoktur ve bir Kuisatz Haderah olsun diye üretilmemiştir" dedi Lucilla.

"Ama Tleilaxu onun genetik kalıtımına müdahale etti!"

"Evet; bizim isteğimiz üzerine. Sinir ve kas tepkilerini hızlandırdılar."

"Yaptıkları her şey bundan ibaret mi?" diye sordu Schwangyu.

"Hücre çalışmalarını görmüştün" dedi Lucilla.

"Biz Tleilaxu kadar bilseydik onlara ihtiyacımız kalmazdı" dedi Schwangyu. "Bizim de kendi axlotl depolarımız olurdu."

"Onların bizden bazı şeyleri gizlediği kanısındasın herhalde" dedi Lucilla.

"Bu çocuk, dokuz ay boyunca bizim gözümüzden uzak bir halde, onların elinde kaldı!"

"Tüm bu tartışmaların hepsini dinledim" dedi Lucilla.

Schwangyu ellerini teslim oluyormuş gibi yukarıya kaldırdı hızla. "Öyleyse o çocuk tümüyle senindir Aziz Anne. Ve sonuçlarına da sen katlanacaksın. Ama Rahibeler Meclisi'ne göndereceğin rapor nasıl olursa olsun beni bu görevden kaydıracaksın."

"Kaydırmak mı? Kesinlikle hayır. Senin hizibinin tanımadığımız birini göndermesini istemiyorum."

"Senin hakaretlerine dayanmamın bir sının var dedi Schwangyu.

"Ama Taraza'nın kabul edebileceği hainliğin de bir sınırı var dedi Lucilla.

"Başımıza yeni bir Paul Atreides ya da Tarın saklasın, yeni bir Tiran gelirse bu, Taraza'nın marifeti olacak" dedi Schwangyu. "Ona aynen böyle dediğimi söyle."

Lucilla ayağa kalktı. "Sen de biliyorsun ki Taraza bu gulaya ne kadar melanj vereceğimi tamamen bana bıraktı. Onun aldığı bahar miktarını arttırmaya başladım bile."

Schwangyu yumruklarını masasına vurdu. "Lanet olsun hepinize! Mahvedeceksiniz bizi!"

*

Tleilaxu'nun sırrı, onların spermlerinde olsa gerek. Testlerimiz onların spermlerinin var olan nitelikleri ileriye, düz bir genetik yolla aktarmadığını gösteriyor. Arada boşluklar oluşuyor. İncelediğimiz her Tleilaxu, iç benliğini bizden gizledi. Ixia Araştırmasına doğal olarak dirençli bunlar! Sonsuz gizlilik; onların en büyük zırhı ve en büyük silahı bu.

Bene Gesserit Analizi,
Arşiv Kodu:
BTXX441 WOR

Sheeana'nın rahip tapınağındaki dördüncü yılının bir sabahında casusların raporları Rakis'teki Bene Gesserit gözcülerine, özel, ilgi duydukları konuda bir umut ışığı yaktı.

"Sheeana çatıda, öyle demiştin, değil mi?" diye sordu Rakis Kalesi'nin Anne komutanı.

Yeni Komutan Tamalane daha önce Gammu'da görev yapmıştı ve Rahibeliğin orayla birleştirmeyi beklediği şeyi çok çok iyi biliyordu. Casusların raporu Tamalane'nin melanj katkılı cifruit konfitle yaptığı kahvaltısını yanda bıraktırmıştı. Kurye masanın yanında rahatta bekliyor, Tamalane, raporu ikinci kez okurken yemek yemeye yeniden devam ediyordu.

"Çatıda, evet Aziz Anne" dedi kurye.

Tamalane kurye Kipuna'ya baktı; hassas yerel görevler için yetiştirilmiş, Rakis'in yerlisi bir memurdu bu. Tamalane bir ağız dolusu konfiti yutarak dedi ki: " *'Geri getirin onları!'* Bunlar bu kızın gerçek sözleri mi?"

Kipuna başını sallayarak onayladı kısaca. Soruyu anlamıştı. Sheeana öncelikli emirler mi veriyordu?

Tamalane raporu incelemeye döndü ve hassas işaretleri aramaya koyuldu. Kipuna'yı gönderdiklerine sevinmişti. Tamalane bu Rakisli kadının yeteneklerine saygı duyardı. Kipuna'da, Rakisli rahibe sınıfında çok

görülen yumuşak yuvarlak yüz hatları ve kabarık saçlar vardı ama saçlarının altındaki beyin kabarık ve boş değildi.

"Sheeana kızgındı" dedi Kipuna. "Topter dama çok yakın geçti ve Sheeana topterdeki kelepçeli iki mahkûmu gayet net bir şekilde gördü. Onların öldürülmek üzere çöle götürüldüğünü anladı."

Tamalane raporu bıraktı ve gülümsedi. "Demek mahkûmların ona geri getirilmesini emretti. Onun sözcük seçimini büyüleyici buluyorum."

"Geri getirmek mi?" diye sordu Kipuna. "Bu gayet basit bir emir gibi görünüyor. Bunun neresi büyüleyici?"

Tamalane, memurun açık sözlü ilgisine hayran kaldı. Kipuna gerçek bir Aziz Anne'nin kafasının nasıl işlediğini öğrenme fırsatını kaçırmaya niyetli değildi.

"Beni ilgilendiren, onun yaptıklarının bu kısmı değil" dedi Tamalane. Rapora eğildi, yüksek sesle okudu: " 'Siz uşakların uşağı değil, Şeytan'ın uşağısınız.' " Tamalane Kipuna'ya baktı. "Bunların hepsini bizzat gördün ve duydun mu?"

"Evet Aziz Anne. Başka sorularınız varsa bunları size şahsen bildirmemin önemli olduğu hükmüne varıldı."

"Bu kız ona hala Şeytan diyor" dedi Tamalane. "Onları nasıl da kızdırmıştır kimbilir! Elbette, Tiran'ın kendisi, 'Bana Şeytan diyecekler' demişti."

"O raporlan Dar-es-Balat'taki buluntuların arasında görmüştüm" dedi Kipuna.

İki mahkûmun geri getirilmesinde gecikilmedi, değil mi?" diye sordu Tamalane.

"Bir mesaj toptere ne kadar çabuk ulaştırılabilirse o kadar çabuk, Aziz Anne. Birkaç dakikada geri döndüler."

"Demek Sheeana'yı sürekli gözlüyor ve dinliyorlar. Güzel. Sheeana o iki mahkûmu tanıdığını gösteren bir belirti gösterdi mi? Aralarında herhangi bir mesaj alış verişi oldu mu?"

"Onların Sheeana'ya yabancı olduğundan eminim Aziz Anne. Alt tabakadan, sıradan iki kişiydiler; giyimleri çok pis ve perişandı.

Varoşlardaki ahır gibi evlerin pis kokusu vardı üstlerinde."

"Sheeana kelepçelerin çözülmesini emretti ve sonra bu pis ikiliyle konuştu. Şimdi onun söylediği sözler:"

"Ne dedi?"

"Siz benim halkımsınız "dedi.

"Güzel, güzel" dedi Tamalane. "Sheeana daha sonra bu ikisinin götürülüp banyo yaptırılmasını ve serbest bırakılmadan önce kendilerine yeni giysiler verilmesini emretti. Bundan sonra neler olduğunu kendi sözlerinle anlat bana."

"Tuek'i çağırdı, o da yanında üç tane Konsey üyesi yardımcısıyla geldi. Neredeyse... bir kavgaydı."

"Hafıza transı lütfen" dedi Tamalane. "Konuşmaları tekrarla bana."

Kipuna gözlerini kapattı, derin nefes aldı ve hafıza transına girdi. "Sheeana diyor ki, 'Halkımı Şeytana yedirmeniz hoşuma gitmiyor.' Konsey üyesi Stiros diyor ki 'Onlar Şeyh-hulud'a kurban edildiler!' Sheeana diyor ki 'Şeytan'a!' Sheeana ayağını Öfkeyle yere vuruyor. Tuek diyor ki, 'Yeter, Stiros. Bu tartışmaları daha fazla dinlemek istemiyorum.' Sheeana diyor ki 'Ne zaman öğreneceksiniz?' Stiros konuşmaya kalkıyor ama Tuek onu bir bakışıyla susturuyor ve diyor ki 'Öğrendik, Kutsal çocuk.' Sheeana diyor ki 'Benim istediğim...'"

"Yeter" dedi Tamalane.

Memur gözlerini açtı ve sessizce bekledi.

Az sonra Tamalane dedi ki: "Görevinin başına dön Kipuna. Gerçekten çok iyi başardın."

"Teşekkürler Aziz Anne."

"Rahipler arasında büyük bir şaşkınlığa yol açacak bu" dedi Tamalane.

"Sheeana'nın isteği onlar için emirdir, çünkü Tuek Sheeana'ya inanıyor. Solucanları bir cezalandırma aracı gibi kullanmayı bırakacaklar."

"O iki mahkûm" dedi Kipuna.

"Evet, çok dikkatlisin. O iki mahkûm başlarından geçeni anlatacak. Hikâye biçim değiştirecek. İnsanlar Sheeana'nın onları rahiplerden

koruduğunu söyleyecekler."

"Onun yaptığı gerçekten de bu değil mi Aziz Anne?"

"Ahh, ama rahiplerin elindeki seçenekleri bir düşün hele. Cezalandırmanın diğer alternatif biçimlerini çoğaltacaklar -kırbaçlama ve bazı şeylerden yoksun bırakma gibi. Sheeana sayesinde Şeytan korkusu azalırken rahip korkusu artacak."

İki ay sonra Tamalane'nin Rahibeler Meclisi'ne verdiği rapor onun sözlerini doğrulayan bilgiler taşıyordu.

"Yetersiz dağıtım, özellikle suyun yetersiz dağıtımı cezalandırmanın başlıca biçimi haline geldi" diye bildiriyordu Tamalane. "Korkunç söylentiler Rakis'in en ücra yerlerine dek yayıldı ve çok yakında daha birçok gezegene de yayılacak."

Tamalane, raporunun taşıdığı imaları dikkatle düşündü. Bunu birçok kişi görecek, bunların içinde Taraza'ya sempati duymayanlar da olacaktı. Her Aziz Anne Rakis'te nelerin olup bittiğini gözünün önüne getirebilecekti. Rakis'te, Sheeana'yı solucanın sırtında çölden gelirken gören birçok kişi vardı. Rahiplerin bunu gizli tutma çabası daha başından sakatlanmıştı. Giderilmeyen merak kendi yanıtlarını yaratma eğilimi gösterirdi. Tahminler genellikle, gerçeklerden daha tehlikeliydi.

İlk raporlar, Sheeana'yla oynamaya getirilen çocuklardan söz ediyordu. Bu çocuklar hakkında çok abartılı hikâyeler her seferinde daha da değiştirilerek tekrarlanıp durdu ve bu değişimler vazifeşinas bir tavırla Rahibeler Meclisi'ne bildirildi. Yeni giysileriyle sokaklarına geri dönen iki mahkûm büyüyen mitolojiyi katmerlendirdi sadece. Rahibelik, yani mitolojinin artistleri Rakis'te, ustaca çoğaltılacak ve yönlendirilecek, hazır bir enerjiye sahip oldular.

"Halkta bir dileme-kavuşma inancı besledik" diye bildirdi Tamalane. En son raporunu yeniden okuduğunda Bene Gesserit kökenli deyimleri düşündü.

"Sheeana bizim uzun süredir beklediğimiz biri."

Bu, taşıdığı anlam kabul edilmez bir deformasyona uğramaksızın yayılabilecek kadar basit bir ifadeydi.

"Şeyh-hulud'un çocuğu rahipleri cezalandırmaya geldi!"

Bu ise birazcık daha karmaşık olmuştu. Toplumsal şiddet sonucu birkaç rahip karanlık sokaklardan geçerken öldü. Bu da, Rahip kuvveti müfrezelerinin halka karşı, pek de sürpriz olmayan adaletsizliklerine yol açan yeni bir alarm durumuna dayanak oluşturdu.

Tamalane, Tuek'in Konsey üyeleri arasındaki panik nedeniyle Sheeana'yı görmeye giden rahip, delegasyonunu düşündü. Bunlardan Stiros'un öncülük ettiği yedi tanesi Sheeana'nın bir sokak çocuğuyla birlikte yediği öğle yemeği sırasında içeri dalmışlardı. Tamalane bunun olacağını bilerek hazırlık yapmıştı ve bu hadisenin gizli bir kaydı kendisine getirilmişti; söylenen sözler kayıtta duyuluyor, bütün yüz ifadeleri görülüyordu ve düşünceler bir Aziz Anne'nin eğitimli gözleri tarafından kolayca okunuyordu.

"Biz bir zamanlar Şeyh-hulud'a kurban adıyorduk!" diye protesto etti Stiros.

"Tuek bu konuda benimle tartışmamanı söyledi sana" dedi Sheeana.

Bu sözle Stiros'un ve diğer rahiplerin uğradığı hezimeti görünce rahibeler nasıl da gülmüşlerdi!

"Ama Şeyh-hulud..." diye söze başladı Stiros.

"Şeytan!" diye düzeltti Sheeana ve yüz ifadesi gayet net bir şekilde belliydi: Bu salak rahipler hiçbir şey öğrenememiş mi?

"Ama bizce daima..."

"Bildiğiniz yanlıştı!" Sheeana ayağını yere vurdu.

Stiros bilgi alma gereksinimi duyuyormuş gibi bir tavır takındı. "Bizler Şeyh-hulud'un, yani Bölünmüş Tanrı'nın aynı zamanda Şeytan olduğuna mı inanacağız?"

Ne kadar salak bu herif, diye düşündü Tamalane. Sheeana'nın gösterdiği gibi, yeniyetme bir kız bile şaşkına çevirebiliyordu onu.

"Her sokak çocuğu, neredeyse daha yürümeye başladığında bilir bunu!" diye savurdu Sheeana.

Stiros kurnazca konuştu: "Sokak çocuklarının kafasından geçenleri nereden biliyorsunuz?"

"Siz kötüler benden şüphe ediyorsunuz!" diye çıkıştı Sheeana. Tuek'e ulaşıp sorun yaratacağını bildiği, sık sık kullanmaya başladığı bir yanıttı bu.

Stiros bunu gayet iyi biliyordu. Sheeana sanki bir çocuğa eski bir fabl anlatan biri gibi büyük bir sabırla konuşarak, Stiros'a çöl solucanlarında ya iyinin ya kötünün ya da her ikisinin birden bulunacağını açıklarken Stiros kederli bir yüzle bekledi. İnsanların bunu kabul etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Böyle şeyler konusunda karar vermek insanlara bırakılmamıştı.

Stiros böyle kâfirce laflar ettiler diye bir sürü insanı çöle yollamıştı. Stiros'un (Bene Gesserit analizi için çok dikkatle kaydedilen) yüz ifadesi, böyle saçma Sapan düşüncelerin daima, Rakis'teki halk güruhunun en dibindeki pislik-ten fışkırdığını söylüyordu. Ama ne yazık ki o anda, Sheeana'nın en büyük gerçeği söylediğinde direten Tuek'i onaylamak zorundaydı!

Tamalane, kayıtlara bakarken tencerenin bayağı kaynadığını düşündü. Bunu Rahibeler Meclisi'ne bildirdi. Kuşkular Stiros'un içini kemiriyordu; kendini Sheeana'ya adamış ahalinin dışındaki her yerde kuşkular vardı. Tuek'e yakın casuslar, onun bile tarihçi-deyimbilimci Dromind'i çöle gönderme kararının doğruluğundan kuşkulanmaya başladığını söylüyordu.

"Dromind Sheeana'dan kuşkulanmakta haklı mıydı?" diye sormuştu Tuek çevresindekilere.

"İmkânsız!" demişti dalkavuklar.

Başka ne diyebilirlerdi ki? Başrahip böyle kararlarında hata yapmış olamazdı. Tanrı izin vermezdi buna. Ama Sheeana Başrahibin aklını karıştırmıştı belli ki. Bu kız gelmiş geçmiş bir sürü başrahibin kararlarını korkunç bir limboda bırakmıştı. Yeniden yorumlama talepleri geliyordu her yandan.

Stiros Tuek'in başının etini yiyordu boyuna: "Bu kız hakkında gerçekte ne biliyoruz?"

Bu çekişmelerin geldiği en son halin bütün kayıtlan vardı Tamalane'de. Stiros ve Tuek baş başa, (kendi kanılarınca) sadece ikisi, gece geç vakitlere dek Tuek'in lojmanında, ellerinde melanj katkılı konfitleri, ender bulunan mavi köpekkoltuklarına rahatça kurulmuş tartışıyorlardı. Tamalane'nin bu toplantıyla ilgili holofoto kayıtları, süspansorlarıyla bu ikilinin hemen

üzerinde gezinip duran tek bir sarı ışıküreyi gösteriyordu; ışık, yorgun yüzlerdeki gerginliği azaltmak için loşlaştırılmıştı.

"Belki de o ilk kez, Sheeana'yı bir gümlerle çölde bırakmamız iyi bir sınama değildi" dedi Stiros.

Kurnazca bir ifadeydi bu. Tuek'in çok karmaşık bir zekâya sahip olmadığı bilinirdi. "İyi bir sınama değil miydi? Ne demek istiyorsun?"

"Tanrı bizim daha başka sınamalar da yapmamızı istiyor olabilir."

"Sheeana'yı kendi gözünle gördün! Çölde birçok kez Tanrı'yla konuştu!"

"Evet!" Stiros saldırırcasına söyledi bunu. Belli ki, onun istediği bu yanıttı. "Tanrı'nın karşısında hiçbir zarar görmeden durabildiğine göre, bunun nasıl başarılacağını başkalarına da gösterir belki."

"Böyle bir şey önerirsek kızar, biliyorsun." "Belki de biz bu soruna doğru yaklaşmadık."

"Stiros! Ya çocuk haklıysa? Biz *Bölünmüş* Tanrı'ya kulluk ederiz. Bunu uzun uzun ve ciddi bir şekilde düşündüm. Tarın neden bölünsün? Tanrı'nın en büyük sınavı değil mi bu?"

Stiros'un yüz ifadesi bunun tam da onun hizibinin korktuğu türden bir fikir jimnastiği olduğunu söylüyordu. Başrahibi caydırmaya çalıştı, fakat Tuek'in dosdoğru metafiziğe dalan yoldan sapmaya niyeti yoktu.

"En büyük sınav" diye tekrarladı Tuek. "Kötüdeki iyiyi, iyideki kötüyü görmek."

Stiros'un yüz ifadesi ancak şaşkınlık olarak tanımlanabilirdi. Tuek Tanrı'nın Yüce Yağlanmışı'ydı. hiçbir rahibin kuşkulanmaya hakkı yoktu *bundan!* Tuek böyle bir düşünceyi ortalığa yayarsa bundan doğacak sonuçlar rahiplik otoritesini sarsardı! Belli ki Stiros, Başrahibi *çöle gönderme* zamanı gelmedi mi, diye soruyordu kendi kendine.

"Böyle derin konulan Başrahibimle tartışabileceğimi asla düşünmem" dedi Stiros. "Ama birçok kuşkuyu ortadan kaldıracak bir şey önerebilirim belki."

"Öner bakalım" dedi Tuek.

"Sheeana'nın giysilerine gizli cihazlar konabilir. O zaman ne söylediğini dinleyebiliriz onunla..."

"Yaptığımız şeyi Tanrı'nın bilmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Böyle bir düşünce asla geçmedi aklımdan!"

"Onun çöle götürülmesini emretmem" dedi Tuek.

"Peki ya kendi isterse?" Stiros en yaltaklanıcı yüz ifadesini takındı. "Bunu birçok kez yaptı."

"Ama o eskidendi. Artık Tanrı'ya danışma gereksinimi duymuyor herhalde."

"Ona bazı düşünceleri hatırlatamaz mıyız?" diye sordu Stiros.

"Ne gibi?"

"Sheeana, Baban'la tekrar ne zaman konuşacaksın? Yeniden O'nun huzuruna çıkmayı özlemedin mi?"

"Bunlar hatırlatmaktan ziyade dürtüklemeye benziyor."

"Benim önerim sadece ..."

"Bu Kutsal çocuk ahmak değil! Tanrı'yla konuşuyor, Stiros. Böyle bir küstahlık yaparsak Tanrı bizi cezalandırır."

"Tanrı onu buraya, bizim incelememiz için getirmedi mi?" diye sordu Stiros.

Bu, Dromind'in kâfirliğine, Tuek'in hiç hoşlanmayacağı kadar yakın bir şeydi. Stiros'a kötü kötü baktı.

"Demek istediğim" dedi Stiros, "Tanrı muhakkak ki ondan bir şeyler öğrenmemizi amaçlıyor."

Tuek bunu kendisi de birçok kez söylemiş, ama kendi sözlerini Dromind'in sözlerinin garip bir yankısı olarak hiç duymamıştı.

"Sheeana ne dürtülecek ne de sınanacak" dedi Tuek.

"Tanrı korusun!" dedi Stiros. "Ben kutsal ihtiyatın ruhu olacağım. Ve Kutsal Çocuktan öğreneceğim her şey anında size bildirilecek."

Tuek başıyla onayladı sadece. Stiros'un doğruyu söylediğine kendince ikna olmuştu.

Bundan sonraki kurnazca dürtüklemeler ve sınamalar Tamalane ve onun astları tarafından anında Rahibeler Meclisi'ne bildirildi.

"Sheeana'nın düşünceli bir hali var diye bildirdi Tamalane.

Rakis'teki Aziz Annelere ve raporlarını gönderdikleri kişilere göre, bu düşünceli halin yorumu belliydi. Sheeana'nın ataları çoktan öğrenilmişti. Stiros'un müdahaleleri çocuğa sıla hasreti çektiriyordu. Sheeana akıllı sessizliğini sürdürüyordu, fakat bir öncü köyünde geçen yaşamını çok özlediği belliydi. O eski günler, yaşadığı tüm korkulara ve sıkıntılara rağmen onun için belli ki mutlu günlerdi. Gülüştükleri, hava durumunu öğrenmek için kumu kazıkladıkları, köydeki ahır aralıklarında akrep avladıkları, kumulların arasında bahar kırıntılarının kokusunu aldıkları günleri hatırlıyordu. Rahibelik, Sheeana'nın o bölgeye birçok kez yaptığı yolculuklardan, kayıp köyün yeri ve orada olup bitenler hakkında oldukça doğru tahminlerde bulunmuştu. Sheeana, lojmanındaki bir duvarda bulunan, Tuek'in eski haritalarından birine sık sık bakıyordu.

Bir sabah Sheeana, Tamalane'nin beklediği gibi, parmağını duvar haritasındaki, birçok kez gittiği yere bastı. "Beni buraya götürün" diye emretti yardımcılarına.

Bir topter çağırıldı.

Rahipler çok yükseklerde duran bir topterin içinde büyük bir merakla kulak kesilmiş dinlerken Sheeana kumun üzerinde yine karşılaştı baş belasıyla; Tamalane ve yardımcıları da alıcılarını rahiplerin devrelerine ayarlamış, aynı merakla gözlüyorlardı.

Sheeana'nın kendini bırakmalarını emrettiği, kumullardan arta kalan bomboş çölde bir köyü gösterecek en ufak bir işaret bile kalmamıştı. Kız bu kez bir de gümler kullanıyordu. Bölünmüş Tanrı'yı çağırmanın antik dönemden kalmış aracının kullanımı konusunda dikkatli öğütlere Stiros'un kurnazca imaları da katılmıştı.

Bir solucan geldi.

Kendi aktarıcı projektörüyle gözetleyen Tamalane gelen solucanın orta boyda bir canavar olduğunu düşündü. Uzunluğunu yaklaşık elli metre

tahmin etti. Sheeana açılmış ağızın sadece üç metre ilerisindeydi. izleyenler solucanın önünden çıkan alevlerin ürkütücülüğünü açıkça görebiliyorlardı.

"Neden yaptın bunu, söyler misin bana?" diye sordu Sheeana.

Solucanın sıcak nefesinden hiç kaçmadı. Canavarın altındaki kumlar çatırdadı, ama Sheeana bunu duyduğuna dair en ufak belirti göstermedi.

"Cevap ver bana!" diye emretti Sheeana,

Solucandan hiçbir ses çıkmadı, fakat Sheeana dinliyor gibiydi, başı bir tarafa dönüktü.

"Öyleyse geldiğin yere dön" dedi Sheeana. Eliyle solucanı kovdu.

Solucan itaatkâr bir şekilde geri geri gitti ve kumların dibine geri döndü.

Rahipler bu ender karşılaşmayı günlerce tartışırken Rahibelik de sevinçle gözetledi onları. Sheeana'ya bu konuda hiçbir soru sorulamazdı, yoksa dinlendiğini öğrenirdi. Daha önceleri gibi, çöle yaptığı ziyaretler konusunda hiçbir şeyi tartışmak istemedi.

Stiros kurnazca dürtüklemelerine devam etti. Sonuç tam Rahibeliğin beklediği gibiydi. Sheeana bazı sabahlar, önceden hiç haber vermeden kalkıp "Bugün çöle gideceğim" diyordu.

Kız bazen gümler kullanıyor, bazen de çağrı dansı yapıyordu. Çölün Keen'den ya da diğer yerleşim yerlerinden görülemeyecek kadar uzak yerlerinde solucanlar geldi yanına. Sheeana tek başına bir solucanın karşısında konuşurken ötekiler dinledi. Tamalane, Rahibeler Meclisi'ne göndermeden önce elinden geçen toplu kayıtlan büyüleyici buldu.

"Nefret ediyorum senden!"

Rahipler arasında nasıl da gürültüye yol açmıştı bu söz! Tuek açık bir tartışma istemişti. "Bizler de Bölünmüş Tanrı'yı hem sevip hem de ondan nefret mi etmeliyiz?"

Stiros bu tartışmayı ancak, Tanrı'nın ne istediğinin henüz anlaşılmadığını öne sürerek kapatabildi.

Sheeana dev konuklarından birine "Yine üstüne binmeme izin verir misin?" diye sordu.

Kız yaklaşınca solucan geri çekildi ve Sheeana'yı üzerine bindirmedi.

Bir başka seferinde "Rahiplerin yanında mı durmam gerek?" diye sordu.

O solucan bir sürü sorunun hedefiydi. Örneğin:

"Yediğin insanlar nereye gidiyor?"

"insanlar neden bana karşı sahte davranıyor?"

"Kötü rahipleri cezalandırayım mı?"

Tamalane bu son soruya, Tuek'in adamlarında yaratacağı telaşı düşünerek güldü. Casusları, rahiplerdeki korkuyu layıkıyla bildirdiler kendisine.

"Tanrı nasıl yanıt veriyor ona?" diye sordu Tuek.

"Tanrı'nın verdiği karşılığı duyan var mı?"

"Belki de Tanrı doğrudan Sheeana'nın ruhuna hitap ediyor" diye atıldı bir Konsey üyesi.

"İşte!" Tuek bu fikre atlayıverdi. "Sheeana'ya, Tanrı'nın ondan ne yapmasını istediğini sormalıyız."

Sheeana bu tür tartışmalara girmeyi reddetti.

"Bu kız, gücünün ne olduğunu gayet iyi biliyor" diye bildirdi Tamalane. "Artık Stiros'un dürtüklemelerine rağmen çöle pek sık gitmiyor. Umduğumuz gibi, bu atraksiyonun cazibesi azaldı. Korkusu ve sevinci, sönünceye dek onu bir bu kadar daha sürükleyebilir. Ama etkili bir emir öğrendi:

"Çek git!"

Rahibelik bunu önemli bir gelişme diye niteledi. Bölünmüş Tarın bile itaat ettiğine göre hiçbir rahip Sheeana'nın böyle bir emri verme hakkını sorgulayamazdı.

"Rahipler çölde kuleler yapıyor" diye bildirdi Tamalane. "Sheeana oraya gittiği zaman onu gözleyebilecekleri daha güvenli yerler gerek onlara."

Rahibelik bu gelişmeyi önceden tahmin etmiş ve hatta bu projeyi hızlandırmak için kendileri de bazı dürtükleyici girişimlerde bulunmuşlardı. Her kulenin kendi rüzgâr kapanı, kendi personeli, kendi su bariyerleri, bahçeleri ve uygarlık için gerekli her türlü ögesi vardı. Bunların her biri, Rakis'in yerleşik alanlarını gittikçe solucanlar diyarının içlerine doğru

yayan küçük toplumlardı. Artık öncü köylerine gerek yoktu ve Sheeana bu gelişmeden ötürü büyük onur kazandı.

"O bizim rahibemiz" diyordu halk.

Tuek ve Konsey üyeleri diken üstündeydi: Şeytan'la Şeyh-hulud tek bedende mi? Stiros her gün, Tuek'in bunu ilan edeceği korkusuyla yaşıyordu. Stiros'un danışmanları, sonunda, Tuek'in çöle gönderilmesi düşüncesini reddettiler. Rahibe Sheeana'nın ölümcül bir kaza geçirmesi yolunda başka bir öneri de herkes tarafından dehşetle karşılandı, hatta Stiros bile bunu çok büyük bir risk olarak gördü.

"Bu dikeni çıkarsak bile Tanrı bize daha da tehlikeli bir şekilde gelebilir" dedi ve bir uyarıda bulundu: "En eski kitaplar küçük bir çocuğun bize yol göstereceğini söyler."

Sheeana'yı pek fani bir şey gibi görmeyenlere katılan son kişi Stiros'tu. Cania da dâhil olmak Caere, Sheeana'nın çevresindekilerin Sheeana'yı gittikçe daha çok sevdikleri hemen fark ediliyordu. Bu kız çok becerikli, çok zeki ve uyumlu biriydi.

Artan bu sevginin Tuek'i de içine aldığını çoğu kişi görüyordu.

Rahibelik bu güçten etkilenenleri hemen tanıyacak bir yol bulmuştu. Bene Gesserit'in bildiği bu eski olguyu tanımlayan bir terim vardı: *Yayılan tapınma.* Tamalane, insanlar gezegenin dört bir yanında Şeytan yahut hatta Şeyh-hulud yerine Sheeana'ya dua etmeye başladıkça, tüm Rakis'e yayılan önemli değişiklikleri bildirdi.

"Sheeana'nın en güçsüz insanlara şefaat ettiğini fark ettiler" diye bildirdi Tamalane. "Bu bildik bir durum. Her şey yolunda gidiyor. Gulayı ne zaman göndereceksiniz?"

*

Bir balonun dış yüzeyi, o lanet olası şeyin merkezinden daima daha geniştir! Saçılma'nın esası tümüyle budur!

Bene Gesserit'in, Kayıplar arasına yeni araştırıcı öğeler gönderilmesi yolundaki Ixia önerisine cevabı

Rahibeliğin en hızlı gemilerinden biri Miles Teg'i alıp Gammu'nun Lonca Transport alanına götürdü. O günlerde Kale'yi terk etmek hoşuna gitmiyordu, fakat bazı şeylerin öncelik kazandığı gayet açıktı. Bu maceraya karşı bir de gut reaksiyonu belirmişti vücudunda. Teg, üç yüz yıllık yaşam deneyimi süresinde, vücudundaki gut reaksiyonuna güvenmese gerektiğini görmüştü. Gammu'da işler iyi gitmiyordu. Her keşif kolu, uzak algılayıcıların bildirdiği her şey, Patrin'in kentlerdeki casuslarının anlattıkları; her şey Teg'in huzursuzluğunu arttırıyordu.

Teg, güçlerin Kale'nin çevresindeki ve içindeki hareketlerini Mentat'ça hissediyordu. Gula görevi tehlikeye girmişti. Nitekim Teg'in raporunu bir Lonca Transportunda vermesi yolundaki, bizzat Taraza'dan ve üzerinde yanlış anlaşılması mümkün olmayan bir şifre çözücüyle birlikte gelen emir, şiddete hazır olmak anlamına geliyordu.

Teg, onu yukarıya çıkaran gemide kendini savaşa hazırladı. Yapabileceği hazırlıklar yapılmıştı. Lucilla uyarılmıştı. Lucilla'ya güven duyuyordu. Schwangyu'ysa başka bir meseleydi. Gammu Kalesi'ndeki birkaç temel değişiklik için Taraza'yla konuşmaya kesinlikle kararlıydı. Fakat, ilk önce başka bir savaşı kazanması gerekiyordu. Bir savaşa gireceğinden en ufak kuşkusu yoktu.

Teg, bindiği gemi limana girerken limandan dışarıya baktı ve Transportun karanlık tarafındaki kabartma Lonca ambleminde yer alan devasa Ixia simgesini gördü. Lonca'nın, bir Ixia mekanizmasına, yani geleneksel kaptanın yerini alacak makineye dönüştürdüğü bir gemiydi bu. Ekipmanı çalıştıracak Ixialı teknisyenler olsa gerekti bu gemide. Gerçek bir Lonca kaptanı da vardı tabii. Lonca, makinelere tümüyle güvenmeye hiç alışmamış olsa da bu dönüştürülmüş Transportlarla yaptıkları gösteriş, Tleilaxu'ya ve Rakislilere bir mesaj gibiydi sanki:

'Görüyorsunuz: Sizin melanjınıza hiç ihtiyacımız yok!"

Uzay gemisinin yan tarafındaki o koskoca Ix sembolünün taşıdığı mesaj buydu.

Teg limandaki mekanizmaların gemiyi birden kavramasından kaynaklanan hafif sarsıntıyı duydu ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Savaşa girmeden hemen önce hep hissettiği şeyi hissetti: Gerçekdışı düşlerden tamamen arınmışlık. Bu bir başarısızlıktı. Sözler işe yaramamıştı ve sıra kanlı bir mücadeleye gelmişti şimdi... başka bazı yollarla kazanamazsa eğer. Bu günlerde savaş pek kitlesel bir şey değildi, fakat ölüm vardı yine de. Daha süreğen bir başarısızlığın göstergesiydi bu. *Farklılıklarımızı barışçı bir şekilde birbiriyle uyumlu hale getiremiyorsak insan sayılmayız.*

Konuşma tarzında çok bariz Ix belirtileri bulunan bir hizmetkâr Teg'i alıp Taraza'nın beklediği odaya götürdü. Teg geçtiği bütün koridorlarda ve onu Taraza'ya taşıyan pneumotüplerde Baş Anne'nin mesajındaki gizli uyarıyı doğrulayacak belirtiler aradı. Her şey sakin ve normal düzeninde görünüyordu -hizmetkâr, Başar'a karşı gerektiğince saygılıydı. "Ben Andiyon'da bir Tireg komutanıydım" dedi hizmetkâr, Teg'in kazandığı, neredeyse savaşa yakın bir mücadelenin adını anarak.

Diğerlerinden farksız bir koridorun duvarındaki, diğerlerinden farksız, oval bir kapağın önüne geldiler. Kapak açıldı ve Teg genişçe boyutlu, beyaz duyarlı bir odaya girdi -askılı koltuklar, alçak sehpalar, sarıya ayarlanmış ışıküreler. Kayan kapak Teg'in arkasından sert ve tok bir ses çıkararak sımsıkı kapandı ve Teg'in refakatçisini koridorda bıraktı.

Bir Bene Gesserit memuru Teg'in sağ tarafındaki geçidi gizleyen tül perdeleri araladı. Kadın Teg'e bakıp başıyla onayladı. Teg görülmüştü. Taraza haberdar edilecekti.

Teg baldır kaslarındaki titremeyi bastırdı.

Şiddet?

Taraza'nın gizli uyarısını yanlış yorumlamamıştı. Teg'in hazırlıkları yeterli miydi? Solunda askılı bir koltuk, onun karşısında uzun bir masa ve masanın ucunda diğer bir askılı koltuk vardı. Teg odanın bu bölümüne gitti ve sırtını duvara dayayıp bekledi. Çizmelerinin ucuna yapışıp kalmış kahverengi Gammu tozu dikkatini çekti.

Odada garip bir koku vardı. Kokladı. Şere! Taraza ve maiyeti kendilerini bir Ixia Araştırma'sına karşı korumak mı istemişlerdi? Teg gemiye binmeden önce her zamanki şere kapsülünü almıştı. Kafasında, bir düşmanın işine yarayabilecek yığınla bilgi vardı. Taraza'nın kendi odasında şere kokusu bırakmasınınsa taşıdığı başka bir anlam vardı: Kadının, burada bulunmasını önleyemediği bazı gözlemcilere söylemek istediği bir şeydi bu.

Taraza perdelerin arasından çıktı. Kadın yorgun görünüyor, diye düşündü Teg. Bunu da dikkat çekici buldu, çünkü Rahibeler neredeyse düşüp ölecek kadar yorgunluğu bile gizleyebilirlerdi. Kadının gerçekten enerjisi mi tükenmişti, yoksa bu da gizli gözlemcilere karşı bir numara mıydı?

Taraza odanın hemen girişinde durup Teg'i Büzdü. Başar, onu son gördüğünden beri çok daha yaşlanmış görünüyor, diye düşündü Taraza. Gammu'daki görev etkisini göstermişti, fakat Taraza bunu sevindirici buldu. Teg görevini yapıyordu.

"Çabucak gelmeni takdir ettim Miles" dedi Taraza.

Takdir ettim! "Tehlikeli bir düşman tarafından gizlice gözetleniyoruz" için anlaştıkları mesajdı bu söz.

Teg başıyla onaylarken bakışları Taraza'nın çıktığı perdelere kaydı.

Taraza gülümsedi ve odaya girdi. Teg'de Melanj siklüsünü gösteren bir belirti yok, diye düşündü kadın. Teg'in ilerlemiş yaşı daima, onun son çare olarak baharın mayalandırıcı etkisini kullanmış olabileceği şüphesini uyandırırdı. Teg'de, bazen en güçlü kişilerin bile, sonlarının yaklaştığını görünce yöneldiği melanj bağımlılığını gösteren en ufak bir iz bile yoktu. Teg eski Başbaşar üniforma ceketini giymişti, fakat omuzlarında ve yakasında altın yıldızlar yoktu. Kadının bildiği bir işaretti bu. Teg diyordu ki: "Bunlara sizin hizmetinizde nasıl kazandığımı hatırla. Seni bu kez de aldatmadım."

Taraza'yı süzen gözler soğukkanlı bakıyordu; karşısındakinin kanısını gösteren en ufak bir belirti bile kaçmazdı bu gözlerden. Teg tüm görünümüyle içindeki sükûneti ifade ediyordu, Taraza'nın bildikleriyle çelişen her şey onda cereyan ediyor olabilirdi bu anda. Teg, Taraza'nın işaretini bekliyordu.

"Bizim gula ilk fırsatta uyandırılmalı" dedi kadın. Teg yanıt vermeye kalktı, fakat kadın bir el işaretiyle susturdu Teg'i. "Lucilla'nın raporunu gördüm ve onun çok küçük olduğunu biliyorum. Ama harekete geçmemiz gerekiyor."

Teg fark etti, kadın gözetleyenler için böyle konuşuyordu. Söylediklerine inanmak mı gerekecekti?

Kadın "Şimdi sana, onu uyandırmanı emrediyorum" dedi ve gizli dillerinin onaylama işareti olarak sol bileğini büktü.

Dediği gerçekti! Teg, Taraza'nın girdiği kapıyı gizleyen perdelere baktı. Orada dinleyen kimdi?

Bu sorun için Mentat yeteneklerini devreye soktu. Eksik bazı parçalar vardı, fakat onu yıldırmadı bu. Bir Mentat, bütünü yaratmak için yeterli parça varsa, bazı parçalar olmasa da çalışabilirdi. Bazen en yarım yamalak bir taslak bile yeterli gelirdi. Bu taslak gizli biçimi verir ve sonra da Teg eksik parçalara yerine koyup bütünü tamamlardı.

Mentatların, istedikleri tüm verilen tam elde ettiği çok enderdi; fakat Teg ana biçimleri sezmek, sistemi ve bütünü görmek üzere eğitilmişti. Ama şimdi, en askeri anlamda eğitilmiş olduğunu da hatırladı: *Erlere, silahı talim etmek, silahı doğru nişan almak için talim yaptırdın.*

Taraza Teg'e nişan alıyordu. Teg'in durum değerlendirmesi doğrulanmıştı.

"Sen gulayı uyandıramadan onu öldürmeye yahut ele geçirmeye yönelik çılgınca girişimlerde bulunulacak" dedi kadın.

Teg kadının ses tonunu teşhis etti: Bir Mentat'a, soğuk ve analitik bir şekilde veri sunulması. Kadın onun Mentat halinde olduğunu görmüştü demek ki.

Mentat biçim araştırması Teg'in beyninden hızla geçti. İlk olarak Rahibeliğin bir gula tasarımı vardı; Teg bunun büyük bölümünü bilmiyordu fakat bir şekilde, Rakis'teki, (söylediklerine göre) solucanları yönlendirebilen küçük bir kızın varlığının çevresinde biçimleniyordu. Idaho gulalar: Çekici ve Tiran'ın ve Tleilaxu'nun onu sayısız kez tekrarlamasına yol açan başka bir niteliğe de sahip kişiler. Bir gemi yükü Duncan! Bu gula, Tiran'a ne hizmette bulunmuştu ki Tiran onun ölüler arasında kalmasına izin

vermemişti? Ve Tleilaxu: Onlar Duncan Idaho gulaları binlerce yıldan beri, hatta Tiran'ın ölümünden sonra bile axlotl depolarından çekip durmuşlardı. Tleilaxu bu gulayı Rahibeliğe on iki kez satmıştı ve Rahibelik bunu en pahalı şeyle ödemişti: Kendi değerli stoklarındaki melanjla. Tleilaxu, ödemenin kendilerinin bu kadar çok miktarda ürettiği bir şeyle yapılmasını neden kabul etti? Gayet açık: Rahibelik stoklarını bitirmek için. Özel türde bir hırs vardı burada. *Tleilaxu* üstünlük satın alıyordu -bir *güç oyunu!*

Teg, sakin bir şekilde bekleyen Baş Anneye yoğunlaştırdı dikkatini. "Tleilaxu kendi zamanlamasının kontrolünü sağlamak için bizim gulaları öldürmüştü" dedi kadına.

Taraza başıyla onayladı, fakat konuşmadı. Demek dahası vardı. Teg yine Mentat haline döndü.

Bene Gesserit, Tleilaxu melanjı için değerli bir pazardı; tek kaynak değildi, çünkü Rakis'ten gelen, akmasa da damlayan bir üretim vardı, fakat değerliydi, evet; çok değerliydi. Tleilaxu'nun değerli bir pazara, ellerinde daha değerli başka bir pazar olmadıkça kayıtsız kalması pek mantıklı değildi.

Bene Gesserit etkinlikleriyle başka kim ilgilenirdi? Ixia'lılar, kuşkusuz. Ama Ixialılar melanj için iyi bir pazar değildi. Bu gemideki Ixia varlığı onların bağımsızlığını gösteriyordu. Ixialılar ve Balıkla Konuşanlar işbirliği yaptıklarından, asıl biçimi ararken Balıkla Konuşanlar bir kenara bırakılabilirdi.

Bu evrende ne büyük güçler ya da güç birlikleri vardı...

Teg bu düşünceyi, sanki bir topterin dalış frenine basmış gibi dondurdu ve başka düşüncelere geçerken aklını havada serbestçe süzülmeye bıraktı.

Bu evrende değil!

Genel biçim oluştu sonunda. Servet. Gammu, onun Mentat hesaplarında yeni bir rol kazandı. Gammu çok önceleri Harkonnenler tarafından yağmalanmış, çürüyen bir leş gibi terk edilmiş, Danlar tarafından düzeltilmişti.

Gammu'nun hiçbir umudunun kalmadığı zamanlar olmuştu. Umut olmayınca düşler de kalmamıştı. Bu lağım çukurundan çıkan halkın

davranışlarında ancak en aşağılık pragmatizm egemen olmuştu. *işe yarayan şey iyidir.*

Servet.

Gammu'ya yaptığı ilk gezide banka binalarının çokluğu Teg'in dikkatini çekmişti. Hatta bunların bazıları Bene Gesserit'çe güvenli diye belirtilmişti. Gammu, muazzam bir servet manivelasının dayanak noktasıydı. Bir acil temas olarak yararını incelemek için ziyaret ettiği banka, olduğu gibi geliverdi Mentat aklına. Birden fark etmişti ki orası sadece gezegenle ilgili işlerle sınırlı bir yer değildi. Bankacıların bankasıydı orası.

Sadece servet değil, SERVET.

Teg'in aklına gelen şey bir Birincil Biçim oluşumu değildi, fakat bir Deneme Tahmini için yeterli şeyleri bulmuştu. Bu evrenin serveti değil. Saçılma'dan gelenler.

Tüm bu Mentatça sınıflamalar sadece birkaç saniye sürmüştü. Bir sınama noktasına varan Teg kendini kasları ve sinirleri gevşemiş bir hale getirdi, Taraza'ya bir kez baktı ve gizlenmiş geçide doğru yürüdü. Taraza'nın, Teg'in bu hareketine karşı bir uyarı işareti vermemesi Teg'in dikkatini çekti. Teg perdeyi hızla kenara çekiverince hemen hemen kendi boyunda bir adamla karşılaştı: Yaka bantlarında çapraz mızraklar bulunan askeri giysili biri. Yüzü ciddi, çeneleri büyük, gözleri yeşil biri. Şaşkın bir alarm hali ve belli ki bir silahla kabarmış bir cebin üzerinde hazır halde duran bir el.

Teg adama gülümsedi, perdeyi bıraktı ve Taraza'ya geri döndü.

"Saçılma'dan gelen kişiler tarafından gözetleniyoruz" dedi Teg.

Taraza rahatladı. Teg'in performansı takdire değerdi.

Perdeler hızla açıldı. Uzun boylu yabancı odaya girdi ve Teg'in iki adım önünde durdu. Buz gibi bir öfke ifadesi sardı adamın yüzünü.

"Bu adama söylememen için uyarmıştım seni!" Teg'e yabancı bir aksanlı, pürüzlü bir bariton sesti bu.

"Ben de seni bu Mentat Başar'ın yetenekleri konusunda uyarmıştım" dedi Taraza. Bir nefret görüntüsü geçiverdi kadının yüzünden.

Adam yatıştı ve yüzüne gizliden bir korku ifadesi geldi, "Şerefli Ana, ben..."

"Bana böyle hitap etmeye kalkma sakın!" Taraza'nın bedeni gerilip Teg'in daha önce Taraza'da hiç görmediği bir kavga pozisyonuna girdi.

Adam başını hafifçe öne eğdi. "Sayın Hanımefendi, buradaki durum sizin hâkimiyetinizde değil. Size hatırlatmam gerek, benim emirlerim..."

Teg'in duydukları yeterliydi: "Benim varlığımla buranın hâkimiyeti şimdi ondadır" dedi. "Buraya gelmeden önce bazı korunma tedbirlerini harekete geçirdim. Bu..." Çevresine bakındı ve yüzü şimdi uyanık bir ifade taşıyan yabancıya çevirdi bakışlarını yine. "...bir yok-gemi değil. Yok-gemi monitörlerimizden ikisi şu anda seni gözlüyor."

"Sağ çıkamayacaksın!" diye bağırdı adam, havlar gibi bir sesle.

Teg sevimli sevimli gülümsedi. "Bu gemideki hiç kimse sağ çıkamayacak." Dişlerini sıktı ve kafatasındaki küçük nabız taymırını çalıştıracak sinir sinyalini harekete geçirdi. Taymır, Teg'in görsel merkezlerindeki grafik sinyallerini vermeye başladı. "Ve karar vermek için pek fazla vaktin yok."

"Bunu yapman gerektiğini nasıl haber aldığını anlat ona" dedi Taraza.

"Baş Anne'yle benim kendi özel iletişim olanaklarımız var dedi Teg. "Ama bundan öte, onun beni uyarmasına da gerek yoktu. Çağrısı yeterliydi. Böyle bir zamanda bir Lonca Transportunda bir Baş Anne, ha? imkânsız!"

"Bir kördüğüm." diye hırladı adam.

"Belki" dedi Teg. "Ama ne Lonca ne de lx, Bene Gesserit kuvvetlerinin benim tarafımdan eğitilmiş bir liderin komutası altında topyekün bir saldırısına uğramak gibi bir riske girmez. Başar Burzmali'den söz ediyorum. Senin desteğin dağıldı ve yok oldu."

"Ona bundan söz etmedim" dedi Taraza. "Şu anda bu Mentat Başar'ın performansına tanık oldun, ki bu evrende bunun bir eşinin olabileceğini pek sanmıyorum. Burzmali'nin, yani bu Mentat'ın eğittiği bir adamın karşısına çıkmayı aklından geçirebilir misin, bir düşün bakalım."

Yabancı, Taraza'dan Teg'e, sonra yine Taraza'ya baktı.

"Görünürdeki körlüğümün çıkış yolu budur İşte" dedi Teg. "Baş Anne Taraza ve maiyeti benimle birlikte gidecekler. hemen karar vermek zorundasın. Zaman bitiyor."

"Blöf yapıyorsun." Bu sözlerde güç yoktu.

Teg Taraza'ya döndü ve eğildi. "Size hizmet etmek büyük bir onurdu Baş Aziz Anne. Sizinle vedalaşmak istiyorum."

"Ölüm belki bizi ayırmayacak" dedi Taraza. Bir Aziz Anne'yle kendine denk bir rahibenin geleneksel vedalaşma sözüydü bu.

"Gidin!" Ciddi yüzlü adam koridor kapağına koştu ve hızla açıverdi, yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle, Ixialı iki muhafız göründü. Adam boğuk sesiyle "Onları gemilerine götürün" diye emretti.

Teg hala rahat ve sakin bir halde "Maiyetinizi çağırın Baş Anne." dedi. Koridorda duran adama dönüp dedi ki: "Senin canın, iyi bir asker olamayacak kadar tatlı. Benim adamlarımdan hiçbiri böyle bir hata yapmazdı."

"Bu gemide gerçek Şerefli Analar var" dedi adam pürüzlü sesiyle. "Onları koruyacağıma yemin ettim."

Teg suratını buruşturdu ve Taraza'nın önden yürüyerek maiyetini götürdüğü bitişik odaya baktı: İki Aziz Anne ve dört memur. Teg Aziz Annelerden birini tanıdı: Darwi Odrade. Onu daha önce bir kez uzaktan görmüştü, fakat kadının oval yüzü ve güzel gözleri dikkat çekiciydi: Tıpkı Lucilla.

"Sizleri tanıştırmak için vaktimiz var mı?" diye sordu Taraza. "Elbette, Baş Anne."

Taraza tanıştırdıkça Teg her kadını başıyla selamladı ve ellerini sıktı.

Grup gidince Teg üniformalı yabancıya döndü. "İncelikleri gözetmekten hiç vazgeçmemek gerek" dedi Teg. "Yoksa insan sayılmayız."

Teg ancak, gemiye binip de Taraza Teg'in yanına, maiyeti de Taraza'nın yanına oturunca o zor soruyu sordu.

"Nasıl yakaladılar sizi?"

Gemi hızla gezegene doğru yol alıyordu. Teg'in önündeki ekran, bu Ix markalı Lonca gemisinin, Teg'in, bu grup gezegen savunmasının güvenliğine girinceye dek yörüngede kalması komutuna uyduğunu gösteriyordu.

Taraza cevap vermeden Odrade onları ayıran koltuk boşluğunun öte yanından eğildi ve "Başar'ın o Lonca gemisini yok etme emrini iptal ettim Anne" dedi.

Teg başını sert bir hareketle çevirdi ve Odrade'ye baktı. "Ama sizi esir almışlardı ve..." Kaşlarını çattı, "Nereden biliyorsunuz benim..."

"Miles!"

Taraza'nın sesi korkunç bir azarlamaydı. Teg pişmanlıkla gülümsedi. Evet, Taraza onu, neredeyse Teg'in kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordu... hatta bazı yönlerden daha da iyi.

"Onlar bizi gerçek anlamda esir almadılar Miles" dedi Taraza. "Biz götürülmemize izin verdik. Görünürde ben, Dar'a Rakis'e dek eşlik ediyordum. Kavşağa gelince yok-gemimizi terk ettik ve en hızlı Lonca Transportunu istedik. Burzmali de dâhil bütün Konsey Üyeleri, Saçılma'dan gelen bu saldırganların Transportu dönüştüreceklerini ve bize, gula projesinin tüm parçalarını ele geçirmek için seni getireceklerini doğruladılar."

Teg donakalmıştı. *Risk!*

"Senin bizi kurtaracağını biliyorduk" dedi Taraza. "Senin başarısız olman halinde Burzmali hazır bekliyordu."

"Sizin yok etmeyip bıraktığınız o Lonca gemisi" dedi Teg, "yardım çağırıp saldıracak bizim..."

"Onlar Gammu'ya saldırmayacak" dedi Taraza. "Saçılma'dan gelen türlü çeşitli bir sürü güç Gammu'da toplandı. Bu kadar çok grubun düşmanlığını kazanmaya cesaret edemezler."

"Bu konuda sizin göründüğünüz kadar emin olmayı çok isterdim" dedi Teg.

"Emin olabilirsin Miles. Ayrıca Lonca gemisini yok etmemek için başka nedenler de var. Ix ve Lonca taraf tutmak zorundalar. iş açısından kötü bir

şey bu, fakat alabilecekleri en fazla kazancı almaları gerek."

"Daha çok kâr getirecek daha önemli müşteriler bulmadıkları sürece!"

"Ahh, Miles." Kadın dalgın bir ses tonuyla konuştu. "Biz ahir zaman Bene Gesseritlerin aslında yaptığı, işlerin daha sakin bir tonda, dengeleri koruyarak başarıya ulaşmasını sağlamaktır. Bunu biliyorsun."

Teg bunu doğru buldu; fakat aklı, kullanılan deyime takıldı: "... ahir zaman..." Bu sözlerde bir, ölümde bir araya gelme çağrışımı vardı. Teg bunu soramadan Taraza devam etti:

"Biz öfkeli durumları savaş alanı dışında çözmek isteriz. Bu yaklaşımı Tiran'a borçlu olduğumuzu kabul etmem gerek. Senin, kendini Tiran'ın ıslah çalışmalarının bir ürünü olarak gördüğünü hiç sanmıyorum Miles, ama öylesin."

Teg bunu hiçbir yorum yapmadan kabul etti. Bu, insan toplumunun yayılmasında tümüyle etkili olmuş bir faktördü. Hiçbir Mentat bir veri olarak bunu görmezden gelemezdi.

"Bizi sana öncelikle, sendeki bu nitelik çekti Miles" dedi Taraza. "Sen zaman zaman fena halde asap bozucu oluyorsun belki, ama seni böyle kabul etmemiz gerek."

Teg, kadının konuşmasından ve tavırlarından, sadece kendisine hitap etmediğini, sözlerinin maiyetindekilere de yönelik olduğunu fark etti.

"Senin bir konuyu birbirine zıt iki yönden, eşit şiddetle savunduğunu duymak nasıl da delicesine bir şeydir, bu konuda hiç fikrin var mı Miles? Ama senin çekiciliğin güçlü bir silah. Bazı düşmanlarımız senin ortaya çıkacağını akıllarına bile getirmedikleri halde seni karşılarında bulunsa nasıl da dehşete kapıldılar!"

Teg zorlukla gülümsedi. Koridorun öte yanındaki kadınlara baktı. Taraza neden bu gruba böyle sözler yöneltiyordu ki? Darwi Odrade'nin dinlendiği görülüyordu; başı geriye yaslanmış, gözleri kapalıydı. Diğerlerinin çoğu birbiriyle konuşuyorlardı. Bu konuşmaların hiçbiri Teg'le ilgili değildi. Bene Gesserit memurları bile birçok düşünce çizgisini aynı anda takip edebilirlerdi. Teg yine Taraza'ya baktı.

"Sen her şeyi gerçekten de düşmanların hissettiği gibi hissediyorsun" dedi Taraza. "Demek istediğim bu. Ve, tabii ki bu Mentat çerçevesi

içindeyken senin için düşman yoktur."

"Hayır, vardır!"

"Sözlerimi yanlış anlama Miles. Senin sadakatinden asla kuşku duymadık. Ama nasıl oluyor da başka türlü göremeyeceğimiz şeyleri görmemizi sağlıyorsun, bu çok garip. Sen zaman zaman bizim gözümüz oluyorsun."

Teg, Darwi Odrade'nin gözlerini açtığını ve kendisine baktığını gördü. Güzel bir kadındı. Ama görünüşünde rahatsız edici bir şeyler vardı. Lucilla gibi, bu kadın da Teg'e geçmişindeki birisini hatırlatıyordu. Teg bu düşüncenin izini süremeden Taraza konuştu.

"Gulada da bu, karşıt güçleri dengeleme yeteneği var mı?" diye sordu kadın.

"O bir Mentat olabilir dedi Teg.

"O, yaşamlarından birinde Mentat *olmuştu* zaten Miles."

"Onun bu kadar küçükken uyandırılmasını gerçekten istiyor musunuz?"

Bu gerekli Miles, müthiş gerekli"

*

CHOAM'ın hatası mı? Gayet basit: Onlar etkinliklerinin kıyılarında daha büyük ticari güçlerin, onları bir sümuzun çöpleri yuttuğu gibi yutabilecek güçlerin hazır beklediğini görmezden geldiler. Saçılmanın -hem onlar hem de hepimiz için- asıl tehlikesi budur.

Bene Gesserit Konsey Notları
Arşivler # SXX90CH

Odrade, Taraza'yla Teg arasındaki konuşmaya dikkatinin ancak birazını verdi. Gemileri ufaktı ve yolcu bölümü sıkıntılıydı. Gemi, düşüşünü yavaşlatmak için atmosferikleri kullanacaktı ve Odrade kendini o darbeye hazırladı. Böyle gemilerde pilot, enerji tasarrufu yapmak için süspansorları devreye sokardı.

Odrade böyle durumlarda hep yaptığı gibi, bu süreyi kendini yakında karşılaşacağı zorunluluklara hazırlamak için kullandı. Zaman azalıyordu; onu sıkıştıran özel bir takvim vardı. Rahibeler Meclisi'nden çıkmadan önce takvime bakmış, her zaman olduğu gibi, zamanın ilerlemesi ve dili karşısında büyülenmişti: Saniyeler, dakikalar, günler, haftalar, aylar, yıllar... Standart Yıllar, doğrusunu söylemek gerekirse. İlerleme, bu fenomen için yetersiz bir sözcüktü. Dokunulmazlık daha yakındı buna. Gelenek. Geleneği asla bozma. Karşılaştırmaları sıkıca aklında tuttu; zamanın gezegenlerde kabul ettirilen, ilkel insan saati gibi tıklamayan antik akışını. Bir hafta yedi gündü. Yedi! Bu rakam nasıl da güçlüydü hâlâ. Mistik. Bu rakam Orange Katolik İncili'nde kutsal sayılmıştı. Tanrı altı günde bir dünya yarattı. "Ve Tanrı yedinci gün dinlendi."

Aferin! diye düşündü Odrade. *Büyük uğraşlardan sonra hepimizin dinlenmesi gerek.*

Odrade başını hafifçe çevirdi ve koridorun ötesindeki Teg'e baktı. Adamın, Odrade'nin onunla ilgili ne çok anısı olduğundan haberi yoktu. Odrade, yılların bu güçlü yüze neler yaptığını görebiliyordu. Gulayı eğitmenin onun enerjisini tükettiğini gördü. Gammu Kalesi'ndeki o çocuk, çevresindeki her şeyi emen bir sünger gibiydi her halde.

Miles Teg, seni nasıl kullandığımızı biliyor musun? dedi içinden.

Odrade'yi güçsüzleştiren bir düşünceydi bu, ama neredeyse bir meydan okuma duygusuyla, bu düşüncenin bilincinde kalmasına izin verdi. Şu yaşlı adamı sevmek ne kadar kolay olurdu! Bir eş olarak değil tabii... ama sevmek, yine de. Onu kuvvette geri çeken bağı hissetti ve bunu Bene Gesserit yeteneklerinin keskin kenarıyla sezdi. Sevgi, lanet olası sevgi; güçsüz bıraktıran sevgi.

Odrade bu bağın onu geri çektiğini, baştan çıkarmak için gönderildiği ilk eşinde hissetmişti. Garip bir duygu. Bene Gesserit'teki hazırlık yıllan boyunca bu duyguya karşı tetik durmayı öğrenmişti. Odrade'nin disiplin görevlilerinden hiçbiri onun bu karşı konulmaz sıcaklığa kapılmasına izin vermemişlerdi ve bu koruyucu çabanın ardındaki nedenleri zamanla öğrenmişti. Ama işte sanki dün gibiydi; Üreme Sorumluları'yla birlikte gönderilmiş, o tek kişiyle o şekilde yakınlaşması, o adamın onun içine girmesine izin vermesi emredilmişti. Tüm klinik veriler bilincinde duruyordu ve partnerindeki cinsel tahrik sürecini görebiliyordu, bir yandan bunun kendisinde de olmasına izin verirken. Her şeyden önce, bu role, Üreme Sorumluları tarafından seçilmiş ve sırf bu eğitim için gerekli mükemmel inceliklerle donatılmış erkeklerle gayet Özenli bir şekilde hazırlanmıştı.

Odrade içini çekti, bakışlarını Teg'den ayırdı ve gözlerini kapatıp anılara daldı. Hiçbir Eğitmen Erkek, duygularının, öğrencilerine bağlanacak kadar kendini kaptırdığını göstermesine izin vermezdi. Cinsel eğitim için zorunlu bir eksiklikti bu.

Gönderildiği o ilk baştan çıkarma görevi: O zamanlar epey hazırlıksızdı aynı anda orgazm olmanın yarattığı, insanı eriten o kendinden geçme haline, o karşılık bulma duygusuna ve paylaşıma, insanlık kadar eski... hayır, daha da eski duyguya! Ve mantığı boğabilecek güçler. Erkek arkadaşının yüzündeki ifade, tatlı bir öpüşme, erkeğin o öz-savunma ihtiyatını tümüyle bırakmış, korunmasız ve tamamen savunmasız hali. Hiçbir Eğitmen Erkek yapmamıştı bunu! Umutsuzca Bene Gesserit derslerine sarılmıştı. Bu dersler sayesinde, o erkeğin özünü onun yüzünde gördü, bu özü bedeninin en derin liflerinde hissetti. Sadece bir an için, bedeninin buna eşit bir yanıt vermesine engel olmadı ve öyle bir kendinden geçti ki eğitmenlerinden hiçbiriyle, bu yüksekliğe ulaşılabileceğin! hayal

bile etmemişti. O anda, Jessica Hanımefendi'de ve diğer Bene Gesserit *hatalarında* olan şeyi anladı.

Bu duygu aşktı!

Bunun gücü (Üreme Sorumlusunun tahmin ettiği gibi) korkuttu onu ve tekrar dikkatli Bene Gesserit durumuna geri dönerek, yüzündeki nazik değil de doğal ifadeyi silecek bir zevk maskesi takındı; daha rahat (ama daha az etkili) doğal okşamaları bırakıp önceden hesaplanmış okşamalara başladı.

Erkek, beklendiği gibi, aptalca karşılık verdi buna. Bu da Odrade'nin adamı bir aptal gibi görmesine yardımcı oldu.

İkinci baştan çıkarma daha kolay olmuştu. O birincinin yüzünü gerçi bazen duygusuzca bir merakla da olsa hâlâ gözünün önüne getirebiliyordu. Bazen de onun yüzü kendiliğinden ve o anda teşhis edebileceği hiçbir neden olmadığı halde gözünün önüne geliveriyordu.

Çiftleşmek için gönderildiği diğer erkeklerdeki bellek işaretleyicileri farklıydı. Onların görünümünü bulmak için geçmişini avlamak zorundaydı. O yaşantıların duyusal kayıtları pek derinlere gitmiyordu. İlkiyle böyle değildi amal

Aşkın tehlikeli gücü buydu.

Ve bu gizli gücün binlerce yıldır Bene Gıesserit'te nelere yol açtığına bak. Jessica Hanımefendi ve onun, Dük'üyle aşkı bu türden sayısız örneğin yalnızca biriydi. Aşk, mantığı gölgelerdi. Rahibeleri görevlerinden saptırırdı. Aşk ancak, hızlı ve belirgin kopmalara yol açmıyorsa ya da Bene Gesserit'in daha büyük amaçlarına hizmet ediyorsa hoşgörüyle karşılanabilirdi. Bunun dışında, ondan kaçınmak gerekirdi.

Ama bu hep, dikkati ve huzuru bozan bir şey olarak kaldı.

Odrade gözlerini açtı ve yine Teg'le Taraza'ya baktı. Baş Anne yeni bir konuya girişmişti. Taraza'nın sesi bazen nasıl da rahatsız edici geliyordu! Odrade gözlerini kapattı, konuşmayı dinledi ve duyduğu iki sese, bilincinin önleyemediği bazı bağlantılarıyla takılı kaldı.

"Bir toplumdaki altyapının ne kadar büyük bir kısmının bağımlılık altyapısı olduğunu fark edebilen çok az kişi vardır" dedi Taraza. "Bununla ilgili bir inceleme yapmamız gerek."

Aşk bir bağımlılık altyapısıdır, diye düşündü Odrade. Taraza bu konuyu neden açmıştı şimdi? Baş Anne'nin, ardında büyük güdüler olmayan bir şey yaptığı çok enderdi. "Bağımlılık altyapısı, bir insan toplumunun, olduğu gibi ya da nüfusu artarak devam etmesi için gerekli her şeyi kapsayan bir terimdir" dedi Taraza.

"Melanj mı?" diye sordu Teg.

"Elbette, fakat çoğu kişi bahara bakıp, 'bizim bunu bulabilmemiz ve bunun bize, atalarımızın yaşadığından uzun bir yaşam vermesi ne güzel bir şey' der."

"Alacak paraları varsa tabii." Odrade fark etti, Teg'in sesinde bir iğneleme vardı.

"Tam pazarı tek bir güç ele geçirmezse çoğu kişi bunu yeterince satın alabilir" dedi Taraza.

"Ben ekonomiyi annemin dizinde öğrendim" dedi Teg. "Yiyecek, su, solunabilir hava, zehirlerle kirlenmemiş bir uzay -bir sürü para türü vardır ve değer, bağımlılığa göre değişir."

Odrade Teg'i dinlerken az kalsın başını sallayacak onaylayacaktı. Teg'in yanıtı aynen onunki gibiydi. *Bilinen şeylere dil uzatma Taraza! Kendi konuma dön.*

"Annenin öğrettiklerini çok açık bir şekilde hatırlatmak istiyorum sana" dedi Taraza. *Sesi nasıl da yumuşadı birden bire!* Sonra Taraza'nın sesi birden değişti ve "Hidrolik despotizm!" diye bağırdı.

Bu vurgulama değişikliğini iyi yaptı, diye düşündü Odrade. Belleği, birdenbire sonuna dek açılan bir çeşme gibi, bütün verileri kusuverdi. Hidrolik despotizm: Su, elektrik, yakıt, ilaç, melanj gibi temel bir enerjinin tek merkezden denetimi... Denetimi elinde tutan merkezi güce boyun eğmezsen enerji kesilir ve ölürsün!

Taraza yine konuştu: "Annenin sana öğrettiğinden emin olduğum çok yararlı bir kavram daha var -anahtar kütük."

Odrade meraklanmıştı şimdi. Taraza konuşmayı önemli bir yere doğru yöneltiyordu. *Anahtar kütük:* Süspansorlardan önceki, kerestecilerin ormandan kestikleri tomrukları hızarhaneye, nehirlere atarak gönderdikleri zamanlardan kalma, gerçekten antik bir terim. Bazen kütükler nehirde

sıkışıp kalır ve yerinden oynatılırsa tıkanmanın açılacağı tek kütüğü, yani anahtar kütüğü bulacak bir uzman getirilir. Odrade bu terimin Teg için entelektüel bir anlam taşıdığını biliyordu, fakat Taraza ve Odrade Diğer Anılardan bazı gerçek kanıtlan gözlerinin önüne getirebilir, sıkışıklık açılırken parçalanan odunların ve suyun patlamayla saçılışını görebilirlerdi.

"Tiran bir anahtar kütüktü" dedi Taraza. Tıkanmayı kendi yarattı, kendi çözdü."

Gemi, Gammu'nun atmosferinden yediği ilk ısırıkla sert çe titremeye başladı. Odrade kendisini tutan uçuş kemerlerinin gerginliğini hissetti birkaç saniye, sonra geminin atmosferden geçişi daha düzgün bir hale geldi. Bu arada konuşmalar kesilmişti, sonra Taraza devam etti:

"Doğal bağımlılık denen şeylerin ötesinde, psikolojik olarak yaratılmış bazı dinler var. Fiziksel gereksinimlerin bile böyle bir yeraltı bileşeni var olabilir."

"Missionaria Protectiva'nın gayet iyi kavradığı bir olgudur bu" dedi Teg. Odrade Teg'in sesinde hafiften bir kızgınlık sezdi yine. Taraza da mutlaka duymuş olsa gerekti bunu. Ne yapıyordu bu kadın? Teg'in gücünü kırması gerekirdi!

"Ahh, evet" dedi Taraza. "Bizim Missionaria Protectiva. İnsanlarda, kendi inanç yapılarının 'doğru inanç' olması yolunda böyle güçlü bir gereksinim vardır. Eğer o sana zevk ya da güven duygusu veriyorsa ve senin inanç yapına dâhil olmuşsa bunun yaratacağı bağımlılık öyle bir güçlüdür ki!"

Gemileri yeniden atmosfer darbeleriyle sarsılınca. Taraza sustu.

"Bu adam süspansorlarını kullanır inşallah!" diye yakındı Taraza.

"Yakıttan tasarruf sağlar" dedi Teg. "Bağımlılığı azaltır."

Taraza kıkırdadı. "Ah, evet Miles. Sen dersini iyi biliyorsun. Annenin parmağı var bunda bence. Tehlikeli yöne giden çocuğun anasına lanet olsun."

"Beni çocuk mu görüyorsunuz?" diye sordu Teg.

"Ben seni Şerefli Analar denen tiplerin tezgâhıyla ilk doğrudan karşılaşmasını henüz yaşamış biri olarak görüyorum."

İşte bu kadar, diye düşündü Odrade. Ve bir şok duygusuyla, Taraza'nın sözlerinin yalnızca Teg'e değil daha geniş bir hedefe yönelik olduğunu fark etti.

Bana hitap ediyor!

"Bu, kendilerine verdikleri adla Şerefli Analar" dedi Taraza, "cinsel vecdi ve tapınmayı birleştirmişler. Karşılaşabilecekleri tehlikeleri tahmin ettiklerini bile sanmıyorum bunların."

Odrade gözlerini açtı ve koridorun öte tarafındaki Taraza'ya baktı. Taraza'nın bakışları dikkatle Teg'e çivilenmişti; Teg'in anlaması isteğiyle yanıp tutuşan gözleri dışında, okunmaz bir yüz ifadesi vardı.

"Tehlikeler" diye tekrarladı Taraza. "Büyük insan kitlelerinin yanlış anlaşılması mümkün olmayan bir ortak kimliği var. Tek bir şey haline gelebilir bu. Tek bir organizma gibi hareket edebilir."

"Bunu Tiran söylemiş" diye karşı çıktı Teg.

"Tiran bunu gösterdi! Ustalıkla yöneteceği bir, Grup Halinde Ruh'u vardı. Kimi zamanlar vardır Miles, hayatta kalmak ruhumuzla konuşmamızı gerektirir. Biliyorsun, ruhlar daima bir çıkış yeri arar."

"Ruhlarla konuşmanın günümüzde hâlâ modası geçmedi mi?" diye sordu Teg. Odrade Teg'in sesindeki alay tonundan hoşlanmadı ve bunun Taraza'da da aynı şekilde bir öfke uyandırdığını fark etti.

"Dindeki modalardan mı söz ettiğimi sanıyorsun'" diye çıkıştı Taraza; yüksek perdeden sesi tedirgin edici bir şekilde sertleşmişti. "Dinlerin yaratılabileceğini ikimiz de biliyoruz! Ben, bizim bazı yöntemlerimizi maymun gibi taklit eden, ama daha derin bilinçlerimizden hiçbirine sahip olmayan şu Şerefli Analardan söz ediyorum. Kendilerini tapınma merkezine oturtmaya kalkışıyorlar!"

"Bene Gesserit'in daima kaçındığı bir şey bu" dedi Teg. "Annem derdi ki tapanla tapılan iman yoluyla birleşir."

"Ve ayrılabilir!"

Odrade birden Teg'in Mentat durumuna geçtiğini gördü; adamın bakışları boşluğa bakar gibi bir hale geldi, yüz hatları yumuşadı. Odrade, Taraza'nın yaptığı şeyi şimdi kısmen görmüştü. *Mentatlar Romalılar gibi,*

bir ayağıyla bir ata, diğeriyle başka bir ata biner. Ana biçim arayışı ona hızla ileriye götürürken her bir ayağı farklı bir gerçekliğe basar. Farklı gerçekleri tek bir hedefe sürmesi gerekir.

Teg bir Mentat'ın dalgın ve vurgusuz sesiyle konuştu: "Ayrılan güçler üstünlük için savaşa tutuşur."

Taraza zevkten, ifadesindeki doğallıkla neredeyse şehvetli denecek bir tarzda iç çekti.

"Bağımlılık altyapısı" dedi Taraza. "Saçılma'dan gelen bu kadınlar ayrılan güçleri, tüm o kıyasıya birbirinin önüne geçmeye çalışan güçleri denetim altına alacaklar. Lonca gemisinde gördüğüm o subay, Şerefli Analar hakkında hem korkuyla karışık bir saygıyla hem de nefretle konuşuyordu. Bunu senin de onun konuşma tonundan fark ettiğinden eminim Miles. Annenin seni ne kadar iyi eğittiğini biliyorum."

"Evet, fark ettim." Teg'in dikkati yine Taraza'da yoğunlaşmıştı, Odrade gibi o da kadının her sözcüğünü dikkatle dinliyordu.

"Bağımlılıklar"" dedi Taraza. "Ne kadar basit ve ne kadar karmaşık olabiliyorlar. Örneğin diş çürüğünü ele alalım."

"Diş çürüğü mü?" Teg şok olup Mentat çizgisinden çıkıverdi ve bunu fark eden Odrade Taraza'nın asıl istediği şeyin tam da bu reaksiyon olduğunu gördü. Taraza, Mentat Başar'ını çok usta bir şekilde yönetiyordu.

Ve benim de bunu görmem ve öğrenmem amaçlanıyor, diye düşündü Odrade.

"Evet, diş çürüğü" diye tekrarladı Taraza. "Doğar doğmaz takılan basit bir implant insanların çoğunu bu beladan kurtarır. Ama biz yine de dişlerimizi fırçalamak ve onlar için gereken her türlü özeni göstermek zorundayız. Bu bize o kadar doğal geliyor ki üzerinde pek düşünmeyiz. Kullandığımız cihazlar çevremizin tamamen olağan parçaları gibi görünür. Ama cihazlar, bunların içindeki maddeler, diş bakımı eğitmenleri ve Suk monitörleri, bunların hepsinin birbirlerine bağlı ilişkileri vardır."

"Karşılıklı bağımlılıkların bir Mentat'a izah edilmesi gerekmez" dedi Teg. Sesinde yine de bir merak, ama alttan alta da belirgin bir gücenmişlik vardı.

"Doğru" dedi Taraza. "Bir Mentat'ın düşünme işleminin doğal koşuludur bu."

"Öyleyse niçin konuşuyorsunuz bu konuyu?"

"Mentat, şimdi şu Şerefli Analar hakkında bildiklerini gözden geçir ve söyle bana: Onların kusura nedir?"

Teg hiç tereddüt etmeden dedi ki: "Onlar ancak, kendilerine destek olanlara bağımlılıklarını arttırarak varlıklarını sürdürebilirler. Bağımlı hale gelmiş kişilerin çıkmazıdır bu."

"Kesinlikle. Peki tehlikesi?"

"Kendileriyle birlikte bir sürü insanı da dibe çekebilirler."

"Tiran'ın sorunu buydu Miles. Eminim kendisi de bunu biliyordu. Şimdi, beni büyük bir dikkatle dinle. Sen de, Dar." Taraza koridorun ötesine baktı ve Odrade'yle göz göze geldi. "İkiniz de beni dinleyin. Biz Bene Gesseritler, çok güçlü... öğeleri insanlığın akışına başıboş halde bırakıyoruz. Bunlar sıkışıp kalabilir. Bunların bir zarara yol açacağı kesin. Ve biz..."

Gemi yine şiddetli sarsıntılar geçirmeye başladı. Koltuklarına sıkıca yapışmış halde, çevrelerindeki gürlemeleri ve çatırtıları dinleyerek konuşmak olanaksızdı. Bu sıkıntı hafifleyince Taraza sesini yükseltti.

"Bu lanet olası makineden sağ çıkar da Gammu'ya inersek orada Dar'la bir kenara çekilmeniz gerek Miles. Atreides Manifestosu'nu gördün. Dar sana bunu anlatacak ve seni hazırlayacak. Hepsi bu."

Teg döndü ve Odrade'ye baktı. Kızın yüz hatları yine anılarındaki bir şeyleri kımıldattı: Lucilla'ya bayağı benziyordu, fakat başka bir şeyler daha vardı sanki. Bunları bir kenara bıraktı. *Atreides Manifestosu mu?* Onu okumuştu, çünkü Taraza tarafından, okumasını emreden bir talimat nameyle birlikte gönderilmişti. *Beni hazırlamak mı? Neye?*

Odrade Teg'in yüzündeki soru soran ifadeyi fark etti. Taraza'nın neden böyle davrandığını anlamıştı. Baş Anne'nin emirleri, Manifesto'daki sözler gibi, yeni bir anlam kazanmıştı şimdi.

Evrenin bilincin de katkısıyla yaratılması gibi, kâhin insan bu yaratıcı yeteneğini en aşırı uca dek götürün. Atreides piçinin çok yanlış anlaşılan gücü; oğluna, yani Tiran'a aktardığı güç buydu.

Odrade bu sözleri, bunları yazanın aşinalığıyla, gayet iyi biliyordu ama bunlar sanki daha önce hiç duymadığı sözlermiş gibi çıkmıştı şimdi karşısına.

Lanet olsun sana Tar! diye söylendi içinden Odrade. Sen *yanılıyorsan ne olacak peki?*

*

Evrenimiz quantum düzeyinde, ancak yeterince büyük sayılar kullandığınız takdirde istatistik yoluyla bir tahminde bulunabileceğiniz, sınırsız bir mekân olarak görülebilir. O evrenle, bir tek gezegenin geçiş süresinin bir pikosaniyelik zaman birimiyle gösterildiği, nispeten daha tahmin edilebilir bir evren arasında başka güçler devreye girer. Bizim günlük yaşamlarımızı bulduğumuz bu ara evrenin üstün gücü sizin inandığınız şeylerdir. Günlük olayların gelişimini sizin inançlarınız düzenler. Yeni bir şey ancak, içimizden yeterince kişi buna inanıyorsa var olabilir. İnancın yapısı, kaosun süzülüp düzene dönüşeceği bir filtre yaratır.

Tiran Analizi
Taraza Dosyası:
BG Arşivi

Lonca gemisinden Gammu'ya döndüğünde Teg'in kafası karmakarışıktı. Gemiden aşağıya, kalenin özel iniş alanının kömür karası rengi kenarına indi ve sanki ilk kez geliyormuş gibi bakındı çevresine. Öğle olmak üzereydi. Ne kadar az zaman geçmiş, ama ne çok şey değişmişti.

Bene Gesserit temel bir ders vermede ne kadar ileri gidecekti? Doğrusu merak etti. Taraza onu alıştığı Mentat çizgisinden çıkarmıştı. Lonca gemisindeki tüm olay sanki Teg için sahneye konmuş gibi bir his vardı içinde. Önceden tahmin edilen gidişatın dışına savrulmuştu. Güvenlik şeridinden giriş çukuruna doğru yürürken Gammu nasıl da garip görünmüştü gözüne.

Teg birçok gezegen görmüş, bunların tarzlarını ve üzerinde yaşayanlarda nasıl bir iz bıraktıklarını öğrenmişti. Bazı gezegenlerin, yakına yerleşmiş ve canlıları sıcak tutan, geliştiren, büyüten, sarı renkli büyük bir güneşi vardı. Bazı gezegenlerin de donuk ışıklı küçük güneşleri vardı; bunlar koyu renk bir gökyüzünde, uzakta durur; ışıkları pek etkili olmazdı. Varyasyonlar bu iki ucun arasında sıralanır, hatta bazen bunların da dışına çıkardı. Gammu, bir günü 31,27 standart saat ve bir yılı 2,6 SY olan sarı-yeşil bir varyasyondu, Teg, Gammu'yu bildiğini sanırdı.

Harkonnenler bu gezegeni terk etmek zorunda kaldıklarında, Saçılma'dan arta kalan sömürge halkları Dan grubundan geldiler ve bu gezegeni, haritası büyük çaplı değiştirildiğinde Haliock tarafından verilen adla andılar. Sömürge halkı o dönemde Caladanlılar olarak biliniyordu; ama binyıllar bazı isimleri kısaltma yolunda bir eğilim gösterir.

Teg, koruyucu istihkâm duvarından içeri girip, yer düzleminden Kale'nin altına doğru giden giriş yolunun ağzında durakladı. Taraza'yla kafilesi arkada kalmışlardı. Taraza'nın durmadan Odrade'ye bir şeyler söylediğini gördü.

Atreides Manifestosu, diye düşündü.

Gammu'da bile Harkonnen ya da Atreides soyundan geldiğini kabul eden pek yoktu; oysa bu genotipler burada gayet iyi görülebilmekteydi -özellikle dominant Atreides tipi: Uzun ve sivri bir burun, uzun bir alın ve şehvetli dudaklar. Bu parçaların dağıldığı görülürdü sıklıkla: Ağız bir yüzde, o delici gözler başka bir yüzde ve sayısız karışımlar. Ama bazen de bir kişi bunların hepsini taşırdı ve ondaki gururu, içinden söylediği bir şeyi sanki duyardınız:

"Ben onlardan biriyim!"

Gammu'nun yerlileri bunu tanıdılar ve buna yer verdiler, ama bunun adını koyan pek yoktu.

Tüm bunların altında yatansa Harkonnenler'in geride bıraktığı şeydi - Yunanlıların, Palanların ve Memlukların ilk kez ortaya çıktığı günlere dek gerilere uzanan genetik soylar; antik tarihin, birkaç tane profesyonel tarihçinin ya da Bene Gesserit tarafından eğitilenlerin dışında kimsenin adını bile bilmediği gölgeleri.

Taraza ve yanındakiler Teg'e yetişti. Teg, Taraza'nın Odrade'ye "Miles'a her şeyi anlatmalısın" dediğini duydu.

Pekâlâ, anlatsın bakalım, diye düşündü Teg. Döndü ve iç muhafızların önünden, küçük istihkâmların altından geçerek asıl Kaleye giden uzun geçitte önden yürüdü.

Lanet olsun Bene Gesserit'e! diye düşündü. *Ne yapıyor bunlar Gammu'da gerçekten?*

Bu gezegende Bene Gesserit işaretleri bol bol görünüyordu: Seçilmiş bazı sabit insan özelliklerinin yeniden üretimi ve kadınların baştan çıkarıcı gözlerine verilen, her yerde fark edilen belirgin önem.

Teg bir muhafız yüzbaşısının selamına, baktığı yönü değiştirmeden karşılık verdi. *Baştan çıkarıcı gözler, evet.* Gulanın Kale'sine ilk kez gelir gelmez ve özellikle de gezegende yaptığı ilk teftiş gezisinde fark etmişti bunu. Birçok yüzde de kendini görmüştü ve Patrin'in çoğu kez söylediği bir şeyi hatırladı.

"Sizde Gammu tipi var, Başar."

Baştan çıkarıcı gözler! Az önceki muhafız yüzbaşısı kadında da vardı bu. O kadın ve Odrade ve Lucilla bu konuda birbirlerinin aynıydı. Baştan çıkarma söz konusu olduğunda gözlerin önemine çok dikkat eden pek yoktur, diye düşündü. Bu amacı sağlayan bir Bene Gesserit eğitimi vardı. Kadında iri göğüsler ve erkekte kalın bir bel (kalçalardaki o sert kaslı görünüm) -bunlar cinsel eşleştirmede önemliydi tabii. Ama gözler olmadan bunların hiçbirinin önemi yoktu. Gözler esastı. Anlamıştı; öyle gözler tarafından içeriye çekilir, onların içine dalıp giderdiniz ve size ne olduğunun farkına bile varamazdınız ta ki vajina penisi sımsıkı kavrayıncaya dek.

Teg Lucilla'nın gözlerini Gammu'ya varır varmaz fark etmiş ve temkinli davranmıştı. Rahibeliğin yeteneklerini nasıl iyi kullandığından kuşkusu yoktu!

Şimdi merkez teftiş ve temizlenme odasında bekleyen Lucilla'ydı. Kadın Teg'e, gula konusunda hiçbir sorun olmadığını ifade eden bir el işareti yaptı. Teg rahatladı ve Lucilla'yla Odrade'nin karşılaşmasını bekledi. iki kadının yüzü, yaş farkına rağmen bayağı benziyordu. Vücutları farklıydı gerçi; Lucilla, ince *ve* narin Odrade'nin yanında daha sert görünüyordu.

Baştan çıkarıcı gözlü muhafız yüzbaşısı Teg'in yanına geldi ve eğilerek ona yaklaştı. "Schwangyu beraberinizde kimi getirdiğinizi henüz öğrendi" dedi kadın, Taraza'ya bakıp başıyla onaylayarak. "Ahh, işte şimdi geldi."

Schwangyu bir asansör tüpünden dışarı çıktı ve Teg'e kızgın bir şekilde bakarken Taraza'yla karşılaştı.

Taraza seni şaşırtmak istedi, diye düşündü Teg. *Nedenini hepimiz biliyoruz.*

"Beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyorsun" dedi Taraza Schwangyu'ya.

"Şaşırdım Baş Anne" dedi Schwangyu. "Herhangi bir düşüncem yoktu." Teg'e baktı yine zehirle dolu bakışlarıyla.

Odrade'yle Lucilla karşılıklı bakışmalarını kestiler. "Bunu duymuştum elbette" dedi Odrade, "ama başka bir kişinin yüzünde kendisiyle karşılaşınca insan donakalıyor."

"Seni uyarmıştım" dedi Taraza.

"Emirleriniz nelerdir Baş Anne?" diye sordu Schwangyu. Neredeyse, Taraza'nın ziyaret nedenini sormak gibi bir şeydi bu.

"Lucilla'yla özel bir konuşma yapmak istedim" dedi Taraza. "Sizin için oda hazırlatayım" dedi Schwangyu.

"Zahmet etme" dedi Taraza. "Kalmayacağım. Miles benim transportumu hazırladı. Görevim nedeniyle Rahibeler Meclisi'nde bulunmam gerekiyor. Lucilla'yla ikimiz bahçede konuşuruz." Taraza parmağıyla yanağına dokundu. "Ah, gulayı da kendim görünmeden birkaç dakika görmek istiyorum. Lucilla bunu sağlar, eminim."

"Eğitimi, zorlaştığı halde gayet güzel alıyor" dedi Lucilla, ikisi asansör tüpüne doğru yürürlerken.

Teg Odrade'ye baktı yine ve bakışları Schwangyu'nun yüzünden geçerken onun öfkesinin şiddeti dikkatini çekti. Kadın bunu gizlemeye çalışmıyordu.

Lucilla Odrade'nin kız kardeşi ya da kızı mı yoksa? diye düşündü Teg. Birden aklına, bu benzerliğin ardında yatan bir Bene Gesserit amacının olabileceği geldi. Evet, tabii -Lucilla bir Etkileyici'ydi!

Schwangyu öfkesini bastırdı. Odrade'ye merakla baktı. "Öğle yemeği yemek üzereydim Rahibe" dedi Schwangyu. "Bana katılmak ister misiniz?"

"Başar'la yalnız kalıp konuşacağım şeyler var dedi Odrade. "Bir sakıncası yoksa burada kalıp konuşabilir miyiz? Benim gulaya görünmemem gerek."

Schwangyu Odrade'ye sinirlendiğini gizlemeye kalkmadı ve kaşlarını çattı. Rahibeler Meclisi'ndekiler sadakatin nerede olduğunu biliyorlardı!

Ama hiç kimse... hiç kimse! Onu bu gözlemci komuta görevinden uzaklaştıramazdı. Muhalefetin de hakları vardı!

Onun düşüncelerin! Teg bile açıkça fark etti. Schwangyu yanlarından ayrılırken kadının sırtındaki kasılma Teg'in dikkatini çekti.

"Rahibe'nin Rahibe'ye düşman olması kötü bir şey" dedi Odrade. Teg muhafız yüzbaşısına, orayı terk etmesini emreder bir el işareti yaptı. *Yalnız*, dedi Odrade. *Yalnız olacak*. Odrade'ye, dedi ki Teg: "Burası bana ait yerlerden biridir. Burada bizi gözetleyen ne bir casus ne de başka bir araç var."

"Benim istediğim de buydu" dedi Odrade.

"Orada bir servis odamız var." Teg başıyla sol tarafı gösterdi. "Mobilyalar, hatta köpekkoltuklar bile var, eğer isterseniz."

"Onların bana sarılmaya kalkmasından nefret ederim" dedi kadın. "Burada konuşamaz mıyız?" Teg'in koluna girdi. "Belki biraz yürüyebiliriz. O gemide oturmaktan her tarafım tutuldu."

"Bana söyleyeceğiniz şey nedir yahu?" diye sordu Teg, gezerlerken.

"Benim anılarım seçilerek elenmiş değil artık" dedi Kadın. "hepsi var şimdi bende; yalnızca dişi tarafındakiler, tabii."

"Öyle mi?" Teg dudaklarını büzdü. Böyle bir uvertürü beklemiyordu. Odrade daha çok, konuya doğrudan girecek biri gibi görünüyordu.

"Taraza sizin Atreides Manifestosu'nu okuduğunuzu söylüyor. iyi. Bu manifesto birçok çevreyi alt üst edecek, biliyorsunuz."

"Schwangyu bunu siz Atreideslere karşı sert bir yergi konusu haline getirdi zaten."

Odrade Teg'e ciddi bir yüzle baktı. Teg, raporlarda hep belirtildiği gibi, heybetini korumaktaydı; ama Odrade raporlar olmadan da biliyordu bunu.

"İkimiz de Atreides'iz; siz de, ben de" dedi Odrade. Teg tam alarma geçti.

"Anneniz bunu size bütün ayrıntılarıyla anlatmış" dedi Odrade, "okuldan ilk izninizi alıp Larnaeus'a geri döndüğünüzde."

Teg durdu ve kadına baktı. Nereden biliyordu bu kadın bunu? Bildiği kadarıyla, kendisine yabancı olan bu Darwi Odrade'yle daha önce hiç karşılaşmış ve konuşmuş değildi. Yoksa Teg, Rahibeler Meclisi'nde yapılan özel tartışmalara mı konu olmuştu? Teg susarak kadını konuşmayı sürdürmeye zorladı.

"Bir adamla benim doğum annem arasındaki bir konuşmayı aktarayım" dedi Odrade. "Yataktalar ve adam diyor ki; 'Bir zamanlar kendimi bağımsız biri, askere gitmemekte ve kendi istediği yerde savaşmakta serbest biri sandığım dönemlerde Bene Gesserit'in sıkı tutsaklığından ilk kurtulduğumda birkaç tane çocuğum olmuştu."

Teg şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. Bunlar Teg'in kendi sözleriydi! Mentat belleği ona, Odrade'nin bunları bir mekanik kaydedici kadar doğru bir şekilde sakladığını söylüyordu. Hatta ses tonuyla bile!

"Devam edeyim mi?" dedi kadın, gözlerini Teg'den ayırmadan. "Pekâlâ. Adam diyor ki: 'Bu, beni Mentat eğitimine göndermelerinden önceydi tabii. İnsanın gözünü nasıl da açan bir şeydi ol Meğerse ben bir an bile Rahibeliğin gözünden kaçamamışım. Hiçbir zaman özgür biri olamamışım."

"Hatta bu sözleri söylediğim anda bile" dedi Teg.

"Doğru" Kadın, salonda yaptıkları gezintiye devam ederlerken adamın kolunu çekerek onu hızlandırdı. "Babası olduğunuz çocukların hepsi Bene Gesserit'e ait. Rahibelik, genotiplerinizin vahşi gen havuzuna karışıp gitmesine izin vermez."

"Benim bedenim Şeytana gitse de onların değerli genotipleri Rahibeliğin korumasında kalır" dedi Teg.

"Benim korumamda" dedi Odrade. "Ben sizin kızlarınızdan biriyim."

Adam onu durdurdu yine.

"Benim annemin kim olduğunu biliyorsunuz sanırım" dedi kadın. Adam cevap vermeye yeltenince elini kaldırıp onu susturdu. "İsimler gerekli değil."

Teg Odrade'nin yüzüne baktı ve birtakım belirtileri tanıdı. Anneyle kız uyuşuyordu. Ama Lucilla neydi peki?

Odrade sanki bu soruyu duymuş gibi, dedi ki: "Lucilla paralel bir üreme çizgisinden geliyor. Üreme eşleştirmesinin ne kadar dikkatlice yapıldığı gayet açıkça belli, değil mi?"

Teg boğazını temizledi. Bu yeni ifşa edilmiş kızına karşı hiçbir duygusal bağ hissetmiyordu. Kadının sözleri ve davranışlarındaki diğer önemli işaretler onun doğrudan dikkatini çekiyordu.

"Bu rasgele bir konuşma değil" dedi Teg. "Bana açıklayacakların bu kadar mı? Sanırım Baş Anne dedi ki..."

"Dahası var tabii" diye doğruladı Odrade. "Manifesto onun yazarı benim. Onu Taraza'nın emriyle ve onun ayrıntılı talimatlarına uyarak ben yazdım."

Teg kimsenin dinlemediğinden emin olmak istiyormuş gibi, büyük odada çevresine bakındı. Sesini alçaltarak konuştu: "Tleilaxu bunu her yere yayıyor!"

"Umduğumuz gibi."

"Bunu bana niçin söylüyorsun? Taraza senin beni hazırlayacağını..."

"Amacımızı bilmeniz gereken bir zaman gelecek. Taraza'nın isteği, o anda gerçekten özgür biri haline geleceğinizden, kendi kararınızı kendiniz vermenizdir."

Odrade, konuşurken, Teg'in gözlerindeki Mentat bakışlarını gördü.

Teg derin derin nefes aldı. *Bağımlılıklar ve anahtar kütükler!* Birikmiş bu verilerin hemen ötesindeki muazzam dış biçimi Mentat'ça hissetti. Bu ifşaatların yapılmasında bir evladın bir tür özel duygularının etken olduğunu bir an bile düşünmedi. Tüm Bene Gesserit eğitiminde açıkça belli olan, aşırı tutucu, dogmatik ve ritüelci bir öz vardı, bunu önlemeye yönelik bütün çabalara karşın. Odrade, Teg'in geçmişinden gelen bu kız evlat tam bir Aziz Anne'ydi, olağanüstü kas gücü ve sinirsel kontroluyla -dişi tarafındaki eksiksiz anılarıyla! Özel kişilerden biriydi ol Kimselerin aklına bile gelmemiş şiddet hilelerini bilirdi. Yine de, o benzerlik, o öz hâlâ vardı ve bir Mentat daima görürdü bunu.

Bu kadın ne istiyor?

Babası olduğumun onaylanmasını mı? İstediği bütün doğrulamaları elde etti zaten.

Teg şimdi kadını, Teg'in düşüncelerinin açığa çıkmasını böyle sabırla bekleyişini gözlerken, Aziz Anneler'in artık insan ırkının tam üyeleri olmadığının, haklı olarak, sık sık söylendiğini hatırladı. Onlar bir şekilde, ana akımın dışına çıkmışlar, belki paralel gitmişler, belki kendi amaçları doğrultusunda bazen onunla kesişmişler, ama daima yeniden ayrılmışlardı. Kendi kendilerini ayırmışlardı. Aziz Annelerin ayırıcı özelliğiydi bu; onları, türedikleri insan kitlesinden ziyade, çoktan ölmüş Tiran'a yakınlaştıran ekstra bir kimlik duygusuydu.

Ustaca idare. Onların özelliği buydu. Onlar herkesi ve her şeyi ustaca idare etmişlerdi.

"Ben Bene Gesserit'in gözü olacağım" dedi Teg. "Taraza benim, hepiniz için, insanca bir karara varmamı istiyor."

Odrade'nin sevindiği belliydi, Teg'in kolunu sıktı. "Ne babam varmış benim!"

"Senin bir baban var mı gerçekten?" dedi Teg ve ona az önceki, Bene Gesserit'in kendisini insanlıktan ayırması hakkındaki düşüncelerini anlattı.

"İnsanlığın dışı." dedi kadın. "Ne garip bir düşünce. Lonca kaptanları da asıl insanlıklarının dışında mı?"

Teg bunu düşündü. Lonca kaptanları bilinen insan biçiminden büyük ölçüde farklılaşmışlardı. Onlar uzayda doğmuşlar, tüm yaşamlarını melanj gazı depolarında geçirmişlerdi ve ilk biçimleri bozulmuş; kolları, bacakları ve birtakım organları uzamış ve yer değiştirmişti. Ama genç bir Lonca kaptanı kızışma döneminde bu depolara girmeden önce bir norma göre çiftleşebilirdi. Bu gösterilmişti. Onlar insan dışı hale gelmişlerdi ama Bene Gesserit'inki gibi değildi bu.

"Kaptanlar mental yönden seninle akraba değil" dedi Teg. "Onlar insan gibi düşünüyorlar. Uzayda bir gemiyi sevketmede, en güvenli yolu gerektiğinde kehanetle bulmada insanların kabul edebileceği bir biçim vardır."

"Bizim biçimimizi kabul etmiyor musunuz?"

"Elimden geldiğince; ama gelişiminizin bir yerinde asıl biçimin dışına kayıyorsunuz. Sanırım siz insan gibi görünmek için bile bilinçli bir çaba harcıyorsunuz. Şu anda benim kolumu, sanki gerçekten benim kızımmışsın gibi tutuşun örneğin."

"Ben senin kızınım, ama bizi böyle küçük görmene şaşırdım."

"Tam tersine: Karşınızda korkuyla karışık bir saygı duyuyorum."

"Kendi kızına karşı mı?"

"Her Aziz Anneye karşı."

"Benim sadece, daha aşağı yaratıkları ustaca idare etmek için mi var olduğumu sanıyorsun?"

"Bence senin duyguların gerçek insanlar gibi değil artık. Sende bir boşluk, kayıp bir şey var; kendi yok ettiğin bir şey bu. Sen bizlerden biri değilsin artık."

"Teşekkür ederim" dedi Odrade. "Taraza bana, senin dürüstçe cevap vermekten kaçınmayacağını söylemişti, ama ben bunu kendim de biliyordum zaten."

"Beni hazırlamaya çalıştığın şey nedir?"

"Olunca göreceksin; hepsi budur söyleyebileceğim... söylememe izin verilen."

Yine ustaca idare! diye düşündü Teg. *Lanet olsun bunlara!*

Odrade boğazını temizledi. Kadın bir şeyler daha söyleyecekmiş gibiydi, ama Teg'i odada yürütüp de tekrar onunla birlikte geriye geldiği süre boyunca konuşmadı.

Odrade Teg'in söyleyeceği şeyleri tahmin etmiş olmasına karşın Teg'in sözlerinden incinmişti. Kadın ona, kendisinin hala insana duygulara sahip olduğunu söylemek istiyordu ama Teg'in Rahibelik hakkındaki yargısı görmezden gelinemezdi.

Bize aşkı reddetmek öğretildi. Onu taklid edebiliriz ama her birimiz onu bir anda bırakabiliriz de.

Arkalarından gelen sesler vardı. Durdular ve geri döndüler, Lucilla ve Taraza gulayla ilgili gözlemlerini rasgele konuşarak bir asansör tüpünden

çıktılar.

"Ona bizden biri gibi davranmakta kesinlikle haklısın" dedi Taraza.

Teg bunu duydu, ama hiçbir yorum yapmadı iki kadının kendilerine yaklaşmasını beklerken.

Biliyor, diye düşündü Odrade. *Doğum annemi sormayacak bana. Hiçbir bağ yoktu, gerçek hiçbir etkileşim yoktu. Evet, biliyor.*

Odrade gözlerini kapattı ve belleğinin kendiliğinden, bir tablonun görüntüsünü yaratmasıyla birden irkildi. Bu şey, Taraza'nın sabah odasının duvarındaki bir boşluktaydı. Bu tablo Ixia ustalığıyla, görünmez bir plaz tabakasıyla ve hava sızdırmaz şekilde örtülü bir çerçeveyle korunmuştu. Odrade sık sık bu tablonun önünde duyurdu ve Ixialılar tarafından böylesine ustaca korunmuş bu antik tuvale elini uzatsa sanki gerçekten dokunabilirmiş duygusuna kapılırdı. *Cordeville Köşkleri.*

Ressamın bu resme verdiği isim ve ressamın kendi ismi tablonun altındaki parlak bir plaketin üzerinde korunmuştu: *Vincent Van Gogh.*

Bu şeyin tarihi öyle eskiydi ki bu tablo gibi, o çağlardan bu güne fiziksel bir izlenim göndermeye devam eden, çok ender birkaç kalıntı vardı yalnızca. Odrade bu tablonun geçirdiği yolculuklara, bunun Taraza'nın odasına sapasağlam gelmesini sağlayan peş peşe bir sürü şansı düşlemeye çalışmıştı.

Ixialılar bunu korumak ve onarmak için ellerinden geleni yapmıştı. Tabloyu seyreden kişi çerçevenin sol alt köşesindeki siyah bir düğmeye dokunabilirdi. Bunun üzerine hemen, dehanın içinde kaybolup giderdiniz; yalnızca ressamın değil, bu resmi restore eden ve korumaya alan Ixialının da dehasının içinde. Ixialı'nın adı çerçevenin üzerindeydi: Martin Buro. İnsan parmağı dokununca o nokta bir duyu projektörüne, Ixia Araştırması'nı yaratan teknolojinin selim bir yan ürününe dönüşüyordu. Buro yalnızca resmi değil, ressamı da -yani Van Gogh'un, her fırça darbesine eşlik eden duygularını da- restore etmişti. Bunların hepsi fırça darbelerinden bulunmuş ve insan hareketleriyle kaydedilmişti.

Orada, bu gösteriye kendini kaptırmış halde duran Odrade bu tabloyu kendi başına yapabileceği duygusuna kapılırdı çoğu kez.

Teg'in suçlamasını duyunca hemen bu anıyı hatırlayan Odrade, belleğinin neden gözlerinin önüne bu görüntüyü getirdiğini, o tablonun onu niçin hâlâ büyülediğini birden anlayıverdi. Çünkü o yeniden gösterimin sürdüğü kısa zaman aralığında, o köşklerin gerçek insanların yaşadığı yerler olduğunu, orada, o deli Vincent Van Gogh'un kişiliğinde kendini kaydetmek üzere duran yaşam zincirini tam anlamıyla fark ederek kendini hep tam bir insan hissediyordu.

Taraza'yla Lucilla, Teg'le Odrade'nin iki adım önünde durdular. Taraza'nın nefesinde sarımsak kokusu vardı.

"İki lokma bir şeyler yemek üzere ara verdik" dedi Taraza. "Siz bir şey istiyor musunuz?"

Bu kesinlikle yanlış bir soruydu. Odrade elini Teg'in kolundan çıkardı. Çabucak döndü ve gözlerini kol yenleriyle sildi. Tekrar Teg'e bakınca onun yüzünde bir şaşkınlık gördü. Evet, diye düşündü Odrade, *gerçek gözyaşı bunlar!*

"Sanırım burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık" dedi Taraza.

"Senin Rakis'e yollanmanın zamanıdır Dar."

"Geçti bile" dedi Odrade.

*

Hayat kendini destekleyecek nedenler bulamaz, kibarca bir karşılıklı saygının kaynağı olamaz her birimiz ona bu nitelikleri vermeye kararlı olmadıkça.

Chenoeh: "II. Leto'yla Konuşmalar"

Bölünmüş Tanrı'nın Başrahibi Hedley Tuek, Stiros'a gittikçe sinirleniyordu. Stiros, Başrahibin makamına bizzat oturmayı umut edemeyecek kadar yaşlıydı ama onun oğulları, torunları, bir sürü yeğeni vardı. Stiros kişisel hırslarını ailesine de geçirmişti. Kinik bir adamdı Stiros. Rahiplikte "bilimsel topluluk" denen, çok sinsi ve çok geniş bir etkinliğe sahip, güçlü bir fraksiyonu temsil ediyordu. Bunlar neredeyse kâfirliğe varacak kadar tehlikeli bir sapma gösteriyorlardı.

Tuek birkaç tane Başrahibin çölde kaybolduğunu hatırladı; üzücü kazalardı bunlar. Stiros ve fraksiyonu böyle kazalar yaratabilirlerdi.

Keen'de bir ikindi vaktiydi ve Stiros henüz çekip gitmişti apaçık bozuk bir halde. Stiros, Tuek'in çöle gidip Sheeana'nın yeni girişimini bizzat izlemesini istiyordu. Garip bir davet. Tuek bunu reddetti.

İmalarla, Sheeana'nın davranışına yönelik muğlak göndermelerle ve Bene Gesserit'e karşı sözlü saldırılarla dolu bir tartışma başladı. Rahibelik'ten oldum olası kuşkulanan Stiros ansızın bir nefret takınmıştı Rakis'teki Bene Gesserit Kale'sinin yeni komutanı şu... neydi o kadının ismi? Ah, evet; Odrade. Garip bir isim, ama Rahibeler böyle garip isimler alırdı sık sık. Onların ayrıcalığıydı bu. Tanrı, Bene Gesserit'in temelde var olan iyiliğine karşı en ufak bir şey söylememişti. Tek tek Rahibelere karşı, evet; ama Rahibelik Tanrı'nın Kutsal Görüş'ünü paylaşmıştı.

Tuek Stiros'un Sheeana'dan söz ediş tarzından hoşlanmıyordu. Kinik. Sonunda Tuek, Stiros'u burada, büyük atların ve Bölünmüş Tanrı görüntüsünün bulunduğu Sanctus'da duyurulan bildirilerle susturmuştu. Prizmatik ışın düzenleyiciler, yanan melanjdan çıkan tütsülerin, altarda sonlanan uzun direklerin oluşturduğu çift hattın arasından yükselen dumanlarının içinden geçen ince ışık kamaları yolluyordu. Tuek bu ortamda söyleyeceği sözlerin doğrudan Tanrı'ya varacağını biliyordu.

"Tanrı, bizim bugünkü Siona'mızla faaliyet gösteriyor" demişti Tuek Stiros'a, yaşlı Konsey üyesinin yüzündeki şaşkınlığı fark ederek. "Sheeana Siona'nın, Tanrı'yı bugünkü Bölünmüş Hallerine getiren o araç insanın canlı hatırasıdır."

Stiros öfkelendi ve tüm Konsey üyelerinin karşısında tekrarlamaya cesaret edemeyeceği şeyler söyledi. Tuek'le uzun sürmüş arkadaşlığını fazlasıyla kötüye kullandı.

"Sana diyorum ki Sheeana burada oturup duruyor, çevresindeki bir sürü yetişkin de temize çıkarmaya çalışıyor kendini bu kıza ve..."

"Ve Tanrı'ya!" Tuek böyle sözlerin ağızdan çıkmasına izin veremezdi.

Stiros Başrahibe doğru eğilerek, tahta törpüler gibi sesiyle dedi ki: "Bu kız, kendi düş gücü neyi isterse ona göre uyarlanmış bir eğitim sisteminin ortasında kurulmuş oturuyor. Bir dediğini iki etmiyoruz onun!"

"Etmeyeceğiz de."

Stiros, Tuek sanki hiçbir şey söylememiş gibi devam etti: "Cania ona Dar-es-Balat kayıtlarını vermiş!"

"Ben Kader Kitabı'yım" diye, monoton bir sesle okudu Tuek, Tanrı'nın, Dar-es-Balat buluntularındaki sözlerinden alıntı yaparak.

"Aynen böyle! Ve kız bütün bu sözleri duyuyor!"

"Bu seni neden rahatsız ediyor?" diye sordu Tuek en sakin tonuyla.

"Biz *onun* bilgisini sınamıyoruz. O *bizimkini* sınıyor!"

"Tanrı böyle istiyor demek."

Stiros'un yüzündeki acı öfke görmezden gelinecek gibi değildi. Tuek bunu gördü ve yaşlı Konsey üyesinin sıralayacağı yeni iddiaları bekledi. Bu tür iddiaların kaynaklar korkunç genişti tabii ki. Tuek bunu yadsımıyordu. Önemli olan, yorumdu. En son yorumu Başrahibin yapması gerekliliği de bu yüzdendi. Rahiplik, tarihe bakış tarzlarına rağmen (yahut belki de bu yüzden), Tanrı'nın Rakis'te nasıl yerleştiği konusunda çok şey biliyordu. Ellerinde Dar-es-Balat ve onun tüm içeriği -evrenin bilinen en eski yok-odası vardı. Dar-es-Balat, Şeyh-hulud'un yemyeşil Arrakis gezegeninden Çöl Rakis'e evrildiği binlerce yıl boyunca kumların altında beklemişti. Rahiplik o Kutsal Buluntu sayesinde Tanrı'nın kendi sesini, O'nun basılmış

sözlerini ve hatta holofotolarını bulmuştu. Bunlar her şeyi açıklıyordu ve rahipler Rakis'in çöl yüzeyinin gezegenin ilk biçimini, Kutsal Bahar'ın bilinen tek kaynağı olduğu o ilk baştaki halini yeniden gösterdiğini biliyorlardı.

"Bu kız Tanrı'nın ailesini soruyor" dedi Stiros. "Neden sorsun ki eğer..."

"Bizi sınıyor. Onlara layık oldukları yeri veriyor muyuz? Aziz Anne Jessica'dan oğlu Muad'dib'e, ondan da onun oğlu II. Leto'ya -göklerin Kutsal Üçlüsü."

"Leto III" diye mırıldandı Stiros. "Sardokarların elinde can veren diğer Leto nedir peki? O ne olacak?"

"Dikkat et Stiros" dedi Tuek monoton bir sesle. "Benim büyük dedem bu sorun hakkında bu makamdan duyuruda bulunmuştu. Bölünmüş Tanrımız, Üstünlük'e aracılık etmek için göklerde kalan Kendi parçasıyla yeniden bedenlendi. O zaman O'nun o parçası isimsiz hale geldi, Tanrı'nın Gerçek Özü'nün daima öyle olması gerekirdi!"

"Oh?"

Tuek ihtiyarın sesindeki korkunç kinizmi fark etti. Stiros'un sözleri tütsü dolu havada titriyor gibiydi ve korkunç bir karşılığı davet ediyordu.

"O halde niçin o kız Letomuzun Bölünmüş Tanrı'ya nasıl dönüştüğünü sordu?" diye diretti Stiros.

Stiros Kutsal Başkalaşımı mı sorguluyordu? Tuek şaşırmıştı. "Zamanla, Sheeana bizi aydınlatacak" dedi.

"Bizim yetersiz açıklamalarımız onda hüsran yaratmış olsa gerek" diye alay etti Stiros.

"Çok ileri gidiyorsun Stiros!"

"Sahi mi? Onun, kum alabalıkları Rakis'in suyunun çoğunu içlerinde nasıl hapsettiler de çölü yarattılar, diye sormasını aydınlatıcı bulmuyorsun öyle mi?"

Tuek artan öfkesini gizlemeye çalıştı. Stiros rahiplikteki güçlü bir fraksiyonu temsil ediyordu, fakat onun ses tonu ve kullandığı sözler Başrahiplerin çok önce yanıtlamış olduğu soruları gündeme getiriyordu. II. Leto'nun Başkalaşımı, her biri O'nun Parçalarından birini alıp götüren

sayısız kum alabalığını doğurmuştu. Kum alabalığından, Bölünmüş Tanrı'ya: Bu ardıllık biliniyor ve buna tapılıyordu. Bunu Sorgulamak Tanrı'yı inkâr etmekti.

"Sen otur oturduğun yerde ve hiçbir şey yapma!" diye suçladı Stiros. "Bizler rehin olduk bu..."

"Yeter!" Tuek bu ihtiyarın kinizmini daha fazla dinlemek istemiyordu. Tüm vakarını takınarak Tanrı'nın sözlerini söyledi.

"Efendinin sizin yüreğinizdekini gayet iyi bilir. Ruhunuz bugün size doğruyu göstermeye yeter. Bana tanıklar gerekli değil. Ama siz ruhunuzu değil, öfkenizi ve gazabınızı dinliyorsunuz."

Stiros bozulmuş bir halde çekip gitti.

Tuek epey bir süre düşündükten sonra beyaz, altın ve mor renkli, en iyi cüppesine büründü. Sheeana'yı ziyarete gitti.

Sheeana merkez rahip kompleksinin çatısındaki bahçedeydi, yanında da Cania ve diğer iki kişi daha vardı -Tuek'in özel hizmetinde görevli Baldik adında genç bir rahip ve Tuek'in gözüne girmek için biraz fazla Aziz Anne gibi davranan, Kipuna adında bir memur rahibe. Rahibeliğin burada casusları vardı, tabii ki ama Tuek bunun farkına varmaktan pek hoşlanmıyordu. Kipuna Sheeana'nın fiziksel eğitiminin çoğunu üstlenmişti ve çocukla memur rahibenin arasında, Cania'yı kıskandıran bir dostluk oluşmuştu. Ama Cania da Sheeana'nın emir verme tarzını kabullenmemişti.

Dördü, hemen hemen bir vantilatör kulesinin gölgesindeki taş bir sıranın yanında ayakta duruyorlardı. Kipuna Sheeana'nın sağ elini tutmuş, çocuğun parmaklarını oynatıyordu. Sheeana'nın boyu uzuyordu, Tuek bunu fark etti. Kız Tuek'in sorumluluğuna gireli altı yıl olmuştu. Tuek kızın büyümeye başlayan göğüslerinin cüppesinde yaptığı çıkıntıları görüyordu. Çatıdaki bahçede en ufak bir esinti yoktu ve Tuek havanın ağırlığını ciğerlerinde hissetti.

Tuek, emrettiği güvenlik düzenlemelerinin savsaklanmadığından emin olmak için bahçede çevresine bakındı. Tehlikenin nereden geleceğini kimse bilemezdi. Tuek'in kendi kişisel muhafızlarından dördü, çok iyi silahlanmış fakat bunu gizlemiş bir halde, çatıdaki bahçeyi belli aralıklarla bölüşmüşlerdi -her biri bir köşedeydi. Bahçeyi çevreleyen korkuluk yüksekti, muhafızların ancak başları kenarın üzerinde kalıyordu. Bu rahiplik

kalesinden daha yüksek olan tek yapı, Keen'in, yaklaşık bin metre batıdaki birinci rüzgâr kapanıydı.

Tuek verdiği güvenlik emirlerinin yerine getirilmiş olduğu gayet açıkça görüldüğü halde yine de bir tehlike sezdi. Onu Tanrı mı uyarıyordu yoksa? Stiros'un kinizminden duyduğu rahatsızlık hata devam ediyordu. Stiros'u bu kadar serbest bırakmak hata mıydı?

Sheeana Tuek'in geldiğini gördü ve Kipuna'nın direktifleriyle yaptığı garip parmak bükme egzersizlerini bıraktı. Çocuk, bilinçli bir sabır gösterdiğini her haliyle belli ederek, bakışları Başrahip'te sabitlenmiş halde sessizce durup bekledi ve yanındakileri de dönüp onun baktığı yere bakmak zorunda bıraktı.

Sheeana Tuek'i korkutacak bir tip gibi görmüyordu. Anlamadığı bazı fanfinfon sorular sormasına rağmen bu ihtiyarı seviyordu. Ve hele adamın verdiği cevaplar! Sheeana sırf tesadüf eseri, Tuek'i en çok rahatsız eden soruyu bulmuştu.

"Neden?"

Tuek'in yanında bulunan rahiplerin bazıları Sheeana'nın sorusunu yüksek sesle, "Buna neden inanıyorsunuz?" diye yorumlamışlardı: Sheeana bunu hemen kavradı ve bundan sonra Tuek'e ve diğerlerine sorduğu soruların şekli hep aynıydı.

"Buna neden inanıyorsunuz?"

Tuek Sheeana'ya iki adım kala durdu ve eğildi "İyi günler Sheeana." Boynunu cüppesinin yakasına dayayıp sinirli bir şekilde döndürdü. Omuzlarında güneşin sıcaklığını hissetti ve bu çocuğun bu bahçeye neden böyle sık sık çıktığını düşündü.

Sheeana Tuek'e soru soran bakışlarını sürdürdü. Bu bakışın Tuek'i tedirgin ettiğini biliyordu.

Tuek boğazını temizledi. Sheeana ona böyle baktığında hep aynı şeyi düşünürdü: *Onun gözleriyle bana bakan Tanrı mı yoksa?*

Cania "Sheeana bugün Balıkla Konuşanlar hakkında bir şeyler sordu" dedi.

Tuek en tatlı dilli haliyle "Tanrı'nın Kutsal Ordusu" dedi.

"Hepsi kadın mı?" diye sordu Sheeana. Kız sanki buna inanamıyormuş gibi konuşuyordu. Rakis toplumunun en alt tabakasındakilere göre, Balıkla Konuşanlar eski tarihten kalma bir isim, Kıtlık Zamanı'nda dışarı atılmış insanlardı.

Bu kız beni sınıyor, diye düşündü Tuek. Bugün o ismi taşıyanların Rakis'te sadece, hem erkeklerden hem de kadınlardan oluşan ufak bir ticaret-casusluk delegasyonu vardı. Antik kökenleri, çoğunlukla Ix'in bir gücü yerine geçen bugünkü faaliyetleri yönünden artık önem taşımıyordu.

"Erkekler, Balıkla Konuşanlar'a daima bir danışman kapasitesiyle hizmet ederler" dedi Tuek. Sheeana'nın nasıl bir tepki vereceğini dikkatlice gözledi.

"Yani Duncan Idaholar daima vardı" dedi Cania..

"Evet, evet, elbette; Duncanlar." Tuek kaşlarının çatılmasını önlemeye çalıştı. Bu kadın hep böyle sözünü kesiyordu! Tuek Tanrı'nın Rakis'teki tarihsel varlığının bu yönünün hatırlatılmasından hoşlanmamıştı. Tekrarlayan gula ve onun Kutsal Ordudaki pozisyonu Bene Tleilax'a karşı bir ilgi iması taşıyordu. Ama Balıkla Konuşanların elbette Tanrı'nın emriyle hareket ederek Duncanlar'ı zarardan korudukları gerçeğinden kaçış yolu yoktu. Duncanlar kutsaldı, kuşku yoktu bundan; ama özel bir kategoride. Tanrı'nın kendi sözlerine göre O, bazı Duncanları bizzat öldürmüş, belli ki onları hemen cennete *göndermişti*.

"Kipuna bana Bene Gesserit'ten söz ediyordu" dedi Sheeana.

Çocuğun aklı nasıl da daldan dala atlıyordu!

Tuek boğazını temizledi ve Aziz Annelere karşı kendi kararsız yaklaşımını hatırladı. Azizlik, Azize Chenoeh gibi, "Tanrı'nın Sevgilisi olanlar için istenmişti. Ve ilk Başrahip, Kutsal Hwi Noree'nin, yani Tanrı'nın Gelini'nin nasıl gizli bir Aziz Anne olduğu yolunda mantıklı bir açıklama getirmişti. Rahiplik, bu özel durumlara hürmeten Bene Gesserit'e karşı, başlıca sonucu Rahibeliğe melanjı Tleilaxu tarafından konmuş fiyatın gülünç denecek kadar düşüğüne satmak olan, tedirginlik verici bir sorumluluk duyuyordu.

Sheeana en ustaca konuşma tarzıyla "Bana Bene Gesserit'ten söz et Hedley" dedi.

Tuek, Sheeana'nın etrafındaki yetişkinlere, yüzlerinde bir tebessüm varsa yakalamak için sertçe baktı. Ona bu şekilde, ilk ismiyle hitap eden Sheeana'ya nasıl davranacağını bilmiyordu. Bu, bir anlamda alçaltmaydı. Ama başka bir açıdan da, kız böyle samimi davranarak onu onurlandırmıştı.

Tanrı beni fena halde sınıyor, diye düşündü.

"Aziz Anneler iyi insanlar mıdır?" diye sordu Sheeana.

Tuek içini çekti. Tüm kayıtlar, Tanrı'nın Rahibelik hakkında bazı şeyleri söylemeden bıraktığını gösteriyordu. Tanrı'nın sözleri dikkatle incelenmiş ve sonunda Başrahibin yorumuna sunulmuştu. Tanrı, Rahibeliğin, Altın Yolunu tehdit etmesine izin vermemişti. Bu kadarı açıkça belliydi.

"Onların çoğu iyidir" dedi Tuek.

"En yakındaki Aziz Anne nerede?" diye sordu Sheeana.

"Burada, Keen'deki Rahibelik Büyükelçiliğinde" dedi Tuek.

"O kadını tanıyor musun?"

"Bene Gesserit Kalesinde bir sürü Aziz Anne var dedi Tuek.

"Kale nedir?"

"Buradaki evlerine verdikleri isim bu."

"Orada yönetici durumunda bir Aziz Anne vardır muhakkak. Onu tanıyor musun?"

"Ondan öncekini tanıyorum, Tamalane'yi; ama şimdiki yeni. Daha henüz geldi. Adı Odrade."

"Komik bir isim."

Tuek de böyle düşünüyordu, ama, "Tarihçilerimizden biri, bunun Atreides adının aldığı bir biçim olduğunu söyledi" dedi.

Sheeana bunu düşündü. *Atreides. Şeytan'ı yaratan* aileydi bu. Atreideslerden önce sadece Fremenler ve Şeyh-hulud vardı. Sheeana'nın halkının rahiplerin tüm yasaklamalarına karşın koruduğu Sözlü Tarihte Rakis'teki en önemli kişilerin neyi yarattıkları ilâhi gibi okunurdu. Sheeana bu isimleri köyünde birçok gece duymuştu.

Muad'dib yarattı Tiran'ı."

"Tiran yarattı Şeytan'ı."

Sheeana, Tuek'le gerçeği tartışmaktan hoşlanmadığını fark etti. Zaten adam bugün yorgun görünüyordu. Sheeana "Bana bu Aziz Anne Odrade'yi getirin" dedi sadece.

Kipuna şeytanca gülümsemesini eliyle gizledi.

Tuek şaşkın bir halde bir adım geriledi. Böyle bir isteği nasıl yerine getirebilirdi? Rakis Rahipliği bile Bene Gesserit'e emir veremezdi! Rahibelik bunu reddederse ne olacaktı peki? Bunun karşılığında melanj hediye etse olur muydu? Ama bu da bir zayıflık belirtisi sayılabilirdi. Aziz Anneler pazarlık etmeye kalkabilirdi! Rahibeliğin soğuk bakışlı Aziz Annelerinden daha güçlü bir pazarlıkçı anasından doğmamıştı daha. Bu yenisi, Odrade'yse en beterlerinden biri gibi görünüyordu.

Tüm bu düşünceler Tuek'in aklından bir anda geçiverdi.

Cania söze girerek, gerek duyduğu yaklaşımı Tuek'e verdi. "Belki Kipuna Sheeana'nın davetini iletebilir" dedi Cania.

Tuek genç memur rahibeye bir bakış fırlattı. Evet! Kipuna'nın Bene Gesserit'e casusluk yaptığından kuşkulanan (aralarında, tabii ki Cania'nın da bulunduğu) birçok kişi vardı. Elbette, Rakis'teki herkes birilerine casusluk yapardı. Tuek Kipuna'ya bakıp başıyla onaylarken en nazik gülümsemesini takındı.

"Tanıdığınız bir Aziz Anne var mı Kipuna?"

"Bazılarını tanırım Başrahip Efendimiz" dedi Kipuna.

En azından, gerekli hürmeti gösteriyor hâlâ!

"Mükemmel" dedi Tuek. "Sheeana'nın bu nazik davetinin Rahibelik Büyükelçiliğine ulaştırılması girişimine önayak olmanızı rica edebilir miyim?"

"Naçizane, elimden geleni yaparım Başrahip Efendimiz."

"Yaparsınız, eminim!"

Kipuna Sheeana'ya doğru gururla dönmeye başladığı anda, başardığını bilmenin kıvancı büyüyordu içinde. Sheeana'nın isteğini uyandırmak gülünç denecek kadar kolay olmuştu. Rahibelik tarafından sağlanan teknikler

sayesinde. Kipuna gülümsedi ve konuşmak üzere ağzını araladı. Sheeana'nın yaklaşık kırk metre arkasındaki balkon korkuluğundaki bir hareket Kipuna'nın dikkatini çekti birden. Orada, güneşte parlayan bir şey vardı. Bir şey; ufak ve...

Kipuna boğuk bir çığlıkla Sheeana'yı kaptı, ürkmüş Tuek'in üzerine fırlattı ve "Kaç!" diye bağırdı. Hemen ardından da, hızla artan parlaklığa -uzun bir şiga telinin ucundaki küçük bir sondaya- doğru koştu.

Tuek daha genç günlerinde beyzbol oynamıştı. Sheeana'yı içgüdüsel olarak tuttu, bir an tereddütte kaldı, sonra tehlikeyi fark etti. Kıvranan, karşı koyan kızı kollarında tutup hızla geri döndü, merdiven kulesinin açık kapısından içeriye koştu hemen.

Arkasından kapının hızla kapandığını ve bir adım gerisinden gelen Cania'nın hızlı ayak seslerini duydu.

"N'oluyor? N'oluyor?" diye bağıran Sheeana Tuek'in göğsüne yumruk atıyordu bir yandan.

"Sus Sheeana! Sus!" Tuek ilk merdiven sahanlığına gelince durdu. Bu sahanlıktan, binanın merkezine giden hem bir paraşüt hem de bir süspansor inişi vardı. Cania Tuek'in yanında durdu. Soluk alışları daracık yerde yüksek sesle duyuluyordu.

"Kipuna'yı ve iki tane muhafızınızı öldürdü" dedi Cania, soluğu kesilerek. "Biçti onları! Gözümle gördüm. Tanrı bizi korusun!"

Tuek'in kafası girdap gibiydi. Hem paraşüt hem de süspansor iniş sistemi, kule içinden geçen, etrafı kapatılmış solucan delikleriydi. Sabote edilebilirlerdi. Çatıdaki saldırı çok daha karmaşık bir planın sadece bir ögesi olabilirdi.

"Bırak beni!" diye tutturdu Sheeana. "Ne oluyor?"

Tuek onu yere indirip rahat bıraktı, ama eliyle kızın elini sımsıkı tutuyordu hala. Kıza eğildi "Sheeana, bak canım, birisi bizi öldürmeye çalışıyor."

Sheeana'nın ağzı sessiz bir "O" der gibi biçim aldı, sonra "Kipuna'yı öldürdüler mi?" diye sordu.

Başlarını kaldırıp çatı kapısına baktılar. Tuek'in duyduğu ornitopter sesi miydi? *Stiros!* Suikastçiler üç savunmasız insanı kolayca çöle götürebilirlerdi!

Cania'nın nefesi düzelmişti. "Bir topter sesi duydum" dedi kadın. "Buradan alınıp götürülecek miyiz yoksa?"

"Merdivenlerden aşağı inelim" dedi Tuek.

"Ama...

"Dediğimi yap!"

Tuek Sheeana'nın elini sımsıkı tutarak bir aşağıki sahanlığa indi. Bu sahanlıkta paraşüt ve süspansor girişlerinden başka, geniş ve dönemeçli bir koridora açılan bir de kapı vardı. Kapıdan geçince birkaç adım ötede Sheeana'nın, bir zamanlar Tuek'e ait olan lojmanının girişi vardı. Ama Tuek yine tereddüt etti.

"Çatıda bir şeyler oluyor" diye fısıldadı Cania.

Tuek, yanındaki korkmuş, suskun çocuğa baktı. Kızın elinin terlediğini hissediyordu.

Evet, çatıda bir gürültü vardı -bağırtılar, alev makinelerinin ıslık gibi sesleri, bir sürü koşuşturma! Artık göremedikleri çatı kapısı kırılarak açıldı. Bu, Tuek'e kararını verdirdi. Kapıyı hızla açıp koridora koştu ve üçgen biçiminde, sıkışık nizamda dizilmiş bir grup kalabalık kara cüppeli kadının kollarında buldu kendini. Tuek bomboş bir hezimet duygusuyla, üçgenin ucundaki kadını tanıdı: *Odrade!*

Birisi Sheeana'yı Tuek'ten çekip aldı ve cüppeli tiplerden oluşan kalabalığın içine ittirdi. Tuek ve Cania daha seslerini çıkarmadan ağızları ellerle kapatıldı. Diğer eller de onları koridorun duvarına dayayıp ellerini bağladı. Cüppelilerden bazıları kapıdan geçip merdivenlerden yukarıya çıktılar.

"Çocuk emniyette ve şu anda en önemli şey budur" diye fısıldadı Odrade. Tuek'in gözlerine baktı. "Bağırma sakın." Tuek'in ağzındaki el çekildi. Odrade Ses kullanarak "Çatıda olanları anlat bana!" dedi.

Tuek bu emre, hiçbir şeyi gizlemeden itaat ederken buldu kendini. "Arkasında uzun bir şiga teli bulunan bir sonda. Balkon korkuluğunun

üzerinden geldi. Kipuna gördü bunu ve..."

"Kipuna nerede?"

"Öldü. Cania görmüş." Tuek Kipuna'nın tehlikenin üzerine nasıl cesaretle gittiğini anlattı.

Kipuna öldü! diye düşündü Odrade.

Kayıptan duyduğu şiddetli öfkeyi gizledi. Ne yazık. Böyle cesurca bir ölümü takdir etmek gerekirdi; ama kayıp! Böyle bir cesaret ve adanmışlık Rahibeliğe her zaman gerekliydi, ama Kipuna'nın sahip olduğu genetik sağlık da gerekliydi. *Gitti, bu sakar aptallar alıp götürdü.*

Odrade'nin bir işaretiyle Cania'nın ağzındaki el çekildi. "Gördüklerini anlat bana" dedi Odrade.

"Sonda şiga telini kırbaç gibi savurup Kipuna'nın boynuna doladı ve..." Cania titredi.

Bir patlamanın boğuk gürültüsü yankılandı üstlerinde, sonra sessizlik çöktü. Odrade elini salladı. Cüppeli kadınlar koridor boyunca dağıldılar, sessizce hareket ederek dönemecin ötelerinde gözden kayboldular. Tuek'le Cania'nın yanında sadece Odrade'yle, yüzlerinden şiddet okunan, buz gibi bakışlı diğer iki genç kadın kaldı. Sheeana görünürdeki hiçbir yerde yoktu.

"Bu işin içinde Ixialılar var" dedi Odrade.

Tuek onayladı. O *kadar şiga teli... "Çocuğu* nereye götürdünüz?" diye sordu.

"Onu koruyoruz" dedi kadın. "Sakin ol." Başını yana eğdi, dinliyordu.

Cüppeli bir kadın koridorun dönemecinden hızla geri geldi ve Odrade'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Odrade hafiften gülümsedi.

"Geçti" dedi Odrade. "Sheeana'ya gidiyoruz."

Sheeana, lojmanın baş odasındaki, yumuşak yastıklarla desteklenmiş mavi bir koltukta oturuyordu. Siyah cüppeli kadınlar kızın arkasında koruyucu bir yay oluşturacak şekilde duruyorlardı. Çocuk Tuek'e, saldırının ve kaçıp kurtulmanın şokundan epeyi kurtulmuş, ama gözleri heyecanla ve sorulmamış sorularla parlıyor gibi geldi. Sheeana'nın dikkati Tuek'in

sağındaki bir şeye yöneldi. Tuek de durup oraya baktı ve gördüğü şey karşısında nefesi tıkandı.

Çıplak bir erkek bedeni duvarın dibinde garip bir pozisyonda yatıyordu; boynu, çenesi sol omzundan geriye gidecek kadar dönmüştü. Açık gözleri boşluğa bakıyordu.

Stiros!

Stiros'un belli ki şiddetle çekilmiş cüppesinin yırtık parçaları cesedin ayaklarının dibinde duruyordu.

Tuek Odrade'ye baktı.

"Bu, *işin* içindeydi" dedi kadın. "Ixialılarla Surat Oynatıcılar da vardı."

Tuek kurumuş boğazıyla güçlükle yutkundu.

Cania Tuek'in yanından geçip cesede doğru atıldı. Tuek kadının yüzünü görmüyordu ama Cania'nın varlığı ona, gençlik günlerinde Stiros'la Cania arasında bir şeylerin geçmiş olduğunu hatırlattı. Tuek içgüdüsel bir şekilde yürüdü ve Cania'yla, koltuğunda oturan çocuğun arasına girdi.

Cania cesedin önünde durdu ve ayağıyla dürttü. Dönüp şeytanca bir yüzle Tuek'e baktı. "Gerçekten ölüp ölmediğinden emin olmak istedim" dedi.

Odrade yanındakilerden birine baktı. "Cesedi yok edin." Sheeana'ya baktı. Tapınak kompleksine yapılan saldırıyla uğraşacak taarruz güçlerini buradan yönettiğinden beri, Odrade'nin çocuğu daha dikkatli incelemesi için ilk fırsattı bu.

Tuek Odrade'nin arkasından dedi ki: "Aziz Anne, açıklar mısınız lütfen bu..."

Odrade arkasına dönmeden onun sözünü kesti. "Sonra."

Tuek'in sözleriyle Sheeana'nın yüz ifadesi canlandı. *"Sanırım* sen bir Aziz Annesin!"

Odrade başıyla onayladı sadece. Ne harika bir çocuk. Odrade, Taraza'nın lojmanındaki eski resmin karşısında dururken yaşadığı duyguları hissetti. O sanat yapıtındaki ateş Odrade'yi esinlendiriyordu şimdi. Vahşi bir esin! Deli

Van Gogh'un mesajıydı bu. Muhteşem bir düzene sokulmuş kaos. Rahibeliğin finalinin bir parçası değil miydi bu?

Bu çocuk benim tuvalim, diye düşündü Odrade. Elinin o antik fırçanın hissiyle uyuştuğunu hissetti. Burun delikleri yağın ve boyaların kokusuyla tutuştu.

"Beni Sheeana'yla yalnız bırakın" diye emretti Odrade, "Herkes dışarı."

Tuek karşı çıkmaya kalkıştı, ama Odrade'nin cüppelilerinden biri kolunu kavrayınca sustu. Odrade Tuek'e baktı.

"Bene Gesserit sana daha önce de yardım etmişti" dedi kadın. "Bu kez hayatını kurtardık."

Tuek'in kolunu tutan kadın onu çekerek götürdü.

"Tuek'in sorularına cevap ver dedi Odrade. "Ama başka bir yerde yap bunu."

Cania Sheeana'ya doğru bir adım attı. "Bu çocuk benim..."

"Çekil!" diye bağırdı Odrade havlar gibi; tüm Ses gücünü yüklemişti emrine.

Cania donup kaldı.

"Onu sarsak suikastçilere kaptıracaktın az daha!" dedi Odrade Cania'ya bakarak. "Sheeana'yla tekrar bir araya gelme fırsatına sahip olup olamayacağını düşüneceğiz."

Cania'nın gözlerinde yaşlar belirdi, ama Odrade'nin suçlaması yenilir yutulur gibi değildi. Cania döndü ve diğerleriyle birlikte çekip gitti.

Odrade bakışlarını her şeyi dikkatle süzen çocuğa çevirdi.

"Seni uzun zamandır bekliyorduk" dedi Odrade. "Bu aptallara seni tekrar kaptırma fırsatını vermeyeceğiz."

*

Yasa daima, icra gücüne göre taraf sever. Asıl soru "Tokadı yiyecek olan kim?" olduğunda ahlâkın ve legal inceliklerin bununla pek bir ilgisi yoktur.

Bene Gesserit Konsey Tutanağı
Arşiv # XOX232

Teg, Taraza ve grubu Gammu'yu terk eder etmez hemen işlerine girişti. Schwangyu'yu guladan uzak tutarak plânlanacak yeni bazı Kale içi işler. Ve Taraza'nın emirleri:

"Schwangyu, istediği her şeyi gözleyebilir. Ama müdahale edemez?

Teg, işin büyük baskısına karşın, zaman zaman kendini yüzer gezer endişelere kapılıp boşluğa bakarken buluyordu. Yaşadığı, Taraza'yla grubunu Lonca gemisinden kurtarma olayı ve Odrade'nin garip ifşaatları Teg'in oluşturduğu hiçbir veri sınıflamasına uymuyordu.

Bağımlılıklar... anahtar kütükler...

Teg kendini çalışma odasında oturmuş halde buldu; önünde projekte edilmiş görev çizelgesi ve onaylanacak vardiya değişiklikleri duruyordu ve bir an, zaman, hatta gün konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak bir süre sonra kendine gelebildi.

Sabahın körüydü. Taraza ve grubu gideli iki gün olmuştu. Yalnızdı. Evet, Patrin Duncan'ın bugünkü eğitim programını üstlenmiş ve Teg'i komuta kararlan hakkında düşünmek için serbest bırakmıştı.

Oturduğu çalışma odası yabancı gibi geldi Teg'e. Ama tek tek bakınca odadaki her bir öğeyi tanıdık buluyordu yine de. İşte şu, onun kişisel veri dolabıydı. Üniformasının ceketi, yanındaki sandalyenin arkalığına düzgün bir şekilde asılmış duruyordu. Mentat durumuna kaymak istedi, fakat aklının buna karşı direndiğini fark etti. Okul günlerinden beri böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

Okul günleri.

Taraza ve Odrade, ikisi Teg'i bir tür eğitime geri döndürmüşlerdi sanki.

Kendini eğitim.

Bağımsız bir şekilde, belleğinin ona çok önceleri Taraza'yla geçmiş bir konuşmayı sunduğunu hissetti. Nasıl da iyi hatırlıyordu. Teg tam buradaydı, kendi bellek tuzağına yakalanmış bir halde. Bir sürü karar aldıktan ve kanlı bir çatışmayı -Barandiko vakasını- engellemek için önlemler aldıktan sonra Taraza da Teg de çok yorulmuşlardı. Barandiko vakası tarihte bir hıçkırıktan başka bir şey değildi, ama o zaman, topladığı tüm enerjiyi harcamasını gerektirmişti.

Taraza anlaşma imzalandıktan sonra Teg'i yok-gemisindeki lojmanının küçük salonuna davet etti. Taraza, Teg'in zekâsına, bir uzlaşmaya zorlamada yardımcı olabilecek zayıflıkları önceden görebilme yeteneğine belirterek samimi bir şekilde konuşuyordu.

Neredeyse otuz saattir uyanık ve aktif haldeydiler ve Teg, Taraza kendi besin buzhane tertibatını tuşlarken oturma fırsatını bulduğu için seviniyordu. Tertibat, görevine sadık bir şekilde, iki uzun bardak dolusu kaymaklı kahverengi bir sıvı çıkarıverdi.

Teg, kadın ona bardağı verirken kokuyu tanıdı. Bu, Bene Gesserit'in yabancılarla pek paylaşmadığı hızlı bir enerji kaynağı, canlandırıcı bir içkiydi. Ama Taraza Teg'i bir yabancı gibi görmüyordu artık.

Teg, başı geriye eğik, Taraza'nın küçük salonunun süslü tavanına bakarak içecekten büyük bir yudum aldı. Bu yok-gemi eski bir modeldi, dekorasyona daha çok özen gösterildiği zamanlarda yapılmıştı -ağır oymalı kornişler, her tarafta barok kabartmalar.

İçeceğin tadı anılarını çocukluğuna, çocukluğundaki kuvvetli melanj infuzyonuna götürdü...

"Annem bunu bana, çok fazla enerji gerektiğinde yapardı" dedi elindeki bardağa bakarak. O anda tüm bedenin yayılan sakinleştirici enerjiyi hissediyordu.

Taraza içkisini alıp Teg'in karşısındaki köpekkoltuğa, uzun süredir aşinalığın rahatlığıyla kendini Taraza'ya uyduran o kabarık bembeyaz canlı mobilyaya oturdu. Teg'e de yeşil kumaşla döşeli geleneksel bir koltuk vermişti, ama Teg'in köpekkoltuğa fırlattığı bakışı fark etti ve gülümsedi.

"Tatlar değişir Miles." Taraza içkisini yudumladı ve içini çekti. "Benim için bu çok yorucu, fakat iyi bir işti. Durumun çok iğrenç bir hale gelmenin sınırlarında gezindiği anlar oldu."

Teg, onun rahatlamasından etkilendiğini hissetti. Onları birbirinden ayıracak, Bene Gesserit hiyerarşisindeki farklı rollerini belirleyecek hiçbir rol, hiçbir yapay maske yoktu. Kadın açıkça, samimiyetle ve hatta baştan çıkarmayı gösteren en ufak bir ima olmaksızın davranıyordu. Yani bu durum -ancak, bir Aziz Anne'yle herhangi bir karşılaşma için söylenebileceği kadar- göründüğü gibiydi.

Teg içine birden doğan bir sevinçle, Alma Mavis Taraza'yı, maskelerinden birini takınsa bile okumakta gayet ustalaştığını fark etti.

"Annen sana, öğretmesi istenenden daha fazlasını öğretmiş" dedi Taraza. "Bilge bir kadın, ama başka türlü bir kâfir. Bugünlerde hep bunların ürediğini görüyoruz."

"Kâfir mi?" Teg gücenmişti.

"Rahibelik'te özel bir şakadır bu" dedi Taraza. "Bizim Baş Anne'nin emirlerini kayıtsız şartsız yerine getirmemiz istenir. Ve biz de yerine getiririz, farklı düşündüğümüz zamanlar hariç."

Teg gülümsedi ve içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Garip bir şey" dedi Taraza, "ama seninle o küçük çatışmalara girdiğimizde sana karşı, benim Rahibelerden birine göstereceğim reaksiyonu gösterirken buluyorum kendimi."

Teg içeceğin midesini ısıttığını hissetti. Burun deliklerinde bir sızlamaya yol açtı. Boş bardağı bir sehpaya bıraktı ve bardağa bakarak konuştu "Benim en büyük kızım...

"Dimela'dan söz ediyorsun. Onu bizim almamıza izin vermeliydin Miles."

"Kararı ben vermedim."

"Ama bir tek söz etseydin..." Taraza omuzlarını silkti. "Neyse, geçmiş artık. Ne oldu Dimela'ya?"

"Benim sık sık, gereğinden fazla sizin gibi olduğum kanısında."

"Gereğinden fazla mı?"

"O bana aşırı bağlıdır Baş Anne. Gerçekten anlamıyor ilişkimizi ve..."

"Nedir bizim ilişkimiz?"

"Siz emredersiniz, ben yaparım."

Taraza Teg'e bardak kenarının üzerinden baktı. Bardağı yerine koyunca dedi ki: "Evet, sen aslında hiçbir zaman kâfir olmadın Miles. Belki... bir gün..."

Teg, Taraza'yı bu fikirlerden saptırmak için hemen söze girdi. "Dimela, uzun süre melanj kullanımının çoğu kişiyi sizin gibi yapacağı kanısında."

"Öyle mi? Garip değil mi Miles; bir geriatrik iksirin bu kadar yan etkiye sahip olması?"

"O kadar da garip gelmiyor bana."

"Hayır, tabii ki gelmiyor." Taraza bardağını bitirdi ve bir kenara koydu. "Sözünü ettiğim, yaşama eklenen büyük uzatmaların bazı kişilerde, özellikle sende, insan doğası hakkında muazzam bir bilgi birikimine yol açmasıdır."

"Daha uzun yaşayıp daha çok şey görüyoruz" dedi Teg.

"Bunun bu kadar basit olduğunu sanmıyorum. Bazıları asla hiçbir şeyi görmez. Hayat onların başından geçip gider sadece. Aptalca bir tür inattan pek vazgeçmezler ve onları bu sahte huzurlarından uzaklaştıracak her şeye hoşnutsuzluk ve öfkeyle direnirler."

"Baharın yanarı ve zararı konusunda güvenilir bir bilançoyu hiçbir zaman çıkaramadım" dedi Teg, alışılmış Mentat veri sınıflandırma işlemini kastederek.

Taraza başıyla onayladı. Onun da aynı zorlukla karşılaştığı belliydi. "Biz Rahibelik'tekiler, Mentatlara oranla, tek yönlü düşünmeye daha yatkınız" dedi kadın. "Rutinlerimiz bizi dışına atsa da koşullar var olmakta direniyor."

"Atalarımız çok uzun zamanlar önce bu sorunu yaşamışlar" dedi Teg.

"Bahardan önce farklıydı bu" dedi kadın.

"Ama onlar çok kısa yaşamışlar."

"Elli, yüz sene; bu bize pek uzun gibi gelmiyor ama yine de..."

"Kendi sürelerine daha çok şey mi sığdırıyorlardı?"

"Ah, zaman zaman çok heyecanlıydılar."

Teg fark etti; kadın ona Diğer Anılardan gözlemler sunuyordu. Teg bu antik bilgileri ilk kez paylaşmıyordu. Annesi de zaman zaman böyle anılan çıkarıp getirmişti, ama daima bir ders olarak. Taraza da şimdi bunu mu yapıyordu? Ona bir şeyler mi öğretiyordu yoksa?

"Melanj çok kollu bir canavardır" dedi kadın.

"Zaman zaman, onu hiç bulmamış olmamızı dilediğiniz oluyor mu?"

"O olmasaydı Bene Gesserit de olmazdı."

"Lonca da."

"Ama Tiran da, Muad'dib de olmazdı. Bahar, ellerinin biriyle verir, diğer hepsiyle alır."

"Bizim istediğimiz şey hangi elinde peki?" diye sordu Teg. "Asıl soru hep bu değil mi?"

"Sen garip birisin, biliyor musun Miles? Mentatların felsefeye daldığı çok enderdir. Bence senin güçlerinden biri de bu. Kuşku duyabilme yeteneğin olağanüstü."

Teg omuzlarını silkti. Konuşmanın burası onu rahatsız etmişti.

"Hoşuna gitmedi" dedi kadın. "Ama kuşkularına başvur sen yine de. Kuşku filozoflar için zorunludur."

"Zensünniler bizi buna inandırır."

"Bütün mistikler kabul eder bunu Miles, kuşkuların gücünü sakın küçümseme. Çok ikna edicidir. S'tori, kuşkuyu ve güveni aynı avucunda tutar."

Teg gerçekten çok şaşırmış bir halde "Aziz Anneler Zensünni ritüelleri mi uyguluyorlar?" diye sordu. Böyle bir şey daha önce aklından bile geçmemişti.

"Sadece bir kez" dedi kadın. "S'torinin yüceltilmiş bir biçimini başarıyoruz, tam anlamıyla. Tüm hücreleri kapsar bu."

"Bahar ıstırabı" dedi Teg.

"Annenin sana söylediğinden emindim. Ama anlaşılan, Zensünni eğiliminden hiç söz etmemiş."

Teg boğazındaki düğümü yutmaya çalıştı. Büyüleyici bir şeyi Kadın ona Bene Gesserit'in yeni bir sırrını vermişti. Bu onun, kendi annesiyle ilgili imajı da dahil olmak üzere, tüm Bene Gesserit anlayışını değiştirmişti. Onlar Teg'den uzaklaşıp, Teg'in asla izini süremeyeceği, erişilmez bir yere gitmişlerdi. Onlar Teg'i gerektiğinde bir yoldaş gibi göre-bilirdi ama, Teg onların mahrem çemberine asla giremez-di. Buna öykünmekten başka bir şey yapamazdı. Asla Muad'dib ya da Tiran gibi olamazdı.

"Kehanet" dedi Taraza.

Bu sözcük onun dikkatini başka yöne çekmişti. Kadın konuyu değiştirmiş, ama tavrını değiştirmemişti.

"Muad'dib'i düşünüyordum" dedi Teg.

"Onun gelecekle ilgili kehanetinde yanılmadığını düşünüyorsun" dedi kadın.

"Mentat öğretisi budur."

"Sesin kuşkulu çıkıyor Miles. Kehanet mi etti, yoksa yarattı mı? Kehanet öldürücü olabilir. Kâhinin kendileri için kehanette bulunmasını isteyenlerin aslında öğrenmek istedikleri, gelecek yılın balina kürkü fiyatı ya da bunun gibi dünyevi bir şeydir. O kişilerin hiçbiri kişisel yaşamının her anını kehanetle önceden öğrenmek istemez."

"Sürprizleri yani."

"Kesinlikle. Eğer önceden böyle bir bilgiye sahip olursan yaşamın anlatılmaz derecede sıkıcı hale gelir."

"Muad'dib'in yaşamı bir sıkıntı mıydı sizce?"

"Ve Tiran'ınki de öyleydi. Bizce onların tüm yaşamı kendi yarattıkları zincirleri kırmaya çalışmakla geçti."

"Ama onların inancı..."

"Filozofça kuşkularını hatırla Miles. Dikkat et! Müminin zekâsı durgunlaşır. Gelişip sınırsız, sonsuz bir evrene açılamaz."

Teg bir an sessiz kaldı. Bitkinliğin, içtiği içecek sayesinde anlık bilincinin dışına itildiğini hissetti ve düşüncelerinin yeni gelen kavramlarla bulandığını fark etti. Ona bunların bir Mentat'ı zayıflatacağı öğretilmişti ama bunlarla güçlendiğini hissetti yine de.

Beni eğitiyor, diye düşündü Teg. *Bu bir ders.*

Sanki doğrudan, aklının içine yansıyıp da orada ateşle çevrelenmiş bir şekilde belirmiş gibi, Mentat dikkatinin tümüyle, Mentat okuluna yeni başlayan her öğrenciye öğretilen Zensünni öğüdünde takılıp kaldığını hissetti:

Ufalanmış tekilliklere inancınla sen -evrimsel ya da aktarımsal her türlü hareketi reddedersin. İnanç, ufalanmış bir evreni sabitleştirir ve değişime direnmesine yol açar. Hiçbir şeyin değişmesine izin verilmez, yoksa hareketsiz evrenin yok olur. Ama sen hareket etmesen de o kendiliğinden hareket eder. Senden ötede evrimleşir ve artık senin için erişilmez olur.

"Hepsinden garibi" dedi Taraza, yarattığı bu ruh haline iyice gömülerek, "Ixli bilim insanlarının, kendi inançlarının kendi evrenlerine ne kadar çok egemen olduğunu görememeleridir."

Teg kadına baktı sessizce ve kabul edercesine.

"Ixia inançları tamamen, onların evrene nasıl bakacakları konusunda yaptıkları tercihe bağlıdır" dedi Taraza, "Onların evreni kendiliğinden bir şey yapmaz, onların seçtiği deney tüylerine göre hareket eder."

Teg sıçrayarak anılarından kurtuldu ve birden uyanıp kendini Gammu Kalesi'nde buldu. Çalışma odasında, her zamanki koltuğunda oturuyordu hala. Odada çevresine bakınınca hiçbir her şeyin koyduğu yerden kımıldamamış olduğunu gördü. Sadece birkaç dakika geçmişti, ama oda ve içindekiler artık yabancı değildi. Mentat haline girdi ve çıktı. *Düzeldi.*

Taraza'nın ona çok zaman önce verdiği içeceğin kokusu ve tadı dilini ve burnunu sızlatıyordu hala. Mentat'ça gözünü bir kırpsa sahneyi tümüyle yeniden gözünün önüne getirebileceğini biliyordu -loş ışıkürelerin hafif ışığı, oturduğu koltuğun verdiği his, konuşmalarının sesleri. Hepsi orada, soyutlanmış belleğin bir zaman kapsülünün içinde, yeniden başlamaya hazır haldeydi.

Bu eski anıyı hatırlamak, yeteneklerinin en çılgınca beklentilerinin de ötesinde çoğaldığı, büyülü bir evren yaratmıştı. Bu büyülü evrende atomlar yoktu, dalgalar ve korkunç hareketler vardı her yerde sadece. Orada inançlardan ve anlayışlardan oluşan her türlü engeli yıkmaya zorlanmıştı. Bu evren saydamdı. Arada, üzerine biçimlerin yansıyacağı hiçbir perdenin engellemesi olmaksızın onun ötesini görebiliyordu. Büyülü evren onu, üzerinde görüntülerin hissedileceği tek perdenin kendi imaj yaratma yeteneği olduğu bir aktif imgelem merkezine dönüştürmüştü.

İşte; yapan da, yapılan da benim!

Çevresindeki çalışma odası Teg'in duyusal gerçekliğin girip girip çıktı. Bilincinin en dar amaçla sınırlandığını, ama bu amacın yine de onun evrenini doldurduğunu hissetti. Sonsuzluğa açılmıştı.

Taraza bunu kasten yaptı! diye düşündü. *Beni güçlendirdi!*

İçinde büyüyen bir huşu duygusu korkuttu onu. Kızının, Odrade'nin Taraza için Atreides Manifestosu'nu yaratırken bu güçlerden nasıl yararlandığını anladı. Kendi Mentat yetenekleri o daha büyük biçimin içine gömülüp gitmişti.

Taraza korkunç bir işe girişmesini istiyordu Teg'den. Böyle bir şeye duyulan gerek onu hem mücadeleye çağırıyor hem de korkutuyordu. Rahibeliğin sonu demek olabilirdi bu pekâlâ.

*

Temel kural şudur. Asla zayıflığı destekleme; daima gücü destekle.

Bene Gesserit Finali

"Nasıl oluyor da bütün bu rahiplere emir verebiliyorsun?" diye sordu Sheeana. "Burası onların yeri."

Odrade rasgele bir cevap verdi, ama sözlerini Sheeana'nın sahip olduğunu bildiği bilgilere uygun olacak şekilde seçti: "Rahipler fremen kökenlidir. Onların yakınlarında bir yerlerde daima Aziz Anneler bulunurdu. Ayrıca kızım, sen de onlara emir veriyorsun."

"O farklı."

Odrade gülme isteğini bastırdı.

Odrade'nin taarruz güçlerinin tapınak kompleksine yapılan saldırıyı kırmalarının üzerinden ancak üç saat geçmişti. Odrade bu sürede Sheeana'nın lojmanında bir komuta merkezi kurmuş, gerekli görevlendirmelere ve ilk misillemeleri yapmaya devam etmiş ve tüm bunların yanı sıra Sheeana'yı yönlendirmiş ve gözetim altında tutmuştu.

Eşzamanlı akış.

Odrade, komuta merkezi diye seçtiği odada çevresine bakındı. Karşısındaki duvarın dibinde Stiros'un giysilerin den kalmış bir kumaş parçası duruyordu hâlâ. *Zayiat.* Odanın şekli bir garipti. Odada birbirine paralel iki duvar yoktu. Havayı kokladı. Emrindekilerin, buradaki lojmanların güvenilir olup olmadığını bulmak için kullandıkları gizli görücülerden kalan bir miktar ozon kokusu vardı hâlâ.

Bu garip biçim neden? Bina çok eskiydi, birçok kez yeniden biçimlenmiş ve birçok eklemeler yapılmıştı; ama bunlar odanın bu halini açıklamıyordu.

Duvarlarda ve tavanda hoş bir kaba dokulu sıva vardı. İki kapının da yanlarında bahar elyafından usta işi sarkıntılar vardı. Akşam olmak üzereydi ve kafeslerden geçen güneş ışığı pencerenin karşısındaki duvara

benek benek gölgeler düşürüyordu. Gümüş-sarı ışıküreler tavana yakın süzülüyordu, hepsi gün ışığına denk olacak şekilde ayarlanmıştı. Sokağın sesleri pencerelerin altındaki vantilatörlerden, kısılmış bir halde geliyordu. Yerdeki portakal rengi halıların ve gri yer fayanslarının yumuşak görünümü zenginlik ve güvenlik duygusu veriyordu ama Odrade birden güvende olmadığını hissetti.

Bitişikteki irtibat odasından, uzun boylu bir Aziz Anne geldi. "Komutan Anne" dedi kadın, "mesajlar Lonca'ya, Ix'e ve Tleilaxu'ya gönderildi."

Odrade dalgın bir halde cevap verdi. "Anlaşıldı."

Haberci, görevinin başına döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sheeana.

"Bazı şeyleri inceliyorum."

Odrade düşünürken dudaklarını büzdü. Tapınak kompleksindeki kılavuzları onları labirent gibi koridorlardan ve merdivenlerden, kemerlerin arasından bir görünüveren avlulardan sonra harika bir Ixia süspansor-tüp sisteminden geçirmişler ki bu da onları sessizce başka bir koridora, yine bir merdivene, sonra başka bir dönemeçli koridora... sonunda da bu odaya getirmişti.

Odrade bakışlarını yeniden odada gezdirdi.

"Niçin inceliyorsun bu odayı?" diye sordu Sheeana.

"Sus, çocuk!"

Oda, sol tarafı daha kısa olan bir çokgendi. Yaklaşık yirmi beş metre uzunluğunda ve en geniş yerinde bunun yarısı enindeydi. Çeşitli konfor derecelerinde birçok alçak divan ve koltuk vardı. Sheeana bir kraliçe ihtişamıyla, geniş ve yumuşak kolçaklı, parlak yeşil bir koltukta oturuyordu. Hiçbir köpekkoltuk yoktu burada. Kumaşlar daha çok kahverengi, mavi ve sarı renkteydi. Odrade daha büyük karşı duvardaki, dağları gösteren bir tablonun üzerindeki vantilatörün beyaz ızgarasına baktı. Pencerelerin altındaki vantilatörlerden gelen serin hava tablonun üzerindeki vantilatöre doğru gidiyordu.

"Burası Hedley'in odasıydı" dedi Sheeana.

"Niçin ilk adını kullanarak onu tedirgin ediyorsun kızım?"

"Onu tedirgin mi ediyor bu?

"Benimle laf oyunu oynama çocuk! Bunun onu tedirgin ettiğini biliyorsun ve bu yüzden yapıyorsun."

"Öyleyse niçin soruyorsun?"

Odrade bu soruyu duymazdan geldi ve odayı dikkatle incelemeye devam etti. Tablonun karşısındaki duvar dış duvarla eğik açı yapıyordu. Şimdi bulmuştu işte! *Akıllıca!* Bu oda, bir fısıltının bile yüksek vantilatörün dışında duran biri tarafından duyulabileceği şekilde yapılmıştı. O tablonun, sesleri bu odadan dışarı taşıyan başka bir hava geçidini gizlediğinden kuşkusu yoktu. Hiçbir gizli görücü, koklayıcı ya da başka bir cihaz böyle bir düzenlemeyi fark edemezdi. Gözetleyecek bir göze ya da kulağa "biip" edecek hiçbir şey yoktu burada. Ancak, hile konusunda eğitilmiş birinin uyanık sezgileri fark edebilirdi bunu.

Hazırda bekleyen bir memuru bir el işaretiyle çağırdı Odrade'nin parmakları sessiz iletişimin hareketleriyle hızlı hızlı devindi: "O *vantilatörün arkasında dinleyenin kim olduğunu bul."* Kadın tablonun üzerindeki vantilatöre bakarak başıyla onayladı. *Bırak devam etsinler. Onların kime rapor verdiğini öğrenmemiz gerek."*

"Gelip beni kurtaracağınızı nereden bildiniz?" diye sordu Sheeana.

Çocuğun güzel bir sesi var, ama bu sesin eğitilmesi gerek, diye düşündü Odrade. Bir metanet vardı gerçi bu seste, güçlü bir araç haline getirilebilirdi bu.

"Cevap ver bana!" diye emretti Sheeana.

Buyurgan ton Odrade'yi irkiltti, bu da hemen bir öfke uyandırdı ve bunu bastırmak zorunda kaldı. Düzeltimler hemen yapılmalıydı!

"Sakin ol kızım" dedi Odrade. Emri tam bir tenor sesle verdi ve bunun etkili olduğunu gördü.

Sheeana yine irkiltti onu: "Bu da başka türlü bir Ses. Beni sakinleştirmeye çalışıyorsun. Kipuna bana Ses hakkında her şeyi anlattı."

Odrade Sheeana'yla tam yüz yüze gelecek şekilde döndü ve kıza baktı. Sheeana'nın ilk baştaki büyük üzüntüsü geçmişti ama Kipuna'dan söz ederken öfkeliydi hala.

"O saldırıya vereceğimiz karşılığı hazırlamakla meşgulüm" dedi Odrade. "Niçin benim dikkatimi dağıtıyorsun? Onların cezalandırılmasını istersin sanırım."

"Ne yapacaksın onlara? Söyle bana! Ne yapacaksın?"

Hayret verici şekilde kinci bir çocuk, diye düşündü Odrade. Bunun önlenmesi gerekirdi. Nefret, aşk kadar tehlikeli bir duyguydu. Nefret edebilme kapasitesi, bunun tersinin de kapasitesini gösterirdi.

Odrade dedi ki: "Lonca'ya, Ix'e ve Tleilaxu'ya, canımızı sıktıkları zamanlarda gönderdiğimiz mesajı gönderdim. İki kelime: 'Bunu ödeyeceksiniz.'"

"Nasıl ödeyecekler peki?"

"Uygun bir Bene Gesserit cezası hazırlanıyor. Yaptıklarının sonuçlarını görecekler."

"Ama ne yapacaksın?"

"Zamanla göreceksin. Cezamızı nasıl oluşturduğumuzu da öğreneceksin. Ama şu anda senin bilmene gerek yok."

Sheeana'nın yüzüne somurtkan bir görünüm geldi. Dedi ki: " Sen kızgın bile değilsin. Sadece canın sıkılmış. Bunu sen söyledin."

"Sabırsızlığını yen çocuk! Senin anlayamayacağın bazı şeyler var."

Haberleşme odasındaki Aziz Anne yine geldi, bir kez Sheeana'ya baktı ve Odrade'ye dedi ki: "Rahibeler Meclisi, raporunuzu aldığını bildirdi. Tepkinizi onaylıyorlar."

Haberleşme odasından gelen Aziz Anne orada beklemeye devam edince Odrade "Başka bir şey?" diye sordu.

Sheeana'ya gidip gelen bir bakış, kadının söyleyemediği bazı şeylerin var olduğunu söylüyordu. Odrade sağ avucunu açıp yukarı kaldırdı, sessiz iletişim işaretiydi bu.

Aziz Anne, parmakları koyverilmiş bir heyecanla dans ederek karşılık verdi: *Taraza'nın mesajı -Tleilaxu elebaşıdır. Lonca'ya bu, melanjlarıyla pahalıya ödettirilmeli. Onlara gönderilen Rakis ürününü kesin. Lonca'yla Ix'i bir araya getirin. Onlar, Saçılma'dan kaynaklanan ezici rekabet*

karşısında kendi çıkarlarına çok fazla değer vereceklerdir. Balıkla Konuşanları şimdilik yok sayın. Onlar Ix'le birlikte düşecek. Tleilaxu konusunda bize karşı sorumlu olan. Ustaların Ustası'dır. Rakis'e gidiyor. Onu tuzağa düşürün. "

Odrade anladığını onaylamak için hafifçe gülümsedi. Diğer kadının odadan çıkışını izledi. Rahibeler Meclisi Rakis'te gerçekleştirilen eylemleri onaylamakla kalmamış, uygun bir Bene Gesserit cezası da hayranlık verici bir hızla hazırlanmıştı. Belli ki Taraza ve danışmanları bu anı önceden tahmin etmişlerdi.

Odrade rahat bir nefes aldı. Rahibeler Meclisi'ne gönderilen mesaj kısa ve öz olmuştu: Saldırının genel hatlarıyla anlatımı. Rahibelik şehitlerinin listesi, saldırganların kimliği ve Taraza'ya, Odrade'nin suçlulara gereken uyarıları ilettiğini doğrulayan bir not: "Bunu ödeyeceksiniz."

Evet, aptal saldırganlar eşekarısı kovanının uyandığını biliyorlardı şimdi. Bu, korku yaratacaktı -cezanın önemli bir bölümüydü bu.

Sheeana koltuğunda kıpırdanıp duruyordu. Hareketlerinden bu kez yeni bir yaklaşımı deneyeceği belliydi. "Sizinkilerden biri orada Surat Oynatıcıların olduğunu söyledi." Başıyla çatıyı gösterdi kız.

Bu kızın cehaleti nasıl da korkunç boyutlarda, diye düşündü Odrade. Bu boşluk doldurulmalıydı. *Surat Oynatıcılar!* Odrade, inceledikleri cesetleri düşündü. Tleilaxu, Surat Oynatıcılarını eyleme göndermişti sonunda. Bu, Bene Gesserit için bir sınamaydı tabii ki. Bu yenileri teşhis etmek olağanüstü zordu. Ama kendilerine özgü feromonların karakteristik kokularını yayıyorlardı yine de. Odrade bu veriyi, Rahibeler Meclisi'ne yolladığı mesajla gönderdi.

Şimdi sorun, Bene Gesserit'e ait bilginin gizli tutulmasıydı. Odrade bir memur kurye çağırdı. Hızlı bir bakış atarak vantilatörü gösterdi ve parmaklarıyla sessizce konuştu: *"Dinleyenleri öldürün!"*

"Sen Sesle biraz fazla ilgileniyorsun kızım" dedi Odrade, koltukta oturan Sheeana'ya yukarıdan bakarak "Sessizlik, öğrenmek için en değerli araçtır."

"Peki ben Sesi Öğrenebilir miyim? Öğrenmek istiyorum."

"Sana sessiz olmanı ve sessiz kalarak öğrenmeni söylüyorum."

"Bana Ses'i öğretmeni emrediyorum!"

Odrade Kipuna'nın raporlarını hatırladı. Sheeana, çevresindeki çoğu kişi üzerinde etkili bir Ses kontrolü geliştirmişti. Çocuk bunu kendi kendine öğrenmişti. Sınırlı bir dinleyici kitlesine karşı, orta düzeyde bir Ses. Bu kız doğal bir şeydi. Tuek ve Cania ve diğer bazıları Sheeana'dan korkmuşlardı. Dinsel fantaziler de bu korkuyu çoğaltmıştı tabii ama, Sheeana'nın Ses perdesi ve tonuyla ilgili ustalığı hayranlık verici bir bilinçsiz seçme sergiliyordu.

Sheeana'ya gösterilmesi gereken tepki belliydi, Odrade hatırladı. Dürüstlük. Dürüstlük en güçlü yemdi ve birden çok amaca yarardı.

"Ben sana bir sürü şey öğretmek için buradayım" dedi Odrade. "Ama bunu senin emrinle yapmam."

"Herkes bana itaat eder!" dedi Sheeana.

Buluğ çağına yeni girmiş ve *Aristokrat düzeyinde,* diye düşündü Odrade. Kendi yarattığımız Tanrılar! Ne olacak bu kız?

Sheeana koltuğundan aşağı kaydı ve ayağa kalkıp Odrade'ye baktı soru soran bir yüz ifadesiyle. Çocuğun gözleri Odrade'nin omuz hizasına geliyordu. Sheeana uzun boylu, etkileyici görünümlü biri olacaktı. Eğer yaşarsa.

"Sorularımın bazılarına cevap veriyor, ama bazılarına vermiyorsun" dedi Sheeana. "Beni beklediğini söylüyorsun ama bunu açıklamıyorsun. Neden bana itaat etmiyorsun?"

"Aptalca bir soru bu, çocuk."

"Neden bana boyuna çocuk diyorsun?"

"Sen çocuk değil misin?"

"Aybaşı oluyorum."

"Ama sen hâlâ bir çocuksun."

"Rahipler bana itaat ediyor."

"Onlar senden korkuyorlar."

"Sen korkmuyor musun?"

"Hayır, korkmuyorum."

"Güzel! İnsanlar senden hep korkunca sıkıcı oluyor."

"Rahipler senin Tanrı'dan geldiğini sanıyorlar."

"Sen böyle düşünmüyor musun?"

"Niçin düşüneyim ki? Biz..." Odrade, odaya bir memur kurye girince sustu. Memurun parmakları sessiz iletişim için dans *etti: "Dinleyen dört tane rahip vardı. Öldürüldüler. Hepsi Tuek'in yardakçılarıydı. "*

Odrade bir el işaretiyle kuryeyi gönderdi.

"O kadın parmaklarıyla konuşuyor" dedi Sheeana. "Nasıl yapıyor bunu?"

"Bir sürü yanlış soru soruyorsun çocuk. Ve bana, neden seni Tanrı'nın bir aracı gibi görmem gerektiğini söylemedin."

"Şeytan bana dokunmuyor. Çölde geziyorum ve Şeytan gelince onunla konuşuyorum."

"Neden ona Şeyh-hulud değil de Şeytan diyorsun?"

"Herkes de bu aptalca soruyu soruyor bana!"

"O halde sen de aptalca cevabını ver."

Sheeana'nın yüzüne yine somurtkan bir ifade geldi. "Karşılaşma biçimimizden ötürü."

"Nasıl karşılaştınız peki?"

Sheeana başını yana eğdi ve Odrade'ye baktı bir süre, sonra "Bu bir sırdır" dedi.

"Peki sen sır nasıl saklanır biliyor musun?"

Sheeana doğruldu ve başıyla onayladı, ama Odrade bu hareketteki güvensizliği fark etti. Çocuk, içinden çıkılmaz bir konuma doğru çekildiğini anlamıştı!

"Harika!" dedi Odrade. "Sır saklama, bir Aziz Anne'nin en temel eğitimidir. Bu konuda sıkıntı çekmeyeceğimize sevindim."

"Ama ben her şeyi öğrenmek istiyorum!"

Sesinden nasıl da huysuzluk akıyor. Duygusal kontrolü çok zayıf.

"Bana her şeyi öğretmeniz gerek!" diye diretti Sheeana.

Kırbaçlama zamanı, diye düşündü Odrade. Sheeana'nın sözleri ve tavırları, beşinci dereceden bir memurun bile artık müdahale etmekte tereddüt etmeyeceği bir düzeye varmıştı.

Odrade tüm Ses gücünü kullanarak dedi ki: "Benimle bu tarzda konuşma çocuk! Her şeyi öğrenmek istiyorsan da konuşma!"

Sheeana kaskatı kaldı. Olan biteni anlayıp da sonra gevşemesi bir dakikadan daha fazla zaman aldı. Sonra hemen yüzünde sıcak ve içten bir ifadeyle gülümsedi. "Oh, geldiğinize nasıl da sevindim! Bugünlerde çok sıkılıyordum zaten."

*

Hiçbir şey insan aklından daha karmaşık olamaz.

II. Leto: Dar-es Balat Kayıtları

Bu enlemde sık sık akla hemen kötü şeyler getiren Gammu gecesine neredeyse iki saat vardı. Yoğun bulutlar örtmüştü Kale'nin üzerini. Lucilla'nın emriyle Duncan, kendi kendini yöneteceği yoğun bir seans için avluya çıkmıştı.

Lucilla onu, ilk kez izlediği korkuluğun yanından izliyordu.

Duncan, Bene Gesserit'in sekiz kişiyle dövüşünün düşme manevralarını yapıyor, vücudunu çimenler üzerinde hızla savuruyor, yuvarlanıyor, kendini bir yandan o yana atıyor, hızla havaya fırlayıp düşüyordu.

Rasgele yapılan çevik hareketlerle kurtulmanın güzel bir gösterisi, diye düşündü Lucilla. Duncan'ın hareketlerinin izlediği, önceden tahmin edilebilir hiçbir biçim yoktu ve hızı baş döndürücüydü. Duncan neredeyse on altı yaşındaydı ve prana-bindu yeteneklerinin en üst potansiyeline varıyordu neredeyse.

Yaptığı eğitim egzersizindeki dikkatle kontrol edilen hareketler öyle çok şeyi açık ediyordu ki! Lucilla bu akşam seanslarını emrettiğinde Duncan hemen yerine getirmişti. Lucilla'nın Taraza'dan gelen ilk etap direktifleri başarıyla yerine getirilmişti. Gula bu kadını seviyordu. Kuşku yoktu bundan. Kadın ona annesi gibi bağlıydı. Ve bu iş, Teg'in endişelerinin artmasına rağmen, Duncan'ın direncini pek fazla azaltmaksızın başarılmıştı.

Benim gölgem bu gulanın üzerinde, ama o ne köle gibi, ne de başına buyruk olmayan bir takipçi, diye moral verdi kendisine. Teg bu durumdan gereksiz yere endişeleniyor.

Lucilla tam da o sabah Teg'e, "Duncan, yeteneklerinin onu yönelttiği her yerde kendini özgürce ifade etmeyi sürdürüyor" demişti.

Teg bu çocuğu şimdi görmeli, diye düşündü kadın. Bu yeni pratik büyük ölçüde, Duncan'ın kendi yarattığı hareketlerden oluşuyordu.

Lucilla, Duncan'ı neredeyse avlunun ortasına kadar savuran çok çevik bir atlayışı görünce hızlanan nefesini sakinleştirdi. Gulada öyle bir kas-sinir dengesi gelişiyordu ki zamanla bu, en azından Teg'inkine denk bir psikolojik dengeye varabilirdi. Böyle bir sonucun kültürel etkileri müthiş olurdu. Teg'e ve dolayısıyla Rahibeliğe içgüdüsel bir sadakat gösteren nicelerine bir bak hele.

Bunların çoğunu Tiran'a borçluyuz, diye düşündü kadın.

II. Leto'dan önce, Bene Gesserit'in bir ideal olarak benimsediği dengeye varacak kadar uzun süre dayanan hiçbir kültürel uyum sistemi yoktu. Lucilla'yı büyüleyen *"kılıcın keskin kenarında kayarak giden"* bu dengeydi. Tam tasarımını bilmediği, fakat içgüdülerin iğrençlik diye nitelendiği bir uygulama yapmasını gerektiren bu projeye kendini bu yüzden böyle hiç sakınmadan adamıştı.

Duncan çok küçük!

Bundan sonra Rahibeliğin Lucilla'dan istediği şey Taraza tarafından gayet açık bir şekilde söylenmişti: *Cinsel Etkileme.* Lucilla ancak o sabah aynanın karşısında çıplak durmuş, yüzünde ve bedeninde Taraza'nın emirlerini yerine getirmede kullanacağını bildiği tavır ve hareketleri geliştirmişti. Lucilla, yarattığı o yapay huzur halinde, kendi yüzünün prehistorik aşk tanrıçası gibi sırf et ve tahrik olmuş bir erkeğe içine atılabileceği bir yumuşaklık vaat eder göründüğünü fark etmişti.

Eğitimi sırasında Lucilla, ilk çağların taştan yapılmış, geniş kalçalı ve süt emen bir bebek için bolluk ifade eden sarkık memeli, küçük kadın heykelciklerini görmüştü. Lucilla da istese o antik biçimin genç bir taklidini yaratabilirdi.

Lucilla'nın altındaki avluda Duncan bir an durdu ve bir sonraki hareketi düşünüyor gibi göründü. Arkasından kendi kendini başıyla onayladı, yükseğe sıçradı, havada döndü ve bir antilop gibi tek ayağının üzerine düştü ve yana fırlayıp, dövüşten çok dansa benzeyen bir şekilde fırıl fırıl döndü.

Verdiği karar düşünen Lucilla'nın dudakları gerilip ince bir çizgiye dönüştü.

Cinsel Etkileme.

Seksin sırrı hiç de sır değil, diye düşündü kadın. Kökler hayatın kendisindeydi. Tabii ki bu, onun Rahibelik'ten aldığı emirle giriştiği ilk baştan çıkarma görevinin neden anılarına bir erkek yüzü soktuğunu açıklıyordu. Üreme Sorumlusu buna hazırlıklı olmasını ve bundan dolayı paniğe kapılmamasını söylemişti kendisine. Ama Lucilla o zaman, Cinsel Etkileme'nin iki tarafı keskin bir kılıç olduğunu anlamıştı. Kılıcın keskin kenarında kaymayı öğrenebilirdiniz, ama kılıç sizi kesebilirdi de. Bazen, ilk, emirle baştan çıkarma görevindeki o erkeğin yüzü hiç çağrılmadan aklına geliverdiğinde kafasının karıştığını hissediyordu. Bu anı sık sık, samimi bir anın en zirve noktasında geliveriyor, Lucilla bunu gizlemek için büyük çabalar harcamak zorunda kalıyordu.

"Böylece güçlendin" diyerek ona moral vermişti Üreme Müdiresi.

Yine de gizem olarak kalması gereken bir şeyi saçma bir hale getirdiğini hissettiği zamanlar oluyordu.

Yapması gereken şeyleri düşününce tatsız bir duygu sardı Lucilla'yı. Duncan'ın talim seanslarını seyrettiği bu akşamlar her gün onun en çok sevdiği zamanlardı. Delikanlının kas gelişiminde -kas ve sinir bağlantısındaki duyarlılığın gittikçe artması yönünde- çok belirgin bir ilerleme; Rahibeliğin çok ünlü olduğu tüm o prana-bindu mucizeleri görülüyordu. Ama bir sonraki aşama neredeyse gelip çatmıştı ve görevinin bilinçli bir değerlendirmesine giremezdi artık.

Biliyordu, Miles Teg birazdan çıkıp gelecekti. Duncan'ın eğitimi yine, daha öldürücü silahların bulunduğu pratik odasında devam edecekti.

Teg.

Lucilla yine şaştı bu adama. Birkaç kez bu adamın cazibesine, hemen fark ettiği çok özel bir tarzda kapıldığını hissetmişti. Bir Etkileyici kendi üreme partnerini seçerken, eğer öncelikli bir görevi ya da tersine bir emir yoksa belli bir serbestlik içinde davranabilirdi. Teg yaşlıydı ama kayıtları hâlâ erkekliğini koruduğunu gösteriyordu. Lucilla çocuğunu kendine alıkoyamazdı tabii ki ama bu sorunu aşmayı öğrenmişti.

Neden olmasın? diye sormuştu kendi kendine.

Lucilla'nın planı önceleri son derece basitti. Gulanın Etkileme işlemini tamamlamak ve sonra da, niyetini Taraza'ya bildirerek, muhteşem Miles Teg'den gebe kalıp bir çocuk yapmak. İlk ayarlama girişimleri pratiğe

geçirilmiş ama Teg ele geçmemişti. Onun Mentat kinizmi bir ikindi vakti Silah Odası'nın yanındaki soyunma odasında Lucilla'nın plânlarını suya düşürüverdi.

"Benim üreme dönemim geride kaldı Lucilla. Bugüne dek verdiklerimin Rahibeliği tatmin etmiş olması gerekir."

Sadece siyah renkli, ince bir tayt giymiş olan Teg terli yüzünü havluyla kurulamayı bitirdi ve havluyu bir çamaşır sepetine attı, Lucilla'ya bakmadan konuştu: "Şimdi lütfen beni yalnız bırakır mısın?"

Teg Lucilla'nın uvertürünün ardındakini görmüştü demek!

Lucilla, Teg'in kolay kolay değişmeyeceğini tahmin etmeliydi. Ama Lucilla yine de Teg'i baştan çıkarabileceğini biliyordu. Onun gibi eğitimli bir Aziz Anne, Teg'in apaçık belli yeteneklerine sahip bir Mentat karşısında bile başarısız olamazdı.

Lucilla orada bir süre kararsız bir şekilde durdu; kafası otomatik olarak, nasıl atlatabileceğini planlıyordu bu ilk reddi. Karşısına çıkan bu engeli. Ama bir şey onu durduruverdi. Bu ne reddedilmekten duyduğu öfke, ne de Teg'in onun oyunlarına karşı gerçekten dirençli olabileceği yolundaki uzak bir olasılığın aklına gelmesiydi. Gururun ve muhtemel bir gurur kırılmasının (daima var olan bu olasılığın) bununla pek bir ilgisi yoktu.

Asalet.

Teg'de dingin bir asalet vardı ve Lucilla Teg'in cesaretinin ve yiğitliğinin Rahibeliğe neler kazandırdığını kesinlikle biliyordu. Lucilla, içindeki dürtülerden pek emin olmaksızın dönüp ondan uzaklaştı. Belki de bu, Rahibeliğin ona duyduğu temelden minnettarlıktı. şimdi Teg'i baştan çıkarmak yalnız onu değil, Lucilla'yı da küçük düşürecekti. Lucilla böyle bir harekete, üstlerinden gelen doğrudan bir emir olmadıkça kalkışmamalıydı.

Korkuluğun yanında dururken bu anılar duygularını kararttı. Silah Binası'na giren kapının ağzındaki gölgede bir hareket vardı. Teg'i orada bir an görür gibi oldu. Lucilla tepkilerini daha sıkı kontrol altına aldı ve bakışlarını Duncan'a çevirdi. Gula çimenlerdeki kontrollü düşme hareketlerini bırakmıştı. Derin derin soluyarak sessizce ayakta duruyordu ve bakışları yukarıya, Lucilla'ya yönelmişti. Oğlanın yüzündeki ve açık mavi tek parça giysisinin rengi koyulaşmış bölgelerindeki terleri görüyordu.

Lucilla korkuluktan aşağı eğilerek ona seslendi: "Çok iyiydi Duncan. Yarın sana daha fazla ayak-yumruk kombinasyonu öğretmeye başlayacağım."

Bu sözler ağzından hiç kısıtlanmaksızın çıktı ve Lucilla bunun nedenini hemen fark etti. Bu sözler gulaya değil gölgeli kapının önündeki Teg'eydi. Lucilla Teg'e diyordu ki: Bak! Ona öldürme yeteneğini kazandıran sadece sen değilsin."

O zaman Lucilla Teg'in onun ruhuna, izin veremeyeceği kadar fazla girmiş olduğunu fark etti. Bakışlarını hızla, kapının gölgesinden çıkan uzun boylu görüntüye çevirdi vahşi bir hareketle. Duncan, Başar'a doğru koşmaya başlamıştı.

Lucilla dikkatini Teg'e yoğunlaştırınca içinde patlayan reaksiyon en temel Bene Gesserit tepkilerini ateşleyiverdi. Bu reaksiyonun aşamaları ancak daha sonra tanımlanabilirdi: *Bir yanlışlık var! Tehlike! Teg, Teg değil!* Ama tepkisel patlamada bunların hiçbiri ayrı ayrı biçimlenmedi. Tepkisi, toplayacağı tüm Ses gücünü fırlatmak oldu:

Duncan, yat!"

Duncan çimlerin üzerine dümdüz bir halde düşüverdi, bakışları Silah Binası'ndan çıkan Teg tipine çivilenmişti. Adamın elinde arazi tipi bir laser silahı vardı.

Surat Oynatıcı! diye düşündü Lucilla. Adamı Lucilla'ya belli eden şey sadece, aşırı tetikteliğiydi. *Yenilerden biri!*

"Surat Oynatıcı!" diye bağırdı Lucilla.

Duncan kendini yana fırlattı ve yukarıya zıplayarak yerin en az bir metre yükseğinde düz bir şekilde dönüverdi. Duncan'ın tepkisinin hızı Lucilla'yı şok etmişti. Bir insanın bu kadar hızlı hareket edebileceğini bilmezdi hiç! Laser silahının ilk şimşeği Duncan'ın altından geçiverdi ve çocuk sanki havada yüzüyormuş gibi göründü.

Lucilla korkuluğun üzerine zıpladı ve bir alt kata atlayıp pencere rafındaki, elle tutulacak bir çıkıntıya tutundu. Daha durmadan sağ eli savruldu ve belleğinden yerini bildiği yağmur oluğunu yakaladı. Bedeni yana doğru fırladı ve bir alt kattaki pencere rafına düştü. Umutsuzca deviniyordu çok geç kalmış olacağını bile bile.

Üzerindeki duvarda bir şey çatırdadı. Kendisine doğru yararak gelen erimiş bir hat gördüğü anda kendini sola fırlattı, havada döndü ve çimlere düştü. Yere iner inmez çevresindeki manzarayı, bir anda parlayan tanrısal bir kavrayışla fark ediverdi.

Duncan, yaptığı pratik seanslarının korkunç bir yeniden gösterimiyle, çevikçe sağa sola kaçarak ve havada dönerek saldırgana doğru ilerliyordu. Hareketlerindeki hız!

Lucilla sahte Teg'in yüzünde kararsızlık gördü.

Lucilla Surat Oynatıcı'ya doğru saldırdı ve o anda o yaratığın düşündüklerini hissetti: *İkisi de benim peşimde!*

Ama hata kaçınılmazdı ve daha koşarken bile bunu biliyordu. Surat Oynatıcı'nın, silahını yakın mesafeden tam güçle ateş etme konumuna getirmesi gerekiyordu sadece. Karşısındaki boşluğu tarayabilirdi. Böyle bir savunmayı hiçbir şey geçemezdi. Lucilla bunları kafasından geçirir, saldırganı yenmek için umutsuzca bir yol anarken sahte Teg'in göğsünde beliren kırmızı bir duman gördü. Kırmızı bir çizgi hızla yukarıya fırladı ve eğik bir açıyla, laser silahını tutan kolun kaslarının içinden geçti. Kol, bir heykelden kopan parça gibi düştü. Omzu, fışkıran kanlarla birlikte gövdesinden dışarı fırladı. Adam devrildi, artan kırmızı dumanların ve sıçrayan kanların içinde kayboldu, basamakların üzerinde, koyu ten rengi ve mavimsi kırmızıdan ibaret parçalar halinde ufalandı.

Lucilla durduğunda, karakteristik Surat Oynatıcı feromonlarının kokusunu aldı. Duncan da yanına geldi. Oğlanın bakışları ölü Surat Oynatıcı'dan koridordaki harekete kaydı.

Ölünün arkasından yeni bir Teg çıktı. Lucilla gerçeğini tanıdı: Teg'in kendisi.

"İşte Başar" dedi Duncan.

Lucilla'nın içinden hafiften bir zevk dalgası geçti; Duncan iyi öğrenmişti bu teşhis etme dersini: Ufacık bir parçasını bile görsen dostlarını nasıl tanıyacağını. Lucilla ölü Surat Oynatıcı'yı gösterdi parmağıyla. "Onu kokla."

Duncan nefesini çekti. "Evet kokuyu aldım. Ama bu pekiyi bir kopya değilmiş. Seninle birlikte ben de onun ne olduğunu fark ettim."

Teg avluya çıktı, sol koluyla kavradığı ağır bir laser silahını taşıyordu. Sağ eliyle silah kundağını ve tetiği sımsıkı tutuyordu. Bakışlarıyla tüm avluyu taradı, sonra Duncan'a ve sonunda Lucilla'ya baktı.

"Duncan'ı içeri götür" dedi Teg.

Bu bir savaş alanı komutanının, acil durumlarda ne yapılacağı konusunda üstün bilgisine dayanan bir emriydi. Lucilla hiç sormadan uydu.

Duncan, kadın onu eliyle tutarak, vaktiyle Surat Oynatıcı'yken şimdi kanlı et parçalarının yanından geçirip Silah Binası'na götürürken sesini çıkarmadı. içeriye girince gerideki ıslak yığın baktı ve "Onu kim içeriye soktu?" diye sordu.

"O nasıl içeri girdi?" değil; Lucilla fark etti. Duncan önemsiz şeyleri geçip, sorunların en can alıcı yerini görmüştü.

Teg önlerinde, kendi lojmanına doğru yürüyordu. Kapının önünde durdu, içeriye baktı ve Lucilla'yla Duncan'a peşinden gelmelerini işaret etti.

Teg'in yatak odasında, şöminede yanan kömür kokularının bastırdığı koyu bir yanık et kokusu ve dumanlar vardı; Lucilla'nın en nefret ettiği kokuydu bu: Pişmiş insan eti! Teg'in üniformasını giymiş birisi Teg'in yatağından düşmüş, yerde yüzükoyun yatıyordu.

Teg, adamı çizmesinin ucuyla ittirip yüzünü yukarıya çevirdi: Sabit bakışlar, sırıtır gibi açık bir ağız. Lucilla tanıdı; çevre muhafızlardan biri, Kaleye Schwangyu'yla birlikte gelenlerden biriydi bu; Kale'deki kayıtlar böyle söylüyordu.

"Uç adamları" dedi Teg. "Patrin onu kolladı ve benim üniformalarımdan birini giydirdik ona. Bu, Surat Oynatıcıları kandırmaya yetti, çünkü biz saldırmadan önce onun yüzünü görmelerine izin vermedik. Hafıza izi alacak zamanları yoktu."

"Sen bu konuyu biliyor musun?" Lucilla şaşırmıştı.

"Bellonda tüm bilgileri verdi banal"

Lucilla birden, Teg'in sözlerinden çıkan daha önemli bir şeyi fark etti. İçinden yıldırım gibi geçen öfkeyi bastırdı. "Onlardan birinin avluya girmesine nasıl izin verdin?"

Teg'in sesi sakindi, dedi ki: "Burada, içeride çok acil bir durum vardı. Bir tercih yapmak zorunda kaldım, ki bu da doğru çıktı."

Lucilla öfkesini gizlemeye çalışmadı. "Duncan'ı kendi başının çaresine baksın diye bırakmak mı bu tercih?"

"Onu senin korumana bırakmasaydım diğer saldırganlar içeride çok sağlam bir şekilde mevzileneceklerdi. Patrin'le ikimiz bu binayı temizlemek için çok zor anlar yaşadık. Çok zor başa çıktık. " Teg Duncan'a baktı. "Çocuk çok iyi başardı, verdiğimiz eğitim sayesinde."

"O... o şey az kalsın gebertecekti onu!"

"Lucilla!" Teg başını salladı. "Bu işi zamanlamıştım ben. İkiniz dışarıda en azından bir dakika dayanabilirdiniz. Biliyorum ki sen kendini o *şeyin* önüne atacak ve Duncan'ı kurtarmak için kendini feda edecektin. Etti bir yirmi saniye daha."

Teg'in sözlerini duyan Duncan gözleri parlayarak dönüp Lucilla'ya baktı. "Bunu yapar mıydın gerçekten?"

Lucilla cevap vermeyince Teg "Evet, yapardı" dedi.

Lucilla bunu inkâr etmedi. Gerçi kadın şimdi, Duncan'ın hareketlerindeki inanılmaz hızı, saldırırken yaptığı baş döndürücü manevraları düşünüyordu.

"Savaş kararları" dedi Teg, Lucilla'ya bakarak.

Kadın bunu kabul etti. Teg, her zamanki gibi, doğru seçimi yapmıştı. Lucilla biliyordu gerçi, Taraza'yla iletişim kurması gerekecekti. Bu guladaki prana-bindu hızlandırması Lucilla'nın umduğundan öteye varmıştı. Lucilla, Teg birden doğrulup da gözlerini Lucilla'nın arkasındaki kapıya dikerek tam alarma geçince kaskatı kalıverdi. Kadın hızla arkasına döndü.

Schwangyu duruyordu orada, arkasında Patrin ve Patrin'in elinde yine ağır bir laser silahı vardı. Silahın namlusunun Schwangyu'ya dönük olduğunu fark etti Lucilla.

"Direniyor" dedi Patrin. Yaşlı muavinin yüzüne bir öfke yerleşmişti. Ağzının kenarındaki derin çizgiler aşağıya dönüktü.

"Cesetler buradan ta güney istihkâmına kadar uzanıyor" dedi Schwangyu. "Adamların benim gidip orada denetleme yapmama izin

vermiyor. O emirleri derhal iptal etmeni emrediyorum."

"Temizlik ekiplerim işlerini bitirmeden olmaz" dedi Teg.

"Orada hala insan öldürülüyor! İşitiyorum!" Schwangyu'nun sesine zehirli bir keskinlik geldi. Kadın Lucilla'ya baktı.

"Orada insanları sorguluyoruz aynı zamanda" dedi Teg.

Schwangyu bakışlarını Teg'e çevirdi. "Madem burası çok tehlikeli, o halde bu... bu çocuğu benim lojmanıma götüreceğiz. Hemen!"

"Bunu yapmayacağız" dedi Teg. Sesi alçak perdeden, fakat olumluydu.

Schwangyu öfkeden kaskatı kesildi. Patrin'in, laser silahını kavrayan ellerinin parmak eklemleri bembeyaz oldu. Schwangyu bakışlarını silahtan, durum değerlendirmesi yapmak için bakıp duran Lucilla'ya çevirdi. iki kadın birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Teg bir an durup bekledi, sonra "Lucilla, Duncan'ı benim oturma odama götür" dedi. Arkasındaki odayı gösterdi başıyla.

Lucilla itaat etti; bu sırada vücudunu gayet anlamlı bir şekilde, Schwangyu'yla Duncan'ın arasında tutarak.

Kapalı kapının arkasına geçer geçmez Duncan dedi ki: "Kadın bana az kalsın 'gula' diyecekti. Gerçekten şaşkına dönmüş."

"Schwangyu, birçok şeyi elinden kaçırdı" dedi Lucilla.

Lucilla Teg'in oturma odasında çevresine bakındı; ilk kez görüyordu Teg'in lojmanının bu bölümünü. Başar'ın iç tapınağını. Burası Lucilla'ya kendi lojmanını hatırlattı -aynı, düzenlilikle rasgele dağınıklık karışımı. Okuma bobinleri, yumuşak yeşil renkte döşenmiş eski moda bir koltuğun yanındaki küçük bir masaya yığılmıştı. Bobin okuyucu, sanki onu kullanan kişi bir dakikalığına dışarı çıkmış da hemen gelecekmiş gibi, bir kenara savrulmuştu. Başar'ın siyah üniformalarından biri yakındaki bir sert koltuğun üzerine yayılmış, üzerine de içinde dikiş dikine malzemesi bulunan, ağzı açık, küçük bir kutu konmuştu. Ceketin kol ağzında dikkatle yamanmış bir delik görülüyordu.

Demek kendi söküğünü kendi dikiyor.

Ünlü Miles Teg'in hiç ummadığı bir yönüydü bu. Bunu daha önceden bilseydi Patrin'e bu tür işleri üstlenmesini söylerdi.

"Saldırganları içeriye Schwangyu soktu, değil mi?" diye sordu Duncan.

"Onun adamları yaptı." Lucilla öfkesini gizlemedi. "Çok ileri gitti. Tleilaxu'yla pakt kurmak!"

"Patrin onu öldürecek mi?"

"Bilmiyorum ve de umurumda değil !"

Kapının dışında Schwangyu öfkeyle konuşuyordu, sesi yüksek ve gayet netti: "Burada böyle bekleyip duracak mıyız Başar?"

"İstediğiniz zaman gidebilirsiniz." Bu, Teg'di.

"Ama güney tüneline giremem!"

Schwangyu'nun sesi sinirliydi. Lucilla kadının bu sesi kasten takındığını biliyordu. Neydi planladığı şey? Teg şimdi çok dikkatli olmalıydı. Teg az önce Lucilla'ya Schwangyu'nun kontrolündeki boşlukları göstererek akıllı davranmıştı, ama bu boşluklar dibe, Schwangyu'nun elindeki güçlere dek uzanmıyordu. Lucilla, Duncan'ı burada bırakıp Teg'in yanına dönse mi, diye düşündü.

Teg "şimdi gidebilirsiniz ama lojmanınıza dönmenizi tavsiye etmem" dedi.

"Peki neden?" Schwangyu'nun sesi şaşkın, gerçekten şaşkındı ve bunu pek gizleyemiyordu.

"Bir dakika" dedi Teg.

Lucilla uzaklardan gelen bir bağırtıyı fark etti. Yakınlardan bir yerden şiddetli bir patlamanın gümbürtüsü geldi ve sonra daha uzakta bir yerden gelen bir patlama daha duyuldu. Kapının üzerindeki pervazdan tozlar girdi Teg'in oturma odasına.

"Neydi bu?" dedi Schwangyu yine, sesi aşırı yüksekti.

Lucilla yürüyüp Duncan'la, koridora bakan duvarın arasında durdu.

Duncan kapıya dikmişti gözlerini, vücudu savunma pozisyonundaydı.

"İlk patlama, onların yapacağını tahmin ettiğim bir şeydi." dedi Teg. "ikincisi, korkarım *onların* hiç tahmin etmediği bir şey."

Yakınlardan gelen bir ıslık sesi Schwangyu'nun söylediği birtakım şeylerin duyulmasını önleyecek kadar yüksekti.

"Tamam, Başar!" dedi Patrin.

"Neler oluyor?" diye diretti Schwangyu.

"İlk patlama, Sayın Aziz Anne, sizin lojmanınızın saldırganlarımız tarafından yok edilmesiydi. İkinci patlamaysa bizim saldırganları yok etmemiz."

"İşareti aldım Başar!" dedi Patrin yine. "Hepsinin işini bitirdik. Tahmin ettiğiniz gibi, mavnayla, bir yok-gemiden gelmişler."

"Peki gemi?" Teg'in sesi kızgın taleplerle yüklüydü.

"Uzay kıvrımından çıkar çıkmaz yok edildi. Kurtulan yok."

"Sizi aptallar!" diye bağırdı Schwangyu. "Ne yaptığınızın farkında mısınız?"

"O çocuğu her türlü saldırıdan korumam yolunda bana verilen emirleri yerine getirdim" dedi Teg. "Bu arada, siz bu saatte lojmanınızda olmayacak mıydınız?"

"Ne?"

"Lojmanınızı havaya uçururlarken hedefleri sizdiniz. Tleilaxu çok tehlikelidir, Aziz Anne."

"İnanmıyorum sanal"

"İsterseniz gidip bakın. Patrin, bırak geçsin."

Lucilla bunları dinlerken, söylenmeyen şeyleri de duydu. Mentat Başar'a burada bir Aziz Anne'den daha fazla güveniliyordu ve Schwangyu bunu anladı. Kadın umutsuzluğa kapılacaktı. Onun lojmanının tahrip edildiğini söylemek akıllıcaydı. Kadın buna inanmayabilirdi gerçi. En önemlisi, artık Schwangyu, Teg'le Lucilla'nın onun bu saldırıdaki suç ortaklığını fark ettiklerini anlayacaktı. Daha kaç kişinin bunu fark ettiğini ise bilmek olanaksızdı. Patrin biliyordu, tabii ki.

Duncan kapalı kapıya dikmişti gözlerini, başı hafifçe sağa eğikti. Yüzünde, sanki kapının ötesini, oradakileri gerçekten görüyormuş gibi dikkatli bir ifade vardı.

Schwangyu konuştu sesini en dikkatli şekilde kontrol ederek. "Lojmanımın yok edildiğine inanmıyorum." Lucilla'nın da dinlediğini biliyordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var" dedi Teg.

Akıllıca! diye düşündü Lucilla. Schwangyu, Tleilaxu'nun hainlik yapıp yapmadığından emin olmadan bir karara varamazdı.

"Öyleyse burada beni bekleyeceksiniz! Bu bir emirdir!" Lucilla, Aziz Anne giderken onun cüppesinin hışırtısını duydu.

Duygusal denetimi çok kötü! diye düşündü Lucilla. Ama bunun Teg hakkında açığa çıkardığı şey de aynı derecede rahatsız ediciydi. *Teg yaptı bunu o kadına!* Teg bir Aziz Anne'nin dengesini bozmuştu.

Duncan'ın önündeki kapı hızla açıldı. Teg kapıdaydı, bir eliyle kapı kolunu tutuyordu. "Çabuk!" dedi Teg. "O kadın dönmeden Kale'nin dışına çıkmalıyız."

"Kale'nin dışına mı?" Lucilla şaşkınlığını gizlemedi.

"Çabuk dedim! Patrin bize bir yol açtı".

"Ama benim..."

"Senin yapman gereken hiçbir şey yok! Olduğun gibi gel. Benimle gelmezsen seni zorla götürmek zorunda kalacağız."

"Sen gerçekten zorla götürebileceğini mi sanıyorsun bir..." Lucilla sustu. Bu karşısındaki yeni bir Teg'di ve bu adamın, gerçekleştirmeye hazır olmasa böyle bir tehdidi yapmayacağını biliyordu.

"Pekâlâ." dedi Lucilla. Duncan'ın elini tuttu ve Teg'in peşinden, onun lojmanını terk etti.

Patrin koridorda duruyor, sağına bakıyordu. "Schwangyu gitti" dedi ihtiyar. Teg'e baktı. "Yapılacak şeyi biliyorsunuz, değil mi Başar?"

"Pat!"

Lucilla daha önce Teg'in, emirerine kısaltılmış adıyla hitap ettiğini hiç duymamıştı.

Patrin gülümsedi, pırıl pırıl otuz iki dişi gösteren bir gülümsemeydi bu. "Afedersiniz Başar. Biliyorsunuz, heyecan işte. O halde ben o işi size bırakayım. Benim oynayacak kendi rolüm var."

Teg Lucilla'yla Duncan'a koridorun sağ tarafına yürümelerini işaret etti. Lucilla itaat etti ve Teg'in hemen peşlerinden geldiğini duydu. Elindeki Duncan'ın eli terlemişti. Çocuk, Lucilla'nın yanında serbestçe, arkasına bakmadan yürüyordu.

Koridorun sonundaki süspansor paraşütü Teg'in iki adamı tarafından korunmaya alınmıştı. Teg onlara bakarak başını salladı. "Peşimizden kimse gelmesin."

İkisi bir ağızdan "Tamam, Başar" dediler.

Lucilla, Duncan ve Teg'le birlikte paraşüte girdiğinde, nasıl yürüdüğünü tam anlamadığı bir kavgada tarafını seçmiş olduğunu fark etti. Rahibelik politikasının hareketini, her tarafından hızla çağlayan bir suyun hızlı akıntısı gibi hissediyordu. Bu hareket genellikle hep, kumları yalayan hafif bir dalga gibi olmuştu; ama şimdi büyük ve yıkıcı bir dalganın darbesini vurmak üzere üstüne geldiğini hissediyordu.

Duncan paraşütten inip güney istihkâmına gitmek üzere sevk odasına girerlerken konuştu.

"Hepimiz silahlanmalıyız" dedi.

"Çok yakında silahlanacağız" dedi Teg. "Ve dilerim sizler, bizi durdurmaya kalkışacak herkesi öldürmeye hazırsınızdır."

*

Önemli gerçek şu; Bugüne dek, merkezi gezegenlerinin koruması dışında hiçbir Bene Tleilax dişisi görülmemiştir. (Bu analizde, dişileri taklit eden Surat Oynatıcı katırlar göz önüne alınmamıştır. Onlar çiftleşerek çoğalan tipler değildir.) Tleilaxu, dişilerini bizim elimize düşmesinler diye soyutluyor. Bizim çıkardığımız sonuç budur. Tleilaxu Ustaların, en temel sırlarının yeri de dişi yumurta hücreleridir herhalde.

Bene Gesserit Analizi
Arşiv # XOXTM99.....
O41

İşte sonunda karşılaştık" dedi Taraza.

Koltuklarının arasındaki iki metre mesafenin ötesinden Tylwyth Waff'a baktı. Taraza'nın analizcileri bu adamın Tleilaxu Ustalar Ustası olduğunu doğrulamıştı. Bunca gücü elinde tutan bu yer cücesiydi demek. Görünüş konusundaki önyargılar burada dışlanmalı, diye uyardı kendini.

"Bazıları bunun olabileceğine inanmaz" dedi Waff.

Taraza'nın dikkatini çekti, adamın tiz ve kısık bir sesi vardı; farklı standartlarla ölçülmesi gereken bir şeydi bu.

Bir Lonca yok-gemisinin tarafsız ortamındaydılar ve yanlarında, geminin bordasına leşe konmuş yırtıcı kuşlar gibi yapışmış Bene Gesserit ve Tleilaxu gözlemcileri vardı, (Lonca Bene Gesserit'i yatıştırma konusunda korkulu bir gerginlik halindeydi. *"Bunu ödeyeceksiniz."* Lonca biliyordu. Ödeme onlardan söke söke alınmıştı bir zamanlar) Toplandıkları oval oda geleneksel olarak bakır duvarlıydı ve "casus geçirmez"di. Taraza buna bir an bile inanmadı. Ayrıca, Lonca'yla Tleilaxu arasındaki, melanjdan oluşan bağların varlığını hala tüm gücüyle koruduğunu tahmin ediyordu.

Waff, Taraza konusunda kendini kandırmaya kalkmadı. Şerefli Analar'ın hepsinden çok daha tehlikeliydi bu kadın. Taraza'yı öldürse onun yerini hemen onun kadar tehlikeli biri, şimdiki Baş Anne'nin bilgilerinin tüm temel öğelerine sahip biri alıverirdi.

"Yeni Surat Oynatıcılarınızı çok ilginç buluyoruz" dedi Taraza.

Waff elinde olmadan suratını buruşturdu. Evet, Tleilaxu'yu koskoca bir yok-geminin yitirilmesinden ötürü henüz suçlamaya bile kalkmamış Şerefli Analar'dan çok daha tehlikeliydi bu kadın.

Taraza, sağındaki alçak sehpada duran iki yüzlü küçük dijital saate baktı; saat ikisi tarafından da kolayca görülebilecek bir yerdeydi. Waff'ın tarafına bakan yüz, onun iç saatine göre ayarlanmıştı. Taraza, iki içsel saatin kendi içindekilerinin on saniye farkla senkronize olduğunu fark etti.

Bu da, koltuklarının yerinin ve birbirine mesafesinin bile önceden belirlendiği bu karşılaşmanın inceliklerinden biriydi.

Odada ikisinden başkası yoktu. Bulundukları oval oda yaklaşık altı metre boyunda, bunun yarısı enindeydi. Birbirinin aynısı, turuncu kumaşla kaplı, tahta çivilerle çakılmış koltuklarda oturuyorlardı; koltukların hiçbirinde bir parça bile metal ya da diğer bir yabancı malzeme yoktu. Odadaki bundan başka tek eşya saatin konduğu sehpaydı. Sehpa, üç tane ince uzun ahşap ayak üzerine konmuş ince ve siyah bir plaz tabakasından oluşuyordu. Bu toplantının tarafı olan kişiler dikkatle gözden geçirilmişlerdi. İkisinin de, odanın tek kapağının arkasında bekleyen üçer kişisel muhafızı vardı. Taraza, Tleilaxu'nun bir Surat Oynatıcı değiştirmesi yapmaya kalkışacağını sanmıyordu, hele bu koşullarda!

"Bunu ödeyeceksiniz."

Tleilaxu da, özellikle, bir Aziz Anne'nin yeni Surat Oynatıcıları teşhis edebildiğini bildiklerinden, fena halde savunmasız olduğunun farkındaydı.

Waff boğazını temizledi. "Bir anlaşmaya varabileceğimizi ummuyorum" dedi.

"Neden geldin öyleyse?"

"Rakis'teki Kale'nizden aldığımız garip mesajın bir açıklamasını arıyorum. Neden dolayı ödeyecek mişiz biz?"

"Rica ediyorum Ser Waff, böyle aptalca numaraları bırak bu odada. İkimizin de bildiği, kaçınılmaz bazı gerçekler var."

"Ne gibi?"

"Bugüne dek, çiftleşmek üzere hiçbir dişi Tleilax verilmedi bize." Ve Taraza düşündü: *Bununla ter döksün bakalım!* Bene Gesserit incelemelerinde kullanılacak tek bir Tleilaxu Diğer Anılar hattına sahip olunamaması çok lanet bir şekilde moral bozucuydu ve Waff bunu bilirdi.

Waff kaşlarını çattı. 'Eminim benim pazarlık edeceğimi düşünmüyorsunuz bu kadar hayati bir..." Sustu ve başını salladı. "Bizden isteyeceğiniz ödemenin bu olduğuna inanmıyorum."

Taraza yanıt vermeyince Waff dedi ki: "Rakis tapınağına yapılan aptalca saldırı oradakiler tarafından, kendi başlarına yapılmıştır. Onlar cezalandırıldı."

Tahmin edilen gambit, numara üç, diye düşündü kadın.

Taraza bu toplantıdan önce sayısız analiz brifingine katılmıştı, bunlara brifing denebilirse tabii. hepsi de aşın miktarda analizle doluydu. Bu Tleilaxu Ustası Tylwyth Waff hakkında hemen hemen hiçbir şey bilinmiyordu. Çıkarsamalarla (bunlar doğru çıkarsa tabii) son derece önemli, tercihe bağlı bazı projelere varılmıştı. Sorun, en önemli verilerin güvenilmez kaynaklardan gelmesiydi. Ama doğruluğuna güvenilecek bir gerçek vardı: Karşısındaki bu yer cücesi tipin korkunç tehlikeli olduğu.

Waff'ın üç *numaralı gambiti* Taraza'nın dikkatini çekti. Karşılık vermenin zamanıydı. Taraza bilgiç bir gülümseme takındı.

"Bu tam da sizden beklediğimiz türden bir yalan" dedi kadın.

"Hakaretle mi başlayacağız?" Adamın ses tonu kızgın değildi.

"Bunu sen yarattın. Bu arada seni, bizimle, Saçılma'dan dönen o orospularla başa çıktığın gibi başa çıkamayacağın konusunda uyarayım."

Waff'ın donup kalan bakışları Taraza'yı cesurca bir gambite davet etti. Rahibeliğin, kısmen, bir Ixia konferans gemisinin kaybolmasına dayanan çıkarsaması doğruydu demek! Taraza aynı gülümsemeyi sürdürerek, şimdi de, tahminden ibaret bir varsayımı sanki bilmen bir gerçekmiş gibi sürdürdü.

"Bence" dedi, "O orospular aralarında Surat Oynatıcıların bulunduğunu öğrenmeyi pek isterlerdi."

Waff öfkesini bastırdı. *Lanet olası cadılar! Nereden öğrenmişlerse, biliyorlar!* Konsey üyeleri bu toplantıdan son derece kuşkuluydu. Önemli bir azınlık bunu reddetmeyi önermişti. Bu cadılar çok... çok şeytandı. Ve bunların misillemeleri!

Onun dikkatini Gammu'ya çekmenin zamandır, diye düşündü Taraza. *Onun dengesini boz.* Dedi ki: "Gammu'daki Schwangyu gibi bizden birini yoldan çıkarsanız da değerli hiçbir şey öğrenemezsiniz"

Waff birden alevlendi: "O bizi... bizi bir katil çetesi gibi *kiralamaya* kalkıştı! Biz ona bir ders verdik sadece!"

Ahh, *gururu meydana çıkıyor,* diye düşündü Taraza. *ilginç. Böyle bir gururun ardında varlığı sezilen ahlak yapısı araştırılmalı.*

"Bizim saflarımıza gerçek anlamda asla sızamadınız" dedi Taraza.

"Ama siz de Tleilaxu'ya asla sızamadınız!" Waff bu öğünmeyi bayağı sakin bir şekilde gerçekleştirmeyi becerdi. *Bu herife zaman gerekli düşünmek için! Plan yapmak için!*

"Susmamızın bedelini öğrenmek istersiniz belki" diye teklifte bulundu Taraza. Waff'ın taş gibi sabit bakışını kabul olarak algıladı ve devam etti: "Evvela, kendilerine Şerefli Analar diyen o Saçılma mahsulü orospular hakkında bildiğiniz her şeyi bize söyleyeceksiniz."

Waff ürperdi. Şerefli Anaların öldürülmesiyle birçok şey doğrulanmıştı. Cinsel entrikalar! En güçlü ruh bile öyle bir kendinden geçme haline kapılmaya zor direnirdi. Bu aracın potansiyel gücü korkunçtu! Böyle bir şey bu cadılarla paylaşılır mıydı?

"Onlardan öğrendiğiniz *her şeyi"* diye üsteledi Taraza.

"Onlara niçin orospu diyorsunuz?"

"Bizi taklit etmeye kalkıyorlar, ama güç elde etmek için kendilerini satıyorlar ve bizim temsil ettiğimiz her şeyle alay ediyorlar. Şerefli Analar ha!"

"Sayıca sizden en az on kat daha fazladır onlar! Bunun kanıtlarını gördük."

"Bizim birimiz onların tümünü yener" dedi Taraza.

Waff sesini çıkarmadan oturmuş, Taraza'yı süzüyordu. Boş bir öğünmeden mi ibaretti bu? Bene Gesserit cadıları hakkında asla hiçbir şeyden emin olamazdınız. Onlar her şeyi *yapardı*. Büyülü evrenin karanlık yüzü onlarındı. Bu cadılar birçok kez Şeriat'ı engellemişlerdi. Tanrının isteği gerçek müminlerin yeni bir sınavdan geçmeleri miydi?

Taraza sessizliğin gerginlik yaratması için bir süre bekledi. Waff'taki telaşı hissediyordu. Bu ona, Waff'la yapılacak bu toplantıya hazırlık için Rahibelik'teki ilk konferansı hatırlattı. Bellonda, aldatıcı basitlikte bir soru sormuştu.

"Tleilaxu hakkında *gerçekte* ne biliyoruz?"

Taraza güçlü bir dalga gibi gelen yanıtın Rahibeler Meclisi konferans masasının çevresinde oturan herkesin kafasına dank ettiğini hissetti: *Biz kesinlikle, ancak onların bilmemizi istediği şeyi biliyoruz.*

Analizcilerinin hiçbiri Tleilaxu'nun onlara karşı kasten bir maske-imaj yaratmış olduğu kuşkusundan kurtulamadı. Tleilaxu zekâsı, onların, axlotl depolarının sırrını sadece kendi tekellerinde tutmalarıyla ölçülmeliydi. Bazılarının iddia ettiği gibi, mutlu bir rastlantı mıydı bu? Öyleyse geçen şu binlerce yıldır niçin başka hiç kimse bu başarıyı tekrarlayamamıştı?

Gulalar.

Tleilaxu, gula projesini kendilerine özgü bir ölümsüzlük için mi kullanıyordu? Waff'ın davranışlarında anlamlı imalar görüyordu... kesin olmayan, ama son derece kuşkulu bazı şeyler.

Bellonda, Rahibeler Meclisi konferanslarında tekrar tekrar onların temel kuşkularına dönüp durmuştu, kafalarına soka soka: "Hepsi... hepsi diyorum! Arşivlerimizdekilerin hepsi ancak sümuz yemi olabilecek çöplerden ibaret!"

Bu kinaye, masadaki bazı daha rahat Aziz Annelerin bile ürpermesine yol açmıştı.

Sümuzlar!

Dev sümüklüböceklerle domuzun melezi, ağır ağır sürünen bu hayvanlar onların evrenindeki en pahalı yemeklerin etini sağlıyorlarsa da bu yaratıklar Rahibeliğin Tleilaxu'da gördüğü tüm iğrençliklerin de simgesiydi. Sümuzlar Bene Tleilax'ın takas ettiği ilk mallardan biri, axlotl depolarında gelişmiş ve tüm yaşamın şeklini kazandığı helezonvari çekirdeğiyle biçimlenmiş bir

üründü. Bene Tleilax tarafından yapılmış olması, çok sayıda ağzı daima her türlü çöpün üzerinde gezen ve çöpleri çabucak, hem domuz pisliği gibi kokan hem de sümük gibi sıvaşık bir dışkıya dönüştüren bu yaratığın iğrençliğini daha da arttırmıştı.

"Cennetin bu tarafındaki en lezzetli et" diye alıntı yapmıştı. Bellonda bir CHOAM reklamından.

"Fakat iğrençlikten geliyor" diye eklemişti Taraza.

İğrençlik.

Taraza Waff'a bakarken bunu düşünüyordu. İnsanların kendilerini bir iğrençlik maskesiyle örtmelerinin nasıl bir gerekçesi olabilirdi ki? Waff'ın gösterdiği gurur patlaması bu görüntüye pek uymuyordu.

Waff elinin içine hafifçe öksürdü. İki tane güçlü iğne fırlatıcının gizlendiği yerlerdeki dikişlerin basıncını hissetti. Konsey üyeleri içindeki azınlık şöyle bir öğütte bulunmuştu: "Şerefli Analar'la olduğu gibi, Bene Gesserit'le bu karşılaşmanın da galibi, diğerinin hakkında en gizli bilgiyi alarak ayrılan taraf olacaktır. Rakibin ölümü başarıyı garantiler."

Bu kadını öldürebilirim, ama ya sonra?

Kapağın dışında bekleyen tam üç tane Aziz Anne daha vardı. Kuşkusuz, Taraza'nın kapağın açılacağı an için hazırlanmış bir işareti vardı. O işaret olmadı mı şiddetin ve felaketin geleceği kesindi. Yeni Surat Oynatıcılarının dışarıdaki Aziz Anneleri yenebileceğiniyse bir an bile düşünmemişti. Cadılar tam alarmda olacaktı. Waff'ın muhafızlarının niteliklerini hemen anlamış olmalıydılar.

"Öğrendiklerimizi paylaşacağız" dedi Waff. Bundaki teslimiyet onu yaralıyordu ama başka seçeneğinin olmadığını da biliyordu. *Taraza'nın yeteneklerinin birbirine oranı hakkında yüksekten atması,* içerdiği aşırı iddia yüzünden yanlış olabilirdi ama Waff yine de bunda bir gerçek payının varlığını hissediyordu. Ama şerefli Anaların elçilerinin başına geleni öğrenmeleri halinde neler olacağı konusunda kuşkusu yoktu. Kayıp yok-geminin hesabı Tleilaxu'ya çıkarılmış değildi henüz. Gemiler kaybolabilirdi. Kasten cinayetse bambaşka bir konuydu. Şerefli Anaların böyle küstah bir rakibin kökünü kazımaya kalkacağı kesindi. Sadece bir tek örnek bile olsa. Saçılma'dan dönen Tleilax çok konuşulmuştu. Şerefli Analar'ı gören Waff artık bu hikâyelere inanıyordu.

Taraza "Benim bu toplantı için ikinci gündem maddem bizim guladır" dedi.

Waff askılı koltuğunda kıpırdandı.

Taraza, Waff'ın küçük gözlerinde, çok sivri dişli ve basık burunlu yüzünde kendisine karşı nefret hissetti.

"Siz, tek bir öğeyi katmaktan başka hiçbir rolünüzün olmadığı bir projenin ilerlemesini denetim altında tutmak için bizim gulalarımızı öldürdünüz" diye suçladı Taraza.

Waff, bu kadını öldürse mi, diye bir kez daha düşündü. Bu lanet olası cadılardan hiçbir şey gizlenemeyecek miydi? Bene Gesserit'in Tleilaxu merkezinde bir casusunun bulunduğu yolundaki ima duymazdan gelinemezdi. Başka nasıl bilebilirlerdi ki bunca şeyi?

Waff dedi ki: "Size garanti veririm ki Baş Anne, gula..."

"Bana hiçbir konuda garanti verme! Biz kendimizi garanti ederiz." Taraza, yüzünde acı bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ve bize tapon malları sattığınızı bilmediğimizi de sanma."

Waff hemen cevap verdi: "Gula, sizin kontratınızda yazan bütün şartları taşıyor!"

Taraza yine başını iki yana salladı. Bu minnacık Tleilaxu Ustası, burada neleri açık ettiğinin farkında bile değildi. "Onun ruhuna kendi programınızı gömdünüz" dedi Taraza. "Seni uyarıyorum Ser Waff, sizin yaptığınız *değişiklikler* bizim planımızı engellerse aklınıza hayalinize sığmayacak kadar büyük bir hasar veririz size."

Waff eliyle yüzünü sıvazlarken alnındaki terleri hissetti. Lanet olası cadılar! Ama bu kadın her şeyi bilmiyordu, Saçılma'dan dönen Tleilaxu ve bu kadının böylesine ağır iftira ettiği Şerefli Analar Tleilaxu'ya cinsellikte yüklü, sırrı burada ne vaat edilirse edilsin *paylaşılmayacak* bir silah vermişti!

Taraza Waff'ın tepkilerini sessizce değerlendirdi ve cesurca bir yalana karar verdi. "Sizin Ixia konferans geminizi ele geçirdiğimizde yeni Surat Oynatıcılar'ınız hemen ölmediler. Bir sürü şey öğrendik."

Waff şiddetin kıyısında hazır bekledi.

Tam on ikiden! diye düşündü Taraza. Cesur yalan, danışmanlarının ortaya attığı daha inanılmaz iddialardan birine giden bir ifşaat yolu açmıştı. O iddia şimdi inanılmaz gelmiyordu artık. "Tleilaxu'nun bütün derdi prana-bindunun tam bir taklidini üretmektir" demişti danışmanı.

"Tam mı?"

Konferanstaki, bu iddiayı duyan tüm rahibeler hayretten donakalmıştı. Bildikleri hafıza izinin ötesine giden bir ruhsal kopya anlamına geliyordu bu.

Danışman olan, Arşiv bölümünden Rahibe Hesterion, söylediklerini destekleyen çok iyi düzenlenmiş bir listeyle gelmişti. "Tleilaxu'nun *sinirlere ve kaslara, bir Ixia Araştırması'nın mekanik olarak yaptığı şeyi yaptığını zaten biliyoruz. Bundan sonraki adım gayet açıktır. "*

Taraza, cesurca yalanına gösterdiği reaksiyonu görünce Waff'ı dikkatle gözlemeye devam etti. Waff o anda en tehlikeli durumundaydı.

Waff'ın yüzüne bir öfke görüntüsü geldi. Cadıların öğrendiği şey çok tehlikeliydi! Taraza'nın dediklerinden zerre kadar kuşku duymadı. *Bu kadını öldürmeliyim bana neye mal olursa olsun! Bunların hepsini öldürmeliyiz. Pislikler! Bu onların sözüdür ama onlara mükemmel uyuyor.*

Taraza Waff'ın yüz ifadesini doğru yorumladı. Hemen dedi ki: "Bizim dizaynımıza zarar vermediğiniz sürece bizden size kesinlikle hiçbir tehlike gelmez. Sizin dininiz, yaşam tarzınız; bunlar yalnızca sizi ilgilendirir."

Waff tereddüt etti; Taraza'nın söylediklerinden, ima ettiği güç kadar bir şey çıkmıyordu. Başka ne biliyorlardı? Boyun eğer pozisyona devam etmek, yine de! şerefli Analarla böyle bir ittifakı reddettikten sonra hem de. Ve binlerce yıldan sonra üstünlüğe bu kadar yaklaşmışken. Bir umutsuzluk kapladı içini. Her şeyden önce, Konsey üyeleri arasındaki azınlık haklıydı: *"Halklarımız arasında hiçbir bağ olamaz Powindah güçleriyle yapılacak her ittifak kötülük üzerine kurulu bir birliktir. "*

Taraza Waff'taki potansiyel şiddeti hala hissediyordu. Adamı fazla mı sıkıştırmıştı? Taraza kendini savunma hazırlığına getirdi. Adamın kollarındaki istemsiz bir kasılma alarma geçirdi kadını. *Kol yenlerinde silah var!* Tleilaxu'nun olanakları küçümsenmemeliydi. Taraza'nın gizli görücüleri hiçbir şey bulamamıştı.

"Taşıdığın silahları biliyoruz" dedi Taraza. Bir cesurca yalan daha atıldı ortaya. "Bir hata yapacak olursan orospular senin o silahları nasıl kullandığını da öğrenirler."

Waff üç kez kesik kesik soludu. Konuştuğunda kendini kontrol altına almıştı: "Bene Gesserit'in uydusu olmayacağız!"

Taraza monoton ve yatıştırıcı bir sesle karşılık verdi: "Size böyle bir rol öneren ne bir sözüm ne de bir davranışım oldu."

Taraza bekledi. Waff'ın yüz ifadesinde, Taraza'ya karşı soğuk bakışında hiçbir değişiklik yoktu.

"Bizi tehdit ediyorsunuz" diye mırıldandı Waff. "İstiyorsunuz ki paylaşalım sizinle her..."

"Paylaşmak!" diye bağırdı Taraza. "Eşit olmayanlar arasında *paylaşım* olmaz."

"Peki siz bizimle neyi paylaşacaksınız?" diye sordu Waff.

Taraza çocuklara karşı kullanacağı bir azarlama tonuyla konuştu: "Ser Waff, sor bakalım kendine, sen, kendi oligarşinin yönetici bir üyesi olarak, bu toplantıya niçin geldin?"

Waff, sesini hâlâ sıkı kontrol altında tutarak yanıt verdi. "Peki siz, Bene Gesserit'in Baş Annesi, siz niçin geldiniz buraya?"

Taraza yumuşak bir sesle "Kendimizi güçlendirmek için dedi.

"Neyi paylaşacağınızı söylemediniz" diye çıkıştı Waff. "Hala avantaj sağlamak umudundasınız."

Taraza Waff'ı dikkatle süzmeye devam etti. Bir insanda bu kadar bastırılmış bir öfkeyi hissettiği çok enderdi. "Ne istediğini açıkça söyle bana" dedi kadın.

"Ve siz de büyük cömertliğinizle bunu bize vereceksiniz hal"

"Seninle görüşeceğim."

"Nerede kalır peki görüşme, eğer bana emrediyorsan... BANA EMREDIYORSAN! Bu..."

"Sen buraya, yaptığımız her türlü anlaşmayı bozmak için geldin" dedi Taraza. "Bir kez olsun görüşme yapmaya çalışmadın! Seninle pazarlık

yapmak isteyen birinin karşısında oturuyorsun ama senin tüm yaptığın..."

"Pazarlık mı?" Waff'ın anılan hızla, Şerefli Ana'nın bu sözden duyduğu öfkeye donuverdi.

"Dedim ya" dedi Taraza, "pazarlık."

Waff'ın dudaklarının uçları gülümsemeye benzer bir şeyle seğirdi. "Yani sizce bende sizinle *pazarlık* edebilecek güç var, öyle mi?"

"Dikkat et Ser Waff dedi kadın. "Sende sonsuz güç var. Bu güç senin, rakibini anında öldürebilme konusundaki müthiş yeteneğinde. Ben seni tehdit etmiyorum ama sen ediyorsun." Taraza Waff'ın kol yenlerine baktı.

Waff içini çekti. Ne hayret verici bir şeydi. Bu kadın bir powindahtı! Bir powindahla nasıl pazarlık yapılabilirdi ki?

"Mantıksal yollardan çözülemeyecek bir sorunumuz var dedi Taraza.

Waff şaşkınlığını gizledi. Şerefli Ana'nın kullandığı sözlerin ta kendisiydi bunlar! Bunun ifade edebileceği anlamı düşünerek içine çekildi. Bene Gesserit'le şerefli Analar işbirliği yapıyor olabilir miydi? Taraza'nın onlara kızgınlığı bunun tersini gösteriyordu ama, bu cadılara ne zaman inanılabilirdi ki?

Waff yine, bu cadıyı ortadan kaldırmak için kendini feda etse mi, diye düşündü. Bu neye yarardı ki? Bunun bildiklerini diğerleri de biliyordu kesinlikle. Felaketi hızlandırmaktan başka bir işe yaramazdı bu. Cadılar arasında bir iç kavga vardı ama bu bile bir hile olabilirdi.

"Bizden bir şeyleri paylaşmamızı istiyorsun" dedi Taraza. "Size çok değerli insan soylarımızdan bazılarını önersem ne dersin?"

Waff'ın ilgisinin birden arttığından kuşku yoktu.

Waff dedi ki: "Böyle bir şey için neden size gelelim ki? Bizim axlotl depolarımız var ve hemen hemen her yerden genetik örnek toplayabiliriz."

"Neyin örneğini?"

Waff içini çekti. Bene Gesserit'in bu keskinliğinden kurtuluş yoktu. Kılıç darbesi gibi bir şeydi bu. Bu kadına, kendiliğinden bu sonuçlara götüren bazı şeyleri ağzından kaçırmış olduğunu tahmin etti. Olan olmuştu artık. Kadın, insan genlerinin yabanıl havuzunun, hayatın en gizli dili hakkında

karmaşık bilgilere sahip Tleilaxu'nun pek ilgisini çekmediği sonucunu çıkarmıştı (ya da bunu ona casuslar söylemişti!). Bene Gesserit'i de, onların üreme programlarının ürünlerini de hiç küçümsememek gerekirdi. Muad'dib'i ve Peygamberi onların ürettiğini Tanrı da biliyordu!

"Bunun karşılığında ne isteyeceksiniz?" diye sordu Waff.

"Sonunda pazarlık hal" dedi Taraza. "Atreides soyunun damızlık annelerini önereceğimi ikimiz de biliyoruz elbette." Ve düşündü: *Bırak da bunu umut etsin! Atreides gibi görünecek, ama Atreides olmayacaklar!"*

Waff kalbinin hızlandığını hissetti. Mümkün müydü bu? Tleilaxu'nun böyle bir kaynak materyali tetkik ederek neler öğrenebileceği hakkında en ufak bir bilgisi yok muydu bu kadının?

"Onların döllerinin ilk seleksiyonunu istiyoruz" dedi Taraza.

"Hayır!"

"Peki bir sonraki ilk seleksiyon olsa?"

"Belki."

"Belkiden kastın nedir?" Kadın öne doğru eğildi. Waff'taki şiddet Taraza'ya iz üzerinde olduğunu söylüyordu.

"Bizim başka neyimizi isteyeceksiniz?"

"Damızlık annelerimiz sizin genetik laboratuvarlarınıza serbestçe girebilmeli."

"Deli misiniz siz?" Waff öfkeyle başını salladı. Bu kadın Tleilaxu'nun, bu en güçlü silahını teslim edeceğini mi sanıyordu?

"O halde tam işler halde bir axlotl deposunu kabul ederiz." Waff sadece bakıp durdu kadına.

Taraza omuzlarını silkti. "Bunu denemek zorundaydım."

"Sanırım denediniz."

Taraza arkasına yaslandı ve burada öğrendiklerini gözden geçirdi. Waff'ın o Zensünni yoklamasına tepkisi ilginçti. *"Mantıksal yollardan çözülemeyecek bir sorun."* Bu sözler gizli bir etki yapmıştı Waff'ta. içindeki bir yerden kalkıp dikildiği görülmüştü gözlerinde soran bakışlarla. *Tanrı hepimizi korusun! Waff gizli bir Zensünni mi yoksa?*

Tehlikesi ne olursa olsun araştırılmalıydı bu. Odrade'ye Rakis'te, mümkün olan her türlü avantaj sağlanmalıydı.

"Galiba şimdiye dek yapabileceğimiz her şeyi yaptık" dedi Taraza. "Şimdi pazarlığımızı bitirmenin zamanıdır. Yalnızca Tanrı, kendi sonsuz merhametiyle, her şeyin olabileceği sonsuz evrenler vermiştir bize."

Waff hiç düşünmeden bir kez el çırptı. "Sürpriz armağan en büyük armağandır!" dedi.

Yalnızca Zensünni değil, diye düşündü Taraza. *Sufi* de. *Sufi!* Tleilaxu'ya bakışını yeniden ayarlamaya başladı. *Ne kadar zamandır bunu kalplerinde saklayarak yayıyor bunlar?*

"Zaman kendini saymaz" dedi Taraza, yoklarcasına. "Çemberlere bakılması gerek sadece."

"Güneşler çemberdir" dedi Waff. "Her evren bir çemberdir." Taraza'nın yanıtını nefesini tutarak bekledi.

"Çemberler kuşatmadır" dedi Taraza Diğer Anılarından, daha uygun bir yanıt bularak. "Kuşatan ve sınırlayan her şey sonsuzlukla yüz yüze gelmek zorundadır."

Waff ellerini kaldırıp avuçlarını Taraza'ya gösterdi ve sonra indirip dizlerine koydu. Omuzlarının yukarıya doğru dikilme gücü azalmıştı. "Bunları niçin en başta söylemediniz?" diye sordu.

Çok dikkat etmem gerek, diye uyardı kendini Taraza. Waff'ın sözlerindeki ve davranışlarındaki teslimiyet dikkatle yeniden bir incelemeyi gerektiriyordu.

"Daha açık konuşmadığımız sürece, aramızda geçenler hiçbir anlam ifade etmeyecek" dedi Taraza. "O zaman bile yalnızca sözcükleri kullanıyor olacağız."

Waff onun yüzünü dikkatle inceleyerek o Bene Gesserit maskesinde kadının sözlerinin ve tavrının ima ettiklerini doğrulayan bir şeyler aradı. Bu kadın bir powindahtı, hatırlattı bunu kendi kendine Powindahlara asla güvenilmezdi...ama bu kadın Büyük İnanç'ı paylaşıyorsa...

"Tanrı Peygamberini Rakis'e, bizi sınasın ve bize yol göstersin diye göndermedi mi?" diye sordu Waff.

Taraza Diğer Anılarını derinlemesine taradı. *Rakis'te bir Peygamber mi? Muad'dib mi? Yo... o ne Sufi ne de Zensünni inançlarına uyar...*

Tiran! Taraza dudaklarını sıkıp sert bir çizgi haline getirdi. "Denetlenemeyen şeyin kabul edilmesi gerekir" dedi.

"Tanrı'nın yaptığı da kesinlikle budur'" diye yanıtladı Waff.

Taraza'nın gördükleri ve duydukları yeterli değildi. Missionaria Protectiva bilinen tüm dinlere daldırmıştı onu. Diğer Anılar bu bilgiyi takviye etti ve içini doldurdu. Taraza bu odadan sağ Salim çıkmaya şiddetli bir gereksinim duydu. Odrade uyarılmalıydı!

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu Taraza. Waff başıyla onayladı kibarca.

"Sanırım aramızda, düşündüğümüzden de daha büyük bir bağın potansiyeli var" dedi kadın. "Sana Rakis'teki Kalemizin konukseverliğini ve oradaki komutanımızın hizmetini öneriyorum."

"Bir Atreides mi?" diye sordu Waff.

"Hayır" diye yalan söyledi Taraza. "Ama Üreme Sorumlularımızı senin ihtiyaçların için seferber edeceğim tabii ki."

"Ve ben de buna karşılık olarak istediklerinizi toparlayacağım" dedi Waff. "Bu pazarlığın sonu neden Rakis'te yapılsın ki?"

"Orası daha uygun bir yer değil mi?" "diye sordu kadın. "Peygamberin diyarında kim yanlış yapabilir?"

Waff koltuğunda arkasına yaslandı, dizlerinin üstündeki konan gevşedi. Taraza uygun karşılıkları kesinlikle biliyordu. Waff'ın hiç ummadığı bir ifşaattı bu.

Taraza ayağa kalktı. "ikimiz de Tanrı'yı ayrı ayrı dinliyoruz" dedi.

Ve *kehlde birlikte,* diye düşündü Waff. Başını kaldırıp kadına baktı onun bir powindah olduğunu kendi kendine hatırlatarak. Bunların hiçbirine güvenilmezdi. *Dikkat et!* Bu kadın her şeyden önce bir Bene Gesserit cadısıydı. Bunların kendi amaçlarına göre din yarattıklarını herkes bilirdi. Powindah!

Taraza kapağa gitti, açtı ve güvenlik sinyalini verdi. Bir kez daha arkasına döndü ve hâlâ koltuğunda oturan Waff'a baktı. *Bu adam bizim gerçek dizaynımıza sızamadı,* diye düşündü kadın. *Ona göndereceğimiz kişiler azami dikkatle seçilmeli. Bu adam, tuzağımızın bir parçası haline geldiğinden asla kuşkulanmamalı.*

Cüce bedeni sakinleşmiş Waff da Taraza'ya baktı.

Ne kadar yumuşak bakıyor, diye düşündü Taraza. Ama tuzağa düşebilir! Rahibelik'le Tleilaxu arasındaki ittifakın yepyeni bir cazibesi vardı. *Ama bizim koşullarımızla!*

"Rakis'te görüşmek üzere" dedi Taraza.

*

Saçılma'yla hangi sosyal miraslar gitti? O zamanları gayet iyi biliyoruz. Ruhsal ortamları da, fiziksel ortamları da biliyoruz. Kayıplar, çoğunlukla İnsan gücüyle ve hardware ile sınırlı kalmış bir bilinci götürdüler beraberlerinde. Özgürlük mitiyle yönlendirilip yayılacak yer konusunda umutsuzca bir gereksinim vardı. Tiran'ın daha derindeki dersini, o kendi sınırlarını çizen şiddeti çoğu kişi öğrenememişti. Saçılma, büyüme (yayılma) diye yorumlanmış vahşi ve rasgele bir hareketti. Çok müthiş (genellikle bilinçsizce) bir durgunlaşma ve ölüm korkusuyla dürtükletmişti.

Saçılma: Bene Gesserit Analizi (Arşivler)

Odrade kavisli pencerenin rafında boylu boyunca yan yatmıştı; yanağı Keen'in Büyük Meydan'ını görebildiği ılık plaz tabakasına değiyordu hafifçe. Sırtı, Rakis'teki birçok şey gibi melanj kokan kırmızı bir yastığa dayalıydı. Arkasında, ufak ama kullanışlı ve hem Tapınak'tan hem de Bene Gesserit Kale'sinden epey uzak üç oda vardı. Bu uzaklık Rahibeliğin rahiplerle vardığı bir anlaşmanın gereğiydi.

"Sheeana daha güvenli korunmalı" diye diretmişti Odrade.

"Sheeana sadece Rahibeliğin vesayeti altında olamaz!" diye karşı çıkmıştı Tuek.

"Sadece rahiplerin de" diye karşılık verdi Odrade.

Odrade'nin kavisli penceresinin hâkim olduğu üst noktadan altı kat aşağıda, pek düzenli olmayan bir karışıklık şeklinde yayılan, neredeyse Büyük Meydan'ın tümünü dolduran muazzam bir pazar vardı. Alçalan güneşin gümüşlü sarı ışığı tüm manzaranın üzerine bir parlaklık döküyor, tentelerin parlak renklerini belirginleştiriyor, eğri büğrü zeminde uzun gölgeler oluşturuyordu. Sağa sola saçılmış insan yığınlarının yamalı şemsiyeler ve karmakarışık malların çevresinde dönüp durduğu yerde ışık, tozlu ışınlar halinde yayılıyordu.

Büyük Meydan kare biçiminde değildi. Odrade'nin penceresinden öteye, pazarın dışına doğru en az bir kilometre, sağa ve sola da en az bunun iki katı kadar uzanıyordu-bir kelepir kapmak umuduyla sıcağa göğüs geren gündüz alışverişçilerinin ayaklarıyla, acı bir tozun içinde dövülmüş, sıkıştırılmış toprak ve eski taşlarla kaplı dev bir dörtköşeydi.

Akşam ilerledikçe Odrade'nin altında farklı bir faaliyet-daha çok insanın gelmesiyle hızlı ve daha heyecanlı ritm kazanan bir hareket-gelişti.

Odrade başını eğip, bulunduğu binanın tam dibine yakın yere baktı. Tam altındaki bazı tüccarlar yakındaki lojmanlarına gitmişlerdi. Birazdan, bir yemek ve kısa bir uykudan sonra, açık havadaki insanların, genizlerini yakmayan bir havayı soluyabilecekleri daha değerli saatleri en iyi şekilde değerlendirmeye hazır bir halde geri döneceklerdi.

Odrade'nin dikkatini çekti, Sheeana gecikmişti. Rahipler daha fazla gecikmeye cesaret edemezlerdi. Şimdi telaşla çalışıyor olmalıydılar; Sheeana'yı soru yağmuruna tutuyorlar, ona Tanrı'nın, Kendi Kilisesi'ne gönderdiği elçisi olduğunu unutmaması yolunda vaazlar veriyorlardı herhalde. Sheeana'ya bir sürü uydurma sadakati hatırlatacaklardı ki Odrade'nin bunları bulup defetmesi ve bu saçmalıkları gülünç duruma getirerek gerçek perspektifine döndürmesi gerekecekti.

Odrade sırtını kamburlaştırdı ve gerginliklerini gidermek için bir dakika boyunca hafif egzersizler yaptı. Sheeana'ya karşı içinde sempatinin uyanmasına izin vermişti. Kızın düşünceleri şimdi kaosa dönüşecekti. Sheeana, bir Aziz Anne'nin tam vesayeti altına girince nelerin umulacağını ya çok az biliyor ya da hiç bilmiyordu. Bu çocuğun aklının bir sürü mitle ve yalan yanlış bilgilerle doldurulduğundan pek kuşkusu yoktu.

Benim aklım gibi, diye düşündü Odrade.

Bunu hatırlamaktan bir an olsun uzak duramazdı. Acil görevi gayet açıktı. Cin çıkarmak, yalnızca Sheeana için değil, kendisi için de.

Anılarındaki, Aziz Anne'yi hiç rahat bırakmayan bazı düşünceleri hatırladı: *Odrade, beş yaşında; Gammu'da rahat bir ev. Evin bulunduğu Caddenin iki yanında, gezegenin sahil Kentlerindeki -geniş caddeler üzerindeki tek katlı alçak yapılar olan -orta halli malikânelerden sayılan evler diziliydi. Evler ta aşağıya, cadde boyundakilerden çok daha büyük evlerin bulunduğu kıvrımlı deniz kıyısına dek uzanıyordu. Evler ancak deniz*

kıyısına varıldığında daha ferah ve metrekareleri daha az sakınır hale geliyordu.

Odrade'nin Bene Gesserit tarafından bilenmiş anılan o uzak evden onun sakinlerine, caddeye, oyun arkadaşlarına kaydı. Yüreğinde, ona bu anıların daha sonraki olaylarla bağlantılı olduğunu söyleyen bir sıkışma hissetti.

Al Dhanab'ın yapay dünyasındaki Bene Gesserit kreşi, Rahibeliğin ilk güvenli gezegenlerinden biriydi. (Daha sonraları, Bene Gesserit'in bir zamanlar o gezegeni tümüyle bir yok-odaya çevirmeyi düşündüğünü öğrenmişti. Bu plânı enerji gereksinimi bozmuştu.)

Kreş, Gammu'nun rahatından ve arkadaşlık havasından gelen bir çocuk için, farklılıkların oluşturduğu bir şelaleden aşağı düşmek gibiydi. Bene Gesserit eğitimi yoğun bir fiziksel idmanı da kapsıyordu. Çok büyük acılardan ve sık aralıklarla tekrarlanan, yapılması olanaksız gibi görünen kas egzersizlerinden geçmeden bir Aziz Anne olmayı düşünemeyeceğinin söylendiği düzenli vaazlar vardı.

Arkadaşlarından bazıları başarısız olup bu aşamayı geçememişti. Onlar hemşire, uşak, işçi, sıradan damızlık olarak ayrıldılar. Rahibeliğin ihtiyaçları için doldurulması gereken ne kadar boşluk varsa doldurdular. Odrade'nin özlemle, bu *başarısızlıkların* kötü bir yaşam olmayabileceğini düşündüğü zamanlar olmuştu, daha az sorumluluk, daha küçük hedefler. Bunlar, Odrade ilk Egitim'ini bitirmeden önceydi.

Doğacak, zafer gibi gelecek bir şey sandım onu. Öteki tarafa geçtim.

Sırf kendimi yeni ve daha şiddetli isteklerin içine gömülmüş halde bulmak için.

Odrade yattığı Rakis pencere rafında doğruldu ve minderi bir kenara itti. Dışarıda gürültü artıyordu. Lanet olası rahipler! Gecikmenin sınırlarını sonsuza doğru çekiyordu bunlar!

Kendi çocukluğumu düşünmeliyim, çünkü Sheeana konusunda bunun bana yararı olacak, diye düşündü. Ama kendi zayıflığını ayıpladı hemen. *Yeni bir bahane daha!*

Bazı adayların Aziz Anne olabilmesi için en az elli yıl gerekiyordu. İkinci Eğitim sırasında kafalarına kazınıyordu bu: Sabır dersi. Odrade derin

çalışma için erken bir eğilim göstermişti. Onun bir Bene Gesserit Mentat'ı ya da belki bir Arşivci olabileceği düşünülüyordu.

Bu fikirden, onun yeteneklerinin daha yararlı bir yön gösterdiğinin keşfedilmesiyle vazgeçildi. O, Rahibeler Meclisi'nde daha hassas görevlere yöneltildi.

Güvenlik.

Atreideslerdeki bu vahşi yetenek sık sık bu işte kullanılmıştı. Ayrıntılara gösterilen dikkat; Odrade'nin değerini gösteren işaret buydu. Rahibe kardeşlerinin, sırf onun hakkındaki derin bilgileri sayesinde, bazen onun ne yapacağı konusunda kehanette bulunabildiklerini biliyordu. Taraza sürekli böyle yaptı. Odrade defalarca dinlemişti Taraza'nın kendi ağzından bu sözleri:

"Odrade'nin kişiliği, görevleri yerine getirme tarzında mükemmel bir şekilde görünüyor."

Rahibeler Meclisi'nde bir espri vardı: "Odrade izinli olduğunda nereye gider? Çalışmaya gider."

Rahibeler Meclisi, Rahibelerin dışarıda otomatikman kullanacağı gizleyici maskelerin benimsenmesini pek dayatmazdı. Rahibeler duygularını anında belli ederler; gerek kendi gerekse başkalarının hatalarını görürler, üzüntü ya da burukluk hatta bazen mutluluk hissederlerdi. Ellerinde erkekler vardı -üremek için değil, gönül eğlendirmek için. Bu türden Bene Gesserit Rahibeler Meclisi dişilerinin hepsi gayet sevimliydi ve birkaç tanesinin sevimliliği bile samimiydi. Bu birkaçı, tabii ki çok rağbetteydi.

Duygular.

Bunun kabulü içini burarak geçti.

Böylece, hep yaptığım gibi, yine duygulara döndüm.

Odrade sırtında Rakis'in ılık akşam güneşini hissetti.

Bedeniyle nerede oturduğunu biliyordu ama aklı, yakında karşılaşacağı Sheeana'ya gitti.

Sevgi!

Sevgi nasıl da rahat ve nasıl da tehlikeliydi.

O anda, Sabit Annelere, kendileriyle eşleştirilen üreme partnerleriyle yaşam boyu birlikte yaşamasına izin verilenlere imrendi. Miles Teg böyle bir beraberlikten gelmişti. Diler Anılar bunun Jessica Hanımefendi ve onun Dük'ü arasında nasıl şeyler olduğunu söylüyordu ona. Muad'dib bile böyle bir eşleşmeyi tercih etmişti.

Bana *göre değil bu.*

Odrade, kendisine böyle bir hayatı yaşamasına izin verilmediği için buruk bir kıskançlık duyduğunu kabul etti. İçine sokulduğu bu yaşamın karşılığı neredeydi?

"Aşksız bir yaşam Rahibeliğe daha güçlü bir şekilde adanabilir. Gruba alınanlara kendi tarz desteğimizi sunarız. Cinsel zevk için endişelenme. Buna ihtiyaç duyduğun anda senin için hazırdır."

Cazip erkeklerle!

Jessica Hanımefendinin zamanından, Tiran'ın döneminden ve sonrasından beri çok şey değişmişti... Bene Gesserit de dahil. Her Aziz Anne bilirdi bunu.

Odrade derin bir iç çekişle ürperdi. Başını çevirip omuzunun üzerinden geriye, pazara baktı. Sheeana'dan hala bir işaret yoktu.

Bu çocuğu sevmeliyim!

Olmuştu. Odrade onun gerekli Bene Gesserit biçiminde hafıza oyununu oynamaktan bitkin düştüğünü biliyordu. Vücudunu geriye döndürdü ve rafın üzerinde ayak ayak üzerine atarak oturdu. Pazara, kentin damlarına ve düzlüğüne hâkim bir manzaraydı bu. İleride, oranın güney tarafındaki kalıntı tepelerin, Dune'un Kalkan Duvarının Muad'dib ve onun kum solucanına binmiş lejyonları tarafından gedik açılmış, kaidesi taştan oluşan yüksek surların son hali olduğunu biliyordu.

Yerden yükselen sıcak dalgalan Keen'i solucanların işgalinden koruyan kanata ve kanalların ötesine doğru salınarak gidiyordu. Odrade hafifçe gülümsedi. Rahipler toplumlarını, kendi Bölünmüş Tanrılarının onların üzerine gelmesini önlemek üzere su dolu hendeklerle çevirmekte hiçbir gariplik görmüyorlardı.

Sana tapıyoruz Tanrım, ama bizi rahatsız etme. Bu bizim dinimiz, bizim kentimiz. Görüyorsun artık buraya Arakeen demiyoruz. Şimdi Keen'dir o. Bu gezegen artık Dune ya da Arrakis değil. Şimdi Rakis'tir o. Uzak dur Tanrı'm. Sen geçmişsin ve geçmiş bir sıkıntıdır.

Odrade kızgın havanın dalgalanmalarıyla dans eden uzak tepelere baktı. Diğer Anılar antik manzarayı yaratabilirdi. Odrade o geçmişi biliyordu.

Rahipler Sheeana'yı getirmede daha fazla gecikirse onları cezalandırmalıyım.

Altındaki pazarı doldurmaya devam eden sıcaklık, yerde ve Büyük Meydanı çevreleyen kalın duvarlarda birikmişti. Isı birikimi çevredeki binalarda ve tüm Pazar alanına dağılı, tentelere sığınmış yaşam guruplarının arasında yakılan bir sürü küçük ateşin dumanıyla da şiddetleniyordu. Otuz sekiz derecenin üzerinde çok sıcak bir gün geçmişti. Bu bina eski zamanlarda bir Balıkla Konuşan Merkeziydi gerçi ama çatıdaki buharlaşma havuzlarıyla çalışan bir Ixia tertibatıyla soğutuluyordu.

Burada rahat edeceğiz

Ve bene Gesserit koruyucu önlemlerin sağlayacağı kadar güvende olacaklardı. Oradaki koridorlarda Aziz Anneler geziyordu. Binada rahiplerin temsilcisi vardı ama hiçbiri Odrade'nin istemediği yerlere giremezdi. Sheeana onlarla zaman zaman burada bir araya geliyordu ama bunlar ancak Odrade'nin izin verdiği zamanlardı.

Oluyor, diye düşündü Odrade. *Taraza'nın planı yürüyor.*

Rahibeler Meclisi'yle yapılan en son haberleşmeyi gayet net bir şekilde hatırlıyordu. Bunun Tleilaxu hakkında bildirdiği şeyler Odrade'yi dikkatle bastırdığı bir heyecana boğ muştu. Bu Waff, bu Tleilaxu Ustası harika bir inceleme olacaktı.

Zensünni! Ve Sufi!

"Binlerce yıldır donuk halde kalmış bir ritüel" dedi Taraza.

Taraza'nın raporunda, söylenmeyen bir mesaj daha vardı. *Taraza bana tam güvenini veriyor.* Odrade bunu fark etmesiyle içine güç dolduğunu hissetti.

Sheeana bir dayanak. Bizse kaldıracız. Gücümüzü bir sürü kaynaktan alacağız.

Odrade gevşedi. Sheeana'nın rahiplerin daha fazla gecikmelerine izin vermeyeceğini biliyordu. Ama Odrade'nin sabrı bazı tahminlerin saldırısına uğramıştı. Sheeana için daha kötü olacaktı bu.

Gizli bir işbirliği yapmışlardı, Odrade'yle Sheeana. İlk adım Sheeana için harika bir oyundu. Bu kız rahiplere güvenmemek üzere doğmuş ve yetiştirilmişti sanki. Sonunda buna uygun bir arkadaş bulması ne zevkliydi!

Odrade'nin penceresinin tam altındaki bir faaliyet insanları hareketlendirdi. Odrade merakla *aşağıya* baktı. Beş tane çıplak adam el ele verip bir halka oluşturmuştu. Cüppeleri, damıtıcı giysileri, bahar elyafından, uzun kahverengi bir elbise giymiş esmer denli bir genç kızın başında beklediği bir yığın halinde bir kenara bırakılmıştı. Kızın saçı kırmızı bir çaputla bağlanmıştı.

Dansçılar!

Odrade bu fenomen hakkında birçok rapor görmüştü ama geldiğinden beri bunu ilk kez gözüyle görüyordu. İzleyiciler arasında, uzun sorguçlu sarı miğferler giymiş uzun boylu Rahip Muhafızlardan oluşan bir üçlü de vardı. Muhafızlar bacaklarının hareketini serbest bırakan kısa cüppeler giymişlerdi ve hepsinin elinde üzeri metal kaplı sopalar vardı.

Dansçılar halka halinde dönerken dikkatle seyreden kalabalık adamakıllı gerginleşti. Odrade gidişatın nasıl olacağını biliyordu. Az sonra ilâhi okur gibi bir haykırış duyulacak ve bir meydan kavgası başlayacaktı. Kafalar yarılacaktı. Kan akacaktı. İnsanlar çığlık çığlığa koşuşacaktı. Bazıları ağlayarak gidecekti. Bazıları gülerek ayrılacaktı. Ve Rahip Muhafızlar müdahale etmeyecekti.

Bu dansın ve ondan sonra olanların anlamsızca deliliği Bene Gesserit'i yüzyıllardır hayrete düşünmüştü. Şimdi de Odrade buna dalıp gitmişti. Bu ritüelin bu günlere aktarılması Missionaria Protectiva tarafından izlenmişti. Rakisliler buna "Dans Eğlencesi" derlerdi. Buna verdikleri başka adlar da vardı ve en önemlisi "Siaynoq" tu. Bu dans Tiran'ın en büyük ritüelinin, Balıkla Konuşanlarıyla paylaşma anının bu güne gelmiş haliydi.

Odrade bu fenomendeki enerjiyi fark etti ve buna saygı duydu. Hiçbir Aziz Anne bunu görmemezlik edemezdi. Ama bu enerjinin ziyan edilmesi

onu rahatsız etti. Böyle şeyler kanalize edilip bir yerde yoğunlaştırılmalıydı. Bu ritüelin yararlı bir şekilde kullanılması gerekirdi. Bunun şu anda tek yararı, boşaltılmazsa rahipleri yok edebilecek güçlerin akıtılmasıydı.

Odrade'nin burnuna tatlı bir meyva kokusu geldi. Kokuyu içine çekti ve penceresinin altındaki menfezlerden aşağıya baktı; insan kalabalığından ve kızgın zeminden yıkan ısı yukarıya doğru bir hava akımı yaratıyordu. Bu da aşağıdaki kokuları Ixia menfezlerinden geçirip yukarıya taşıyordu. Tam aşağıyı görebilmek için alnını ve burnunu plaz tabakasına dayadı. Ahh, dansçılar ya da kalabalık, bir satıcının sergisinin üzerine abanmışlardı. Dansçılar ayaklarıyla meyvaları çiğniyorlardı. Meyvaların ezilmiş yeşil özleri bacaklarına fışkırıyordu.

Odrade seyirciler arasında meyva satıcısını fark etti; Odrade'nin oturduğu binanın girişinin yanındaki sergisinin başında birçok kez gördüğü, pörsümüş bir yüzdü bu. Adam zararına karşı kayıtsız görünüyordu. Çevresindeki diğer herkes gibi, dikkatini dansçılara yoğunlaştırmıştı. Beş çıplak adam ayaklarını dağınık hareketlerle yükseğe kaldırarak dans ediyorlardı, aritmik ve görünüşte hiçbir düzeni olmayan, ama periyodik olarak tekrarlanan dansçıların üçünün iki ayağı yerde ve diğer ikisinin partnerleri tarafından yukarıya kaldırılmış olduğu bir biçime tekrar tekrar dönen bir hareketti bu.

Odrade fark etti. Bu, antik Fremen kumda yürüyüşüyle bağlantılıydı. Bu garip dans, kökleri, varlığını solucanlara belli etmeden hareket etme ihtiyacından gelen bir fosildi.

Pazarın büyük dörtköşe alanından bir sürü insan gelip kalabalığı arttırdı ve yeni gelenler yukarıdan bakıp da, beş çıplak adamı bir an olsun görebilmek için çocukların oyuncakları gibi yükseğe sıçrıyorlardı.

Odrade o zaman Sheeana'nın eskortunu; çok uzaktaki, sağa, geniş bir caddenin meydana girdiği yere doğru hareketi gördü. Oradaki bir binada bulunan hayvan izi sembolleri o caddenin Tanrı'nın yolu olduğunu söylüyordu. Tarihsel bilgilerse bu caddenin bir zamanlar II. Leto'nun güney yönünde çok uzaklardaki, yüksek duvarlarla çevrili Sareer'inden kente giriş yolu olduğunu söylüyordu. Ayrıntılara dikkat edilirse burada Tiran'ın kenti Onn'un, yani daha eski bir kent olan Arrakeen'in çevresinde kurulmuş olan festival merkezinin biçim ve tarzları hala fark edilebilirdi. Onn, Arrakeen'den kalan birçok belirtiyi gizlemişti ama bazı caddeler hâlâ

duruyordu. Bazı binaları yine eski yerlerinde yapmak haddinden fazla yararlıydı çünkü: Binalar da caddeleri belirtiyordu ister istemez.

Sheeana'nın eskortu gelip caddenin pazara girdiği yerde durdu. Sarı miğferli muhafızlar kalabalığı sopalarıyla dürterek ilerleyip yol açıyorlardı. Muhafızlar uzun boyluydu: İki metre boyundaki kalın sopanın ucu yere dayandığında Muhafızlar'ın en kısa boylusunun bile ancak omzuna geliyordu. Rahip Muhafızları, en düzensiz bir kalabalıkta bile gözden kaçırmak olanaksızdı; ama Sheeana'nın koruyucuları uzunların en uzunlarıydı.

Onlar önden, kafileleri arkadan Odrade'ye doğru ilerlemeye devam ettiler. Attıkları her adımda cüppeleri savruluyor, en iyi kalitede, parlak gri renkli damıtıcı giysileri görünüyordu. İçlerinden on beşi sık bir sopa kalabalığının çevresinde daha sığ bir V harfi oluşturarak, hepsi birden dosdoğru ilerliyorlardı.

Sheeana'yı ortalarına almış rahibelerden oluşan gevşek bir grup da muhafızların ardı sıra yürüyordu. Odrade Sheeana'nın farklı tipini, o güneşten harelenmiş saçlan ve gururla yukarıya kalkmış yüzü eskort içinde bir an görüverdi. Ama Odrade'nin dikkatini çeken, sarı miğferli Rahip Muhafızlar'dı. Çocukluklarından beri kazanmış oldukları bir kibirle yürüyorlardı. Bu muhafızlar sıradan halktan üstün olduklarını bilirlerdi. Ve sıradan halk da kendilerinden beklendiği gibi davranıp Sheeana'nın kafilesine yol veriyordu.

Bunların hepsi o kadar doğal bir biçimde oluyordu ki Odrade bundaki antik biçimi, sanki binlerce yıldır değişmemiş bir ritüel dansı seyrediyormuş gibi görebiliyordu.

Odrade sık sık yaşadığı bir duyguyu yaşadı, kendini bir arkeolog gibi hissetti; ama çağların tozlu toprağını eleyen değil de Rahibeliğin tüm dikkatiyle yöneldiği bir konuya, insanların geçmişi içlerinde taşımalarına yoğunlaşmış bir arkeolog gibi. Tiran'ın kendi dizaynı apaçık belliydi burada. Sheeana'nın yaklaşımı bizzat imparator Tanrı tarafından bu günler için saklanmış bir şeydi.

Odrade'nin penceresinin altındaki beş çıplak adam dans etmeye devam ediyordu. Ama Odrade seyircilerde başka bir dikkatin daha varlığını fark

etti. Odrade'nin altındaki seyirciler mızraklı muhafız grubunun yaklaştığını, başlarını kasten çevirip de bakmadıkları halde biliyorlardı.

Hayvanlar daima, çobanların yaklaştığını bilir.

Artık kalabalığın sabırsızlığı daha hızlı bir hareketlenme yaratıyordu. Kaoslarından yoksun kalamazlardı! Kalabalığın dış tarafından gelen bir toprak keseği havada uçtu ve dansçıların ayağının dibinde yere düştü. Beş adam uzayıp giden figürlerini bir adım bile bozmadılar, ama hızlandılar. Tekrarlamalar arasındaki serilerin uzunluğu tuhaf anılan çağrıştırıyordu.

Kalabalıktan bir kesek daha geldi ve dansçılardan birinin omuzuna çarptı. Beş adamdan hiçbiri sendelemedi.

Kalabalık haykırmaya ve ilahi okur gibi şarkı söylemeye başladı. Bazıları bağırarak küfür ediyordu. Şarkı söyleme, el çırparak dansçıların hareketlerine müdahaleye dönüştü.

Dansın biçimi hâlâ değişmemişti.

Kalabalığın okuduğu şarkılar sert bir ritim haline geldi, tekrarlanan bağırışlar Büyük Meydandaki feryatla yankılanıyordu. Dansçıların dans biçimini bozmaya çalışıyorlardı. Odrade, altındaki sahnenin müthiş önemini hissetti.

Sheeana'nın kafilesi pazarın yanına kadar gelmişti. Sergiler arasındaki daha geniş koridordan geçtiler ve sonra dönüp doğrudan Odrade'nin bulunduğu tarafa yöneldi-ler. Kalabalığın en yoğun yeri Rahip Muhafızların yaklaşık elli metre ötesindeydi. Muhafızlar telaşla iki yana kaçışanları küçümseyerek hep aynı ritimde yürüyorlardı. Sarı miğferlerinin altındaki gözleri sabit bir şekilde, kalabalığın üzerinden tam karşıya bakıyordu. İlerleyen Muhafızların hiçbiri gözlerini kalabalığa ya da dansçılara ya da yolunu kesebilecek herhangi bir şeye bakmak için başka yöne çevirmiyordu.

Kalabalık, sanki görünmeyen bir şef sussunlar diye el işareti yapmış gibi, şarkı söylemeyi birdenbire kesti. Beş adam dansa devam ediyordu. Odrade'nin altındaki sessizlik, ensesindeki saçları dimdik eden bir güçle yüklüydü. Odrade'nin tam altındaki, seyirciler arasındaki üç Rahip Muhafız'ın üçü aynı anda döndü ve görüş alanından çıkıp binaya girdiler.

Kalabalığın içlerinden bir kadın bağırarak lanet okudu.

Dansçılar duyduklarını gösteren bir belirti vermediler.

Kalabalık ilerledi ve dansçıların çevresindeki boşluğu yarıya indirdi. Dansçıların cüppelerini ve damıtıcı giysilerini bekleyen kız artık görünmüyordu.

İleride Sheeana'nın mızraklı grubu yürüyor, rahibeler ve genç emanetleri tam arkadan geliyordu.

Şiddet Odrade'nin sağ tarafından patladı. Oradaki insanlar birbirlerine vurmaya başladılar. Beş dansçıya atılan şeyler arttı. Kalabalık, ilahi okur gibi şarkısına yine, bu kez daha hızlı bir tempoyla başladı.

Aynı anda kalabalığın geri tarafındakiler ikiye ayrılıp Muhafızlara yol verdiler. Oradaki seyirciler dikkatini dansçılardan ayırmamışlar, kaosun artmasına katkıda bulunmayı bir an bile bırakmamışlardı ama aralarından bir yol açılmıştı.

Odrade müthiş büyülenmiş bir halde aşağıya bakıyordu. Aynı anda birçok şey birden oluyordu: Meydan kavgası, birbirine küfreden ve vuran insanlar, devam eden ilahi, Muhafızların amansız yürüyüşü.

Rahibelerden oluşmuş bir kalkan içindeki Sheeana'nın hızla bir o yana bir bu yana baktığı, çevresindeki heyecanı görmeye çalıştığı fark ediliyordu.

Kalabalıktan binleri sopa çıkarıp çevrelerindekilere vurmaya başladı, ama kimse Muhafızlara ya da Sheeana'nın kafilesinden herhangi bir kişiye karşı bir davranışta bulunmadı.

Dansçılar seyircilerin daralan çemberinin içinde zıplayarak danslarına devam ettiler. Kalabalıktakilerin hepsi Odrade'nin binasına doğru yaklaştı ve Odrade başını plaz tabakasına dayayıp daha dik bir açıyla tam dibe bakmak zorunda kaldı.

Sheeana'nın kafilesine öncülük eden Muhafızlar bu kaosun ortasında açılan ve genişleyen bu koridorda ilerliyorlardı. Rahibeler ne sağa ne de sola bakıyorlardı. Sarı miğferli Muhafızlar tam karşıya dikmişlerdi gözlerini.

Odrade düşündü; kibir sözcüğü bu gösteriyi tanımlamada yetersiz kalırdı. Ve dönüp duran kalabalığın yaklaşan kafileyi görmezden geldiğini söylemek doğru değildi. Bunların ikisi de birbirinin farkındaydı fakat ayrı dünyalardaydılar, ayrımlarının kesin kurallarını gözetiyorlardı. Sadece

Sheeana gizli protokolü bilmezden geliyor, zıplayarak, kendisine siper olan gövdelerin ötesini görmeye çalışıyordu.

Odrade'nin tam altındaki kalabalık ileriye atıldı. Dansçı-lar bu darbeyle devrildiler ve dev bir dalgaya yakalanmış gemiler gibi savruldular. Odrade kalabalık arasından görülen çıplak tenlerin yumruklandığını ve haykıran kalabalıkta itilip kakıldığını gördü. Odrade kulağına gelen sesleri birbirinden ayırd edebilmek için tüm konsantrasyonunu kullanmak zorunda kalıyordu.

Bu delilikti!

Dansçıların hiçbiri karşı koymadı. Öldürülüyorlar mıydı? Bir kurban töreni miydi bu? Rahibelik analizleri bu konuya dokunmaya bile başlamamıştı henüz.

Sarı miğferler Odrade'nin altında iki yana çekilerek Sheeana'nın ve rahibelerinin binaya gireceği bir yol açtılar, sonra Muhafızlar safları sıkılaştırdılar. Döndüler ve bina girişinin önünde kavisli bir siper oluşturdular, Mızraklarını belleri yüksekliğinde yatay olarak tutup çaprazladılar.

Ötelerindeki kaos yatışmaya başladı. Dansçıların hiçbiri görünmüyordu fakat bir sürü ölü, yaralı vardı; insanların kimisi yerlere serilmişti, kimisi de sendeleyerek yürüyordu. Kafalarda kan vardı.

Sheeana ve rahibeleri binaya girdiklerinden, Odrade'nin görüş alanından çıkmışlardı. Odrade arkasına yaslandı ve görmüş olduğu şeyleri değerlendirmeye çalıştı.

İnanılmaz bir şey.

Rahibeliğin ne bir metni ne de bir holofotosu bu şeyi tesbit edememişti! Ayrıca, bunlara katılan kokular da vardı -toz, ter ve insan feromonlarının yoğun bir konsantrasyonu. Odrade derin bir nefes aldı. İçinin titrediğini hissetti. Kalabalık, pazara dağılan bireylere dönüşmüştü. Ağlayanlar gördü. Kimileri küfür ediyordu. Kimileri de gülüyordu.

Odrade'nin arkasındaki kapı hızla açıldı Sheeana gülerek içeri girdi. Odrade hemen arkasını döndü ve Sheeana kapıyı kapatırken, onun muhafızlarını ve rahibelerinden birkaçını koridorda bir an gördü.

Kızın koyu kahverengi gözleri heyecandan parlıyordu. Onun bir yetişkin olduğunu gösteren yuvarlak hatlarla yumuşamaya başlamış ince yüzü, bastırılmış heyecanla gerginleşmişti. Bakışları Odrade'de yoğunlaşınca gerginliği geçti.

Çok iyi, diye düşündü Odrade bunu görünce. *Bağlantı konusundaki birinci ders başladı bile.*

"Dansçıları gördün mü?" diye sordu Sheeana dönerek ve sekerek gelip Odrade'nin karşısında dururken. "Güzeldi, değil mi? Bence çok güzeldi! Cania bakmamı istemedi. Benim Siaynoq'a katılmamın çok tehlikeli olduğunu söylüyor. Ama benim umurumda değil! Şeytan o dansçıları asla yiyemez!"

Odrade, daha önce sadece bahar ıstırabı sırasında yaşadığı türden, ani bir bilinç uçuşmasıyla az önce Büyük Meydan'da tanık olduğu genel biçimin ardındakini görüverdi. Bunun açığa çıkması için sadece, Sheeana'nın sözleri ve gelişi yeterli olmuştu.

Bir dil!

Bu insanların tümüyle bilinçsizce taşıdığı kollektif bilincin derinlerinde, onlara duymak istemedikleri şeyleri söyleyen bir di! vardı. Dansçılar bu dili konuşuyordu. Sheeana bu dili konuşuyordu. Bu şey, ses tonlarından, hareketlerden ve feromonlardan oluşan, tüm diller gibi evrilmiş, anlaşılması zor ve karmaşık bir kombinasyondu.

Gereklilikten yoksun.

Odrade, karşısında duran sevinçli kıza gülümsedi. Odrade Tleilaxu'yu nasıl tuzağa düşüreceğini biliyordu şimdi. Taraza'nın tasarımını şimdi daha çok biliyordu.

İlk fırsatla Sheeana'yla birlikte çöle gitmeliyim. Şimdi şu Tleilaxu Ustası'nın, şu Waff'ın gelişini beklememiz gerek sadece. Onu da birlikle götürmemiz gerek!

*

Serbestlik ve Özgürlük karmaşık kavramlardır. Bunlar Özgür İradeyle ilgili dinsel ideallere dek gerilere gider ve mutlak kralların taşıdığı anlam olan Mistik Hükümdar'la ilgilidirler. Eski Tanrılara göre biçimlenmiş ve dine düşkünlükteki gibi bir inancın inayetiyle hüküm süren mutlak krallar olmasaydı Serbestlik ve Özgürlük asla şimdiki anlamını kazanamazdı. Bu idealler varlıklarını geçmişteki baskı örneklerine borçludur. Ve bu idealleri koruyan güçler, dramatik öğretiler ya da yeni baskılar olmadığı sürece aşınıp giderler. Benim hayatımın en temel anahtarı budur.

Dune'un imparator Tanrısı II. Leto: Dar-es-Balat Kayıtları

Teg onları Gammu Kalesi'nin kuzeydoğusundaki sık ormanlığın otuz kilometre içlerinde bir yerde, güneş yüksek tepelerin ardında batıncaya dek bir cankurtaran-kalkan battaniye örtünün altında bekletti.

"Bu gece başka bir yöne gideceğiz" dedi Teg.

Onları üç gecedir, Mentat Belleğini ustaca göstererek, ağaçlarla çevrili bir karanlığın içinden geçirmişti; attığı her adım milimi milimine, Patrin'in onlar için hazırladığı yola uyuyordu.

"Oturmaktan her tarafım tutuldu" diye yakındı Lucilla. "Ve bu gece de soğuk olacak."

Teg cankurtaran battaniyeyi katlayıp sırt çantasının üstüne koydu. "İkiniz biraz hareket etmeye başlayabilirsiniz" dedi. "Ama tam karanlık olmadan buradan ayrılmayacağız."

Teg doğrulup sık dallı bir çamın gövdesine dayandı ve Lucilla'yla Duncan ormandaki açıklığa doğru yürürken koyu gölgelerin ötelerine baktı. Lucilla'yla Duncan orada bir süre durdular ve günün son sıcaklığının da yerini gecenin soğuğuna bırakmasıyla ürperdiler. Evet, bu gece de soğuk olacak, diye düşündü Teg; ama bunu düşünmeye pek fırsat bulamayacaklardı.

Beklenmedik.

Schwangyu onların hala Kaleye bu kadar yakında ve yaya olacaklarını kesinlikle düşünemezdi.

Taraza, Schwangyu hakkındaki uyanlarını daha çok vurgulamalıydı, diye düşündü Teg. Schwangyu'nun bir Baş Anneye karşı şiddetli ve açık itaatsizliği geleneklere karşı geliyordu. Mentat mantığı daha fazla veri yoksa bu durumu kabul edemezdi.

Anılan, okul günlerinden bir deyişi, bir Mentat'ın kendi mantığını gütmede kullanacağı o uyarıcı aforizmalardan birini getirdi.

"Occam'ın usturasının hiçbir ayrıntıda kusur etmeksizin açtığı bir mantık yolu varsa bu mantığı izleyen Mentatlar kendi felaketine gidebilir."

Yani mantığın başarısız olacağı biliniyordu.

Taraza'nın Lonca gemisindeki tavrını ve ondan hemen sonrasını düşündü. *Benim tümüyle kendi başıma kalacağımı bilmemi istedi. Bu soruna Taraza'ya göre değil, kendime göre bakmalıyım.*

Öyleyse Schwangyu'dan kaynaklanan tehlike Teg'in kendi kendine keşfettiği, karşı koyduğu ve çözdüğü bir tehlike olsa gerekti.

Taraza tüm bunlardan ötürü Patrin'e neler olacağını bilmiyordu.

Aslında Taraza Patrin'e neler olacağını pek düşünmüyor. Hatta bana da. Hatta Lucilla'ya da.

Peki ya gulaya?

Taraza düşünmeli!

Hiç mantıklı değildi... Taraza'nın... Teg bu mantık yürütme çizgisini bıraktı. Taraza onun mantıklı davranmasını istemiyordu. Zor anlarda ne yapıyorsa, daima ne yapmışsa tam onu yapmasını istiyordu.

Beklenmedik.

Yani tüm bunların bir tür mantığı vardı ama, kullananları ağa düşürüp kaosa atıyordu.

Kendi düzenimizi yaratacağımız kaosa.

Bilincine keder doluverdi birden. '*Patrin! Lanet olsun sana Patrin! Sen bildin, bense bilemedim. Sensiz ne yaparım ben*'?

Teg ihtiyar yardımcısının yanıtını, Patrin'in, komutanına sitem ederken hep kullandığı o sert ve resmi ses tonunu neredeyse duyar gibiydi.

"Elinizden geleni yaparsınız Başar."

En katı mantığı Teg'e, Patrin'i bir daha ne canlı bir beden olarak görebilmesinin ne de o ihtiyarın gerçek sesini duyabilmesinin mümkün olmadığını söylüyordu. Ama yine de... sesi duymaya devam ediyordu. O kişi anılarda direniyordu.

"Gitmemiz gerekmiyor mu?"

Bu Lucilla'ydı, ağaç altında oturan Teg'in hemen önünde ayakta duruyordu. Duncan kadının yanında bekliyordu. ikisi de sırt çantalarını yüklenmişti.

Teg oturmuş düşünürken gece çökmüştü. Yıldız aydınlığı ormandaki boş alanda silik gölgeler oluşturuyordu. Teg ayaklarının üzerine kalktı, sırt çantasını aldı ve alçak dallara çarpmamak için eğilerek ormandaki açıklığa çıktı. Duncan Teg'in sırt çantasını yüklenmesine yardım etti.

"Schwangyu eninde sonunda durumdan şüphelenecek" dedi Lucilla.

"Onun arayıcıları bizim peşimizden buraya gelecek. Biliyorsun bunu."

"Yanlış izleri sürüp de sonunu görünceye kadar yapamaz bunu" dedi Teg. "Gel."

Onları ağaçların arasındaki bir boşluktan batıya doğra götürdü.

Üç gecedir onları "Patrin'in anı yolu" dediği bir yoldan götürmüştü. Teg dördüncü gece de yürürken, Patrin'in davranışlarının mantıksal sonuçlarını göremediği için kendi kendine söylendi.

Onun sadakatinin derinliğini kavradım ama o sadakatin en aşikâr sonucunu göremedim. O kadar çok yılı birlikte geçirdik ki onun düşüncesini kendiminki kadar iyi tanıdığımı sanırdım. Lanet olsun sana Patrin! Ölmene hiç gerek yoktu şimdi!

Daha sonra Teg, bir gereğin *olduğunu* kabul etti. Patrin görmüştü bunu. Mentat'sa kendisinin bunu görmesine izin vermemişti. Mantık da diğer

güçler gibi körlemesine gidebilirdi.

Bene Gesserit'in sık sık söylediği ve gösterdiği gibi.

Öyleyse yürüyelim. Schwangyu bunu tahmin edemez.

Teg, Gammu'nun vahşi bölgesinde yürümenin onun için yepyeni bir perspektif yarattığını kabul etmek zorundaydı. Bu bölge tümüyle, Kıtlık Zamanı ve Saçılma süresince bitkisel yaşamın alabildiğine gelişmesine bırakılmıştı. Daha sonra da çoğunlukla, el değmemiş herhangi bir bölge olarak yeniden bitkilendirilmişti. Bugün buraya gelenlere gizli yollar ve kişilere özel işaretler yol gösteriyordu. Teg, Patrin'i bu bölgeyi-yıldız aydınlığında ağaçlar arasındaki bir boşluktan görünen şu kayalık tepeyi, şu dimdik çıkıntıyı, dev ağaçların arasındaki şu boşlukları -yeni öğrenen bir genç olarak düşledi.

"Onlar bizim bir yok-gemiye doğru kaçacağımızı sanacaklar" fikrinde birleşmişlerdi Patrin'le Teg, planlarını ayrıntılandırırken. *"Gösterilen tuzak kişi, arayıcıları o yöne çekmeli. "*

Patrin *kendisinin* tuzak olacağını söylememişti. Teg boğazındaki düğümü yuttu.

Duncan Kalede korunamazdı, diyerek avuttu kendini. Bu doğruydu.

Lucilla, havadan arayıcıların onları bulmasını önleyecek cankurtaran-kalkanın altında geçirdikleri ilk gün çok huysuzlanmıştı.

"Taraza'ya mesaj iletmeliyiz!"

"İletebileceğimiz zaman iletiriz."

"Sana bir şey olursa ne olacak? Senin kaçış planını benim de tümüyle bilmem gerek."

"Bana bir şey olursa siz Patrin'in yolunu izleyemezsiniz. Bunu senin belleğine yerleştirmeye yetecek kadar zaman yok."

Duncan o günkü konuşmaya pek katılmamıştı. Ya sessizce dinlemiş ya da uyuklamış ve kızgın bir suratla uyanmıştı sık sık.

Kalkan battaniyenin altında geçen ikinci günde Duncan Teg'e birden "Beni neden öldürmek istiyorlar?" diye sordu.

"Rahibeliğin seninle ilgili planını bozmak için" dedi Teg.

Duncan Lucilla'ya baktı. "Nedir bu plan?"

Lucilla yanıt vermeyince Duncan dedi ki:

"Lucilla biliyor. Biliyor, çünkü ben ona bağlanacakmışım. Ona aşık olacakmışım!"

Teg, Lucilla'nın, üzüntüsünü gayet iyi gizlediğini düşündü. Bu kaçışla kadının gulayla ilgili planlarının karma karışık olduğu, tüm düzenlemenin darmadağın olduğu gayet açıktı.

Duncan'ın davranışı başka bir olasılığı gösteriyordu: Gula gizli kalmış bir Doğrusöyleten miydi yoksa? Kurnaz Tleilaxu başka hangi yetenekleri katmıştı bu gulayı üretirken?

Vahşi bölgedeki ikinci gecelerinde Lucilla boyuna suçlayıp duruyordu. "Taraza sana onun ilk anılarını yeniden kazandırmanı emretti! Nasıl yapacaksın bunu burada?"

"Güvenli bir yere vardığımız zaman."

Sessiz ve son derece tetikte duran Duncan da konuşmalarına katıldı o gece. Oğlanda yeni bir canlılık vardı. İşitmişti!

Teg'e hiçbir zarar gelmemeli, diye düşündü Duncan. O güvenli yer ne zaman ve neresiyse, Teg oraya sag salim varmalı. *Sonra, her şeyi öğreneceğim!*

Duncan ne öğreneceğini bilmiyordu ama bunun çok değerli bir şey olduğunu tam anlamıyla kabul ediyordu. Bu vahşi orman onu o hedefe götürüyor olsa gerekti. Kale'deyken vahşi yerleri seyrettiğini ve burada özgür olmayı nasıl düşlediğini hatırladı. O el değmemiş özgürlük duygusu kaybolmuştu. Vahşi orman, daha önemli bir şeye giden yoldu şimdi sadece.

Bu yürüyüşte ayak sürüyüp arkadan gelen Lucilla kendini sakin, uyanık olmaya ve değiştiremeyeceği şeyleri kabul etmeye zorluyordu. Bilincinin bir bölümü Taraza'nın emirlerine bağlıydı sıkı sıkıya:

"Gulanın hep yanında kal ve zamanı gelince de görevini yerine getir."

Teg'in bedeni kilometreleri adım adım ölçüyordu. Dördüncü geceydi bu. Patrin dört gece tahmin ermişti hedeflerine varmak için.

Ve ne hedef ama!

Acil kaçış plânı Patrin'in henüz yirmi yaşından küçükken Gammu'nun birçok sırrından biri olan burada yaptığı bir keşfe dayalıydı. Patrin'in sözleri geldi kulağına: "Tek başına yapacağım bir askeri keşif bahanesiyle iki gün önce oraya tekrar gittim. El değmemiş. Bugüne dek orada bulunmuş tek insan benim."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Yıllar önce Gammu'dan ayrılırken kendi işaretlerimi bırakmıştım, başka bir kişinin gelmesiyle bozularak, küçük şeylerdi bunlar. Hiçbir şey yerinden kımıldamamış."

"Ya Harkonnen yok-küresi?"

"Çok eski, ama odaları sağlam ve iş görür durumda"

"Peki yiyecek, su..."

"İsteyebileceğiniz ya da size gerekebilecek her şey var orada, merkezdeki nullentropi varillerinin içinde duruyor?

Teg'le Patrin planlarını yaparken bu acil kaçış yolunu hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmamayı dilemişler, bunun sırrını çok iyi saklamışlardı; ama Patrin bu çocukluk keşfine giden gizli yolu Teg'in gözünde aynen canlandırmıştı.

Teg'in ardı sıra yürüyen Lucilla bir köke takılıp sendeleyince kesik bir soluk koyverdi.

Lucilla'yı uyarmalıydım, diye düşündü Teg. Duncan belli ki Teg'i sesten izliyordu. Ama Lucilla'nın dikkatinin kendi düşüncelerine epeyi takılmış olduğu da aynı şekilde belliydi.

Yüzünün Darwi Odrade'ye benzerliği dikkat çekici, dedi Teg kendi kendine. Teg, daha önce Kalede bu iki kadın yan yanayken yaş farkından kaynaklanan farkları görmüştü. Lucilla'nın gençliği, deri altında daha fazla yağın varlığıyla, yüzünün daha dolgun etiyle gösteriyordu kendini. Ama sesleri Seslerinin rengi, vurguları, ses tonunda atonal değişiklik yapma becerileri, aynı türden Bene Gesserit konuşma tarzları... Onların karanlıkta birbirinden ayırt edilmesi hemen hemen olanaksızdı.

Bene Gesserit'i bildiği kadarıyla bilen Teg, bunun bir raslantı olmadığını da biliyordu. Rahibeliğin, zenginliğini koruyacak üstün genetik soyları

tekrar tekrar kopyalama eğilimi bilindiğine göre ortak bir kaynak cet olsa gerekti.

Atreides, hepimiz, diye düşündü Teg.

Taraza Teg'e, kendi yaptığı gula tasarımını açıklamamıştı ama Teg sırf bu tasarımın içinde yer almakla bile bu tasarımın gelişme biçimini görmek olanağına varmıştı. Tüm biçimini göremese de bir bütünlüğün varlığını seziyordu.

Kuşaklar boyunca Tleilaxu'yla alışveriş yapan Rahibelik onlardan Idaho gulalar satın alıyor ve onları, sırf suikastle katledilsinler diye Gammu'da, eğitiyor. Tüm bu süre boyunca da uygun zamanı bekliyor. Rakis'te solucanlara emir verebilen bir kızın çıkması yüzünden heyecanlı hale gelmiş, korkunç bir oyun gibiydi sanki bu.

Gammu da dizaynın bir parçasıydı. Her tarafta Caladanlıların izleri vardı. Acımasız antik tarzların üzeri Danların ustalıklarıyla örtülmüştü. Tiran'ın büyükannesi Jessica Hanım efendinin yaşadığı Dan Kutsal Barınağı'ndan, genel insan topluluğundan farklı bir şey çıkmıştı.

Teg, Gammu'da ilk keşif turunu yaparken açık ve gizli birtakım işaretler görmüştü.

Zenginlik!

Bu işaretler görülsünler diye vardı. Evrenlerinde, yerleşebileceği her yere sızmak için amipler gibi hareket ederek uçuşup duruyorlardı. Saçılma'nın zenginliği vardı Gammu'da; Teg biliyordu. Bu zenginlik öyle büyüktü ki bunun gücünü tahmin (ya da hayal) edebilecek kişi pek azdı.

Teg, yürürken birden duruverdi. Karşısına çıkan manzaranın fiziksel biçimini tüm dikkatiyle incelemesi gerekiyordu. Önlerinde çıplak bir kayalıktan oluşan, raf şeklinde bir düzlük vardı, Patrin bunun ayırıcı belirtilerini Teg'in kafasına yerleştirmişti. Burası en tehlikeli geçitlerden biriydi.

"Sizi gizleyecek hiçbir mağara ya da yükselti yoktur. Battaniyeyi hazır bulundurun. "

Teg cankurtaran-kalkanı çantasından çıkardı ve kolunda taşıdı. Yola devam etmeleri gerektiğini işaret etti yine. Kalkan kumaşının Teg yürüdükçe bedenine sürten koyu renkli pürüzleri ıslık sesi çıkarıyordu.

Lucilla önemsiz bir kişilik olmaktan çıkıyor artık, diye düşündü Teg. Adının sonunda bir *Hanımefendi* sanına göz dikmiş. *Lucilla Hanımefendi*. Bu sanın onun kulağına çok hoş geldiği kuşkusuzdu. Majör Evler'in Tiran'ın Altın Yolunun getirdiği uzun süren karanlıktan çıkmakta olduğu şu anda, bu sanı almış birkaç Aziz Anne belirmekteydi.

Baştan çıkarıcı -Etkileyici Lucilla.

Rahibeliğin bu tür kadınlarının hepsi seks ustasıydı. Teg'in kendi annesi onu bu sistemin işleyişi konusunda eğitmiş; Teg'i daha oldukça küçük bir yaştayken o bölgenin seçkin kadınlarına göndermiş; onu gerek kendisinde gerekse kadınlarda gözlemesi gereken belirtilere karşı duyarlı hale getirmişti. Bu, Rahibeler Meclisi'nin gözetimi dışında yasak bir eğitimdi ama, Teg'in annesi Rahibeliğin *kafirlerinden biriydi.*

"Buna ihtiyacın olacak Miles. "

Bunda bir kehanet olduğu kuşkusuzdu. Kadın onu -erkeği dişiye bağlayan- bilinçsiz bağları pekiştiren orgazm amplifikasyonu konusunda eğitilmiş Etkileyiciler'e karşı güçlü hale getirmişti.

Lucilla ve Duncan. Lucilla'daki bir etki Odrade'deki bir etki olacaktır.

Teg, kafasında iki parçanın birbirine uyup kenetlenmesinden oluşan *çıt* sesini duydu neredeyse. Peki Rakis'teki genç kız? Lucilla etkilediği çömezine baştan çıkarma tekniklerini öğreterek, ona solucanlara emir vereni tuzağa düşürecek gücü mü verecekti?

İlk Komputer işlemi için henüz yeterli veri yok.

Teg tehlikeli açık kaya düzlüğü geçidinin sonunda durakladı. Duncan ve Lucilla hemen arkasında beklerken battaniyeyi yerine koydu ve çantasını kapattı. Teg içini çekti. Battaniye hep endişelendirirdi onu. Bu battaniyede tam bir savaş kalkanının koruyucu gücü yoktu ve bir laser ışını isabet ederse bunun sonucunda çıkacak hızlı yangın, öldürücü olurdu.

Tehlikeli oyuncaklar!

Teg bu tür silahları ve malzemeleri böyle nitelerdi. En iyisi kendi zekâna, kendi bedenine ve annesinin ona öğrettiği, Bene Gesserit Tarzı Beş Tavır'a güvenmekti.

Aletleri ancak, bedeninin gücünü yükseltmek için kesinlikle gerekli oldukları zaman kullan: Bene Gesserit öğretisi buydu.

"Niçin duyuyoruz?" diye fısıldadı Lucilla.

"Karanlığı dinliyorum" dedi Teg.

Duncan, yüzü ağaçlardan süzülen yıldız ışığıyla hayalet gibi silikleşmiş bir halde Teg'e baktı. Teg'in yüz hatları rahatlattı onu. Ulaşılmaz bir belleğin bir yerinde durdular, diye düşündü Duncan. *Bu adama güvenebilirim.*

Lucilla'ysa, burada, Teg'in yaşlı bedeni dinlenme gereği duyduğu için durduklarını düşündü, fakat bunu söyleyemedi. Teg, kaçış plânının Duncan'ı Rakis'e götürmeyi de kapsadığını söylemişti. Çok iyi. Şu anda en önemli şey buydu.

Lucilla, ilerilerindeki bir yerde bulunan bu güvenli barınağın bir yok-gemiyi ya da bir yok-odayı kapsaması gerektiğini düşünmüştü zaten. Bundan başka hiçbir şey yeterli gelemezdi. Bir şekilde bunun anahtarı Patrin'di.

Teg'in birkaç hafiften iması, kaçış yollarının Patrin'den kaynaklandığını belli etmişti.

Kurtuluşlarının bedelini Patrin'in nasıl ödeyeceğini ilk anlayan Lucilla olmuştu. Patrin en zayıf halkaydı. Arkada, Schwangyu'nun yakalayabileceği bir yerde kalmıştı. Tuzağın yakalanması kaçınılmazdı. Schwangyu'nun gücünde bir Aziz Anne'nin önemsiz bir erkekten istediği sırları zorla alamayacağını sanmak için aptal olmak gerekirdi. Schwangyu Patrin'i zorla ikna etmeye bile gerek duymazdı. Ses ustalığı ve Rahibeliğin tekelinde bulunan, acı verici sorgulamalar -ısdırap kutusu ve sinir düğümlerine yapılan baskılar- bunlar yeterliydi Schwangyu'ya.

O zaman Patrin'in sadakatinin alacağı biçim Lucilla için gayet belliydi. Teg nasıl böyle kör olabilirdi?

Sevgi!

Bu iki adam arasındaki şu uzun, güven dolu bağlılık. Schwangyu hızlı ve vahşice davranacaktı. Patrin bilirdi bunu. Teg kendi bazı bilgilerini gözden geçirmemişti.

Duncan'ın sesiyle şok olup bu düşüncelerden sıyrılıverdi.

"Topter! Arkamızda!"

"Çabuk!" Teg çantasındaki battaniyeyi hızla çekip çıkardı ve üstlerine attı. Toprak kokan karanlıkta birbirlerine sokulup çömelirken ornitopterin üstlerinden geçişini dinlediler. Topter duraklamadı ve geri dönmedi.

Fark edilmediklerinden emin olunca Teg onları Patrin'in *anı yolundan* götürmeye devam etti.

"Bu bir arayıcıydı" dedi Lucilla. "Kuşkulanmaya başladılar... ya da Patrin..."

"Enerjini yürümeye harca" diye kesiverdi Teg.

Lucilla Teg'i zorlamadı. Patrin'in öldüğünü ikisi de biliyordu. Bu konuda tartışacak bir şey kalmamıştı artık.

Bu Mentat derinlere gidiyor, dedi Lucilla kendi kendine.

Teg bir Aziz Anne'nin oğluydu ve annesi ona, Rahibeliğin usta ellerine geçinceye dek, izin verilen sınırların ötesinde bir eğitim vermişti. Olanaklarının derinliği bilinmeyen tek kişi gula değildi burada.

İzledikleri yol bir geriye, bir ileriye dönüp duruyor, sık bir ormanın içinden geçip dik bir yokuşu tırmanıyordu. Yıldız ışıkları ağaçların altına sızmıyordu. Onları yönlendiren tek şey Mentat'ın harika belleğiydi.

Lucilla ayaklarının altında bir yumuşaklık hissetti. Nereye basacağını öğrenmek için Teg'in hareketlerine kulak kabarttı.

Duncan ne kadar sessiz, diye düşündü kadın. *Nasıl da içine kapanmış.* Oğlan emirleri yerine getiriyordu. Teg onu nereye götürürse gidiyordu. Lucilla, Duncan'daki itaatin niteliğini sezdi. Oğlan kendi fikrini kendine saklıyordu. Duncan, böylesi -şimdilik- daha uygun olduğu için itaat ediyordu. Schwangyu'nun isyanı vahşice bağımsız bazı şeyler aşılamıştı gulaya. Peki Tleilaxu kendi ne tür şeylerini aşılamıştı kimbilir ona?

Teg uzun ağaçların altındaki düz bir yerde, soluklanmak için durdu. Lucilla Teg'in derin derin soluduğunu duydu. Bu da Lucilla'ya yine, Mentat'ın çok yaşlı biri, böylesi yorucu maceralar için çok yaşlı olduğunu hatırlattı. Lucilla yavaşça konuştu:

"İyi misin Miles?"

"İyi olmadığım zaman sana söylerim."

"Daha ne kadar var?" diye sordu Duncan.

"Az bir yol kaldı artık."

Teg çabucak, gece boyu sürdürdüğü hızına yeniden kavuştu. "Acele etmeliyiz" dedi. "Şu ortası çukur tepeyi aştık mı tamam."

Patrin'in öldüğünü kabul ettiği o anda Teg'in düşünceleri Schwangyu'ya ve onun neler hissetmiş olabileceğine donuverdi bir pusula ibresi gibi. Schwangyu, dünyasının çöktüğünü hissedecekti. Kaçaklar tüyeli dört gün olmuştu! Bir Aziz Anne'nin elinden paçayı böylesine kurtarabilenler daha kimbilir neler yapardı! Tabii ki kaçaklar artık belki de gezegen dışındaydılar. Bir yok-gemide. Ama eğer...

Schwangyu'nun düşünceleri bu "ama eğer"lerle doluydu mutlaka.

Patrin zayıf halka olmuştu ama Patrin zayıf halkaları yok etmek üzere -Miles Teg adında- bir usta tarafından eğitilmişti.

Teg gözlerindeki yaşları başının hızlı bir hareketiyle silkeledi. Acil zorunluluk, Teg'in kaçınamayacağı bir içsel dürüstlüğü gerektiriyordu. Teg yalan söylemeyi hiçbir zaman beceremezdi; kendisine karşı da. Eğitiminin başlarındayken, annesinin ve onun eğitimine katılan diğer herkesin ona güçlü bir kişisel dürüstlük duygusu aşıladığını fark etmişti.

Bir onur yasasına bağlılık.

Kendinde hissettiği biçimiyle bu yasa Teg'in müthiş ilgisini çekiyordu. Bu, insanların eşit yaratılmadıklarını, soylarından gelen farklı yeteneklere sahip olduklarını ve yaşamlarında farklı deneyimlerden geçtiklerini kabul etmesiyle başlamıştı. Bu da farklı başarı ölçülerinde ve farklı değerde insanlar yarattı.

Teg, bu yasaya itaat etmesi için, daha öteye gidemeyeceği bir anın gelebileceğini kabul ederek, görünürdeki hiyerarşik akışın uygun bir yerinde yer alması gerektiğini çabuk kavradı.

Bu yasanın koşullan derine gidiyordu. Bunun asıl kökünü hiçbir zaman bulamadı. Onun insanlığının derinlerindeki bir şeylere bağlıydı bu belli ki. Bu yasa muazzam bir güçle, hiyerarşi piramidinde onun altındakiler kadar onun üstündekilerin de davranışlarına sınırlar koyuyordu.

İlişkinin anahtar özelliği: Sadakat.

Sadakat aşağıya ve yukarıya doğru gider, layık bulduğu her ilişkiye yerleşirdi. Teg biliyordu, bu tür sadakatlar onun içine gayet sağlam bir şekilde kenetlenmişti. Taraza'nın, Rahibeliğin yaşayabilmesi için Teg'in kendini feda etmesini gerektirecekler dışındaki her durumda, onu her konuda destekleyeceğinden emindi. Ve bu da kendi içinde doğruydu. Sonuçta, hepsinin sadakatinin gelip durduğu yer işte buydu.

Ben Taraza'nın Başar'ıyım. Yasanın dediği budur.

Ve Patrin'i öldüren yasa buydu.

Dilerim acı çekmemişsindir arkadaşım.

Teg ağaçların altında durdu yine. Çizme kınından savaş bıçağını çıkarıp yanındaki ağaca küçük bir işaret kazıdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lucilla.

"Bu gizli bir işarettir" dedi Teg. "Ancak benim eğittiğim kişiler bilir bunu. Ve Taraza, tabii ki."

"Peki neden yapıyorsun bu..."

"Daha sonra açıklarım."

Teg ilerleyip başka bir ağacın yanında durdu ve ağaca küçük bir işaret yaptı; bir hayvanın, tırnağıyla pekala yapabileceği bir iz, bu bakir ormanın doğal biçimleri içinde kaybolup gidecek bir şeydi bu.

Teg işini yaparak ilerlerken Lucilla hakkında bir karara varmış olduğunu fark etti. Lucilla'nın Duncan'la ilgili plânları savuşturmalıydı. Teg'in, Duncan'ın güvenliği ve sağlığı hakkında yaptığı Mentat'ça projelerin hepsi bunu gerektiriyordu. Duncan'ın gula öncesi anılarının uyandırılması Lucilla'nın yapacağı Etkileme'den önce gelirdi. Teg biliyordu, Lucilla'yı engellemek kolay olmayacaktı. O güne dek bir Aziz Anne'den gizleyebildiğinden çok daha iyi bir yalancı olabilmeyi gerektiriyordu bu.

Bu sanki tesadüfen olmuş, olayların normal sonucuymuş gibi gösterilmeliydi. Lucilla asla kendisine karşı konduğundan kuşkulanmamalıydı. Teg, uyanıp da harekete geçmiş bir Aziz Anne'yle karşı karşıya kaldığı takdirde başarı kazanabileceğini pek hayal edemezdi. Böyle bir durumda en iyisi onu öldürmekti. Yapabileceğini düşündüğü tek şey

buydu. Ama sonuçları! Böyle kanlı bir eylem Taraza'ya asla, onun emirlerine itaat olarak gösterilemezdi.

Hayır, uygun zamanı kollamalı, beklemeli, gözlemeli ve kulak kesilmeliydi.

Hemen ilerilerinde volkanik kayadan oluşan yüksek bir engelin bulunduğu küçük bir açıklığa çıktılar.

Kayanın yüzeyinde bitmiş çalılar ve dikenli bodur ağaçlar yıldız aydınlığında kara lekeler gibi görünüyordu.

Teg çalıların altında, sürünerek geçilebilecek bir boşluğun daha koyu renkli çeperini gördü.

"Buradan içeriye yüzükoyun sürünerek girilecek" dedi Teg.

"Kül kokusu geliyor burnuma" dedi Lucilla. "Burada bir şey yanmış."

"Tuzağın geldiği yer burası" dedi Teg. "Sol tarafımızda yanıp kömür olmuş bir alan bıraktı, bir yok-geminin havalanırken bıraktığı yanığı taklit etmek için."

Lucilla'nın hızla bir nefes aldığı duyuldu. *Bu ne cüret!* Schwangyu, Duncan'ın izini sürmesi için (çünkü içlerinde yalnızca Duncan'ın damarlarında onu gizleyecek, kalıtımla gelen bir Siona kanı yoktu) bir kahin arayıcının yardımını istemeye kalksaydı tüm işaretler üçünün bu yoldan geçtiklerini ve bir yok-gemiyle gezegen dışına kaçtığını doğrulardı... yoksa... "Peki nereye götürüyorsun ki sen bizi?" diye sordu Lucilla.

"Bir Harkonnen yok-küresine" dedi Teg. "Meğer binlerce yıldır burada duruyormuş ve şimdi bizimdir artık."

*

Güce sahip olanlar çok meraklı araştırmaları engellemek isterler gayet doğal olarak. Bilginin peşinde sınır tanımadan arayışın, istenmeyen rekabetler yarattığı uzun bir geçmişi vardır. Güçlüler yalnızca, kontrol altında tutulabilecek ve en önemlisi, sağlanacak yararların büyük bölümünü içerideki girişimcilerin ele geçirmesine olanak tanıyacak ürünlerin ve fikirlerin ortaya çıkacağı, güvenli bir araştırma çizgisi isterler. Ne yazık ki göreceli değişkenlerle dolu, rasgele bir evren böylesi güvenli bir araştırma çizgisini garantilemez.

Ix Değerlendirmeleri, Bene Gesserit Arşivi

Rakis'in Başrahibi ve sırf unvandan ibaret hükümdarı Hedley Tuek kendisine yüklenen taleplerin karşısında yetersiz kaldığını hissediyordu.

Keen kentini tozlu ve sisli bir gece sarmıştı, fakat onun özel kabul salonundaki bir sürü ışıkürenin parlaklığı gölge barındırmıyordu. Rüzgarın sesi, gezegenin periyodik fırtınasından kaynaklanan o uzak inilti burada, Tapınağın merkezinde bile duyuluyordu.

Kabul salonu yedi metre boyunda ve en geniş yerinde dört metre eninde, düzensiz biçimli bir odaydı. Karşıki uç hemen hemen fark edilmeyecek şekilde daha dardı. Tavan da o yöne doğru hafif bir alçalma gösteriyordu. Bahar elyafından sarkıtlar ve açık sarıyla gri renkli, zekice gölgelikler bu düzensizliği gözlerden gizliyordu. Sarkıtlardan biri de, en ufak sesleri bile odanın dışında bulunan dinleyenlere ileten, odaklanmış bir boynuzu gizliyordu.

Kabul salonunda Tuek'le birlikte yalnızca, Rakis'teki Bene Gesserit Kale'sinin yeni komutanı Darwi Odrade oturuyordu. İkisi, arada yumuşak yeşil minderlerin oluşturduğu küçük bir mesafe kalmak üzere, yüz yüzeydiler.

Tuek yüzündeki hoşnutsuzluğu gizlemeye çalıştı. Bu çabası, normalde etkileyici yüzünü her şeyi açığa vuran bir maskeye döndürdü. Bu geceki karşılaşmaya büyük bir dikkatle hazırlanmıştı. Onu giydirenler uzun ve bayağı iriyarı bedenine giydiği cüppesini düzeltmişlerdi. Uzun ayaklarında altın sandaletler vardı. Cüppesinin altındaki damıtıcı giysi sırf gösteriş

içindi: Ne pompaları, ne su cepleri ne de gerekli, rahatsızlık verici ve zaman kaybettirici düzenlemeleri vardı. Gümüş rengi beyaz saçları omuzlarına değecek şekilde taranmıştı; büyük ve etli dudaklı, iri çeneli geniş yüzüne yakışan bir çerçeveydi bu. Bakışlarına birden iyiliksever bir görüntü, büyükbabasından taklit ettiği bir ifade geliverdi. Odrade'yle buluşmak üzere kabul salonuna girerken aynen böyle bakmıştı. O zaman kendini çok etkileyici bulmuştu ama şimdi birden, sanki çıplak ve perişan hissetti kendini,

Bu gerçekten de boş kafalı bir herif, diye düşündü Odrade.

Tuek düşünüyordu. O korkunç Manifesto'yu tartışamam bu kadınla! Bir Tleilaxu Ustası ve o Surat Oynatıcılar yandaki odada dinliyorken. Böyle bir şeye nasıl izin verebilirim?

"Bu kafirliktir, tümüyle ve kesinlikle" dedi Tuek.

"Ama sizinki bir sürü din arasından yalnızca biri" diye karşılık verdi Odrade. "Ve Saçılma'dan dönenlerle hiziplerin ve farklı inançların çoğalması..."

"Tek gerçek inanç bizimkidir!" dedi Tuek.

Odrade gülüşünü gizledi. *Bunu tam yerinde söyledi. Ve Waff da bunu kesinlikle duydu.* Tuek, yönlendirmesi bayağı kolay biriydi. Eğer Rahibelik Waff konusunda haklıysa Tuek'in sözleri Tleilaxu Ustasını kızdıracaktı.

Odrade derin ve uğursuz bir sesle "Manifesto hem inanan hem inanmayan herkesin muhatap olmasını gerektiren sorular uyandırdı" dedi.

"Tüm bunların bu Kutsal Çocukla ne ilgisi var?" diye diretti Tuek. "Sizin bana dediğiniz, üzerinde birleşmemiz gereken konuların..."

"Öyle mi! Sheeana'ya tapınmaya başlayan bir sürü kişinin varlığını bildiğini gizlemeye kalkma. Manifesto demek istiyor ki..."

"Manifesto! Manifesto! Yok edilmesi gereken bir kafirlik belgesidir o. Sheeana'ya gelince, o bizim özel himayemize geri dönmeli!"

"Hayır" dedi Odrade yumuşak bir sesle.

Tuek ne kadar sinirli, diye düşündü kadın. Kısılmış boynu, başını bir yandan öteki yana çevirirken çok az hareket; ediyor. Hareketleri Odrade'nin sağındaki bir duvara yönelerek, sanki Tuek'in başında bu özel duvarı ifşa

eden bir ışın varmış gibi, orasını gösteriyor. Ne şeffaf bir adam bu Başrahip. Waff'ın bu duvarın arkasında bir yerden onları dinlediğini basbayağı duyuruyor. "

"Bundan sonra da Sheeana'yı gizlice Rakis'ten götüreceksiniz" dedi Tuek.

"Hayır, o burada kalacak" dedi Odrade. "Aynen sana söz verdiğimiz gibi."

"Peki neden?"

"Daha neler! Sheeana isteklerini açıkladı ve söylediği şeyler eminim sana bildirilmiştir. O bir Aziz Anne olmak istiyor."

"O zaten bir..."

"Tuek Efendimiz! Bana karşı ikiyüzlülük yapma. Sheeana dileğini söyledi ve biz de yerine getirebilirsek sevineceğiz. Niçin itiraz edesin ki? Aziz Anneler Fremenler zamanında Bölünmüş Tanrı'ya hizmet ettiler. Şimdi neden olmasın?"

"Siz Bene Gesseritler insanlara söylemek istemedikleri şeyleri söyletme yollarını biliyorsunuz" diye suçladı Tuek. "Bunu özel olarak görüşemeyiz. Konsey üyelerim..."

"Konsey üyelerin tartışmamızı bulandırmaktan başka bir işe yaramaz. Atreides Manifestosu'nun demek istediği..."

"Ben Sheeana'dan başka bir şeyi tartışmam!" Tuek kendini dikleştirip kendi görüşünce çok sert bir Başrahip duruşuna geldi.

"Biz Sheeana'yı tartışıyoruz *zaten"* dedi Odrade.

"Öyleyse, onun maiyetinde bizden daha çok kişinin yer almasını istediğimizi açıklayayım. Onun korunması gerek her..."

"O, çatıda korunduğu gibi mi?" diye sordu Odrade.

"Aziz Anne Odrade, burası Kutsal Rakis'tir! Burada, bizim lütfetmediğimiz hiçbir hakkınız yok sizin!"

"Hak mı? Sheeana hedef haline geldi; evet bir sürü hır-sın hedefi haline geldi! Şimdi kalkmış, hakları mı tartışmak istiyorsun?"

"Başrahip olarak benim görevlerim gayet açıktır. Bölünmüş Tanrı'nın Kutsal Kilisesi..."

"Tuek Efendimiz! Gerekli nezaketi sürdürmekte çok zorlanıyorum. Yaptıklarım bizim kadar sizin de yararınızadır. Giriştiğimiz eylemler..."

"Eylemler mi? Ne eylemi?" Bu sözler Tuek'in ağzından boğuk bir homurtu gibi çıktı. Bu korkunç Bene Gesserit cadıları! Tuek'in arkasında Tleilaxu, önünde de bir Aziz Anne! Tuek ürkütücü bir oyunda, korkunç güçlerin arasında bir o tarafa bir öteki tarafa vurulan bir top gibi hissetti kendini. Huzurlu Rakis, günlük rutinlerinin güvenli mekânı yok olmuş ve kurallarını doğru dürüst bilmediği bir arenanın ortasına fırlatılıvermişti.

"Başar Miles Teg'e haber yolladık" dedi Odrade. "Hepsi bu. Onun öncü grubu çok yakında gelecek. Sizin gezegen savunmanızı güçlendireceğiz."

"Ele geçirmeye kalkışıyorsunuz bu..."

"Biz hiçbir şeyi ele geçirmiyoruz. Teg'in adamları senin kendi babanın istemini yerine getirerek senin savunmanı yeniden tasarladılar. Bunun dayandığı anlaşmada bizim periyodik denetimlerimizi gerekli kılan, babanın ısrarıyla konmuş hüküm de vardır."

Tuek şaşkın bir halde, sessizce duruyordu. Waff, o uğursuz cüce Tleilaxu bunların hepsini duymuştu. Çekişmeler olacaktı! Tleilaxu, melanj fiyatlarını saptayan gizli bir mutabakat istiyordu. Bene Gesserit'in müdahalesine izin vermeyeceklerdi.

Odrade Tuek'in babasından söz etmişti ve Tuek şimdi, çoktan ölmüş babasının şurada oturmasını çok isterdi. Sert bir adamdı. Şimdi burada olsaydı bu karşıt güçlerle nasıl başa çıkacağını bilirdi. *O*, Tleilaxu'nun hakkından iyi gelmişti hep. Tuek bir Tleilaxu elçisini dinlediğini hatırladı (aynen şimdi Waff'ın onu dinlediği gibi!) adı Wose'ydi...ve bir diğerinin adı Pook'tu. Ledden Pook. Ne garip isimleri vardı.

Tuek'in karmakarışık hale gelen düşünceleri birden, aklına başka bir ismi getiriverdi. Odrade şimdi sözünü etmişti: *Teg!* O yaşlı canavar hâlâ faaliyette miydi?

Odrade yine konuşmaya başlamıştı. Tuek kendini dikkat etmeye zorlayarak öne doğru eğilirken kuruyan boğazıyla yutkunmaya çalıştı.

"Teg sizin gezegendeki savunmanızı da denetleyecek. O çatı fiyaskosundan sonra..."

"İçişlerimize yönelik bu müdahaleyi resmen yasaklıyorum" dedi Tuek. "Buna gerek yok. Bizim Rahip Muhafızlarımız yeterlidir her..."

"Yeterli mi?" Odrade başını salladı üzgün bir şekilde. "Rakis'teki yeni durumların karşısında ne kadar yetersiz bir sözcük bu."

"Yeni durumlar da neymiş?" Tuek'in sesinde korku vardı.

Odrade oturduğu yerden onu süzdü sadece.

Tuek düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı. Bu kadın Tleilaxu'nun oradan dinlediğini biliyor muydu? İmkânsız! Titreyerek nefes aldı. Rakis'in savunması hakkındaki bu laflar da neyin nesiydi? Savunma mükemmeldi; kendini rahatlattı. En iyi Ixia monitörlerine ve yok-gemilere sahiptiler. Bunun da ötesinde, Rakis'in diğer bir bahar kaynağı olarak bağımsız kalması tüm bağımsız güçlerin yararınaydı.

O lanet olası axlotl depolarında aşırı miktarda melanj üreten Tleilaxu hariç herkesin yararına!

Her şeyi darmadağın edecek bir düşünceydi bu. Bir Tleilaxu Ustası bu kabul salonunda konuşulan her sözü duymuştu.

Tuek, onu korusun diye Şeyh-hulud'u, Bölünmüş Tanrı'yı çağırdı.

O arkadaki korkunç Güce, Ixia'lılar ve Balıkla Konuşanlar adına da konuştuğunu söylemişti. Belgeler göstermişti.

Odrade'nin sözünü ettiği "yeni durumlar" bu muydu? Hiçbir şey uzun süre saklanamıyordu bu cadılardan!

Başrahip, Waff'ı düşününce gelen titremeyi bastıramadı: O yuvarlak ufak kafa, o parlak gözler; o basık burun ve o gevrek gülüşle görünen o sivri dişler. Waff, bu gözlerle karşılaşıncaya ve ciyak ciyak sesiyle konuşması duyuluncaya kadar, birazcık büyümüş bir çocuk gibi duruyordu. Tuek, babasının bu seslerden yakındığını hatırladı: "Tleilaxu, çocuksu sesleriyle korkunç şeyler söyler!"

Odrade minderlerin üzerinde yer değiştirdi. Waff'ın orada dinlediğini düşündü. Adam yeterince şey duymuş muydu? Odrade'nin gizli dinleyicileri de kendi kendilerine muhakkak bu soruyu soruyorlardı şimdi. Aziz Anneler

bu sözlü tartışmaları hep yineleyip dururlar ve Rahibelik için ilerleme ve yeni avantajlar sağlamaya çalışırlardı.

Waff yeterince şey duydu, dedi Odrade kendi kendine. *Oyunu değiştirmenin zamanı geldi.*

Odrade en olağan sesiyle dedi ki: "Tuek Efendimiz, önemli biri burada konuştuklarımızı dinliyor. Böyle gizlice dinlemek nezakete sığar mı?"

Tuek gözlerini kapattı. Biliyor!

Gözlerini açtı ve Odrade'nin sır vermez bakışlarıyla karşılaştı. Tuek'in yanıtını sonsuza dek bekleyebilecekmiş gibi duruyordu kadın.

"Nezaket mi? Ben ... Ben ..."

"Gizli dinleyiciyi çağır da gelip yanımızda otursun bari" dedi Odrade.

Tuek ıslanmış alnını eliyle sildi. Babası ve büyükbabası, yani ondan önceki Başrahipler çoğu durumlar için ritüel tepkiler geliştirmişler, ama böylesi bir durum için hiçbir şey düşünmemişlerdi. Gelip yanımızda otursun diye Tleilaxu'yu çağırmak ha? Bu odada birlikte... Tuek birden, Tleilaxu Ustalarının kokusundan hoşlanmadığını hatırladı. Babası bundan yakınmıştı: "İğrenç bir yiyecek gibi kokar onlar!"

Odrade ayağa kalktı. "Konuştuklarımı dinleyenlere gidip bir baksam çok iyi olacak" dedi kadın. "Kendim gidip de çağırayım mı gizli dinleyiciyi bu..."

"Lütfen!" Tuek yerinden kalkmadan onu durdurmak için elini kaldırdı. "Tercih yapma şansım pek yoktu. Adam, Balıkla Konuşanlardan ve Ixialılardan aldığı belgelerle geliyor. Dedi ki bize yardım edecekmiş Sheeana'nın tekrar bizim..."

"Size yardım mı edecek?" Odrade terleyen rahibe yukarıdan, acıyormuş gibi baktı. Rakis'e hükmettiğini mi sanıyordu bu adamcağız.

"Bu, kişi Tleilax'tandır" dedi Tuek. "Adı Waff'tır ve..."

"Onun adını ve burada niçin bulunduğunu biliyorum Tuek Efendimiz. Beni şaşırttın, senin ona izin vermen, gizlice dinlesin diye..."

"Gizlice dinlemek değil bul Biz görüşüyorduk. Demek istediğim, bazı yeni güçler var ve buna göre düzenlememiz gerek kendi..."

"Yeni güçler mi? Ah evet; Saçılma'dan gelen orospular. Waff bunlardan birini beraberinde mi getiriyor?"

Tuek henüz yanıt vermeden kabul salonunun yan kapısı açıldı. Waff tam zamanında içeriye girdi, arkasında iki Surat Oynatıcı vardı.

Surat Oynatıcları getirmemesi söylenmişti! diye düşündü Odrade.

"Sizler!" dedi Odrade parmağıyla göstererek. "Bu diğerleri davet edilmemişti, öyle değil mi Tuek Efendimiz?"

Tuek ağır ağır ayağa kalkarken Odrade'nin ne kadar yakınında olduğunu fark etti ve Aziz Annelerin fiziksel gözü karalıkları hakkındaki tüm o korkunç hikayeleri hatırladı. Surat Oynatıcıların varlığı da şaşkınlığını arttırmıştı. Onlar hep böylesi korkunç kuşkularla doldururdu onu.

Tuek kapıya doğru dönerek ve yüz hatlarını bir davet etme jestine uygun hale getirmeye çalışarak "Yalnızca...yalnızca Büyükelçi Waff lütfen" dedi.

Bu sözler Tuek'in boğazını incitti. Çok korkunç bir şeydi bul Bu insanların karşısında çıplak hissediyordu kendini.

Odrade kendi yanındaki bir yastığı gösterdi. "Waff mı? Gelin, oturun lütfen."

Waff kadına bakarak, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi başıyla onayladı. *Ne kadar nazik!* Surat Oynatıcılar'ına, dışarıda kalmalarını işaret ederek, gösterilen mindere gitti ama minderin yanında, ayakta durdu.

Odrade bu cüce Tleilaxu'nun bedeninde bir gerginlik akışı gördü. Adamın dudaklarından hırlamaya benzer bir şeyler çıkıyordu sanki. Kol yenlerindeki silahlar hâlâ duruyordu. Anlaşmalarını bozmaya mı niyetliydi yoksa?

Odrade biliyordu; Waff'ın kuşkularının eski şiddetini yeniden kazandığı, hatta daha da çoğaldığı zamandı bu. Taraza'nın manevralarıyla tuzağa düştüğünü hissediyor olsa gerekti. Waff damızlık annelerini istiyordu! Feromonlarının berbat kokusu çok büyük korkular içinde olduğunu gösteriyordu. Kafasında, varılan anlaşmanın -yahut en azından o paylaşım *biçiminin*- kendine ait bir yorumu vardı. Taraza, Waff'ın Şerefli Analardan aldığı tüm bilgileri gerçekten paylaşacağını hiç sanmıyordu.

"Tuek Efendimiz bana dedi ki sizler...ahh, görüşmüşsünüz" dedi Odrade. *Bu sözü hatırlasın bakalım!* Waff gerçek görüşmenin nerede sonlanacağını bilirdi. Odrade, konuşurken bir yandan dizlerinin üzerine, sonra yine minderine çöktü, ama ayakları vücudunu Waff'tan gelecek bir saldırıdan kurtarabilecek bir konumda kaldı.

Waff yukarıdan Odrade'ye ve gösterdiği mindere baktı. Minderine yavaşça çöktü, ama kolları dizlerinin üzerinde, kol yenleri Tuek'e çevrili halde kaldı.

Ne yapıyor bu herif? diye düşündü Odrade. Waff'ın hareketleri kendine ait bir plana giriştiğini gösteriyordu.

Odrade dedi ki: "Ben de Başrahibi ikna etmeye çalışıyordum, Atreides Manifestosu'nun bizim ilişkilerimiz üzerindeki önemi..."

"Atreides!" deyiverdi Tuek birden, farkında olmadan. Minderinin üzerinde yıkılmış gibi duruyordu sanki. "Atreides olamaz o."

"Çok inandırıcı bir Manifesto" dedi *Waff*, Tuek'in belirgin korkularını şiddetlendirerek.

En azından *bu*, planlı, diye düşündü Odrade. Dedi ki: "S'torinin vaat ettiği şeyler görmezden gelinemez. Çoğu halk S'tori'yi tanrılarının varlığıyla bir tutuyor."

Waff ona şaşkın ve kızgın bir bakış fırlattı.

Tuek dedi ki: "Büyükelçi Waff bana Ixialıların ve Balıkla Konuşanların bu belgeyi görünce alarma geçtiklerini söylüyor ama ben kendisine güvence verdim o..."

"Bence Balıkla Konuşanlar'ı boş verebiliriz" dedi Odrade. "Onlar her yerde Tanrı'nın gürültüsünü duyarlar."

Waff Odrade'nin sözlerindeki riyakarlığı fark etti. Bu kadın onunla inatlaşıyor muydu? Balıkla Konuşanlar konusunda haklıydı tabii ki. Onlar eski ibadetlerinden çoktandır vazgeçmişlerdi ki pek bir etkileri kalmamıştı ve yapabilecekleri bir etkiyi de şimdi onları yönlendiren yeni Surat Oynatıcılar istedikleri yöne çekebilirdi. .

Tuek Waff'a gülümsemeye çalıştı. "Demiştin ki bize yardım..."

"Ona sonra geleceğiz" diye kesiverdi Odrade. Tuek'in dikkatini, onu böylesine çok rahatsız eden o belgede tutmalıydı. Manifesto'dan bir tefsir yaptı: "Sizin iradeniz ve imanınız -inanç sisteminiz- evreninize hükmeder."

Tuek bu sözleri tanıdı. Bu korkunç belgeyi okumuştu. Bu *Manifesto,* Tanrı'nın ve O'nun yaptıklarının insan yaratılarından başka bir şey olmadığını söylüyordu. Buna nasıl yanıt vermesi gerektiğini düşündü. Hiçbir Başrahip böyle bir şeyin tartışılmaz hale gelmesine göz yumamazdı.

Waff, Tuek uygun sözleri henüz bulamadan gözlerini Odrade'ye çiviledi ve kadının doğru yorumlayacağını bildiği bir şekilde karşılık verdi. Odrade Odrade'yse başka türlüsünü yapamazdı.

"Kehanet yanılgısı" dedi Waff. "Bu belge ona böyle demiyor mu? İnananların aklının durgunlaştığını söylediği yer değil mi bu?"

"Tam orası!" dedi Tuek. Tleilaxu'nun müdahalesine Şükran duyuyordu. Bu tehlikeli kafirliğin tam özü işte burasıydı!

Waff Tuek'e bakmadı, Odrade'yi süzmeye devam etti. Bene Gesserit kendi tasarımının anlaşılmaz olduğunu mu sanıyordu? Bırak da kendinden daha büyük bir güce çatsın. Bu kadın çok güçlü sanıyordu kendini! Ama Bene Gesserit gerçekte, her şeye gücü yeten Tanrı'nın Şeriat'ın geleceğini nasıl koruduğunu bilmiyordu!

Tuek'i kimse durduramazdı. "Bu belge bizim kutsal saydığımız her şeye saldırıyor! Ve her yere yayılıyor!"

"Tleilaxu tarafından" dedi Odrade.

Waff kollarını kaldırıp silahlarını Tuek'e yöneltti. Duraksamasının tek nedeni, Odrade'nin onun niyetini kısmen fark etmiş olmasıydı.

Tuek bir birine, bir ötekine baktı. Odrade'nin suçlaması doğru muydu? Bu da bir Bene Gesserit hilesi miydi yoksa?

Odrade Waff'ın kuşkusunu sezdi ve nedenini tahmin etti. Kafasında tartarak Waff'ı dürten şeylere bir yanıt aradı, Tleilaxu Tuek'i öldürmekle nasıl bir avantaj sağlayabilirdi? Belli ki Waff Surat Oynatıcılarından birini Başrahibin yerine geçirmeye niyetliydi. Ama bu ne kazandıracaktı Waff'a?

Odrade zaman kazanmak için "Çok temkinli olmalısın Büyükelçi Waff" dedi.

"Temkin büyük ihtiyaçların önüne ne zaman geçebildi ki?" diye sordu Waff.

Tuek ayağa kalktı ve ellerini birbirine sürterek ağır ağır yana doğru kımıldadı. "Lütfen! Bunlar kutsal konulardır. Burada kafirliği tartışmak, onu yok edecek bir plan yapmadığımız sürece yanlıştır." Yukarıdan Waff'a baktı "Doğru değil, öyle değil mi? O korkunç belgenin yazarı sizler değilsiniz?"

"O bizden değil" diye doğruladı *Waff. Lanet olası rahip züppesi!* Tuek iyice yan tarafa kaymış ve hareketli bir hedef haline gelmişti.

"Biliyordum!" dedi Tuek, Waff'ın ve Odrade'nin arkasında gezinerek.

Odrade gözlerini Waff'tan ayırmadı. Cinayet tasarlıyordu herif! Odrade bundan emindi.

Tuek kadının arkasından seslendi. "Bize nasıl haksızlık ettiğinizi bilmiyorsunuz Aziz Anne. Ser Waff bir melanj karteli kurmamızı istedi. Ben kendisine, sizden isteyeceğimiz fiyatın değişmemesi gerektiğini, çünkü Tanrı'nın büyükannesinin sizlerden biri olduğunu anlattım."

Waff boynunu eğerek bekledi. Rahip yeniden menzile girecekti. Tanrı bir hataya izin vermezdi.

Tuek Odrade'nin arkasında durup Waff'a baktı. Bir ürperme geçti rahibin bedeninden. Tleilaxu çok...çok itici ve ahlakdışıydı. Bunlara güvenilmezdi. Waff'ın inkarı nasıl doğru kabul edilebilirdi?

Odrade Waff hakkındaki düşüncesinden hiç kuşku duymaksızın "Ama Tuek Efendimiz, kazancınızın artması umudu sizin için cazip değil mi?" diye sordu. Waff'ın sağ kolunun yavaşça hareket ettiğini ve neredeyse kendisine nişan almak üzere olduğunu gördü. Waff'ın niyeti belli olmuştu.

"Tuek Efendimiz" dedi Odrade, "bu Tleilaxu ikimizi de öldürmek niyetinde."

Bu sözleri söyler söylemez Waff kollarını hızla yukarı kaldırıp bu iki ayrı ve zor hedefe nişan almaya çalıştı. Adamın kasları henüz tepki veremeden Odrade korunma pozisyonuna geçmişti. İğne fırlatıcıların belli belirsiz ıslık sesini duydu, ama batma hissetmedi. Sol koluyla Waff'ın sağ kolunu kıracak keskin bir darbe indirdi. Sağ ayağıyla da Waff'ın sol kolunu kırdı.

Waff çığlık attı.

Bene Gesserit'in bu kadar hızlı olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Ixia konferans gemisindeki Şerefli Ana'da gördüklerine neredeyse denk bir şeydi bu. Çektiği acının arasında bile, bunu rapor etmesi gerektiğini fark etti. Aziz Anneler tehdit altında kaldıklarında sinaptik by-passlara hükmebiliyorlardı!

Odrade'nin arkasındaki kapı hızla açıldı. Waff'ın Surat Oynatıcıları odaya saldırdılar. Ama Odrade Waff"ın arkasına geçmiş, elleri onun boğazındaydı. "Durun, yoksa öldürürüm!" diye bağırdı.

İkisi de donup kaldı.

Waff, Odrade'nin elinde kıvranıp duruyordu.

"Kımıldama!" diye emretti kadın. Sağ tarafında, yere yığılmış Tuek'e baktı. İğnelerden biri hedefini bulmuştu.

"Waff Başrahibi öldürdü" dedi Odrade, gizli dinleyicilerine seslenerek.

İki Surat Oynatıcı Odrade'ye bakıp duruyorlardı hâlâ. Kararsızlıkları hemen fark ediliyordu. Odrade, bunun Bene Gesserit'in ekmeğin nasıl bir yağ sürdüğünü hiçbirinin fark etmediğini gördü. Tleilaxu'yu tuzağa düşürmüştü gerçekten!

Odrade Surat Oynatıcılara döndü. "Şu cesedi de alıp koridora çıkın ve kapıyı kapatın. Usta'nız aptalca bir şey yaptı. Size daha sonra gerek duyacak." Waff'a dedi ki: "Şu anda ben sana, Surat Oynatıcılarından daha çok lazımım. Onları gönder."

"Gidin" diye ciyakladı Waff.

Odrade, Surat Oynatıcılar kendisine bakıp durmaya devam edince "Hemen çekip gitmezseniz onu öldürür, sonra ikinizi de gebertirim" dedi.

"Haydi!" diye bağırdı Waff.

Surat Oynatıcılar bunu, Ustalarına itaat etme emri olarak algıladılar. Odrade Waff'ın sesinde farklı bir şeyler hissetti. Onunla, intihar histerisinden çıkmadan konuşulmayacağı gayet açıktı.

Waff'la yalnız kalınca, boşalmış silahları adamın kol yenlerinden çıkarıp cebine attı. Bunlar daha sonra ayrıntılı bir şekilde incelenecekti. Bu kırık kemikler için, adamın bilincini kısa bir süre yok edip kemikleri tesbit

etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Minderlerden çabucak ateller yaptı ve Başrahibin mobilyalarının yeşil kumaşlarını şeritler halinde yırttı.

Waff kısa süre bir sonra uyandı, Odrade'yi görünce inledi.

"Senle ben müttefikiz artık" dedi Odrade. "Bu salonda olup bitenler benim grubumdan bazıları ve Tuek'in yerine kendilerinden birinin geçmesini isteyen bir hizibin temsilcileri tarafından duyuldu."

Bunlar Waff için biraz fazla hızlıydı. Kadının söylediklerini kavraması için bir süre geçmesi gerekti. Ama aklı en önemli şeye takılmıştı.

"Müttefik mi?"

"Tuek'le iş yapmanın zor olduğu kanısındaydım" dedi kadın "Ona kendi yararına şeyler önerdik, ama onun kararsızlığı hiç bitmedi. Onu öldürmekle bazı rahiplere iyilik yaptın."

"Şu anda dinliyorlar mı?" diye ciyakladı Waff.

"Elbette. Sizin bahar tekeli önerisini tartışalım. Merhum Başrahip senin bundan söz ettiğini söyledi. Bakalım senin önerinin boyutunu tahmin edebilecek miyim?"

"Kollarım" diye inledi Waff.

"Hâlâ yaşıyorsun" dedi kadın. "Benim akıllılığıma şükret, Seni öldürebilirdim."

Waff başını başka tarafa çevirdi, "Daha iyi olurdu."

"Ama ne Bene Tleilax ne de kesinlikle Rahibelik için iyi olmazdı" dedi kadın. "Dur bir düşüneyim. Sen Rakis'e, havadan giden ve çöle sadece süpürücü başlıklarıyla temas eden bir sürü yeni bahar toplayıcı vermeyi vaat ettin."

"Sen dinlemişsin!" diye suçladı Waff.

"Hiç de değil. Çok cazip bir öneri, çünkü Ixialıların, kendi amaçları için bunları parasız vereceğinden eminim. Devam edeyim mi?"

"Müttefik olduğumuzu söylemiştin."

"Kurulacak bir tekel, Lonca'yı daha çok Ixia kaptan makinesi satın almak zorunda bırakacaktır" dedi kadın. "Sizi ezecek olan dişlerin arasına Lonca'yı koyacaksınız."

Waff kafasını kaldırıp kadına baktı. Bu hareket kırık kollarına korkunç bir acı verdi ve inledi. Büyük acısına karşın, neredeyse kapanmış göz kapaklarının arasından Odrade'yi süzdü. Cadılar gerçekten de, Tleilaxu planının bu kadar olduğunu mu sanıyorlardı? Bene Gesserit'in böyle yanıldığını umut etmeye pek cesaret edemiyordu.

"Ama bu sizin asıl planınız değil tabii" dedi Odrade.

Waff'ın gözleri birden açılıverdi. Kadın onun beynini okuyordu!

"Onurum kırıldı" dedi Waff. "Canımı bağışlamakla yararsız bir şeyi bağışlamış oldun." Çöktü yine.

Odrade derin bir nefes aldı. *Rahibeler Meclisi analizlerinin sonuçlarını kullanmanın zamandır.*

Waff'a doğru eğildi ve kulağına "Sedat'ın sana henüz ihtiyacı var" diye fısıldadı.

Waff'ın nefesi bir an kesiliverdi.

Odrade yerine oturdu yine. O kesilen nefes her şeyi söylemişti. Analiz doğrulanmıştı.

"Saçılma'dan dönenler arasında daha iyi müttefiklerinin var olduğunu sanıyorsun" dedi kadın. "Şu Şerefli Analar ve o türden, yükselmiş orospular. Sorarım sana: Sümuzlar çöplerle ittifak kurar mı?"

Waff bu sorunun sadece khelde sorulduğunu duymuştu. Yüzü soldu, nefesleri sığlaştı. Bu sözlerde gizlenmiş imalar! Kollarındaki acıyı unutmaya zorladı kendini. *Müttefikler* demişti kadın. Şeriat hakkında her şeyi biliyordu! Nasıl bilebilirdi?

"Sen ya da ben, Bene Tleilax'la Bene Gesserit arasındaki bir ittifakın bir sürü avantajını nasıl olur da görmezden gelebiliriz?" diye sordu kadın.

Powindah cadılarla ittifak mı? Waff'ın aklı karmakarışık oldu. Kollarının verdiği müthiş acının unutulması çok kısa sürmüştü. Şu anda çok kırılgan hissediyordu kendini! Dilinin gerisinden acı safra tadı geliyordu.

"Ahh" dedi Odrade. "Duydun mu? Rahip Krutansik ve hizibi kapının önüne geldiler. Senin Surat Oynatıcılarından birinin merhum Hedley Tuek'in görünümüne girmesini önerecekler. Aksi takdirde çok karışıklık

olacak. Krutansik kendini bugüne kadar geri planda tutmuş, bayağı akıllı bir adamdır. Amcası Stiros iyi bir siyasi eğitim vermiş ona."

Waff "Sizin Rahibelik bizimle ittifakla ne kazanacak?" diyebildi sonunda.

Odrade gülümsedi. Artık gerçeği söyleyebilirdi. Bu her zaman çok daha kolay ve genellikle de en güçlü savunmaydı.

"Saçılmışlar'la patlamak üzere olan fırtınadan sağ çıkmayı" dedi kadın. "Tleilaxu'nun da sağ çıkmasını. En istemediğimiz şey, *Büyük İnanç'ı* koruyanların sonudur."

Waff korkuyla sindi. Kadın açıkça söylemişti! Demek anlamıştı. Başkaları da duysa ne çıkardı? Onlar bu kadının sözlerinin ardındaki sırları bilemezlerdi.

"Damızlık annelerimiz senin için hazırdır" dedi Odrade. Waff'ın gözlerine uzun uzun baktı ve Zensünni rahiplerinin el işaretini yaptı.

Waff göğsünü sıkan bir bağın gevşediğini hissetti. Hiç beklenmez, düşünülmez, *İnanılmaz* bir şey gerçek olmuştu! Bene Gesserit powindah değildi! Artık tüm evren Bene Tleilax'ın peşinden gelip Gerçek İnanç'a varacaktı! Tanrı bundan başkasına izin vermezdi. Özellikle burada, Peygamberin gezegeninde!

*

Bürokrasi inisiyatifi yok eder. Bürokratların yenilikten, özellikle de eski rutinlerden daha iyi sonuçlar yaratan yenilikten daha fazla nefret ettiği hiçbir şey yoktur. İlerlemeler daima, yığının tepesindekilerin işe yaramaz görünmesine yol açar. İşe yaramaz görünmekten kim hoşlanır?

Yönetimde Deneme ve Yanılma
Bene Gesserit Arşivi

Taraza'nın oturduğu uzun masada raporlar, özetler ve sağa sola dağılmış ufak tefek bir sürü şey sıra sıra dizilmişti. Taraza'nın tüm çevresindeki Rahibeler Meclisi Merkezi, gece nöbetçileri ve temel hizmet grubu dışında hep uykudaydı. Sadece, rutin faaliyetlerin sesleri geliyordu Taraza'nın özel odasına. İki tane ışıküre masanın üzerinde süzülüyor, koyu renk tahta yüzeyini ve ridulia kağıdı yığınlarını sarı bir ışıkta yıkıyordu. Masanın ötesindeki pencere, odanın görüntüsünü yansıtan karanlık bir aynaydı.

Arşivler!

Holoprojektör masanın yukarısında titrek ışıklı görüntülerine devam ediyordu -Taraza'nın çağırdığı bir sürü bölük pörçük şey.

Taraza arşivcilere pek güvenmezdi; ki altında verilere muhtaç oluşunun yattığını fark ettiği için pek tutarlı olmadığını bildiği bir tavırdı bu. Ama Rahibeler Meclisi Kayıtlarına bakanlar kısaltmalardan, özel işaretlerden, kodlanmış eklemelerden ve dipnotlardan oluşan bir cangıldan başka bir şey göremezdi. Bu materyaller genellikle, tercüme edilmesi için bir Mentat'ı ya da daha kötüsü, aşın bitkin olduğu bir anda Diğer Anıları taramasını gerektirirdi. Bütün arşivciler Mentat'tı tabii ki ama Taraza'ya yeterli güveni vermiyordu bu. Arşiv Kayıtlan konusunda asla doğrudan doğruya danışamazdınız. Bir kaynaktan çıkacak yorumların çoğunu ya bunu size aktaranların sözleriyle kabul etmek ya da (lanet olası!) holosistemin yaptığı mekanik taramaya güvenmek zorundaydınız. Aynı zamanda bu durum, bu sistemi yürütenlere bağımlılığı da gerektirirdi. Ve bu da memurlara, Taraza'nın vermek istemediği bir güç kazandırıyordu.

Bağımlılıklar!

Taraza bağımlılıktan nefret ederdi. Ona, değişen durumların hiçbir zaman onun tam düşlediği gibi olmayacağını hatırlatan, acıklı bir teslimiyetti bu. En iyi Mentatların tahminleri bile hatalarla dolu çıkıyordu... yeterince zaman geçince.

Ama Rahibeliğin yapacağı her hamle Arşiv hakkında danışmaları ve bitmez tükenmez gibi gelen analizleri gerektiriyordu yine de. Sıradan bir ticarette bile gerekiyordu bu. Odrade bunu, sık tekrarlayan bir can sıkıntısı gibi görüyordu. Falanca grubu kurmalı mıydılar? Falanca anlaşmayı imzalamalı mıydılar?

Her konferansta, bir karar tezkeresini sunmak zorunda kaldığı bir an gelirdi:

"Arşivci Hesterion'un analizi kabul edilmiştir."

Ya da sık sık olduğu gibi: "Arşivcinin raporu reddedilmiş, uygun bulunmamıştır."

Taraza holoprojeksiyonu incelemek üzere eğildi. "Waff Konusu için muhtemel üreme plânı."

Rakamları, Odrade'nin gönderdiği hücre örneklerinden alınan gen plânlarını taradı. Tırnaklardan alınan kazıntıların güvenli bir analiz için yeterli materyali sağladığı pek enderdi ama Odrade bunu adamın kırılan kemiklerini tesbit etme kılıfı altında gayet iyi becermişti. Taraza verileri görünce başını salladı. Alınacak döller kesinlikle, Bene Gesserit'in daha önce Tleilaxulardan aldığı tüm ürünler gibi olacaktı: Dişiler bellek araştırmasına karşı dirençli; erkeklerse, doğal olarak, içine girilmez ve itici bir kaos.

Taraza arkasına yaslandı ve içini çekti: iş üreme kayıtlarına gelince başvurulacak yerleri gösteren işaretlerden oluşan o muazzam karmaşa insanı serseme çevirecek boyutlara varıyordu. Arşivciler için resmi olarak bu, SUE, yani "Soysal Uygunluk Enstitüsü"ydü. Rahibelerin büyük çoğunluğu, kendi aralarında buna "Hara Kayıtları" derdi; aslında doğruydu da, gerekli Arşiv başlıkları altında sıralanan ayrıntılarla ilgili bir anlam taşımıyordu bu deyim. Taraza, Waff'ın gelecek üç yüz kuşak için ilerisini gösteren taslaklar istemişti; tüm pratik amaçlara yarayan, kolay ve gayet çabuk bir işti bu. Üç yüz Benden oluşan ana soy çizgisinin (örneğin Teg,

onun akrabaları ve kardeşleri olgusundaki gibi) güvenilir bir veri olduğu binlerce yıldır kanıtlanmıştı. İçgüdüleri, Waff ın ilerisini gösteren raporlara daha fazla zaman harcamanın gereksiz olduğunu söylüyordu.

Taraza bitkinleşti. Başını ellerinin arasına aldı ve ellerini masaya dayayıp tahtanın serinliğini hissederek öylece bir süre durdu.

Rakis konusunda yanılıyorsam ne olacak?

Muhalefetin iddiaları Arşivin tozlar arasına atılamıyordu. *Lanet olsun şu kompüter bağımlılığına!* Rahibelik kendi ana soy çizgilerini kompüterlerle, Butleryen Cihatta "düşünen makineler"-in vahşice parçalanmalarından sonraki Yasak Zamanlara dek gerilere götürmüştü. Bu "daha aydınlanmış" zamanlarda, o eski yok etme çılgınlığının ardındaki bilinçsiz güdüler pek sorgulanmazdı.

Bazen, bilinçsiz nedenler hakkında gayet güvenilir kararlar verebiliyoruz. Arşivin ya da Diğer Anıların bilinçli bir şekilde taranmasıysa hiçbir güvence taşımıyor.

Taraza ellerinden birini başından ayırıp avuç içiyle masanın üzerine vurdu. Sorularının *yanıtlarını alıp* hızlı hızlı yürüyerek içeriye giren Arşivcilerle uğraşmaktan hoşlanmıyordu. Bir sürü gizli esprileri olan, kibirli tiplerdi onlar. Kendi SUE görevlerini sığır üretimine, Çiftlik Usulü'ne ve Hayvan Yarıştırma Müdürlüğü'ne benzettiklerini duymuştu. Lanet olsun onların esprilerine! Doğru karar, şimdi onların aklına hayaline sığmayacak kadar önemliydi. Emirlere uymaktan başka bir şey yapamayan o hizmetli rahibeler Taraza'nın sorumluluklarını taşıyamazdı.

Başını kaldırdı ve odanın öteki tarafındaki, çok eski zamanlarda Tiran'la buluşup konuşmuş Rahibe Chenoeh'in büstünün bulunduğu duvar nişine baktı.

Sen bildin, diye düşündü Taraza. *Sen asla bir Aziz Anne değildin ama yine de bildin. Raporların bunu gösteriyor. Doğru kararı nasıl verebileceğini nereden bildin?*

Odrade'nin askeri yardım isteğinin hemen yanıtlanması gerekiyordu. Zaman çok dardı. Ama Teg, Lucilla ve gula kayıp durumdayken acil durum plânını yürürlüğe koymak gerekliydi.

Lanet olası Teg!

Onun beklenmedik tavırlarından biriydi bu da. Gulayı tehlikede bırakamazdı, tabii ki Schwangyu'nun ne yapacağını tahmin etmek zor değildi.

Teg ne yapmıştı? Gidip Ysai'ye ya da Gammu'nun büyük kentlerinden birine mi inmişti? Hayır. Durum böyle olsaydı daha önceden hazırladığı gizli temas kurma yollarından birini kullanarak, şimdiye kadar haber vermiş olması gerekirdi. Onda bu temas yollarının tam bir listesi vardı ve bunların bazılarını bizzat araştırmıştı.

Belli ki Teg bu temas yollarına tam anlamıyla güvenmiyordu. Teftiş turu sırasında, Bellonda aracılığıyla öğrenemediği bazı şeyler görmüştü.

Burzmali çağrılıp bilgilendirilecekti tabii ki. Burzmali en iyisiydi, bizzat Teg tarafından eğitilmişti; Başbaşarlık için birinci adaydı. Burzmali Gammu'ya gönderilmeliydi.

Bir önseziyi yaşıyorum, diye düşündü Taraza. Ama Teg yere inmişse izler Gammu'dan başlamış demekti. İzler orada bitmiş de olabilirdi pekala. Evet, Burzmali Gammu'ya. Rakis şimdilik beklemeli. Bu hamlede gayet açık bir çekici-lik vardı. Bu girişim Lonca'yı alarma geçirmeyecekti. Ama Tleilaxu ve Saçılma'dan dönenler bu yeme kesinlikle atlayacaktı. Eğer Odrade Tleilaxu'yu tuzağa düşürmeyi başaramazsa... hayır Odrade başarırdı. Bu neredeyse kesin bir şeydi.

Beklenmedik.

Gördün mü Miles? Senden öğrendim.

Ama bunların hiçbiri Rahibeliğin içindeki muhalefeti yolundan döndürememişti.

Taraza iki avucunu da masanın üzerine dayadı ve kuvvetle bastırdı; sanki Rahibeler Meclisi'ndekileri, Schwangyu'nun görüşlerine katılanları hissetmek istercesine. Muhalefetin sesi kesilmişti; ama bu, şiddetin hazırlandığını gösterirdi daima.

Ne yapmalıyım?

Baş Anne'nin kriz karşısında kararsızlık çekmesinin mümkün olmadığı sanılırdı. Ama Tleilaxu bağlantısı tüm verilerinin dengesini bozmuştu. Odrade'ye bazı tavsiyelerde bulunulması gerektiği gayet açıktı ve bunlar iletilmişti. Plânın buraya kadarı makuldü ve basitti.

Waff'ı çölde, gözlerden uzak bir yere götür. Bir ölüm kalım durumu yarat ve bunun ardından gelen. Missionaria Protectiva'nın koyduğu eski ve güvenilir biçime uygun dinsel yaşantıları gerçekleştir. Tleilaxu'nun, gula projesini kendilerine özgü bir ölümsüzlük için kullanıp kullanmadıklarını sına. Odrade plân değişikliğinin bu kadarını mükemmel bir şekilde yerine getirebilirdi. Ama bu büyük ölçüde, şu genç kadına, Sheeana'ya bağlıydı.

Bilinmeyen, solucanın kendisi.

Taraza bugünkü solucanların ilk Rakis solucanları olmadığını hatırladı. Sheeana'nın onlara emir verebildiği gösterilmişse de bu hayvanların ne yapacağı belli olmazdı. Arşivlerin söylediğine göre bunların iz kaydı yoktu. Taraza, Odrade'nin Rakisliler ve danstan hakkında doğru bir çıkarsama yapmış olduğundan pek kuşku duymuyordu. Bu bir artıydı.

Bir dil.

Ama biz henüz konuşamıyoruz onu. Bu da bir eksiydi,

Bu gece bir karar vermem gerek!

Taraza dış bilincini, hiç kesintiye uğramamış Baş Anneler zinciri boyunca, kendisinin ve o diğer ikisinin -Bellonda'yla Hesterion'un- kırılgan bilincinde hapsolup kalmış tüm o dişi anıların peşinden gerilere doğru gezinmeye gönderdi. Diğer Anıların arasında çok dolambaçlı bir yoldu bu ve bu yolu takip edemeyecek kadar yorgun hissediyordu kendini. Bu yolun tam kenarında da Muad'dib'in, evreni -ilkinde İmparatorluğa Fremen sürüleriyle hükmederek- ve sonra da Tiran'ı yaratarak-iki kez sarsan o Atreides piçinin gözlemleri vardı.

Bu kez yenilirsek bizim sonumuz olabilir bu, diye düşündü Taraza. *Saçılma'dan dönen bu cehennemden çıkma dişiler bir lokmada yutar bizi.*

Alternatifler boy gösterdi: Rakis'teki kız çocuğu, yaşamını bir yok-gemi kaçışının bittiği bir yerde geçirmek üzere Rahibelik merkezine getirilebilir. Alçakça bir geri çekiliş.

Çok şey Teg'e bağlı. Sonunda Rahibeliğin umudunu boşa mı çıkardı, yoksa gulayı gizlemenin beklenmedik bir yolunu mu buldu?

Geciktirmenin bir yolunu bulmalıyım, diye düşündü Taraza. *Teg'e, bizimle temas kurması için zaman vermeliyiz. Odrade Rakis'teki plânı uzatmalı.*

Tehlikeliydi, ama yapılmalıydı.

Taraza köpekkoltuğundan her yeri tutulmuş bir halde kalktı ve karşısındaki kararmış pencereye gitti. Rahibeler Meclisi Gezegeni, yıldızların gölgesinde bir karanlıktaydı. Bir sığınak: Rahibeler Meclisi Gezegeni. Bu gezegenlerin isimleri bile yoktu artık; sadece Arşivlerde birer numaralan vardı. Bu gezegen bin dört yüz yıldır Bene Gesserit işgalindeydi ama bunun bile geçici kabul edilmesi gerekliydi. Yukarıda yörüngede gezen muhafız yok-gemileri düşündü: Temelde Teg'in savunma sistemi. Ama Rahibeler Meclisi savunmasızdı yine de.

Sorunun bir adı vardı: "Tesadüfen keşif."

Sonsuz bir akıştı bu. Oralarda, Saçılma'da insanlar katlanarak artan boyutlarda yayılıyor, sınırsız uzaya sürüler halinde üşüşüyorlardı. Tiran'ın Altın Yolu nihayet güvencede. Yoksa zaten güvencede miydi? Atreides solucanı, türlerin yalnızca varlığını sürdürmesinden öte bir şeyler plânlamıştı muhakkak.

Tiran bize tüm bu binlerce yıldan sonra bile hala keşfedemediğimiz bir şey yaptı. Yaptığı şeyi bildiğimi düşünüyorum. Muhalefetim tersini söylüyor.

Bir Aziz Anne için, İmparatorluğunu, dört bin beş yüz yıl boyunca kırbaçlayarak Altın Yolunda süren II. Leto'nun baskısıyla katlandıkları bağlantıları düşünmek asla kolay bir şey değildi.

O *zamanları düşündüğümüzde sendeliyoruz*

Taraza pencerenin karanlık plazında yansımasını görünce kendini seyretti. Korkunç bir yüzdü bu ve bitkinlik kolayca görünüyordu.

Yorgun ve korkunç olmaya yerden göğe kadar hakkım var!

Eğitiminin onu özellikle negatif biçimlere kanalize ettiğini biliyordu. Onun savunması ve gücüydü bunlar. Her tür insansal ilişkide, hatta Üreme Sorumluları için yaptığı baştan çıkarmalarda bile mesafeli durmuştu. Taraza daima herkesi eleştiren kişiydi ve bu da bütün Rahibelik'te baskın çıkan bir güç, onun Baş Anneliğe yükselişinin doğal bir sonucu haline gelmişti. Bu koşullarda muhalefet kolayca gelişmişti.

Sufiler'in dediği gibi: *Çekirdekteki çürüme daima dışa doğru yayılır.*

Onların söylemediği şeyse bazı çürümelerin Soylu ve değerli olduğuydu.

Bu kez daha güvenilir verileriyle rahatlattı kendini: Saçılma, Tiran'ın verdiği dersleri insan göçleriyle dışarıya taşıdı; bilinmeyen, fakat eninde sonunda tanınmaya karşı direnemeyecek bir şekilde değiştirdi ve zamanla, yok-gemilerin görünmezliğini ortadan kaldıracak bir yol bulunacaktı. Taraza Saçılma halkının -ya da en azından, kendilerini yaratan yere geri kaçanların- bunu bulmuş olduğunu sanmıyordu.

Güçlerin birbiriyle çalışmasıyla güvenli bir yola varılamazdı ama Rahibeliğin kendini, yapabileceği en iyi şekilde silahlandırdığı kanısındaydı. Bu sorun bir Lonca kaptanının, gemisini çarpışmalardan ve tuzaklardan koruyarak uzay katmanlarının arasından geçirmesine benziyordu.

Tuzaklar; anahtar buydu ve Tleilaxu'yu Rahibeliğin tuzaklarına düşüren Odrade vardı.

Taraza, bu kriz zamanlarında sık sık olduğu gibi, Odrade'yi düşününce uzun birliktelikleri geldi gözünün önüne. Solmuş, ama bazı figürleri parlak kalmış bir duvar kâğıdına bakıyormuş gibiydi sanki. Hepsinden parlağı da, Odrade'yi Rahibelik komutanlığı koltuğuna en çok uygun kılan, onun ayrıntıları kesip biçerek anlaşmazlığın gizli dokusunu bulabilme yeteneğiydi. Tehlikeli Atreides kehanetinin onda gizlice faaliyet halinde bulunmasından kaynaklanıyordu bu. Bu gizli yeteneğin kullanılması en büyük muhalefeti yaratan şeydi ve Taraza'nın, en çok değer taşıdığını kabul ettiği fikirler bunlardı. Bu şey, yüzeyin çok derinlerinde faaliyet gösteriyordu, gizli hareketleri sadece zaman zaman çıkan kargaşalarla ortaya çıkıyordu; ve sorun da *buydu!*

"O kadını kullanın, ama onu elimine etmeye de hazır olun" demişti Taraza. "Onun döllerinin çoğu elimizde zaten."

Taraza Lucilla'ya güvenebileceğini biliyordu ... yeter ki Lucilla, Teg ve gulayla birlikte bir yerlerdeki sığınağa varsın. Yedek katiller Rakis'teki Kalede hazırdı tabii ki. O silahın hemen edinilmesi gerekliydi.

Taraza, içinde birden bir kargaşa hissetti. Diğer Anılar azami dikkatli davranmasını öğütlüyordu. Üreme çizgisinin kontrolünü yitirmek yok artık! Evet, eğer Odrade bir elimine etme girişiminden kurtulursa ebediyen

kopacaktı. Odrade tam bir Aziz Anne'ydi ve onların bazıları hâlâ Saçılma'da kalmış olmalıydı-Rahibeliğin gördüğü Şerefli Analar arasında değil... ama yine de...

Bir daha asla! Yürürlükteki slogan buydu. Yeni bir Kuisatz Haderah ya da yeni bir Tiran asla olmamalıydı.

Üreyenleri kontrol et: Döllerini kontrol et.

Aziz Anneler, bedenleri öldüğünde ölmediler. Tesadüfen öğrendikleri şeyler ve hatta bilinçsiz gözlemleri bile sürüp giden Rahibeliğin birer parçası haline gelinceye dek, Bene Gesserit'in yaşayan özünün içine, gittikçe daha derinlere gömüldü.

Odrade konusunda hata yapma!

Odrade'ye verilecek karşılık özel bir biçimlendirme ve kusursuz bir dikkati gerektiriyordu. Odrade sınırlı bazı sevgilere, kendi deyimiyle *"hafif bir sıcaklığa"* izin verirdi ve bu duyguların, eğer sizi yönetmelerine izin vermezseniz insana çok değerli bir sezgi gücü kazandıracağını savunurdu. Taraza bu *hafif sıcaklığı* Odrade'nin kalbine giden bir yol, savunmasız bir gedik olarak görüyordu.

Benim hakkımda, o hafif sıcaklığınla, okul günlerinden eski bir arkadaşa karşı neler düşündüğünü biliyorum Dar.

Benim Rahibelik için potansiyel bir tehlike olduğumu, ama dikkatli "arkadaşlar" sayesinde kendi kendimden kurtarılabileceğimi düşünüyorsun.

Taraza, danışmanlarından bazılarının Odrade'nin görüşünü paylaştıklarını, sessizce dinleyip hükümlerini kendilerine sakladıklarını biliyordu. Bunların çoğu hala Baş Anne'nin liderliğini benimsiyor, ama birçoğu Odrade'nin korkunç yeteneğini biliyor ve Odrade'nin kuşkularına hak veriyorlardı. Rahibelerin çoğunluğunu saflarda tutan tek bir şey vardı ve Taraza bu konuda kendini kandırmaya çalışmıyordu.

Her Baş Anne, Rahibelik kurumuna karşı derin bir sadakatle davranmıştı. Hiçbir şey, hatta kendisi bile Bene Gesserit'in sürekliliğini tehlikeye sokmamalıydı. Taraza, kendisinin Rahibeliğin süregiden yaşamıyla ilişkisini kendine özgü hassas ve kendini yargılayan tarzıyla inceledi.

Belli ki Odrade'yi elimine etmek için acil bir zorunluluk yoktu. Ama, Odrade şu anda gula tasarımının merkezine öylesine yakındı ki olup biten hiçbir şey onun duyarlı gözleminden kaçamazdı. Ona açıklanmayan pek çok şey böylece öğrenilecekti. Atreides Manifestosu neredeyse bir kumar haline gelmişti. Manifesto'yu meydana getirecek kişi olduğu gayet açıkça belli olan Odrade o belgeyi yazarken işin içyüzünü daha derinden kavrayabilmişti ama ifşaatın önünde en son engel, sözcüklerin bizzat kendisiydi.

Waff bunu takdir edecekti; Taraza biliyordu.

Taraza karanlık pencereden ayrılıp köpekkoltuğuna geri döndü. Gitsinle gitmesin arasındaki can alıcı karar anı ertelenebilirdi ama, aradaki adımlar atılmalıydı. Kafasında bir mesaj örneği yarattı ve Burzmali'ye bir çağrı yollarken bunun üzerinde düşündü. Başar'ın en gözde öğrencisinin eyleme gönderilmesi gerekecekti ama, Odrade'nin istediği şekilde değil.

Odrade'ye mesaj aslında basitti:

"Yardım yolda. Sahnede sen varsın Dar. Sheeana'nın güvenliğinin söz konusu olduğu her yerdi kendi kararını uygula. Bunun dışındaki diğer konularda benim emirlerimle çelişkili davranma, plânı uygula."

İşte. Hepsi buydu. Odrade, tamamlanmamış bir genel biçimi fark etse bile "plân" olarak kabul edeceği direktifleri ve prensipleri öğrenmişti. Odrade buna uyacaktı. "Dar", hoş bir hamle, diye düşündü Taraza. Dar ve Tar. Odrade'nin *sınırlı sıcaklığına* giden o gedik, Dar ve Tar doğrultusuna karşı pek iyi korunamazdı.

*

Sağdaki uzun masa, cepeda soslu kızarmış çöl tavşan ziyafeti için konmuştur. Sağdan başlayıp saat yönünde masanın uzak ucuna doğru gidersek diğer yiyecekler aplomage sirian, cam altında chukka, melanjlı kahve (kavanozun üzerindeki Atreides şahin başlığın dikkat), pot-aoie ve Balut kristal şişesinde parıldayan Caladan şarabıdır. Avizede gizlenmiş antik zehir dedektörüne dikkat ediniz.

Dar-es-Balat, Bir Müze Sergisinin Anlatımı

Teg Duncan'ı yok-kürenin tertemiz mutfağından gidilen küçük yemek kameriyesinde buldu. Teg kameriyeye giden geçitte duraklayıp Duncan'a dikkatle baktı: Burada sekizinci gündü ve delikanlı kürenin giriş tüpüne adım atar atmaz etkisine girdiği o garip öfkeden nihayet kurtulmuşa benziyordu.

Vahşi ayıların misk kokusuyla dolu, sığ bir mağaradan geçerek gelmişlerdi buraya. Hayvan ininin gerisindeki kayalar kaya değildi, ama en etraflı incelemeyi bile yapsalar yanılırlardı. *Kayaların* üzerindeki ufak bir çıkıntı, gizli şifreyi bilir ya da kazaya bulursanız kayıyordu. Bu dairesel dönme hareketiyle mağaranın gerisindeki tüm duvar açıldı. Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz otomatik olarak parlak bir ışıkla aydınlanan giriş tüpünün duvarlara Harkonnen ejderhalarıyla süslenmişti. Teg, çok genç yaştaki Patrin'in burasını bir defada nasıl bulabildiğini düşününce hayretten donakalmış (Şok! Korku! Kıvanç!) ve kapalı mekanda alçak perdeden bir hırıltı yükselinceye dek Duncan'ın tepkisini gözleyememişti.

Duncan yumruklan sıkılı, gözlerini sag tarafındaki bir Harkonnen canavarı motifine dikmiş halde durarak (neredeyse bir iniltiyle) hırlıyordu. Yüzünde öfkeyle şaşkınlık birbiriyle savaş halindeydi. Yumruklarını kaldırdı ve kabartma figüre vurdu, elleri kan içinde kaldı.

"Cehennemin dibine gitsinler!" diye bağırdı.

Bir çocuğun ağzından çıkınca çok garip gelen, büyük insanlara özgü bir lanet okumaydı bu.

Duncan'ın ağzından çıkan bu sözler yerini kontrolsüz bir titremeye bıraktı. Lucilla ona sarıldı ve ensesini, yatıştırıcı, neredeyse şehvetli bir şekilde okşadı ve sonunda titre-meler geçti.

"Niçin yaptım ben bunu?" diye fısıldadı Duncan.

"İlk anılarını kazanınca öğreneceksin" dedi kadın.

"Harkonnenler" dedi Duncan ve öfkeden yüzü kıpkırmızı oldu. Lucilla'ya baktı. "Niçin onlardan böyle nefret ediyorum?"

"Sözlerle açıklanamaz bu" dedi kadın. "Anıları beklemen gerek."

"Anı-manı istemiyorum!" Duncan irkilerek Teg'e bir bakış fırlattı. "Evet! Evet istemiyorum"

Duncan, yok-kürenin yemek kameriyesinde gözlerini kaldırıp Teg'e bakınca delikanlının anıları belli ki o ana dönmüştü.

"Ne zaman, Başar?"

"Çok yakında."

Teg orada çevresine bakındı. Duncan kendi kendini temizleyen bir masada oturuyordu, önündeki fincan kahverengi bir sıvıyla doluydu. Teg kokuyu tanıdı; Nullentropi varillerindeki, melanj katkılı birçok maddeden biri. Variller egzotik yiyeceklerle, giyeceklerle, silahlarla ve diğer şeylerle dolu bir hazineydi -değeri ölçülemez bir müzeydi bu. Kürenin her yerinde ince bir toz tabakası vardı, fakat burada depolanan şeylerin hiçbiri bozulmamıştı. Her yiyeceğe melanj katılmıştı; bu katkı çok aç gözlü birinin düşkünlüğüne yetecek düzeyde değildi ama, hatırı sayılır miktardaydı. Korunmuş meyvalara bile bahar serpilmişti.

Duncan'ın fincanındaki kahverengi sıvı Lucilla'nın tattığı ve yaşamı sürdürmeye elverişli diye nitelediği besinlerden biriydi. Teg Aziz Annelerin bunu nasıl yaptığını tam bilmiyordu ama kendi annesi de yapardı bunu. Yiyeceği ya da içeceği tadarlar, içinde neler olduğunu anlarlardı.

Teg kameriyenin kapalı tarafındaki duvarda bulunan süslemeli saate bir göz atınca zamanın tahmininden daha geç olduğunu, kendi ikindilerinin üçüncü saatinde olduklarını gördü. Duncan'ın şimdi tam teşekküllü pratik yapma yerinde hazır olması gerekirdi ama ikisi de Lucilla'nın ayrılıp

kürenin üst taraflarına gittiğini görmüşlerdi ve Teg bunu, yalnız konuşabilmeleri için bir fırsat olarak gördü.

Teg bir sandalye çekti ve masanın karşı tarafına oturdu.

Duncan "Nefret ediyorum bu saatlerden!" dedi.

"Sen buradaki her şeyden nefret ediyorsun" dedi Teg, ama saate bir kez daha baktı. Bu da bir antikaydı, yuvarlak bir kadranı, iki tane analog kolu ve dijital saniye göstergesi vardı. Kollar priapikti -çıplak insan figürleriydi: Penisi kocaman, iri bir erkek ve bacaklarını açmış, daha ufak bir kadın. Saatin kolları bir araya gelince erkek kadına giriyormuş gibi görünüyordu.

"Evet, çirkin" diye onayladı Teg. Duncan'ın içtiği şeyi gösterdi. "Bunu sevdin mi?"

"İyidir efendim. Lucilla bunu egzersizden sonra içmemi söylüyor."

"Annem de bana ağır işlerden sonra hep buna benzer bir içecek hazırlardı" dedi Teg. Onu eğilip kokladı ve damağında içeceğin tadını, burnunda baygınlık verici melanj kokusunu hatırladı.

"Efendim, burada ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye sordu Duncan.

"Bizi bulmasını istediğimiz kişiler bizi buluncaya, yahut da bulunmayacağımızdan emin oluncaya kadar."

"Ama ... burada böyle dünyadan kopuk bir haldeyken bunu nasıl anlayabiliriz?"

"Zamanı geldiğine karar verince cankurtaran-kalkan battaniyeyi alıp dışarıyı gözetlemeye çıkacağım."

"Nefret ediyorum buradan!"

"Belli. Ama sen sabretmesini hiç öğrenmedin mi?"

Duncan suratını buruşturdu.

"Efendim, niçin benim Lucilla'yla yalnız kalmamı engelliyorsunuz?"

Duncan konuşurken nefes vermekte olan Teg'in nefesi birden yarıda kalıverdi, sonra yeniden düzeldi. Oğlanın her şeyi gözlemlediğini biliyordu gerçi. Fakat eğer Duncan bunu biliyorsa Lucilla da biliyor olabilirdi!

"Yaptığınız şeyi Lucilla'nın bildiğini sanmıyorum efendim" dedi Duncan, "ama gayet açıkça belli olur hale geliyor." Etrafına bakındı. "Eğer burası onun pek dikkatini çekmemişse...Nereye sıvışıp gider ki böyle?"

"Sanırım yukarıda, kütüphanede."

"Kütüphane!"

"Kütüphane ilkel gerçekten, ama çok da büyüleyici bir yer." Teg bakışlarını yukarıya, bitişik mutfak tavanındaki kıvrımlı süslere kaydırdı. Karar anı gelmişti. Lucilla'nın dikkati daha uzun süre başka tarafa yönelik kalmayabilirdi. Teg de gördüğü şeyler karşısında onun gibi büyülenmişti gerçi. Bu harikaların arasında kendinizi kaybetmeniz işten bile değildi. Yaklaşık iki yüz metre çapındaki tam bu yok-küre kompleksi Tiran zamanından beri sağlam halde korunmuş bir fosildi.

Lucilla bu yok-küreden söz ederken sesi boğuk bir fısıltı haline gelmişti. "Eminim, Tiran'ın buradan haberi vardı mutlaka."

Teg'in Mentat bilinci bu fikrin içine dalıvermişti hemen. *Tiran. Harkonnen Ailesinin geriye kalan son servetinden bu kadar büyük bir kısmın böyle bir girişim için çarçur edilmesine neden izin verdi?*

Belki de sırf bu yüzden -boşa akıtıp ziyan ettirmek için.

Verilen rüşvetler ve Ixia fabrikalarından buraya Lonca navlun masrafları korkunç yüksek olsa gerekti.

"Tiran bizim bir gün buraya gerek duyacağımızı biliyor muydu?" diye sordu Lucilla.

II. Leto'nun o sık sık gösterdiği kehanet gücünden hiçbir şey kurtulamazdı, diye doğruladı Teg.

Teg, karşısında oturan Duncan'a bakınca ensesindeki saçların dikleştiğini hissetti. Bu Harkonnen gizlenme yerinde, sanki Tiran'ın kendisi de burada bulunmuş gibi, uğursuz bir şeyler vardı. Burayı yapan Harkonnenlere neler olmuştu? Teg ve Lucilla bu kürenin niçin terk edildiğini gösteren hiçbir iz bulamamışlardı.

Yok-kürede dolaşırken hepsi şiddetli bir tarih duygusu yaşıyorlardı. Teg, yanıtlanmamış sorular yüzünden sürekli şaşkın bir haldeydi.

Aynı şeyi Lucilla da söylemişti.

"Nereye gitmişler? Diğer Anılarımda bu konuda en ufak bir ipucu bile yok."

"Tiran onları dışarıya çekip öldürdü mü yoksa?"

"Ben kütüphaneye gidiyorum yine. Bugün belki bir şeyler bulurum."

Lucilla ve Teg orada bulundukları ilk iki günde küreyi dikkatle incelemişlerdi. Sessiz ve somurtkan Duncan'sa sanki yalnız kalmaktan korkuyormuş gibi peşlerini bırakmamıştı.

Keşfettikleri her şey onları huşuya sokmuş ya da şok etmişti.

Merkeze yakın bir duvar boyunca, şeffaf bir plaz içinde muhafaza edilen yirmi bir iskelet vardı! Makine dairesine ve nullentropi varillerine gitmek üzere oradan geçen herkesi seyreden ölü gözlemciler.

Patrin Teg'i iskeletler konusunda uyarmıştı. Patrin kürede gençken yaptığı ilk incelemelerin birinde, ölülerin, orasını yapan ustalar olduğunu, Harkonnenler tarafından hepsinin katledildiğini söyleyen kayıtlar bulmuştu.

Sonuç olarak, bu küre olağanüstü bir başarı Zamandan tümüyle kopuk, dışarıdaki her şeyden soyutlanmış bir inziva yeriydi. Buradaki sürtünmesiz makineler, geçen bu binlerce yıldan sonra, en modern makinelerin bile toprak ve kaya fonundan ayırt edilemeyeceğini gösteriyordu hâlâ.

"Burası hiç bozulmadan Rahibeliğe kazandırılmalı" deyip duruyordu Lucilla. "Burası bir hazine! Ailelerin üreme kayıtlarını bile saklamışlar!"

Burada korunanlar Harkonnenlerin tümü değildi. Teg boyuna, buradaki hemen her şeyin gizli ve çirkin etkisiyle irkildiğini fark ediyordu. O saat gibi! Giyim eşyaları; çevrenin düzenini sürdüren, eğitim için, zevk için yapılmış cihazlar -her şey Harkonnenlerin diğer tüm insanlardan ve diğer tüm standartlardan üstün oldukları yolunda, sakınmasız bir kibiri sergileyen duygularının izini taşıyordu.

Teg yine Patrin'i burada genç, muhtemelen guladan daha büyük olmayan biri olarak düşledi. Patrin'i, bunu bunca yıllardır karısından bile gizli bir sır olarak saklamaya iten neydi? Patrin bu gizliliğin nedenlerine hiç değinmemişti ama Teg bu konuda kendi çıkarsamasını yaptı. Mutsuz bir çocukluk. Kendine ait gizli bir yere duyulan gereksinim. Arkadaş değil de, yalnızca, onu küçümseme fırsatını kollayan tipler olan arkadaşlar. O arkadaşların hiçbirinin böyle bir sırrı paylaşmasına izin verilemezdi. Burası

onundu! Tek başına güvende olunacak bir yerden çok öte bir şeydi burası. Patrin'in özel zafer simgesiydi.

"Orada çok mutlu saatler geçirdim Başar. Her şey hâlâ çalışır durumda. Kayıtlar çok eski, ama diyalekti bir kaptınız mı harika. Öğrenecek çok şey var orada. Ama bunu oraya gidince göreceksiniz. Size hiç söylemediğim bir sürü şeyi göreceksiniz orada."

Eski pratik yapma yerinde, Patrin'in burayı sık sık kullandığını gösteren belirtiler vardı. Patrin silahların ve bazı otomatların üzerindeki kodlama sistemini Teg'in hemen tanıdığı bir şekilde değiştirmişti. Zaman sayaçları, bazı karmaşık egzersizlerin, kaslara işkence edercesine, saatlerce yapıldığını gösteriyordu. Bu küre, Teg'in Patrin'de hep dikkatini çeken bazı yeteneklerin kaynağını açıklıyordu. Doğal yetenekler burada bilenmişti.

Yok-kürenin otomatlarıysa bambaşka bir konuydu.

Bunların çoğu bu tür cihazlara karşı eski yasaklara bir meydan okumayı gösteriyordu. Bundan da öte, cihazların bazıları Teg'in Harkonnenler hakkında duyduğu daha iğrenç bazı söylentileri doğrulayan zevk işlerine göre tasarlanmışlardı. Zevk olarak acı! Bunlar, Patrin'in Gammu'dan aldığı kesinlikle sarsılmaz ahlakı açıklıyordu bir şekilde.

Şiddetli nefret, kendi biçimini yaratmıştı.

Duncan içeceğinden büyük bir miktar içti ve fincanın kenarının üzerinden Teg'e baktı.

"Neden egzersizlerinin son turunu tamamlamam söylediğim halde kendi başına buraya geldin?" diye sordu Teg.

"Egzersizlerin hiçbir anlamı yok." Duncan fincanı yerine koydu.

Evet Taraza, sen yanıldın, diye düşündü Teg. *Oğlan, senin tahmin ettiğinden daha kısa sürede tam bağımsızlığa kalkıştı.*

Üstelik Duncan, Başar'a "efendim" diye hitap etmeyi de bırakmıştı.

"Bana karşı mı geliyorsun?"

"Tam anlamıyla öyle değil."

"Senin yaptığın nedir peki *tam anlamıyla?"*

"Öğrenmem gerek!"

"Öğrendiğinde beni pek Sevmeyeceksin."

Duncan şaşkına dönmüştü. "Efendim?"

Ahh, *"efendim" geri* geldi!

"Ben seni bir tür çok şiddetli acılara hazırlıyordum" dedi Teg. "Senin ilk anılarını uyandırabilmemiz için önce bunu yapmak gerekiyor."

"Acı mı, efendim?"

"İlk Duncan Idaho'yu -ölmüş olanını- geri getirmenin başka bir yolunu bilmiyoruz."

"Efendim, bunu yaparsanız size sadece şükran duyarım."

"Böyle diyorsun. Ama o zaman beni pekala, seni tekrar hayata getirenlerin elindeki kırbaçlardan biri gibi görebilirsin."

"Öğrenmekten daha iyisi var mı efendim?"

Teg elinin tersiyle ağzını sildi. "Benden nefret edersen... seni suçlamam."

"Efendim, benim yerimde siz olsaydınız aynen benim gibi hissetmez miydiniz?" Duncan'ın duruşu, ses tonu, yüz ifadesi-bunların hepsi korkunç bir şaşkınlığı gösteriyordu.

Şimdiye kadar gayet iyi, diye düşündü Teg. Uygulanacak işlemin adımları, gulanın her tepkisinin dikkatle yorumlanmasını gerektiren bir hassasiyetle tasarlanmıştı. Duncan şimdi tereddütle doluydu. Bir şey istiyor, ama istediği şeyden de korkuyordu.

"Ben senin öğretmeninim sadece, baban değilim!" dedi Teg.

Duncan sert tondan irkildi "Arkadaşım değil misiniz?"

"Çift yönlü bir yoldur bu. Bunun yanıtını ilk Duncan Idaho kendi verecek."

Duncan'ın gözleri, bir tütün ardından bakıyormuş gibi bakmaya başladı. "Hatırlayacak mıyım burasını, kaleyi, Schwangyu'yu ve..."

"Her şeyi. Bir süre, çift görüntülü bir belleği yaşayacaksın; ama her şeyi hatırlayacaksın."

Çocuk yüzüne kinik bir ifade geldi, ama konuştuğunda sesi acılıydı. "Ve sizinle ben yoldaş olacağız."

Teg, yeniden uyandırma direktiflerine harfiyen uyarak sesine bir Başar'ın tüm hakimiyetini ve varlığını kattı.

"Senin yoldaşın olmayla özellikle ilgileniyor değilim." Araştıran bakışlarını Duncan'ın yüzüne dikti. "Belki bir gün Başar olabilirsin. Sende bunun için gereken şeylerin var olabileceğini sanıyorum. Ama o zaman ben çoktan ölmüş olacağım."

"Siz sadece Başarlar'la mı yoldaşsınız?"

"Patrin benim yoldaşımdı ama hiçbir zaman müfreze komutanından daha fazla yükselmedi."

Duncan önce boş fincana, sonra Teg'e baktı. "Niçin içecek bir şey almıyorsunuz? Yukarıda çok yoruldunuz siz de."

Kavrama yeteneğini gösteren bir soru. Bu çocuğun küçümsenmemesi gerektiğini gösteriyor bu. Birlikte bir şeyler yiyip içmenin insan ilişkisinin en eski ritüellerinden biri olduğunu biliyor.

"Seninkinin kokusu yeterli" dedi Teg. "Eski anılar. Şu anda bana gerekli değil."

"Peki niçin indiniz aşağıya?"

İşte bunlardı genç sesinde açığa çıkanlar -Umut ve korku. Duncan'ın, Teg'in söylemesini istediği bir şey vardı.

"Yaptığın egzersizlerin seni ne kadar ilerlettiğini dikkatli bir şekilde saptamak istedim" dedi Teg. "Bunun için de buraya inip sana bakmam gerekti."

"Peki niçin çok dikkatli?"

Umut ve *korku!* Odak noktasını kesin bir şekilde değiştirmenin zamanıydı.

"Daha Önce hiç gula eğitmemiştim."

Gula. Bu sözcük ikisinin arasında, kürenin filtrelerinin havadan süzüp almadığı yemek kokularının üzerinde asılı halde, havada süzülüp durdu. *Gula!* Duncan'ın boş fincanından çıkan baharın keskin kokusu da katılmıştı

bu sözcüğe. Duncan hiç konuşmadan öne eğildi, yüz ifadesi sabırsızdı. Teg'in aklına Lucilla'nın bir gözlemi geldi: *"Bu çocuk sessizliği kullanmasını biliyor."*

Duncan, Teg'in bu basit açıklamadan daha fazla bir şey söylemeyeceği belli olunca düş kırıklığına uğramış bir halde arkasına yaslandı yine. Ağzının sol kenarı aşağıya sarktı ve yüzüne somurtkan, kuruntulu bir ifade geldi. Her şey içeriye odaklanmıştı gerektiği gibi.

"Sen buraya yalnız kalmak için gelmedin" dedi Teg, "Saklanmak için geldin. Hala saklanıyorsun ve seni kimse bulamaz sanıyorsun."

Duncan ağzını eliyle kapattı. Bu hareket Teg'in beklediği bir işaretti. Bu an için gerekli direktifler gayet açıktı: *"Gula ilk anılarının uyandırılmasını istiyor ve bundan müthiş korkuyor. Yok etmen gereken en büyük engel budur."*

"Çek elini ağzından!" diye emretti Teg.

Duncan elini, sanki yanmış gibi hızla aşağı indirdi. Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi bakıyordu Teg'e.

"Gerçeği söyle," diye uyardı Teg'i direktifler. *"Şu anda tüm duygular alevlenmek, gula senin yüreğinin içini görmeli. "*

"Şunu bilmeni istiyorum ki" dedi Teg, "Rahibeliğin şu anda sana yapmamı istediği şey, bana çok iğrenç geliyor."

Duncan kendi içine sinmiş görünüyordu. "Ne yapmanızı emrettiler size?"

"Sana kazandırmam emredilen yetenekler hatalı."

"Ha-hatalı-mı?"

"Bunun bir bölümü idrak eğitimidir; düşünsel kısım yani. Bu yönden sen, alay komutanı düzeyine gelmiş durumdasın."

"Patrin'den daha mı üstün yani?"

"Neden Patrin'den daha üstün olman gerekiyormuş?"

"O sizin yoldaşınız değil miydi?"

"Evet."

"Onun hiçbir zaman müfreze başından daha fazla yükselmediğini söyleyen sizsiniz!"

"Patrin, çok gezegenli koskoca bir gücün komutasını rahatlıkla yüklenebilecek yetenekteydi. Aklından birçok kez yararlandığım bir taktik sihirbazıydı."

"Ama dediniz ki o hiçbir zaman...

"Bu onun tercihiydi. Düşük rütbe, çoğu kez ikimizin de yararlı bulduğu bir ortak yaklaşımı sağlardı kendisine."

"Alay komutanı ha?" Duncan'ın sesi fısıltı gibiydi. Masanın üzerine dikti gözlerini.

"Sen fonksiyonları kavramada zekisin; biraz sabırsızsın ama, deneyimle genellikle düzelir bu. Silah kullanma becerin yaşına göre gayet iyi."

Duncan hala Teg'e bakmadan sordu: "Benim yaşım kaç... efendim?"

Aynen direktiflerin uyardığı gibi: *Gula hep merkezi bir konunun çevresinde dönüp duracaktır. Benim yaşım kaç?" Bir gula kaç yaşındadır?*

Teg, soğuk ve suçlayan sesiyle "Gula yaşını öğrenmek istiyorsan niçin açıkça sormuyorsun?" dedi.

"Kaç... kaçtır o yaş efendim?"

Çocukça sesinde öyle büyük bir acı vardı ki Teg göz pınarlarında yaşların biriktiğini hissetti. Bu konuda da uyarılmıştı. *Acıdığını pek belli etme!" Teg* boğazını temizleyerek zaman kazandı. "Bu ancak senin yanıt verebileceğin bir soru" dedi.

Direktifler gayet açıktır *"Konuyu tekrar ona çevir. Duncan'ı hep içine dönük tut. Bu süreçte duygusal acı, fiziksel acı kadar önemlidir."*

Duncan derin bir iç çekişle titredi. Gözlerini sımsıkı kapattı. Teg masaya oturur oturmaz Duncan "O *an geldi mi? Şimdi mi yapacak?"* diye düşünmüştü. Ama Teg'in suçlayıcı *ses* tonu, saldırgan sözleri hiç beklenmedik bir şeydi. Ve Teg şimdi büyüklük taslarcasına konuşuyordu.

Bana büyüklük taslıyor!

Kinik bir öfke kabardı Duncan'ın içinde. Teg onu komutanların en bilinen numarasını yutacak kadar aptal mı sanıyordu? Karşıdakinin iradesi,

sırf ses tonu ve davranışlarla boyunduruğa sokulabilir. Ama Duncan bu büyüklük taslamada başka bir şeyin daha varlığını sezdi. İçine girilemeyen, plasçelikten bir bütünlük... amaç. Ve Duncan biriken gözyaşlarını, bunu gizlemek için yapılan davranışı görmüştü.

Duncan gözlerini açıp doğrudan Teg'e bakarak dedi ki: "Saygısızlık ya da nankörlük ya da kabalık etmek niyetinde değilim efendim. Ama yanıt almazsam devam edemem."

Teg'in aldığı direktifler açıktı: *"Gulanın umutsuzluk noktasına vardığını fark edeceksin. Hiçbir gula bunu saklamaz Onların ruh yapılarından kaynaklanan bir şeydir bu. Sesinden ve duruşundan anlayacaksın."*

Duncan neredeyse kritik noktaya varmak üzereydi. Sessizlik şimdi kesin zorunluydu Teg'e. Duncan'ı sorular sormaya, kendi seyrini bulmaya zorlamak yani.

Duncan "Bir zamanlar Schwangyu'yu öldürmeyi düşündüğümü biliyor musunuz? diye sordu.

Teg ağzını açtı ve ses çıkarmadan kapattı. *Sessizlik!* Ama delikanlı ciddiydi!

"O kadından korkmuştum" dedi Duncan. "Korkmaktan hoşlanmam." Bakışlarını yere indirdi. "Bir zamanlar bana, yalnızca bizim için tehlikeli kişilerden nefret ettiğimizi söylemiştiniz."

"Ona varacak, geri çekilecek; varacak, geri çekilecek. İçine dalıncaya kadar bekle.

"Sizden nefret etmiyorum." dedi Duncan yine Teg'e bakarak. "Yüzüme karşı gula dediğinizde gücendim. Ama Lucilla haklı: Bizi incitse de gerçeği görünce asla gücenmemeliyiz."

Teg dudaklarını ovuşturdu. Duncan konuşma arzusuyla dolmuştu, ama dalmasının zamanı gelmemişti henüz.

"Schwangyu'yu öldürmeyi düşünmem sizi şaşırtmadı mı?" diye sordu Duncan.

Teg kendini tuttu. Başını sallaması bile bir yanıt olarak algılanabilirdi.

"İçeceğine bir şey koymayı düşündüm" dedi Duncan.

"Ama bu korkakça bir yol ve ben korkak değilim. Başka her şey olabilirim ama korkak değilim."

Teg sessiz ve kımıldamadan durdu.

"Sanırım, bana olacaklarla gerçekten ilgilisiniz Başar" dedi Duncan. "Ama haklısınız: Biz asla yoldaş olamayız. Yaşarsam sizi geçeceğim. O zaman da... yoldaş olabilmemiz için artık çok geç olacak. Siz gerçeği söylediniz."

Teg Mentat'lığa geçişin derin nefesini almaktan alıkoyamadı kendini. Guladaki gücün belirtileri görmezden gelinemezdi. Delikanlı yakın bir zamanda, belki de tam burada, bu kameriyede çocuk olmaktan çıkıp erkek olmuştu. Bunun farkına varmak Teg'i kederlendirdi. Çok çabuk olmuştu bul İkisinin arasında normal bir geçiş yoktu.

"Lucilla bana olacak şeylerle sizin gibi gerçekten ilgilenmiyor" dedi Duncan. "O sadece o Baş Anne Taraza'dan aldığı emirleri yerine getiriyor."

Henüz değil! diye uyardı kendini Teg. Dudaklarını diliyle ıslattı.

"Lucilla'nın emirleri yerine getirmesine engel oldunuz" dedi Duncan. "Onun bana yapacağı şey neydi ki?"

O an gelmişti. "Sen onun ne yapacağını düşünüyorsun?" diye sordu Teg.

"Bilmiyorum!"

"İlk Duncan Idaho olsaydı bilirdi."

"Demek siz biliyorsunuz! Niçin bana söylemiyorsunuz?"

"Ben sana, ilk anılarını kazanmanda yardım ediyorum sadece."

"Edin öyleyse!"

"Aslında bunu yalnızca sen yapabilirsin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum ki!"

Teg koltuğunun ön kenarına doğru kaydı, ama konuşmadı. *Dalış noktası mı? Duncan'ın* kederinin biraz azaldığını hissetti.

"Benim dudak okumayı bildiğimi biliyorsunuz efendim" dedi Duncan. "Birinde gözlem kulesine çıkmıştım. Aşağıda Lucilla'yla Schwangyu'yu

konuşurken gördüm. Schwangyu dedi ki: "Duncan'ın henüz çok küçük olması bir şeyi değiştirmez! Sana verilmiş emirler var."

Teg yine temkinli bir sessizliğe bürünerek Duncan'a baktı. Duncan'ın Kalede gizlice dolaşıp durması, gizlice her şeyi dinlemesi, bazı şeyler hakkında bilgi araması gözünün önüne geldi. Ve şimdi Teg kendini anı durumuna sokmuştu, ama farkında değildi Duncan'ın hâlâ gizlice dinlediğinin ve bilgi aradığının... başka bir şekilde tabii.

"O kadının beni öldürmeye niyetlendiğini bilmiyordum" dedi Duncan. "Ama siz onun ne yapmaya niyetlendiğini biliyorsunuz, çünkü ona engel oluyorsunuz" Duncan yumruğunu masaya vurdu. "Lanet olsun, cevap verin banal"

Ahh, umutsuzluktan deliye döndü!

"Sana söyleyebileceğim tek şey onun yapmaya niyetlendiği şeyin bana verilen emirlerle çeliştiğidir. Ben Taraza'nın bizzat kendisinden, seni güçlendirme ve her türlü zarardan koruma emri aldım."

"Ama benim eğitimimin... kusurlu olduğunu söylediniz!"

"Gerekliydi. Seni ilk anılarına hazırlamak için yapılmıştır bu."

"Ben ne yapacağım peki?"

"Biliyorsun."

"Bilmiyorum, söyledim ya size! Lütfen öğretin bana!"

"Öğrenmeden de bir sürü şeyi yapıyorsun zaten. Sana itaatsizliği öğrettik mi?"

"Lütfen bana yardım edin!" Umutsuz bir yakarıştı bu.

Teg soğuk bir uzaklığı sürdürmeye zorladı kendini.

"Sen benim başka ne yaptığımı sanıyorsun ki?"

Duncan iki yumruğunu da sıkıp masaya vurdu ve fincan yerinden oynadı. Gözlerini Teg'e dikti. Duncan'ın yüzüne birden garip bir ifade gelmişti, gözleri birden bir şeyle kaplanıvermişti sanki.

"Kimsiniz siz?" diye fısıldadı Duncan.

Anahtar soru!

Teg'in sesi birden bire savunmasız kalmış bir kurbana vurulan bir kamçı gibiydi: "Benim kim olduğumu sanıyorsun?"

Duncan'nın yüzü müthiş bir kederle sarıldı. Nefesi kesilerek kekelemeye çalıştı: "Siz...siz..."

"Duncan! Kes bu saçmalığı!" Teg fırlayıp ayağa kalktı ve yukarıdan, bir öfke hali takınarak baktı.

"Siz..."

Teg'in sağ eli şimşek gibi savruldu. Açık avucu Duncan'ın yanağında patladı. "Bana karşı gelmeye nasıl cesaret edersin?" Sol kolu fırladı ve sarsıcı bir tokat daha.

"Nasıl *cesaret* edersin?"

Duncan'ın tepkisi öylesine hızlıydı ki Teg gerçek bir şok sırasında elektriğin verildiği anı yaşadı sanki. *Ne hız!* Duncan'ın saldırısında birçok farklı öğe varsa da, gözle görünmez hızda tek bir sıvı fışkırması gibi olup bitti her şey: Yukarıya bir sıçrama, iki ayağın koltuğa basması, koltuğun sallanması; ve bu hareketin, sağ elle Teg'in hassas omuz sinirlerine hızlı bir darbe indirmek için kullanılması.

Eğitilmiş içgüdüleriyle buna tepki veren Teg birden yana sıçradı ve sol bacağı masanın üzerindeki havayı döverek Duncan'ın kasıklarına daldı. Teg henüz tam kurtulmuş değildi. Duncan'ın elinin kenarı Teg'in havada hareket halindeki bacağına tam dizinin yan tarafından bir darbe vurmak üzere aşağıya inmeye devam ediyordu. Bu darbeyle tüm bacak uyuşuverdi.

Duncan masanın üzerine boylu boyunca düşerken, sakatlayıcı darbeye karşın geriye doğru kaymaya çalıştı. Teg sol eliyle masaya dayanıp destek aldı ve diğer eliyle Duncan'ın omurga köküne, son birkaç günlük egzersizlerle kasten zayıflatılmış sinir pleksusuna balta gibi bir darbe vuruverdi.

Duncan, felç edici şiddetli bir ağrı hızla tüm bedenine yayılırken inledi. Başka biri olsaydı hareketsiz kalıp çığlık atardı ama Duncan sadece inledi ve saldırıyı sürdürerek elini Teg'e doğru savurdu.

Teg anın gerektirdiği bir amansızlıkla, kurbanına daha büyük acılar vermeye devam etti ve her seferinde Duncan'ın, en büyük acıyı çektiği anda, kendisine saldıranın yüzünü görmesini sağladı.

"Onun gözlerine bak!" diye uyarıyordu direktifleri. Ve Bellonda, işlemi takviye ederek *"Gözleri size bakıyormuş gibi görünecek, ama size Leto diyecek"* diye uyarmıştı.

Çok daha sonra Teg, yeniden uyandırma işlemine itaatin tüm ayrıntılarını hatırlamakta zorluk çekti. Verilen emre göre çalışmaya devam ettiğini biliyordu ama belleği, bedenini verdiği emirleri yerine getirmek üzere serbest bırakıp başka bir yere kaydı. Ustalıkla ilgili anılan başka bir itaatsizlik eylemine takılı kaldı garip bir şekilde: Cerbol isyanı; kendisi henüz orta yaşta, fakat müthiş ünlü bir Başar'dı. En iyi üniformasını giymiş, fakat (ustaca bir davranışla) madalyalarını takmamış ve Cerbol'un delik deşik olmuş savaş alanında kavurucu öğlen sıcağında ortaya çıkmıştı. İlerleyen isyancıların karşısında, tamamen silahsız olarak!

İsyancıların çoğu bir zamanlar hayatını ona borçluydu. Çoğu bir zamanlar en derin sadakatle bağlıydı ona. Şimdiyse şiddetli itaatsizlik içindeydiler. Ve Teg ilerleyen askerlerin karşısında duruşuyla onlara diyordu ki:

"Benim yoldaşım olduğunuz zamanlarda sizin için yaptıklarımı gösteren madalyaları takmıyorum. Sizlerden biri olduğumu gösteren hiçbir şey yapmıyorum. Hala Başar olduğumu bildiren üniformayı giyiyorum sadece. Öldürün beni, itaatsizliğinizi o kadar ileri götürecekseniz eğer."

Saldırgan güçlerin çoğunluğu silahlarını bırakıp öne çıktıklarında komutanlardan bazıları eski Başar'ın önünde diz çöktü ve Teg onlara dedi ki: "Benim önümde eğilmeniz ya da diz çökmeniz asla gerekmez! Yeni liderleriniz kötü alışkanlıklar kazandırmış size."

Daha sonra, bazı şikayetlerini haklı bulduğunu söyledi isyancılara. Cerbol fena halde kötüye kullanılmıştı. Ama, ayrıca uyardı kendilerini:

"Evrendeki en tehlikeli şeylerden biri, haklı şikayetleri olan cahil insanlardır. Ama bu, şikayetleri olan bilgili ve zeki bir toplumun yanında hiç kalır. Kin dolu bir zekanın verebileceği zararı aklınıza hayalinize getiremezsiniz. Yapmaya kalktığınız şeyin yanında Tiran bile şefkatli bir baba gibi kalır!"

Bunların tabii ki hepsi Bene Gesserit dışında doğruydu ve Duncan Idaho gulaya yapmasının emredildiği şeye -hemen hemen çaresiz bir kurbanda ruhsal ve fiziksel bir can çekişme hali yaratmaya- pek bir yararı yoktu.

Hatırlaması en kolay olanı, Duncan'ın gözlerine bakmaktı. Gözleri odağını değiştirmiyor, doğrudan doğruya yukarıya, Teg'in yüzüne bakıyordu çığlık gibi çıkan son haykırışında bile:

"Lanet olası Leto! Ne yapıyorsun sen?" *Bana Leto dedi.*

Teg topallayarak iki adım geriledi. Sol bacağında Duncan'ın vurduğu yer ağrıyor ve karıncalanıyordu. Teg nefes nefese kaldığını ve gücünün sonuna geldiğini fark etti. Bu tür yorucu işler için çok yaşlıydı ve yapmış olduğu şey kendisini kirlenmiş hissetmesine yol açtı. Gerçi, yeniden uyandırma işlemi bilincinde tümüyle yerine oturmuştu. Gulaların bir vakitler, sevdikleri birini bilinçsizce öldürmeye kalkışmaları için koşullandırılarak uyandırıldığını biliyordu. Darmadağın edilip de sonra yeniden toplanmaya zorlanan gula ruhunda daima psikolojik bir yara izi kalırdı. Bu yeni teknikle işlemi gerçekleştiren kişide yara izi bırakıyordu.

Duncan, duyduğu şiddetli acıyla şok olmuş kas ve sinirlerinin feryadına karşın masada yavaş yavaş geri kaydı ve sandalyesine tutunup, titreyerek ve gözlerini Teg'e dikerek ayağa kalktı.

Teg'in direktifleri diyordu ki: *'Gayet sessiz durmalısın. Kımıldama. Bırak, istediği gibi baksın sana."*

Teg kendisinden istendiği gibi, kımıldamadan durdu. Cerbol İsyanı'nın anısını düşünmez oldu. O zaman da şimdi de ne yaptığını biliyordu. Bir şekilde, o iki zaman birbirinin benzeriydi. isyancılara söylediği şeyler en büyük gerçekler (böyle bir şey varsa bile) değil; sadece, onları tekrar koyun ağılına döndürmeye yetecek şeylerdi. Acı ve bunun tahmin edilebilir sonuçlara. *"Bu senin yararınadır. "*

Bu Duncan Idaho gulaya yaptıkları gerçekten de doğru muydu?

Teg, Duncan'ın bilincinde nelerin olup bittiğini merak etti. Bu an hakkında bilinen her şey Teg'e söylenmişti, ama sözcüklerin yetersiz olduğunu görüyordu. Duncan'ın içindeki fırtınanın kanıtları -ağzının ve yanaklarının korkunç bir şekilde çarpılması, bir o yöne bir başka yöne fırlatılan bakışlar- yüzünde ve gözlerinde fazlasıyla vardı.

Duncan'ın yüzü yavaşça, yavaşlığına karşın da şiddetle gevşedi. Vücudu titremeye devam etti. Bedeninin titremelerini uzaktaki bir şey gibi, ağrıları ve hızla saldıran acılan sanki başka biri duyuyormuş gibi hissetti. Gerçi kendisi buradaydı -neyse ve neresiyse- bu andaydı. Anıları yakalanmıyordu.

Kendini birden çok genç ve gula öncesi varlığına uygun olmayan bedeninin dışında hissetti. Bilincin savrulmaları ve çarpılmaları hep içerideydi şimdi.

Teg'e bunu öğretenler demişlerdi ki:

"Gula öncesi anıları gulalığından kaynaklanan filtrelerden geçecek. İlk anılarından bazıları sel gibi geri gelecek. Yeniden toplanan diğer şeyler daha yavaş dönecek. Ama anılar ilk ölüm anını hatırlayıncaya dek ağa yakalanmayacak."

O zaman Bellonda o ölümcül anın bilinen ayrıntılarını vermişti Teg'e.

"Sardokar" diye fısıldadı Duncan, Etrafındaki, bütün yok-küreyi dolduran Harkonnen simgelerine baktı. "İmparator'un yıldırım kıtaları Harkonnen üniforması giymiş!" Ağzı kurt gibi bir gülümsemeyle çarpıldı, "Bundan nasıl iğrenmişlerdir kimbilir!"

Teg sessiz ve dikkatle bekledi.

"Beni öldürdüler" dedi Duncan. Açıkça duygusuz bir ifadeydi bu; kesin ifade biçimiyle daha da buz gibi hale gelmişti. Vücudundan şiddetli bir ürperme geçti ve titremesi yatıştı. "O ufacık odada onlardan en az bir düzine vardı." Doğrudan Teg'e baktı. "Onlardan biri başımdan aşağı bir et satın gibi geçip gitti." Durakladı, boğazı çırpınır gibi hareket ediyordu. Gözlerini Teg'den ayırmıyordu.

"Paul'un kurtulması için yeterli zaman sağlayabildim mi?"

"Sorularına hep doğru yanıt ver."

"Evet, kurtuldu."

Şimdi bir sınama anına gelmişlerdi. Tleilaxu Idaho hücrelerini nereden almıştı? Rahibelik testleri bunların orijinal olduğunu söylüyorsa da hâlâ kuşkular vardı. Tleilaxu bu gulaya kendine has bir şey yapmıştı. Onun anıları bu konu da değerli bir anahtar olabilirdi.

"Ama Harkonnenler..." dedi Duncan. Kale'deki anılan ağa yakalanmıştı. "Ah, evet. Ah *evet!"* Şiddetli bir gülüşle sarsıldı. Kükrer gibi bir zafer narası savurdu çoktan ölmüş Baron Vladimir Harkonnen'e: "Sana ödettim Baron! Ah, senin tüm o yok ettiklerin için yaptım bunu!"

"Kale'yi ve sana öğrettiğimiz şeyleri hatırlıyor musun?" diye sordu Teg.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatan Duncan'ın alnında derin çizgiler oluştu. Duygusal acı fiziksel acılarıyla savaş halindeydi. Teg'in sorusuna karşılık olarak başıyla onayladı. İki tane yaşam vardı; biri, axlotl depolarının gerisinde, duvarın ötesinde kalmış ve bir diğeri... diğeri... Duncan'ın eksik hissettiği. İçinde bazı şeylerin bastırıldığını hissediyordu. Yeniden uyanış bitmemişti. Öfkeyle Teg'e baktı. Dahası var mıydı? Teg vahşice davranmıştı. Gerekli bir vahşilik miydi bu? Gulayı onarmak için yapmanız gereken şey bu muydu?

"Ben..." Duncan başını iki yana salladı avcının karşısında yaralı yatan kocaman bir hayvan gibi.

"Anılarının hepsini kazandın mı?" diye sordu Teg.

"Hepsini mi? Ah, evet. Ben Gammu'yu Giedi Prime'den hatırlıyorum; İmparatorluğun yağ içinde, kan içinde yüzen cehennem mağarasıyken! Evet, gerçekten de, Başar. Ben sizin itaatli öğrencinizdim. Alay komutanı!" Duncan yine güldü ve gülerken başını, yetişkinlere has ve o genç bedende garip duran bir hareketle geriye attı.

Teg rahatlamanın çok ötesinde, derin bir tatmin duygusunun boşandığını hissetti birden. Her şey aynen söyledikleri gibi gitmişti.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu.

"Nefret mi? Size minnettar olduğumu söylemedim mi?"

Duncan birden ellerini kaldırıp onlara baktı. Sonra bakışları daha aşağıya, genç bedenine kaydı. "Ne kadar da baştan çıkarıcı!" diye mırıldandı. Ellerini aşağıya bıraktı ve gözlerini Teg'in yüzüne dikerek yüz hatlarındaki benzerlikleri araştırdı "Atreides" dedi. "Siz nasıl da tümüyle benziyorsunuz ama!"

"Tümüyle değil" dedi Teg.

"Ben görünüşten söz etmiyorum Başar." Gözleri odağından kaydı. "Yaşımı sormuştum." Uzun bir sessizlik oldu. sonra "Denizlerin Tanrıları! Ne çok zaman geçmiş!" dedi.

Teg söylemesi öğütlenen şeyi söyledi: "Rahibeliğin sana ihtiyacı var."

"Bu olgunlaşmamış vücudumla mı? Ne yapacağım ki ben güya?"

"Gerçekten bilmiyorum Duncan. Vücudun olgunlaşacak ve sanırım bir Aziz Anne sana her şeyi açıklayacak."

"Lucilla mı?"

Duncan birden oymalı tavana, sonra kameriyeye ve barok saate baktı. Buraya Teg ve Lucilla'yla geldiğini hatırladı. Burası aynıydı fakat farklıydı. "Harkonnenler" diye fısıldadı. Öfkeli bir bakış fırlattı Teg'e. "Biliyor musunuz, Harkonnenler ailemden kaç kişiyi işkenceden geçirip öldürdüler?"

"Taraza'nın Arşivcilerinden biri bana rapor vermişti."

"Rapor mu? Sözcükler bunu anlatabilir mi sanıyorsunuz?"

"Hayır. Ama senin soruna verebileceğim tek yanıt buydu."

"Lanet olsun, Başar! Neden siz Atreidesler hep böyle dürüst ve namuslu olmak zorundasınız?"

"Sanırım bu bizim içimizden gelen bir şey."

"Bu çok doğru." Ses Lucilla'nındı ve Teg'in arkasından geliyordu.

Teg arkasına dönmedi. Acaba konuştuklarının ne kadarını duymuştu? Ne kadar zamandır oradaydı?

Lucilla gelip Teg'in yanında durdu, ama dikkati Duncan'a yönelikti.

"Görüyorum ki başarmışsın Miles."

"Taraza'nın emirleri harfiyen böyle" dedi Teg.

"Çok zekiymişsin Miles" dedi kadın. "Tahmin ettiğimden çok daha zekiymişsin. Senin o annen, sana öğrettiklerinden ötürü şiddetle cezalandırılmalıydı."

"Ahh baştan çıkarıcı Lucilla" dedi Duncan Teg e baktı ve sonra bakıştan yine Lucilla'ya döndü. "Evet, şimdi diğer soruma da bir yanıt verebilirim - Lucilla'nın ne yapmak istediğine yani."

"Onlara Etkileyici denir" dedi Teg.

"Miles" dedi Lucilla, "eğer benim aldığım emirleri yerine getirmemi engelleyerek işimi zorlaştırdıysan seni şişe geçirip kızartırım."

Sesindeki duygusuz nitelik Teg'in tüm bedeninde bir ürpermeye yol açtı. Kadının tehdidinin bir metafor olduğunu biliyordu, fakat tehdidin taşıdığı imalar gerçekti.

"Bir cezalandırma ziyafeti!" Dedi Duncan. "Ne güzel."

Teg Duncan'a döndü: 'Sana yaptıklarımızın hiçbir romantik tarafı yok Duncan. Bene Gesserit'e, kendimi kirlenmiş hissetmeme yol açan birçok görevde hizmet ettim ama kendimi bundan daha kirlenmiş hissetmemiştim hiç."

"Sus!" diye emretti Lucilla. Emrinde Sesin tüm gücü vardı.

Teg bunun kendi içine akmasına ve geçip gitmesine izin verdi annesinin ona öğretmiş olduğu gibi: "Bizimkilerden, Rahibeliğe gerçek sadakatini verenler, düşündüğümüz tek bir şey vardır: Bene Gesserit'in yaşaması. Herhangi bir kişinin değil de Bene Gesserit'in kendisinin yani. Yalan ve sahtekârlık -mesele Rahibeliğin yaşamasıysa bunlar boş laflardır."

"Ah senin o annen yok mu Miles!" Lucilla, Teg'e yaptığı bu iltifatta öfkesini gizlemedi.

Duncan Lucilla'ya baktı. Kimdi bu kadın? Lucilla mı? Anılarının kıpırdandığını hissetti. Lucilla aynı kişi değildi... hiç de aynı kişi değildi, ama yine de... tek tek parçalar aynıydı. Sesi. Yüzü. Birden, Kale'deki odasının duvarında bir an görüverdiği kadın yüzünü gördü yine.

"Duncan, canım Duncan'ım benim. "

Duncan'ın gözünden yaşlar boşandı. Kendi annesi -diğer bir Harkonnen kurbanı. işkence gördü... ötesini kim bilir? "Canı Duncan"ını bir daha hiç göremedi.

"Tanrılar; onlardan birini yakalasam da öldürsem şimdi keşke" diye inledi Duncan.

Yine Lucilla'ya döndü. Duncan'ın gözyaşları kadının yüzünü silikleştirmiş ve karşılaştırma yapmayı kolaylaştırmıştı. Lucilla'nın yüzü Jessica Hanımefendinin, Leto Atreides'in sevgilisininkiyle karışmıştı. Duncan önce Teg'e, sonra Lucilla'ya bakarken başını sallayıp gözyaşlarını silkeledi. Ama yüzler eriyip, karşısında duran Lucilla'nın gerçek yüzüne dönmüştü. Benzerlikler... ama kesinlikle aynısı değil. Asla tekrar aynısı değil.

Etkileyici.

Bunun anlamını tahmin edebiliyordu. Saf bir Duncan Idaho vahşeti uyandı içinde. "Rahminde benden bir çocuk mu istiyorsun Etkileyici? Size boş yere anne denmediğini biliyorum."

Lucilla soğuk bir sesle "Bunu başka bir zaman tartışırız" dedi.

"Daha hoş bir yerde tartışalım" dedi Duncan. "Belki sana bir şarkı söylerim. Bir zamanki Gurney Halleck'in söylediği kadar iyi söyleyemem belki ama, ufak bir yatak sporuna hazırlanmaya yeter."

"Eğlenceli mi sence bunlar?"

"Eğlenceli mi? Hayır, ama Gurney'i hatırladım sanki. Söyleyin bana Başar, onu da ölüyken tekrar geri getirdiniz mi?"

"Böyle bir şey bilmiyorum."

"Ahh, şarkı söyleyen bir adam vardı!" dedi Duncan. "Şarkı söylerken sizi öldürebilirdi ve tek bir notayı kaçırmazdı."

Lucilla hala buz gibi bir tavırla dedi ki: "Biz Bene Gesseritler müzikten uzak durmayı öğrendik. Müzik karışıklık yaratan bir sürü duyguyu uyandırır. Anı-duyguları tabii ki?

Bunun anlamı, tüm o Diğer Anılan ve bunun ima ettiği Bene Gesserit gücünü hatırlatarak onu korkutmaktı ama Duncan kahkahayla güldü sadece.

"Ne kadar utanılacak bir şey" dedi Duncan. "Hayatın Öyle çok şeyini kaçırıyorsun ki." Ve eski bir Halleck şarkı nakaratını mırıldanmaya başladı:

"Hatırlayın arkadaşlar, çoktan mazide kalmış birlikleri hatırlayın... "

Ama bu yeniden doğmuş anların yeni tadıyla kafası karışıp başka bir yere sürüklendi ve içinde gömülü kalmış güçlü bir şeyin şiddetli dokunuşunu hissetti yeniden. Bu neyse, vahşi bir şeydi ve Lucilla'yı ölmüş ve vücudu kanlar içinde gördü.

*

İnsanlar daima, hazırda bulunan sevinçlerden 'daha fazla' bir şeyleri, mutluluk denen o daha derin duyguyu isterler. Kendi tasarılarımızın tamamlamasına biçim vermenin sırlarından biridir bu. 'Daha fazla' şey, buna bir isim veremeyen ya da (çoğunlukla) bunun var olabileceğini bile düşünemeyen insanlarda çok daha büyük bir güç kazanır. Çoğu kişi bu gizli güçlere sadece bilinçsizce tepki gösterir. Yani yapacağımız şey yalnızca, hesaplanmış 'bir daha fazla'yı yaratmak, tanımlamak ve biçim vermektir; insanlar bunun peşinden gider.

Bene Gesserit Liderlik Sırları

Odrade'yle Sheeana bir bahar depolama sahasının yanından geçen, iki yanında yabani otlar dizili bir yolda, suskun Waff'ın yirmi adım gerisinde yürüyorlardı. Yeni çöl cüppeleri ve parlak damıtıcı giysiler giymişti hepsi. Yanlarındaki, depolama sahasını sınırlayan nulplaz çitin ağlarına ot parçaları ve tohum kabukları takılmıştı. Odrade tohum kabuklarına bakınca doğanın insanların bir müdahalesini yarmaya çalışması gibi gördü bunu.

Arkalarında, Dar-es-Balat çevresinde yükselen koca koca binalar ilk öğlen güneşiyle yanıyordu. Çok hızlı nefes alırsa sıcak ve kuru hava Odrade'nin boğazını yakıyordu. Odrade kendini sersem gibi ve kendi kendisiyle savaşta hissetti. Susuzluktan sürekli rahatsızdı. Bir uçurumun kıyısında dengedeymiş gibi yürüyordu. Taraza'nın emriyle yarattığı durum her an patlamaya hazır haldeydi.

Ne kadar kırılgan!

Üç kuvvet dengedeydi; ama bunlar aslında birbirine dayanmıyor, bir anda değişip tüm bu bütünlüğü devirebilecek bir itici güç tarafından birleştiriliyordu. Taraza'nın gönderdiği askerler Odrade'yi rahatlatmıyordu. Teg neredeydi? Burzmali neredeydi? Ayrıca, gula neredeydi? şimdiye kadar buraya getirilmiş olması gerekirdi. Odrade'ye neden her şeyi erteleme emri verilmişti?

Bugünkü macera da her şeyi bayağı bir erteleyecekti hani! Odrade, Taraza'nın memnun olmasına karşın, solucanların çölüne yapılan bu seferin

sürekli bir erteleme olabileceğini düşünüyordu. Ve Waff vardı. Eğer sağ kalırsa Waff için de toplayarak bir şey bulunacak mıydı?

Waff, Rahibeliğin en iyi hızlı bit sirkesi çoğaltıcılarının tedavi uygulamalarına karşın, Odrade'nin kollarını kırdığı yerlerin hala ağrıdığını söylüyordu. Adam şikayet etmiyor, bilgi veriyordu sadece. Onların her an bozulabilir ittifaklarını, hatta Rakis rahipliğindeki hizipci grubun kattığı modifikasyonları bile kabul etmiş görünüyordu. Kendi Surat Oynatıcılarından birinin Tuek kılığında Başrahip makamında oturmasının onu rahatlattığı kuşkusuzdu. Waff, Bene Gesserit'ten ona ait "üreme anneleri"ni isterken ve bunun sonucunda, pazarlıklarındaki kendi payını savunurken güçlü bir şekilde konuşmuştu.

"Sadece, Rahibelik yeni anlaşmayı gözden geçirinceye dek, azıcık bir erteleme" diye açıklamıştı Odrade. "Bu arada..."

Bugün, işte o "bu arada"ydı.

Odrade kuruntularını bir yana bıraktı ve bu maceranın havasına girmeye başladı. Waff'ın davranışı büyülemişti onu; Özellikle de Sheeana'yla buluşmaya karşı tepkisi: Gayet belirgin bir korku ve bayağı bir huşu içindeydi *Waff.*

Peygamberin yardakcısı.

Odrade yan gözle hevesli bir şekilde yanı sıra yürüyen kıza baktı. Bu durumları Bene Gesserit tasarımına sokmak için kullanılacak bir manivela vardı gerçekten de.

Rahibeliğin, Tleilaxu davranışının ardındaki gerçeğe doğru giriştiği yapma harekatı Odrade'yi heyecanlandırdı. Waff fanatik "gerçek inancının" asıl biçimi ondan gelen her tepkiyle, gittikçe daha iyi beliriyordu. Burada, dinsel bir sahnede bir Tleilaxu Ustasını incelediği için şanslı hissediyordu kendini. Waff'ın ayağının altındaki kum bile Odrade'nin tanımak üzere eğitildiği davranışlara yol açıyordu.

Tahmin etmeliydik, diye düşündü Odrade. Kendi Missionaria Protectiva'mızın ustaca manevraları söylemeliydi bize Tleilaxu'nun bu işi nasıl becerdiğini: Kendi başlarına kalmayı ve binbir zorlukla geçen o binlerce yıl boyunca, dışarıdan gelen, istenmeyen her şeyi engellemeyi.

Bene Gesserit yapısını kopya etmişe benzemiyorlardı. Ama bunu başka hangi güç yapabilirdi ki? Bu bir dindi. Büyük inanç!

Tleilaxu kendi gula sistemlerini bir ölümsüzlük biçimi olarak kullanmadıkça.

Taraza haklı olabilirdi. Yeni bedenlerde yaşamaya devam eden Tleilaxu Ustaları Aziz Anneler gibi olamazdı -Diğer Anıları yok, sadece kişisel anıları var. Ama uzun zamandır süregelen anılar!

Büyüleyici!

Odrade ilerideki Waff ın arkasından baktı. *Zor yürüyor! Waff'a* doğal geliyormuş gibiydi bu. Waff'ın Sheeana'ya "Al-yama" dediğini hatırladı. Waff'ın Büyük inancını doğrulayan dilsel bir gözlem daha. "Kutsanmış" demekti bu. Tleilaxu, antik bir dili canlı tutmakla kalmamış, değiştirmeden korumuştu.

Waff, bunu ancak din gibi büyük güçlerin yapabileceğini bilmiyor muydu?

Senin sabit fikrinin köklerini yakaladık Waff'ı Bizim yarattıklarımızdan farklı bir şey değil. Bu tür şeyleri kendi amaçlarımız için kullanmasını biliriz biz.

Odrade'nin kafasında Taraza'nın konuşması yanıp sönüyordu: "Tleilaxu'nun plânı gayet açıkça görünüyor: Üstünlük. İnsanlık evreni bir Tleilaxu evrenin döndürülmeli. Saçılma'nın yardımı olmadan böyle bir hedefe varmayı umut edemezlerdi. İşte bunun için."

Baş Anne'nin vardığı mantıksal sonuç inkar edilemezdi. Rahibeliği parçalayacak kadar tehlikeli, o derin hizipleşme halindeki muhalefet bile kabul ediyordu bunu. Ama Saçılma'daki insan kitlelerini, onların patlar gibi çoğalan soylarını düşünmek, umutsuzluktan kaynaklanan büyük bir kederden başka bir şey vermiyordu Odrade'ye.

Onlarla karşılaştırılınca çok azız.

Sheeana durdu ve yerden bir taş aldı. Bir süre baktıktan sonra taşı yanlarındaki çite fırlattı. Taş ağın içinden, dokunmadan geçip gitti.

Odrade kendine daha bir hâkim oldu. Ayaklarının, bu pek kullanılmayan yola rüzgarın sürükleyip getirdiği kumun üzerinde çıkardığı ses birden bire

aşın yüksek gibi geldi kulağına. Bu dar yolun bitip de Dar-es-Balat'ın çevre kanatasının ve su hendeğinin üzerinden aşıp dışarıya giden uzun yaya yolunun başlayacağı yere iki yüz adımdan daha fazla bir mesafe kalmamıştı.

Sheeana konuştu: "Bunu sen emrettin diye yapıyorum Anne. Ama neden olduğunu hala bilmiyorum."

Çünkü bunun en can alıcı yeri, Waff`ı sınayacağız ve onun aracılığıyla da Tleilaxu'nun biçimini göz önüne sereceğiz!

"Bu bir gösteri" dedi Odrade.

Bu doğruydu. Gerçeğin tümü değilse de, işe yarıyordu.

Sheeana, başı önde, bastığı her yere dikkatle bakarak yürüyordu. Bu kızın, Şeytan'ına yaklaşma biçimi hep böyle miydi? Odrade merak etti. Düşünceli ve sanki yabancı gibiydi kız.

Odrade, arkasında yükseklerden gelen, hafif bir *pat pat* sesi duydu. Gözetleyici ornitopterler geliyordu. Uzak bir mesafede kalacaklar, ama bu gösteriyi birçok kişi seyredecekti.

"Dans edeceğim" dedi Sheeana. "Böyle yapınca hep en büyükleri gelir."

Odrade kalbinin hızlandığını hissetti. O "büyük olanı" Sheeana'ya, yanında iki kişi daha olduğu halde yine de itaat edecek miydi?"

"Çılgınca bir intihar bu!

Ama bunun yapılması gerekiyordu: Taraza'nın emriydi.

Odrade yanlarındaki, çitle çevrili bahar alanına baktı. Burası garip bir şekilde tanıdık geliyordu sanki. Daha önce yaşamışlık duygusundan da öte bir şeydi bu. Diğer Anılarından gelen kesin içsel bilgiler buranın antik çağlardan beri pek değişmeden kaldığını söylüyordu. Depolama sahasındaki bahar siloları Rakis'tekiler kadar eskiydi: Uzun bacaklar üzerinde duran oval biçimli depolar; avlarının üzerine atlamak için bekleyen, metal ve plazdan yapılmış, uzun bacaklı böcekler. Odrade bunda, bunu ilk kez dizayn edenlerin bir mesajını sezer gibiydi: *Melanj hem nimet hem de zehirdir.*

Siloların altında, hiçbir otun bitmediği kumlu ve çorak bir arazi toprak duyarlı binaların, Dar-es-Balat'ın neredeyse kanata kıyısına dek uzanan amibimsi bir kolunun yanı sıra göz alabildiğince uzanıyordu. Tiran'ın uzun

süre saklı kalmış yok-küresi, etkinliklerinin çoğunu penceresiz duvarların ardında ve yeraltına gizleyen, büyük bir dinsel cemaat yaratmıştı.

Bilinçsiz arzularımızın gizli faaliyeti!

Sheeana tekrar konuştu: "Tuek farklı biri."

Odrade Waff'ın başının hızla yukarı kalktığını gördü. Duymuştu. *Peygamberin elçisinden bir şey gizlenir mi?* diye düşünmüştü herhalde

Bir Surat Oynatıcı'nın Tuek kılığına girdiğini çoğu kişi biliyor zaten, diye düşündü Odrade. Örneğin rahip hizibi, Tleilaxu'ya, sadece Bene Tleilax'ı değil Rahibeliği de tuzağa düşürmeye yeterli bir ağ attıklarını sanıyorlardı tabii.

Odrade bahar depolama sahasındaki yabani otlan öldürmede kullanılan kimyasal maddelerin batıcı kokusunu duydu. Bu kokular onun dikkatini zorunluluklara çekti yine. Buradan sonra düşünsel gezintilere çıkmaya cesaret edemezdi artık! Rahibeliğin kendi tuzağına düşmesi işten bile değildi.

Sheeana tökezledi ve hafif bir çığlık attı, acıdan ziyade öfkeyle. Waff başını hızla geriye çevirip Sheeana'ya baktı ve sonra yine yoluna döndürdü. Görmüştü; çocuk yoldaki bir çatlağa takılıp sendelemişti sadece. Rüzgârla gelen kum, yolun çatlak yerlerini gizliyordu. Ama Waff'ın önünde uzanan yaya yolunun zemini sağlam görünüyordu. Peygamberin torunlarından birini taşımaya yetecek kadar dayanıklı değilse de onlara yakarmaya gelen bir insanı çölün içlerine götürmeye yeter de artardı bile.

Waff kendisini özellikle bir yakarıcı gibi gördü. *Senin elçinin diyarına bir dilenci gibi geldim Tanrım.*

Waff'ın Odrade hakkında kuşkuları vardı. Aziz Anne onu buraya, öldürmeden önce kafasındaki bilgileri çekip almak için getirmişti. *Tanrı'nın yardımıyla şaşırtabilirim onu yine de.* Vücudunun bir Ixia Araştırması'na karşı dirençli olduğunu biliyordu; gerçi kadının üzerinde öyle koskoca bir cihazın olmadığı da belliydi. Ama Waff'a güven veren şey kendi iradesinin gücü ve Tanrı'nın inayetine güveniydi.

Peki ya bize uzattıkları el içtenlikle uzatılmışsa?

Eğer öyleyse bu da Tanrı'nın işiydi.

Bene Gesserit'le ittifak, Rakis'te güçlü bir denetim: Ne rüyaydı bu! Sonunda Şeriat üstün ve Bene Gesserit de misyonerleri.

Sheeana yine ayağı boşta kalıp da tekrar hafif bir şikâyet sesi çıkarınca Odrade "Kendine hâkim ol kızım!" dedi.

Odrade Waff'ın omuzlarının kasıldığını gördü. Waff "Kutsanmışına karşı böyle otoriter bir tavırdan hoşlanmamıştı. Bu küçük adamda cesaret ve kararlılık vardı. Odrade bunu fanatizmin gücü olarak gördü. Solucan onu öldürmeye de gelse Waff kaçmazdı. Tanrı'nın iradesine imanı onu doğrudan ölümüne götürecekti -dinsel güvenliğinden silkinmediği sürece tabii.

Odrade gülmesini bastırdı. Waff'ın düşünme seyrini takip edebiliyordu: *Tanrı, amacını çok yakında gösterecek.*

Ama Waff, Bandalong'da yavaş yenilenmeyle büyüyen hücrelerini düşünüyordu. Burada nelerin olacağı önemli değildi, hücreleri sürdürecekti nasılsa Bene Tleilax için...ve Tanrı için -Büyük inanca daima hizmet edecek seri halinde Waff'ları.

"Ben Şeytan'ın kokusunu alıyorum, biliyorsunuz" dedi Sheeana.

"Şu anda mı?" Odrade ilerilerindeki yaya yoluna baktı. Waff o tümsekli yüzeyin üzerinde birkaç adım ilerlemişti.

"Hayır, ancak geldiği zaman" dedi Sheeana.

"Tabii ki alırsın onun kokusunu kızım. Herkes alır."

"Ben onun kokusunu ta uzaktan alırım ama."

Odrade burnundan derin bir nefes aldı ve yanık çakmak taşı kokusunun ardındaki kokuları seçmeye çalıştı: Esintiyle gelen hafif kokular, melanj... ozon, kesinlikle asit bir şey. Sheeana'ya, yaya yolunda tek sıra halinde önden yürümesini belirten bir el işareti yaptı. Waff önde, hiç değişmeyen yirmi adımlık mesafeyi koruyordu. Yaya yolu Waff'ın altmış metre ilerisinde çölün içine dalıp kayboluyordu.

İlk fırsatla bu kumu tutmalıyım, diye düşündü Odrade. Bana çok şey söyleyecek bu.

Su hendeğinin üzerinden geçen tümseğe çıkınca dönüp güneydoğudaki, ufuk boyunca uzanan alçak bariyere baktı. Odrade birden, karşı konulmaz Diğer Anılarıyla karşılaştı. Gerçek görüntüsüyle ilgili hiçbir kesinliğin

olmamasına karşın Odrade tanıdı -içindeki en derin kaynaklardan gelen bir imajlar karışımı.

Lanet olsun! diye düşündü. *Şimdi sırası değil!*

Kurtuluş yoktu. Böyle gelenler kararlı ve bilincinden karşı konulmaz talepleriyle gelirdi.

Dikkat.

Gözlerini kısarak ufka baktı ve Diğer Anı'nın her şeyin üzerine yerleşmesine izin verdi: Buradan epey uzaklarda, çok eski zamanlarda yüksek bir bariyer... insanlar üzerinde hareket ediyorlar. O anı uzaklığında bir köprü vardı, hayal gibi ve güzeldi. O kaybolmuş bariyerin bir parçasını diğerine bağlardı ve görmediği halde o uzun köprünün altında bir nehirin aktığını biliyordu. Idaho Nehri! Yerleşen görüntüde hareketler görünüyordu şimdi: Köprüden düşen şeyler. Seçilemeyecek kadar uzaktılar ama bu imaj yansımasını tanıtan sözcükler aklındaydı şimdi. Bir dehşet ve gurur duygusuyla tanıdı o sahneyi.

Köprü çöküyor! Altındaki nehire düşüyor.

Bu sahne kazaya bir yıkılma değildi. Bu, birçok anıya giren, bahar ısdırabı sırasındayken Odrade'ye çökmüş, klasik bir şiddetti. Odrade imajın hassas ayarlı birleşenlerini birbirinden ayırt edebiliyordu: Atalarından binlercesi bu sahneyi yeniden yaratılmış imajıyla seyretmişti. Gerçek bir görsel anı değil, ama doğru raporların bir araya getirilmesiydi bu.

Bunun olduğu yer *orası!*

Odrade durdu ve imaj yansımalarını bilincinde kendi hallerine bıraktı. Uyarı! Tehlikeli bir şey fark edilmişti. Bu uyarının temelindeki şeyi kazıp çıkarmaya çalışmadı. Bunu yapsaydı, biliyordu ki o şey parçalar halinde birbirinden ayrılacak, parçalar belki birbiriyle ilgili olacak, ama ilk baştaki kesinliği yok olacaktı.

Oradaki bu şey Atreides tarihinde saptanmıştı. II. Leto, yani Tiran o köprüden düşüp ayrışmıştı. Rakis'in büyük solucanı, İmparator Tanrı Tiran'ın kendisi düğün yolculuğu sırasında o köprüden düşmüştü.

İşte! Tiran yıkılmış köprüsünün altında, nehirin tam orasında can çekişiyordu. Orada, Bölünmüş Tanrı'nın doğduğu dönüşüm -hep orada- başlamıştı.

Bu neden bir uyarıydı?

Köprü de nehir de yoktu şimdi burada. Tiran'ın Sareer denen kuru ülkesini çevreleyen yüksek duvar aşınıp gitmiş ve sıcakla titreşen ufukta görünen kırık bir çizgiye dönüşmüştü.

Şimdi bir solucan, içinde Tiran'ın sonsuza dek düş gören anısının hapis olmuş bir incisiyle gelirse o anı tehlikeli olabilir miydi? Rahibelik'teki Taraza'ya karşı muhalefet bunu savunuyordu.

"Tiran uyanacak!"

Taraza ve danışmanları böyle bir olasılığın varlığını bile kabul etmediler.

Yine de Odrade'nin Diğer Anılarından gelen bu klakson sesi duymazdan gelinemezdi.

"Aziz Anne, niçin durduk?"

Odrade, bilincinin, dikkatini gerektiren şimdiki duruma hızla geri silkindiğini hissetti. Karşıda uzanan hayal Tiran'ın sonsuz düşünün başladığı, ama başka düşlerin sahneye girdiği yerdi. Sheeana şaşkın bir yüz ifadesiyle karşısında duruyordu.

"Oraya bakıyordum." Odrade parmağıyla gösterdi. "Orası Şeyh-hulud'un başladığı yerdir Sheeana."

Waff yaya yolunun sonunda, her şeyi zapt etmiş kuma bir adım kala ve Odrade'yle Sheeana'nın kırk adım ilerisinde durdu. Odrade'nin sesi onu sıkı bir şekilde alarma geçirdi, fakat arkasına dönmedi. Odrade adamın duruşundan onun hoşnutsuzluğunu hissetti. Waff, Peygamber'ine yönelik en ufak bir kinizmden bile hoşlanmıyordu. Aziz Annelerin kinizminden hep kuşkulanmıştı zaten; özellikle de dinsel konularda. Waff, uzun süredir nefret ettiği ve korktuğu Bene Gesserit'in onun Büyük İnancını paylaştığını kabul etmeye hazır değildi henüz. Bunun altı dikkatle doldurulmalıydı - Missionaria Protectiva'yla hep yapıldığı gibi.

"Büyük bir nehir vardı diyorlar" dedi Sheeana.

Odrade Sheeana'nın sesindeki, oynak bir şarkıyı andıran alaycı tonu sezdi. Her şeyi çabucak öğreniyordu bu çocuk!

Waff arkasına döndü ve kaşlarını çatarak onlara baktı. Konuşulanları o da duymuştu. Waff in Sheeana için düşündüğü neydi şimdi?

Odrade bir eliyle Sheeana'nın omuzunu tuttu ve diğer eliyle de gösterdi: "şurada bir köprü vardı. Orada Sareer'in büyük duvarı, Idaho Nehri'nin geçeceği bir aralık bırakırdı. Aralığın iki ucunu bir köprü birleştirirdi."

Sheeana içini çekti. "Gerçek bir nehir" diye fısıldadı kız.

"Gerçek nehir kanata değildir ve bir kanala sığmayacak kadar büyüktür" dedi Odrade.

"Ben hiç nehir görmedim" dedi Sheeana.

"Şeyh-hulud'u suya düşürdükleri yer orasıydı" dedi Odrade. Eliyle sol tarafını gösterdi. "Şu tarafta, bu yönde kilometrelerce ileride sarayını yapmıştı."

"Ama orada kumdan başka bir şey yok" dedi Sheeana.

"Saray Kıtlık Zamanında yıkıldı" dedi Odrade. "İnsanlar onun içinde bir bahar stoku var sanıyorlardı. Yanılıyorlardı tabii ki. Şeyh-hulud o kadar aptal değildi."

Sheeana eğilip Odrade'ye yaklaştı ve fısıldayarak konuştu: "Ama büyük bir bahar hazinesi var. İlâhilerde söyleniyor. Ben bunu birçok kez duydum. Benim...diyorlar ki o hazine bir mağarada saklanıyormuş."

Odrade gülümsedi. Sheeana Sözlü Tarihten söz ediyordu tabii ki. Ve kız neredeyse "benim babam...." diyecekti bu çölde ölmüş gerçek babasını kastederek. Odrade bu hikayeyi kızın ağzından almıştı zaten.

Sheeana yine Odrade'nin kulağının dibinde fısıldayarak "Bu cüce herif niye bizimle geliyor? Ondan hoşlanmadım" dedi.

"Gösteri için gerekli bu" dedi Odrade.

O anda Waff yaya yolundan öteye, açık kumluğun ilk hafif eğimine adım attı. Dikkatle, ama hiçbir tereddüt göstermeden hareket ediyordu. Kumun üzerine çıkınca döndü, gözleri kızgın güneş ışığıyla parlayarak önce Sheeana'ya, sonra da Odrade'ye baktı.

Sheeana'ya bakarken hala aynı kuşu var onda, diye düşündü Odrade. Ne kadar da büyük şeyler keşfedeceğine inanıyor burada. Eski haline kavuşacağına. Ve prestijine!

Sheeana elini gözlerine siper etti ve çöle baktı.

"Şeytan çok sıcağı sever dedi Sheeana. "Çok sıcak olduğunda insanlar içeriye kapanır, ama Şeytan o zaman gelir."

Şeyh-hulud değil, diye düşündü Odrade. *Şeytan! İyi tahminde bulunmuşsun Tiran. Günümüz hakkında başka neleri biliyordun?*

Tüm o solucan torunlarında uyur haldeki şey Tiran mıydı gerçekten?

Odrade'nin incelediği analizlerin hiçbirinde, bir insanoğlunu orijinal Arrakis solucanıyla ortak yaşam süren bir canlıya dönüşmeye neyin ittiği hakkında kesin bir açıklama yoktu. Bu korkunç dönüşümün sürdüğü o binlerce korkunç yıl boyunca kim bilir neler geçmişti aklından? Bunlardan bir tanesi, hatta ufacık bir parçası bile olsa bugünün Rakis solucanlarında saklı halde duruyor muydu hâlâ?

"Şeytan yakında Anne" dedi Sheeana. "Kokusunu duyuyor musun?"

Waff endişeyle Sheeana'ya baktı.

Odrade derin bir nefes aldı: Acı bir çakmaktaşı kokusunun üzerinde yükselen güçlü bir tarçın kokusu. Ateş, kükürt -büyük solucanın kristalle çevrili cehennemi. Eğildi ve rüzgârla gelen kumdan bir tutam alıp dilinin üzerine koydu. Tüm geçmiş oradaydı: Diğer Anıların ve günümüz Rakis'inin kumulu.

Sheeana sol tarafındaki bir yönü, dosdoğru çölden gelen hafif esintiyi gösterdi. "Orada. Acele etmemiz gerek."

Sheeana Odrade'nin iznini beklemeden yaya yolunda yavaşça koşmaya başladı, Waff'ı geçti ve ilk kumula çıktı. Orada durup Odrade'yle Waff'ın kendisine yetişmesini bekledi. Kumulu geçtikten sonra onları, rüzgarla tepesinden tutam tutam tozlar fırlayan büyük ve kavisli bir barrakan boyunca giden yollarını tıkayan başka bir kumula çıkardı. Çok kısa bir sürede, Dar-es-Balat'ın su kemerleriyle çevrili güvenli bölgesinden neredeyse bir kilometre uzaklaşmışlardı.

Sheeana yine durdu.

Waff hızla soluyarak gelip arkasında durdu. Damıtıcı giysi başlığının kaşlarını örttüğü yerde ter damlaları parlıyordu.

Odrade Waff'ın bir adım gerisinde durdu. Derin ve sakinleştirici nefesler alarak Waff'tan öteye, Sheeana'nın bakışlarının sabitlendiği yere doğru

baktı. Üzerinde durduktan kumulun ötesindeki çöl boyunca, bir fırtına rüzgarının sürüklediği hızlı bir kum akıntısı geçmişti. Açığa çıkan zemindeki kayalar, çılgın bir Prometheus'un yıkılmış bina blokları gibi devrilmiş ve ters dönmüş iri kaya parçalarının oluşturduğu dar uzun bir yol gibi görünüyordu. Kum bu vahşi labirentten bir nehir gibi akarken derin çatlaklara ve oyuklara imzasını bırakmış, sonra alçak bir yükseltinin bitişiğinde başka kumullara karışıp kaybolmuştu.

"Şu aşağısı" dedi Sheeana, zemin kayalarından oluşan yolu göstererek. Üzerinde bulundukları kumuldan aşağıya, kumların içinde kayarak, debelenerek indi. Dibe varınca, kendisinin en az iki katı yükseklikte bir kayanın yanında durdu.

Waff'la Odrade de gelip onun hemen arkasında durdular.

Yan taraflarında, spor yapan bir balinanın sırtı gibi yılankavi giden diğer bir dev barakanın kaygan yüzeyi, gümüş mavisi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Odrade bu dinlenmeyi oksijen dengesini yeniden düzenlemek için kullandı. Çılgınca koşu, bedenden çok şeyler istemişti. Waff'ın yüzünün kıpkırmızı hali ve derin solukları dikkatini çekti. Etrafı çevrili geçitte, çakmaktaşıyla karışık tarçın kokusu sıkıntı veriyordu. Waff havayı kokladı ve elinin tersiyle burnunu sildi. Sheeana bir ayağının ucuna basıp yükseldi, olduğu yerde döndü ve kayalık yolun öteki tarafına doğru on adım koştu. Ayağının birini dışarıdaki kumulun eğimli yüzeyine dayadı ve kollarını gökyüzüne kaldırdı. Önce yavaş, sonra giderek hızlanan bir tempoyla dans etmeye başladı kuma doğru çıkarak.

Yukarıdaki topter sesleri çoğaldı.

"Dinleyin!" dedi Sheeana, dansına ara vermeden.

Dikkatlerini çektiği şey topterler değildi. Odrade, yıkılmış kayalardan oluşan labirentlerine giren yeni bir sesi iki kulağıyla da duymak için başını çevirdi.

Yeraltından gelen, kumun boğduğu, keskin bir ıslık sesi şok edici bir hızla yükseliyordu. Yakıcı bir sıcaklık vardı, kayalık yoldan kıvrılarak gelen esinti giderek ısınıyordu. Islık yükselip çok yüksek bir gürlemeye dönüştü. Birden kristalle çevrili dev bir ağız Sheeana'nın tam yukarısında kumulun üzerinde yükseliverdi.

"Şeytan!" diye bağırdı Sheeana, dansının ritmini bozmadan. "Buradayım Şeytana"

Solucan kumulun tepesini aşınca ağzını Sheeana'ya doğru aşağıya indirdi. Sheeana'nın ayaklarının etrafına sel gibi yığılan kumlar dansı durdurmasına neden oldu. Kayalık geçidi tarçın kokusu doldurdu. Solucan üstlerine gelince durdu.

"Tanrının elçisi" diyerek soludu Waff.

Yakıcı sıcak hava Odrade'nin yüzündeki teri kuruttu ve damıtıcı giysisindeki büzgülü ve kabarık yerin otomatik izolasyonunu dışarıya doğru fark edilir hale getirdi. Odrade derin derin soluyarak tarçın saldırısının ardındaki birleşenleri ayırt etmeye çalıştı. Etraflarındaki hava ozonla keskinleşmişti ve oksijen miktarı hızla çoğalıyordu. Odrade, duyuları tam alarm halinde, izlenimleri depoluyordu.

Eğer sağ kalırsak, diye düşündü.

Evet, değerli bir veriydi bu. Bir gün gelir, başkaları bunu kullanırdı.

Sheeana yığılmış kumdan geri çekildi kaya yüzeyine döndü. Dansına yine başladı; bu kez daha sert hareketler yapıyor, her dönüşünde kafasını savuruyordu. Saçları yüzüne çarpıyor ve hızla dönerken solucanla her yüz yüze geldiğinde "Şeytan!" diye bağırıyordu.

Solucan çekingen bir çocuk gibi yavaşça, bir kez daha ilerledi. Kumul tepesinden kaydı, kıvrılarak çıplak kaya yüzeyine indi ve yanan ağzını Sheeana'nın hemen iki adım ötesinde hafifçe yukarı kaldırdı.

Hayvan durunca Odrade, solucanın içinde gürüldeyen ateşi fark etti. Bakışlarını yaratığın içindeki parlak turuncu alevlerden ayıramıyordu bir türlü. Esrarengiz ateşin mağarasıydı bu.

Sheeana dans etmeyi bıraktı. Yumrukları iki yanında sıkılı halde durup, çağırdığı canavara dikti gözlerini.

Odrade zaman ayarlı bir şekilde nefes almaya başladı; bir Aziz Anne'nin tüm gücünü toplamasını sağlayan, kontrollü bir tempoydu bu. Eğer bu her şeyin sonuysa -evet, Taraza'nın emirlerine uymuştu. Bırak da Baş Anne Yukarıdaki gözlemcilerden ne öğrenecekse öğrensin.

"Merhaba Şeytan" dedi Sheeana. "Bir Aziz Anne'yle, Tleilaxu'dan bir adam getirdim beraberimde."

Waff dizlerinin üzerine çöküp eğildi.

Odrade Waff'ın yanından kayarak geçip Sheeana'nın yanında durdu.

Sheeana derin derin nefes alıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı.

Odrade aşırı çalışan damıtıcı giysilerinin çıtırtılı seslerini duydu. Çevrelerindeki sıcak ve tarçın kokusuyla yüklü hava bu buluşmanın sesleriyle doluydu ve hareketsiz duran solucanın içinden gelen ateşin mırıltı gibi sesi diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Waff Odrade'nin yanına geldi, transa girmiş gibi bakışları solucana kitlenmişti.

"Buradayım" diye fısıldadı adam.

Odrade sessizce lanet okudu ona. Gereksiz bir gürültü hayvanın onlara saldırmasına yol açabilirdi. Ama Waff'ın ne düşündüğünü biliyordu: Başka hiçbir Tleilaxu onun Peygamber'inin bir torununa bu kadar yaklaşamamıştı. Rakisli rahipler bile yapamamıştı bunul

Sheeana sağ eliyle birden aşağıya doğru bir hareket yaptı. "Bizden aşağıya in Şeytan!" dedi.

Solucan açık duran ağzını, ateş ocağı önlerindeki kayalık geçidi dolduruncaya dek aşağı indirdi.

Sheeana, sesi fısıltıyla çıkar gibi "Şeytan'ın bana nasıl itaat ettiğini görüyor musun Anne?" dedi.

Odrade Sheeana'nın solucan üzerindeki hakimiyetini, çocukla canavar arasındaki gizli dilin nabzını hissetti. Acayip bir şeydi bu.

Sheeana sesini arsız bir küstahlıkla yükselterek "Şeytan'dan, bizi üstüne bindirmesini isteyeceğim!" dedi. Kumulun kaygan yüzeyine tırmanıp solucanın yan tarafına dolaştı.

Kocaman ağız hemen kızın hareketlerini takip etmek üzere kalktı. "Orada dur!" diye bağırdı Sheeana. Solucan durdu.

Solucana emir veren, kızın sözleri değil, diye düşündü Odrade. *Başka bir şey... başka bir şey...*

"Anne, benimle gel" diye seslendi Sheeana.

Odrade Waff'ı öne ittirerek bu çağrıya uydu. Sheeana'nın arkasından, kumlu eğik yüzeye tırmandılar. Kayan kumlar yatmış bekleyen solucanın yan tarafına dökülüp kayalık geçitte yığıldı. İlerlerinde solucanın sona doğru incelen kuyruğu kumul tepesinin etrafında kıvrılmış duruyordu. Sheeana önden, kumdan ötürü kesik kesik koşarak onları kuyruğun en ucuna dek götürdü. Oraya varınca, kırışık yüzeydeki bir halkanın ön kenarını kavradı ve çöl hayvanının üzerine tırmandı.

Odrade ve Waff daha yavaşça onu takip ettiler. Solucanın ılık yüzeyi, sanki Ixia yapısıymış gibi, organik olmayan bir duygu verdi Odrade'ye.

Sheeana sırtın üzerinde sıçraya sıçraya ilerledi ve hayvanın ağzının arkasında, halkaların büyük ve kalın olduğu yere gelince çömeldi.

"Böyle" dedi Sheeana. Öne eğildi ve bu halkanın ön ke-narına yapıştı; hafifçe yukarıya çekince altındaki yumuşak pembe doku göründü.

Waff onun dediklerini hemen yaptı, ama Odrade izlenimleri biriktirerek, daha dikkatle hareket etti. Halkanın yüzeyi plaskret gibi sertti ve ince bir kabukla kaplıydı. Odrade'nin parmakları ön kenarın altındaki yumuşak dokuya değdi. Doku hafiften, nabız gibi vuruyordu. Bunların etrafındaki yüzey neredeyse fark edilmez bir ritimle yükselip alçalıyordu. Odrade her harekette torpillemeye benzer hafif bir sürtünme hissetti.

Sheeana elini arkaya götürüp solucana vurdu.

"Haydi Şeytan, yürü!" dedi kız.

Solucan tepki vermedi.

"Lütfen Şeytan, haydi" diye yalvardı Sheeana.

Odrade Sheeana'nın sesinde umutsuzluktan kaynaklanan bir keder sezdi. Çocuk Şeytan'ından çok emindi, fakat Odrade kızın solucana yalnızca o ilk defasında binebildiğini biliyordu. Odrade rahipler arasında karışıklık çıkması için duyduğu şiddetli istekle tüm hikayeyi öğrenmişti ama bu bildikleri, bundan sonra nelerin olacağı konusunda hiçbir fikir vermiyordu kendisine.

Solucan birdenbire sarsılıp harekete geçti. Hızla yükseldi, sola kıvrılıp keskin bir açıyla kayalık geçitten çıktı ve sonra Dar-es-Balat'ın tersi

yönünde, açık çöle doğru hareket etti.

"Tanrı'yla gidiyoruz!" diye bağırdı Waff.

Adamın sesi Odrade'yi şok etti. Ne şiddet! Adamın imanındaki gücü hissetti. Takip eden ornitopterlerin pat-patları geliyordu yukarıdan. Hareketlerinden kaynaklanan ozon kokularıyla dolu rüzgar Odrade'nin yüzüne çarparak geçti ve ileriye fırlayan koca hayvanın yarattığı sürtünme, alev kokularını harekete geçirdi.

Odrade başını kaldırıp gerideki ornitoptere bakarken, düşmanlar için, bu gezegeni sorun yaratan bir çocuktan, aynı şekilde sorun yaratan bir Aziz Anne'den ve nefret edilen bir Tleilaxu'dan kurtarmanın ne kadar kolay olacağını düşündü -hepsi açık çölde korkunç derecede savunmasız bir haldeydiler. Odrade biliyordu, rahip hizibi bunu yapmaya kalkışabilirdi Odrade'nin yukardaki kendi gözlemcilerinin bunu önlemeye yetişemeyeceklerini umarak.

Merakları ve korkuları onları durduracak mıydı? Odrade büyük bir meraka kaptırdı kendini. *Bu meret nereye götürüyor bizi?*

Gittiği yön kesinlikle Keen'e doğru değildi. Odrade başını kaldırdı ve Sheeana'dan öteye baktı. Ufkun tam karşılarına rastlayan yerinde, yıkılmış taşlardan oluşan sır verici girinti çıkıntılar; Tiran'ın köprüden aşağı düştüğü yer vardı.

Bu yerle ilgili Diğer Anılar uyarıyordu onu.

Ansızın geliveren "bir işaret Odrade'nin aklını kitleyiverdi. Uyarıyı anladı. Tiran kendi seçtiği yerde ölmüştü. Birçok ölüm orada izini bırakmıştı ama onunkisi en büyüğüydü. Tiran, yolculuk rotasını bile bir amaç güderek belirlemişti. Sheeana solucanına oraya gitmesini söylememişti. Hayvan oraya kendi isteğiyle gidiyordu Tiran'ın sonsuz düşünün mıknatısı, düşün başladığı yere çekiyordu onu.

*

Bir çöl adamı varmış, bir litrejon su mu daha değerlidir, koca bir havuz dolusu su mu diye sormuşlar. Çöl adamı bir süre düşünmüş ve demiş ki: Bir litrejon daha değerlidir. Tek bir adam koca bir havuz dolusu suyu taşıyamaz. Ama bir litrejonu pelerinin altına saklayıp götürebilirsin. Kimse fark etmez.

Antik Dune Fıkrası
Bene Gesserit Arşivi

Yok-kürenin pratik salonunda uzun süren bir seanstı; Duncan hareketli bir kafesin içinde egzersiz yapıyordu ve bu özel eğitim, gulanın yeni bedeni sekiz yönden gelecek saldırıya karsı dövüşün yedi temel yaklaşımına adapte oluncaya dek sürecek, sert bir egzersizdi. Yeşil damıtıcı giysili terden koyulaşmıştı. Yirmi gündür bir tek bu derste meşguldüler!

Teg, Duncan'ın burada yeni öğrendiği antik bilgilere daha önceden sahipti, fakat onları farklı isimlerle ve değişik bir sırayla biliyordu. Teg bununla uğraşmaya başladıktan sonra beşinci güne dek, modern yöntemlerin bunlardan üstün olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi. Duncan'ın yepyeni bir şey yaptığına -eskiyi, Kalede öğrendikleriyle harmanladığına ikna olmuştu.

Teg kendi denetim konsolunda, gerek idmana katılan biri gerekse bir gözlemci olarak oturuyordu. Bu pratikte, tehlikeli gölge güçleri yöneten konsol Teg'in ilk başta buna düşünsel yönden uyum sağlamasını gerektirmişti ama, şimdi bunlar ona bildiği şeyler gibi geliyor ve saldırıları kolayca ve sık sık kendinden bir şeyler katarak yönlendiriyordu.

Öfkeden patlayacak haldeki Lucilla ara sıra salona gelip bakıyordu. Seyrediyor, sonra yorum yapmaksızın gidiyordu. Teg, Duncan'ın Etkileyici'ye karşı nasıl bir tavır takınacağını bilmiyordu ama, yeniden uyanan gulanın, *baştan çıkarıcısıyla* bir oyalama oyunu oynadığını seziyordu. Teg, kadının bunun uzun süre böyle gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu fakat elinden gelen bir şey yoktu. Duncan

Etkileyici için "çok küçük" değildi attık. O genç beden, kendi kararlarını vermede kullanacağı deneyimleriyle, olgun bir erkek ruhu taşıyordu.

Duncan'la Teg tüm sabah boyunca yalnızca bir molada alt kata inmişlerdi. Teg'in açlıktan midesi kazınıyordu ama seansı durdurmaya pek istekli değildi. Duncan'ın yetenekleri bugün yeni bir düzeye yükselmişti ve hâlâ da gelişiyordu.

Teg, sabit konsolun kafesteki sandalyesinde oturuyor, saldın güçlerini soldan, sağdan, yukarıdan vuran karmaşık manevralar haline getiriyordu.

Harkonnen talimhanesinde, bazılarını Teg'in sadece tarihten bildiği bu egzotik silahlardan ve eğitim araçlarından bol bol vardı. Duncan belli ki bunların hepsini ve de Teg'i hayran bırakacak kadar iyi biliyordu. Kullandıkları gölge sistemin bir parçası da bir güç kalkanını geçecek şekilde ayarlanmış avcı-arayıcılardı.

"Kalkandan geçmek için otomatik olarak yavaşlıyorlar" diye açıklıyordu Duncan, yaşlıyla genç arası sesiyle. "Çok hızlı çarpılırsa, kalkan geriye püskürtüyor tabii ki."

"O türden kalkanlar neredeyse tarihe karıştı" dedi Teg. "Birkaç toplum bunları yalnızca bir tür spor olarak sürdürüyor ama bunun dışında..."

Duncan üç tane avcı-arayıcıyı, yok-kürenin onarım servisini gerektirecek kadar ağır bir hasarla yere düşüren, gözle görünmez hızda bir hamle yaptı. Kafesten çıkıp sistemi rölantide bıraktı ve derin fakat rahat nefes alarak Teg'e doğru yürüdü. Teg'in ötesine bakarak gülümsedi ve başıyla onayladı. Teg hızla arkasına döndü, ama gitmekte olan Lucilla'nın giysisini yalnızca bir an görebildi.

"Düello gibi bir şey bu" dedi Duncan. "Lucilla benim gardıma karşı hamle yapıyor, sonra ben karşı saldırıya geçiyorum."

"Dikkat et" dedi Teg. "O tam bir Aziz Anne'dir."

"Benim zamanımda onlardan birkaç tanesini tanımıştım Başar."

Teg yine kafasının karıştığını fark etti. Bu farklı Duncan Idaho'ya uyum sağlaması gerektiği yolunda uyarılmıştı fakat bu uyum sağlama işleminin hiç bitmez ruhsal zorluklarını pek iyi tahmin edememişti. Şu anda Duncan'ın gözlerine bakmak onu allak bullak ediyordu.

"Rollerimiz birazcık değişti Başar" dedi Duncan. Yerden bir havlu aldı ve yüzünü sildi.

"Artık sana neyi öğretebileceğimden emin değilim" diye itiraf etti Teg. Ama Lucilla konusundaki uyarısını Duncan'ın dikkate almasını diliyordu. Duncan eski zamanların Aziz Annelerini bugünkü kadınların aynısı mı sanıyordu? Teg'e göre, arada çok büyük farklar vardı. Diğer tüm yaşamlar gibi Rahibelik de evrimleşmiş ve değişmişti.

Teg'e göre, Duncan'ın, Taraza'nın gizli tertibindeki yeri konusunda bir karara varması gerektiği kesindi. Duncan sadece oturup, uygun zamanı beklemiyordu. Vücudunu kişisel olarak belirlenmiş bir zirveye varacak şekilde eğitiyordu ve Bene Gesserit hakkında bir karara varması gerekiyordu.

Bu karara yetersiz verilerle varmak zorunda, diye düşündü Teg.

Duncan havluyu attı ve yerdeki havluya baktı bir an.

"Bırakın da bana neyi öğretebileceğiniz konusunda ben karar vereyim Başar." Döndü ve kafeste oturan Teg'e dikkatle baktı.

Teg derin bir nefes aldı. Duncan'ın tekrar dönüp de çalıştırmasına hazırlanırken tıkırdayıp duran sağlam Harkonnen cihazlarından çıkan hafif ozon kokusunu duydu. Gulanın terinin keskin kokusu baskın çıkıyordu.

Duncan hapşırdı.

Teg havayı koklayarak, faaliyetlerinin kaldırdığı ve hiç eksik olmayan tozu fark etti. Zaman zaman bunun kokusundan çok tadı hissedilirdi. Alkalin. Bunların hepsinin üzerinde, hava temizleyicilerin ve oksijen yenileyicilerin hoş kokusu hâkimdi. Bu sistemde belirgin bir çiçek kokusu vardı ama Teg hangi çiçek olduğunu seçemiyordu. Küre, orada bulunduklarının ilk ayında, ilk hava bileşimine yavaş yavaş sinen insan kokularını da almıştı -ter kokusu, yemek kokuları, atık gerikazanım işleminin asla tam bastırılamayan acı kokuları. Oradaki varlıklarını hatırlatan bu tür izler garip bir şekilde çirkin geldi Teg'e. Ve kendisini, havayı koklayıp, istenmeyen sesleri dinlerken buldu -onların ayak seslerinin yankısından daha fazla bir şeydi bu; ve bunun bastırdığı, mutfak civarından gelen bazı metalik takırtılar vardı.

Duncan'ın sesi geldi birden: "Garip bir adamsınız Başar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dük Leto'ya büyük bir benzerliğiniz var. Yüzünüzün benzerliği çok garip. O sizden birazcık daha kısaydı ama bu benzerlik..." Başını salladı ve Teg'in yüzünde görünen genetik işaretlerin ardındaki Bene Gesserit tasarımlarını düşündü -o şahin bakışlar, yüzdeki o çizgiler ve içerideki o şey, o kesin ahlaksal üstünlük.

Ne kadar ahlaklı ve ne kadar üstün?

Kalede görmüş olduğu kayıtlara göre (Ve Duncan onların oraya, özellikle kendisi bulsun diye konduğundan emindi) Teg'in kendi çağının tüm insan toplumunda neredeyse evrensel bir ünü vardı. Markon Savaşı'nda, Teg'in bizzat karşılarında olduğunu öğrenmeleri bile düşmanlar için yeterli olmuştu. Uzlaşmak için yalvarmışlardı. Doğru muydu bu?

Duncan kafesteki sandalyesinde oturan Teg'e baktı ve bunu kendisine sordu.

"Ün, iyi bir silah olabilir" dedi Teg. "genellikle daha az kan döker."

"Arbelough'ta niçin askerlerinizle birlikte cepheye gittiniz?" diye sordu Duncan.

Teg şaşkınlık gösterdi. "Nereden öğrendin bunu?"

"Kale'de. Pekala öldürülebilirdiniz. Ne işe yarardı o zaman?"

Teg, tepesinde dikilen bu genç bedenin hiç bilinmeyen bazı bilgilere sahip olduğunu, Duncan'ın bir şeyler öğrenme peşindeki arayışına yön verenin de bunlar olduğunu hatırladı. Duncan'ın Rahibelik için en değerli şey olmasının da bu bilinmeyenlerden biri olabileceği geldi aklına.

"Arbelough'ta ilk iki gün çok ağır kayıplar verdik" dedi Teg. "Düşmanın korkusunu ve fanatizmini doğru değerlendiremedim."

"Ama tehlikelerini..."

"Benim cephede bulunmam, adamlarıma 'Sizin tehlikelerinizi paylaşıyorum' demektir."

"Kale kayıtları Arbelough'un Surat Oynatıcılar tarafından ayartıldığını söylüyor. Patrin bana, sizi gezegende tek canlı bırakmamaya, orasını sterilize etmeye zorlayan yardımcılarınıza karşı çıktığınızı ve..."

"Sen orada değildin Duncan."

"Olmaya çalışıyorum. Yani tüm öğütlere karşın düşmanınıza kıymadınız."

"Surat Oynatıcılar hariç."

"Ama düşman saflarında, henüz onlar silahlarını bırakmadığı halde silahsız yürüdünüz."

"Kendilerine kötü davranılmayacağına inansınlar diye."

"Bu çok tehlikeli bir şey."

"Öyle mi? Onların çoğu, Kroikin'de Rahibelik karşıtı güçleri kırdığımız son saldırıda bize katıldılar."

Duncan Teg'e sert sert baktı. Bunun nedeni yalnızca, Başar'ın görünüş olarak Dük Leto'ya benzemesi değil, aynı Atreides karizmasına sahip olmasıydı: Eski düşmanlarının arasında bile efsanevi bir tip yani. Teg, Atreides Ganima'nın soyundan geldiğini söylüyordu ama bundan da daha fazla bir şeyler var olsa gerekti. Bene Gesserit üreme tarzları Duncan'ı huşu içinde bırakmıştı.

"Şimdi pratik yapmaya dönelim" dedi Duncan. "Kendini hırpalama."

"Unutuyorsunuz Başar. Şu andaki kadar genç bir beden hatırlıyorum ben Giedi Prime'da."

"Gammu!"

"Yeni adı iyi konmuş, ama benim bedenim hâlâ ilkini hatırlıyor. Beni oraya göndermelerinin nedeni buydu. Biliyorum."

Tabii ki bilecekti, diye düşündü Teg.

Bu kısa paydosta dinlenmiş olan Teg saldırıda yeni bir öğe yarattı ve Duncan'ın sol tarafından ansızın bir yanar çizgi gönderdi.

Duncan saldırıyı nasıl da çabucak önledi!

Duncan beş tavrın garip bir şekilde birbirine karışmış bir varyasyonunu kullanıyordu; her tepkisi, gerektiği andan önce düşünülüp bulunmuş gibiydi sanki.

Her saldırı, sonsuz bir yolda uçan birer tüy gibi" dedi Duncan. Sesinde en ufak bir yorulmuşluk belirtisi yoktu. "Tüy yaklaşırken savuşturulur ve defedilir."

Konuşurken bir yandan da, başka yönden gelen bir saldırıyı önledi ve karşılık verdi.

Teg'in Mentat mantığı bu hareketleri, tehlikeli olduğunu fark ettiği yerlere kadar izledi. Bağımlılıklar ve anahtar kütükler!

Duncan atağa kalktı ve öne geçerek hareketlerini karşılık vermeden de öte hızlandırdı. Gölge güçler yerde yanıp çırpınırken Teg yeteneklerinin en üst sınırına varmak zorunda kaldı. Duncan'ın, hareketli kafesinde bir o yana bir bu yana giden görünümü, aralarındaki boşlukta dans ediyordu sanki. Teg'in avcı-arayıcılarından ya da yanar çizgilerinden bir tanesi bile o çevik bedene değmedi. Duncan onların kâh üzerine çıkıyor, kâh altına iniyordu bu cihazın ona verebileceği gerçek acıdan hiç korkmazmışçasına. Duncan saldırısının hızını daha da arttırdı.

Teg'in sol kolu, kontrol panelindeki elinden omuzuna dek şimşek gibi bir ağrıyla çarpıldı.

Duncan ani bir haykırışla cihazı durdurdu. "Afedersiniz Başar. Sizin açınızdan olağanüstü bir savunmaydı ama korkarım sizi yaşınız yendi."

Duncan yine gelip Teg'in yanında dikildi.

"Azıcık bir acı bile sana verdiğim acıyı hatırlattı bana" dedi Teg. Sızlayan kolunu oğuşturuyordu.

"O andaki heyecanıma verin" dedi Duncan. "Şimdilik yaptıklarımız yeter artık."

"Tam değil" dedi Teg, "Senin kaslarını güçlendirmeye yetmez bu."

Teg'in sözlerini duyunca Duncan tüm bedenini alarma geçiren bir hisse kapıldı. Yeniden uyandırmanın uyandıramadığı o tamamlanmamış şeyin karmakarışık dokunuşunu hissetti. İçimde çömelmiş halde duran bir şey, diye düşündü Duncan. Serbest kalmayı bekleyen, bastırılmış bir yaydı bu.

"Başka ne yapacaktınız?" diye sordu Duncan. Sesi boğuk çıkıyordu.

"Burada mesele senin hayatta kalman" dedi Teg. "Tüm bunlar seni korumak ve Rakis'e götürebilmek için yapılıyor."

"Bilmediğinizi söylediğiniz, Bene Gesserit'e özgü nedenlerle!"

"Onları bilmiyorum Duncan."

"Ama siz bir Mentat'sınız."

"Mentatlar tahminde bulunmak için veriye gerek duyarlar."

"Sizce Lucilla biliyor mu?"

"Emin değilim ama seni ona karşı uyarayım. Lucilla, seni Rakis'e, orada yapman gereken şeye *hazırlanmış* olarak götürme emrini almış."

"Yapmam gereken mi?" Duncan başını iki yana salladı.

"Kendi tercihini yapma hakkına, kendi kişiliğine sahip biri değil miyim ben? Burada yeniden uyandırdığınız insanı ne sanıyorsunuz; emirlere itaat etmekten başka bir şey yapmayan bir Surat Oynatıcı mı?"

"Rakis'e gitmeyeceğini mi söylüyorsun bana?"

"Yapacağım şeyin ne olduğunu öğrendiğimde kendi kararımı kendim vereceğimi söylüyorum size. Ben kiralık katil değilim."

"Sence ben öyle miyim Duncan?"

"Bence siz saygıdeğer bir insansınız, hayranlık duyulacak birisiniz. Ama görev ve onur konusunda benim de kendi standartlarıma sahip olma hakkıma saygı gösterin."

"Sana yeniden yaşama şansı verildi ve..."

"Ama siz benim babam değilsiniz ve Lucilla da benim annem değil: Etkileyici? Beni ne için *hazırlamayı* umuyor bu kadın?"

"O da bilmiyor olabilir Duncan. O da benim gibi, tasarımın bir parçası sadece. Rahibeliğin çalışma tarzını düşünürsek, durum büyük olasılıkla böyle."

"Yani siz ikiniz sadece, beni eğitip Rakis'e teslim edeceksiniz. Emrettiğiniz paketi buyrun!"

"Bu evren senin ilk doğduğundan çok farklı" dedi Teg. "Senin zamanındaki gibi, atomiklere ve laserkalkanı etkileşimindeki pseudoatomiklere karşı Büyük Uzlaşmamız var hâlâ. Alçakça saldırıların

yasak olduğunu hala söylüyoruz. Çevremize saçılmış, üzerine isimlerimizi yazdığımız kağıt parçaları var ve biz ..."

"Ama yok-gemiler tüm bu antlaşmaların emelini değiştirdi" dedi Duncan. "Sanırım Kalede kendi geçmişimi gayet iyi öğrendim. Söyleyin bana Başar, Paul'un oğlu Tleilaxu'dan benim gula halimi (hem de benden yüzlercesini!) neden istedi tüm bu binlerce yıl boyunca?"

"Paul'un oğlu mu?"

"Kale'deki kayıtlar ona İmparator Tanrı diyor. Siz ona Tiran diyorsunuz."

"Ah, bunu niçin yaptığını bilebileceğimizi sanmıyorum. Belki de hasretini çekiyordu birisinin o..."

"Beni solucanla yine karşılaşmam için götürüyorsunuz!" dedi Duncan.

Yaptığımız bu mu gerçekten? diye düşündü Teg. Bu olasılığı birçok kez düşünmüştü ama, sadece bir olasılıktı bu; tahmin değildi. Öyle de olsa, Taraza'nın tasarımında daha başka şeyler de var olsa gerekti. Teg, Mentat eğitiminin her öğesiyle hissediyordu bunu. Lucilla biliyor muydu? Teg, tam bir Aziz Anne'nin ağzından bir ifşaat alabileceği konusunda kendi kendini kandırmıyordu. Hayır... zamanını kollamalı, beklemeli, gözlemeli ve dinlemeliydi. Duncan'ın da kendince, yapmaya karar verdiği şey buydu. Teg'in Lucilla'yla karşı karşıya gelmesi çok tehlikeli bir şey olurdu!

Teg başını salladı "Gerçekten, Duncan; bilmiyorum."

"Ama emirlere uyuyorsunuz."

"Rahibeliğe bağlılık yeminimin gereğince."

"Sahtekarlık, yalan-Rahibeliğin varlığını sürdürmesi söz konusuysa bunların hepsi boş laflardır" diye Teg'den alıntı yaptı Duncan.

"Evet, böyle dedim" diye doğruladı Teg.

"Bunu söyleyen siz olduğunuz *için* şimdi size güveniyorum" dedi Duncan. "Ama Lucilla'ya güvenmiyorum."

Teg'in çenesi birden aşağı düştü. *Tehlikeli... tehlikeli...*

Teg bir zamanlar yaptığından çok daha yavaşça, dikkatini bu düşüncelerin dışına çıkardı ve düşünsel temizlik işlemini tamamlayarak

Taraza, tarafından önüne konan zorunluluklara yoğunlaştı.

"Sen benim Başar'ımsın."

Duncan, Başar'ı bir süre süzdü. İhtiyarın yüzünde bitkinlik çizgileri gayet belirgindi. Duncan birden Teg'in çok ileri yaşını hatırladı ve düşündü; bu durum o güne dek, Teg gibilerinin şeytana uyarak Tleilaxu'ya başvurup da gula haline gelmek istemelerine yol açmış mıydı hiç? herhalde hayır. Tleilaxu'nun kuklası haline geleceklerini biliyorlardı çünkü.

Bu düşünce Duncan'ın bilincini sel gibi bastı ve onu öyle belirgin bir şekilde durgunlaştırdı ki gözlerini yukarı kaldıran Teg bunu birden fark ediverdi.

"Bir şey mi var?"

"Tleilaxu bir şey yapmış bana, henüz açığa çıkmamış bir şey "dedi Duncan boğuk bir sesle.

"Bizim de korktuğumuz bu!" Bu konuşan, Teg'in arkasındaki kapıdan seslenen Lucilla'ydı. Duncan'a iki adım kalana dek yaklaştı. "Dinledim. Siz ikiniz ne kadar aydınlatıcısınız."

Teg, kadında sezdiği büyük öfkeyi yumuşatmak umuduyla hemen yanıt verdi: "Yedi tavrın ustası oldu bugün."

"Duncan ateş gibi çarpıyor" dedi Lucilla, "Fakat unutmayın ki biz Rahibelik'ten olanlar su gibi akarız ve her yere gireriz." Teg'e baktı. "Gulamızın tavırların ötesine geçtiğini görmüyor musun?"

"Sabit bir konum yok, tavır da yok" dedi Duncan.

Teg Duncan'a sertçe baktı; Duncan onun bakışına karşılık verirken başı dik, alnı kırışıksız, gözleri sakindi. Duncan, ilk anılarıyla uyandığından beri geçen kısa sürede şaşırtıcı bir şekilde büyümüştü.

"Lanet olsun sana Miles!" diye mırıldandı Lucilla.

Ama Teg gözlerini Duncan'dan ayırmadı. Delikanlının tüm bedenine yeni tür bir enerji verilmişti sanki. Onda, daha önce hiç olmayan bir denge vardı.

Duncan bakışlarını Lucilla'ya çevirdi "Görevinde başarısız olacağını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle hayır" dedi kadın. "Sen hâlâ bir erkeksin."

Ve kadın düşündü: *Evet, o genç beden, dölleyici sıvıları gibi şiddette akmalı. Gerçekten, hormonal ateşleyicilerin hepsi tamam ve tahrike hazır halde.* Ama Duncan'ın şimdiki tavrı ve Lucilla'ya bakışı, bilincini yeni ve enerji gerektiren bir düzeye yükseltmeye zorluyordu kadını.

"Tleilaxu ne yaptı sana?" diye sordu kadın.

Duncan, farkında olmadığı bir küstahlıkla "Ah Büyük Etkileyici, bilseydim sana söylerdim" dedi.

"Bir oyun mu oynadığımızı sanıyorsun?" diye sordu kadın.

"Oynadığımız şeyin ne *olduğunu* bilmiyorum!"

"Kaçacağımız sanılan Rakis'te olmadığımızı şimdiye kadar birçok kişi öğrendi" dedi kadın.

"Ve Gammu, Saçılma'dan dönen bir sürü insanla kaynıyor" dedi Teg. "Burada araştıracakları bir sürü olasılık var."

"Harkonnen zamanından kalma bir yok-kürenin varlığından kim şüphelenir ki?" diye sordu Duncan.

"Rakis'te Dar-es-Balat arasında ilişki kuran herkes" dedi Teg.

"Bunun bir oyun olduğunu düşünüyorsan oyunun gerekli kurallarını dikkate alman gerek" dedi Lucilla. Bir ayağının üzerinde dönerek Teg'e baktı. "Ve *sen* Taraza'ya itaatsizlik ettin!"

"Yanılıyorsun! Ben tamı tamına, Taraza ne emrettiyse onu yaptım. Ben onun Başarıyım ve onun beni ne kadar iyi tanıdığını unutuyorsun."

Taraza'nın manevralarının kurnazlığı birden, Lucilla'yı şok eden bir hızla kadının kafasına dank ediverdi ve kadın sustu...

Biz birer piyonuz!

Taraza, piyonlarını sürüşünde her zaman nasıl da zarifçe bir hamle sergilerdi. Lucilla, bir piyon olduğunu fark etmesiyle kendini küçülmüş hissetmiyordu. Rahibeliğin her Aziz Anne'sinde üretilen, eğitimle kazandırılan bir bilgiydi bu. Teg bile biliyordu bunu. *Küçülmedim, hayır.* Çevresindeki şey Lucilla'nın bilincinde büyümüştü. Teg'in sözleriyle huşuya kapıldığını hissetti. Ağına girdikleri güçler hakkında daha önceki görüşünün

ne kadar sığ olduğunu şimdi farkediyordu. Çalkantılı bir nehrin sadece yüzeyine bakarak, dipteki akıntıları gözünün önüne getirmişti sanki. Ama şimdi tüm çevresinde akıntıyı ve korkuyla fark ettiği bir şeyi hissediyordu.

Piyonlar feda edilebilir.

*

Benzersizliğe, granüler mutlaklara büyük inancınızla, hareketi, hatta evrim hareketini bile inkâr ediyorsunuz! Granüler bir evrenin bilincinizde direnmesine yol açtığınız için, harekete karşı körsünüz siz. Herşey değiştiğinde mutlak evreniniz kaybolur, kendini sınırlayan algılarınız ona erişemez artık. Evren sizden öteye geçmiştir.

Atreides Manifestosu, ilk Müsvedde,
Bene Gesserit Arşivi

Taraza, ellerini, avuç içleri kulaklarına gelecek şekilde şakaklarına koydu ve bastırdı. Oradaki yorgunluğu parmaklarıyla bile hissediyordu: Tam orada, ellerinin arasında: Bitkinlik. Gözkapakları kısa bir süre çırpındı ve Taraza gevşeme transına girdi. Bedensel bilincinin odak noktaları, başına dayanmış elleriydi sadece.

Yüz kalp vuruşu.

Çocukluğunda, ilk Bene Gesserit yeteneklerinden biri olarak öğrendiğinden beri düzenli bir şekilde yapardı bunu. Tam yüz kalp vuruşu. Uyguladığı bunca yıldan sonra bedeni kalp vuruşlarının temposunu kendiliğinden, bilinçsiz bir metronoma göre ayarlıyordu.

Yüze kadar sayıp da gözlerini açınca kafasını daha iyi hissetti. Tekrar bitkinlik çökmeden en az iki saat daha çalışabilmeyi diledi. O yüz kalp vuruşları, zinde geçen fazladan yıllar kazandırmıştı ona yaşamı boyunca.

Ama bu gece bu eski beceriyi düşünmek, anılarını döne döne geriye gönderdi. Kendini çocukluğunda, geceleri Disiplin Görevlisi Rahibe'nin herkes yatağında iyi uyusun diye koridorda gezinip durduğu yatakhanede buldu.

Rahibe Baram, Gece Disiplin Görevlisi.

Taraza bu adı hatırlamayalı yıllar olmuştu. Rahibe Baram kısa boylu, şişman, başarısız bir Aziz Anne'ydi. Görünürde var olan bir nedenden değil; Tıbbi Rahibelerin ve Suk doktorlarının buldukları bir şey yüzündendi bu. Baram'ın bahar ıstırabını denemesine hiç izin verilmedi. Kendisinin kusuru diye bildiği şeye gayet iyi hazırlanmıştı. Henüz yirmi yaşına gelmeden

keşfedildi bu: Uykuya dalmaya başladığında meydana çıkan periyodik sinir titremeleri. Onun kısırlaştırılmasına neden olan, daha derindeki bir şeyin semptomu. Titremeler Baram'ı gece uyutmuyordu. Koridor devriyeliği onun için mantıklı bir görevlendirmeydi.

Baram'da, üstleri tarafından fark edilmeyen başka zayıflıklar da vardı. Banyoya giden, uyumamış bir çocuğu görünce dayanamayıp onunla alçak sesle konuşmaya dalardı. Çocukça sorulara genellikle çocukça yanıtlar gelirdi ama Baram bazen yararlı bilgiler de verirdi. Gevşeme yöntemini Taraza'ya o öğretmişti.

Daha büyük kızlardan biri bir sabah Rahibe Baram'ı banyoda ölü bulmuştu. Gece Güvenlik Görevlisinin titremeleri öldürücü bir defektin semptomuydu; daha çok, Üreme Sorumluları ve onların bitmek bilmez kayıtları için önemli bir olguydu bu.

Bene Gesserit normalde, tâ memurluk aşamasına dek tam bir "tek başına ölüm eğitimi"ni programa koymadığından, Taraza'nın gördüğü ilk ölü, Rahibe Baram'dı. Rahibe Baram'ın cesedi kısmen bir lavabonun altında, sağ yanağını döşemenin fayansına bastırmış, sol eli lavabonun altındaki tesisatı kavramış halde bulunmuştu. Gücü tükenmiş vücudunu yerden kaldırmak için boruyu çekmeye çalışmış ve ölüm onu bu çabası sırasında, bu son hareketini kehribar içinde kalmış bir böcek gibi dondurarak yakalamıştı.

Taraza, Rahibe Baram'ı taşımak için yuvarladıklarında yanağının yere bastığı yerdeki kırmızı izi gördü. Gündüz Güvenlik görevlisi bu izi bilimsel pratiğiyle açıkladı. Bu potansiyel Aziz Anneler için, yaşanan her deneyim daha sonra gelecek memurluklarındaki "Ölümle Konuşmaları"na eklenecek verilere dönüştürülebilirdi.

Ölüm sonrası morluk.

O olaydan uzak geçen tüm o yıllar boyunca Rahibeler Meclisi makamında oturmuş olan Taraza, önünde duran işte rahat bir şekilde uğraşabilmesi için dikkatle odaklandırılmış konsantrasyon gücünü bu anıyı defetmeye harcamak zorunda kaldı. Bir sürü ders. Belleği nasıl da korkunç doluydu. Orada bir sürü ömür birikmişti. Onun inancını doğruladı bu; evet sağ kalmalıydı görmek için önündeki işleri. Yapılacak şeyleri. Taraza gerekliydi. Büyük bir hevesle işine eğildi.

Lanet olsun Gammu'daki şu gulayı eğitme zorunluluğuna!

Ama bu gulanın buna ihtiyacı vardı. Onlara gereken, orijinal kişiliğin yeniden kazanılmasıydı ve bu da, basılan toprağa aşinalığın ardından gelecekti.

Gammu arenasına Burzmali'yi göndermek akıllıcaydı. Eğer Miles saklanacak bir yer bulduysa... eğer şimdi meydana çıkacaksa her türlü yardıma ihtiyaç duyacaktı. Kehanet oyununu oynamanın zamanı geldi mi gelmedi mi diye düşündü yine..Ne kadar tehlikeli! Ve Tleilaxu, yedek bir gula göndermelerinin gerekebileceği konusunda uyarılmıştı.

"Yedek gulayı teslim için hazırlayın."

Aklı Rakis sorununa kayıverdi. Sahte Tuek daha dikkatli gözlenmeliydi. Bir Surat Oynatıcı, Tuek'i ne kadar süre güvenli bir şekilde taklit edebilirdi? Gerçi Odrade'nin o anda verdiği kararda bir yanlış yoktu. Tleilaxu'yu savunmasız bir duruma sokmuştu. Taklitçinin sahteliği fark edilirse Tleilaxu'yu bir nefret lağımına düşürürdü bu.

Bene Gesserit tasarımındaki oyun çok hoş bir hale gelmişti. O güne dek, kuşaklar boyu. Bene Gesserit müttefikliğini Rakis rahipliğine yem diye gösterdik. Ama şimdi! Tleilaxu'nun, rahiplerin yerine *kendilerinin* seçildiğini görmeleri gerekirdi. Odrade'nin üç kişilik ittifakı; bırak da rahipler tüm Aziz Annelerin Bölünmüş Tanrı'ya Bağlılık Yemini ettiğini sansınlar. Bu manzara karşısında Rahipler Konseyi'ndekilerin heyecandan dili tutulacaktı. Tleilaxu da sonunda kendilerinden bağımsız melanj kaynağını denetim altına alarak bu konuda tekel kurma şansını görüyordu tabii ki.

Taraza'nın kapısının vurulması memurun çay getirdiğini gösteriyordu. Baş Anne'nin geç vakitlere dek çalıştığı zamanlarda değişmez kuraldı bu. Taraza krono masasına, yüzyılda bir saniyeden fazla şaşmayacak kadar hassas Ixia cihazına baktı: 1:23:11 A.M.

Memura içeri girmesi için seslendi. Soluk sarışın, soğuk ve dikkatli bakışlı kız içeri girdi ve tepsisindekileri Taraza'nın yan tarafına yerleştirmek için eğildi.

Taraza kızı görmezden geldi ve gözlerini masasının üzerindeki işinden ayırmadı. Yapacak çok işi vardı. Çalışmak uyumaktan önemliydi. Ama başı ağrıyordu ve şok yemiş bir beyindeki gibi, çayın pek bir rahatlama sağlamayacağını söyleyen, bildik bir sersemlik hissi duyuyordu. Beyni

tükeninceye dek yormuştu kendini ve bu düzeltilmeden ayağa bile kalkamazdı. Omuzları ve sırtı zonkluyordu.

Memur gitmeye davrandı, ama Taraza beklemesini işaret etti. "Sırtımı ovun lütfen Rahibe."

Memurun eğitimli elleri yavaş yavaş Taraza'nın sırtındaki gerginlikleri giderdi. *İyi kız.* Taraza bu düşüncesine gülümsedi. Tabii ki iyi olacaktı. Bundan daha aşağı bir yaratık Baş Anne'nin emrine verilemezdi zaten.

Kız gidince Taraza oturduğu yerde sessizce, derin düşüncelere daldı. *Zaman ne kadar kıt.* Uykuya harcanacak bir dakikası bile yoktu. Ama bundan kaçış da yoktu. Eninde sonunda beden, kaçınılmaz taleplerini dayatıyordu. Günlerdir, kolayca toparlanamayacak şekilde zorlamıştı kendini. Taraza, yanında duran çaya bakmadan kalktı ve küçük uyuma odasına giden koridordan aşağı indi. Oraya varınca Gece Muhafız'ına saat 11:00 A.M. için bir çağrı bıraktı ve cüppesini çıkarmadan sert portatif yatağın üzerinde kıvrıldı.

Yavaşça, nefesini ayarladı, duygularını kargaşadan soyutladı ve ara duruma girdi.

Uyku gelmedi.

Tüm repertuarını kullandı, fakat uykusu gelmedi yine de.

Taraza orada uzun bir süre yattı ve sonunda kullanabileceği tekniklerin hepsini de kullansa uyuma çabasının boşuna olduğunu anladı. Ara durum kendi ağır ağır düzeltimini yapmalıydı önce. Bu arada düşünceleri çalkalanmaya devam etti.

Rakis rahipliğini hiçbir zaman önemli bir sorun gibi görmemişti. Kendilerini dine kaptırmış rahipler dinle, istendiği gibi yönetilebilirdi. Onlar Bene Gesserit'i öncelikle, kendi dogmalarını uygulayabilecek bir güç olarak görüyorlardı. Bırak da böyle düşünmeye devam etsinler. Onları kör edecek bir yemdi bu.

Lanet olsun şu Miles Teg'e! Üç aydır ses seda yoktu, ve Burzmali'den de doğru dürüst bir rapor gelmemişti. Kömürleşmiş yer, bir yok-geminin kalktığını gösteren işaretler. Teg nereye gidebilirdi? Gula ölmüş olabilirdi. Teg daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Eski Güvenilirlik. Onu bu

yüzden seçmişti. Bu ve onun askersel yetenekleri ve eski Dük Leto'ya benzerliği -onda hazırladıkları tüm o şeyler.

Teg ve Lucilla. Mükemmel bir ekip.

Gula eğer ölmemişse, onların erişemeyeceği bir yerde miydi? Tleilaxu mu götürmüştü? Saçılma'dan gelen saldırganlar mı yoksa? Bir sürü olasılık vardı. Eski Güvenilirlik. Sessizlik. Teg'in sessizliği bir mesaj mıydı? Eğer öyleyse, ne söylemeye çalışıyordu?

Hem Schwangyu'nun hem de Patrin'in öldüğü Gammu olayında gizli bir tertibin kokusu vardı. Teg, Rahibeliğin düşmanları tarafından çok evvelden yetiştirilmiş biri olabilir miydi? İmkânsız! Onun kendi ailesi bu tür kuşkulara karşı bir kanıttı. Teg'in aile evindeki kızı herkesinkinden daha tuhaf değildi.

Şu anda üç ay olmuştu ve tek bir ses yoktu.

Dikkat. Teg'i, gulayı korumada azami dikkatli davranması yolunda uyarmıştı. Teg tehlikenin büyüğünü Gammu'da görmüştü. Schwangyu'nun son raporları bunu gösteriyordu.

Teg'le Lucilla gulayı nereye götürmüş olabilir?

Bir yok-gemiyi nereden buldular? Gizli bir tertip mi var?

Taraza'nın kafası kuşkularının etrafında dönüp duruyordu. Odrade'nin işi miydi yoksa bu? Öyleyse gizli tertipte Odrade'yle işbirliği yapan kimdi? Lucilla mı? Odrade'yle Lucilla Gammu'daki kısa buluşmadan önce hiç karşılaşmamışlardı. Yoksa karşılaşmışlar mıydı? Odrade'nin kulağına eğilip de fısıltılarla karşılık veren kimdi? Odrade hiçbir belirti vermemişti, ama bu neyin kanıtıydı? Lucilla'nın sadakatinden asla kuşku duyulmadı. İkisi de, atandıkları görevlerde kusursuz çalıştılar. Ama gizli tertip peşindekiler de böyle yapardı tabii.

Gerçekleri Taraza gerçeklere muhtaçtı. Altındaki yatak gıcırdadı ve duygu yalıtımı bozuldu; kendi hareketlerinin yarattığı sesler kadar bazı kaygılarla da darmadağın oldu. Taraza kendini yine gevşeme düzenine getirdi çaresizce.

Gevşeme ve *sonra uyku.*

Saçılma'dan dönen gemiler Taraza'nın sisli ve bitkin imgeleminden, kuşlar gibi hızla geçip gittiler. Kayıplar sayısız yok-gemileriyle geri döndüler. Teg'in gemi bulduğu yer orası mıydı yoksa? Bu olasılık, Gammu'da ve diğer herhangi bir yerdeki gibi, olabildiğince sakin bir şekilde araştırılıyordu. imgeleminde gemileri saymaya çalıştı ama gemiler, uykuyu getirmek için gerekli, düzenli bir sıra halinde geçişi reddettiler. Taraza yatağında kımıldamadan alarma geçti.

Aklının en derin katmanı bir şeyler ifşa etmeye çalışıyordu. Ama şimdi bitkinlik iletişim yolunu kesmişti -tamamen uyanık bir halde kalktı.

Tleilaxu, Saçılma'dan dönenlerle ilgilenmişti, Şu Şerefli Ana orospularıyla da, geri dönen Bene Tleilax'la da tabii. Taraza tüm olayların ardında tek bir tasarı sezdi. Kayıplar sırf, köklerine duyduktan merak yüzünden dönmemişti. Tüm insanları yeniden bir araya getirmek gibi, sürüsever bir arzu onları geri getirmeye tek başına yeterli değildi. Şerefli Analar resmen, fetih düşüyle gelmişlerdi.

Ama Saçılma'ya gönderilen Tleilaxu, axlotl depolarının sırrını birlikte götürmemişse ne olacak peki? O zaman ne olacak? Melanj. Turuncu gözlü orospuların onu yeterince kullanmadıkları belliydi. Saçılma'yla gidenler axlotl depolarının sırrını çözmüş olamazdı. O depolar hakkında bir şeyler bilerek, onları yeniden yaratmaya çalışmışlardı *muhakkak.* Ama başaramamışlarsa -melanj!

Taraza bu tahmini araştırmaya başladı.

Kayıplar, atalarının birlikte götürdüğü gerçek melanjı bitirdiler ve melanjsız kaldılar. Hangi kaynağı buldular öyleyse? Rakis solucanlarını ve ilk Bene Tleilax'ı. Orospular gerçekte neyle ilgilendiklerini açıklamaya cesaret edemezlerdi. Ataları, solucanların başka yere aktarılmayacağına İnanıyordu. Kayıpların solucanlar için uygun bir gezegen bulmuş olmaları mümkün müydü? Tabii ki mümkündü. Şaşırtma vermek için Tleilaxu'yla pazarlığa girişebilirlerdi. Onların gerçek hedefi Rakis olsa gerekti. Ya da bunun tersi de doğru olabilirdi.

Taşınabilir servet.

Teg'in Gammu'da biriken servet hakkındaki raporlarını görmüştü. Dönenlerden bazılarının paralar ve devredilebilir fişleri vardı. O kadarının banka faaliyetinden geldiği belliydi.

Peki, bahardan daha büyük hangi nakit değerler vardı?

Servet. Buydu tabii. Ve neyse o fişler, pazarlık başlamıştı.

Taraza kapının dışından gelen bazı sesler duymaya başladı. Uyku Muhafızı memur birisiyle tartışıyordu. Sesler alçaktı ama Taraza tam alarma geçmesine yetecek kadarını duydu.

"Sabah geç vakit uyandırılmak istediğini bildiren bir not bırakmış" diye karşı çıktı Uyku Muhafızı.

Öteki "Döndüğümün ona bildirilmesini söylemişti" diye fısıldadı.

"Onun çok yorgun olduğunu söylüyorum size. Onun istediği ..."

"Onun istediği, itaattir! Döndüğümü bildir ona!"

Taraza kalktı ve bacaklarını karyoladan aşağı indirdi. Ayakları yere değdi. Tanrılar! Dizleri nasıl da ağrıyordu. Ona acı veren başka bir şey de konuşmaya giren öteki fısıltıyı, muhafızıyla tartışan kişiyi tahmin edememesiydi.

Ben kimin dönüşünü... Burzmali!

"Uyandım" diye seslendi Taraza.

Kapı açıldı ve Uyku Muhafızı içeriye eğildi. "Baş Anne, Burzmali Gammu'dan döndü."

"Hemen içeri al onu!" Taraza yatağının başucundaki tek ışıküreyi aktive etti. Işıkürenin sarı ışığı odanın karanlığını yok ediverdi.

Burzmali girdi ve kapıyı kapattı. Söylenmediği halde, kapıdaki ses yalıtım düğmesine dokundu ve dışarıdaki sesler tümüyle kayboldu.

Gizlilik ha? Kötü haberler vardı demek.

Burzmali'ye baktı. Kısa boylu, zayıf, ufak çenesine doğru daralan sert üçgen yüzlü bir adamdı. Sarı saçları yüksek alnına dağılmıştı. Birbirinden uzak yeşil gözleri uyanık ve dikkatliydi. Bir Başar'ın sorumluluklarını yüklenemeyecek kadar genç görünüyordu ama Teg Arbelough'ta daha da genç duruyordu. *Yaşlanıyoruz, lanet olsun.* Taraza kendini gevşemeye zorladı ve Teg'in bu adamı eğittiği ve ona tam anlamıyla güvendiğini söylediği gerçeğiyle güven verdi kendine.

"Söyle şu kötü haberleri" dedi.

Burzmali boğazını temizledi. "Gammu'daki Başar'dan ve yanındakilerden hala hiçbir iz yok Baş Anne." Gür bir erkek sesiydi bu.

Ama en kötüsü bu değil, diye düşündü Taraza. Burzmali'deki gerginliğin açık belirtilerini gördü.

"Daha ne varsa söyle" diye emretti. "Kale'nin yıkıntılarında yaptığın incelemeyi bitirmişsin belli ki."

"Sağ kalan yok" dedi Burzmali. "Saldırganlar kusursuzmuş."

"Tleliaxu'mu?"

"Mümkündür."

"Kuşkuların mı var?"

"Saldırganlar yeni Ixia patlayıcısı 12-Uri'yi kullanmışlar. Bence... bence bizi yanıltmak için kullanmış olabilirler bunu. Schwangyu'nun kafatasında da mekanik beyin araştırması delikleri vardı."

"Peki Patrin konusu?"

"Aynen Schwangyu'nun bildirdiği gibi. O tuzak gemide kendisini havaya uçurmuş. Onu iki parmak parçasından ve sağlam bir gözden teşhis etmişler. Araştırma yapmaya yetecek kadar büyük parçası kalmamış."

"Ama senin kuşkuların var ha! Başla bakalım söylemeye!"

"Schwangyu yalnızca bizim okuyabileceğimiz bir mesaj bırakmış."

"Mobilyaların aşınma izlerinde mi?"

"Evet Baş Anne ve..."

"Demek ki saldırıya uğrayacağını biliyormuş ve mesaj bırakacak kadar zamanı varmış. Saldırının verdiği büyük hasar konusundaki raporunu daha önce gördüm."

"Saldırı hızlı ve tümüyle etkisiz hale getiriciymiş. Saldırganlar esir almaya çalışmamışlar."

"Schwangyu ne demiş?"

"Orospular."

Taraza bu sözcüğü bekliyor olmasına karşın uğradığı şoku gizlemeye çalıştı. Sakin kalmak için harcadığı çaba neredeyse tüm enerjisini tüketmişti. Bu çok kötüydü. Taraza derin derin iç çekti. Schwangyu'nun muhalefeti sonuna dek direnmişti. Ama sonra, faciayı görünce yerinde bir karar vermişti. Anı yaşamlarını başka bir Aziz Anneye aktarma fırsatı bulamadan öleceğini anlayınca en temel sadakate göre davranmıştı. Elinden başka hiçbir şey gelmiyorsa Rahibe kardeşlerini güçlendir ve düşmanın amacına engel ol.

Yani Şerefli Analar harekete geçmişti!

"Gulayı aramalarından söz et bana" diye emretti Taraza

"Oradaki ilk arayıcılar biz değildik Baş Anne. Daha bir sürü ağaç, kaya ve çalı yanığı vardı."

"Peki bir yok-gemi miydi bu?"

"Bir yok-geminin *izleri."*

Taraza kendi kendini başıyla onayladı. Eski Güvenilirlik'ten bir mesaj mıydı bu?

"O bölgeyi ne kadar yakından inceledin?"

"Bir yerden bir yere rutin gidiş geliş sırasında üzerinden uçtum."

Taraza Burzmali'ye, yatağının ayakucuna yakın bir koltuğu gösterdi. "Otur ve rahatla. Bir tahminde bulunmanı istiyorum."

Burzmali koltuğa dikkatle çöktü. "Tahmin mi?"

"Sen onun gözde öğrencisiydin. Kendini Miles Teg'in yerinde düşünmeni istiyorum. Gulayı Kale'den çıkarman gerektiğini biliyorsun. Çevrendeki hiç kimseye, hatta Lucilla'ya bile tam güvenmiyorsun. Ne yaparsan?"

"Beklenmedik bir şey, tabii."

"Tabii."

Burzmali küçük çenesini ovuşturdu. Sonunda dedi ki: "Patrin'e güvenirim. Ona tam anlamıyla güvenirim."

"Tamam, senle Patrin. Ne yaparsınız?"

"Patrin Gammu'nun yerlisidir."

"Bunu düşünmüştüm ben de kendi kendime" dedi kadın.

Burzmali önündeki yer döşemesine baktı. "Patrin'le ben, kullanılmasına gerek duyulmasından çok önce bir acil durum plânı yaparız. Sorunlarla uğraşmak için yedek yollar hazırlarım daima."

"çok güzel. Şimdi-plân. Ne yaparsın?"

"Patrin kendini neden öldürdü?" diye sordu Burzmali.

"Onun yaptığı şeyin bu olduğundan eminsin."

"Raporları gördünüz. Schwangyu ve diğer birçok kişi bundan emin. Bunu kabul ediyorum. Patrin, Başar'ı için bunu yapacak kadar sadıktır."

"Senin için! Sen Miles Teg'sin şimdi. Ne plânınız vardı da Patrin uyguladı?"

"Ben Patrin'i bile bile kesin bir ölüme göndermezdim."

"Ne olmadıkça?"

"Patrin bunu kendi başına yaptı. O bunu ancak, plân ondan çıkıyorsa, ama... benden çıkmıyorsa yapmış olabilir. Bunu beni korumak için, plânı kimsenin keşfetmemesini sağlamak için yapmış olabilir."

"Patrin bizim haberimiz olmadan bir yok-gemiyi nasıl çağırabilir?"

"Patrin bir Gammu yerlisidir. Ailesi Giedi Prime zamanına dek uzanır."

Taraza gözlerini kapattı ve başını Burzmali'den başka yöne çevirdi. Demek Burzmali de onun kafasında kurduğu varsayımsal yolların aynısını izliyordu. *Patrin'in kökenini biliyoruz.* Gammu toplumunun önemi neydi? Aklı tahminde bulunmayı reddediyordu. Kendini bu kadar yorarsa olacağı buydu işte! Tekrar Burzmali'ye baktı.

"Patrin, ailesiyle ve eski arkadaşlarıyla gizli bir temas kurmanın yolunu buldu mu?"

"Bulabileceğimiz her teması araştırdık."

"Buna devam et; hepsini izlemiş değilsiniz."

Burzmali omuzlarını silkti: "Tabii ki değiliz. Ben de bu varsayımla bereket etmedim zaten."

Taraza derin bir nefes aldı. "Gammu'ya geri dön. Güvenliğimizi korumaya yetecek kadar yardımcı kuvvet götür yanında. Bellonda'ya bunların benim emrim olduğunu söyle. Her tür yaşam alanına ajan sızdırmalısın. Patrin'i tanıyanları bul. Neler var onun geride kalan ailesinde? Arkadaşlarında? Deliklerinden bulup çıkar onları."

"Ne kadar dikkatli olursak olalım bir hareket yaratacaktır bu. Başkaları duyacak."

"Bu konuda yapacak bir şey yok. Ve Burzmali!"

Burzmali ayağa kalkmıştı. "Evet, Baş Anne?"

"Diğer arayıcılar. Sen onlardan önde olmalısın."

"Bir Lonca kaptanı kullanabilir miyim?"

"Hayır!"

"Öyleyse nasıl..."

"Burzmali; Miles, Lucilla ve gulamız hâlâ Gammu'daysa ne olacak peki?"

"Onların bir yok-gemiyle gittikleri fikrine katılmadığımı size söylemiştim zaten!"

Uzun bir sessizlik oldu ve Taraza, yatağının ayakucunda duran adamı süzdü. Miles Teg tarafından eğitilmiş. Eski Başar'ın gözde öğrencisi. Burzmali'nin eğitilmiş içgüdülerinin ileri sürdüğü şey.

Taraza alçak bir sesle teşvik etti Burzmali'yi: "Evet?"

"Gammu bir zamanlar Giedi Prime'dı, bir Harkonnen diyarıydı."

"Bu senin aklına neyi getiriyor?"

"Onlar zengindi Baş Anne. Çok zengindi."

"Yani?"

"Bir yok-odanın... hatta büyük bir yok-kürenin gizli donanımını yapabilecek kadar zengindi."

"Hiçbir kayıt yok! Ix azıcık bile olsa böyle bir şeyi ima etmiş değil. Onlar Gammu'da hiç araştırmadılar böyle..."

"Rüşvetler, üçüncü kişilere yapılan satışlar, bir sürü aktarma" dedi Burzmali. "Kıtlık dönemi çok karışıktı ve ondan önce de Tiran'ın tüm o binlerce yılı var."

"Harkonnenlerin, başlarını eğmezlerse başlarından olduğu dönem. Yine de bu olasılığı kabul ediyorum."

"Kayıtlar kaybolmuş" dedi Burzmali.

"Ne bizde ne de başka bir yönetimin elinde bunlardan kalmış. İzlediğin bu varsayım bizi nereye götürür?"

"Patrin'e."

"Ahh."

Burzmali hemen söze girdi: "Eğer böyle bir şey keşfedilmişse bunu bir Gammu yerlisi bilebilir."

"Onların kaç tanesi bilir ki bunu? Sence bu sırrı saklamayı başardılar mı şu... Evet! Ne demek istediğini anladım. Eğer bu Patrin'in ailesinin bir sırrı olsaydı..."

"Onlardan birine sormaya cesaret edemem."

"Edemezsin tabii ki! Ama senin baktığın yer... uyarılmadan."

"Dağdaki, yok-gemi izlerinin kaldığı yer."

"Oraya bizzat gitmeni istiyorum!"

"Casuslardan gizlemek çok zor" dedi Burzmali. "Ben oraya çok küçük bir kuvvetle ve görünürde başka bir amaç için gitmezsem tabii."

"Nasıl bir başka amaç?"

"Eski Başar'ımın anısına bir mezar taşı dikmek için."

"Onun ölüm haberini aldığımızı mı göstereceğiz? Evet!"

"Tleilaxu'dan, gulanın yerine yenisini göndermelerini istemiştiniz zaten."

"O basit bir önlemdi ve bununla bir ilgisi... Burzmali, bu son derece tehlikeli. Seni Gammu'da gözleyenleri yanlış yola sevk edeceğimizden korkuyorum."

"Benim yasım ve beraberimde götüreceğim kişiler dramatik ve gayet inandırıcı olacak."

"Bir şeyin inandırıcı olması, dikkatli bir gözlemciyi ikna edebileceği anlamına gelmeyebilir."

"Benim sadakatime ve yanımda götüreceğini kişilerin sadakatine güvenmiyor musunuz?"

Taraza düşünürken dudaklarını büzdü. Atreides tarzına yaptıkları katkılarla, değişmez sadakatin nasıl mükemmelleştirileceğini öğrenmiş olduklarını hatırladı. En büyük adanmışlığa sahip insanların nasıl yetiştirileceğiydi bu. Burzmali ve Teg, ikisi de bunun en güzel örnekleriydi.

İşe yarayabilir" diye onayladı Taraza. Burzmali'ye baktı düşünceli bir şekilde. Teg'in gözde öğrencisi haklı olabilirdi!

"Öyleyse gideyim" dedi Burzmali. Dışarı çıkmak üzere döndü.

"Bir dakika" dedi Taraza.

Burzmali döndü. "Şere yüklemesi yapacaksınız kendinize; hepiniz. Ve Surat Oynatıcılar -o yeniler!- tarafından ele geçirilirseniz kendi kafalarınızı ya yakmanız ya da tümüyle paramparça etmeniz gerek. Gerekli tedbirleri hemen alın."

Burzmali'nin yüzündeki birden ciddileşme Taraza'ya güven verdi. Adam orada bir an, kendisiyle gurur duymuştu. Gururunu kırmak daha iyiydi. Pervasızlık hiç gerekli değildi Burzmali'ye.

*

Dokunarak hissetme deneyimlerimizdeki nesnenin tercihten -hem bilinçli hem de bilinçsiz tercihten- etkilenebildiğini çoktandır biliyoruz. içimizdeki bir gücün dışarıya uzanıp evrene dokunduğuna inanmamızı gerektirmeyen, kanıtlanmış bir gerçektir bu. "Gerçek" diye nitelendirdiğimiz şeyle inanç arasındaki pragmatik ilişkiden söz ediyorum. Vardığımız hükümlerin hepsi, cetlerimizden kalan, biz Bene Gesseritlerin herkesten daha çok etkilenmeye yatkın olduğumuz inançlarla doludur. Bunun farkına varmamız ve kendimizi buna karşı savunmamız yeterli değildir. Alternatif yorumlar daima dikkatimizi çekmelidir.

Baş Anne Taraza: Konsey'deki Tartışma

"Tanrı bizi burada yargılayacak" dedi Waff gizli sevincini dile getirerek.

Adam çöl boyunca yaptıktan tüm bu uzun yolculuk süresince hiç umulmadık anlarda yapmıştı bunu. Sheeana farkına varmamış görünüyordu, fakat Waff'ın sesi ve söyledikleri Odrade'nin canını sıkmaya başlamıştı.

Rakis güneşi batmaya yaklaşmıştı; fakat onları taşıyan solucan eski Sareer boyunca, Tiran'ın bariyer duvarının toprak yığınına dönmüş kalıntılarına doğru seyrinde hiç yorulmuşa benzemiyordu.

Neden bu yöne? diye merak etti Odrade.

Yeterli bir yanıt yoktu. Ama Waff'ın fanatikliği ve boyuna yarattığı tehlikeye hemen bir tepki göstermek gerekiyordu. Waff'ı yola getireceğini bildiği, Şeriat'ın bir sloganını hatırlattı.

"Bırak da yargılamayı insanlar değil Tanrı yapsın."

Waff Odrade'nin sesindeki paylayıcı tonu fark edip kaşlarını çattı. Önce karşılarındaki ufka, sonra da yukarıda onlarla aynı hızda gitmeyi sürdüren topterlere baktı.

"Tanrı'nın işini insanlar yapmalı" diye mırıldandı.

Odrade yanıt vermedi. Waff yine kuşkularına dönmüştü ve şimdi soruyor olmalıydı kendi kendine: Bu Bene Gesserit cadıları Büyük inancı paylaşıyorlar mı gerçekten?

Odrade'nin düşünceleri, Rakis solucanları hakkında bildiği her şeyi alt üst eden, yanıtlanmamış sorulara döndü yine yavaşça. Kişisel anılar ve Diğer Anılar delice bir bireşim yarattı. Cüppe giymiş Fremenleri, bundan daha da büyük solucanların tepesinde görüyordu şimdi; binicilerin her biri, geriye, şu anda elleriyle kavradığı halkalardan birine saplanan uzun kancalı bir sırığa yaslanmıştı. Odrade yanaklarında rüzgârı hissediyor, cüppesi baldırlarına çarpıyordu. Bu biniş ve diğer binişler eski aşinalıkların içine karışıp gidiyordu.

Bir Atreides bu yoldan gitmeyeli çok zaman oldu.

Dar-es-Balat'a geri dönüyor olduklarını gösteren bir ipucu var mıydı? Nasıl olabilirdi ki? Ama hava çok sıcak olmuştu ve kafası çöle yapılan bu maceralı yolculukta nelerin olacağı sorusunun peşine takılmıştı. Olabileceği kadar uyanık olamamıştı.

Rakis'teki diğer tüm topluluklar gibi, Dar-es-Balat da ikindi başlangıcının kızgın sıcağında kenarlardan içeriye doğru çekilmişti. Odrade, Dar-es-Balat'ın batı sınırlarına yakın bir binanın gölgesinde beklerken yeni damıtıcı giysisinden nasıl rahatsız olduğunu hatırladı. Orada, Sheeana'yı ve Waff'ı, kendisinin yerleştirdiği güvenli konutlardan alıp getirecek iki ayrı eskortu bekliyordu.

Ne cazip bir hedef haline gelmişti orada. Ama Rakis itaatinden emin olmaları gerekirdi. Bene Gesserit eskortları kasten geciktirilmişti.

"Şeytan kızgın sıcağı sever" demişti Sheeana.

Rakisliler kızgın sıcaktan saklanıyor, solucanlarsa o zaman dışarı çıkıyordu. Solucanın onları belli bir yöne götürmesinin nedenini açıklayan önemli bir gerçek değil miydi bu?

Kalbim bir çocuğun topu gibi zıplıyor!

Bodur bir Tleilaxu, bir Aziz Anne ve vahşi bir kız çocuğu bir solucanın üzerinde çölde giderlerken Rakislilerin güneşten kaçmaları ne anlama gelirdi? Rakis'in antik bir tarzıydı bu. Bunda şaşırtıcı hiçbir şey yoktu. Antik Fremenler çoğunlukla gececiydiler. Onların modern torunlarıysa kendilerini en sıcak güneşten koruyabilmek için daha ziyade gölgeye bağımlıydılar.

Rahipler koruyucu hendeklerinin gerisinde nasıl da güvende hissediyorlardı kendilerini! Rakis kent merkezlerindeki her evin halkı orada kanataların var olduğunu, suların koyu karanlıkta kurnazca aktığını; su damlacıklarının, buharlaşan suları rüzgâr kapanlarıyla yakalanan dar kanalları beslemek için geri döndürüldüğünü bilirdi.

"Dualarımız koruyor bizi" derlerdi ama, gerçekte onları koruyanın ne olduğunu pekâlâ bilirlerdi.

"O'nun kutsal varlığı çölde göründü."

Kutsal Solucan.

Bölünmüş Tanrı.

Odrade önündeki solucan halkalarına baktı. Ve O, burada!

Yukarıdaki topterlerde bulunan seyirciler arasındaki rahipleri düşündü. Başkalarını gizlice gözetlemeyi nasıl da severlerdi! Dar-es-Balat'ta Sheeana'yla Waff'ın gelişini beklerken onu arkadan gözetlediklerini hissetmişti. Gizli balkonların yüksek kafeslerinin ardındaki gözler. Kalın duvarlardaki yarıkların ardından bakan gözler. Ayna plazın ardına ya da karanlık yerlere gizlenmiş gözler.

Odrade kendini tehlikeleri görmezden gelmeye zorlayarak, yukarısındaki bir duvara bakıp oradaki gölgelerin hareketiyle zamanın geçişini izlemeye koyuldu: Günün bitmesinden sonra pek bir şeyin kalmadığı bu diyarda güvenli bir saat.

Umursamazmış gibi görünme gereğiyle daha çok artmıştı gerginliği. Saldırırlar mıydı? Onun da kendi tedbirlerini almış olduğunu bildikleri halde buna cesaret edebilirler miydi? Rahiplerin bu gizli üçlüde Tleilaxu'ya katılmaya zorlanmalarına duydukları öfkenin boyutu neydi? Kale'deki Aziz Anne danışmanlar, rahiplerin böyle tehlikeli bir şekilde tuzak haline getirilmesinden hoşlanmamışlardı.

"Bizden biri tuzak olsun!"

Odrade diretti: "Buna hiç inanmazlar. Kuşkular onları hep uzak tutacaktır. Bunun yanı sıra, Albertus'u gönderecekleri kesin."

Odrade böylece bekliyordu Dar-es-Balat'ın, yeşil ve gölgeli zemininde durup da altı kat Yukarıdaki güneş ışığına baktığı kapalı meydanında -

bakışları balkonların dantel gibi korkuluklarından geçiyordu: Yeşil bitkiler; parlak kırmızı, turuncu, mavi çiçekler; katların üzerinde de gümüş rengi, dörtköşe bir gökyüzü.

Ve gizli gözler.

Sağındaki büyük dış kapıda bir hareketi Rahiplere has, altın rengi, mor ve beyazlı biri dışarı çıktı. Odrade adamı süzdü ve Tleilaxu'nun, yeni bir Surat Oynatıcı taklitle etki alanını genişlettiğini gösteren belirtiler aradı. Ama bu, tanıdığı bir adam, bir rahipti: Albertus, Dar-es-Balat'ın kıdemlisi.

Tam beklediğimiz gibi.

Albertus büyük holden geçti ve meydana çıkıp dikkatli bir azametle Odrade'ye doğru yürümeye başladı. Adamda tehlikeli belirtiler mi vardı? Suikastçilerine işaret mi verecekti? Odrade yukarıya, balkonlu katlara baktı: Yükseklerde göze çarpan kımıldamalar. Yaklaşan rahip yalnız değildi.

Ama ben de değilim!

Albertus gelip Odrade'nin iki adım önünde durdu ve gözlerini, hiç ayırmadığı yerden -fayans döşeli meydanın zeminindeki, altın rengi ve mor, karmaşık şekillerden- kaldırıp Odrade'ye baktı.

Kemikleri zayıf, diye düşündü kadın.

Odrade, tanıdığını belli etmedi. Albertus, Başrahibinin bir Surat Oynatıcı taklidiyle değiştirildiğini bilenlerden biriydi.

Albertus boğazını temizledi ve titreyerek nefes aldı.

Zayıf kemikler! Zayıf bir vücut!

Bu düşünce Odrade'nin hoşuna gittiyse de dikkatini azaltmadı. Böyle şeyler Aziz Annelerin daima dikkatini çekerdi. Soy işaretlerini arardınız. Albertus'un atalarında var olduğu haliyle böyle bir belirleyici nitelik, eğer bu adam üretmeye değer bulunursa Rahibeliğin onun torunlarında düzeltmeye çalışacağı kusurları taşıyordu. Bu düşünülecekti tabii ki. Albertus güçlü bir konuma yükselmiş; bunu sessizce, fakat kararlı bir şekilde yapmıştı ve bunun değerli bir genetik materyalden kaynaklanıp kaynaklanmadığı belirlenmeliydi. Albertus iyi bir eğitim almamıştı gerçi. Bir yıllık bir memur bile onu parmağında oynatabilirdi. Rakis rakipleri arasında eğitim, eski Balıkla Konuşan zamanından beri çok yozlaşmıştı.

"Ne arıyorsun burada?" diye sordu Odrade, sesin bir soru kadar bir de suçlama havası vererek.

Albertus titredi. "Sizinkilerden bir mesaj getirdim Aziz Anne."

"Söyle bakalım!"

"Ufak bir erteleme olmuş; burada güzergâhı bilen çok fazla kişinin var olmasıyla ilgili bir şey."

En azından bu, rahiplere anlatılmasını kabul ettikleri hikâyeydi. Ama Albertus'un yüzündeki diğer anlamlan okumak gayet kolaydı. Bu adamla paylaşılan sırlar tehlikeli bir şekilde açığa çıkmak üzereydi.

"Senin öldürülmeni emretmediğime pişman olmak üzereyim neredeyse" dedi Odrade.

Albertus iki adım geriye sıçradı. Sanki Odrade'nin karşısında, oracıkta ölüvermiş gibi, gözleri boş boş bakmaya başladı birden. Odrade bu reaksiyonu tanıdı. Albertus, korkunun onu testis torbasından yakaladığı, tam bir vahiy haline girmişti. Adam bu korkunç Aziz Anne'nin hiç düşünmeden onun hakkında bir ölüm emri verebileceğini ya da onu kendi elleriyle öldürebileceğini biliyordu. Yaptığı ya da söylediği hiçbir şey bu kadının korkunç dikkatinden kaçamazdı.

"Beni öldürüp Keen'deki Kale'mizi yok etmeyi düşünüyordun sen" diye suçladı Odrade.

Albertus'u korkunç bir titreme sardı, "Neden böyle şeyler söylüyorsunuz Aziz Anne?" Her şeyi itiraf eden, ağlar gibi bir ton vardı sesinde.

"İnkâr etmeye kalkma" dedi kadın. "Merak ediyorum, kim bilir kaç kişi benim gibi, bir bakışta senin ciğerini okuyor acaba? Bir de sır saklayacaksın güya. Sırları açık eden şu suratınla ortalıkta dolaşmaman gerek senin!"

Albertus dizlerinin üzerine çöktü. Odrade adamın ayaklarına kapanacağını sandı.

"Ama sizinkiler gönderdi beni!"

"Ve sen de havalara uçtun, buraya gelip de beni öldür-menin mümkün olup olmadığına karar vermek için."

"Biz niçin..."

"Sus! Sheeana'yı yönetmemizden hoşlanmıyorsun. Tleilaxu'dan ödün kopuyor. Olaylar senin kutsal ellerinin denetiminden alındı ve seni dehşete düşüren şeyler harekete geçirildi."

"Aziz Anne! Biz ne yapacağız? Ne yapacağız biz?"

"Bize itaat edeceksiniz! Sheeana'ya da itaat edeceksiniz! Bugün girişeceğimiz şeyden korkuyorsun öyle mi? Senin korkman gereken daha büyük şeyler var asıl!"

Sahte bir üzüntüyle başını salladı kadın tüm bunların zavallı Albertus'ta yapacağı etkiyi bilerek. Adam Odrade'nin öfkesinin ağırlığıyla sindi.

"Ayağa kalk!" diye emretti kadın. "Ve bir rahip olduğunu ve senden istenen şeyin yalnızca gerçek olduğunu unutma!"

Albertus sendeleyerek ayağa kalktı, fakat başının öne eğikliğini bozmadı. Odrade adamın vücudunun, vazgeçmek için bir bahane bulduğu karara karşı tepkisini görüyordu. Onun için ne biçim bir deneyim olmuştu bul Onun ciğerini böylesine açıkça okuyuveren bir Aziz Anneye karşı hizmette kusur etmeyen Albertus artık kendi dinine karşı da hizmette kusur etmemeliydi. Tüm dinlerin nihai paradoksuyla yüzleşmeliydi:

Tanrı bilir!

"Sen benden, Sheeana'dan ve Tanrıdan hiçbir şeyi gizleyemezsin" dedi Odrade.

"Bağışlayın beni Aziz Anne."

"Seni bağışlamak mı? Benim seni bağışlamaya yetkim olmadığı gibi, senin de bunu benden istememen gerekir. Bir rahipsin seni"

Adam gözlerini yerden kaldırıp Odrade'nin öfkeli yüzüne baktı.

Paradoks şimdi tam anlamıyla çökmüştü üzerine. Tanrı kesinlikle buradaydı! Ama Tanrı'nın genellikle çok uzaklarda olduğuna ve yüzleşmelerin ertelenebileceğine alışılmıştı hep. Yarın yaşamın başka bir günüydü. Elbette böyleydi bu. Ve kendi birkaç ufak günahına, belki bir iki yalanına göz yumman hoş görülebilirdi. Sadece şimdilik. Ve çok büyük bir teşvikle karşılaşılınca da büyük bir günahına belki. Tanrıların büyük bir günah işleyenlere daha hoşgörülü bakacağı düşünülürdü. Zamanı gelince af dilenirdi.

Odrade, Missionaria Protectiva'nın analiz edici gözüyle baktı Albertus'a.

Ahh, Albertus, diye düşündü. *Ama sen şimdi, inandığın her şeyin seninle tanrın arasındaki sırlar olduğunu bilen bir insan kardeşinin huzurundasın.*

Albertus için, kendisinin o andaki durumu ölümden ve tanrısının son hükmüne teslimiyetten pek farklı bir şey olmasa gerekti. Şimdi Albertus'un, irade gücünün çökmesi-ne izin vermesine yol açan bilinçsiz dekoru belirleyen buydu kesinlikle. Tüm dinsel korkuları su yüzüne çıkmış ve bir Aziz Anne'de toplanmıştı.

Odrade en kuru tonuyla, adamı Sesle bile zorlamadan "Bu saçmalığın hemen bitmesini istiyorum" dedi.

Albertus yutkunmaya çalıştı. Yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Yalan söyleme konusunda muazzam bir yeteneği vardı ama bunun bir yararı yoktu şimdi. Uysalca başını kaldırıp Odrade'nin alnındaki, damıtıcı giysi başlığının kaşların üstünden sımsıkı geçtiği çizgiye baktı. Fısıltı gibi bir sesle konuştu:

"Aziz Anne, bu sadece, bizim kendimizi dışlanmış hissetmemizden ibaret. Siz ve Tleilaxu *bizim* Sheeana'mızla çöle gidiyorsunuz. İkiniz de Sheeana'dan bir şeyler öğreneceksiniz ve..." Omuzları çöktü. "Niçin Tleilaxu'yu da götürüyorsunuz?"

"Sheeana böyle istiyor" diye yalan söyledi Odrade.

Albertus ağzını açtı ve konuşmadan kapattı. Odrade, kabullenmişliğin adamın vücudundaki akışını görüyordu.

"Benden aldığın uyarılarla arkadaşlarının yanına dönebilirsin artık" dedi Odrade. "Rakis'in ve rahipliğinizin geleceği tümüyle bana ne kadar itaat edeceğinize bağlı. Bize en ufak bir engel çıkarmayacaksınız! Ve bize karşı şu aptalca plânlarınıza gelince -Sheeana sizin her türlü kötü düşüncenizi bildiriyor bize!"

O zaman Albertus şaşırttı kadını. Başını salladı ve kuru bir sesle kıkır kıkır güldü. Odrade daha önce bu rahiplerden birçoğunun hezimetten zevk aldığını fark etmişti de, kendi başarısızlıklarını eğlenceli bulabilecekleri hiç aklına gelmemişti.

"Gülüşün bence seviyesizlik" dedi kadın.

Albertus omuzlarını silkti ve kısmen, eski maskesini takındı yine. Odrade bu türden bir sürü maske görmüştü onun yüzünde. Dış cepheleri Adam bunları tabaka tabaka takınıyordu. Ve tüm bu savunmaların çok altında, Odrade'nin çabucak açığa çıkarıverdiği endişeli biri vardı. Ama bu rahiplerin, sorularla çok fazla taciz edilirlerse gösterişli açıklamalara sığınmak gibi çok tehlikeli bir huylan vardı.

Endişeli adamı geri getirmeliyim, diye düşündü kadın. Adam konuşmaya başladığı anda hemen sözünü kesiverdi.

"Yeter! Çölden döndüğümde beni beklemeyeceksiniz. Şu anda sen *benim* habercimsin. Mesajımı doğru götürürsen aklına hayaline sığmayacak bir mükâfat göreceksin. Bunu yapmada kusur edersen Şeytan'ın önünde can çekişerek öleceksin!"

Odrade, Albertus'un telaşla meydandan gidişini seyretti; adam sırtını kamburlaştırmış, sanki ağzını kendi avanesindekilerle konuşma mesafesine daha çabuk ulaştırmak istiyormuş gibi, başını ileriye doğru uzatmıştı.

Genelde, diye düşündü kadın, her şey iyi gitmişti. Hesaplanmış bir riskti bu ve kendisi için çok tehlikeliydi. Yukarısındaki balkonlarda Albertus'tan bir işaret bekleyen suikastçıların varlığından emindi. Ve şimdi adamın taşıdığı korku, Bene Gesserit'in binlerce yıldır gayet iyi kavradığı ve ustaca kullandığı bir şeydi. Veba gibi, temasta yayılıp etkisini gösterirdi. Öğretmen Rahibeler buna "yöneltilmiş histeri" derlerdi. Şimdi Rakis rahipliğinin kalbine *yöneltilmişti* -daha doğrusu nişan alınmıştı. Buna, özellikle de şimdi harekete geçirilecek takviyeyle birlikte, güvenilebilirdi. Rahipler itaat edecekti. Korkulacak, sadece birkaç tane kâfir kalmıştı artık.

*

Huşu uyandıran, büyülü bir evrendir bu: Atomlar yok, sadece dalgalar ve hareketler var her yerde. Burada, anlayışın önündeki engellerle ilgili tüm inancınızı bırakırsınız. Anlayışın kendisini bir kenara koyarsınız. Bu evren sabit algılamalara kesinlikle görülemez, duyulamaz ve sezilmez. Biçimlerin üzerine yansıtılabileceği; önceden düşünülmüş hiçbir perdenin olmadığı, sonsuz bir boşluktur bu. Sadece bir tek bilinciniz vardır burada -müneccimlerin perdesi: Hayal! Burada, insan olmanın ne olduğunu öğrenirsiniz. Siz bir düzen ve güze! biçimler ve sistemler yaratıcısı, bir kaos düzenleyicisiniz.

Atreides Manifestosu, Bene Gesserit Arşivi

"Yaptığın şey çok tehlikeli" dedi Teg. "Bana verilen emir seni korumak ve güçlendirmektir. Bunun devam etmesine izin veremem."

Teg ve Duncan, yok-kürenin pratik yapma yerinin hemen dışındaki tahta panellerle kaplı koridordaydılar. Kendi rutinlerinin saatiyle akşamüstüydü ve Lucilla az önce, sövüp saymaların geçtiği bir sürtüşmenin ardından öfkeyle çekip gitmişti.

Son zamanlarda Duncan'la Lucilla'nın her karşılaşması bir savaş haline gelmeye başlamıştı. Lucilla biraz önce de pratik salonunun kapısına gelip durmuştu; duygusuz görünümden ancak yuvarlak kadınsı hatları ve iki erkeğin de hemen fark ettiği baştan çıkarıcı hareketleri sayesinde kurtulan, katı bir tip olarak duruyordu kapıda.

"Kes şunu Lucilla!" diye emretti Duncan.

Kadının ancak sesi ele verdi öfkesini: "Bana verilen emirleri yerine getirmek için daha ne kadar bekleyeceğimi sanıyorsun?"

"Ta ki sen ya da bir başkası açıklayıncaya kadar, benim..."

"Taraza seninle ilgili şeyleri hiçbirimizin bitmesini istemiyor!" dedi Lucilla.

Teg, tırmanan öfkeleri yatıştırmaya çalıştı: "Lütfen. Yetmedi mi artık; Duncan performansını arttırmaya devam etsin. Birkaç gün sonra dışarıda sürekli nöbet tutmaya başlayacağım zaten. Yapabileceğimiz..."

"Yapabileceğiniz şey bana müdahalede bulunmayı kesmektir; lanet olsun size!" diye kesiverdi Lucilla. Hızla döndü ve hışımla yürüyüp gitti.

Şimdi Duncan'ın yüzündeki sert kararlılığı görünce Teg'de birtakım telaşlar uyandı. Dışarıdan soyutlanmışlıklarının yarattığı zorunlulukların güdümünde hissediyordu kendini. Zekâsı, o harika bir şekilde bilenmiş Mentat araç, dışarıda kendini ayarladığı ruhsal velveleye karşı bir siperle korunmuştu burada. Aklını bir susturabilse, her şeyi bir sakinleştirebilse, bunların hepsinin ona daha net görünür hale geleceğini düşünüyordu.

"Neden nefesinizi tutuyorsunuz Başar?"

Duncan'ın sesi kazık kakar gibi dürttü Teg'i. Normal nefesine kavuşmak için muazzam bir irade gücüne gerek duydu. Yok-kürede birlikte bulunduğu iki kişinin duygularını, bir süre diğer güçlerden kurtulmuş bir med ve cezir gibi hissediyordu.

Diğer güçler.

Mentat bilinci, tüm evreni silip süpüren diğer güçlerin yanında bir bunak gibi kalabilirdi. Yaşamları, hayal bile edemedikleri güçlerce esinlenmiş insanlar var olabilirdi evrende. Böylesi güçlerin karşısında Teg, vahşi akıntıların köpükleriyle sürüklenen bir saman çöpü gibiydi.

Kim böyle bir velveleye dalıp da sağlam çıkabilirdi ki?

"Ona direnmeye devam edersem Lucilla ne yapar?" diye sordu Duncan.

"Sana karşı Ses kullandı mı?" diye sordu Teg. Sesi kendisinden uzak gibi çıkıyordu.

"Bir kez."

"Sen de direndin ha?" Azıcık bir hayret Teg'in içinde bir yere gizlenip gitti.

"Bunun yolunu Paul Muad'dib'in kendisinden öğrendim."

"O kadın seni felç edebilir ve..."

"Sanırım ona verilen emirler şiddeti yasaklıyor."

"Şiddet nedir Duncan?"

"Ben duşa gidiyorum Başar. Sizde geliyor musunuz?"

"Birkaç dakikaya kadar." Teg, tükenmeye ne kadar yaklaştığını hissederek derin bir nefes aldı. Pratik yapma yerindeki bu ikindi ve sonrasında olanlar onu tüketmişti. Duncan'ın gidişini seyretti. Lucilla neredeydi? Neler plânlıyordu? Daha ne kadar bekleyebilirdi? Asıl soru buydu ve Zamandan soyutlanmışlıklarına yok-kürenin kendine has özelliğini katıyordu.

Bu üç yaşamın etkilendiği med ve ceziri hissetti yine, Lucilla'yla konuşmam gerek!

Nereye gitti? Kütüphaneye mi? Hayır! Önce yapmam gereken başka bir şey var.

Lucilla kendi kişisel lojmanı diye seçtiği odada oturuyordu. Ufak bir odaydı bu ve bir duvarın ortasındaki, cumbaya benzer ek bir girintiye konmuş çok süslemeli bir yatağı vardı. Çevresinde gördüğü çirkin ve gizli birtakım izler ona buranın gözde bir Harkonnen cariyesine ait olduğunu gösteriyordu. Kumaşlar daha koyu mavilerle vurgulanmış pastel mavi renkteydi. Yatağın çardağındaki, tavanındaki ve fonksiyon gören her türlü eklemedeki barok oymalara karşın, Lucilla burada gevşediği zaman bu oda onun bilincinden tümüyle silinip gidiyordu. Tekrar yatağa uzandı ve cumbanın tavanındaki kaba cinsel figürlere bakan gözlerini kapattı.

Teg'in icabına bakılması gerekecek.

Ama bu iş Taraza'ya karşı bir kusur işlemeden ve gulayı güçten düşürmeden yapılmalıydı. Teg birçok yönden özel bir sorun oluşturuyordu; özellikle de onun düşünsel yöntemlerinin Bene Gesserit'inkilere benzer derin kaynaklara dalıp çıkabilmesi yönünden.

Onun canını sıkan bir Aziz Anne, tabii ki!

Öyle bir anneden böyle bir çocuğa bazı şeyler geçmişti. Bu geçiş rahimde başlamış ve muhtemelen de, son ayrılıklarında bile bitmemişti. Teg, iğrençlik yaratmış olan, o her şeyi yiyip yutan değişime hiçbir zaman uğramamıştı... hayır. Ama onda gizli ve gerçekten büyük güçler vardı. Aziz Annelerden doğanlar başkalarının öğrenmesi olanaksız şeyleri öğrenmişlerdi.

Teg, Lucilla'nın aşkın tüm gerçekleşme biçimlerine nasıl baktığını gayet iyi biliyordu. Bir zamanlar Teg'in Kaledeki lojmanında adamın yüzünden okumuştu bunu.

"Hesapçı cadı!"

Bunu yüksek sesle söyler gibiydi sanki.

Teg'i, sevecen gülümsemesini ve karşısındakine hâkim olan yüz ifadesini görüp beğendiği günü hatırladı. İkisini de alçaltan bir hataydı o. Bu düşüncelerinde Teg'e karşı gizli bir sempati sezdi. Aldığı tüm o dikkatli Bene Gesserit eğitimine karşın, içinde bir yerde, zırhında çatlaklar vardı. Öğretmenleri onu bu konuda birçok kez uyarmışlardı.

"Gerçek aşkı üretebilmen için onu hissetmelisin, ama yalnızca geçici bir süre. Ve bir defa yeter!"

Teg'in Duncan Idaho gulaya karşı tepkileri çok şeyi gösteriyordu. Teg, genç emanetleri tarafından hem çekilmiş hem de itilmişti.

Benim gibi.

Belki de Teg'i baştan çıkarmamak bir hataydı.

Karşılıklı ilişkide kendini yitirmeyip güçlü olmayı öğrendiği seks eğitiminde öğretmenleri hep, analizlerin ve bir Aziz Anne'nin Diğer Anılar'ında bol bol bulunan tarihsel kıyaslamaların önemini vurgularlardı.

Lucilla düşüncelerini Teg'in erkek varlığına yoğunlaştırdı. Bunu yapınca bir dişi reaksiyonu hissediyor; bedeni Teg'i yanında, cinsel zirveye çıkmak üzere tahrik olmuş -o gizem anına hazır- halde istiyordu.

Lucilla'nın bilincine hayal meyal bir zevk yavaşça kayarak girdi. Orgazm değil. Bilimsel etiket yok! En saf Bene Gesserit tanımıydı bu: Gizem anı. Etkileyicilerin en büyük uzmanlığı. Uzun Bene Gesserit sürekliliğine dalmak bu kavramı gerektirirdi. Ona, derinlemesine inanmayı öğrettikleri bir ikilik vardı: Üreme Sorumlularının onları yönetirken kullandığı bilimsel bilgi; ama aynı zamanda, tüm bilgileri karmakarışık eden gizem anı. Bene Gesserit tarihi ve bilimi, doğurganlık dürtüsünün bir daha çıkmayacak bir şekilde ruha gömülü kalması gerektiğini söylerdi. Türleri yok etmeden çıkarılamazdı o.

Güvenli ağ.

Lucilla şimdi cinsel güçlerini, ancak bir Bene Gesserit Etkileyici'sinin yapabileceği bir şekilde topluyordu. Düşüncelerini Duncan'da

yoğunlaştırmaya başladı. Şu anda Duncan duşta ve bu akşam Aziz-Anne öğretmeniyle yapacağı eğitim seansını düşünüyor olmalıydı.

Hemen öğrencime gitmeliyim, diye düşündü kadın. *Bu önemli ders verilmezse Duncan Rakis'e tam hazırlanmış olmaz*

Taraza'nın direktifi buydu.

Lucilla düşüncelerinin odağını tümüyle Duncan'a kaydırdı. Onu duşun altında çıplak görür gibiydi sanki.

Duncan öğrenebileceği şeyleri nasıl da azımsıyordu!

Duncan pratik salonunun bitişiğindeki duşların giyinme kabininde yalnız oturuyordu. Derin bir hüzüne dalmıştı. Bu genç bedenin hiç yaşamadığı eski yaraların hafızada kalmış acılarını hissetti.

Bazı şeyler hiç değişmedi! Rahibelik çok çok eski oyunlarını oynuyordu yine.

Duncan başını kaldırıp yukarıya ve bu koyu renk panellerle kaplı Harkonnen odasına baktı. Duvarlara ve tavana oyulmuş arabeskler ve yerdeki mozayiklerde garip biçimler vardı. Aynı tasvir hattında canavarlar ve hoş insan vücutları birbiriyle karışmıştı. Bakarken ancak bir an birbirlerinden ayırt edilebiliyorlardı.

Duncan, Tleilaxu ve axlotl depolarının onun için ürettiği bedene baktı. Kimi zaman hâlâ garip duygular uyandırıyordu bu. Gula öncesi yaşamının hatırladığı son anında, birçok yetişkin deneyiminden geçmiş bir erkekti - genç Dük'üne kaçıp kurtulma şansı vermek için bir sürü Sardokar savaşçıyla dövüşüyordu.

Onun Dük'ü! Paul o zamanlar bu bedenden daha büyük yaşta değildi. iyi yetiştirilmişti gerçi, Atreideslerin her zamanki hali gibi: Sadakat ve onur her şeyin üstündedir.

Beni Harkonnenlerden kurtardıktan sonra yetiştirdikleri gibi.

İçindeki bir şey bu çok eski borçtan kurtulamıyordu bir türlü. Bunun nereden kaynaklandığını biliyordu. Bunun kendisinin içine nasıl gömüldüğünü kafasında canlandırabiliyordu.

Orada öylece duruyordu o şey.

Duncan fayans kaplı yere baktı. Kabinin su siperliği boyunca fayanslarda bazı sözler vardı. Duncan'ın bir parçasının eski Harkonnen zamanından kalma antik bir şey gibi gördüğü, fakat diğer bir parçasınınsa tümüyle tanıdık bir Galakça diye bildiği bir yazıydı bu.

"TEMİZ TATLI TEMİZ PARLAK TEMİZ SAF TEMİZ"

Antik yazı, tekrarlayarak, sanki sözcükler tek başlarına, Duncan'ın anılarındaki Harkonnenlere yabancı bulacağı bir imaj yaratabilirmiş? gibi, kabinin tüm çevresini dolaşıyordu.

Kapının üzerinde, dışlara doğru bir yazı daha:

"YÜREĞİNİ AÇ, SAFLIĞI BUL"

Bir Harkonnen kalesindeki dinsel bir vaaz mıydı bu? Harkonnenler Duncan'ın ölümünden sonraki yüzyıllarda değişmiş miydi? Buna inanmak zor geldi Duncan'a. Bu sözleri yazmak, binayı yapanların uygun gördüğü bir şeydi herhalde.

Arka taraftan Lucilla'nın odaya girdiğini duymaktan çok, hissetti. Duncan ayağa kalktı ve nullentropi fıçılarından aldığı (fakat ancak tüm rütbelerini sökerek!) giydiği ceketin klipslerini kapattı.

Arkasına dönmeden "Ne var Lucilla?" dedi.

Kadın, Duncan'ın sol kolunu kaplayan kumaşı okşadı.

"Harkonnenlerde iyi zevk varmış."

Duncan sakin bir sesle konuştu: "Lucilla, bir daha ben izin vermeden bana dokunursan seni öldürmeyi denerim. Öyle bir denerim ki beni öldürmek zorunda kalabilirsin."

Kadın geriye sıçradı.

Duncan kadının gözlerine dikti gözlerini. "Cadıların damızlığı değilim ben!"

"Senden bunu mu istiyoruz sanıyorsun?"

"Kimse bana benden ne istediğinizi söylemedi, fakat senin davranışların açıkça belli!"

Duncan ayak parmaklarının üzerinde yükselip dengede durdu. Duncan'ın içindeki, henüz uyanmamış bir şey harekete geçti ve nabzını

hızlandırdı.

Lucilla dikkatle süzdü Duncan'ı. *Lanet olsun Şu Miles Teg'e!* Direnişin bu hale geleceğini hiç beklemiyordu.

Duncan'ın gerçek duygularının bunlar olduğundan kuşku yoktu. Sırf sözcükler hiçbir işe yaramazdı artık. Duncan Sese karşı dirençliydi.

Gerçek.

Lucilla'nın elinde kalan tek silah buydu.

"Duncan, Taraza'nın senin Rakis'te ne yapmanı istediğini tam olarak bilmiyorum. Bir tahminde bulunabilirim ama tahminim yanlış olabilir."

"Söyle o halde."

"Rakis'te, on yaşın ancak birazcık üzerinde bir kız var. Adı Sheeana. Rakis solucanları ona itaat ediyor. Rahibelik bir şekilde bu yeteneği kendi güç stokuna katmak zorunda."

"Ben ne yapabilirim ki bu..."

"Bilseydim şu anda sana kesinlikle söylerdim."

Duncan, kadının, umutsuzca kederiyle maskesiz kalan içtenliğini duydu.

"Sizin *yeteneklerinizin* bununla ne ilgisi var? diye sordu Duncan.

"Bunu yalnızca Taraza ve Konsey üyeleri bilir."

"Benim üzerimde bir hâkimiyet, benim kurtulamayacağım bir şey kurmak istiyorlar!"

Lucilla da bu sonuca varmıştı ama Duncan'ın bunu bu kadar çabuk görebileceğini beklemiyordu. Duncan'ın çocuklu yüzü, Lucilla'nın henüz fark edemediği bir tarzda işleyen bir zekâyı gizliyordu ardında. Lucilla'nın düşünceleri hızlandı.

"Solucanlar üzerinde hâkimiyet kurarsan eski dini canlandırabilirsin." Lucilla'nın arkasındaki kapıdan gelen Teg'in sesiydi bu.

Geldiğini duymadım!

Lucilla hızla arkasına döndü. Teg orada duruyor, sol koluyla antik Harkonnen laser silahlarından birini tutuyordu ve silahın namlusu Lucilla'ya dönüktü.

"Beni dinlemeni sağlamak için bu" dedi Teg.

"Ne kadar zamandır dinliyorsun orada bizi?"

Lucilla'nın öfkeli bakışı Teg'in yüz ifadesini değiştirmedi.

"Taraza'nın Duncan'dan ne istediğini bilmediğini itiraf ettiğin andan itibaren" dedi Teg. "Ben de bilmiyorum bunu. Ama birkaç tane Mentat'ça tahminde bulunabilirim -bunlardan hiçbiri kesin değildir henüz, hepsi varsayımsaldır. Yanlışım varsa söyle."

"Hangi konuda?"

Teg Duncan'a baktı.

"Senden yapman istenen şeylerden biri, Duncan'ı çoğu kadının karşı koyamayacağı biri haline getirmendi."

Lucilla dehşetini gizlemeye çalıştı. Taraza bunu Teg'den, elden geldiğince saklaması konusunda uyarmıştı onu. Gizlemenin artık mümkün olmadığını gördü. Teg, o lanet olası annesinden aldığı lanet olası yetenekleriyle, Lucilla'nın tepkilerini okumuştu!

"Büyük miktarda bir enerji toplanıyor ve Rakis'i hedef alıyor" dedi Teg. Hep Duncan'a bakarak konuşuyordu.

"Tleilaxu Duncan'a gizlice ne koymuş olursa olsun, onun genlerinde antik insanoğlunun genleri var. Üreme Sorumlularının istediği bu mu?"

"Lanet olası bir Bene Gesserit damızlığı!" dedi Duncan.

"O silahla ne yapmak niyetindesin?" diye sordu Lucilla. Teg'in elindeki antik laser silahına bakarak başını salladı.

"Bununla mı? içine kartuş bile koymadım." Laser silahını indirdi, yanındaki köşeye dayadı.

"Miles Teg, cezalandırılacaksın!" dedi Lucilla dişlerini sıkarak.

"Bu şimdilik dursun hele" dedi Teg. "Dışarıda neredeyse gece oluyor. Cankurtaran-kalkanın altına girip dışarı çıktım. Burzmali buraya gelmiş. Burzmali bana, ağaçların üzerine kazıdığım o hayvan izlerindeki mesajı aldığını bildiren işaretini bırakmış."

Duncan'ın gözleri parladı birden.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Lucilla.

"Bir randevuyu bildiren yeni işaretler bıraktım. Şimdi hepimiz kütüphaneye çıkacağız. Haritalan inceleyeceğiz. Onları ezberleyeceğiz. Kaçarken nerede olduğumuzu bileceğiz en azından."

Kadın onu hafif bir baş işaretiyle onayladı.

Duncan, kadının hareketini dikkatinin yalnızca bir kısmıyla fark etti. Aklı Harkonnen kütüphanesindeki antik donanıma doğru sıçramıştı çünkü. Yok-kürenin yapıldığı zamanlardan antik bir Giedi Prime haritasını bularak hem Lucilla'ya hem de Teg'e bunun nasıl kullanılacağını gösteren kendisiydi.

Teg, kılavuz olarak gula öncesi belleği ve gezegen hakkındaki kendi modern bilgilerini kullanarak haritayı bugüne uyarlamaya çalışmıştı.

"Orman Muhafız istasyonu"

"Bene Gesserit Kalesi" oldu.

"Bunun bir bölümü Harkonnen av köşküydü" dedi Duncan. "Onlar, özellikle bunun için büyütülmüş ve yetiştirilmiş insanları avlarlardı."

Teg'in güncelleştirmesiyle bazı kasabalar ortadan kalktı. Bazı kentler yerinde kaldı, fakat yeni isimler aldılar. En yakın metropol "Ysai", orijinal haritada "Barony" diye gösteriliyordu.

Duncan'ın gözleri birden geçmişe gitti. "Bana işkence ettikleri yer burası."

Teg gezegenle ilgili belleğinin sonuna geldiğinde bilinmeyen diye saptanan çok yer vardı ama, Taraza'nın ekibindekilerin Teg'e, geçici barınak olarak bulabileceğini söylediği yerleri gösteren ucu kıvrık Bene Gesserit sembollerine bayağı sık rastlanıyordu.

Teg'in ezberlemek istediği yerler buralardı.

Teg onları kütüphaneye götürmek üzere dönerken dedi ki: "Ezberledikten sonra bu haritayı yok edeceğim. Burasını kimin bulup onu inceleyeceği belli değil çünkü."

Lucilla hışımla yürüyerek onun yanından geçti. "Olacakların sorumlusu sensin Miles!" dedi.

Teg onun uzaklaşan sırtına bakarak "Bir Mentat, sana, kendimce gerekli olanı yaptım diyor" diye seslendi.

Kadın arkasına dönmeden "Ne de mantıklı ya!" dedi.

*

Bu oda Dune Çölü'nün ufak bir parçasını temsil eder. Şu tam karşınızdaki kum sürüneni Atreides zamanından kalmadır. Onun çevresindekiler, sol tarafınızdan saat yönünde gidersek, küçük bir harman makinası, bir kaptıkaçtı, ilkel bir bahar fabrikası ve diğer destek donanımıdır. Bunların hepsi her durakta açıklanmıştır. Serginin üzerindeki ışıklı alıntıya dikkat ediniz: "ÇÜNKÜ ONLAR DENİZLERİN BEREKETİNİ VE KUMLARDAKİ HAZİNELERİ İÇLERİNE ÇEKECEKLER." Bu antik dinsel alıntı ünlü Gurney Halleck tarafından sık sık tekrarlanırdı.

Rehber Anonsu, Dar-es-Balat Müzesi

Solucan, amansız ilerleyişini alacakaranlığın hemen öncesine dek yavaşlatmadı. O zamana dek Odrade tüm sorularını sormuş, ama henüz hiçbir yanıt bulamamıştı. Sheeana solucanlara nasıl hükmediyordu? Sheeana, Şeytan'ını bu yöne kendisinin yöneltmediğini söylemişti. Çöl canavarının cevap verdiği bu gizli dil neydi? Odrade biliyordu; yukarıdaki topterde onların hızını saptayan Rahibe Muhafızlar, aynı sorulara ek olarak başka bir sorunun daha yanıtını düşünüyorlardı:

Odrade bu gidişin devam etmesine niçin izin veriyor?

Hatta bazı tahminlerde bulunuyorlardı belki de:

Bizi yardıma çağırmıyor, çünkü böyle bir şey hayvanı rahatsız edebilir. Onu ve yanındakileri hayvanın sırtından çekip kurtarabileceğimize güvenmiyor.

Gerçek ise çok daha basitti: Merak.

Solucanın kulaklarda ıslık sesi yaratarak gidişi kabarık bir denizde dalgalara karşı koyan bir gemininkine benziyordu. Ateş gibi kızmış kumun kuru çakmaktaşı kokusu peşlerinden gelen rüzgârla üstlerinden geçip gidiyordu; şimdi önlerinde çepeçevre uzanan uçsuz bucaksız çöl, okyanus dalgalara gibi düzenli aralıklarla birbiri ardınca kilometrelerce uzanıp giden balina sırtı kumullar vardı yalnızca.

Waff uzun süredir sessizdi. Odrade'nin minyatür bir biçimi gibi çömelmiş, yüzünde donuk bir ifadeyle tam karşıya dikmişti gözlerini. Ettiği son söz şuydu:

"Mahkeme saatimiz gelince Tarın mümini korur!"

Odrade Waff'ın, güçlü bir fanatizmin çağlar boyu varlığını sürdürebileceğinin canlı kanıtı olduğunu düşündü. Zensünni ve eski Sufi Tleilaxu'da varlığını sürdürmüştü. Tüm bu binlerce yıl boyunca, yerleşeceği, hastalık yaratıcı gücüne en uygun bedeni arayarak uykuda bekleyen öldürücü bir mikrop gibiydi bu.

Rakis rahipliğine yerleştirdiğim o şeye ne olacak? diye düşündü Odrade. Azize Sheeana bir gerçekti.

Sheeana, Şeytan'ının bir halkasının üzerine oturmuş, cüppesi yukarıya sıyrılıp ince baldırlarını açıkta bırakmıştı. Halkayı iki eliyle, bacaklarının arasından kavramıştı.

Solucanın, ilk bindiğinde dosdoğru Keen kentine gittiğini söylemişti kız. Niçin oraya? Solucan bu kızı doğrudan doğruya kendi türünden mi sayıyordu?

Altlarındaki bu solucanınsa bu kez farklı bir hedefi vardı. Sheeana artık soru sormuyordu, ama Odrade ona sessiz durmasını emretmiş ve düşük düzeyli bir transa girmişti. En azından, bu deneyimin son ayrıntılarının Odrade'nin belleğinden kolayca çağırılabilmesini sağlayacaktı bu. Eğer Sheeana'yla solucan arasında gizli bir dil varsa bunu daha sonra bulurlardı.

Odrade ufka baktı. ileride, Sareer çevresindeki antik duvarın kaidesindeki kalıntılara sadece birkaç kilometre kalmıştı. Kalıntıların kumullar boyunca giden uzun gölgesi Odrade'ye, bunların ilk düşündüğünden daha yüksek olduğunu söylüyordu. Zemini boyunca koca kaya bloklarının sağa sola saçıldığı kırık, darmadağın bir siluet vardı şimdi. Tiran'ın köprüden Idaho nehrine düştüğü çentik tam sağ taraflarında, gittikleri yolun en az üç kilometre dışında görünüyordu. Artık bir nehir yoktu orada.

Yanında Waff kımıldadı. "Senin çağrına kulak verdim Tanrım" dedi Waff "Senin Kutsal Yerinde sana yalvaran, Entiolu Waff'tır."

Odrade başını döndürmeden bakışlarını Waff'a çevirdi. Entio mu? Odrade Diğer Anılarından bir Entio tanıyordu; Dune'den çok önce, büyük Zensünni Yürüyüşü'den bir kabile reisi. Neydi bu? Bu Tleilaxu hangi antik anıları canlı tutuyordu hâlâ?

Sheeana sessizliğini bozdu. "Şeytan yavaşlıyor."

Antik duvarın kalıntıları yollarını kesiyordu. En yüksek kumullardan bile en az elli metre daha yüksek görünüyordu. Solucan hafifçe sağa döndü ve üstlerinde yükselen iki dev kayanın arasından ilerledi. Sonunda durdu. Uzun ve tümsekli sırtı, duvar kaidesinin genellikle sağlam kalmış bir bölümüne paralel duruyordu.

Sheeana ayağa kalktı ve duvara baktı.

"Nedir burası?" diye sordu Waff. Yukarıda dönüp duran topterlerin sesinden daha da yükseltmişti sesini.

Odrade yorulan elini gevşetti ve parmaklarını büktü. Çevresine bakınırken diz çökmüş halde durmaya devam etti. Devrilmiş koca kayaların gölgesi yerdeki kumların ve daha küçük kayaların üzerine keskin çizgiler çekiyordu. Yakından, yirmi metreden daha az bir mesafeden bakınca duvarda bir sürü çatlak ve yarık, antik temelin içine giren karanlık boşluklar görünüyordu.

Waff ayağa kalkıp ellerine masaj yaptı.

"Niçin buraya getirildik?" diye sordu Waff. Sesi hafiften yakınır gibiydi.

Solucan seğirdi.

"Şeytan inmemizi istiyor" dedi Sheeana.

Nereden biliyor? diye düşündü kadın. Solucanın hareketi hiçbirini devirecek kadar şiddetli değildi. Bu uzun yolculuğun ardından ortaya çıkan özel bir refleks olabilirdi pekâlâ.

Ama Sheeana antik duvarın temeline doğru döndü, solucanın kavisli kısmına oturdu ve aşağı kaydı. Aşağıya atlayınca yumuşak kumlarda çöküverdi.

Odrade'yle Waff öne doğru ilerleyen ve kumlarda zorlukla yürüyüp yaratığın ön tarafına geçen Sheeana'ya büyülenmiş gibi baktılar. Sheeana

orada ellerini beline koydu ve hayvanın açık ağzının karşısında durdu. Gizli alevlerden turuncu bir ışık vuruyordu kızın çocuk yüzüne.

"Şeytan, niçin geldik buraya?" diye sordu Sheeana. Solucan yine seyirdi.

"Hepinizin üzerinden inmesini istiyor" diye seslendi Sheeana.

Waff Odrade'ye baktı. "Tanrı senin ölmeni istiyorsa senin adımlarını, seni öleceğin yere götürür kılar."

Odrade Waff'a Şeriat nakaratlarından bir deyişle karşılık verdi: "Tanrı'nın elçisine her şeyde itaat et."

Waff içini çekti. Kuşkusu gayet açıkça belliydi yüzünde. Ama döndü ve Odrade'nin hemen önünden aşağı kayarak, solucandan ilk inen oldu. Sheeana'nın yaptığı gibi yapıp, yaratığın ön tarafına doğru gittiler. Odrade, tüm duyuları tetikte bir halde, gözlerini Sheeana'ya dikti.

Aralanmış ağzın karşısı çok daha kızgın sıcaktı. Melanjın bildik keskin kokusu doldurmuştu çevrelerindeki havayı.

"Buradayız Tanrım" dedi Waff.

Adamın dinsel huşu halinden bayağı bir sıkılan Odrade kaşla göz arasında çevreye bir bakış atıverdi -darmadağın olmuş kayalar, alacakaranlık gökyüzüne doğru uzanan aşınmış duvar, zamanın izini bıraktığı kayalara doğru yükselen kum ve solucanın içindeki ateşin yavaş yavaş kavuran harlamaları.

Ama burası neresi? diye düşündü Odrade. *Buradaki, solucanı buraya yönelten özellik nedir?*

Gözlemci topterlerin dördü tek sıra halinde üzerlerinden geçti. Kanat vantilatörlerinin ve ıslık gibi öten jetlerinin sesi solucanın arka fondan gelen gürlemelerini boğdu bir an.

Onları çağırsam mı? diye düşündü Odrade. Bir tek el işaretine bakardı bu. Fakat Odrade bunun yerine iki elini de havaya kaldırarak, gözcülere yukarıda kalmalarını işaret etti.

Kumların üzerine akşam ayazı çökmüştü şimdi. Odrade ürperdi ve metabolizmasını yeni duruma ayarladı. Yanlarında Sheeana varken solucanın onları yutmayacağından emindi.

Sheeana solucana arkasını döndü. "Burada kalmamızı istiyor" dedi kız.

Solucan, sanki kızın sözleri bir emirmiş gibi, başını onlardan uzağa çevirdi ve saçılmış dev kayaların oluşturduğu uzun yoldan kayıp gitti. Duydukları seslerden onun hızla çöle geri döndüğünü anladılar.

Odrade antik duvar kalıntısına döndü. Az sonra üzerlerine karanlık çökecekti ama, muhteşem çölün uzun süren alacakaranlığında, yaratığın onları buraya niçin getirdiğinin bir açıklamasını görecek kadar ışık vardı yine de. Kaya duvarda, Odrade'nin sağ tarafında bulunan uzun bir mağara rahatlıkla incelenebilecek kadar iyi görünüyordu. Odrade dikkatinin bir kısmını Waff'tan çıkan seslere ayırarak karanlık boşluğa doğru yükselen kumlu yüzeyde yürümeye başladı. Sheeana da ona ayak uydurdu.

"Niçin buraya geldik Anne?"

Odrade başını salladı. Waff'ın da arkadan geldiğini duydu.

Odrade'nin tam karşısındaki mağara, karanlığa doğru giden loş bir boşluktu. Odrade durdu ve Sheeana'yı da yanında durdurdu. Boşluğun yaklaşık bir metre genişlikte ve bunun dört katı yükseklikte olduğu sonucuna vardı. Boşluğun kaya duvarları garip bir şekilde düzdü; insan eliyle cilalanmış gibiydi. Boşluğa kum girmişti. Batan güneşin kumlardan yansıyan ışıkları boşluğun bir duvarını altın suyuyla yıkıyordu sanki.

Waff arkadan seslendi: "Nedir burası?"

"Bir sürü eski mağara var dedi Sheeana. "Fremenler baharlarını mağaralarda saklardı." Burnundan derin bir nefes çekti. "Kokusunu duyuyor musun Anne?"

Burada belirgin bir melanj kokusu vardı; Odrade doğruladı.

Waff Odrade'yi geçip boşluğa girdi; orada döndü ve yukarıya, duvarların dar bir açıyla birleştiği yere baktı. Yüzü Odrade ve Sheeana'ya dönük olarak, geri geri giderek ve duvarlara bakarak boşluğun daha içlerine girdi. Odrade'yle Sheeana ona birkaç adım daha yaklaştılar. Savrulan kumlar aniden ıslık gibi bir ses çıkardı ve birden Waff'ı göremez oldular. O anda Odrade'yle Sheeana'nın tüm çevresindeki kumlar onları da birlikte sürükleyerek boşluğun içine doğru kayıverdi. Odrade Sheeana'nın elini yakaladı.

"Anne!" diye bağırdı Sheeana.

Bu ses görünmeyen kaya duvarlarda yankılanırken, düşen kumların uzun eğik yüzeyinden aşağıya, gizli karanlıklara doğru kaydılar. Kum onları hafifleyen son dalganın yavaşlayan hareketiyle durdurdu. Dizlerine kadar kuma batmış olan Odrade kendini kumdan kurtardı ve Sheeana'yı da kendisiyle birlikte sert bir yüzeye çıkardı.

Sheeana konuşmaya başlayınca Odrade "Sus! Dinle!" dedi.

Sol taraflarında rahatsız edici bir gıcırdama duydular.

"Waff?"

"Belime kadar gömüldüm." Sesinde dehşet vardı.

Odrade kuru bir sesle konuştu: "Tanrı böyle istiyor herhalde. Kendini yavaşça kurtar. Ayaklarımızın altında kaya var hissi veriyor. Yavaşça ha! Yeni bir çığ daha olmasın."

Odrade, gözleri karanlığı alışınca, aşağı kaydıkları eğik kum yüzeyinin yukarısına baktı.

İçeriye girdikleri delik çok yukarılarında, altın rengi alacakaranlıktan oluşan uzak bir delikti.

"Anne" diye fısıldadı Sheeana. "Ben yaralandım."

"Korku Duası'nı oku" diye emretti Odrade, "Ve sakin ol. Arkadaşlarımız burada olduğumuzu biliyor. Dışarıya çıkmamıza yardım ederler."

"Bizi buraya Tanrı getirdi" dedi Waff.

Odrade yanıt vermedi. Sessizlik olunca dudaklarını büzdü ve yüksek perdeden bir ıslık çalıp yankılar dinledi. Kulakları ona, dibinde alçak bir engelin olduğu büyük bir boşlukta bulunduklarını söyledi. Dar deliğe arkasını dönüp bir ıslık daha çaldı.

Alçak engel yaklaşık yüz metre ilerideydi.

Odrade Sheeana'nın elini bıraktı. "Burada kal lütfen. Waff?"

"Topterlerin sesini duyuyorum" dedi Waff.

"Hepimiz duyuyoruz." dedi Odrade. "İniyorlar. Şimdi kurtarılacağız. Bu arada lütfen neredeysen orada kal ve sessiz dur. Sessizlik istiyorum."

Odrade ıslık çalıp yankıları dinleyerek, her adımını dikkatle atarak yavaş yavaş karanlığın daha derinlerine indi. Elini uzattığında pürüzlü bir kaya yüzeyine değdi. Boylu boyunca yokladı. Sadece bel yüksekliğindeydi. Onun ötesinde hiçbir şey hissetmiyordu. Islıklarının yankısı orada daha küçük ve kısmen kapalı bir boşluk olduğunu söylüyordu.

Odrade'nin arkasından, yukarıdan bir ses geldi: "Aziz Anne! Orada mısınız?"

Odrade döndü, ellerini ağzının iki yanını koyarak bağırdı: "Gelmeyin! Derin bir mağaraya düştük. Bir ışık ve uzun bir ip gönderin."

Küçük, karanlık bir şekil uzaktaki delikten çekildi. Oradaki ışık kararmaya başlıyordu. Ağzının kenarındaki ellerini indirdi ve karanlıkta seslendi.

"Sheeana? Waff? Bana doğru on adım yaklaşın ve orada bekleyin."

"Neredeyiz Anne?" diye sordu Sheeana.

"Sabret kızım."

Waff tan yavaş, mırıldanır gibi bazı sesler geldi. Odrade İslâmiyet'in antik sözlerini tanıdı. Dua ediyordu. Waff, kökenlerini Odrade'den gizlemeye yönelik tüm çabalarından artık vazgeçmişti. Güzel. Odrade için, mümin, Missionaria Protectiva'nın tatlılarıyla doldurulacak bir tencereydi.

Bu arada, solucanın onları getirdiği yerdeki olasılıklar Odrade'yi heyecanlandırmıştı. Kayadan engele dokunan elinin yardımıyla sola doğru yoklaya yoklaya gitti. Engelin tepesi yer yer gayet düzgündü. Onun ötesi tümüyle, iç tarafa doğru bir eğimle ileriye uzanıyordu. Diğer Anılar ani bir tahminde bulundu birden.

Tutucu havza!

Bu bir Fremen su depolama havzasıydı. Odrade derin nefes aldı ve havadaki nemi kokladı. Hava çakmaktaşı gibi kuruydu.

Yukarıdaki yarıktan gelen parlak bir ışık yavaş yavaş, karanlığı koyarak aşağı inmeye başladı. Delikten bir ses geldi ve Odrade bu sesin tanıdığı Rahibelerden birine ait olduğunu fark etti.

"Sizi görüyoruz!"

Odrade alçak duvardan bir adım geriledi, döndü ve çevresine bakındı. Waff'la Sheeana da yaklaşık altmış metre ileride duruyor, çevrelerine bakınıyorlardı. Bulundukları yer yaklaşık yüz metre çapında, kabaca yuvarlak bir boşluktu. Yukarıda yüksek bir kaya kubbe vardı. Yanındaki alçak duvarı inceledi: Evet bir Fremen tutucu havzası. Merkezinde, tutsak edilmiş bir solucanın, suya karışıp gitmesini sağlayacak şekilde tutulabileceği kayalık adacıktan görebiliyordu. Diğer Anılar, çılgın bir Fremen ayininin kıvılcımını çakan bahar zehirini üretmiş olan o iç burkutucu, can çekişerek ölümü yeniden gözünün önünde canlandırdı.

Havzanın öte yanında alçak bir kemerle çevrelenen daha koyu bir karanlık vardı. Suyun bir rüzgâr kapanından aşağı akıtıldığı taşma savağını görebiliyordu. Orada daha birçok tutucu havza, antik bir kabilenin su servetini saklayacak şekilde tasarlanmış koskoca bir sistem olsa gerekti. Bu yerin adını biliyordu artık.

"Tabr Siyeçi" diye fısıldadı Odrade.

Bu sözcükler, işine yarayacak birçok anıyı getiren bir seli başlattı. Burası, Muad'dib zamanında Stilgar'ın yeriydi. *Solucan bizi niçin Tabr Siyeçi'ne getirdi ki?*

Bir solucan Sheeana'yı Keen Kentine götürmüştü. Niçin; diğer insanlar Sheeana'yı tanısınlar diye mi? Peki burada onu tanıyacak olan ne? O karanlığın gerisinde insanlar mı var yoksa? Odrade o yönde hiçbir yaşam belirtisi hissetmiyordu.

Delikteki Rahibe bu düşüncelerini yarım bıraktırdı. "Pin Dar-es-Balat'tan getirilmesini istemek zorunda kaldık! Müzedekiler, burası muhtemelen Tabr Siyeçi diyorlar! Yıkılmış olduğunu düşünüyorlar!"

"Bir ışık gönderin de araştırayım" diye seslendi Odrade.

"Rahipler oraya girmemizi istemiyorlar!"

"Bana bir ışık gönder!" diye diretti Odrade.

O anda, bir parça kumla birlikte karanlık bir nesne kumun eğik yüzeyinden aşağı yuvarlandı. Odrade ona Sheeana'yı gönderdi. Düğmeye bir dokunuş ve parlak bir ışık huzmesi tutucu havzanın ötesindeki karanlık kemer boşluğunu yararak geçti. *Evet, başka havzalar var orada.* Ve bu

havzanın duvarını oluşturan kayalara dar bir merdiven oyulmuştu. Basamaklar dönerek yukarıya çıkıp görüş alanından uzaklaşıyordu.

Odrade eğildi ve Sheeana'nın kulağına fısıldadı. "Waff'ı dikkatle gözle. Arkamızdan gelirse haber ver."

"Peki Anne. Nereye gidiyoruz?"

"Şuraya bakmam gerek. Ben buraya belli bir amaç için getirildim." Sesini yükseltip Waff'a seslendi: "Waff, lütfen burada kalıp ipi bekle."

"Neydi fısıldaştıklarınız?" diye sordu Waff.

"Niçin benim beklemem gerekiyor? Ne yapıyorsunuz?"

"Dua ettim" dedi Odrade. "Şimdi hac ziyaretime yalnız devam etmem gerek."

"Neden yalnız?"

Odrade eski İslamiyet diliyle "Yazılıdır" dedi.

Bu onu durdurdu!

Odrade önden, hızlı bir yürüyüşle kayalardaki merdivenlere doğru gitti.

Sheeana Odrade'nin yanında telaşla yürürken dedi ki: "İnsanlara burasını anlatmalıyız. Eski Fremen mağaraları şeytana karşı güvenlidir."

"Sakin ol kızım" dedi Odrade. Işığı merdivene çevirdi. Merdiven, taşın yukarısında bir kavis çiziyor, tam orada dar bir açıyla dönüyordu. Odrade tereddüt etti. Bu maceranın başında hissettiği uyarıcı tehlike duygusu daha şiddetlenerek yeniden gelmişti. Bunu neredeyse elle tutulur bir şey gibi duyuyordu içinde.

Yukarıda ne var?

"Burada bekle Sheeana." dedi Odrade, "Waff'ın peşimden gelmesine izin verme."

"Ben nasıl durdurabilirim onu?" Sheeana korkuyla mağaranın, Waff'ın durduğu geri kısmına baktı.

"Ona, burada durmasının Tanrı'nın isteği olduğunu söyle. Şöyle de..." Odrade Sheeana'nın kulağına eğildi ve bu sözleri Waff'ın antik diliyle

tekrarladı, sonra: "Başka bir şey söyleme. Onun önünde dur ve seni geçmeye kalkışırsa bu sözleri tekrarla."

Sheeana bu sözleri sessizce tekrarladı. Ezberlemişti; Odrade gördü. Bu kız bayağı hızlıydı.

"O senden korkuyor" dedi Odrade. "Sana bir zarar vermeye kalkmaz."

"Peki Anne." Sheeana döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve mağaranın öte yanındaki Waff'a baktı.

Odrade ışığı önüne tutarak kaya merdivenlerden yukarı çıktı. *Tabr Siyeçi! Bize ne sürprizler bıraktın burada ihtiyar solucan?*

Odrade merdivenlerin en üstünde bulunan uzun koridora varınca çölün mumyaladığı ilk cesetlerle karşılaştı. Beş taneydiler; üçü kadın ikisi erkek; üzerlerinde ne bir tanıtıcı işaret, ne de bir giysi vardı. Tamamen çıplak halde ve çölün kuruluğunun korumasına bırakılmışlardı. Su kaybından ötürü derileri ve kasları kemiklere sımsıkı sarılmıştı. Cesetler bir sıra halinde, ayakları geçiş yolunu kapatacak biçimde dizilmişti. Odrade bu korkunç engellerin üzerinden atlamak zorunda kaldı.

Yürüdükçe, el lambasının ışığıyla her cesedin üzerinden teker teker geçti. Bunların hepsi hemen aynı şekilde, kesici bir aletle deşilmişti. Göğüs kafeslerinin hemen altından yukarıya doğru birer süngü sokulmuştu.

Ritüel bir öldürme tarzı mı?

Kuruyarak büzülen etler yaralardan uzaklaşmış ve onları belli edecek karanlık birer delik bırakmıştı. Bu cesetler Fremen zamanından değildi, Odrade biliyordu. Fremen ölü imbikleri cesedin suyunu geri kazanıp tüm bedeni kül halinde bırakırdı.

Odrade ışığıyla daha da öteleri araştırdı ve ne yapacağını düşünmek için durakladı. Cesetleri bulmasıyla korku duygusu daha da şiddetlenmişti. *Yanımda bir silah getirmeliydim.* Ama bu, Waff'ın kuşkularını uyandırırdı.

İçinden gelen bu tehlike sinyalinin ısrarına karşı kayıtsız kalamazdı. Bu Tabr Siyeçi kalıntısı tehlikeliydi.

Lambasının ışığı, koridorun sonunda diğer bir merdiveni gösteriyordu. Odrade oraya doğru gitti temkinli bir şekilde. ilk basamakta durup lambasıyla yukarıları araştırdı. Sığ basamaklar. Az bir şey yukarıya

çıktıktan sonra yine kaya -daha büyük bir boşluk vardı orada. Odrade döndü ve karanlığı delen ışığı koridorda gezdirdi. Kaya duvarlarda çentikler ve yanık izleri vardı. Tekrar dönüp, merdivenin yukarısına baktı.

Ne var orada?

Tehlike duygusu çok şiddetliydi.

Odrade basamakların her birini yavaş yavaş, sık sık duraklayarak çıktı. Doğal kayadan oyulmuş daha geniş bir geçide geldi. Yeni cesetler karşıladı onu. Bunlarsa son anlarının düzensiz haliyle bırakılmıştı. Giysileri çıkarılmış çıplak mumya bedenlerdi bunlar da. Bu geniş geçitte sağa sola dağılmışlardı -yirmi taneydiler. Aralarından geçti. Bazıları, aşağıdaki beş tanesi gibi süngülenmişti. Bazıları da bir laser silahının ışınlarıyla kesilmiş, yarılmış ve yakılmıştı. Bir tanesinin kafası kesilmişti ve deriden maskeli kafatası geçidin bir duvar kenarında duruyordu korkunç bir oyundan arta kalan bir top gibi.

Bu yeni geçit dosdoğru gidip, iki yanda oda gibi küçük boşluklara açılan deliklerin önünden geçiyordu. Işıkla araştırdığı küçük odalarda önemli bir şey göremedi. Sağa sola sarılmış birkaç bahar elyafı, küçük erimiş kaya parçacıkları; yerde, duvarlarda, tavanda, erimiş kayalardan kalan boşluklar.

Neydi bu şiddet?

Odalardan bazılarının zemininde anlamlı bazı lekeler görülüyordu. Dökülen kanlar mı? Odalardan birinin bir köşesinde kahverengi kumaşların oluşturduğu küçük bir yığın gördü. Odrade'nin ayağının altında yırtık kumaş parçacıkları vardı.

Toz vardı. her yerde toz. Ayağının değdiği her yerden tozlar havalanıyordu.

Geçit, derindeki bir kaya düzlüğüne inen, kemerli bir açıklıkla son buluyordu. Işığı kaya düzlüğünün ötesine tuttu. Aşağıdakinden de büyük, muazzam bir boşluk. Kemerli tavanı öyle yükseklere gidiyordu ki bunun büyük duvarın kayadan kaidesinin içine uzanması gerektiğini düşündü. Taş düzlükten başlayan geniş ve sığ basamaklar boşluğun zeminine dek iniyordu. Odrade çekinerek merdivenleri indi ve zemine vardı. Işığıyla her yeri taradı. Bu büyük boşluktan öteye giden başka geçitler vardı. Bazı geçitlerin kayalarla tıkanmış ve kayaların parçalanıp taş düzlüğe ve bu koskoca zemine saçlı halde bırakılmış olduğunu gördü.

Odrade havayı kokladı. Ayaklarının temasıyla havalanan tozda belirgin bir melanj kokusu vardı. Bu koku, korku duygusunun içinden geçti. Oradan hemen çıkmak, hemen ötekilerin yanına koşmak geldi içinden. Ama tehlike bir uyarı feneriydi. Bu fenerin nerede olduğunu öğrenmeliydi.

Ama şu anda nerede olduğunu biliyordu. Tabr Siyeçi'nin büyük toplantı salonuydu; bir sürü Fremen bahar âleminin ve kabile toplantısının yapıldığı yerdi burası. Naib Stilgar başkanlığını burada yapmıştı. Gurney Halleck de bir zamanlar buradaydı. Jessica Hanımefendi. Paul Muad'dib. Chani. Ganima'nın annesi. Muad'dib, savaşçılarını burada eğitti. İlk Duncan Idaho buradaydı... ve ilk Idaho gula da!

Niçin buraya getirildik biz? Tehlike nedir? Tehlike buradaydı, tam burada! Hissediyordu.

Tiran burada bir bahar stoku saklamıştı. Bene Gesserit kayıtları bu stokun tüm bu salonu tavana kadar, ayrıca çevredeki geçitler de dâhil olmak üzere doldurduğunu söylüyordu.

Odrade olduğu yerde döndü, bakışları ışığın geçtiği yoldan ilerledi. Orada Naiblerin çıktığı platform vardı. Ve orada da daha derindeki, Muad'dib'in atamalarını yaptığı kraliyet platformu vardı.

Ve benim buraya girdiğim kemerli kapı.

Işığı zemine tuttu ve Tiran'ın efsanevi stokunun geri kalanını arayanların oyduğu ve yaktığı yerler dikkatini çekti. O melanjın çoğunu Balıkla Konuşanlar almış, gizlendiği yeri de ünlü Siona'nın eşi olan Idaho gula göstermişti. Kayıtlar, daha sonra gelen arayıcıların sahte duvarlarda ve döşemelerde gizli daha birçok saklama yeri bulduklarını yazıyordu. Diğer Anılarda, doğruluğu kanıtlanmış daha birçok söylenti ve saptamalar vardı. Umutsuz arayıcıların burayı ele geçirdiği Kıtlık Zamanlarında çok şiddet görmüştü burası. O cesetleri bu gerçek açıklayabilirdi. Çoğu kişi, sırf Tabr Siyeçi'ni aramak için birbiriyle dövüşmüştü.

Odrade eğitim gördüğü yıllarda, tehlike hissini bir rehber gibi kullanmayı öğrenmişti. Aradan geçen binlerce yıla karşın geçmişteki şiddetin zehirli havası bu taşların üzerinde duruyor muydu hala? Odrade'deki tehlike uyarısı bu değildi. Odrade'nin uyarısı dolaysız bir şeydi. Sol ayağı zeminde düz olmayan bir yere değdi. Işığı tutunca tozun içinde

koyu renk bir çizgi gördü. Tozu ayağıyla dağıtınca bir harf, sonra da akıcı bir yazıyla yazılmış, üzeri yanık bir sözcük açığa çıktı.

Odrade, sözcüğü önce sessiz, sonra yüksek sesle okudu.

"Arafel."

Bu sözcüğü biliyordu. Tiran zamanındaki Aziz Anneler bu sözcüğü, köklerini en eski zamanlara dek izleyip Bene Gesserit bilincine yerleştirmişlerdi.

"Arafel: Evrenin sonundaki bulut karanlığı."

Odrade, tehlike duygusunun şiddetlenmesiyle nefesinin kesildiğini hissetti. O tek sözcüğe yoğunlaştı.

"Tiran'ın kutsal hükmü" derdi rahipler bu sözcüğe. "Kutsal hükmün bulut karanlığı!"

Sözcük boyunca yürüyerek onu inceledi ve sonundaki yuvarlak çizginin uzandığı küçük bir ok dikkatini çekil. Okun gösterdiği yere baktı. Oku başka biri de görmüş ve gösterdiği yerdeki platformu yarmıştı. Odrade, arayıcının yakıcı cihazının oda tabanında, erimiş kayalardan oluşmuş daha karanlık bir çukur bıraktığı yere gitti. Akan erimiş kayalar platformdan parmaklar şeklinde dışarıya uzanıyor; her parmak, platformun kayasının yakılmasıyla açılmış derin birer boşluktan başlıyordu.

Odrade eğilip ışığıyla her boşluğun içine baktı: hiçbir şey yoktu. Define avcısı heyecanının tehlike korkusuna egemen olduğunu hissetti. Bir zamanlar bu salonda bulunan servetin büyüklüğü imgelemine sığmamıştı. Eskinin en kötü zamanlarında, elde taşınan bir bavula sığacak kadar bahar bir gezegeni satın alabilirdi. Ve Balıkla Konuşanlar o stoku çarçur etmişler; kavgalarla, yıkıcı sonuçlar veren yanlış kararlarla ve tarihe kaydetmeye değmeyecek kadar önemsiz, sıradan aptallıklarla yitirmişlerdi. Tleilaxu melanj tekelini kurunca da Ixia ittifakını memnunlukla kabul etmişlerdi.

Arayıcılar hepsini bulabildi mi? Tiran olağanüstü zekiydi.

Arafel.

Evrenin sonunda.

Tiran o çok uzun yılların ötesinden Bene Gesserit'e bir mesaj mı göndermişti?

Lambasının ışığını bir kez daha çevrede dolaştırıp sonra yukarıya çevirdi.

Yukarıda tavan hemen hemen kusursuz bir yarım küreydi. Bunun vaktiyle, Tabr Siyeçi'nin girişinde görülen gece gökyüzü model alınarak yapıldığını biliyordu. Ama buradaki ilk planetolog olan Liet Kynes'in zamanında bile bu tavana boyanmış orijinal yıldızlar kaybolmuş, küçük depremlerde kaya parçacıklarının dökülmesiyle ya da zamanın olağan aşınmasıyla silinip gitmişti.

Odrade'nin nefesi hızlandı. Tehlike duygusunu hayatında hiç bu kadar şiddetli hissetmemişti. Tehlike feneri kendisinin içinde yanıyordu! Çabucak, bu salona indiği basamaklara doğru yürüdü hızla. Odada durup döndü ve buranın eski halini resmedebilmek için Diğer Anılara geri gitti. Diğer Anılar, o yürek çarptıran ölüm korkusunu geçip gitmeye zorlayarak, yavaşça geldi. Odrade lambasının ışığını yukarıya yöneltip onun aydınlattığı yerlere bakarak önündeki sahneye o eski anıları yerleştirdi.

Yansıyan parlaklığın parçaları!

Diğer Anılar onları yerli yerine koydu: Çoktan yok olmuş bir gökyüzündeki yıldız işaretleri ve tam orada!

Arrakeen güneşinin gümüş-sarı renkli yarım dairesi. Onun bir günbatımı işareti olduğunu biliyordu.

Gecede Fremen gündüz yıldızları. Arafel!

Işığını o günbatımı işaretinde tutarak adım adım geriye doğru tırmandı ve salonu çevreleyen platformun üzerinde tam, Diğer Anılar'da gördüğü o noktaya gitti.

O eski güneş arkından geriye kalan hiçbir şey yoktu.

Arayıcılar bir zamanlar onun olduğu yeri didiklemişlerdi. Duvarda, bir yakıcının geçtiği yerde taş kabarcıklar parıldıyordu. Orijinal kayanın içine giren bir çatlak yoktu.

Odrade, göğsündeki sıkışmadan, tehlikeli bir keşfin tam kıyısında yürümeye çalıştığını biliyordu. İşaret feneri getirmişti onu buraya!

Arafel... evrenin kıyısında. Batan güneşin ötesinde!

Işığıyla sağı solu taradı. Sol tarafında yeni bir geçit girişi belirdi. Onu tıkayan kayalar platformun üzerine saçılmış duruyordu. Odrade yüreği çarparak açıklıktan içeri süzüldü ve sonu erimiş kayalarla tıkanmış, kısa bir koridor buldu. Sağında, bir zamanlar günbatımı işaretinin bulunduğu yerin tam arkasında, yoğun melanj kokulu küçük bir oda buldu. Odaya girdi ve duvarlarda, tavanda yine kazıma ve yakmaların izlerini gördü. Tehlike duygusu içini daraltıyordu burada. Işığını odada gezdirirken Korku Duası'nı okudu sessizce. Oda hemen hemen kare gibiydi ve her bir kenarı yaklaşık iki metreydi. Tavan Odrade'nin başından yarım metreden az yüksekteydi. Burnu tarçın kokusuyla zonkluyordu. Hapşırdı ve gözlerini kırpıştırırken eşiğe bitişik zeminde rengi değişik küçük bir bölge gördü.

Antik arayıcılardan kalan yeni bir iz mi?

Işığı bir yandan eğik açıyla tutarak eğilip bakınca, bir an görür gibi olduğu şeklin kayalara derin bir şekilde oyulmuş bir şeyin karanlığı olduğunu fark etti. Bunun çoğunu tozlar gizliyordu. Diz çöktü ve tozları süpürdü. Çok küçük bir oymaydı, fakat çok derindi. Bu neyse, hiç yok olmaması amaçlanmıştı. Bir Aziz Anneye son mesaj mı? Bilinen bir Bene Gesserit hüneriydi bu. Duyarlı parmaklarını oymaya bastırdı ve biçimini kafasında oluşturdu.

Tanıdık bir şey sıçrayıverdi bilincine: Bir sözcük -eski Chakobsa'yla yazılı, "Burası."

Bu, sıradan bir yeri gösteren sıradan bir "burası" değil, vurgulu ve duygulu bir "burası"ydı ve "Beni buldun!" diyordu. Şiddetle çarpan yüreği bunun önemini kavradı.

El lambasını yere, sağ dizinin yanına bıraktı ve parmaklarıyla, o antik çağrının yanındaki eşiği yoklamaya başladı. Taş parça kırılmamış görünüyordu ama parmakları küçük bir kesinti hissetti. Kesintinin üzerine bastırdı, bastırma yönünü ve açısını birçok kez değiştirdi ve bu yaptıklarını tekrarladı.

Hiçbir şey olmadı.

Odrade doğrulup, çömelmiş halde oturdu ve durumu gözden geçirdi.

"Burası."

Tehlike duygusu daha da şiddetlenmişti. Nefesinde bir basınç olarak hissediyordu bunu. Hafifçe geriye çekilip tekrar ışığını aldı ve yere boylu boyunca yatarak eşiğin altına dar bir açıdan baktı. Burası! O sözcüğün yanına bir alet yerleştirip eşiği manivelayla yerinden oynatamaz mıydı? Hayır...alet endikasyonu yoktu. Bunda bir Aziz Anne'nin değil Tiran'ın kokusu vardı. Eşiği yana itmeye çalıştı. hiçbir şey kımıldamadı.

Odrade düş kırıklığının şiddetlendirdiği gerginliği ve tehlike duygusunu hissederek ayağa kalktı ve oyulmuş sözcüğün yan tarafından eşiğe bir tekme attı. Eşik hareket etti! Başının üzerinde bir şey kuma sürtünerek kımıldadı.

Yukarıdan şelale gibi düşüp önündeki yere yığılan kumlardan kaçtı geriye doğru. Küçük odayı derinden gelen bir gürleme sesi doldurdu. Ayaklarının altındaki taşlar sallandı. Önündeki zemin kapıya doğru aşağıya eğildi; kapının ve bulunduğu duvarın altında bir boşluk açılıverdi.

Odrade yine kaydığını ve bilinmeyen bir şeyin içine düştüğünü hissetti. Onunla birlikte yuvarlanan lambanın ışığı da dönüp duruyordu. Koyu kızıl kahverengi yığınlar gördü karşısında. Burnunu tarçın doldurdu.

Lambasıyla birlikte, yumuşak bir melanj yığınına düştü. Aşağıya düştüğü aralık beş metre yukarısında, erişemeyeceği kadar yüksekteydi şimdi. Lambasını kavrayıp yukarı kaldırdı. Lambanın ışığında, aralığın yan tarafındaki kayalara oyulmuş geniş taş basamaklar görünüverdi. Basamakların dik yüzeylerine bir şeyler yazılıydı ama gördüğü şey sadece, bir çıkış olduğuydu, ilk paniği yatışmıştı ama tehlike duygusu, göğüs kaslarının hareketini önleyerek, neredeyse soluksuz bırakıyordu onu.

Lambasının ışığını düştüğü bu yerin sağına ve soluna çevirdi. Büyük salondan çıktığı geçidin tam altında bulunan, uzun bir odaydı bu. Odanın tüm uzunluğu boyunca melanj doluydu!

Işığıyla yukarıları araştırınca neden o geçidin zeminine vuran arayıcılardan hiçbirinin bu odayı bulamadığını anladı. Çapraz kaya destekleri tüm gerilimleri dipteki taş duvarlara aktarıyordu. Yukarıya vuran birisi sert kaya sesi alırdı.

Odrade, çevresindeki melanja baktı yine. Bugünün, axlotl depoları yüzünden düşmüş fiyatıyla bile, bir hazinenin üzerinde durduğunu fark etti. Bu stok tonlarcaydı.

Tehlike bu muydu?

İçindeki tehlike duygusu eskisi gibi şiddetliydi. Tiran'ın melanjından korkması gerekmiyordu. Üçlü ittifak bu stokun adil bir paylaşımını yapar, bunun da sonu gelirdi. Gula projesinde bir ikramiye.

Başka bir tehlike duruyordu hâlâ. İçindeki uyarıyı bir kenara itemiyordu.

Lambanın ışığını yine melanj yığınına çevirdi. Melanjın üstündeki boş duvar şeridi dikkatini çekti. Yeni bazı sözler! Yine Chakobsa'dan, keskiyle yazılmış, akıcı ve güzel bir yazıyla yeni bir mesaj daha vardı burada:

"SÖZLERİMİ BİR AZİZ ANNE OKUYACAK!"

Odrade'nin karnına buz gibi bir şey oturdu. Elinde lambasıyla sağ tarafına doğru, bir İmparatorun melanjla ödediği kefaretin içinde zorlukla yürüdü. Mesajın devamı vardı:

"SİZE MİRAS OLARAK KORKUMU VE YALNIZLIĞIMI BIRAKIYORUM. BANA İNANIN Kİ BENE GESSERİT BEDENİ VE RUHU DİĞER TÜM BEDENLER VE RUHLARLA AYNI KADERİ PAYLAŞACAK."

Mesajın bir başka paragrafı da bunun sağına doğru çağırıyordu. Onu bitkin hale getiren melanjın içinde güçlükle yürüdü ve okumak için durdu.

"HEP BİRLİKTE VARLIĞINIZI KORUYAMAZSANIZ. VARLIĞINI KORUMAK NEDIR? BENE TLEILAX'A SORUN BUNU! HAYATIN MÜZİĞİNİ ARTIK DUYAMAYACAKSANIZ NE OLACAK? SİZE SOYLU BIR AMACI HATIRLATMIYORSA, ANILAR HİÇBİR İŞE YARAMAZ!"

Uzun odanın duvarının ince kenarı boyunca bundan başka yazılar da vardı. Odrade melanjın içinde sendeleyerek yürüdü ve çömelip okudu:

"NEDEN ALTIN YOL'U SİZİN RAHİBELİĞİNİZ YAPMADI? BUNUN GEREKLİLİĞİNİ BİLİYORSUNUZ. SİZİN HATANIZ BENİ, İMPARATOR TANRI'YI BİNLERCE YIL TEK BAŞINA KEDERE MAHKÛM ETTİ."

"İmparator Tanrı" sözleri Chakobsa'yla değil İslâmiyet diliyleydi; bu sözler, bu dili konuşan kişi için kesin bir ikinci anlam daha taşıyordu:

"Sizin Tanrınız ve sizin İmparatorunuz; çünkü beni siz böyle kıldınız."

Odrade zalimce güldü. Bu, Waff'ı dinsel bir cinnete sürükleyecekti! Ne kadar yükseğe çıkarsa onun kendine güvenini darmadağın etmek o kadar kolay olacaktı.

Odrade Tiran'ın suçlamasının doğruluğundan da, Rahibeliğin sonunun geleceği konusundaki kehanetinin gücünden de kuşku duymuyordu. Tehlike duygusu, yanılmaz bir şekilde buraya yöneltmişti onu. Başka bir şey daha faaliyet göstermişti. Rakis solucanları hâlâ Tiran'ın antik çağrısına doğru gidiyorlardı. Tiran sonsuz düşünde uyuyordu belki, ama canavarca yaşam; her solucanda var olan, onu hatırlatan birer inci, Tiran'ın kehanet ettiği gibi devam ediyordu.

Onun, kendi zamanında Rahibeliğe söylediği neydi? Odrade onun sözlerini hatırladı:

"Ben gidince bana Şeytan, Cehennemin İmparatoru diyecekler. Tekerlek Altın Yol'da hiç durmadan dönmeli."

Evet. Taraza'nın düşündüğü buydu. *"Ama görmüyor musun? Rakis'in sıradan insanları bin yıldan fazladır Şeytan diyorlar ona!"*

Taraza bunun böyle olduğunu bilmişti. Bu sözleri hiç görmediği halde bilmişti.

Senin tasarımını anladım Taraza. Ve şimdi tüm bu yıllar boyunca çektiğin korkuyu anlıyorum. En ufak kırıntısına varıncaya dek, senin kadar derinden hissediyorum onu.

O zaman Odrade kendi sonuna varıncaya ya da Rahibelik yok oluncaya, ya da tehlike geçinceye dek bu tehlike duygusunun kaybolmayacağını anladı.

Odrade lambasını aldı, ayağa kalktı ve melanjın içinde, dışarıya götüren geniş basamaklara doğru zorlukla yürüdü. Basamaklara gelince birden irkildi. Her bir merdiven basamağının dik yüzeyine sözler kazılıydı yine. Aralığa doğru tırmandıkça titreyerek teker teker okudu.

"BENİM SÖZLERİM SİZİN GEÇMİŞİNİZDİR."

"BENİM SORULARIM BASİTTİR:"

"KİMİNLE İTTİFAK KURACAKSINIZ?"

"KENDINE TAPAN TLEILAX'LA MI?"

"BENİM BALIKLA KONUŞAN BÜROKRASİMLE Mİ?"

"EVREN GEZGİNİ LONCA'YLA MI?"

"KAN DÖKÜCÜ HARKONNENLERLE Mİ?"

"KENDİ YARATTIĞINIZ DOGMATİK BİR LAĞIMLA MI?"

"SONUNUZ NASIL GELECEK?"

"GİZLİ BİR TOPLULUKTAN ÖTE HİÇBİR ŞEY OLMAKSIZIN MI?"

Odrade soruların üzerinden geçerek, her birini, geçtiği bir saniye süresince okuyarak yukarıya çıktı. *Soylu amaç mı?* Nasıl da hep kırılgan bir şeydi bu. Ve nasıl da çabucak bozulmuştu. Ama güç orada, tehlikenin içine gömülüydü. Odanın tüm duvarlarında ve basamaklarında dile getirilen hep buydu. Taraza bunu açıklanmadığı halde biliyordu. Tiran'ın ne demek istediği gayet açıktı:

"Bana katılın!"

Odrade, üzerinden kapıya sıçrayabileceği dar bir basamak bulup küçük odaya çıkınca aşağıya, bulduğu hazineye baktı. Taraza'nın bilgeliğine şaşarak başını salladı. Demek Rahibeliğin sonu böyle gelecekti. Taraza'nın tasarımı gayet acıktı, her şey yerli yerindeydi. Hiçbir şey kesin değildi. Servet ve güç; en sonunda bunların hepsi birdi. Soylu tasarım başlamıştı ve Rahibeliğin ölümü anlamına gelse bile tamamlanmalıydı.

Nasıl da kötü araçlar seçmişiz!

Orada, çölün altındaki derin boşlukta bekleyen o kız; o kız ve gula Rakis'e hazırlanıyordu.

Şimdi senin dilini konuşuyorum ihtiyar solucan. Bu dilde sözcükler yok, ama özünü biliyorum onun.

*

31

Babalarımız manna yedi çölde,

Fırtınaların estiği o yanan yer de.

Tanrı, koru bizi o korkunç diyardan!

Koru bizi oh-h-h-h-h koru bizi

O kuru ve susuz diyardan.

Gurney Halleck Şarkıları, Dar-es-Balat Müzesi

Teg'le Duncan, ikisi de tepeden tırnağa silahlı bir halde, Lucilla'yla birlikte gecenin en soğuk zamanında yok-küreden çıktılar. Yukarıda yıldızlar iğne ucu gibiydi, hava onlar karıştırmazlarsa kesinlikle sakindi.

Teg'in burnundaki baskın kokular karın gevrek küf kokusuydu. Bu koku her nefeste içine işliyordu ve nefes verdiklerinde de yüzlerinin çevresinden kalın bir buhar bulutu yükseliyordu.

Duncan'ın gözleri soğuktan yaşardı. Yok-küreyi terk etmeye hazırlandıkları sırada hep eski Gurney'i, yanağı Harkonnen inkvip kırbacıyla yaralı Gurney'i düşünmüştü. Güvenilir yoldaşlara gerek olacak şimdi, diye düşündü Duncan. Lucilla'ya pek güvenmiyordu, Teg'se yaşlıydı, yaşlı. Duncan Teg'in gözlerinin yıldız ışığıyla parladığını görüyordu.

Duncan antik ağır laser silahını sol omzuna asıp, ısınsın diye ellerini cebine soktu. Bu gezegenin ne kadar soğuk olabildiğini unutmuştu. Lucilla bundan etkilenmemiş görünüyordu; onda var olan Bene Gesserit hünerlerinden biri sayesinde ısınıyordu anlaşılan.

Duncan Lucilla'ya bakarken, cadılara, hatta Jessica Hanımefendi'ye bile hiçbir zaman pek fazla güvenmemiş olduğunu fark etti. Onları, kendi Rahibeliklerine duydukları dışında, sadakatten tümüyle yoksun hainler olarak görmemek zordu. Onların öylesine *çok*, lanet olası hileleri vardı ki! Ama Lucilla baştan çıkarma yöntemlerinden vazgeçmişti. Duncan'ın dediğinin dedik olduğunu anlamıştı. Kadının öfkesinin kaynamakta olduğunu hissediyordu. *Bırak kaynasın!*

Teg ayakta, gayet sakin duruyordu, dikkati dışarıya yönelmişti ve dinliyordu. Burzmali'yle yaptıkları tek bir plâna güvenmek doğru muydu? Fakat artık geri dönüş yoktu. Bu konuda karar vereli sadece sekiz gün mü olmuştu? Yaptıkları hazırlıkların sıkıştırmasına rağmen sanki daha uzun zaman geçmiş gibi hissediyordu. Duncan'la Lucilla'ya baktı. Duncan eski bir ağır Harkonnen laser silahı, uzun menzilli bir arazi modeli taşıyordu. Yedek kartuşları bile ağırdı. Lucilla, korsesinde tek bir küçük laser silahından başka bir şey taşımayı reddetmişti. O silah tek zayıf atımlıydı. Bir suikastçı oyuncağı yani.

"Biz Bene Gesseritler savaşa, silah olarak sadece yeteneklerimizi kullanarak gitmekte biliniriz" dedi kadın. "Bu tarzı değiştirmek bizi küçültür."

Bacak kınlarında taşıdığı bıçaklar vardı gerçi. Teg onları görmüştü. Uçlarında zehir de vardı; Teg öyle tahmin ediyordu.

Teg uzun silahı kaldırıp elleriyle tarttı: Kale'den getirdiği modern bir arazi tipi laser silahıydı bu. Duncan'ın silahının bir eşi de omuzunda asılıydı.

Burzmali'ye güvenmeliyim, dedi Teg kendi kendine. Onu ben eğittim; niteliklerini biliyorum. Bu yeni müttefiklere güvenmeliyiz o güveneceğiz dediyse.

Burzmali eski komutanını sağ ve güvende bulunca çok sevinmişti belli ki.

Ama son karşılaşmalarından beri kar yağmış ve kar her yeri, üzerine her türlü izin yazılacağı beyaz bir sayfa gibi kaplamıştı. Kar yağacağını hiç hesaba katmamışlardı. hava Yönetimi'nde hainler mi vardı yoksa?

Teg ürperdi. Hava soğuktu. Aynen, gezegenler dışındaki uzay boşluğu gibi bir his veriyordu; boş ve yıldız ışığının, çevrelerindeki orman açıklığına serbestçe ulaşmasına engel olmayan bir hava. Karla örtülü yerlerden ve kayaların üzerindeki tozamalardan hafif ve berrak bu ışık yansıyordu. Çamların koyu renk biçimlerinin ve yaprak döken ağaçların çıplak dallarının, üzerine beyazın sindiği uç kısımları görünüyordu sadece. Bunun dışındaki her şey koyu gölgedeydi.

Lucilla ellerini hohladı ve Teg'e eğilip "Burzmali'nin şimdiye kadar gelmiş olması gerekmez miydi?" diye fısıldadı.

Teg bunun Lucilla'nın asıl sormak istediği şey olmadığını biliyordu. *Burzmali'ye güvenilebilir mi?"* Onun asıl sorusu buydu. Teg ona sekiz gün önce bu plânı açıkladığından beri, bu soruyu öyle ya da böyle bir şekilde hep sorup duruyordu.

Teg'in tüm söyleyebildiği şuydu: "Onun için hayatımı ortaya koydum."

"Bizim hayatımızı da!"

Teg de belirsizliklerin çoğalmasından hoşlanmazdı ama sonuçta tüm plânlar, uygulayacak kişilerin yeteneklerine dayanıyordu.

"Buradan çıkıp Rakis'e gitmemiz gerektiği konusunda ısrar eden sensin" diye hatırlattı Teg Lucilla'ya. Gülümsemesini, sözlerindeki sertliği gidermek için yaptığı jesti Lucilla'nın görebilmiş olduğunu umdu.

Lucilla yatışmamıştı. Teg bir Aziz Anne'nin bu kadar gergin olduğunu ilk kez görüyordu. Yeni müttefiklerini öğrenince daha da gerginleşecekti kadın! Onun, Taraza'dan aldığı emirleri tümüyle yerine getirememiş olması gibi bir olgu da vardı tabii. Onu kim bilir nasıl rahatsız ediyordu bu!

"Gulayı korumak için yemin ettik" diye hatırlattı Lucilla.

"Burzmali de aynı yemini etti."

Teg, aralarında sessizce duran gulaya baktı. Duncan, tartışmayı duyduğunu ya da tedirginliği paylaştığını gösteren hiçbir belirti vermedi. Antik bir sükûnet onun yüz hatlarını hareketsiz kılıyordu. Karanlığı dinliyordu, Teg fark etti; şu anda üçünün de yapması gereken şeyi yapıyordu çocuk.

Genç yüz hatlarında garip bir yaşsız olgunluk görünümü vardı.

Güvenilir yoldaşlara gerek duyacağım tek bir an varsa o da bu! diye düşündü Duncan. Aklı gula öncesi köklerinin bulunduğu Giedi Prime zamanına geri gitmişti sorgulaya sorgulaya.

"Bir Harkonnen gecesi" dedikleri zamandı bu. Harkonnenler böyle gecelerde, süspansor şamandıralı zırhlarının sıcak korunağında kendilerini güvenceye almış bir şekilde, kullarını avlamanın tadını çıkarırlardı. Yaralı olarak kaçan biri soğuktan ölebilirdi. *Harkonnenler bilirdi bunu! Canları cehenneme!*

Tahmin edileceği gibi Duncan, Lucilla'nın, *"Seninle işimiz bitmedi"* diyen bir bakışını yakaladı.

Duncan, yüzünü yıldız ışığına çıkararak, gülümsemesini kadının görmesini sağladı; saldırgan ve Lucilla'nın içe dönüp sertleşmesine yol açtığını bilen bir gülümsemeydi bu.

Ağır laser silahını omzundan indirdi ve kontrol etti. Lucilla silahın kundağındaki ve namlusundaki kıvrımlı oymalara baktı. Bu bir antikaydı ama ölümcül bir amaçla yapılmışlığın duygusunu veriyordu hâlâ. Duncan silahı sol omzuna dayadı, sağ eli kabzada, parmağı tetikteydi; Teg'in kendi modern silahını taşıma tarzının aynısıydı bu.

Lucilla yoldaşlarına arkasını dönüp, yukarılarındaki ve aşağılarındaki tepe yamaçlarını kolaçan etmeye yoğunlaştırdı duyularını. Kadın daha dönerken tüm çevresinden sesler yükselmeye başlamıştı. Sesler doldurdu karanlığı -sağda, uzakta ani ve büyük bir gümbürtü, sonra sessizlik. Aşağı yamaçlarda diğer bir ani gümbürtü. Sessizlik. Yukarı yamaçta! Her tarafta!

Duydukları ilk sesle üçü de, yok-kürenin mağara girişinin dışındaki kayaları siper alıp çömeldiler.

Karanlığı dolduran seslerden pek bir şey belli olmuyordu: Kısmen mekanik, kısmen de ciyaklamaya, feryada, ıslık sesine benzeyen, anlamsız gürültü patırtılar. Zaman zaman da yer altından gelen, davula benzer bir ses yeri titretiyordu.

Teg bu sesleri tanıdı. Orada bir savaş vardı. Arka fonda alev silahlarının ve uzak bir gökyüzünde zırhlı laser silahlarının mızrak gibi giden ışınlarının ıslıklarını duyabiliyordu.

Arkasında mavi ve kırmızı kıvılcımlar bırakan bir şey parladı tepelerinde. Bir tane daha, bir tane daha! Yer sarsıldı. Teg havayı kokladı: Yanmış asit ve sarımsağa benzer bir koku.

Yok-gemiler! Bir sürü hem de!

Yok-gemiler antik yok-kürenin aşağısındaki vadiye iniyorlardı. "İçeriye girin!" diye emretti Teg.

Ama bunu dediği anda artık çok geç olduğunu fark etti. Tüm çevreyi kuşatmış bir sürü insan onlara doğru geliyordu. Teg uzun laser silahını kaldırdı, en çok gürültünün geldiği ve en yakın hareketin göründüğü aşağı

yamaçlara doğrulttu. Bağıran bir sürü insanın sesi geliyordu oradan. Arazideki ağaçların arasında, gelenler kimse, onların saldığı serbest ışıküreler hareket halindeydi. Salınan ışıklar soğuk bir rüzgârla yukarıya doğru sürükleniyordu. Kayan ışıkların arasında da karanlık insan bedenleri hareket halindeydi.

"Surat Oynatıcılar!" diye homurdandı Teg saldırganları tanıyınca. O sürüklenen ışıklar birkaç saniye sonra ağaçlardan kurtulacak ve bir dakikaya kalmadan Teg'in durduğu yerin üzerine varacaktı!

"İhanete uğradık!" dedi Lucilla.

Üstlerindeki tepeden, gürlemeye benzeyen çok yüksek bir ses geldi: "Başar!" Daha bir sürü ses!

Burzmali mi? diye sordu Teg kendi kendine. Arkasına dönüp o yöne ve tekrar dönüp aşağıya, durmadan ilerleyen Surat Oynatıcılar'a baktı. Tercih yapacak zaman yoktu artık. Lucilla'ya eğildi. "Bu yukarımızdaki Burzmali. Duncan'ı al, kaç!"

"Ama eğer..."

"Tek şansın bul"

"Seni aptal!" diye söylendi kadın, itaat etmek üzere davrandığı anda.

Teg'in "Evet!"i kadının korkularını yatıştırabilecek gibi değildi. Başkalarının plânına güvenmenin sonu buydu işte!

Duncan'ın düşünceleri farklıydı. Teg'in ne yapmaya kalkıştığını anladı - ikisi kaçabilsin diye kendini feda etmek. Duncan tereddüt etti, aşağıdan onlara doğru ilerleyen saldırganlara baktı.

Duncan'ın tereddüdünü fark eden Teg ona bağırdı: "Bu bir savaş emridir! Ben senin komutanınım!"

Lucilla'nın o güne dek bir erkekten duyduğu, Sese en yakın şeydi bu. Hayretle baktı Teg'e.

Duncan ise sadece, ondan itaat etmesini isteyen Eski Dük'ün yüzünü gördü. Bu kadarı yeterdi. Lucilla'nın kolunu kavradı, ama onu tepeye doğru itelemeden önce "Kurtulur kurtulmaz destek ateşi açacağız!" dedi.

Teg yanıt vermedi. Lucilla'yla Duncan alelacele kaçıp giderlerken Teg, üzerinden karlar tozayan bir kayanın dibine çömeldi. Canını pahalıya ödetmesi gerektiğini biliyordu artık. Ve bir şey daha olmalıydı: *Beklenmedik.* Eski Başar'ın son imzası.

İlerleyen saldırganlar heyecanlı bağırışlarla, daha hızlı geliyorlardı şimdi.

Teg, silahını maksimal ışın ayarına getirdi ve tetiğe bastı. Ateşten bir ark, aşağısındaki yamaçları taradı. Ağaçlar alev aldı ve parçalandı, insanlar çığlık attılar. Silah bu yaylım ateş düzeyini çok uzun bir süre sürdüremezdi ama sürdürdüğü sürece katliam, istenen sonucu verdi.

Teg, ilk taramanın ardından gelen ani sessizlik sırasında sol tarafındaki, manzaraya hâkim başka bir kayanın dibinde mevzilendi ve karanlık yamaca yeniden alevli bir mızrak gönderdi. Ağaçların yıkıldığı, kolların bacakların koptuğu, ortalığı kesip biçen o ilk saldırısının sonucunda, sürüklenen ışıkürelerden sadece birkaç tanesi kalmıştı.

İkinci karşı atağı da yine çığlıklarla karşılandı. Teg döndü ve kayaların üzerinden çabucak, yok-kürenin giriş mağarasının öteki tarafına koştu. Oradan karşı yamaçları ateşle taradı. Yine çığlıklar. Yine alevler ve parçalanan ağaçlar.

Bizi canlı istiyorlar!

Tleilaxu, Teg'in silahının bitmesi için ne kadar Surat Oynatıcı'nın hayatı gerekiyorsa harcamaya hazırdı!

Teg eski Harkonnen silahının kayışını omzunda daha iyi bir konuma kaydırarak harekete geçmeye hazır hale getirdi. Modern laser silahının hemen hemen boşalmış kartuşunu çıkarıp yenisini taktı ve silahı kayalara dayadı. İkinci silahı da doldurma şansının olup olmayacağını düşündü. Bırak aşağıdakiler şarj kartuşunun kalmadığını sansınlar. Ama kemerinde, son çare olarak başvuracağı iki tane Harkonnen el silahı daha vardı. Bunlar yakın mesafede etkiliydiler. Tleilaxu Ustaları, bu katliamı yönetenler, bırak yakına gelsinler!

Teg uzun laser silahını dikkatle kayalardan aldı, daha yüksek kayalara doğru sürünerek, sağa ve sola kayarak geriledi. Aşağısındaki yamaçları kısa süren atışlarla tarayıp iki kez ara verdi sanki silahının şarj miktarını bitirmek istemiyormuş gibi. Hareketlerini gizlemeye çalışmanın bir anlamı

yoktu. Şimdiye kadar ona yönelik bir hayat dedektörü koymuş olmaları gerekirdi ve üstelik de, karda izler vardı.

Beklenmedik! Onları yakına çekebilir miydi?

Yok-kürenin giriş mağarasının epey yukarısında, kayalarda, dibi karla dolu derin bir cep buldu. O mevziye atladı ve bu yeni hâkim noktanın sağladığı mükemmel ateş sahasına hayran kaldı. Ortalığı çabucak kolaçan etti: Onu arkadan koruyan yüksek bir kayalık ve ağaçların yan tarafından aşağı doğru uzanan çıplak bir yamaç. Başını yavaşça yukarı kaldırdı ve daha yukardaki, manzaraya hâkim kayalıkları görmeye çalıştı.

Orada sadece sessizlik vardı.

O Bağırtılar Burzmali'nin adamlarından mı gelmişti? Öyle de olsa, bu koşullarda Duncan'la Lucilla'nın kurtulabilecekleri garanti değildi. Burzmali'ye bağlıydı bu.

Burzmali, hep düşündüğüm gibi becerikli mi?

Ne olasılıkları düşünmeye, ne de koşulların bir tekini bile değiştirmeye yeterli zaman vardı. Savaşa girilmişti. Buna mecbur edilmişti. Teg derin bir nefes aldı ve kayalardan aşağıyı gözledi.

Evet, toparlanmışlardı ve tekrar ilerlemeye başlıyorlardı, bu kez yol gösterici ışıküreler olmaksızın ve sessizce. Cesaretlendirici bağırışlar yoktu artık. Teg uzun laser silahını önündeki bir kayaya dayadı ve yakıcı arkla soldan sağa doğru, uzun süre taradı, silahı sonunda belirgin bir şarj boşalmasıyla sönüp gidinceye dek zorlayarak.

Eski Harkonnen silahını omzundan indirip hazırladı ve sessizce bekledi. Onun tepeden yukarıya kaçacağını sanıyorlardı. Üst tarafında, hayat dedektörlerinin yanılmasına yetecek kadar bir hareket olmasını dileyerek hâkim kayaların arkasında çömeldi. Aşağısındaki, ateşle darmadağın edilmiş yamaçtaki insanların sesini duyuyordu hala. Teg, mesafeyi gözüyle ölçerek, uzun yılların deneyimiyle, saldırganların ölüm menziline girmesi için ne kadar zaman gerektiğini bilerek, içinden saydı. Ve Tleilaxu'yla daha önceki karşılaşmalarından bildiği başka seslere kulak kabarttı dikkatle: Yüksek perdeden, havlamaya benzer seslerle verilen sert komutlar.

Oradaydılar!

Ustalar aşağı doğru inen yamaçta, tahmin ettiğinden daha uzak mesafede sıralanmışlardı. Korkak yaratıklar! Teg eski laser silahını maksimal ışın ayarına getirdi ve kayaların içindeki koruyucu beşikte birden ayağa kalkıverdi.

Yanan ağaçların ve çalıların ışığında, ilerleyen Surat Oynatıcıların kavisli sırasını gördü. Emir verenlerin yüksek perdeden sesleri, ilerleyenlerin arkasından, salınan turuncu rengi ışıkların epeyi dışından geliyordu.

Teg en yakın saldırganların başının yukarısına nişan alarak karmakarışık alevlerin ötesini vurmayı amaçladı ve tetiğe bastı: Bir ileri bir geri tarayarak, uzun süreli iki kez ateş. Antik silahtaki yıkıcı enerjiye şaştı bir an. Bu silah belli ki süper bir ustalığın ürünüydü ama bunu yok-kürede denemek olanağı bulamamıştı tabii ki.

Bu kez çığlıklar farklı bir perdedendi: Yüksek ve deli gibi!

Teg silahını daha yakına doğrulttu ve en yakındaki Surat Oynatıcıları temizleyerek laser ışınının tam gücünü hissetmelerini sağladı ve birden fazla silahının olduğunu açık etti. Öldürücü hattakileri bir öne bir arkaya taradı ve saldırganlara, silahın şarjının tükenip bir cızırtıya dönüşmesini fark etmeleri için yeterli zaman vardı.

İşte! Birden süpürülmüşlerdi ve şimdi daha temkinli olacaklardı. Duncan'la Lucilla'ya katılmak için bir şans olabilirdi. Teg, kafası bu düşünceyle dolu halde döndü ve sığınağından çıkıp hızla yukarıdaki kayalara tırmandı. Beşinci adımında, kızgın bir duvara çarptığını sandı. Aklının olan biteni fark edeceği kadar zaman vardı. Bir bayıltıcının şok edici esintisi yüzüne ve göğsüne doldu! Bu, doğrudan, Duncan'la Lucilla'yı gönderdiği üst yamaçlardan geliyordu. Karanlıklara düşerken bir umutsuzluk doldu Teg'in içine.

Beklenmediği başkaları da yapabilirdi!

*

Örgütlü tüm dinler ortak bir sorunla, girersek kendi tasarımlarımıza dönüştürebileceğimiz hassas bir konuyla yüz yüzedir: Büyüklenmeyle vahiy birbirinden nasıl ayırt edilecek?

Missionaria Protectiva, İç Öğretiler

Odrade aşağıya, Sheeana'nın, öğretmen Rahibelerinden biriyle oturduğu avlunun serin yeşiline bakmamaya büyük bir özen gösteriyordu. Öğretici Rahibe diğerleri içinde en iyisi, Sheeana'nın eğitiminin bundan sonraki bölümü için özellikle de en uygun olanıydı. Taraza bunların hepsini dikkatle seçmişti.

Senin plânına göre gidiyoruz, diye düşündü Odrade. *Ama burada, Rakis'te yapacağımız rastlantı sonucu bir keşifle nasıl dikkat çekeceğimizi tahmin etmiş miydin?*

Ya da bu rastlantı mıydı?

Odrade daha alçaktaki damların üzerinden, Rahibeliğin Rakis'teki merkez müstahkem kalesinin kapladığı alana baktı. Gökkuşağı kiremitleri, parlayan öğlen güneşinde fırın gibi kızgındı.

Bunların hepsi bizim.

Biliyordu ki burası, Rahiplerin, kutsal Keen Kentinde kurulmasına izin verdikleri en büyük büyükelçilikti. Ve onun bu Bene Gesserit müstahkem kalesinde bulunması Tuek'le yapmış olduğu anlaşmaya aykırıydı. Ama Tabr Siyeçi'ndeki keşiften daha önceki zamandan kalmaydı bu anlaşma. Üstelik Tuek artık gerçekte yoktu. Rahiplerin arasında gezinen Tuek, tehlikeli bir tiyatro oynayan bir Surat Oynatıcı'ydı.

Odrade düşüncelerini arkasında, yanında iki Muhafız Rahibeyle bekleyen Waff'a çevirdi yine; zırhlı plaz pencerelerinden görünen güzel manzaralı; ve cüppeli bir Aziz Anne'nin ancak, yüzünün bir ziyaretçiye görünen hafif tonlarıyla uygun olacağı, etkileyici siyah eşyalarla döşeli bu çatı katı tapınağının kapısında bekleyen Waff'a.

Waff'ı doğru değerlendirebilmiş miydi? Her şey tam, Missionaria Protectiva'nın öğretilerine göre yapılmıştı. Waff'ın ruhsal zırhında yeterli bir çatlak oluşturulabilmiş miydi? Waff konuşmaya teşvik edilmeliydi hemen. Odrade o zaman her şeyi anlayacaktı.

Waff orada bayağı sakin bir şekilde duruyordu. Adamın plazda yansımasını görebiliyordu. Waff, iki yanında bekleyen uzun boylu, siyah saçlı Rahibelerin orada onun olası bir şiddetine engel olmak için beklediğini anlamış olduğunu gösteren hiçbir belirti vermiyordu. Ama bunu bildiği kesindi.

Benim muhafızlarım, onun değil.

Waff, yüzünü ondan gizlemek için başı eğik duruyordu; fakat Odrade onun kararsız olduğunu biliyordu. Bu kadarı kesindi. Şüpheler, açlıktan ölmek üzere bir hayvana benzerdi ve Odrade bu aç şüpheleri gayet iyi beslemişti. Adam, çöle yaptıkları yolculuğun onun ölümü için bir fırsat olacağından çok emindi vaktiyle. Şimdiyse onun Zensünni ve Sufi inançları, onu orada Tanrı'nın koruduğunu söylüyordu kendisine.

Ama şurası kesindi ki Waff şimdi Bene Gesserit'le yaptığı anlaşmayı yeniden gözden geçiriyor, sonunda halkının onurunu nasıl riske soktuğunu, değerli Tleilaxu uygarlığını nasıl korkunç bir tehlikeye attığını görüyordu. Evet, adamın huzuru gittikçe bozuluyordu, ama bunu ancak Bene Gesserit gözü fark edebilirdi. Çok yakında, onun bilincini yeniden Rahibeliğin isteklerine uygun bir kalıba sokma zamanı gelecekti. Bırak bir süre daha içi içini yesin.

Odrade bu gecikmenin gerginliğini duyarak dikkatini manzaraya verdi. Bene Gesserit bu büyükelçilik yerini, geniş bir alanda yapacakları ve eski kentin kuzeydoğu bölgesini tümüyle değiştiren yeni binaları inşa edebilmek için seçmişti. Burada binaları kendi tarzlarında ve kendi amaçlarına göre inşa etmiş ve yeniden biçimlendirmişlerdi. İnsanların yaya olarak kolayca ulaşabileceği tarzda tasarlanmış antik yapılar, resmi kara taşıtları için geniş yollar ve ara sırada, ornitopterlerin inmesi için meydanlar -bunların hepsi değiştirilmişti.

Zamana ayak uydurmak.

Bu yeni binalar, muazzam su tüketimleriyle gururlu, büyük egzotik ağaçların yer aldığı yeşillendirilmiş geniş caddelere çok yakındı. Topterler,

bazı binaların üzerindeki iniş yerlerine inmek zorundaydı. Yaya yolları, binalara tutturulan dar asansörlere bağlı kılınmıştı. Yeni binalara jetonla, anahtarla, yahut el ayasını tanıyarak çalışan asansör kumanda cihazları konmuş, bunların parıldayan enerji düzlemleri koyu kahverengi, pek saydam olmayan tabakalarla maskelenmişti. Asansör kumandaları, düz gri plaskret ve plazların üzerinde daha koyu renkli birer çıkıntıydı. insanlar, bir aşağı bir yukarı hareketleriyle bütünlüğü bozan şeyler izlenimi veren, aslında mekanik birer sosis olan tüplerin içinde pek görünmezlerdi.

Bunların hepsi modernleşme adına.

Waff arkada kımıldadı ve boğazını temizledi.

Odrade dönmedi. Muhafız Rahibeler onun ne yaptığını bildiklerinden hiç ses çıkarmadılar. Waff'ın artan gerginliği, her şeyin iyi gittiğini doğrulayan bir şeydi sadece.

Odrade'yse her şeyin gerçekten iyi gittiğini hissetmiyordu.

Odrade penceresinden görünen manzarayı, bu huzur bozucu gezegenin huzur bozucu belirtilerinden biri gibi görüyordu. Hatırladı; Tuek, kentinin böyle modernleştirilmesinden hoşlanmamıştı. Bunu durdurmanın ve eski manzarayı korumanın bir yolunu bulmak gerektiğini söyleyerek yakınmalarını dile getirmişti. Onun yerine geçen Surat Oynatıcı da aynı şeyi savunmaya devam ediyordu.

Bu yeni Surat Oynatıcı nasıl da tıpkı Tuek'in kendisi gibiydi. Surat Oynatıcılar kendi başlarına düşünebilirler miydi, yoksa bir Usta'nın emirlerine göre kendilerine düşen rolleri mi oynarlardı sadece? Bu yeniler de katır mıydı? Bu Surat Oynatıcılar gerçek bir insandan ne kadar farklıydı?

Bu hileler Odrade'yi tedirgin etti.

Sahte Tuek'in Konsey üyeleri, "Tleilaxu tertibi" diye düşündükleri gizli plâna tümüyle bulaşmış olanlar, halkın modernleşmeye desteğinden söz ediyorlar ve açıkça, bu durumdan şeytanca bir zevk alırcasına, sonunda kendi tarzlarını bulduklarını söylüyorlardı. Albertus düzenli olarak her şeyi Odrade'ye rapor ederdi. Oysa her rapor Odrade'yi daha çok tedirgin ediyordu. Albertus'un kölece boyun eğişi bile canını sıkıyordu.

"Konsey üyelerinin halk sözüyle söylemek istedikleri, halk desteği değildir tabii ki" demişti Albertus.

Odrade onaylamıştı sadece. Konsey üyelerinin tavrı rahipliğin orta kademesindekiler arasında, Bölünmüş Tanrıları hakkında hafta sonu partilerinde şaka yapmaya cesaret edebilen yükselme meraklılarının arasında... Odrade'nin Tabr Siyeçi'nde bulduğu büyük stokla ikna olanların arasında güçlü bir desteklerinin olduğunu gösteriyordu.

Doksan bin ton! Rakis çöllerinin altı aylık verimi. Bunun üçte biri bile yeni dengeler yaratacak bir pazarlık unsuru demekti.

Keşke seninle hiç karşılaşmasaydım Albertus.

Albertus'ta yaratmak istediği, *ilgili bir insandı.* Ama gerçekte yaptığıysa, Missionaria Protectiva tarzıyla eğitilmiş birinin kolayca görebileceği bir şeydi:

Yerde sürünen bir yaltakçı!

Onun kölece boyun eğmişliğinin Odrade'nin Sheeana'yla kutsal birlikteliğine mutlak bir imandan kaynaklanması hiçbir şeyi değiştirmezdi artık. Odrade, Missionaria Protectiva'nın öğretilerinin insan bağımsızlığını ne kadar kolayca yok edeceği konusunun üzerinde daha önce hiç durmamıştı. Amaç daima buydu tabii: *Onları, bizim isteklerimize boyun eğen takipçiler haline getir.*

Tiran'ın o gizli odadaki sözleri Odrade'nin Rahibeliğin geleceğiyle ilgili korkularını su yüzüne çıkarmanın da ötesine geçmişti.

"Size miras olarak korkularımı ve yalnızlığımı bırakıyorum. "

Tiran o binlerce yılın ötesinden Odrade'ye kuşku ekmişti; aynen Odrade'nin de Waff'a ektiği gibi.

Tiran'ın sorularını, sanki iç gözünün önüne yanıp sönen bir ışıkta yazılmış gibi görmüştü.

"KİMİNLE İTTİFAK YAPACAKSINIZ?"

Artık gizli bir topluluktan başka bir şey değil miyiz biz? Sonumuz nasıl gelecek? Kendi yarattığımız şeylerin kokuşması şeklinde mi?

Tiran'ın sözleri dağlayarak yazılmıştı bilincine. Rahibeliğin yaptıklarındaki "soylu amaç" neredeydi?

"Varlığını sürdürmek, Dar! Bize gereken tek soylu amaç bu. Varlığını sürdürmek! Tiran da biliyordu bunu."

Tuek de bunu bilirdi belki. Ama sonunda ne getirmişti ona bu?

Odrade, son Başrahibe karşı güçlü bir sempati duydu. Tuek, birbirine sımsıkı bağlı bir ailenin ne sonuçlar verebileceğini gösteren mükemmel bir örnekti. Onun adı bile bir ipucuydu: Bu gezegende Atreides zamanından beri değişmeden kalmış bir isim. Bunun dayandığı ilk cet, birinci Leto'nun sırdaşı bir kaçakçıydı. Tuek, 'Geçmişimiz korunmaya değer' diyerek köklerine sımsıkı sarılan bir aileden geliyordu. Bunun torunlar için oluşturduğu örnek, bir Aziz Anne için hiç de önemsiz değildi.

Ama sen başaramadın Tuek.

Odrade'nin penceresinden görünen bu modernleştirilmiş bloklar o başarısızlığın bir işaretiydi -Rakis toplumundaki yükselen güç ögelerine; Rahibeliğin çok uzun süredir yetiştirip güçlendirmeye çalıştığı bu ögelere verilen rüşvetler. Tuek politik yönden, bu modernleşmenin altında yatan şeyleri önleyemeyecek kadar güçsüz hale geldiğinde bunu zamanın bir işareti olarak görmüştü:

Daha kısa ve daha keyifli bir ritüel.

Daha modern tarzda yeni şarkılar.

Danslarda değişiklikler ("Geleneksel danslar çok uzun sürüyor!")

Hepsinden öte, güçlü ailelerden gelen genç rahip adayları için, tehlikeli çöle yapılan yolculukların azalması.

Odrade içini çekti ve dönüp Waff'a baktı. Cüce Tleilaxu alt dudağını ısırıyordu. Güzel!

Lanet olsun sana Albertus! İsyan etseydin daha çok hoşuma giderdi!

Tapınağın kapalı kapılarının ardında, Başrahipliğin değiştirilmesi tartışılmaya başlanmıştı bile. Yeni Rakisliler "zamana ayak uydurma" gereğinden söz ediyorlardı. Demek istedikleriyse şuydu: "Bize daha çok güç ver!"

Bu hep böyle olmuştu, diye düşündü Odrade. *Bene Gesserit'te bile.*

Ama o düşünceden hâlâ sıyrılamamıştı: *Zavallı Tuek.*

Albertus, Tuek'in, ölümünden ve yerine bir Surat Oynatıcı'nın geçmesinden hemen önce bir akrabasına, o ölürse aileyi denetim altına alamayabileceklerini söylediğini rapor etmişti. Tuek, düşmanlarının sandığından daha kurnaz ve becerikliydi. Ailesi alacaklarını topluyor, bir güç temeli oluşturacak imkânları bir araya getiriyordu.

Ve Tuek'in yerine geçen Surat Oynatıcı, mimik performansıyla çok şey açık etmişti. Tuek'in ailesi onun yerine birisinin geçtiğini henüz öğrenmemişti ve insanın, asıl Başrahibin yerine birisinin geçmediğine inanası geliyordu; bu Surat Oynatıcı gayet iyiydi. Bu Surat Oynatıcı'yı faaliyet sırasında seyretmek dikkatli Aziz Annelere çok şey öğretiyordu. Bu da şu anda Waff'ı kıvrandıran şeylerden biriydi tabii.

Odrade birden topuğunun üzerinde döndü ve Tleilaxu Ustasına doğru yürüdü. *Bu herife yapılacak şeylere başlamanın tam zamanı!*

Waff'a iki adım kala durdu ve yukarıdan ona baktı. Waff da ona, meydan okurcasına bir bakışla karşılık verdi:

"Konumun hakkında düşünmek için yeterince zamanın oldu" dedi kadın suçlayıcı bir sesle. "Neden bir şey söylemiyorsun?"

"Benim konumum mu? Bize bir tercih olanağı verdiğinizi mi sanıyorsunuz?"

"İnsan, havuza düşen bir çakıltaşından başka bir şey değildir" diyerek, Waff'ın inancından bir alıntı yaptı kadın.

Waff titreyerek nefes aldı. Kadının sözleri doğruydu ama bu sözlerin ardında yatan neydi? Bu sözler bir powindah kadının ağzından çıkınca artık doğruymuş gibi gelmiyordu.

Waff yanıt vermeyince kadın alıntıya devam etti: "Ve insan çakıltaşından başka bir şey olmadığına göre, yapabileceği de ondan fazla değildir."

Odrade'nin bedeninden istem dışı bir ürperti geçti ve dikkatli muhafız Rahibelerin yüzünde, özenle gizlenen bir şaşkınlığa yol açtı bu. Bu ürperti, gerekli performansın bir parçası değildi.

Neden aklıma Tiran'ın sözleri geldi şimdi? diye düşündü Odrade.

"BENE GESSERİT'İN BEDENİ VE RUHU DİĞER TÜM BEDENLERLE VE DİĞER TÜM RUHLARLA AYNI KADERİ PAYLAŞACAK. "

Tiran'ın oku Odrade'ye derin saplanmıştı.

Ben nasıl böyle zayıf hale getirildim? Yanıtı birden sıçrayıverdi bilincine: *Atreides Manifestosu!*

Taraza'nın dikkatli rehberliğiyle o sözleri bir araya getirmek bende bir çatlak oluşturdu.

Taraza'nın amacı bu, yani Odrade'yi zayıf hale getirmek olabilir mi? Taraza burada, Rakis'te neyin bulunacağını nasıl bildi? Baş Anne kehanet içermeyen yetenekler sergilemekte kalmaz, başkalarını da kehanetten uzak tutmaya çalışmak eğilimi gösterirdi. Taraza'nın, bizzat Odrade'den böyle bir performans göstermesini istediği çok ender durumlarda bile isteksizliği bir Rahibe'nin eğitimli gözünden kaçmazdı.

Ama yine de, beni zayıf hale getirdi.

Tesadüfen mi olmuştu bu?

Odrade Korku Duası'nı çabucak, göz açıp kapayıncaya dek okuyuverdi; ama bu sırada Waff'ın bir karara varmış olduğu anlaşıldı.

"Bunu bize dayatmak niyetindesiniz" dedi Waff. "Ama böyle bir an için sakladığımız ne kadar büyük güçlerimizin olduğunu bilmiyorsunuz." Kollarını kaldırıp, yenlerinde bir zamanlar iğne fırlatıcıların bulunduğu yerleri gösterdi. "Bizim asıl silahlarımızın yanında bunlar çocuk oyuncağı gibi kalır."

"Rahibeliğin bundan hiç kuşkusu yok" dedi kadın.

"Aramızda şiddetli bir çekişmeye mi yol açacak yani bu?" diye sordu Waff.

"Bunu yapmak sizin tercihiniz" dedi kadın. "Neden şiddete fırsat veriyorsunuz?"

"Bene Gesserit'le Bene Tleilax'ın birbirlerinin gırtlağına sarıldığını görmekten zevk alanlar var dedi kadın. "Düşmanlarımız, biz birbirimizi yeterince zayıflattıktan sonra parsayı toplamaktan hoşlanıyor."

"Anlaşmayı savunan fikirler sunuyorsunuz ama görüşme yapmak olanağı vermiyorsunuz halkıma! Baş Anneniz görüşme yetkisi vermedi herhalde size!"

Her şeyi, tam da Taraza'nın istediği gibi, Taraza'ya havale etmek nasıl da cazip geliyor. Odrade muhafız Rahibelere baktı. ikisinin yüzü de, hiçbir şeyi açık etmeyen birer maskeydi. Onlar gerçekte ne kadar şeyi biliyorlardı? Odrade Taraza'nın emirlerine aykırı davransa fark ederler miydi?

"Böyle bir yetkiniz var mı?" diye üsteledi Waff.

Soylu amaç, diye düşündü Odrade. *Elbette, Tiran'ın Altın Yolu böyle bir amacın en azından bir niteliğini gösterdi.*

Odrade, yaratıcı bir gerçekte karar kıldı. "Böyle bir yetkim var dedi. Kadının kendi sözleri bunu gerçek kılmıştı. Yetkiyi almakla, Taraza'nın bunu reddetmesini olanaksız hale getirmişti. Fakat Odrade, sözlerinin onu Taraza'nın yaptığı tasarımın ardışık aşamalarından saptıracak bir yola soktuğunu da biliyordu.

Bağımsız hareket. Onun Albertus'ta görmek istediği şeyin ta kendisi.

Ama ben sahnedeyim ve ne gerektiğini biliyorum.

Odrade Muhafız Rahibelere baktı. "Lütfen orada durun ve bizi kimsenin rahatsız etmemesini sağlayın." Waff'a dönüp "Rahat olabiliriz" dedi. Odanın öteki yanında birbirine dik açıyla duran iki köpekkoltuğu gösterdi.

Odrade konuşmaya başlamak için, oturmalarını bekledi. "Bize, diplomasinin pek izin vermediği düzeyde bir samimiyet gerek ikimizin arasında. Sığ kaçamaklar yapmaya hiç gelmeyen, hassas denge halinde bir sürü şey var."

Waff ona garip garip baktı. Dedi ki: "Sizin en üst konseyinizde kavgalar olduğunu biliyoruz. Vaktiyle bize kurnaz tekliflerde bulunuldu. Bu da bir parçası mı..."

"Ben Rahibeliğe sadığım" dedi kadın. "Sana gelmiş olanların da sadakati farklı değildi."

"Bu da yeni bir hile midir sizin..."

"Hile yok!"

"Bene Gesserit'le daima hile vardır" diye suçladı Waff.

"Bizim neyimizden korkuyorsun? Açık söyle."

"Galiba, benim yaşamama niçin izin verdiğiniz konusunda çok şey öğrendim sizden."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyemez miyim?" diye sordu kadın. "Bizim gizli eğilimlerimizi senden başka kim biliyor? Burada seninle konuşan bir *powindah dişisi* değil!

Odrade bu sözcüğü korkarak söylemişti, fakat gizlilikleri bundan daha iyi açığa çıkaran bir sonuç düşünülemezdi. Waff'ın sarsıldığı belliydi. Kendini toparlaması çok uzun sürdü. Kuşkuları duruyordu gerçi, çünkü onları Waff'a bizzat Odrade ekmişti.

"Sözler neyi kanıtlar ki?" diye sordu Waff. "Siz yine de, benden öğrendiklerinizi alıp, benim halkıma hiçbir şey bırakmayabilirsiniz. Kırbacı bizim üzerimizde tutabilirsiniz."

"Benim kol yenlerimde silah yok" dedi kadın.

"Ama kafanızda bizi mahvedecek bilgiler var!" Waff arkasına dönüp muhafız Rahibelere baktı.

"Onlar benim silahlarımın bir bölümüdür" diye doğruladı kadın. "Bunları yok mu edecektim yani?"

"Ve burada duydukları her şey de onların aklında" dedi Waff. Dikkatli bakışlarını Odrade'ye çevirdi. "Siz hepiniz belleğinizdekileri yok etseniz ne iyi olurdu!"

Odrade sesini en makul tonuna getirdi. "Siz harekete hazır hale gelmeden sizin misyonerlik hevesinizi açık etmek ne kazandırır ki bize? Yeni Surat Oynatıcılarınızı nereye yerleştirdiğinizi açık ederek sizin adınızı kirletmek bizim işimize yarar mı? Ah evet, Ix ve Balıkla Konuşanlar hakkında bazı şeyler biliyoruz. Bunları sizin yenilerden birinde yaptığımız bir incelemenin sonucunda öğrendik."

"İşte!" Waff'ın sesi tehlikeli bir şekilde sertleşmişti.

"Eğilimlerimizi doğrulamanın, birbirimiz hakkında birbirine eşdeğer tehlikede şeyler açıklamaktan başka bir yolunu göremiyorum" dedi kadın.

Waff sustu.

"Peygamberin solucanlarını Saçılma'nın sayısız gezegenlerine yayacaktık" dedi kadın. "Siz bunu açık etseniz Rakis Rahipliği ne der ya da ne yapar?"

Muhafız Rahibeler Odrade'ye, pek iyi maskelenmemiş bir zevkle baktılar. Odrade'nin yalan söylediğini sanıyorlardı.

"Benim yanımda muhafızlarım yok" dedi Waff. "Tehlikeli bir şeyi yalnızca bir tek kişi biliyorsa bunun o kişinin ebedi sessizliğine varması çok kolaydır."

Odrade boş kol yenlerini kaldırıp gösterdi. Waff muhafız Rahibelere baktı.

"Pekâlâ" dedi kadın. Rahibelere baktı ve onları yatıştıracak bir el işareti yaptı. "Lütfen dışarıda bekleyin Rahibeler."

Kadınlar kapıyı arkalarından kapatınca Waff yine kuşkularına döndü.

"Benim adamlarım bu odaları aramadılar. Burada bizim sözlerimizi kaydetmek üzere gizlenmiş bir şeyler varsa bunu nasıl bileceğim?"

Odrade dili değiştirip İslâmiyet konuşmaya başladı. "O zaman, yalnızca ikimizin bildiği başka bir dil konuşabiliriz."

Waff'ın gözleri parladı. Aynı dilde dedi ki: "Pekâlâ! Bu riske gireceğim. Ve size soracağım şey... Bene Gesseritler arasındaki kavganın gerçek nedenidir."

Odrade gülümsemesine engel olamadı. Dilin değişmesiyle Waff'ın kişiliği ve davranış tarzı tümüyle değişmişti. Tam beklendiği gibi davranıyordu. Kuşkularının hiçbiri destek bulmuyordu *bu* dilde!

Odrade aynı samimiyetle karşılık verdi: "Bazı aptallar yeni bir Kuisatz Haderah yaratacağımızı sanıyor! Birkaç Rahibe kardeşimin öne sürdüğü şey budur."

"Böyle birisine gerek yok artık" dedi Waff. "Aynı anda birçok yerde olabilen biri vardı ve yok olup gitti. O sadece Peygamberi getirmek için geldi."

"Tanrı böyle bir mesajı iki kez göndermez" dedi kadın.

Waff'ın bu dilde sık sık duyduğu bir sözden başka bir şey değildi bu. Bir kadının böyle sözler söylemesini garip bulmuyordu artık. Dil ve tanıdık sözler yeterdi.

"Schwangyu'nun ölümü Rahibeler arasında birliğin yeniden kurulmasını mı sağladı?" diye sordu Waff.

"Ortak bir düşmanımız var dedi kadın.

"Şerefli Analar!"

"Onları öldürmekle ve onlardan bazı şeyleri öğrenmekle akıllılık ettin."

Waff, bildiği dili konuşmanın akışına kendini tam kaptırmış halde, öne doğru eğildi. "Onlar seksle hükmediyorlar!" dedi heyecanlı bir sesle. "Olağanüstü orgazmik amplifikasyon teknikleriyle! Biz..." Karşısında oturup tüm bunları dinleyenin kim olduğunu fark etti sonunda.

"O teknikleri biz zaten biliyoruz" diye rahatlattı onu kadın. "Karşılaştırmak ilginç olacak ama, bizim böyle tehlikeli bir araca, güç elde etmek için asla binmeye kalkmamamızın gayet açık nedenleri var. O orospular bu hatayı yapacak kadar aptal!"

"Hata mı?" Waff açıkça şaşırmıştı.

"Dizginleri kendi ellerinde!" dedi kadın. "Güç arttıkça bunun üzerindeki denetimlerinin de artması gerekir. Böyle bir şey kendi momentiyle kendini paramparça eder!"

"Güç, daima güç" diye mırıldandı Waff. Başka bir düşünce dank etmişti kafasına. "Peygamberin hissettiği şeyin bu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"O ne yaptığını biliyordu" dedi kadın. "Binlerce yıllık zoraki barışın ardından Kıtlık Zamanları ve Saçılma geldi. Doğrudan sonuçların bir mesajı. Hatırla! Tiran, Bene Tleilax'ı ya da Bene Gesserit'i yok etmedi."

"Halklarımız arasındaki bir ittifaktan beklentiniz nedir? diye sordu Waff.

"Beklenti başka şeydir, hayatta kalmak başka şeydir" dedi kadın.

"Hep pragmatizm" dedi Waff. "Ve içinizden bazıları, Rakis'te Peygamberi, bütün güçlerini tastamam elinde toplamış halde yeniden geri getireceğinizden korkuyor öyle mi?"

"Bunu söylemedim mi?" İslâmiyet dili bu soru biçiminde özelikle güçlüydü. Kanıtlama yükünü Waff a yüklemişti.

"Demek Kuisatz Haderah'ınızın Tanrı'nın eliyle yaratıldığından kuşku duyuyorlar" dedi Waff. "Peygamberden de mi kuşku duyuyorlar yoksa?"

"Pekâlâ, şimdi bunların hepsini açıkça konuşalım" dedi kadın ve önceden belirlenmiş bir aldatmacaya girişti: "Schwangyu ve onu destekleyenler Büyük İnanç'tan saptılar. Biz hiçbir Bene Tleilax'a, onları öldürdükleri için öfke duymuyoruz. Bizi bir dertten kurtardılar."

Waff bunu tümüyle kabul etti. O koşularda olması beklenen de tam buydu zaten. Waff burada, saklamasının daha iyi olacağı birçok şeyi açık ettiğinin farkındaydı; ama yine de, Bene Gesserit'in henüz bilmediği şeyler vardı. Ve de Waff'ın öğrendiği şeyler vardı!

O zaman Odrade, söyledikleriyle onu tam anlamıyla şok etti: "Waff, Saçılma'dan dönen torunlarınızın değişmeden geldiğini sanıyorsanız, aptallık sizin hayat tarzınız olmuş demektir."

Waff ses çıkarmadı.

"Bütün parçalar sizin elinizde" dedi kadın. "Torunlarınız Saçılma'nın orospularına ait. Ve *onlardan* birinin bir anlaşmaya sadık kalacağını sanıyorsanız aptallığınıza diyecek yok!"

Waff'ın tepkileri, Odrade'nin onu kandırabildiğini gösteriyordu. Parçalar tık diye yerine oturuyordu. Odrade, gerektiği yerde gerçeği söylemişti Waff'a. Adamın kuşkuları asıl yerlerine yönelmişti yeniden: Saçılma halkına yani. Ve, Waff'ın kendi dilinde yapılmıştı bu.

Waff daralmış boğazıyla konuşmaya çalıştı, ama konuşabilmek için önce boğazına masaj yapmak zorunda kaldı. "Ne yapabiliriz?"

"Gayet açık. Kayıplar bize sırf yeni bir fetih gibi dikmişler gözlerini. Onlar bunu, geçtikleri yeri silip süpürmek gibi görüyorlar. Ortak akıl."

"Ama onlar çok fazla!"

"Onları bozguna uğratacak ortak bir plânda birleşemezsek bir sümuzun akşam yemeğini yemesi gibi yiyip yutarlar bizi."

"Biz powindah pisliğine boyun eğmeyiz! Tanrı izin vermez buna!"

"Boyun eğmek mi? Boyun eğeceğinizi söyleyen kim?"

"Ama Bene Gesserit hep o eski bahaneyi kullanır: 'Yenemediklerine katıl.'"

Odrade gaddarca gülümsedi. "Tanrı sizin boyun eğmenize izin vermez ha! Bizim boyun eğmemize izin vereceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Peki sizin plânınız nedir? Bu kadar büyük bir kalabalığa karşı ne yapacaksınız?"

"Tam sizin plânladığınız şeyi: Onları değiştirmeyi yani. O sözü söylerseniz Rahibelik gerçek inancı açıkça benimseyecek."

Waff dili tutulmuş gibi susuyordu. Demek Tleilaxu plânının özünü biliyordu bu kadın. Tleilaxu'nun bunu nasıl uygulayacağını da biliyor muydu yoksa?

Odrade, tahminde bulunduğu belli olacak bir şekilde Waff'ı süzüyordu. *Hayvanı yakalaman gerekiyorsa taşaklarından yakala*, diye düşündü. Ama ya Rahibelik analizcilerinin yaptığı tahminler yanlışsa? O durumda, tüm bu *görüş*me komediden başka bir şey değil demekti. Ve Waff'ın gözlerinin ardında o bakış vardı, o eski... Waff'ın bedeninden çok daha eski bilgeliği ima eden bir şey vardı. Odrade, duyduğundan daha büyük bir güvenle konuştu:

"Başkaları sizin gulalarla, axlotl depolarınızla başarıp da sırf kendinize sakladığınız şeyi elde etmek için büyük paralar verir."

Odrade'nin sözleri yeterince şifreliydi (Dinleyen başkaları mı vardı yoksa?) ama Waff, Bene Gesserit'in bunu da bildiğinden bir an bile kuşkulanmadı.

"Bu konuda bildiklerimizi de paylaşmamızı mı istiyorsunuz?" Kurumuş boğazından tahta törpüler gibi çıktı bu sözler.

"Her şeyi! Her şeyi paylaşacağız."

"Peki bu büyük paylaşıma sizin katkınız ne?"

"Sen iste."

"Üreme kayıtlarınızın tümü."

"Tamam, senindir."

"Seçeceğimiz üreme anneleri."

"Seç."

Waff yutkundu. Baş Anne'nin önerisinden çok daha fazlasıydı bu. Waff'ın bilincinde bir çiçek açmıştı sanki. Kadın, Şerefli Analar konusunda -ve Saçılma'dan dönen Tleilaxu torunları konusunda- haklıydı tabii. Waff onlara hiçbir zaman tam güvenmemişti. Asla!

"Siz de kısıtsız bir melanj kaynağı isteyeceksiniz tabii" dedi Waff.

"Tabii."

Waff, bu kadar talihli olabileceğine pek inanmamış bir halde bakıp duruyordu kadına.

Axlotl depoları yalnızca, Büyük inancı benimsemiş olanlara ölümsüzlük verirdi. Kimse, Tleilaxu'nun yitirmektense yok etmeyi yeğleyeceğini herkesin bildiği bir şeye saldırıp da elde etmeye kalkışmazdı. Ve şimdi! Bilinen en güçlü ve uzun ömürlü misyonerliğin hizmetini kazanmıştı. Bunu Tanrı'nın yaptığı belliydi. Waff önce korkuyla karışık bir huşuya kapıldı, sonra bir ilham geldi. Yavaş bir sesle konuştu.

"Ve siz, Aziz Anne, uzlaşmamızı nasıl adlandırıyorsunuz?"

"Soylu Amaç" dedi kadın. "Peygamberin Tabr Siyeçi'ndeki sözlerini biliyorsun. O'ndan kuşkun mu var?"

"Asla! Ama... bir şey var: O Duncan Idaho gulayla ve Sheeana denen kızla ne yapmak niyetindesiniz?"

"Onları çiftleştireceğiz tabii ki. Ve onların çocukları, Peygamberin tüm o torunlarıyla bizim adımıza konuşacak."

"Onları tüm o gezegenlere götüreceksiniz ha!"

"Evet, tüm gezegenlere" diye doğruladı kadın.

Waff arkasına yaslandı. *Yedim seni Aziz Anne!* diye düşündü. *Bu ittifakı sen değil biz yöneteceğiz. Gula senin değil; bizim!*

Odrade Waff'ın gözlerinde, adamın söylemeyip kendine sakladıklarının gölgesini gördü; ama kadın bundan ötesine cesaret edemeyeceğini biliyordu. Bundan fazlası kuşkuları yeniden uyandırırdı. Ne olacaksa, Rahibeliği bu gidişe bırakmıştı. Taraza bu ittifaktan kaçınamazdı artık.

Waff omuzlarını dikleştirdi; antik zekâyı belli eden bakışlarının yalanladığı, garip bir genç hareketti bu. "Ahh, bir şey daha var dedi Waff tamı tamına bir Ustalar Ustası gibi kendi dilini kullanarak ve onu dinleyen herkese emredercesine. "Şu... şu Atreides Manifestosu'nu yaymada da bize yardım eder misiniz?"

"Neden olmasın? Onu ben yazdım."

Waff irkilip öne doğru eğildi. "Siz mi?"

"Onu daha az yetenekli birinin yazabileceğini mi sanmıştın?"

Waff başıyla onayladı, başka bir kanıta gerek kalmadan ikna olmuştu. Aklına gelen yeni bir düşüncenin yakıtı, ittifaklarının en son noktasıydı bu: Aziz Annelerin güçlü zekâları Tleilaxu'ya öğüt verecekti her seferinde!

Saçılma'nın orospuları onları sayıca kat kat geçse de ne fark ederdi ki? Zekânın ve yenilmez silahların böyle bir kombinasyonuyla kim baş edebilirdi?

"Manifesto'nun başlığı da doğrudur dedi kadın. "Ben gerçek bir Atreides torunuyum."

"Bizim çiftleşicilerden biri de siz mi olacaksınız?"

"Ben üreme çağını geçtim sayılır, ama senin emrindeyim."

*

Arkadaşlar hatırlarım tüm savaşlardan, unutmadığımız.

Hepsi süzülür yaralarımıza, savaşlardan aldığımız.

O yaralar ki hep acılı yerlerdir, bizim savaştığımız.

Savaşlar geride kalsın, hiç gerekmesin tekrar aramamız.

Sorarım size, nedir harcadığımız ve nedir aldığımız?

Saçılma Şarkıları

Burzmali, Başar'ından aldığı en ileri eğitime göre kurdu plânını; birden çok tercihin ve temkinin söz konusu olduğu durumlarda da kendi fikriyle davrandı. Bir komutan ayrıcalığıydı bu! Savaş alanı hakkında ister istemez her şeyi öğrenmişti.

Eski İmparatorluk döneminde ve hatta Muad'dib'in saltanatında Gammu Kalesi'nin çevresindeki bölge bir orman alanı, Harkonnen ülkesini hemen hemen kuşatan yağlı kalıntılarla dolu topraktan epeyi yüksek bir yaylaydı. Bu yaylada Harkonnenler geçerliliği hiç azalmayan, çok zenginlerin daima değer verdiği bir ağaç olan pilingitamın en iyisini yetiştirirlerdi. En eski zamanlardan beri, bilinçli kişiler o zamanlar polastine, polaz ve pormabat; daha sonraysa tine, laz ve bat denen toptan üretim ürünü yapay malzemeler yerine değerli ağaçlarla çevrelemeyi yeğlerdi kendilerini. Eski imparatorluk zamanı kadar eskilerden, yarı zenginler ve Minör Aileler için, ender ağaçlara verilen değerden kaynaklanan, küçültücü bir deyim vardı.

"O bir, 'üç PY'dir" derlerdi ve bunun anlamı o kişinin, kendini, alt kalite maddelerden yapılmış ucuz kopyalarla çevrelediğiydi. Büyük zenginler bile, bu can sıkıcı PY tahtasını kullanmak zorunda kaldıklarında onu mümkün olduğunca YP'nin (yani yalnızca P'nin), yani pilingitamın arkasına gizlerlerdi.

Burzmali adamlarını yok-kürenin yakınında, stratejik konumda bir pilingitam aramak üzere gönderdiğinde hem bunları hem de bunlardan daha fazlasını biliyordu. Ağacın tahtasında, onu usta zenaatçıların gözünde değerli kılan birçok nitelik vardı: Yeni kesildiğinde yumuşak bir ağaç gibi kolay işlenirdi; kuruyup eskiyince de sert bir ağaç gibi dayanıklıydı. Birçok

boyayı emer ve bunun sonucunda, sanki bunlar ağacın damarlarının kendi yapısıymış gibi dururdu. Daha da önemlisi, pilingitam anti-fungaldi ve bilinen böceklerin hiçbiri onu yenecek bir yemek gibi görmezdi. En son olarak da, pilingitam ateşe karşı dirençliydi ve bu ağaç uzun süre yaşarsa, ortasında gittikçe büyüyen tüp şeklinde büyük bir boşluk oluşurdu.

"Beklenmedik olanı yapacağız" dedi Burzmali, arayıcılarına.

Bölgeden uçarak ilk kez geçtiğinde limon yeşili pilingitam yaprakları dikkatini çekmişti. Bu gezegenin ormanları Kıtlık Zamanları'nda yağmalanmış ve kesilip yok edilmişti, ama görkemli Y-P'ler Rahibeliğin emriyle dikilen, yapraklarını dökmez ağaçlarla sert ağaçların arasında hâlâ yaşıyordu.

Burzmali'nin arayıcıları yok-kürenin yukarısında, tepeye hâkim konumda bir Y-P buldular. Ağacın yaprakları neredeyse üç hektarlık bir alana yayılıyordu. Burzmali o konumdan uzağa tuzakçılar yerleştirdi ve sığ bir bataklıktan, pilingitamın oda gibi boş içine giden bir tünel açtı. Orayı komuta karargâhı yaptı ve kaçmak için gerekli şeyleri yerleştirdi.

"Ağaç bir yaşam biçimidir" diye açıkladı adamlarına. "Bizi iz sürücülerden gizleyecek."

Beklenmedik.

Burzmali, plânında kesinlikle, yaptığı hiçbir şeyin fark edilmeyeceği varsayımını gütmedi. Yapabileceği şey sadece, saldırıya uğrama riskini dağıtmaktan ibaretti.

Saldırı geldiğinde, bunun daha önceden tahmin edilen seyri izleyeceğinin belli olduğunu gördü. Burzmali saldırganların yok-gemilere ve Gammu Kale'sine yaptıkları saldırıda olduğu gibi, kalabalık sayılarına güveneceklerini tahmin etmişti. Rahibelik analizcileri ona bildirmişti; en büyük tehlike saçılmadan dönen güçlerden geliyordu-kendilerine Şerefli Analar diyen vahşi ve gaddar kadınlar tarafından sevk edilen Tleilaxu torunlarından yani. Burzmali bunu cüret olarak değil kendine çok fazla güvenmek olarak gördü. Gerçek cüret, Başar Miles Teg'in eğittiği her öğrencinin silah deposundaydı. Teg'in, karşısına çıkan sorunların çaresini bir plânın sınırlan dışına çıkmadan bulabileceğine güvenilebilmesinin de yararı vardı.

Burzmali, Duncan'la Lucilla'nın apar topar kaçışlarını aktarıcılarıyla izledi. Kombine miğferli ve gece mercekli birlikler tuzak pozisyonlarda büyük bir faaliyet görüntüsü yaratırken Burzmali ve seçkin yedek kuvvetler yerlerini hiç belli etmeden saldırganları sürekli gözlediler. Teg'in hareketiyse, saldırganlara verdiği şiddetli tepkiler sayesinde kolayca takip edilebiliyordu.

Burzmali, savaş seslerinin şiddetlendiğini işiten Lucilla'nın, duraklamadığını fark ederek sevindi. Ama Duncan durmaya kalktı ve az kalsın plânı bozacaktı. Lucilla Duncan'ın duyarlı bir sinirini dürterek durumu kurtardı ve bağırdı: "Teg'i kurtaramazsın!"

Burzmali Lucilla'nın sesini miğfer amplifikatörüyle gayet net bir şekilde duyunca içinden küfür etti. Lucilla'nın sesini başkaları da duyacaktı! Onu izlediklerinden de kuşkusu yoktu zaten.

Burzmali, boğazına implante edilmiş mikrofona ses altı bir emir verdi ve bulunduğu yeri terk etmeye hazırlandı. Dikkatinin en büyük kısmını Lucilla'yla Duncan'ın yaklaşmasına vermeye devam etti bir yandan. Her şey plânlandığı gibi giderse adamları bu ikisini aşağı çekerken, miğfersiz ve aynı kıyafet giydirilmiş iki er, yanıltıcı tuzak konumunda kaçmaya devam edecekti.

Bu arada Teg, bir yer aracının geçip kaçabileceği, harika bir imha yolu açıyordu.

Birden bir yaver geldi Burzmali'nin yanına:

"İki saldırgan Başar'a arkasından yaklaşıyor!"

Burzmali bir el işaretiyle kovdu adamı. Teg'in kurtulma şansına pek kafa yoramazdı şimdi. Her şey gulayı kurtarmaya yoğunlaştırılmalıydı. Gözlerken Burzmali'nin kafası çok meşguldü:

Haydi! Koş! Koş! Lanet olası!

Lucilla da, Duncan'ın gerisine siper etmek için onun hemen arkasında durarak onu ileriye sürerken aynı şeyleri düşünüyordu. Lucilla'nın her şeyi en üst dirence göre vaziyet almıştı. Kadının, soyundan gelen ve eğitimle aldığı her şey zirveye fırlamıştı şimdi. *Asla vazgeçme!* Vazgeçmek, bilincini ya bir Rahibenin Anı Yaşamlarına ya da yok olmaya terk etmek demekti. Schwangyu bile sonunda toplu direnişe tekrar geri dönerek kefaretini

ödemiş ve sonuna kadar direnerek Bene Gesserit geleneğine göre ölmüştü hayranlık verici bir şekilde. Burzmali bunu Teg aracılığıyla bildirmişti. Lucilla, sayısız yaşamlarını bir araya topladı ve *"Başka türlü yapamam! diye* düşündü.

Lucilla Duncan'ın peşinden, dev bir pilingitamın yanındaki sığ bataklığa indi ve onları aşağı çekmek için karanlıkta beliren insanları görünce az kalsın bilinçsizce bir tepkiyle karşılık verecekti, ama kulağına Chakobsa bir sözcük geldi: "Dostlar!" Bu, onun tepkisini bir an geciktirdi ve bu arada bataklığın dışına doğru kaçmaya devam eden tuzakçıları gördü. Bu ona plânı ve onları yaprak kokulu toprağa bastıran adamların kim olduğunu diğer her şeyden daha fazla belli etti. Adamlar Duncan'ı yerde Lucilla'nın ilerisine doğru kaydırıp dev ağaca doğru giden bir tünele sokunca ve Lucilla'yı (yine Chakobsa diliyle) çabuk olması için uyarınca kadın tipik bir Teg usulü cüretle karşılaştığını anladı.

Duncan da fark etti bunu. Tünelin cehennem gibi karanlık ağzında Lucilla'yı kokusundan tanıdı ve kadının koluna parmaklarıyla dokunarak eski Atreides sessiz savaş diliyle bir mesaj verdi.

"Bırak bizi götürsünler."

Mesajın biçimi Lucilla'yı bir an irkiltti; fakat sonra kadın, gulanın bu iletişim yöntemini tabii ki bilmesi gerektiğini hatırladı.

Çevresindeki adamlar, hiç konuşmadan Duncan'ın kocaman antik laser silahını aldılar ve kaçakları, Lucilla'nın tanıyamadığı bir aracın kapağından içeriye tıktılar. Karanlıkta kırmızı bir ışık parladı ve söndü.

Burzmali, adamlarına ses altı bir emir verdi: "Haydi gitsinler!"

Yirmi sekiz tane yer aracı ve on bir tane yarasa-topter tuzak konumundan hareket etti. *İyi bir saptırma,* diye düşündü Burzmali.

Lucilla'nın kulaklarındaki basınç, kapağın kapandığını söyledi ona. Kırmızı ışık yine parladı ve söndü.

Patlayıcılar etraflarını çeviren ağacı paramparça etti ve şimdi zırhlı bir yer aracı olduğu anlaşılan araçları, süspansorlarıyla ve jetleriyle yukarıya ve ileriye doğru fırladı. Lucilla izledikleri yolu ancak, oval plaz deliklerden görünen alev parlamalarından ve yıldızların dönen görüntülerinden anlayabiliyordu. Onları kuşatan süspansor alanı, sadece gözlerle

algılanabilen ürkütücü bir hale sokuyordu hareketleri. Plasçelik koltuklarında büzülmüş otururlarken arabaları şiddetli yön değişiklikleriyle, zikzaklarla fırlayarak, dosdoğru, Teg'in direndiği yere doğru pike yaptı. Bu şiddetli hareketlerin hiçbiri yolcuların bedenine yansımadı. Kimisi yanan ağaçların ve çalıların ve sonra da yıldızların dans eden, belli belirsiz görüntüleri vardı sadece.

Teg'in laser silahlarının bıraktığı orman harabesinden geçiyorlardı! Lucilla kurtulup özgür olabileceklerini umut etmek cesaretini ancak o zaman buldu. Araçları birden titreyip yavaş uçuşa geçti. Küçük oval plaz pencerelerden görünen yıldızlar yana yattı ve önlerini karanlık bir şey kapattı. Yerçekimi geri geldi ve loş bir ışık belirdi. Lucilla Burzmali'nin soldaki bir kapağı hızla açtığını gördü.

"Dışarı! diye bağırdı Burzmali. "Harcayacak bir saniye bile yok!"

Önde Duncan olmak üzere, Lucilla kapağın dışına tırmandı ve nemli toprağa bastı. Burzmali Lucilla'nın sırtına vurdu, Duncan'ı kolundan yakaladı ve onları hızla araçtan öteye itti. "Çabuk! Bu tarafa!" Uzun çalıların arasından geçip taş döşeli dar bir yola çıktılar. ikisini de birer eliyle tutan Burzmali onları hızla yoldan geçirdi ve hemen bir hendeğin içine ittirdi. Üzerlerine hızla bir cankurtaran-kalkan battaniye attı ve başını kaldırıp geriye, geldikleri yöne baktı.

Lucilla Burzmali'yi gözetledi ve sonra karlı bir yamaçtaki yıldız ışığını gördü. Yanında Duncan'ın kımıldadığını hissetti.

Yamacın çok yukarısında hızla giden, jet-silah modifikasyonları yıldız ışığında görünen yer aracı yukarıya kırmızı bir sorguç fırlatarak tırmanıyor... tırmanıyordu. Birdenbire sağa doğru fırladı.

"Bizimki mi?" diye fısıldadı Duncan.

"Evet."

"Nasıl gitti oraya hiç görünmeden bu..."

"Terk edilmiş bir su tüneli" diye fısıldadı Burzmali. "Araç otomatik olarak gitmeye programlanmıştı." Burzmali uzaktaki kırmızı sorguca bakmaya devam etti. Aniden patlayan dev bir ışık, kırmızı izden dışarıya doğru yayıldı. Işığın hemen ardından boğuk bir gürültü geldi.

"Ahh" dedi Burzmali nefes vererek.

Duncan alçak bir sesle "Aracınızı çok fazla yüklediğinizi farz ettiler herhalde" dedi.

Burzmali irkilerek baktı yıldız ışığında hayalet gibi gri görünen çocuk yüzüne.

"Duncan Idaho, Atreideslerin emrindeki en iyi pilotlardan biriydi" dedi Lucilla. Bu ancak bazı kişilerin anlayabileceği özel bir bilginin bir parçasıydı ve yerine oturdu. Burzmali hemen anladı, kendisi bu iki kaçağın muhafızı değildi yalnızca. Emanetindekilerde, gerektiğinde kullanılabilecek yetenekler de vardı.

Modifiye edilmiş yer aracının patladığı yerde mavi ve kırmızı kıvılcımlar, parlayacak göğe doğru fırladı. Yok-gemiler o uzaktaki kızgın gaz küresinin kokusunu alıyordu. Koku alıcılar ne karara varacaktı? Mavi ve kırmızı kıvılcımlar tepelerin yıldız ışığıyla aydınlanan sırtlarının arkasına kaydılar.

Burzmali yoldan gelen ayak sesleri üzerine hızla arkasına döndü. Duncan el silahını o kadar hızla çekti ki Lucilla'nın nefesi yarım kaldı. Lucilla Duncan'ı zapt etmek için onun kolunu tuttu, fakat Duncan onun elini silkeledi. Duncan, Burzmali'nin bu geleni kabul ettiğini görmemiş miydi?

Yukarılarındaki yoldan yavaş bir ses geldi: "Beni takip edin. Çabuk."

Konuşan kişi, o hareket eden karanlık leke aşağıya, yanlarına atladı ve yol boyunca uzanan çalılardaki bir aralıktan yürüdü. Çevreyi dolduran çalıların ötesinde uzanan karlı yamaçtaki koyu renk lekelerin, en azından on iki tane silahlı insan olduğu anlaşıldı. Bunlardan beş tanesi Duncan'la Lucilla'nın çevresinde toplandılar ve onları sessizce, çalıların yan tarafındaki karla kaplı bir yola sürdüler. Silahlı grubun geriye kalanları karlı yamaçtan dosdoğru aşağıya, bir sıra karanlık ağacın arasına doğru koştular.

Yüz adım sonra beş sessiz adam yürüyüşlerini birerli kola dönüştürdüler; içlerinden iki tanesi önde, üç tanesi arkadaydı; kaçaklar onların arasına dizilmiş halde, önlerinde Burzmali ve Lucilla Duncan'ın hemen arkasında olmak üzere yürüyorlardı. Az sonra karanlık kayalarda bir yarığa ve raf gibi bir çıkıntının altına geldiler; orada durup beklediler ve bu sırada arkalarından, daha farklı yer araçlarının havaya saldığı şimşeklerin seslerini duydular.

"Tuzak üstüne tuzak" diye fısıldadı Burzmali. "Onları tuzaklara boğduk. Onlar bizim panik halinde kaçacağımızı *biliyorlar.* Ama biz gizlenerek onların yakınlarında bekleyeceğiz. Daha sonra da yavaş yavaş ilerleyeceğiz... yürüyerek."

"Beklenmedik" diye fısıldadı Lucilla.

"Peki Teg?" Bu Duncan'dı, sesi bir nefesten farksızdı.

Burzmali Duncan'ın kulağına eğildi: "Sanırım onu kaptılar." Burzmali'nin sesinde derin bir hüzün vardı.

Karanlık yol arkadaşlarından biri konuştu: "Haydi çabuk. Şuraya."

Dar kaya yarığına güdüldüler. Yanlarındaki bir yerden bir gıcırdama sesi geldi. Birtakım eller onları kapalı bir geçide tıktı. Arkalarından o gıcırdama sesi geldi yine.

"Şu kapıyı sabitleyin" dedi birisi.

Işıklar parladı çepeçevre.

Duncan'la Lucilla kayalara oyulduğu belli olan, çok zengin döşeli büyük bir odaya bakakaldılar. Yeri yumuşak halılar kaplıyordu -koyu kırmızı ve altın rengi halılar; pastel yeşille yapılmış tekrarlayan savaş sahnelerine benzer desenli. Burzmali'nin yanındaki bir masanın üzerine karmakarışık halde bir sürü giysi yığılmıştı ve Burzmali alçak sesle konuşuyordu eşlikçilerinden biriyle: Yüksek alınlı, delici yeşil gözlü, sarışın bir adamla.

Lucilla dikkatle dinledi. Sözcükler anlaşılıyordu, muhafızların nereye yerleştirileceğiyle ilgiliydi; ama yeşil gözlü adamın aksanı Lucilla'nın daha önce hiç duymadığı bir türdendi; şaşırtıcı bir hızla, çatırtı gibi çıkan sessiz harflerle gırtlaktan gelen seslerin yuvarlanmasıydı bu.

"Bu bir yok-oda mı?" diye sordu Lucilla.

"Hayır." Yanıt Lucilla'nın arkasından, aynı aksanla konuşan bir adamdan gelmişti. "Yosunlar koruyor bizi."

Lucilla konuşan adama dönmeyip tavanda ve duvarlardaki, açık yeşil-sarı renkli kalın yosun tabakasına baktı. Sadece, yere yakın birkaç bölgede koyu renkli çıplak kaya görünüyordu.

Burzmali adamın sözünü kesti. "Burada güvendeyiz. Yosunlar özellikle bunun için yetiştirildi. Yaşam dedektörleri sadece bitkisel yaşam gösterecek ve bu yosun kalkanlardan başka hiçbir şey bildirmeyecek."

Lucilla topuğunun üzerinde döndü ve odanın ayrıntılarına dikkat etti. Kristal bir masaya oyulmuş o Harkonnen ejderhası, koltuklarda ve divanlarda egzotik kumaşlar. Duvarların birindeki silah bölmesinde iki sıra, Lucilla'nın daha önce hiç görmediği bir dizaynda, arazi tipi uzun laser silahları vardı. Bunların hepsinin ağzı çan gibiydi ve tetiklerinin üzerinde altından yuvarlak muhafazalar vardı.

Burzmali yeşil gözlü adamla konuşmaya döndü yine. Nasıl gizlenecekleri konusunda bir tartışmaydı bu. Lucilla dikkatinin bir kısmıyla bunu dinlerken bir yandan da eşlikçilerden odada kalan iki tanesini süzdü. Eskortun diğer üç üyesi silah kabininin yanındaki bir geçitten, yukarıdan sarkan parıldayan gümüşsü ipliklerden oluşan kalın bir perdeyle kaplı bir açıklıktan tek sıra halinde geçip gitmişlerdi. Duncan'a baktığında ise onun, eli belindeki küçük laser silahının üzerinde, Lucilla'nın tepkilerini dikkatle takip ettiğini gördü.

Saçılma'dan gelenler mi? diye düşündü Lucilla.

Bunların sadakati nasıl bir şey?

Fazla düşünmeden Duncan'ın yanına gitti ve koluna parmakla dokunma dilini kullanarak kuşkularını ona aktardı. İkisi dönüp Burzmali'ye baktılar. İhanet mi?

Lucilla geri dönüp odayı incelemeye devam etti. Gizli gözler tarafından gözetleniyorlar mıydı yoksa?

Odayı dokuz ışıküre, kendi yoğun ışık adacıklarını oluşturarak aydınlatıyordu. Işık, Burzmali'nin hâlâ yeşil gözlü adamla konuştuğu kenar kısımlarda ortalama bir yoğunluğa düşüyordu. Işığın bir kısmı doğrudan, hepsi zengin altın rengine ayarlanmış ışıkürelerden geliyor, bir kısmı da daha yumuşak bir halde, yosunlardan yansıyordu. Sonuçta, mobilyaların altında bile koyu gölge yoktu.

İç kapının parlak gümüş iplikleri aralandı. Yaşlı bir kadın odaya girdi. Lucilla ona baktı. Kadının, eski gül ağacı kadar koyu renkli, kırışık bir yüzü vardı. Yüz hatları, neredeyse omzuna kadar uzanan beyaz dağınık saçlarının oluşturduğu dar bir çerçeveyle keskin bir şekilde sınırlanmıştı. Altın

ipliklerle işlenmiş mitolojik canavarlarla süslü, uzun, siyah bir cüppe giymişti. Kadın bir kanepenin arkasında durdu ve damarlarla dolu ellerini kanepenin arkalığına koydu.

Burzmali'yle yanındaki, konuşmalarını kestiler.

Lucilla'nın bakışları yaşlı kadından kendi cüppesine kaydı. Altın ejderhalar haricinde her iki giysi de, omuzların gerisine uzanan başlıklar da birbirinin aynısıydı. Ejderhalı cüppenin dizaynı yalnızca, yan kesimleri ve öne doğru açılma biçimi yönünden farklıydı.

Kadın hiçbir şey söylemeyince Lucilla bir açıklama bekleyerek Burzmali'ye baktı. Burzmali de Lucilla'ya çok dikkatli bir bakışta karşılık verdi. Yaşlı kadın Lucilla'yı sessizce süzmeye devam ediyordu.

Bakışların yoğunluğu Lucilla'yı huzursuz etti. Duncan da hissetmişti bunu, Lucilla fark etti. Duncan'ın eli hâlâ küçük laser silahının üzerindeydi. Lucilla, bir sürü gözün kendisini süzmesi uzadıkça daha da tedirginleşti. Yaşlı kadının orada durup bakma tarzında hemen hemen Bene Gesserit'i andıran bir şeyler vardı.

Duncan Burzmali'ye soru sorarak sessizliği bozdu: "Kim bu kadın?"

"Sizin postunuzu kurtaracak kişiyim ben" dedi yaşlı kadın. Hafifçe takırdayan ince bir sesle, ama yine o garip aksanla konuşuyordu.

Lucilla'nın Diğer Anıları yaşlı kadının giysisi için varsayımsal bir karşılaştırma yarattı: *Antik zaman kiralık kadınlarının giysilerine benziyor.*

Lucilla başını sallayacaktı neredeyse. Bu kadın böyle bir rol için çok yaşlıydı tabii. Ve kumaşa işlenmiş mitolojik canavarların biçimi, anıların gösterdiğinden farklıydı. Lucilla yaşlı yüze baktı yine: Gözleri yaşlılığın getirdiği hastalıklardan ötürü nemliydi. Göz kapaklarının burnunun yanındaki kanallarla birleştiği yerdeki kat yerlerinde birer kabuk vardı. Bir kiralık kadın için çok yaşlıydı.

İhtiyar kadın Burzmali'ye "Bence bu kadın bunu giyebilir" dedi. Kadın ejderhalı giysiyi çıkarmaya başladı. Lucilla'ya dedi ki: "Bu senin. Saygı duyarak giy. Sana bunu bulmak için insan öldürdük.

"Kimi öldürdünüz?" diye sordu Lucilla.

"Hak iddia eden bir Şerefli Ana'yı!" Yaşlı kadının boğuk sesinde gurur vardı.

"Niçin giymem gerekiyormuş bu cüppeyi?" diye diretti Lucilla.

"Giysini benimkiyle değiştireceksin" dedi yaşlı kadın.

"Bir açıklama yapmadan olmaz." Lucilla önüne uzatılan cüppeyi kabul etmedi.

Burzmali bir adım öne çıktı. "Ona güvenebilirsin."

"Ben senin dostlarının dostuyum" dedi yaşlı kadın. Cüppeyi Lucilla'nın önünde salladı. "Haydi, al şunu."

Lucilla Burzmali'ye döndü. "Sizin plânınızı öğrenmem gerek."

"İkimizin de öğrenmesi gerek." dedi Duncan. "Bu insanlara güvenmemiz kimin yetkisiyle isteniyor?"

"Teg'in" dedi Burzmali. "Ve benim." ihtiyar kadına baktı. "Onlara her şeyi anlatabilirsin Sirafa. Vaktimiz var."

"Bu cüppeyi, Ysai'ye girdiğiniz sırada Burzmali'ye eşlik ederken giyeceksin" dedi Sirafa.

Sirafa, diye düşündü Lucilla. Bu isim Bene Gesserit Soy Varyantı'na benziyordu sanki.

Sirafa Duncan'ı Büzdü. "Evet, bu çocuk bayağı küçük henüz. Gizlenecek ve ayrı bir şekilde gönderilecek."

"Hayır!" dedi Lucilla. "Onu korumamı emrettiler bana!"

"Aptallık ediyorsun" dedi Sirafa. "Bu delikanlının görünümünde birine eşlik eden, senin görünümünde bir kadını arayacaklar. Arayacakları, gece arkadaşıyla birlikte giden bir Şerefli Ana kiralık kadın değil... bir Tleilaxu Ustası ve yardımcısı da değil."

Lucilla diliyle dudaklarını ıslattı.

Sirafa bir Ev Disiplin Görevlisinin güven verici yakınlığıyla konuşuyordu.

Sirafa canavarlı cüppeyi kanepenin arkasına örttü. Şimdi meydana çıkan, vücuduna sımsıkı yapışmış siyah bir taytla duruyordu ve bu taytın

örttüğü vücut hâlâ çevik, esnek, hatta yuvarlak hatlıydı. Vücudu, yüzünden daha genç duruyordu. Lucilla bakarken Sirafa avucunu alnından ve yanaklarından geçirerek bastırdı. Yaşlılık çizgileri sıklaştı ve daha genç bir yüz açığa çıktı.

Bir Surat Oynatıcı mı?

Lucilla kadına dikkatle baktı. Surat Oynatıcıların diğer belirtilerinden hiçbiri yoktu. Yine de...

"Cüppeni çıkar!" diye emretti Sirafa. Kadının sesi şimdi daha genç ve daha emrediciydi.

"Yapmalısın bunu" diye yalvardı Burzmali. "Sirafa senin yerini alıp yeni bir tuzak olacak. Bu işten kurtulup gitmemizin tek yolu bu."

"Nereye gitmemizin?" diye sordu Duncan.

"Bir yok-gemiye" dedi Burzmali.

"Peki o bizi nereye götürecek?" diye diretti Lucilla.

"Güvenliğe" dedi Burzmali. "Kendimize şere yüklemesi yapacağız, ama bundan fazlasını söyleyemem. Şere de zamanla yok olup gidecek."

"Ben nasıl bir Tleilaxu kılığına girebilirim ki?" diye sordu Duncan.

"Bunun olacağı konusunda güven bize" dedi Burzmali.

Gözleri hâlâ Lucilla'daydı. "Aziz Anne?"

"Bana tercih şansı bırakmadınız" dedi Lucilla. Hızla klipsleri çözdü ve cüppesini yere bıraktı. Korsesindeki küçük el silahını çıkardı ve kanepeye attı. Lucilla'nın taytı açık gri renkteydi ve Sirafa'nın buna ve Lucilla'nın bacak kınlarındaki bıçaklara dikkatle baktığını fark etti.

"Bazen siyah iç çamaşırı giyeriz" dedi Lucilla ve canavarlı cüppeyi giydi. Kumaş ağır görünüyor, ama hafifmiş gibi bir duygu veriyordu. Cüppenin içinde dönerek cüppenin yayıldığını ve bedenine, sanki onun için yapılmış gibi oturduğunu hissetti. Ama boyun kısmında pürüzlü bir nokta vardı. Elini uzattı ve parmağını onun üzerinde gezdirdi.

"İğnenin o kadına saplandığı yer" dedi Sirafa. "Hızlı hareket ettik, ama asit kumaşı hafiften yaktı. Dışarıdan görünmüyor."

"Görünüşü tamam mı?" diye sordu Burzmali Sirafa'ya.

"Çok iyi. Ona bazı öğütlerde bulunmam gerekecek. Hata yapmamalı, yoksa ikisini de böyle kaparlar!" Sirafa ellerini birbirine vurarak sözlerini vurguladı.

Bu hareketi nerede görmüştüm ben? diye sordu Lucilla kendi kendine.

Duncan Lucilla'nın sağ kolunun arkasına dokundu ve parmaklar gizli hızlı konuşma diliyle hareket etti: *"O el çırpışı! Bir Giedi Prime hareketi."*

Diğer Anılar da doğruladı bunu Lucilla'ya. Bu kadın, arkaik tarzları koruyan izole bir toplumdan mıydı yoksa?

"Delikanlının gitmesi gerek şimdi" dedi Sirafa. Eskorttan kalan iki kişiye eliyle işaret verdi. "Çocuğu yerine götürün."

"Bundan hoşlanmadım" dedi Lucilla.

"Başka çaremiz yok!" diye kesti Burzmali.

Lucilla kabul etmekten başka bir şey yapamazdı. Burzmali'nin Rahibeliğe ettiği bağlılık yeminine güveniyordu. Ve hatırladı, Duncan artık çocuk değildi: Onun prana-bindu reaksiyonları ihtiyar Başar ve Lucilla tarafından geliştirilmişti. Gulada, Bene Gesserit dışında kimsenin pek baş edemeyeceği yetenekler vardı. Duncan'la iki adamın parıldayan perdeden geçip gidişini sessizce seyretti.

Onlar gidince Sirafa divanın etrafını dolaşıp geldi ve ellerini beline koyup Lucilla'nın karşısında durdu. Bakışları bir noktada karşılaştı.

Burzmali boğazını temizledi ve yanındaki masada duran karmakarışık giysi yığınını karıştırdı.

Sirafa'nın yüzünde, özellikle de gözlerinde insanı bayağı esir eden bir şeyler vardı. Gözleri açık yeşil, gözakları parlaktı. hiçbir lensle ya da başka bir şeyle maskelenmemişlerdi.

"Görünüşün yerinde" dedi Sirafa. "Unutma, sen özel türde bir kiralık kadınsın ve Burzmali de senin müşterin. Hiçbir sıradan kişi karışamaz buna."

Lucilla gizli bir ima sezdi bunda. "Ama karışabilecek bazı kişilerde var, öyle mi?"

"Büyük dinlerin büyükelçileri şu anda Gammu'dalar" dedi Sirafa. "Bazılarıyla daha önce hiç karşılaşmadın. Onlar sizin Saçılma dediğiniz şeyden geliyor."

"Peki siz ne diyorsunuz ona?"

"Arama." Sirafa elini kaldırıp Lucilla'yı yatıştırdı. "Korkma!. Düşmanlarımız aynı."

"Şerefli Analar mı?"

Sirafa başını sola çevirdi ve yere tükürdü. "Bana bak Bene Gesserit! Ben sadece onları öldürmek için eğitildim! Benim tek görevim ve amacını budur!"

Lucilla dikkatle konuştu: "Bildiğim kadarıyla siz bayağı iyiymişsiniz."

"Bazı konularda belki senden daha iyiyimdir. Şimdi dinle! Sen bir seks ustasısın. Anladın mı?"

"Rahipler neden müdahale etsinler ki?"

"Onlara rahip mi diyorsunuz siz? Pekâlâ... evet. Onlar sizin aklınıza gelen nedenden ötürü müdahale etmezler. Zevk için seks, dinin düşmanı, ha?"

"Kutsal hazzın yerine geçecek hiçbir şey kabul olunmaz" dedi Lucilla.

"Tantrus seni korusun kadın! Aramadan gelen farklı *rahipler* vardır; bunlar vaat edilmiş bir geleceğin yerine şimdiki bir kendinden geçmeyi düşünmezler bile."

Lucilla neredeyse gülecekti. Bu kerameti kendinden menkul Şerefli Ana katili, bir Aziz Anneye dinler konusunda ahkâm kesebileceğini mi sanıyordu?

"Burada dolaşan, *rahip* kılığına girmiş bazıları vardır." dedi Sirafa. "Çok tehlikeli. Hepsinden tehlikelisi de Tantrus'un peşinden gidip de, tanrılarına has tapınmanın seks olduğunu sananlardır."

"Ben nasıl tanıyacağım onları?" Lucilla Sirafa'nın sesinde bir içtenlik sezdi ve kötü bir şey olacakmış gibi bir duygu geldi.

"Bunun önemi yok. Asla, bu tür farkları görmüş gibi davranmamalısın. Senin ilk önce düşünmen gereken şey alacağın parayı garantiye

bağlamaktır. Sen, sanırım elli solari istemelisin."

"Onların neden müdahale edeceğini söylemedin bana." Lucilla Burzmali'ye baktı yine. Burzmali karmakarışık giysileri yaymıştı ve savaş üniformasını çıkarıyordu. Lucilla tekrar Sirafa'ya döndü.

"Bazıları, kendilerine senin Burzmali'yle beraberliğine engel olma hakkını veren eski bir geleneği takip ediyorlar. Aslında, bazıları seni sınayacaktır"

"Dikkatle dinle" dedi Burzmali. "Bu çok önemli."

Sirafa dedi ki: "Burzmali bir tarım işçisi gibi giyinecek. Onun silahlarının nasırını bundan başka bir şey gizleyemez. Ona Skar diyeceksin; burada yaygın bir isimdir."

"Peki rahiplerin müdahalesiyle nasıl başa çıkacağım?"

Sirafa korsesinden küçük bir kese çıkardı, Lucilla'ya verdi ve Lucilla onu tutup ağırlığına baktı. Sirafa dedi ki: "Bunun içinde iki yüz seksen üç solari var. Eğer kendini ruhban diye niteleyen birisi... Bunu hatırladın mı? Ruhban?"

"Nasıl unuturum?" Lucilla'nın sesinde neredeyse bir alay vardı ama Sirafa buna pek dikkat etmedi.

"Eğer böyle biri müdahale ederse pişmanlıkla Burzmali'ye elli solariyi geri verirsin. O kesede senin, Pira adına düzenlenmiş kiralık kadın kartın da var. Adını söyle de bir duyayım."

"Pira."

"Hayır! 'A'nın vurgusu çok daha kuvvetli!"

"Pira!"

"Bu elverir. Şimdi beni çok dikkatli dinle. Senle Burzmali geç vakit sokaklarda olacaksınız. Senin daha önce de birtakım müşterilerinin olmuş olması beklenir. Buna bir kanıt gerek. Bu nedenle, sen... ahh, buradan ayrılmadan önce Burzmali'yi eğlendir. Anladın mı?"

"Ne incelik!" dedi Lucilla.

Sirafa bunu bir iltifat olarak kabul etti ve gülümsedi, ama çok sıkı kontrollü bir ifadeydi bu. Onun tepkileri çok yabancıydı!

"Bir şey daha var" dedi Lucilla. "Eğer ben bir ruhbanı eğlendirmek zorunda kalırsam daha sonra Burzmali'yi nasıl bulacağım?"

"Skar'ı"

"Evet, Skar'ı nasıl bulacağım?"

"Sen nereye gitsen o senin yakınında bekleyecek. Sen çıkar çıkmaz Skar seni bulur."

"Çok iyi. Bir ruhban müdahale ederse Skar'a yüz solariyi geri vereceğim ve..."

"Elli!"

"Bence öyle değil Sirafa" Lucilla başını ağır ağır iki yana salladı. "Benimle *eğlendikten* sonra ruhban, elli solarinin çok az bir miktar olduğunu görecektir."

Sirafa dudaklarını büzdü ve bakışlarını Lucilla'dan Burzmali'ye kaydırdı.

"Beni onun özellikleri konusunda uyarmıştın, ama ben tahmin etmedim bu..."

Lucilla yalnızca bir parça Ses kullanarak "Benden duymadan *hiçbir şeyi* tahmin etme!" dedi.

Sirafa kaşlarını çattı. Sesten irkildiği belliydi ama kendini toparlayınca ses tonu aynı şekilde kibirliydi. "Seksüel varyasyonlar konusunda bir açıklamaya ihtiyacının olmadığını mı farz edeceğim yani?"

"Güvenli bir tahmin" dedi Lucilla.

"Ve sana, giydiğin bu cüppenin senin, Hormu Düzeninde beşinci sınıf bir usta olduğunu gösterdiğini de söylemem gerekmiyor öyle mi?"

Kaşlarını çatma sırası Lucilla'daydı. "Ben bu beşinci sınıfın üzerinde bir yetenek sergilersem ne olacak peki?"

"Ahh" dedi Sirafa. "Demek benim sözlerimi dinlemeye devam edeceksin, öyle mi?"

Lucilla hafifçe başını salladı.

"Çok güzel" dedi Sirafa. "Senin vajinal nabız yapmayı becerebileceğini varsayabilir miyim?"

"Evet."

"Her pozisyonda mı?"

"Vücudumdaki her kası kontrol edebilirim beni!"

Sirafa bakışlarını Lucilla'dan Burzmali'ye çevirdi. "Doğru mu bu?"

Burzmali Lucilla'nın hemen arkasından seslenerek cevap verdi: "Öyle olmasa iddia etmezdi."

Sirafa, gözlerini Lucilla'nın çenesine odaklayarak düşünceli bir şekilde baktı. "Bu bir komplikasyon bence."

"Yanlış bir düşünceye kapılmayasın" dedi Lucilla, "benim öğrendiğim yetenekler normalde pazarlanmaz. Onların başka bir amacı vardır."

"Oh, eminim öyledir" dedi Sirafa. "Ama cinsel kıvraklık bir..."

"Kıvraklık ha!" Lucilla, ses tonunun bir Aziz Anne'nin en ağır hakaretini aktarmasına engel olmadı. Sirafa'nın başarmak istediği şey ne olursa olsun, haddini bildirmek gerekirdi bu kadının! "Kıvraklık mı dedin? Ben jenital ısıyı kontrol edebilirim. Elli bir tane tahrik noktası bilirim ve bunları uyarabilirim. Ben..."

"Elli bir mi? Ama sadece..."

"Elli bir tane! diye sözünü kesti Lucilla. "Ve bunların üzerine bir de kombinasyonlar; eder iki bin sekiz. Üstelik bunlarla iki yüz beş seks pozisyonu da kombine edilirse..."

"İki yüz beş mi?" Sirafa'nın şaşırdığı belliydi. "Eminim ki demek istediğin...

"Daha da çok aslında, minör kombinasyonları da sayarsan. Ben bir Etkileyici'yim, yani ben orgazmik amplifikasyonun üç yüz aşamasını bilirim!"

Sirafa boğazını temizledi ve dudaklarını diliyle ıslattı. "Öyleyse seni, kendini zapt etmen için uyarmam gerek. Yeteneklerinin tümünü hiçbir zaman belli etme, yoksa..." Sirafa yine Burzmali'ye baktı. "Beni niçin uyarmadın?"

"Uyardım."

Lucilla Burzmali'nin sesinde açıkça bir keyif sezdi, ama bunu doğrulamak için dönüp ona bakmadı.

Sirafa iki kez derin nefes alıp verdi. "Eğer bir soru sorulursa yükselme için sınava tabi tutulacağını söylersin. Bu, kuşkuları yatıştırabilir."

"Peki bana sınama konusunda bir şey sorulursa?"

"Oh, bu kolay; gizemli bir şekilde gülümser ve susarsın."

"Ya bana şu Hormu Düzeni hakkında bir şey sorulursa?"

"Soru soranı üstlerine bildirmekte tehdit edersin. Sorular kesilir."

"Peki ya kesilmezse?"

Sirafa omuzlarını silkti. İstediğin bir hikâyeyi uydur. Bir Doğru Söyleten bile senin bahanelerinle yetinecektir."

Lucilla, durumunu düşünürken yüzünü dinlenme halinde bıraktı. Tam arkada Burzmali'nin -Skar'ın!- kımıldandığını duydu. Bu hileli oyunu oynamada ciddi bir güçlükle karşılaşacağını sanmıyordu. Hatta bu, daha sonra Rahibeler Meclisi'nde anlatacağı zevkli bir ara hikâye de sağlayabilirdi. Sirafa'nın Burz... Skar'a bakıp gülümsediği dikkatini çekti. Lucilla döndü ve müşterisine baktı.

Burzmali çırılçıplaktı; Savaş giysileri ve miğferi, dağınık giysilerden oluşan ufak yığının yanında, düzgün bir şekilde üst üste konulmuştu.

"Görüyorum ki Skar'ın, bu macera için yapacağın hazırlıklara bir itirazı yok" dedi Sirafa, Burzmali'nin dimdik yukarıya kalkmış penisine el salladı. "Sizi yalnız bırakayım o halde."

Lucilla Sirafa'nın parıldayan perdeden geçip gittiğini duydu. Lucilla'nın aklı birden öfkeyle fark ettiği bir şeye gidiverdi:

"Şimdi burada duranın Gula olması gerekirdi!"

*

Sizin kaderinizdir bu, unutkanlık. Hayatın tüm eski dersleri; kaybeder kazanırsınız, kaybeder kazanırsınız tekrar tekrar.

II. Leto, Dar-es-Balat'ın Sesi

"Tarikatımızın ve onun ebedi Rahibeliğinin adına, bu anlatılanların güvenilir ve Rahibeler Meclisi Kayıtları'na girmeye değer olduğu hükmüne varılmıştır."

Taraza görüntü projeksiyonundaki bu sözcüklere hoşnutsuz bir yüzle baktı. Sabah güneşi projeksiyona, sarı yansımalardan oluşan bir tül örtmüş, sözcüklere buğulu ve gizemli bir görünüm vermişti.

Taraza sinirli bir hareketle kendini projeksiyon masasından geriye ittirdi, kalktı ve güneye bakan bir pencereye gitti. Gün daha çok yeniydi henüz ve avludaki gölgeler uzundu.

Bizzat gitmem gerekir mi?

Bu düşünceyle bir isteksizlik sardı içini. Bu lojman çok... güvenli bir duygu veriyordu. Ama bu aptallıktı ve tüm hücrelerinde duyuyordu bunu. Bene Gesserit bin dört yüz yıldır buradaydı ama yine de Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin hâlâ geçici sayılması gerekiyordu.

Sol elini pencerenin pürüzsüz çerçevesine dayadı. Pencerelerin her biri, bakan kişinin harika birer manzarayı göreceği şekilde konumlanmıştı. Oda -onun boyut oranları, eşyaları, renkleri- tümüyle, içindeki kişide bir güven duygusu yaratmak gibi tek bir amaçla çalışmış mimarların ve işçilerin duygularını yansıtıyordu.

Taraza bu güven duygusuna dalmaya çalıştı, fakat başaramadı. Az önce yaşamış olduğu tartışmalar, sözcükler en ılımlı tonda söylenmiş olmasına karşın bir burukluk bırakmıştı bu odada. Konsey üyeleri direnmişlerdi ve (Taraza'nın çekincesiz kabul ettiği) nedenleri de makuldü.

Kendimizi misyonerler haline mi getireceğiz? Hem de Tleilaxu için?

Pencerenin kenarındaki kontrol plaketine dokundu ve pencereyi açtı. Elma bahçelerindeki ilkbahar çiçeklerinin güzel kokularını getiren ılık bir

rüzgâr girdi odaya. Rahibelik burada, tüm kalelerinin iktidar merkezinde yetiştirdiği meyvalarla öğünürdü. Eski İmparatorluk döneminde insanların yaşadığı gezegenlerin çoğunluğuna yayılmış Bene Gesserit ağını oluşturan Kalelerin ve Bağımsız Bölümlerin hiçbirinde bundan daha güzel bir meyva bahçesi yoktu.

"Meyvalarıyla tanıyın onları" diye düşündü. *Eski dinlerden bazılarında hali hikmet var.*

Taraza, bulunduğu hâkim noktadan, Rahibeler Meclisi binalarının güney yönünde yayıldığı tüm alanı görebiliyordu. Yakındaki bir gözetleme kulesinin gölgesi daraların ve avluların üzerinden uzun ve kırık bir çizgi şeklinde geçiyordu.

Düşündüğünde, burasının bu kadar büyük bir gücü kapsamak için şaşılacak kadar küçük bir yer olduğunu biliyordu. Meyva bahçeleri ve bostanlar halkasının ötesinde özenle dama taşı gibi konumlandırılmış her birinin çevresinde kendi ekili alanı bulunan özel konutlar vardı. Emekli Rahibeler ve seçkin bazı sadık aileler otururdu bu ayrıcalıklı mülklerde. Batı sınırını tepeleri genellikle karla parıldayan, testere dişli dağlar oluşturuyordu. Alan buradan yirmi kilometre doğuya doğru uzanırdı. Rahibeler Meclisi'nin oluşturduğu bu merkezin etrafı çepeçevre düzlüklerle çevriliydi ve burada buraya has bir sığır türü otlardı. Bu sığırlar yabancı kokulara öylesine hassastı ki oranın kokusunu taşımayan birisi adımını atar atmaz gürültüyle böğürerek panik halinde kaçışırlardı. En içteki, bahçeleri özenli çitlerle çevrili evler eski bir Başar tarafından öyle ustalıklı yerleştirilmişti ki gece de gündüz de hiç kimse yer düzlemindeki kıvrımlı kanallardan, görünmeden geçemezdi.

Bunların hepsi gelişigüzel ve rasgeleymiş gibi görünüyorsa da her şeyde çok sıkı bir düzen vardı. Ve Taraza bunun Rahibeliğin kişiliğini oluşturduğunu biliyordu.

Arkasından gelen, temizlenen bir boğazın sesi Konsey'de kendisiyle en hiddetle tartışanlardan birinin açık duran kapıda hâlâ sabırla beklediğini hatırlattı.

Kararımı bekliyor.

Aziz Anne Bellonda, Odrade'nin "hemen öldürülmesini" istemiş, ama bir karara varılamamıştı.

Bu kez gerçekten yaptın Dar. Senin vahşi özgürlüğünün geleceğini biliyordum. İstiyordum da bunu. Ama bu!

Bellonda, o yaşlı, şişman ve kırmızı yüzlü, soğuk bakışlı ve doğal hırçınlığından ötürü sevilen kadın, Odrade'nin hain olarak cezalandırılmasını istiyordu.

"Tiran onu hemen ezerdi!" demişti Bellonda.

Tiran'dan öğreneceğimiz bundan ibaret mi? diye düşündü Taraza.

Bellonda, Odrade'nin sadece Atreides değil, aynı zamanda bir Corrino olduğunu söylüyordu. Onun atalarının arasında imparatorlar, naipler ve çok güçlü bir sürü yönetici vardı.

Bunun ima ettiği tüm iktidar hırsıyla birlikte.

"Onun ataları Salusa Secundus yaşamaya devam ediyor!" diye tekrarlayıp duruyordu Bellonda. "Üreme deneyimlerimizden hiçbir şey öğrenemedik mi?"

Odrade'leri nasıl yaratacağımızı öğrendik, diye düşündü Taraza.

Odrade bahar azabından sağ çıkınca, Salusa Secundus'un bir eşdeğeri olan Al Dhanab'a gönderilmişti, özellikle yetişsin diye o sürekli sınanma gezegeninde: Yüksek uçurumlar ve kupkuru vadiler; ya kızgın ya dondurucu rüzgârlar; ya çok az nem, ya da çok aşırı nem. Kaderin Rakis'e götürebileceği birisi için iyi bir sınav yeri olduğuna hükmedilmişti orasının. O koşullardan sağ çıkan başkaları da vardı ama, ince uzun, esnek ve adaleli Odrade en dayanıklılarından biriydi.

Bu durumu nasıl kurtarabilirim?

Odrade'nin en son mesajı her türlü barışın, hatta Tiran'ın binlerce yıllık sindirme döneminin, buna gereğinden fazla güvenenler için öldürücü sonuçlar doğurabilecek, sahte bir atmosfer yaydığını söylüyordu. Bellonda'nın savunduğu tezlerin hem güçlü dayanağı hem de zayıf noktası buydu.

Taraza başını kaldırıp, kapıda bekleyen Bellonda'ya baktı. *Ne şişman kadın! Şişmanlığını hiç utanmadan sergiliyor bize bir de!*

"Gulayı nasıl saf dışı edemiyorsak Odrade'yi de saf dışı edemeyiz artık" dedi Taraza.

Bellonda'nın sesi yavaş ve monotondu: "İkisi de şimdi bizim için çok tehlikeli. Bak, Odrade Tabr Siyeçi'ndeki o sözleriyle nasıl da zor duruma soktu seni!"

"Sence Tiran'ın mesajı beni zor duruma mı soktu Bell?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bene Tleilax'ın ahlâkı yoktur."

"Konuyu değiştirme Bell. Senin fikirlerin böcekler gibi çiçekten çiçeğe zıplıyor. Gerçekte aldığın koku ne?"

"Tleilaxu! Gulayı kendi amaçları için yaptılar. Ve şimdi Odrade'nin istediği bizim ..."

"Hep aynı şeyi tekrarlayıp duruyorsun Bell."

"Tleilaxu kestirmeden gidiyor. Onların genetik görüşleri bizimkine uymaz insanca bir görüş değil. Onlar canavar yaratır."

"Yaptıkları bu mu?"

Bellonda odaya girdi, masanın çevresinde dolaştı ve Taraza'nın yakınına gelip Baş Anne'nin, duvardaki nişi ve içindeki Chenoeh büstünü görmesini engelleyecek bir yerde durdu.

"Rakis rahipleriyle ittifaka evet, ama Tleilaxu'yla hayır!" Bellonda sıkılı yumruğunu sallayınca cüppesi hışırdadı.

"Bell! Başrahip şu anda bir Surat Oynatıcı taklittir. Onunla mı ittifak kuralım demek istiyorsun?"

Bellonda Öfkeyle başını salladı. "Şeyh-hulud'a tapanlar bir lejyondur! Onları her yerde bulunsun. Bu kandırmacadaki payımız bir açığa çıkarsa bize karşı tepkileri nasıl olur?"

"Hayır, yapma Bell! Bu konuda, yalnızca Tleilaxu'nun okka altında kalacağı şekilde, ustaca davrandık. Bu konuda Odrade haklı."

"Hayır, haksız! Onlarla ittifak yaparsak bizler de okka altına gireriz. Tleilaxu tasarımına hizmet etmek zorunda kalacağız. Tiran'a uzun süre boyun eğdiğimiz dönemden de daha beter olacak bu."

Taraza Bellonda'nın gözlerindeki habis parıltıyı gördü. Kadının tepkisini anlamak mümkündü. hiçbir Aziz Anne imparator Tanrı'nın boyunduruğu altında katlandıkları özel bağı, insanın en azından kanını donduran bazı

şeyleri hatırlamadan gözünün önüne getiremezdi. İstemedikleri bir yola kırbaçlanarak sürülmüşler, bu sürede Bene Gesserit'in bir sonraki gün yine var olacağından hiçbir zaman emin olamamışlardı.

"Baharımızı böyle aptalca bir ittifakla güvenceye alabileceğimizi mi sanıyorsun?" dedi Bellonda.

Taraza anladı, yine eski tartışmaydı bu. Melanj ve onun dönüşümünün verdiği azap olmazsa Aziz Anneler de olmazdı. Saçılma'dan gelen orospular melanjı mutlak hedeflerinden biri olarak belirlemişlerdi -baharı ve Bene Gesserit'in bu konudaki ustalığını yani.

Taraza masasına döndü, köpekkoltuğuna gömüldü ve hayvan kendini Taraza'nın konturlarına göre biçimlendirirken arkasına yaslandı. Bu bir sorundu. Bene Gesserit'e has bir sorun. Sürekli aramalarına ve denemeler yapmalarına karşın baharın yerini tutacak bir şeyi asla bulamamışlardı. Uzay Loncası melanjı kaptanlarını dönüştürmek için isteyebilirdi, ama *onlar* onun yerine Ixia makinelerini de koyabilirlerdi. Ix ve Ix'e bağlı yan kuruluşlar Lonca pazarında yarışıyorlardı. Onların alternatifi vardı.

Bizim yok.

Bellonda masanın öteki tarafına geçti, Yumruklarını masanın düzgün yüzeyine koydu ve öne eğilip Baş Anneye baktı.

"Ve Tleilaxu'nun gulamıza ne yaptığını bilmiyoruz hâlâ!"

"Odrade bulur bunu."

"Onun ihanetini bağışlamaya yeterli bir neden değil bul"

Taraza *yavaş* bir sesle konuştu: "Kuşaklar boyu bu anı bekleyip durduk ve sen bu projeyi düşüreceksin aynen böyle." Avuç içini yavaşça masaya vurdu.

"Değerli Rakis projesi bizim projemiz değil artık" dedi Bellonda. "Belki de hiçbir zaman bizim olmadı."

Taraza, en büyük mental güçlerinin hepsini sıkıca bir araya toplayarak bu bildik iddianın taşıdığı imaları yeniden gözden geçirdi. Daha önce sonuca bağladıkları kavgalı oturumda sık sık söylenen bir şeydi bu.

Gula plânı Tiran tarafından pratiğe geçirilmiş bir şey miydi? Eğer öyleyse bu konuda ne yapabilirlerdi? Bu konuda ne yapmaları *gerekirdi?*

Uzun tartışma sırasında akıllarında hep Azınlık Raporu vardı. Schwangyu ölmüştü ama onun hizibi varlığını koruyordu ve şimdi Bellonda da onlara katılmış gibiydi sanki. Rahibelik, yok olma tehlikesine karşı kendini körleştiriyor muydu? Odrade'nin Rakis'teki gizli mesajla ilgili raporu uğursuz bir uyarı olarak yorumlanabilirdi. Odrade bunu, içindeki alarm duygusuyla nasıl uyarıldığını bildirerek vurgulamıştı. hiçbir Aziz Anne bu olayı hafife alamazdı.

Bellonda kollarını uzattı ve göğsünde bağladı. "Çocukluğumuzdaki öğretmenlerimizden ve bizi biçimlendiren kalıpların hiçbirinden tümüyle kurtulamayız, öyle değil mi?"

Bene Gesserit tartışmalarına has bir savdı bu. Onlara kendi özel duyarlılıklarını hatırlatırdı.

Bizler gizli aristokratlarız ve gücü miras olarak alanlar da bizim soyumuz. Evet biz buna karşı duyarlıyız ve Miles Teg de bunun en güzel örneğidir.

Bellonda normal bir koltuk buldu ve oturup gözlerini Taraza'nınkilerle aynı hizaya getirdi, "Saçılma'nın en şiddetli anında" dedi Bellonda, "hatalarımızın yüzde yirmisini yaptık."

"Bize geri dönenler hatalar değil."

"Ama Tiran bunun olacağını kesinlikle biliyordu!"

"Saçılma onun hedefiydi Bell. Onun Altın Yol'u, insanlığın varlığını koruması buydu!"

"Tleilaxu'ya karşı neler hissettiğini, ama yine de onların kökünü kazımadığını biliyoruz. Yapabilirdi ama yapmadı!"

"Çeşitlilik istiyordu."

Bellonda masaya yumruk attı. "Bunu kesinlikle elde etti!"

"Bu tartışmaları defalarca yaptık Bell ve ben yine de, Odrade'nin yapmış olduğundan kaçınmamızın mümkün olabileceğini sanmıyorum."

"Boyun eğmek bu!"

"Hiç de değil. Tiran öncesi imparatorlukların hiçbirine tümüyle boyun eğdik mi? Hatta Muad'dib'e bile!"

"Biz hâlâ Tiran'ın tuzağındayız" diye çıkıştı Bellonda. "Söyle bana, Tleilaxu neden kendilerinin gözde gulasını üretmeye devam etti? Binlerce yıl geçti ama, o gula hâlâ onların axlotl depolarından çıkmaya devam ediyor dans eden bebekler gibi."

"Yani sence Tleilaxu hâlâ Tiran'dan aldığı gizli bir emri mi yerine getiriyor? Eğer öyleyse, O zaman sen Odrade'yi destekliyorsun. Odrade bunu incelememiz için harika bir olanak yarattı bize."

"Tiran böyle bir şey emretmedi! Onun yaptığı sadece, o gulaya nefis bir çekicilik kazandırmaktı Bene Tleilax için."

"Bizim için değil mi?"

"Baş Anne, kendimizi Tiran'ın tuzağından kurtarmalıyız artık! Hem de en dolaysız yoldan."

"Kararı ben veririm Bell. Ben yine de, temkinli bir ittifaktan yanayım."

"O halde hiç olmazsa gulayı öldürelim bari. Sheeana çocuk doğurabilir. Biz..."

"Bu yalnızca bir üreme projesi değildir ve asla öyle olmamıştır!"

"Ama olabilir. Sen Atreides kehanetinin ardındaki güç konusunda yanıldıysan ne olacak peki?"

"Senin tüm önerilerin Rakis'ten ve Tleilaxu'dan uzaklaşmaya götürüyor Bell."

"Rahibelik, elindeki melanj stokuyla elli kuşak boyunca idare edebilir. Karnelemeyle daha da fazla hatta."

"Elli kuşağı çok uzun bir zaman mı sanıyorsun Bell? Senin tam da bu yaklaşımın yüzünden benim koltuğumda oturamadığını anlayamıyor musun?"

Bellonda kendini masadan geriye ittirdi, koltuğu yerde sert bir sürtünme sesi çıkardı. Taraza, kadının ikna olmadığını fark etti. Artık Bellonda'ya güvenilemezdi. Ölmesi gerekenlerden biri olabilirdi. Ve bundaki Soylu amaç neredeydi?

"Bu bizi hiçbir yere götürmez" dedi Taraza. "Beni yalnız bırak."

Taraza yalnız kalınca Odrade'nin mesajını bir kez daha düşündü. Ürkünç. Bellonda'nın ve diğerlerinin neden böyle şiddetli tepki gösterdiğini anlamak zor değildi. Ama bu, tehlikeli bir kontrolsüzlüğü de gösteriyordu.

Rahibeliğin son arzusunu ve vasiyetnamesini yazmanın zamanı değil şimdi.

Garip bir şekilde, Odrade de Bellonda da aynı korkuyu duyuyor, fakat bu korku yüzünden farklı kararlara varıyorlardı. Odrade'nin Rakis taşlarında yazılı mesaj hakkındaki yorumu eski bir uyarıyı iletiyordu:

Bu da geçip gidecek.

Sona mı ereceğiz artık, aç kurt gibi saldıran Saçılma sürüleri tarafından ezilerek?

Ama axlotl depolarının sırrı Rahibeliğin eline geçmiş sayılırdı. *Bunu bir ele geçirsek kimse durduramaz bizi!*

Taraza bakışlarını odanın ayrıntılarına kaydırdı. Bene Gesserit gücü hâlâ buradaydı. Rahibeler Meclisi yok-gemilerden oluşan bir hendeğin ardında gizli kalmaya devam ediyordu; yeri, Taraza'nın ekibindekilerin belleği dışında hiçbir yerde kayıtlı değildi. Görünmezlik.

Geçici görünmezlik! Aksilikler olurdu.

Taraza omuzlarını dikleştirdi. *Tedbirlerini al, ama sinsi*ce *hep onların gölgesinde yaşama.* Korku Duası, gölgelerden kaçınmakla yararlı bir amaca hizmet ediyordu.

Tiran'ın, Altın Yolunu hâlâ yönlendirdiğini ifade eden rahatsız edici imalar taşıyan uyarı mesajı Odrade dışında kimden gelse çok daha az korkunç olurdu.

O lanet olası Atreides yeteneği!

"Gizli bir topluluktan öte hiçbir şey olmaksızın?"

Taraza öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

"Size soylu amacı hatırlatmıyorsa anılar hiçbir işe yaramaz!"

Ve Rahibeliğin artık hayatın müziğini duymadığı doğruysa ne olacaktı?

Lanet olsun Tiran 'a! Tiran onları hâlâ etkiliyordu.

Nedir onun bize anlatmak istediği? Onun Altın Yol'u tehlikede olamazdı. Saçılma bunun çözümünü getirmişti. İnsanlar kendi türlerini her yöne doğru yaymıştı bir kirpinin dikenleri gibi.

Tiran, Saçılmışlar'ın geri döneceğini mi görmüştü? Altın Yolunun sonundaki, bu dikenli çalılarla kaplı bölgeyi tahmin etmiş olabilir miydi?

Güçlerinden kuşku duyması gerektiğini biliyordu. Biliyordu bunu!

Taraza, köklerine dönen Kayıplar hakkında giderek artan raporları hatırladı. İnsanların ve yapıtlarının çok çeşitliliği, büyük bir gizlilikle ve gizli tertipleri gösteren çok sayıda kanıtlarla birlikteydi. Garip tasarımlı yok-gemiler, nefes kesici bir karmaşıklığa sahip silahlar ve eşyalar. Farklı halklar ve farklı tarzlar.

Bazıları hayret verici bir şekilde ilkel. En azından görünüşte.

Ve melanjdan öte bir şeyler istiyorlardı. Taraza, Saçılmışlar'ı geri dönmeye sevk eden garip mistisizm biçimini fark etti: *"Eski sırlarınızı istiyoruz!"*

Şerefli Anaların mesajı ise yeterince açıktı da: "İstediğimizi alacağız."

Odrade bu işi çok iyi yakaladı, diye düşündü Taraza. Sheeana elindeydi. Çok yakında, eğer Burzmali başarırsa gulayı da ele geçirecekti. Tleilaxu Ustalar Ustası'nı ele geçirmişti. Rakis'in tümüne sahip olabilirdi.

Keşke bir Atreides olmasaydı.

Taraza, masanın üzerinde hâlâ dans edip duran, projekte edilmiş sözcüklere baktı: Bu en yeni Duncan Idaho'nun diğer tüm öldürülmüşlerle karşılaştırılması. Her yeni gula, öncellerinden hafifçe daha farklıydı. Açıkça belliydi bu. Tleilaxu bir şeyi mükemmelleştiriyordu. Ama neyi? Bunun anahtarı yeni Surat Oynatıcılarda mı gizliydi yoksa? Belli ki Tleilaxu'nun aradığı fark edilmeyen bir Surat Oynatıcı, taklitçiliği kusursuzluğa varmış taklitler; kurbanının yalnızca yüzeysel anılarını değil en derin düşüncelerini ve kişiliğini de kopya edebilen biçim kopyacılardı. Tleilaxu Ustalarının halen kullandıklarından da daha baştan çıkarıcı bir ölümsüzlük biçimiydi bu. Bu gidişatı izleme nedenlerinin bu olduğu gayet açıktı.

Taraza'nın kendi analizleri, danışmanlarının çoğunluğunu doğruluyordu: Böyle bir taklit kişi, kopyalanan kişi *haline gelirdi.* Odrade'nin, Surat Oynatıcı Tuek hakkındaki raporları gayet anlamlıydı. Tleilaxu Ustaları bile

bozamazdı böyle bir Surat Oynatıcı'nın taklit sonucu edindiği biçimini ve davranışlarını.

Ve inançlarını.

Lanet olsun sana Odrade! Rahibe kardeşlerini köşeye sıkıştırmıştı. Rahibelerin onun gösterdiği yolu izlemekten başka çareleri kalmamıştı ve Odrade bunu biliyordu!

Nasıl bitmişti bunu? O delice yeteneğiyle mi yine? *Körlemesine hareket edemem. Bilmem gerek.*

Taraza, sakin duyularını yeniden kazanmak için, iyi hatırladığı bazı pratikleri uyguladı. Asabı bozukken anlık kararlar vermeye cesareti yoktu. Chenoeh büstüne uzun bir süre bakmak işe yaradı. Taraza köpekkoltuktan kalkarak en sevdiği penceresine gitti yine.

Bu manzarayı seyretmek; uzakların gün ışığının olağan hareketiyle ve gezegenin havasındaki ustaca dönüşümlerle nasıl değiştiğini görmek onu genellikle rahatlatırdı.

Açlık dürttü.

Yemeğimi memurlarla ve sivil Rahibelerle yiyeyim bugün.

Bazen çevresine gençleri toplamanın; ve yemek ritüellerinin, her günkü sabah -öğle ve akşam- yemek saatlerinin değişmezliğini hatırlamanın yararı vardı. Güvenilir bir çimentoydu bu. İnsanlarını görmek ona zevk veriyordu. Onlar daha derindeki bir şeylerin; direnen, Bene Gesserit'in bu dirençle birlikte akıp gitmenin yollarını bulmuş olması sayesinde direnen görünmez güçlerin ve daha büyük potansiyellerin işaretlerini veren bir sel gibiydi.

Bu düşünceler Taraza'nın dengesini geri getirdi. Rahatsız edici sorular bir süre rafa kaldırılabilirdi. Hırslanmadan bakmalıydı onlara.

Odrade ve Tiran haklıydı: *Soylu amaç olmadan bizler hiçiz.*

Ama, Rakis'te verilen kritik kararların o tekrar tekrar ortaya çıkan Atreides kusurlarını taşıyan bir kişi tarafından verildiği gerçeğinden kaçış yoktu. Odrade hep tipik bir Atreides zayıflığı göstermişti. Hata yapan memurlara karşı daima pozitif bir yardımseverdi: Bu davranışlardan da bazı sevgiler doğmuştu!

Tehlikeli ve kafa bulandıran sevgiler.

Bu, insanları zayıflatmış ve daha sonra onların bu gevşekliğinin giderilmesi gerekmişti. Daha usta Rahibelerden, hata yapan memurları ele almaları ve zayıflıklarını düzeltmeleri istenmişti. Bu memurlardaki kusurları Odrade'nin tava açığa çıkarmıştı tabii ki. Bunu kabul etmek gerekirdi: Belki de Odrade böyle düşünmüştü.

Böyle düşününce Taraza'nın algılarında güçlü ve gizli bir değişiklik oldu. Derin bir yalnızlık duygusunu bastırmak zorunda kaldı. Başına dert oldu bu. Melankoli de kafa bulandırıcı olabilirdi tıpkı sevgi gibi...hatta aşk gibi. Taraza ve onun dikkatli Hafıza Rahibeleri bu tür duygusal tepkileri ölümlülüğün farkına varmak olarak niteliyorlardı. Günü geldiğinde bir başkasının canlı bedenindeki birtakım anılardan ibaret kalacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı kadın.

Anladı, anılar ve tesadüfen keşfettiği bazı şeyler onu savunmasız ve zayıf hale getirmişti. Tam da, elindeki her türlü yeteneğe muhtaç olduğu bir anda üstelik!

Ama henüz ölmedim.

Taraza kendini nasıl onaracağını biliyordu. Ve bunun sonuçlarını da biliyordu. Bu melankoli dönemlerinden sonra hep, yaşamına ve yaşamın amaçlarına yeniden ve hatta daha da sıkı sarılırdı. Odrade'nin kusurlu davranışı Baş Annesinin gücüne güç katan bir kaynaktı.

Odrade biliyordu bunu. Taraza bunun farkına varınca gülümsedi Baş Anne'nin melankoliden çıktıktan sonra Rahibelere üzerindeki otoritesi daima daha güçlü bir hale geliyordu. Diğerleri bunu görüyor, ama duyduğu heyecanı bir tek Odrade biliyordu.

İşte!

Taraza moral bozukluğunun can sıkıcı tohumlarıyla karşılaştığını fark etti.

Odrade, Baş Anne'nin davranışlarının kökeninde neyin yattığını birçok kez açıkça görmüştü. Onun yaşamını belirleyen, başkalarını kullanmaya karşı bir öfkenin feryadıydı. hiçbir zaman ortaya çıktığı biçimiyle ifade edilmemiş olmasına karşın, bu bastırılmış öfkenin gücü korkutucuydu. Bu öfkenin yok olmasına asla izin verilmemeliydi. Bırak üzsün seni! Odrade'nin bunun farkına varmasıyla acısı daha da artmıştı.

Böyle *şeyler,* yapacağını yapmıştı tabii. Bene Gesserit'in yüklemeleri bazı mental kasları geliştirmişti. Onlar insana, yabancılara hiçbir zaman açık edilmeyen nasırlaşmış tabakalar yerleştirirdi. Aşk, evrendeki en tehlikeli güçlerden biriydi. Kendilerini ondan korumalıydılar. Bir Aziz Anne hiçbir zaman, hatta Bene Gesserit içindeki hizmetlerinde bile içten bir şekilde kişiselleşemezdi.

Taklit: Bizi koruyan gerekli rollerimizi oynuyoruz. Bene Gesserit, varlığını sürdürecek!

Bu kez ne kadar süre boyun eğeceklerdi? Yine bir üç bin beş yüz yıl mı? Pekâlâ, lanet olsun hepsine! Yine de, yalnızca geçici bir şey olacaktı bu.

Taraza pencereye ve onun insanı canlandıran görüntüsüne arkasını döndü. Kendini canlanmış hissediyordu gerçekten. İçine yeni bir güç doldu. Onu önemli kararlar vermekten alıkoyan o can sıkıcı gönülsüzlüğü yenecek gücü vardı.

Rakis'e gideceğim.

Artık kendi gönülsüzlüğünün kaynağından daha fazla kaçamazdı.

Belki de, Bellonda'nın istediği şeyi yapmam gerekebilir.

*

Kendini korumak, türünü korumak, çevreyi korumak; insanları yönlendiren güdüler bunlardır. Önem sırasının bir yaşam boyu nasıl değiştiğini görebilirsin. Belli bir yaşta en çok ilgi duyulan şey nelerdir? Hava mı? Yiyecek mi? O kişi gerçekten dert eder mi bunları? Bedenin duyduğu ve giderilmesini umduğu tüm o türlü çeşitli açlıklar. Başka bir şeyin önemi olabilir mi?

II. Leto'dan Hwi Noree'ye, Kendi Sesi: Dar-es-Balat

Miles Teg uyandığında kendini karanlıkla, süspansorların üzerinde giden askılı bir sedyede taşınırken buldu. Enerjilerinin çıkardığı hafif ışıkla, havaya asılı bir sıra halinde çevresine dizili küçük süspansor kürelerini görebiliyordu.

Ağzında bir tıkaç vardı. Elleri sıkıca arkadan bağlanmıştı. Ama gözleri açık bırakılmıştı.

Demek göreceğim şeyler umurlarında değil.

Bunların kim olduğunu anlayamıyordu. Çevresindeki karaltı tiplerin bir aşağı bir yukarı hareketleri bunların engebeli bir araziden indiğini söylüyordu. Bir patika mı? Askılı sedye süspansorların üzerinde kayar gibi dümdüz gidiyordu. Grup zor bir geçidi aşma konusunda konuşmak için duyunca süspansorların hafif vızıltısını duydu.

Bazen araya girip engelleyen bazı şeylerin arasından, ileride parıldayan bir ışık gördü. hemen sonra o ışıklı yere geldiler ve durdular. Bir kazığa bağlanmış ve yerden üç metre yüksekte duran, soğuk rüzgârla hafifçe hareket eden tek bir ışıküre gördü. Onun sarı ışığıyla da, çamurlu bir düzlüğün ortasındaki bir kulübeyi ve çiğnenmiş kardaki bir sürü izi seçebildi. Açıklığın çevresinde çalılar ve seyrek birkaç ağaç vardı. Birisi parlak bir el fenerinin ışığını geçirdi Teg'in yüzünden. Hiçbir şey söylenmedi ama Teg kulübeye doğru bir el işareti gördü. Bu kadar harap bir yapıyı o güne dek pek görmemişti. Parmağınla dokunsan yıkılacaktı sanki. Çatısının aktığına bahse girebilirdi.

Çevresindekiler yeniden harekete geçip onu kulübeye doğru ittirdiler. Kendisine eşlik edenleri loş ışıkta inceledi yüzleri, ağızlarını ve yanaklarını gizleyen bir örtüyle, bir tek gözleri görünecek şekilde kapatılmıştı. Saçları başlıkların altında görünmüyordu. Giysileri boldu ve kollarla bacakların genel devinimleri dışında, vücut yapılarının ayrıntısını gizliyordu.

Kazığa bağlı ışıküre söndü.

Kulübenin kapısı açıldı ve parlak bir ışık yayıldı düzlüğe. Eşlikçileri Teg'i kulübeye tıktılar ve orada bıraktılar. Kapının arkasından kapandığını duydu.

Karanlıktan sonra içerisi insanı kör edecek kadar aydınlık geldi. Gözleri alışıncaya kadar gözlerini kısarak baktı. Garip bir, yabancı yerde bulunma duygusuyla çevresine bakındı. Kulübenin içinin de dışı gibi harap halde olacağını düşünmüştü, ama burası düzgün bir odaydı, hemen hemen hiç eşya yoktu -yalnızca üç sandalye, küçük bir masa ve... hızla soludu birden: Bir Ixia Araştırma cihazı! Nefesindeki şere kokusunu almamışlar mıydı?

Eğer onun farkında değillerse, bırak araştırsınlar. Onun için büyük bir ızdırap olacak, ama onun kafasından hiçbir şey alamayacaklardı.

Arkasından tık diye bir ses geldi ve bir hareket duydu. Üç kişi görüş alanına girdi ve gelip sedyenin ayakucunda sıralandılar. Sessizce baktılar ona. Teg de bu üçünü süzdü. Solundakinin üzerinde açık yakalı, koyu renk bir tek parça giysi vardı. Erkekti. Teg'in Gammu yerlilerinde sık gördüğü, genişçe bir yüzü vardı -dosdoğru Teg'e bakan küçük, boncuk gibi gözler. Çekeceğiniz ısdıraptan etkilenmeyen bir engizitörün yüzüydü bu. Harkonnenler, zamanında bunları çok kullanmışlardı. Yüz ifadesinde en ufak bir değişim olmadan acı verebilecek, tek amaçlı tiplerdi bunlar.

Teg'in ayağının tam dibinde duranın üzerinde, eşlikçilerinkine benzeyen siyah ve gri renkte bol bir giysi vardı, ama başlığını geriye atmış ve kısa kesilmiş beyaz saçlarının altındaki donuk yüzü meydana çıkmıştı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve giysileri de pek bir şey göstermiyordu. Erkek mi kadın mı olduğu belli değildi. Teg bu yüzü belleğine yerleştirdi: Geniş bir alın, dört köşe bir çene, bıçak sırtı gibi bir burnun üzerinde iri yeşil gözler; hoşnutsuz bir somurtmayla büzülmüş, küçük bir ağız.

Teg'in dikkatini en çok çekense grubun üçüncü üyesiydi: Uzun, bedene oturtulmuş, siyah renkli tek parça bir giysi ve üzerinde de ciddi bir siyah

ceket. Mükemmel bir şekilde uymuş. Pahalı. Süs ya da rütbe yok. Kesinlikle erkek. Adam sıkılmış görünüyordu ve Teg için belirleyici bir işaretti bu. Dar ve mağrur bir yüz, kahverengi kaşlar, ince dudaklı bir ağız. Sıkılmış, sıkılmış, sıkılmış! Burada her şey onun çok değerli zamanını işgal eden haksız bir dayatmaydı. Onun başka bir yerde çok önemli bir işi vardı ve bu diğer ikisine, bu daha *alt düzeylilere* bunu anlatmak gerekirdi.

Bu adam, diye düşündü Teg, *resmi gözlemci*.

Bu sıkılmış olanı buranın amirleri tarafından, gözlemde bulunmak ve gördüklerini rapor etmek üzere gönderilmişti. Bu adamımın veri çantası neredeydi? Ahh, evet: Oradaydı, arkasındaki bir duvara dayalıydı. O çantalar böyle memurların belirleyici alametiydi. Teg bu kişileri teftiş gezilerinde, Ysai'nin ve diğer Gammu kentlerinin sokaklarında yürürken görmüştü. Küçük, ince çantalar. Memur ne kadar önemliyse çanta da o kadar ince olurdu. Bu adamın çantasına birkaç veri makarası ve küçük bir komgözden başka bir şey sığmazdı. Yanında onu üstlerine bağlayacak bir komgöz olmadan asla dolaşamazdı. ince çanta: Bu adam önemli bir memurdu.

Teg, "Benim sakinliğim konusunda neler anlatacaksın onlara?" diye sorsam adam ne derdi acaba, diye düşünürken buldu kendini.

Yanıtı o sıkılmış yüzde vardı zaten. Cevap bile vermezdi. O cevap vermek için gelmemişti buraya. Bu adam buradan çıkınca, diye düşündü Teg, koşar adımlarla yürüyecek. Dikkati, onu hangi güçlerin beklediğini ancak kendisinin bildiği uzaklara yönelik olacak. O çantayı bacaklarına hafifçe vurarak kendi önemini hatırlayacak ve başkalarının dikkatini kendi otoritesinin alametine çekecek.

Teg'in ayakucundaki iri tip çok etkileyici bir sesle ve titrek tonlardaki belirgin bir dişi özelliğiyle konuştu.

"Kendini nasıl tutuyor ve bizi seyrediyor, görüyor musunuz? Sessizlik onu kıramayacak. Gelmeden önce size söylemiştim bunu. Zamanımızı boşa harcıyorsunuz ve böyle bir saçmalığa harcanacak kadar fazla vaktimiz yok."

Teg kadına baktı. Sesi hafiften tanıdık geliyordu. Aziz Anneler'de bulunan, etkileyici niteliğine benzer bir şeyler vardı. Olabilir miydi bu?

Asık suratlı Gammu tipi başıyla onayladı. "Haklısın Anaca. Ama burada emirleri ben vermiyorum."

Anaca mı? diye düşündü Teg. *Bir isim mi yoksa bir unvan mı bu?*

İkisi dönüp memura baktılar. O da döndü ve veri çantasına eğildi. Çantadan küçük bir komgöz çıkardı ve ekranını diğer ikisinden ve Teg'den gizleyecek şekilde durdu. Komgöz, gözlemcinin yüzüne iğrenç bir görüntü veren yeşil bir ışıkla aydınlandı. Adamın kibirli gülümsemesi yok oldu. Dudaklarını sessizce oynattı, yalnızca o komgözdeki birisinin görebileceği sözcükler oluştu adamın ağzında.

Teg dudak okuma yeteneğini gizledi. Bene Gesserit'ten eğitim alan herkes, görebildiği hemen hemen her açıdan dudak okuyabilirdi. Bu adam Eski Galakça'nın bir versiyonunu konuşuyordu.

"Bu, kesinlikle Başar Teg" dedi memur. "Kimliğini belirledim."

Memur komgöze bakarken yeşil ışık yüzünde oynayıp duruyordu. Işığın hareketinden, memurun temas kurduğu kişinin sinirli hareketler yaptığı anlaşılıyordu.

Memurun dudakları yine sessizce hareket etti. "Onun acıya karşı dayanıklı olduğundan hiçbirimizin kuşkusu yok, ondan şere kokusu alıyorum. O..."

Yüzünde yine yeşil ışık oynadı ve memur sustu.

"Bahane yapmıyorum." Memurun dudakları Eski Galakça sözcükleri gayet özenle telaffuz etti. "Biliyorsunuz, elimizden geleni yaptık; ama benim tavsiyem, gulayı yakalamak için diğer tüm yolları büyük bir gayretle zorlamamızdır."

Yeşil ışık söndü.

Memur komgözü beline taktı, yanındakilere döndü ve başını bir kez öne eğdi.

"T araştırması" dedi kadın.

Araştırma cihazını Teg'in başının üzerine getirdiler.

Kadın T araştırması dedi, diye düşündü Teg. Üzerine getirirlerken Yukarıdaki başlığa baktı. Bu şeyin üzerinde Ixia amblemi yoktu.

Teg'e, bunu daha önce de yaşamış olduğu yolunda garip bir duygu geldi. Buradaki tutukluğunun daha önce birçok kez gerçekleşmiş olduğunu

hissetti. Yalnızca bir olaydan kaynaklanan bir önceden yaşamışlık duygusu değil, çok yakından bir tanımaydı bu: Tutuklu ve sorgucular -bu üçü... araştırma. İçinde bir boşluk hissetti. Bu anı nasıl biliyor olabilirdi ki? Bir araştırmayı bizzat hiç yapmamıştı ama yapılışını gayet etraflıca incelemişti. Bene Gesserit acıyı sık sık kullanırdı ama daha çok, Doğru Söyletenlere güvenirdi. Bundan da öte, Rahibelik, bazı teçhizatların onları çok fazla Ixia bağımlısı kılabileceğine inanırdı. Bu, zayıflığın kabulü, bu adi cihazlar olmadan hiçbir şey yapamayacaklarının tescili demekti. Hatta Teg bu yaklaşımda Butleryen Cihat'tan, insan düşüncelerinin ve belleğinin özünü kopya edebilen makinalara karşı ayaklanmadan kalma bir şeylerin varlığından bile kuşkulanmıştı.

Daha önce yaşamıştım!

Mentat mantığı dayattı ona: *Bu anı nasıl biliyor olabilirim?* Daha önce hiç tutsak olmadığını biliyordu. Rollerin gülünç bir şekilde tersine çevrilmesiydi bu. Büyük Başar Teg bir tutuklu ha? Neredeyse gülecekti. Ama derin bir aşinalık duygusu hâlâ direniyordu.

Esir alanlar başlığı doğrudan Teg'in başına yerleştirdiler ve başlığın medusa biçimi bağlantılarını birer birer çıkarıp onun kafasına tutturdular. Memur ötekilerin yaptıklarını hafif sabırsızlık belirtileri dışında hiçbir duygusal tepki göstermeyen bir yüzle seyrediyordu.

Teg bakışlarını bir yüzden diğer yüzlere gezdirdi. Bunlardan hangisi "arkadaş" rolünü oynayacaktı? Ahh, evet: Anaca denen. Hayranlık verici. şerefli Ana'nın bir biçimi miydi bu? Ama ötekilerin hiçbiri bu kadına, Teg'in geri dönen Kayıplar hakkında duyduklarından bildiği gibi saygılı davranmıyordu.

Ama bunlar Saçılma'dan gelen insanlardı -kahverengi tek parça giysili, geniş yüzlü erkek hariç belki. Teg kadına dikkatle baktı: Beyaz saçlarındaki matlık, birbirinden ayrık yeşil gözlerdeki sakinlik, metanet ve güven duygusu veren hafifçe çıkık bir çene. "Arkadaş" için iyi seçilmişti.

Anaca'nın yüzü bir saygınlık haritasıydı; güvenebileceğiniz biriydi bu. Ama Teg onda çekingen bir karakter fark etti. Bu kadın, işe girişmesi gereken anı yakalamak için dikkatle kollayan biriydi de. Bu kadın kesinlikle bir Bene Gesserit'ti -en azından eğitimini almıştı.

Ya da şerefli Analar tarafından eğitilmiş.

Bağlantıları kafasına tutturma işini bitirdiler. Gammulu tip, araştırma cihazının konsolunu üçünün de gösteriyi seyredebileceği pozisyona getirdi. Cihazın ekranı Teg'den gizlendi.

Kadın Teg'in ağzındaki tıkacı çıkararak Teg'in vardığı hükmü doğruladı. Bu kadın teselli kaynağı olacaktı. Teg dilini ağzında hareket ettirerek duyularını eski haline getirmeye çalıştı. Yüzünde ve göğsünde, onu düşüren bayıltıcının etkisiyle bir parça uyuşukluk hissediyordu hâlâ. Ne kadar geçmişti bunun üzerinden? Ama memurun sessiz sözlerine inanmak gerekirse Duncan kurtulmuştu.

Gammulu, memura baktı.

"Başlayabilirsin Yar" dedi memur.

Yar mı? diye düşündü Teg. *Garip bir isim.* Neredeyse Tleilaxu adına benziyor. Ama Yar ne bir Surat Oynatıcı...ne de bir Tleilaxu Ustası değildi. Birisi için çok iriydi, diğeri için de cildinde lekeleri yoktu. Teg, Rahibelik tarafından eğitilmiş biri olarak bundan emindi.

Yar araştırma cihazının konsolundaki bir tuşa dokundu.

Teg acıyla inlediğini duydu. Hiçbir şey onu bu kadar büyük bir acıya hazırlamamıştı. Lanet olası makinalarını ilk darbe için sonuna dek açmış olmalıydılar. Bundan kuşku yok! Onun bir Mentat olduğunu biliyorlardı. Bir Mentat, kendisini bedenin bazı istemlerinden soyutlayabilirdi. Ama bu işkenceydi! Bundan kurtulamazdı. Isdırap tüm bedenini titretiyor, bilincini körleştirmeye doğru gidiyordu. Şere onu bundan koruyamaz mıydı?

Acı yavaş yavaş azaldı ve titreten anılar bırakarak geçip gitti.

Yeniden!

Aziz Annelerin bahar azabının bunun gibi bir şey olduğunu düşündü birden. Bundan daha büyük bir acı kesinlikle olamazdı. Ses çıkarmamak için savaş veriyordu ama inlediğini, hırıldadığını duyuyordu. Mentat olarak edindiği ve Bene Gesserit'ten öğrendiği; onu bazı sözleri söylemekten, dursunlar diye yalvarmaktan, dururlarsa söyleyeceği şeyleri vaat etmekten alıkoyacak her türlü yeteneği devreye sokulmuştu.

Istırap yine azaldı ve sonra yeniden şiddetlendi.

"Yeter!" Bu, kadındı. Teg onun adını hatırlamaya çalıştı. *Anaca mıydı?*

Yar, ters bir sesle konuştu: "Şere yüklenmiş, ona en azından bir yıl yetecek kadar hem de." Eliyle konsolu gösterdi. "Bomboş"

Teg kısa kısa soluyordu. Isdırap! Anaca'nın isteğine rağmen ısdırap artmaya devam ediyordu.

"Yeter dedim!" diye bağırdı Anaca.

Ne içtenlik, diye düşündü Teg. Acının uzaklaştığını; sanki vücudundaki tüm sinirler çıkarılıyormuş, hatırladığı ısdırabın iplikleri gibi dışarıya çekiliyormuş gibi hissetti.

"Yaptığımız yanlış bir şey" dedi Anaca. "Bu adam..."

"Bu da diğer adamlar gibi" dedi Yar. "Özel bağlantıyı penisine takayım mı?"

"Ben buradayken hayır!" dedi Anaca.

Teg, kadının içtenliğine kapıldığını hissetti neredeyse. Isdırap ipliklerinin sonuncusu da bedenini terk etti ve üzerine yatırıldığı yüzeye değmeden havada durduğunu hissederek, öylece yatar halde kaldı. Daha önce yaşamışlık duygusu halâ vardı. Teg oradaydı, ama orada değildi. Orada bulunmuştu, ama bulunmamıştı.

"Eğer başaramazsak bundan pek hoşlanmayacaklar" dedi Yar. "Onları yeni bir başarısızlıkla karşı karşıya bırakmaya hazır mısınız?"

Anaca başını sert bir şekilde salladı. Teg'in üzerine eğilip yüzünü, araştırma cihazı bağlantılarından oluşan medusa saçaklarının arasından Teg'in gözlerini görebilecek bir aralığın hizasına getirdi. "Başar, yaptığımız şey için üzgünüm, inan bana. Ben yapmıyorum bunu. Bağışla, bunların hepsini iğrenç buluyorum. Öğrenmemiz gereken şeyleri söyle de seni kurtarayım."

Teg, kadına gülümsedi. Bu kadın bayağı iyiydi yahu! Bakışlarını tetikte bekleyen memura çevirdi. "Amirlerine benim adıma söyle; bu kadın bu işte çok iyi."

Memurun yüzü, hücum eden kanla koyulaştı. Kaşlarını çattı. "Maksimum ver şuna Yar." Sesi, Anaca'nın sesinde açıkça belirgin sıkı eğitimlerden hiçbirisini almamış, kısık bir tenor sesiydi.

"Lütfen!" dedi Anaca. Kadın doğruldu, ama Teg'in gözlerinin içine bakıyordu yine.

Teg'in Bene Gesserit öğretmenleri ona öğretmişlerdi bunu. "Gözlerine bak! Odak noktasının nasıl değiştiğine dikkat et. Odak noktası dışarıya kayarken bilinç içeriye kayar."

Teg kasten kadının burnuna dikti gözlerini. Çirkin bir yüz değildi bu. Gayet farklı bir yüzdü. O bol giysilerin içinde nasıl bir vücudun olabileceğini merak etti.

"Yar!" Bu, memurdu.

Yar konsolda bir şeyleri ayarladı ve tuşa bastı.

Şimdi Teg'i saran ıstırap ona daha öncekinin düzeyinde, hatta daha bile düşük geliyordu. Bu yeni acıyla garip bir berraklık geldi. Teg bilincini bu saldırıdan soyutlayabileceğini fark etti neredeyse. Tüm bu acıları bir başkası yaşıyordu sanki. Hiçbir şeyin ona pek dokunamayacağı bir sığınak bulmuştu. Acı vardı... hatta can çekişircesine bir ısdırap da. Bu duygularla ilgili raporların doğruluğuna inandı. Bu, kısmen de şerenin işiydi tabii. Bunu biliyordu ve minnet duydu.

Anaca'nın sesi duyuldu: "Sanırım onu kaybediyoruz. Bıraksak daha iyi olur."

Başka bir ses cevap verdi, ama Teg daha sözcükleri anlamadan sesler silinip sessizliğe gömüldü. Bilincinin hiçbir dayanak noktasının kalmadığını fark etti birden. Sessizlik! Korkudan hızla çarpan yüreğinin sesini duyduğunu düşündü, ama emin değildi. Sessizlik vardı sadece, alabildiğine bir huzur; ve bunun ötesinde hiçbir şey yoktu.

Hâlâ yaşıyor muyum?

Sonra bir kalp vuruşu fark etti; ama onunki miydi, emin olamadı. *Güm-güm! Güm-güm!* Bu bir hareket duyusuydu ama ses değildi. Kaynağını bulamıyordu.

Ne oldu bana?

Görsel merkezlerinde canlanan, siyah fon üzerine parlak beyaz yazıyla yazıldı sözcükler.

"Üçte bire düşürdüm."

"Bırak öyle kalsın. Bakalım fiziksel tepkilerinden okuyabilecek miyiz?"

"Bizi hâlâ duyuyor mu?"

"Bilinçli bir şekilde değil."

Teg'in o güne dek bildikleri, şerenin varlığı durumunda hiçbir araştırmanın kötü amacına ulaşamayacağını söylüyordu. Ama buna T araştırması demişlerdi. Bedensel tepkiler gizlenen düşünceler için bir anahtar olabilir miydi? İfşa edilmeyen şeyler fiziksel yollarla bulunabilir miydi?

Sözcükler yine Teg'in görsel merkezlerinde belirdi: "Hâlâ soyutlanmış halde mi?"

"Tamamen."

"Garantiye al. Onu biraz daha derine indir."

Teg, bilincini korkularının üzerine çıkarmaya çalıştı.

Kontrolümü yitirmemeliyim!

Bedeniyle hiçbir teması kalmamışsa bedeni neleri açık edebilirdi?

Onların ne yapmakta olduğunu düşünebiliyordu ve bunun üzerine aklı paniğe kapıldı, fakat bedeni bunu hissetmedi.

Deneği soyutla, kimliğini dayandırabileceği hiçbir yer bırakma ona.

Kim söylemişti bunu? Birisi. Daha önce yaşamışlık duygusu tüm gücüyle geri geldi.

Ben bir Mentat'ım diye hatırladı. *Benim merkezim, aklım ve onun faaliyetidir.* Bu merkezin güvenebileceği deneyimleri ve anıları vardı onun.

Acı tekrar başladı. Sesler. Yüksek! Çok daha yüksek!

"Yine işitmeye başladı." Bu Yar'dı.

"Nasıl olabilir bu?" Memurun tenor sesi.

"Çok düşüğe ayarladınız herhalde." Anaca.

Teg gözlerini açmaya çalıştı. Göz kapakları ona itaat etmiyordu. O zaman hatırladı. Buna T araştırması demişlerdi. Ixia cihazı değildi bu. Saçılma'dan gelen bir şeydi. Kaslarını ve duyularını ele geçirmesinden

anlıyordu. Onun bedenini paylaşan, onun tepki biçimini ondan önce gasp eden başka birisi gibiydi bu. Kendini bu makinanın müdahalelerini izlemeye bıraktı. Korkunç bir cihazdı bu! Cihaz ona gözlerini kapatmasını, osurmasını, nefes almasını, sıçmasını, işemesini -her şeyi- emredebilirdi. Bedenine, sanki davranışlarında hiç düşünce yokmuş gibi hükmediyordu. Kendisi bir gözlemci durumuna indirgenmişti.

Kokular saldırdı üzerine -iğrenç kokular. Kendine kaşlarını çatma emrini vermedi, ama kaşlarını çatmayı düşündü. Bu yeterliydi. Bu kokuları araştırma cihazı sağlamıştı. Onun duyularıyla oynayıp onları öğrenmekti bu.

"Adamı okuyabildiniz mi?" Memurun tenor sesi.

"Bizi hâlâ duyuyor!" Yar.

"Bu Mentatların topuna lanet olsun!" Anaca

"Dit, Dat ve Dot" dedi Teg, çok eskilerde kalmış Larnaeus'taki çocukluğunda gördüğü Kış Gösterisi'ndeki kuklaların adını anarak.

"Konuşuyor!" Memur.

Teg, bilincinin makine tarafından bloke edilmekte olduğunu hissetti. Yar konsolda bir şeyler yapıyordu. Yine de Teg, kendi Mentat mantığının ona çok önemli bir şey söylediğini biliyordu: Bu üçü kuklaydı. Önemli olan, kuklaların sahibiydi yalnızca. Kuklalar nasıl hareket ediyor -kukla sahibinin ne yaptığını bu söylerdi size.

Araştırma, saldırısını sürdürdü. Teg, kullanılan güce karşın, bilincinin bununla başa baş geldiğini hissetti. Araştırma Teg'i öğreniyordu ama, Teg de onu öğreniyordu.

Şimdi anlıyordu. Duyularının tüm spektrumu bu T araştırma cihazında kopyalanabilir, tanınabilir ve gerektiğinde Yar'ın bulup çıkarması için fişlenebilirdi. Teg'de organik bir tepkiler zinciri vardı. Makina, kopyalarını çıkarırcasına izleyebilirdi onları. Şere ve Mentat direnci, arayıcıları Teg'in anılarından uzak tutmuş, ama bunun dışındaki her şey kopyalanmıştı.

Makina benim gibi düşünemez, diye rahatlattı kendini.

Makina onun sinirlerinin ve bedeninin aynısı olamazdı. Teg'in anılarına ve Teg'in deneyimlerine sahip olamazdı. Makina bir kadından doğmamıştı. Bir doğum kanalından geçip de bu hayret verici evrene çıkmamıştı hiç.

Teg'in bilincinin bir bölümü bir hafıza işaretleyiciyi devreye soktu ve bu gözlemin gulayla ilgili bir şeyleri açığa çıkardığını söyledi Teg'e.

Duncan bir axlotl deposundan süzüldü.

Bu gözlemi fark etmesiyle birlikte dilinde, keskin bir asidin batan acısını duydu birden.

T araştırması yine!

Teg, eşzamanlı çoklu bilinçle akıp gitmeye bıraktı kendini. T araştırmasının işleyişini takip etti ve gulayla ilgili bu gözlemi sürdürdü bir yandan da Dit, Dat ve Dot'a kulak vererek. Üç kukla garip bir şekilde sessizdi. Evet, görevlerini tamamlamak için T araştırmasının bitmesini bekliyorlardı.

Gula: Duncan, bir erkek tarafından gebe bırakılan bir kadından *doğmuş* hücrelerin bir uzantısıydı.

Makina ve gula!

Gözlem: *Makina, doğum deneyimini ancak, önemli kişisel nüansları gözden kaçıracağı kesin olan, çok dolaylı bir tarzda paylaşabilir.*

Şu anda da Teg'deki diğer şeyleri gözden kaçırdığı gibi tıpkı.

T araştırması kokuları yeniden canlandırıyordu. Yaratılan her kokuyla bazı anılar Teg'in belleğindeki varlığını belli ediyordu. T araştırmasının müthiş hızını hissediyordu ama kendi bilinci, pervasızca dörtnala giden bu arayışın dışında, Teg anıların geri gelmesini istediği sürece onu şaşırtabilecek halde, hâlâ canlıydı.

İşte!

Henüz on dört yaşında ve Bene Gesserit okulunda öğrenciyken sol eline kızgın bir mum dökmüştü. Okulu ve laboratuvarı, sanki var olduğu tek an oymuş gibi hatırladı. Okul, *Rahibeler Meclisi'ne bitişikti.* Teg o okula kabul edildiği zaman damarlarında Siona kanının dolaştığını öğrenmişti. hiçbir kâhin onun izini sürüp orayı bulamazdı.

Laboratuvarı gördü ve mumun kokusunu duydu yapay esterlerle, başarısız Rahibeler ve yardımcılarının baktığı anların doğal ürünlerinin bir bileşimi. Anılarında, elma bahçesinde arıları ve onlara bakan insanları seyrettiği bir ana geri gitti.

Bene Gesserit sosyal yapısının işleyişi çok karmaşık görünürdü, ta ki siz bunların arasından bakıp da gereksinimleri görünceye dek: Yiyecek, giyecek, ısınma, iletişim, öğrenme, düşmanlardan korunma (varlığını sürdürme dürtüsünün alt katmanları). Bene Gesserit'in varlığını sürdürme tarzını anlayabilmek bazı şeylere uyum sağlamayı gerektirirdi. Onlar genelde, insanlığın yararı için üremezlerdi. Hiçbir ırkla kontrol dışı karışmak yok! Onlar kendi güçlerini arttırmak, Bene Gesserit'i devam ettirmek için ürerler ve bunu insanlığa bir hizmet sayarlardı. Belki de öyleydi. Üreme dürtüsü derinlere giderdi ve Bene Gesserit tam anlamıyla buydu.

Yeni bir koku saldırdı.

Ponciard savaşından sonra komutan kabinine döndüğünde üzerindeki ıslak yünlü giysileri fark etti. Burnunu dolduran koku, kabindeki cihazların, ozon kokusunu ve kabindeki diğer kişilerin ter kokusunu da birlikte getirdi. *Yün!* Rahibelik, onun doğal kumaşları yeğlemesini ve esir alınmış fabrikaların ürettiği sentetik kumaşlardan kaçınmasını onun bir acayipliği gibi görürdü daima.

Aynı şekilde, köpekkoltuklardan da hoşlanmazdı.

Hangi biçimde olursa olsun, baskıcı zulüm kokusundan hoşlanmam.

Bu kuklalar -Dit, Dat ve Dot- nasıl bir baskı altında olduklarını biliyorlar mı?

Mentat mantığı küçümsedi onu. Yün kumaşlar da esir fabrikaların ürünü değil miydi?

O, farklı bir durumdu.

Teg'in bir parçasıysa farklı düşünüyordu. Sentetikler sonsuza dek saklanabilirdi. Bak, onlar Harkonnen yok küresinin nullentropi depolarında ne kadar uzun süredir dayanmıştı.

"Ben, yünleri ve pamukları tercih ediyorum yine de!"

Öyle olsun!

"Ama böyle bir tercihe nasıl vardım?"

Bu bir Atreides önyargısı. Sen onu miras olarak aldın.

Teg kokuları bir yana bıraktı ve saldıran araştırmanın toplam hareketine yoğunlaştı. Ve bunu tahmin edebileceğini fark etti hemen. Yeni bir kastı bu. Uyanan anılarda, onlardaki daha önce anlaşılmamış değerli şeyleri ararken bu kası kasması için bıraktı kendini.

Lernaeus'ta, annemin kapısının önünde duruyorum.

Teg, bilincinin bir parçasını çıkardı ve sahneyi seyretti: Yaş on bir. Teg, Önemli Birinin eskortunun bir üyesi olarak gelen küçük bir Bene Gesserit memurla konuşuyor. Memur, kızıl sarı saçlı, bebek yüzlü, ufacık bir şey. Kalkık bir burun, yeşil-gri gözler. Ö.B. ise, gerçekten antik görünümlü, siyah cüppeli bir Aziz Anne. Kadın, Teg'in annesiyle birlikte, önündeki o kapıdan geçip içeriye girdi. Adı Carlana olan memur henüz edindiği acemice hünerlerini evin genç oğlunda deniyor.

Carlana henüz yirmi sözcük söylemeden Teg kavrıyor; ondan bazı bilgiler sızdırmaya çalışıyor bu kız! Bu, annesinin ona öğrettiği, nazikçe gizleme konusundaki ilk derslerden biriydi. her şeyden önce, bir Aziz Anne'nin evinde olup bitenler hakkında, satılabilir bazı bilgiler bulmak umuduyla genç bir çocuğu sorgulayabilecek insanlar vardı. Aziz Anneler'le ilgili veriler daima bir pazar bulurdu.

Annesi açıklamıştı: "Soru soran hakkında bir hükme var ve yanıtlarını kuşkulara göre ayarla." Bunların hiçbiri bir Aziz Anne'ye karşı işe yaramazdı ama bir memura karşı, özellikle de buna!

Carlana'ya karşı çekingen bir gönülsüzlük takınıyor. Carlana dev aynasında görüyor kendi atraksiyonlarını. Kızın yeteneklerini gayet ustaca peşinde sıraya dizdikten sonra onun Teg'in çekingenliğini yenmesine izin veriyor. Kızın elde ettiğiyse bir avuç yalan ve bunları kapalı kapılar ardında Ö.B.'ye söyleyecek olursa sert bir şekilde kınanacak, daha acı verici bir şeyle karşılaşmasa bile.

Dit, Dat ve Dot'tan gelen sözler "Sanırım onun hakkından geldik."

Teg tanıdı, Yar'ın sesiydi onu eski anılardan koparan. *"Yanıtlarını kuşkulara göre ayarla."* Teg bu sözleri annesinin sesiyle duydu.

Kuklalar.

Kukla sahipleri.

Memur konuşuyor: "Gulayı aldıkları yerdeki taklidi sor."

Sessizlik ve sonra belli belirsiz bir mırıltı. "Bir şey alamıyorum." Yar.

Teg onların sesini acılı bir hassasiyetle duyuyor. Araştırmaya karşı çıkan emirler üzerine, açmak için gözlerini zorluyor.

"Bak! "diyor Yar.

Üç çift göz Teg'e bakıyor. Ne kadar ağır hareket ediyorlar. Dit, Dat ve Dot: Gözlerini kapatıp açıyorlar... kapatıp açıyorlar... gözlerinin kapanmasıyla açılması arasında en az bir dakika var. Yar konsoldaki bir şeye uzanıyor. Parmağının hedefe varması bir haftayı bulacak.

Teg, ellerindeki ve kollarındaki bağları fark ediyor. Sıradan ipler! Hiç acele etmeden parmaklarını kıvırıp düğümlere dokunduruyor. Çözülüyorlar; önce yavaş yavaş, sonra hızla iki yana fırlayıp açılarak. Onu askılı sedyeye bağlayan kuşakların içinde hareket ediyor. Bunlar daha da kolay: Basit geçme kilitler. Yar'ın eli konsola giden yolun dörtte birinde bile değil henüz.

Göz kapatıp açmalar... göz kapatıp açmalar.. göz kapatıp açmalar...

Üç çift göz hafifçe bir şaşkınlık gösteriyor.

Teg kendini, araştırma bağlantılarının medusa saçaklarından kurtarıyor. *Pop-pop-pop!* Çıtçıtlar fırlayıp gidiyor kafasından. Araştırma bağlantılarını sıyırıp attığı sağ elinin sırtında başlayan hafiften bir kanamayı fark edince şaşırıyor.

Mentat'ça bir *tahmin: Hareketlerimin hızı tehlikeli.*

Ama sedyeden kalkmış durumda artık. Memur, elini ağır ağır bir hareketle yan cebindeki bir şişliğe doğru götürüyor. Teg'in eli memurun boğazını eziyor. Memur hep taşıdığı o küçük laser silahına bir daha hiç dokunamayacak artık. Yar'ın uzanan eli araştırma konsoluna kadarki mesafenin üçte birinde değil henüz. Ama gözlerinde bir şaşkınlık var kesinlikle. Teg, adamın, boynunu kıran eli görmüş olduğunu sanıyor. Anaca birazcık daha hızlı davranıyor. Sol ayağı Teg'in birazcık önce bulunduğu yere doğru geliyor. Yine de çok yavaş! Anaca'nın başı geriye kaykılmış ve boğazı, Teg'in balta gibi inen elinin önünde savunmasız duruyor.

Nasıl da ağır ağır düşüyorlar yere!

Teg bedeninden akan teri fark etti ama bunu düşünecek zamanı yoktu.

Yapacakları her hareketi, daha yapmadan biliyorum! Ne oldu bana?

Mentat tahmini: Araştırmanın ıstırabı beni yeni bir yetenek düzeyine yükseltti.

Şiddetli bir açlık sancısı enerji boşalmasını hatırlattı ona. Normal bir zaman ritmine döndüğünü hissederken duyularını bir yana itti. Üç boğuk ses: Bedenleri yere düşüyor.

Teg araştırma konsoluna baktı. Kesinlikle Ixia makinesi değil. Tuşları benziyor gerçi. Veri depolama sistemini bozarak devre dışı bıraktı.

Oda ışıkları?

Kumanda düğmeleri, dışarıya açılan kapının yan tarafında, ışıkları söndürdü ve üç derin nefes aldı. Hızla dönen, gözle zor seçilen bir hareket karanlığa çıkıverdi patlarcasına.

Teg'i oraya getiren, kış soğuğuna karşı kalın giysilerini giymiş adamlar, duydukları garip sese dönüp bakacak zamanı bile pek bulamamışlardı hızla dönen o zor görünür karaltı çarpıp onları devirdiğinde.

Teg'in normal zaman temposuna dönüşü hızlandı. Yıldız ışığında, sık çalıların arasından yokuş aşağı inen bir yol gördü. Çiğnenmiş karla karışık çamurlu bir yerden süzülüp aşağıya doğru kaydı ve sonra, arazinin biçimini tahmin ederek dengesini sağlamayı başardı. her adım, gitmesi gereken yere doğru gidiyordu. Az sonra kendisini birden, önünde bir vadinin uzandığı açık bir arazide buldu.

Bir kentin ışıkları ve kentin merkeze yakın bir yerinde de bir binanın kocaman siyah bir kare biçimindeki görüntüsü. Burayı biliyordu: Ysai. Kukla sahipleri oradaydı.

Kurtuldum.

*

Bir adam varmış; her gün, yüksek bir tahta perdenin dibine oturur, tek bir tahtanın çıkmasıyla oluşan dar bir aralıktan dışarıyı seyredermiş. Çöldeki bir yaban eşeği her gün tahta perdenin dışından, o dar aralığın önünden geçermiş -önce burnu, sonra başı, ön bacakları, uzun kahverengi sırtı, arka bacakları ve sonunda da kuyruğu. Adam bir gün ayağa fırlamış ve yaptığı keşifle gözleri parlayarak, onu duyan herkese bağırmış: Buldum! Kuyruğu yaratan burundur!"

Rakis'in Sözlü Tarihinden
Gizli Hikmet Öyküleri

Odrade, Rakis'e geldiğinden beri birçok kez, Taraza'nın Rahibeler Meclisi'ndeki lojmanının duvarında önemli bir yerde duran o antik tablonun anısına dalmış halde bulmuştu kendini. Anıyı hatırladığında da fırçanın temasıyla ellerinin sızladığını hissediyor, burun delikleri yağlı boya kokusunu alabilmek için açılıyordu. Duyguları tuvale saldırıyordu. Odrade bu anıdan her seferinde, Sheeana'nın onun tuvali olduğundan duyduğu yeni kuşkularla uyanıyordu.

Hangimiz hangimizi boyuyor?

Bu sabah da yine olmuştu bu. Sheeana'yla birlikte oturduğu Rakis Kale'sinin çatı katında dışarısı hâlâ karanlıktı. Bir memur yavaşça içeri girip Odrade'yi uyandırdı ve kısa bir süre sonra Taraza'nın geleceğini söyledi. Odrade siyah saçlı memurun yumuşak bir ışıkla aydınlanan yüzüne baktı ve hemen anılarındaki o tablo bilincinde beliriverdi.

Gerçekte hangimiz diğerini yaratıyor?

"Bırak Sheeana biraz daha uyusun" dedi Odrade.

"Kahvaltınızı Baş Anne'nin gelişinden önce mi yapacaksınız?" diye sordu memur.

"Taraza'yı bekleyelim."

Odrade kalkıp çabucak tuvalet yaptı ve en iyi siyah cüppesini giydi. Sonra çatı katının ortak salonundaki doğu penceresine gitti ve uzaya baktı.

Hareket eden bir sürü ışık, tozlu gökyüzüne bir parlaklık vermişti. Dışarıdaki manzarayı yumuşatmak için salonun bütün ışıkkürelerini aktive etti. Küreler pencerelerin kalın zırhlı palazlarında yansıyan altın rengi yıldız parlamalarına dönüştü. Karanlık yüzey onun yüzünün loş bir görüntüsünü de yansıttı ve bitkinlikten oluşan çizgileri net bir şekilde gösterdi.

Onun buraya geleceğini biliyordum, diye düşündü Odrade.

Daha bunları düşünürken, Rakis güneşi görüntüye giren portakal rengi bir çocuk topu gibi yükselmişti tozlu, bulanık ufuktan. Hemen ardından da Rakis'teki birçok gözlemcinin sözünü ettiği ısı sıçraması geldi. Odrade pencereden geri döndü ve salon kapısının açıldığını gördü.

Taraza cüppe hışırtılarıyla girdi içeriye. Bir el, arkasındaki kapıyı kapattı ve iki kadını yalnız bıraktı. Baş Anne Odrade'ye doğru yürüdü, başında siyah kukuleta vardı ve başlık yüzünü çevreliyordu. insanı rahatlatan bir görünüm değildi bu.

Taraza Odrade'deki tedirginliği sezdi ve bunu kullandı. "Evet Dar, sanırım sonunda iki yabancı olarak karşılaştık işte."

Odrade Taraza'nın sözleriyle irkildi. Tehlikeyi doğru yorumladı; ama korku sanki testiden dökülen bir su gibi boşalıp gitti içinden. Odrade hayatında ilk kez bir ayrım çizgisinin tam aşılmakta olduğu anı yaşadı. Rahibe kardeşlerinden, onun görüşünce pek azının var olabileceğini düşündüğü bir çizgiydi bu. Onu aşarken, onun var olduğunu hep bildiğini fark etti: Boşluğa gireceği ve orada serbestçe yüzeceği bir yer. hiçbir şey incitemezdi artık onu. Öldürülebilir, ama yenilemezdi.

"O halde Dar ve Tar yok artık" dedi Odrade.

Taraza Odrade'nin sesindeki net ve çekilmezlik gösteren tonu fark etti ve bunu kendine güven olarak yorumladı. "Belki de Dar ve Tar hiç olmadı" dedi; sesi buz gibiydi. "Gördüğüm kadarıyla çok zekice davrandığını sanıyorsun."

Savaş başlamış, diye düşündü Odrade. *Ama ben onun karşısına çıkmayacağım.*

Taraza dedi ki: "Tleilaxu'yla ittifak alternatifleri kabul edilemezdi. Özellikle de, ben senin gerçekte bizim adımıza neyin peşine düştüğünü fark ettikten sonra."

Taraza birden bir yorgunluk hissetti. Yok-gemisinin, uzay kıvrımlarını atlayarak gelmiş olmasına karşın uzun bir yolculuktu. Beden, alıştığı ritimden saptırıldığında bunu daima fark ederdi. Yumuşak bir divan seçti ve oturdu bu şık rahatlık karşısında içini çekerek.

Odrade Baş Anne'nin bitkinliğini fark etti ve ansızın bir sempati duydu. Ortak sorunları olan iki Aziz Anne oluvermişlerdi birden.

Taraza bunu açıkça hissetti. Yanındaki mindere eliyle pat pat vurdu ve Odrade'nin oraya gelip oturmasını bekledi.

"Rahibeliği korumalıyız" dedi Taraza. "Önemli olan tek şey budur."

"Elbette."

Taraza araştırıcı bakışlarını Odrade'nin tanıdık yüzüne dikti. *Evet, Odrade de çok yorgun. "Sen* buradaydın, insanların arasında ve sorunların içindeydin" dedi Taraza. istediğim... hayır Dar, *muhtaç olduğum* şey senin görüşündür."

"Tleilaxu tam bir işbirliğine hazır gibi görünüyor" dedi Odrade, "ama bunun içinde birtakım gizli işler var. Son derece rahatsızlık verici bazı sorular sormaya başladım kendi kendime."

'Ne gibi?"

"Axlotl depoları... aslında depo falan değilse ne olacak peki?"

"Ne demek istiyorsun yani?"

"Waff'ın hallerinden, anormal bir çocuğu ya da deli bir amcayı gizlemeye çalışan bir ailede göreceğin türde bir tavır seziliyor. Axlotl depoları konusuna değinirsek sıkılacağına bahse girerim."

"Ama nasıl yapabilirler o..."

"Vekil anneler."

"Ama onların..." Taraza sustu, bu sorunun aklına getirdiği olasılıklar karşısında şok olmuştu.

"Bir Tleilaxu kadını gören var mı hiç?" diye sordu Odrade.

Taraza'nın aklına bir sürü itiraz geldi: "Ama kesin kimyasal denetim, değişkenleri sınırlama zorunluluğu..." Kukuletasını geriye attı ve saçlarını savurdu "Haklısın; her şeyi sorgulamalıyız. Ama bu... bu korkunç bir şey."

"Waff, gulamız hakkında tam gerçeği hâlâ söylemiyor."

"Ne diyor peki?"

"Raporumda bildirdiğimden daha fazla hiçbir şey demiyor. Orijinal Duncan Idaho'nun bir varyasyonu ve istediğimiz tüm prana-bindu koşullarının yerine getirildiği!"

"Daha önceki siparişlerimizi neden öldürdüklerini ya da öldürmeye kalkıştıklarını açıklamıyor bu."

"Büyük İnancın kutsal yeminini ediyor ki bunu, duydukları utançtan yapmışlar; çünkü daha önceki on bir gula kendilerinden beklenene uyan bir yaşam sürmemiş."

"Nasıl bilebilirler bunu? Yani casuslarının olduğunu mu söylüyor bizim..."

"Olmadığına yemin ediyor. Ben de onu bununla suçladım ve bana dedi ki başarılı bir gulanın kesinlikle, bizim aramızda gözle görünür bir kargaşa yaratması gerekirmiş."

"Neymiş bu gözle görünür kargaşa? Nedir bunun...?"

"Söylemiyor. Her seferinde dönüp dolaşıp, bize karşı kontrattaki yükümlülüklerini yerine getirdikleri iddiasını tekrarlıyor. Gula nerede Tar?"

"Ne... oh. Gammu'da."

"Duyduğum söylentiler..."

"Burzmali duruma hâkim." Taraza bunun gerçek olmasını dileyerek ağzını sıkıca kapadı. En son raporlar ona tam bir güven vermiyordu.

"Anlaşılan sen gula öldürülmeli mi öldürülmemeli mi diye tartışıyorsun" dedi Odrade.

"Yalnızca gula değil!"

Odrade gülümsedi. "Demek Bellonda'nın beni ebediyen elimine etmek istediği doğru."

"Nasıl yaptın bu..."

"Dostluk bazen çok değerli bir şey olabilir Tar."

"Tehlikeli bir yerde yürüyorsun Aziz Anne Odrade."

"Ama tökezlemiyorum Baş Anne Taraza. Waff'ın şu Şerefli Analar hakkında açık ettiği şeyler üzerine derin ve çetin düşünceler içindeyim."

"Düşüncelerini bana da anlat." Taraza'nın sesinde amansız bir kararlılık vardı.

"Bu konuda hata yapmayalım" dedi Odrade. "Onlar bizim Etkileyicilerimizin cinsel yeteneklerini aşmışlar."

"Orospular!"

"Evet yeteneklerini hem kendileri hem de başkaları için son derece öldürücü bir şekilde kullanıyorlar. Kendi güçleriyle kör olmuşlar."

"Senin derin ve çetin düşüncelerin bunlar mı?"

"Söyle bana Tar, neden Gammu'daki Kalemize saldırıp yok ettiler?"

"Belli ki bizim Idaho gulanın peşindeydiler ya yakalamak ya da öldürmek için."

"Peki onlar için neden bu kadar önemli ki bu?"

"Ne söylemek istiyorsun?" diye sordu Taraza.

"Orospular Tleilaxu'nun onlara verdiği bilgilere göre davranmış olabilir mi? Tar ya Waff'ın adamlarının bizim gulaya kattıkları bu gizli şey gulayı Şerefli Anaların aynısı her erkek haline getirecek bir şeyse?"

Taraza elini ağzına götürdü ve bu hareketin ne çok şeyi açık ettiğini fark edince de çabucak aşağı indirdi. Ama çok geçti. Fark etmez. ikisi de birer Aziz Anne'ydi sonuçta.

Odrade "Ve biz de Lucilla'ya, onu kadınlar için karşı konulmaz kılmasını emrettik" dedi.

"Tleilaxu ne zamandır bu orospularla iş yapıyor?" diye sordu Taraza.

Odrade omuzlarını yukarı kaldırdı. "Şu daha iyi bir soru: Onlar Saçılma'dan dönen kendi Kayıplarıyla ne zamandır ilişki halindeler? Tleilaxu Tleilaxu'yla konuşursa birçok sırrı ele verilebilir."

"Senin açından zekice bir tahmin" dedi Taraza. "Buna bağlayacağın önemli ihtimal nedir?"

"Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Bu çok şeyi açıklayabilir."

Taraza sert bir sesle "Tleilaxu'yla ittifakın hakkında ne düşünüyorsun peki şimdi?" diye sordu.

"Eskisinden de daha gerekli. Bu işin içinde olmalıyız. Onların işbirliği yaptıklarını etkileyebilecek bir konumda bulunmalıyız."

"İğrenç!" diye kesti Taraza.

"Ne?"

"Bu gula, insan biçiminde bir kayıt cihazı gibi. Bizim içimize soktular onu. Tleilaxu ona el atarsa bizim hakkımızda çok şey öğrenir."

"Çok biçimsiz bir şey olur bu."

"Ama onlar için tipiktir!"

"Durumumuzda başka çapraşıklıkların olabileceğini kabul ediyorum" dedi Odrade. "Ama bu kanıtlar gulayı, biz kendimiz incelemeden öldürmeye cesaret edemeyiz diyor bana sadece."

"Çok geç olabilir! Lanet olsun senin ittifakına Dar! Bizi onlara yakalattın... onları da bize yakalattın -ne onlar ne de biz bırakmaya cesaret edemiyoruz."

"En iyi ittifak da bu değil mi?"

Taraza içini çekti. "Üreme kayıtlarımızı onlara hemen mi açmamız gerekiyor?"

"Hemen. Waff sıkıştırıyor."

"O halde biz de onların axlotl... depolarını görecek miyiz?"

"Bu, tabii ki benim kullandığım maniveladır. Buna gönülsüz bir rıza verdi."

"Boyuna birbirimizin ceplerine dalıyoruz" diye homurdandı Taraza.

Odrade, ses tonu gayet masumca "Dediğim gibi, kusursuz bir ittifak" dedi.

"Lanet olsun, lanet olsun" diye mırıldandı Taraza. "Ve Teg de gulanın ilk anılarını uyandırdı!"

"Peki Lucilla..."

"Bilmiyorum!" Taraza Odrade'ye karşı sert bir ifade takındı ve Gammu'dan gelen en son haberleri aktardı: Yeri saptanan Teg ve yanındakiler, onlar hakkında çok kısa bazı bilgiler ve Lucilla'dan hiçbir şey yok; bunları meydana çıkarma plânları.

Taraza'nın sözleri, onun kafasında henüz netleşmemiş bir resmi açığa çıkardı. Bu gula neydi? O güne dek hep bildikleri şey, Duncan Idaholar'ın sıradan gulalar olmadığıydı. Ama şimdi, geliştirilmiş sinir ve kas yeteneklerinin üzerine bir de Tleilaxu'nun kattığı bu bilinmeyen şey yanan bir sopayı tutmak gibiydi bu. Varlığınızı sürdürmek için o sopayı kullanmanız gerektiğini biliyordunuz, fakat alevler korkunç bir hızla büyüyordu.

Odrade dalgın bir sesle konuştu: "Yeni bir bedende birdenbire uyandırılan bir gula olmak nasıl bir şeydir bunu hiç düşündün mü?"

"Ne? Nedir senin..."

"Vücudunun bir kadavradan büyümüş olduğunu fark ederek" dedi Odrade. "Kendi ölümünü hatırlıyor."

"Idaholar asla sıradan insanlar değildir" dedi Taraza.

"Aynı şey belki bu Tleilaxu Ustaları için de söylenebilir."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Odrade alnını ovuşturup, düşüncelerini toparlamak için biraz zaman kazandı. Sevgiyi reddeden biriyle, öfkeyle dolmuş özünden dışarıya hamle yapan biriyle çok zordu bu. Taraza'da... *sempati* yoktu. O, bir başkasının vücudunu ve duygularını bir mantık egzersizi dışında kendininmiş gibi düşünemezdi.

"Bir gulanın uyandırılması insanı darmadağın eden bir yaşantı olsa gerek" dedi Odrade, elini indirip. "Ancak muazzam bir ruhsal esnekliğe sahip olanlar atlatabilir bunu."

"Tleilaxu Ustalarının, göründüğünden öte bir şeyler olduğunu farz ediyoruz."

"Peki Duncan Idaholar?"

"Elbette. Yoksa Tiran onları neden Tleilaxu'dan boyuna satın alsın ki?"

Odrade tartışmanın bir yere gitmediğini gördü. "Idaholar Atreideslere sadakatle ünlenmiştir ve benim bir Atreides olduğumu hatırlamamız gerek" dedi.

"Sence, sadakat bu gulayı sana bağlayacak mı?"

"Özellikle Lucilla'dan sonra..."

"Çok tehlikeli olabilir bu!"

Odrade divanın bir köşesine yaslandı. Taraza kesinlik istiyordu. Ve seri halindeki gulalar melanj gibiydi, farklı koşullarda farklı tatlar verirdi. Gulaşlarından nasıl emin olabilirlerdi?

"Tleilaxu bizim Kuisatz Haderah'ımızı yaratan güçleri kurcalıyor" diye mırıldandı Taraza.

"Sence, bizim üreme kayıtlarımızı bunun için mi istiyorlar?"

"Bilmiyorum! Lanet olsun sana Dar! Ne yaptığının farkında değil misin?"

"Sanırım başka seçeneğim yoktu" dedi Odrade.

Taraza soğuk soğuk gülümsedi. Odrade'nin performansı mükemmeldi hâlâ, ama onun kendi yerine oturtulması gerekiyordu.

"Sence ben de aynı şeyi mi yapardım yani?" diye sordu Taraza.

Bana olanları hâlâ fark edemiyor, diye düşündü Odrade. Taraza uysal Dar'ının bağımsız davranmasını istemiş, ama o bağımsızlığın miktarı Yüksek Konseyi sarsmıştı. Taraza bu işteki kendi katkısını görmek istemiyordu.

"Alışılmış uygulama" dedi Odrade.

Bu sözler Taraza'nın yüzüne bir tokat gibi çarptı. Odrade'ye karşı şiddet kullanmasını ancak, yaşam boyu aldığı zorlu Bene Gesserit eğitimi sayesinde engelleyebildi.

Alışılmış uygulama!

Taraza bunun sürekli bir rahatsızlık, onun dikkatle maskelenmiş öfkesini boyuna dürten bir şey olduğunu kendi kendine kaç kez itiraf etmişti? Odrade sık sık duymuştu bunu.

Odrade bu kez Baş Anne'nin sözlerinden alıntı yaptı: "Değişmeyen gelenek tehlikelidir. Düşmanlar bir yolunu bulup bunu size karşı kullanır."

Sözcükler Taraza'nın ağzından zorlukla çıktı: "Bu bir zayıflıktır, evet."

"Düşmanlarımız bizim tarzımızı bildiklerini sanıyorlar" dedi Odrade. "Sen bile *Baş Anne*, benim hangi sınırlar içinde davranacağımı bildiğini sandın. Ben Bellonda gibiydim sence. Bellonda daha konuşmadan onun ne söyleyeceğini bilirsin."

"Seni benim üstüme çıkarmamakla hata mı ettik?" diye sordu Taraza. En derin bağlılık duygularıyla konuşuyordu.

"Hayır Baş Anne. Güzel bir yoldan yürüyoruz ama ikimiz de nereye gitmemiz gerektiğini görüyoruz."

"Waff nerede şimdi?" diye sordu Taraza.

"Uyuyor ve iyi korunuyor."

"Sheeana'yı çağır. Projenin o bölümünü bırakıp bırakmayacağımıza karar vermemiz gerek."

"Ve parçalarımızı almaya mı?"

"Dediğin gibi, Dar."

Sheeana ortak salona geldiğinde hâlâ uykuluydu ve gözlerini ovuşturuyordu ama yüzünü yıkayacak ve temiz beyaz bir cüppe giyecek kadar zaman bulmuştu belli ki. Saçı hâlâ nemliydi.

Taraza'yla Odrade doğuya bakan bir pencerenin yanında, arkaları ışığa dönük halde duruyorlardı.

"İşte Sheeana, Baş Anne" dedi Odrade.

Sheeana, tam alarma geçince sırtında birden bir kasılma hissetti. Taraza'yı, Rahibeliği Rahibeler Meclisi denen uzaktaki kaleden yöneten bu güçlü kadını duymuştu. İki kadının arkasındaki pencereden gelen gün ışığı parlaktı ve Sheeana'nın yüzüne vuran ışık gözlerini kamaştırıyordu. Parlak ışık iki Aziz Anne'nin yüzünü kısmen görünmez kılıyor, kadınların yüzlerinin siyah siluetleri parlaklığın içinde belli belirsiz görünüyordu.

Memur öğretmenler Sheeana'yı bu karşılaşmaya hazırlamışlardı: "Baş Anne'nin karşısında dikkatli ol ve saygılı konuş. Ancak sana bir şey

söylediği zaman cevap ver."

Sheeana, kendisine söylendiği gibi, gayet dikkatliydi.

"Senin bizlerden biri olabileceğin söylendi bana" dedi Taraza.

Bunun Sheeana üzerindeki etkisini iki kadın da gördü. O zamana kadar Sheeana Aziz Annelerin yeteneklerinin epeyi farkına varmıştı. Gerçeğin güçlü ışığı onun üzerine odaklanmıştı. Rahibeliğin binlerce yıldır biriktirdiği muazzam bilgi yığınını kavramaya başlamıştı kız. Seçici bellek aktarımı hakkında, Diğer Anıların nasıl kullanılacağı hakkında, bahar ıstırabı hakkında bazı şeyler anlatılmıştı kendisine. Ve şimdi tüm Aziz Annelerin, kendisinden hiçbir şey saklanamayacak en güçlüsü karşısında duruyordu.

Sheeana yanıt vermeyince Taraza "Söyleyeceğin bir şey yok mu kızım?" dedi.

"Söyleyecek ne kaldı Baş Anne? Siz her şeyi söylediniz."

Taraza Odrade'ye dikkatle baktı. "Benim için daha başka küçük sürprizlerin var mı Dar?"

"Sheeana'nın mükemmel olduğunu söylemiştim sana" dedi Odrade.

Taraza tekrar Sheeana'ya döndü. "Bu düşüncenle gurur duyuyor musun kızım?"

"Beni korkutuyor Baş Anne."

Sheeana, yüzünü hâlâ elinden geldiğince kımıldatmamaya çalışarak, daha kolay nefes alıyordu şimdi. Yalnızca *hissedebildiğin en derin gerçeği söyle,* diye hatırladı. Bir öğretmeninin ettiği bu sözler daha büyük bir anlam taşıyordu şimdi. Gözlerini gün ışığının en parlak yerinden kaçırarak hafifçe odaksızlaştırdı ve iki kadının tam önündeki döşemeye baktı. Kalbinin hâlâ çok hızlı çarptığını hissediyor ve Aziz Annelerin bunu fark edeceğini biliyordu.

Odrade birçok kez göstermişti bunu.

"Seni bayağı korkuttu herhalde bu" dedi Taraza.

Odrade "Sana söyleneni anladın mı Sheeana?" diye sordu.

"Baş Anne benim Rahibeliğe tam anlamıyla bağlanıp bağlanmadığımı öğrenmek istiyor" dedi Sheeana.

Odrade Taraza'ya baktı ve omuzlarını kaldırdı. Aralarında bunu daha fazla tartışmaya gerek yoktu. Bir ailenin birer parçası olmanız gibi, onların Bene Gesserit'teki varlığının gereği olan tavır da boydu.

Taraza Sheeana'yı sessizce süzmeye devam etti. Sessiz kalması ve bu yakıcı sınava izin vermesi gerektiğini bilen Sheeana için bu çok ağır ve insanı bitiren bir bakıştı.

Odrade sempati duygularını bastırdı. Sheeana bir genç kız olarak birçok yönden onun gibiydi. Onda da, şişirilen bir balonun genişlemesi gibi, tüm yüzeylere doğru yayılan o küresel zekâ vardı. Odrade kendi öğretmenlerinin buna nasıl hayran kaldığını, ama tıpkı şimdi Taraza'nın tetikte davranışı gibi tetikte durduklarını hatırladı. Odrade bu tetikte duruşu Sheeana'dan da gençken ve Sheeana'nın burada gösterdiği kuşkuları henüz taşımadan fark etmişti. Zekânın kendi işlevi vardı.

"Hımmm" dedi Taraza.

Odrade Baş Anne'nin iç düşüncelerinin mırıltı sesini eşzamanlı akışın bir parçası gibi duydu. Odrade'nin kendi anıları hızla geri gelmişti. Odrade geç vakte kadar çalıştığında ona yemeğini getiren Rahibeler hep, kendilerine özgü bir tarzda oyalanıp onu seyrederlerdi, aynen Sheeana'nın da her zaman gözetlendiği gibi. Odrade küçük yaştan beri, gözetlenmenin o özel tarzlarını bilirdi. Her şeyden önce bu, Bene Gesserit'in büyük tuzaklarından biriydi. Bu özel yeteneklere sahip olmak isterdiniz. Sheeana'da bu istek kesinlikle vardı. Her Rahibe adayının düşüydü bu.

Bu tür şeyler belki bir gün bende de olabilir!

Sonunda Taraza konuştu: "Bizden isteyebileceğini düşündüğün şey nedir kızım?"

"Siz benim yaşımdayken istediğinizi düşündüklerinizin aynısı Baş Anne."

Odrade gülümsemesini bastırdı. Sheeana'nın vahşi bağımsızlık duygusu küstahlığın dibinden geçip gitmişti ve Taraza kesinlikle fark etmişti bunu.

"Hayat armağanının en iyi kullanımı bu mu sence?" diye sordu Taraza.

"Benim bildiğim tek kullanım budur Baş Anne."

"Açık kalpliliğin güzel bir şey ama seni uyarıyorum, bunu kullanırken dikkatli ol" dedi Taraza.

"Peki Baş Anne."

"Bize şu anda çok şey borçlusun ve daha çok şey borçlu olacaksın" dedi Taraza. "Unutma bunu. Bizim armağanlarımız ucuz değildir."

Sheeana'nın, bizim armağanlarımız için neler ödeyeceği konusunda en ufak bir fikri bile yok, diye düşündü Odrade.

Rahibelik yeni gelenlerin, neleri borçlu olduklarını ve bunun karşısında ne ödemeleri gerektiğini unutmalarına asla izin vermezdi. Borcunuzu sevgiyle ödeyemezdiniz. Sevgi tehlikeliydi ve Sheeana bunu öğreniyordu zaten. *Hayatın armağanı* mı? Odrade'nin vücudundan bir ürperti geçmeye başladı ve buna karşı koymak için boğazını temizledi.

Ben yaşıyor muyum? Belki de beni Sibia Anne'den alıp götürdükleri zaman öldüm ben. Orada, o evde yaşıyordum ama, Rahibeler beni götürdükten sonra yaşadım mı?

Taraza "Şimdi gidebilirsin Sheeana" dedi.

Sheeana topuğunun üzerinde dönüp odadan çıkarken Odrade kızın çocuk yüzündeki gergin gülümsemeyi gördü. Sheeana Baş Anne'nin sınavından geçtiğini biliyordu.

Kapı Sheeana'nın arkasından kapanınca Taraza dedi ki: "Onun Ses konusundaki doğal yeteneğinden söz etmiştin. Ben de duydum tabii. Olağanüstü."

"Yeteneğini iyi dizginliyor" dedi Odrade. "Onu bize karşı kullanmamayı öğrendi."

"Bununla ne kazandık Dar?"

"Bir gün olağanüstü yetenekli bir Baş Anne belki."

"Biraz fazla olağanüstü değil mi?"

"Göreceğiz."

"Onun bizim için insan öldürebileceğini mi düşünüyorsun?"

Odrade irkildi ve bunu belli etti. "Şu anda mı?"

"Evet, tabii ki."

"Gulayı mı?"

"Teg olsa bunu yapmazdı" dedi Taraza. "Lucilla hakkında bile kuşkularım var. Onların raporları gulanın güçlü...güçlü ilişki bağlarını taklit edebildiğini açıklıyor."

"Benim gibi mi?"

"Schwangyu tümüyle dirençli değildi."

"Yüce bir amaç böyle bir işin neresinde?" diye sordu Odrade. "Bu değil mi Tiran'ın uyarısında..."

"Tiran mı? O kaç kez öldürdü!"

"Ve bedelini ödedi."

"Biz aldığımız her şeyi öderiz Dar."

"Hayatı da mı?"

"Bir Baş Anne'nin, Rahibeliğin devamı için gereken her türlü kararı verebileceği bir anın gelebileceğini unutma Dar!"

"Öyledir" dedi Odrade. "Neyi istiyorsan al ve bedelini öde."

Yerinde bir yanıttı; ama bu, yeni bir evrende kendince yanıt verebilme özgürlüğü Odrade'nin hissettiği yeni bir güce dayanak oluşturdu. Nereden kaynaklanıyordu bu güç? Onun amansız Bene Gesserit eğitiminden gelen bir şey miydi bu? Atreides soyundan mı geliyordu yoksa? Bunun, bir daha asla kendi ahlaksal ilkelerini bırakıp başkasınınkinin peşinden gitmeyeceği yolunda bir karardan kaynaklandığı düşüncesine kapılıp da kendi kendini kandırmaya kalkmadı. O anda kendisine destek oluşturan içsel stabilite salt ahlak değildi. Temelsiz bir cesaret de değildi. Bunların ikisi da asla yeterli olamazdı.

"Sen babana çok benziyorsun." dedi Taraza. "Genellikle cesaretin çoğu kadından gelir ama bu kez sanırım babadan geliyor."

"Miles Teg'de hayranlık duyulacak bir cesaret vardır ama sanırım bu konuyu fazla basite indirgiyorsun" dedi Odrade.

"Belki öyledir. Ama ben senin hakkındaki düşüncelerimde hep haklı çıktım Dar; hatta geçmişte, bizler Rahibe adayı öğrencilerken bile."

Biliyor! diye düşündü Odrade.

"Bunu izah etmemiz gerekmiyor" dedi Odrade. Ve düşündü: Bu *durum, benim ben olarak doğmuş olmamdan, benim geçtiğim eğitim ve biçimlendirmeden geçmemden kaynaklanıyor... İkimizin de geçtiği: Dar ve Tar'ın yani.*

"Atreides soyunda bulunan, tam olarak analiz edemediğimiz bir şey var" dedi Taraza.

"Genetik bir kaza değil, öyle mi?"

"Tiran'dan beri acaba hiç gerçek bir kazaya uğradık mı diye merak ediyorum bazen" dedi Taraza.

"Tiran o günlerde kalesinden ileriye uzanıp da binlerce yıl öteye, şu ana bakmış mıydı?"

"Köklerini aramak için ne kadar gerilere kadar uzanırsın?" diye sordu Taraza.

"Bir Baş Anne, Üreme Sorumlularına, 'Şunu sununla çiftleştir' diyerek emir verse ne olur gerçekten?" dedi Odrade.

Taraza soğuk soğuk gülümsedi.

Odrade kendini birden bir dalganın tepesinde hissetti ve bilincinin onun her şeyini bu yeni diyara doğru ittiğini hissetti. *Taraza benim isyan etmemi istiyor! Onun rakibi olmamı istiyor!*

"Waff'ı görecek misin şimdi?" diye sordu Odrade.

"İlk önce onun hakkındaki değerlendirmeni duymak istiyorum. "

"O bizi Tleilaxu yükselişini sağlayacak en büyük araç olarak görüyor. Biz Tanrı'nın onun halkına bir armağanıyız."

"Uzun zamandır bunu beklemişler" dedi Taraza. "Hepsi o binlerce yıldır bunu nasıl da dikkatle gizlemiş!"

"Onlarda bizim zaman görüşümüz var diye doğruladı Odrade. "Onları, bizim de onların Büyük inancını paylaştığımıza ikna edecek en kesin şey buydu."

"Ama bu beceriksizlik niye?" diye sordu Taraza. "Onlar aptal değildir."

"Bu bizim dikkatimizi onların, gula projelerini gerçekte nasıl kullandıklarından başka yöne çekti" dedi Odrade. "Aptal insanların böyle bir şey yapacağına kim inanır?"

"Peki ne yarattılar?" diye sordu Taraza. "Sadece, kötü bir aptallık *imajı* mı?"

"Uzun süre aptal gibi davranırsan aptallaşırsın" dedi Odrade. "Surat Oynatıcılarının taklit yeteneğini mükemmelleştirirsin ve..."

"Ne olursa olsun, onları cezalandırmalıyız" dede Taraza. "Bunu gayet net bir şekilde görüyorum. Onu buraya getirt."

Odrade emrini verdikten sonra beklerlerken Taraza dedi ki; "Gulanın birbiri ardınca gelen eğitim aşamaları, onların Gammu Kalesi'nden kaçmalarından önce bile bir mezbaha katliamı haline gelmişti. Gula olaylarda sadece ima halinde bulunan şeyleri kavramada öğretmenlerinden ileriye geçti ve bunu korku verecek kadar artan bir hızda gerçekleştirdi. Gula şimdiye kadar ne hale gelmiştir kim bilir?"

*

Tarihçiler büyük bir gücü kullanır ve bazıları bunu bilir. Onlar geçmişi yeniden yaratarak kendi yorumlarına uyacak şekilde değiştirirler. Ve böyle yaparak geleceği de değiştirirler.

II. Leto, Kendi Sesi, Dar-es-Balat'tan

Duncan şafak aydınlığında, eziyet verici bir hızla kılavuzunun peşinden koşuyordu. Adam yaşlı görünüyordu ama ceylan gibi zıplıyordu ve hiç yorulacağa benzemiyordu.

Gece görüş gözlüklerini çıkarak birkaç dakika olmuştu daha. Duncan onlardan kurtulduğuna seviniyordu. Gözlükler görüş alanının ötesindeki her şeyi, kalın dalların arasından süzülen loş yıldız ışığında kapkara gösteriyordu. Gözlüklerin görüş alanının ötesinde dünya yoktu sanki. Her iki yandan görüntüler hızla gelip akıyordu -önce bir yığın sarı çalı, sonra iki tane gümüş kabuk ağacı; sonra, içine oyulmuş plasçelikten kapısı olan ve parlak mavi yangın siperiyle korunan bir taş duvar, sonra doğal kayadan kemerli bir köprü, ayağının altından geçen yeşiller ve siyahlar. Ondan sonra cilalı beyaz taştan kemerli bir giriş. Yapıların hepsinin çok eski ve pahalı olduğu, yüklü bir el emeğiyle, korunduğu belliydi.

Duncan, nerede bulunduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Bu yerlerin hiçbiri çok gerilerde kalmış Giedi Prime günlerinden bir anıyı hatırlatmıyordu.

Şafağın ışıklarıyla, yamaçtan yukarıya doğru giden, ağaçlarla kaplı bir hayvan izini takip ettikleri belli oldu. Yokuş gittikçe dikleşti. Sollarındaki ağaçların arasından bir vadi görünüveriyordu bazen. Yukarıda bir sis gökyüzünü koruyormuş gibi duruyor, uzaktan gizliyor, tırmandıkça onları sarıyordu. Daha büyük evrenle bağlantıları kesildikçe dünyaları giderek küçülüyordu.

Duncan, dinlenmek için değil de ormanı dinlemek için verdikleri kısa bir molada sisle kaplı çevresini seyretti. Kendisini boşlukta; onu gökyüzüne ve diğer gezegenlere bağlayan net şekillere sahip bir evrenden koparılmış hissetti.

Girdiği kılık basitti: Tleilaxu soğuk hava giysileri ve yüzünü yuvarlak yapan yanak yastıkları. Siyah kıvırcık saçı ısıyla uygulanan bir kimyasal maddeyle düzleştirilmişti. Sonra saçının rengi açılıp kum sarısı rengine getirilmiş ve koyu renk bir bekçi şapkasıyla gizlenmişti. Tüm genital kılları traş edilmişti. Ona tuttukları aynaya bakınca tanıyamamıştı kendini.

Pis bir Tleilaxu!

Bu dönüşümü yaratan uzman, parlak gri-yeşil gözlü, yaşlı bir kadındı. "Sen artık bir Tleilaxu Ustasısın" dedi kadın. "Adın Wose. Bir kılavuz seni alıp bundan sonraki yerine götürecek. Yabancılarla karşılaşırsan kılavuza bir Surat Oynatıcı gibi davran. Bunun dışında, onun emrettiklerini yap."

Duncan'ı duvarları güzel kokulu yeşil yosunlarla kaplı, virajlı bir geçitten geçirip mağaralar kompleksinden çıkardılar. Onu geçitten dışarıya, soğuk bir karanlığa ve görünmeyen bir adamın -şişkin giysili, iri bir tipin- ellerine doğru ittirdiler.

Duncan'ın arkasından bir ses fısıldadı: "İşte bu, Ambitorm. Al onu götür."

Kılavuz gırtlaktan gelen bir aksanla "Beni takip et" dedi. Duncan'ın kemerine klipsle bir çekme ipi taktı, gece gözlüklerini ayarladı ve arkasına döndü. Duncan çekme ipinin onu çektiğini hissetti ve yola çıktılar.

Duncan ipin fonksiyonunu kavradı. Onun hemen arkadan gelmesini sağlamak için kullanılan bir şey değildi bu. Bu Ambitorm denen adamı gece gözlükleriyle gayet net görüyordu. hayır; bu ip, eğer tehlikeyle karşılaşırlarsa onu hızla yere düşürmek içindi. Ayrıca bir emire gerek olmayacaktı.

Gece boyunca uzun bir süre düz bir arazide, çevresi buzlu küçük su akıntılarının bir öte yanına bir bu yanına geçip durdular. Gammu'nun yeni doğmuş aylarının ışığı toprağı örten bitki tabakasının altına çok nadiren sızıyordu. Sonunda, üzerindeki karla ay ışığında her tarafı gümüşe kesmiş, çalılık bir çöl gibi görünen alçak bir tepeye çıktılar. Sonra indiler. Kılavuzun boyunun yaklaşık iki katı yüksekliğindeki çalılar bu yolculuğa başlarken geçtiği tünellerden biraz daha geniş, çamurlu bir hayvan izinin üzerini örtüyordu. Burası daha sıcaktı, bir gübre yığınının sıcaklığıydı bu. Çürümüş bitkilerden ötürü yumuşamış zemin hemen hemen hiç ışık sızmıyordu. Duncan ayrışan bitkisel hayatın mantarsı kokusunu içine çekti.

Gece gözlükleri ona her iki yanındaki kalın bitki örtüsünün sonsuz gibi gelen bir tekrarını gösteriyordu. Onu Ambitorm'a bağlayan ip, yabancı bir dünyanın incecik sapıydı sanki.

Ambitorm Duncan'ın konuşma konusunda cesaretini kırdı. Duncan onun adını kendisine doğrulatmak istediğinde adam "Evet" ve sonra da "Konuşma" dedi.

Gece boyu süren, Duncan için çok tedirgin edici bir yolculuktu bu. Tekrar kendi düşüncelerine geri dönmek zorunda bırakılmaktan hoşlanmamıştı. Giedi Prime anıları hâlâ duruyordu. Gula öncesi gençliğinden hatırladığı hiçbir yere benzemiyordu burası. Ambitorm'un buradan geçen yolu nasıl öğrendiğine ve nasıl aklında tuttuğuna şaştı. her hayvan izi tüneli tıpkı diğerlerine benziyordu çünkü.

Hiç değişmeyen, jogging temposundaki koşu Duncan'ın düşüncelerinin de gezintiye çıkmasına yeterli fırsat verdi.

Rahibeliğin beni kullanmasına izin vermeli miyim? Onlara ne borçluyum?

Ve Teg'i düşündü; ikisinin kaçıp kurtulmasını sağlayan o son kahramanca tavrı.

Ben de Paul ve Jessica için aynısını yapmıştım.

Teg'le bir bağı vardı ve Duncan'ı kederlendirdi bu. Teg Rahibeliğe sadıktı. *O son kahramanca tavrıyla benim sadakatimin karşılığını mı ödedi yoksa?*

Lanet olsun şu Atreideslere!

Karanlıkta harcadığı çaba Duncan'ın yeni bedenini daha çok tanımasını sağladı. Ne kadar gençti bu beden! Küçük bir hatırlama şoku ve o gula öncesi son anıyı gözünün öne getirebiliyordu şimdi; kafasında Sardokar kılıcının darbesini hissetti -kör eden bir acı ve bir ışık patlaması. Öldüğünü kesinlikle bildiği o an ve sonra... Teg'le Harkonnen yok-küresindeki o ana dek hiçbir şey yok arada.

Armağan edilen yeni bir hayat. Bir armağandan öte bir şey mi, yoksa daha mı beteriydi bu? Atreidesler ondan yeni bir bedel istiyordu.

Şafaktan hemen önce Ambitorm onu bir süre, ince bir derede suların içinde koşturdu ve suların buz gibi soğuğu Duncan'ın Tleilaxu kılığının su geçirmez şekilde yalıtılmış çizmelerinin içine işledi. Gezegenin, karşılarında batan şafak öncesi ayının çalılarla gölgelenmiş gümüş rengi ışığını yansıtıyordu dere.

Gün ışığını, daha geniş, ağaçlarla örtülü hayvan izine girip de dik tepeyi tırmanırken gördüler. Bu geçit testere dişli dev kayalardan oluşan bir sırtın aşağısındaki dar bir kayalık düzlüğe çıktı. Ambitorm onu, uçları rüzgârın getirdiği karlarla beneklenmiş, kurumuş kahverengi çalılardan oluşan bir perdenin arkasından geçirdi. İpi Duncan'ın kemerinden çıkardı. Tam karşılarında, kayaların içinde sığ bir çukur vardı; tam bir mağara değildi ama Duncan burasının, arkalarındaki çalıların arasından esecek sert bir rüzgâra maruz kalmadıkları sürece korunaklı bir yer olacağını fark etti. Zemininde kar yoktu.

Ambitorm çukurun arka tarafına gitti ve orada bir kısım donmuş toprağı ve bir sürü düz kayayı dikkatle kaldırdı; bunların altından küçük bir oyuk çıktı. Oyuğun içinden yuvarlak siyah bir şey çıkardı ve onunla bir şeyler yapmaya başladı.

Duncan kaya çıkıntısının altına çömeldi ve kılavuzunu seyretti. Ambitorm'un çökük yüzü koyu kahverengi köseleye benzer bir deriyle kaplıydı. Evet, bu bir Surat Oynatıcı tipi olabilirdi. Kahverengi kaşlarının kenarlarındaki deride derin kırışıklar vardı. Kırışıklar ince dudaklarının yanlarından başlayıp ışın şeklinde yayılıyor ve geniş kaşlarının iki yanından geçiyordu. Basık burnunun yanlarından yayılan kırışıklar dar çenesinin yarığını derinleştiriyordu. Tüm yüzü yaşlılıktan kaynaklanan kırışıklarla doluydu.

Ambitorm'un önündeki siyah şeyden iştah açıcı kokular gelmeye başladı.

"Burada yemek yiyeceğiz ve biraz bekleyip ondan sonra yola devam edeceğiz" dedi Ambitorm.

Adam Eski Galakça, ama Duncan'ın daha önce hiç duymadığı o gırtlak aksanıyla, birbiriyle ard arda gelen sesli harflere garip bir vurgu vererek konuşuyordu. Ambitorm Saçılma'dan mıydı yoksa Gammu'nun yerlisi miydi? Anlaşılan, Muad'dib'in Dune zamanından beri dilde bir sürü

değişiklikler olmuştu. Hatta Duncan, Teg ve Lucilla dâhil Gammu Kale'sindeki herkesin kendi gula öncesi çocukluğunda bildiği Galakça'nın değişmiş bir biçimini konuştuğunu fark etti.

"Ambitorm" dedi Duncan. "Bu bir Gammu ismi mi?"

"Bana Tormsa diyeceksin" dedi kılavuz.

"Bir lakap mı bu?"

"Bana öyle hitap edeceksin."

"Geldiğimiz yerdekiler sana neden Ambitorm diyorlar?"

"Onlara bildirdiğim isim oydu."

"Peki sen neden..."

"Harkonnenlerin yönetiminde yaşadın da kimliğini nasıl değiştireceğini öğrenmedin mi?"

Duncan sustu. Kimlik değiştirme miydi bu? Başka bir tür gizlenme. Ama bu... Tormsa görünümünü değiştirmemişti. Tormsa. Tleilaxu ismi miydi yoksa bu?

Kılavuz, Duncan'a buharı tüten bir fincan uzattı. "Seni canlandıracak bir içecek, *Wose.* Çabuk iç. Seni sıcak tutar."

Duncan elleriyle fincanı iki yanından kavradı. *Wose. Wose ve Tormsa. Tleilaxu Ustası ve Surat Oynatıcı yol arkadaşı.*

Duncan, fincanı, Atreides savaş arkadaşlarının eskiden yaptıktan bir selamlama hareketiyle Tormsa'ya doğru kaldırdı ve ağzına götürdü. Sıcak! Ama aşağı indikçe ısıttı onu. İçecekte, acı bir sebze tadının üzerine hafif bir tatlılık vardı. Üfledi ve Tormsa'dan gördüğü gibi hepsini içip bitirdi.

İçinde bir zehirin ya da bir ilacın varlığından kuşkulanmamam garip, diye düşündü Duncan. Ama bu Tormsa'da ve dün gecekilerde Başar'dan bir şeyler vardı. Silah arkadaşlarına yapılan o selamlama hareketi kendiliğinden gelmişti.

"Niçin hayatını böyle tehlikeye atıyorsun?" diye sordu Duncan.

"Başar'ı tanıdığın halde bunu sorman mı lazım?"

Duncan sustu; utanmıştı.

Tormsa uzanıp Duncan'ın fincanını geri aldı. Kahvaltılarının tüm kanıtları hemen kayaların ve toprağın altına gizleniverdi.

Bu karın doyurma işlemi dikkatli bir plânlamayı gösteriyor, diye düşündü Duncan. Döndü ve soğuk zemine çömeldi. Perde çalıların ötesindeki sis hâlâ duruyordu. Yapraksız dallar manzarayı garip parçalara ve parçacıklara bölüyordu. Dışarıyı seyrederken sis kalkmaya başladı ve vadinin uzak kıyısında bir kentin belli belirsiz bir görüntüsü açığa çıktı.

Tormsa da Duncan'ın yanına çömeldi. "Çok eski bir kent" dedi. "Harkonnen kenti. Bak" Küçük bir tekli dürbün verdi Duncan'a. "Bu gece gideceğimiz yer orası."

Duncan dürbünü sol gözüne dayadı ve yağ merceğini ayarlamaya çalıştı. Ama kontrol tuşları yabancı geldi; ne gula öncesi gençliğinde öğrenmiş olduklarına, ne de Kale'de ona öğretilenlere benziyordu. Dürbünü gözünden uzaklaştırıp inceledi.

"Ixia malı mı?" diye sordu.

"Hayır. Biz yaptık." Tormsa uzandı ve siyah tüpün üzerinde çıkıntı yapan iki tane küçük düğmeyi gösterdi. "Hızlı, yavaş. Büyütmek için sola bastır, geriye almak için de sağa."

Duncan dürbünü kaldırıp yine gözüne dayadı.

Kimdi bu dürbünü yapan *biz?*

Hızlı düğmeye dokunmasıyla birlikte görüntü gözünün önüne sıçrayıverdi. Kentte küçük noktalar hareket ediyordu, insanlar! Büyümeyi arttırdı. İnsanlar küçük bebekler haline geldi. Duncan bu boyuttan kıyaslayarak vadinin kıyısındaki kentin muazzam büyük... ve düşündüğünden çok daha uzak olduğunu fark etti. Düz dörtköşe bir bina vardı kentin ortasında; tepesi bulutların içinde kaybolmuş. Devasa.

Duncan bu kenti biliyordu şimdi. Çevresi değişmişti ama merkezdeki yapı, belleğinde hâlâ duruyordu.

Bizden kaç kişi o kara cehennem gibi deliğe girip gözden kayboldu ve bir daha hiç dönmedi?

"Dokuz yüz elli kat" dedi Tormsa, Duncan'ın dürbününü yönelttiği yere bakarak. "Kırk beş kilometre boyunda, otuz kilometre eninde. Plasçelik ve

zırhlı plaz, tümüyle."

"Biliyorum." Duncan dürbünü indirip Tormsa'ya geri verdi. "Buraya Barony denirdi."

"Ysai" dedi Tormsa.

"Bu şimdiki adı" dedi Duncan. "Ben onun başka adlarını da biliyorum."

Duncan eski nefretlerini bastırmak için derin bir nefes aldı. O insanların hepsi ölmüştü. Sadece bina kalmıştı geriye. Ve anılar. O muazzam yapının çevresindeki kente baktı. Bu kent, kalabalık semtlerle dolu bir keşmekeşti. Tüm kente serpiştirilmiş yeşil alanların her biri yüksek duvarlarla çevriliydi. Özel parkları olan tek tek malikâneler, demişti Teg. Duvarların üzerinde gezinen muhafızlar görmüştü dürbünle.

Tormsa önündeki zemine tükürdü. "Harkonnen kenti."

"Onlar yapıları, insanlar kendini küçük hissetsin diye yapardı" dedi Duncan.

Tormsa başıyla onayladı. "Küçüksün, sende güç yok."

Kılavuz neredeyse konuşkan biri haline geldi, diye düşündü Duncan.

Duncan gece zaman zaman sessizlik düzenini bozup karşılıklı bir konuşmayı başlatmaya çalışmıştı.

"Hangi hayvanlar açmış bu izleri?"

Ağır bir hayvan kokusu duyuluyor olsa da, hayvan izi olduğu kesinlikle belli bir yoldan giden bir insanın sorabileceği mantıklı bir soru gibi görünüyordu bu.

"Konuşma!" diye kesti Tormsa.

Daha sonra Duncan, niçin bir araca binip de onunla kaçmadıklarını sordu. Bir yer aracı bile, bütün yolların birbirine benzediği bu dağ-bayırda böylesine eziyetli bir yürüyüşten iyiydi.

Tormsa ay ışığıyla aydınlanan bir yerde durdu ve dönüp Duncan'a baktı sanki sorumluluğunu taşıdığı kişinin birden aklını yitirdiğinden kuşkulanıyormuş gibi.

"Araçlar takip edilir!"

"Yaya yürürken kimse bizi takip edemez mi?"

"Takipçilerin de yaya olması gerekir. Ki burada öldürülürler. Bunu biliyorlar."

Duncan, Bene Gesserit Kalesi'nin duvarlarının ardındayken bulunduğu gezegenin doğasını fark edememişti. Daha sonra da yok-küredeyken dışarıyla teması kesilmişti. Gula öncesi ve gula anıları vardı ama nasıl da yetersizdi bunlar! Şimdi bunu düşündüğünde o zamanlar bazı ip uçlarının var olduğunu fark etti. Gammu'nun hava kontrol sisteminin ilkel olduğu belliydi. Ve Teg, gezegeni saldırıdan koruyan gözcü monitör sisteminin en iyilerden biri olduğunu söylemişti.

Her şey korunmak için; rahat için hiçbir şey yok! Bu yönden Arrakis gibiydi burası.

Rakis, diye düzeltti kendini.

Teg. İhtiyar sağ mıydı? Esir miydi. O yaşta esir düşmek nasıl olurdu? Eski Harkonnen döneminde bu, acımasızca köleleştirilmek demekti. Burzmali ve Lucilla... Tormsa'ya baktı.

"Burzmali'yle Lucilla'yı kentte bulacak mıyız?"

"Varabilirlerse."

Duncan kendi giysilerine baktı. Farklı biri gibi görünmeye yeterli miydi bu? Bir Tleilaxu Ustası ve yol arkadaşı, insanlar yol arkadaşını Surat Oynatıcı sanacaklardı tabii ki. Surat Oynatıcılar tehlikeliydi.

Torba gibi pantolon Duncan'ın daha önce hiç görmediği bir malzemeden yapılmıştı. Elle dokununca yün gibiydi, ama yapay olduğunu hissediyordu. Tükürünce tükürük üzerine yapışmıyordu ve yün gibi kokmuyordu. Parmaklarıyla dokununca kumaşta, başka hiçbir doğal materyalde görülmeyen bir düzgünlük hissetti. Uzun yumuşak çizmeler ve bekçi kepi de aynı kumaştandı. Giysinin, ayak bilekleri hariç her yeri bol ve kabarıktı. Ama içi dolu değildi. Tabakalar arasında kalan havayı dışarıya salmamayı başaran bir üretim tekniğiyle yalıtılmıştı. Giysinin rengi benekli yeşil ve griydi -burası için harika bir kamuflajdı bu.

Tormsa da buna benzer bir elbise giymişti.

"Burada ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Duncan.

Tormsa hiç konuşmayıp başını salladı. Kılavuz yere oturmuştu şimdi; dizleri yukarıda, bacaklarını kollarıyla sarmıştı ve başı dizlerine dayanmış, gözleri dışarıya, vadiye bakıyordu.

Gece yolculuğu sırasında giysiler Duncan'a bayağı rahat gelmişti. Suda yürüdüğü zaman dışında ayakları hep sıcaktı, ama rahatsız edecek kadar da sıcak değildi. Pantolonu, gömleği ve ceketi bedeninin rahatça hareketini sağlayacak kadar genişti. Vücuduna sürtünen hiçbir şey yoktu.

"Bu giysileri kim yapıyor'?" diye sordu Duncan.

"Biz yaptık" diye homurdandı Tormsa. "Sessiz dur."

Rahibelik Kalesi'ndeki uyanma öncesi dönemden bir farkı yok bunun, diye düşündü Duncan. Tormsa "Senin bilmene gerek yok" diyordu.

Az sonra Tormsa bacaklarını uzatıp düzleştirdi. Gevşemiş görünüyordu. Duncan'a baktı. "Kentteki arkadaşlar yukarıda arayıcıların olduğunu bildiriyor."

"Topterler mi?"

"Evet."

"Peki ne yapacağız?"

"Benim yaptığımı yap ve başka hiçbir şey yapma."

"Ama sen burada oturuyorsun sadece."

"Şimdilik. Az sonra vadiye ineceğiz."

"Ama nasıl..."

"Böyle bir arazide dolaşırsan burada yaşayan hayvanlardan biri haline gelirsin. izlere bak ve onların nasıl yürüdüklerini ve dinlenmek için nasıl yattıklarını gör."

"Ama arayıcılar aradaki farkı anlayamazlar mı, onlarla bizim..."

"Hayvanlar otluyorsa sende otlama hareketleri yaparsın. Arayıcılar gelirse, herhangi bir hayvanın yapacağı gibi, ne yapıyorsan onu yapmaya devam edersin. Arayıcılar yüksekte olacak. Bu bizim için bir şans. Aşağıya inmedikçe bir hayvanla bir insanı birbirinden ayıramazlar."

"Peki onlar..."

"Onları makinalarına ve görecekleri hareketlere güvenirler. Tembeldirler. Yüksekten uçarlar. Bu yüzden, arayıcılar hızlı geçer. Onlar, cihazlarına bakarak neyin hayvan neyin insan olduğunu anlama konusunda zekâlarına güvenirler."

"Demek bizim vahşi hayvan olduğumuzu sanırlarsa bizi geçip gidecekler."

"Şüphelenirlerse bizi ekranda bir kez daha gözlerler. Gözlendikten sonra hareket biçimimizi değiştirmemeliyiz."

Genelde suskun Tormsa için uzun bir konuşmaydı bu. Şimdi Duncan'ı dikkatle süzüyordu. "Anladın mı?"

"Ekranda gözetlenmekte olduğumuzu nasıl anlayacağım?"

"Karnın sızlayacak. Midende, hiçbir insanın içmeyeceği bir içeceğin fışırdamasını duyacaksın."

Duncan başıyla onayladı "Ixia monitörleri."

"Bu durum seni irkiltmesin" dedi Tormsa. "Buranın hayvanları buna alışıktır. Bazen bir duraklarlar, ama sonra hiç bir şey olmamış gibi devam ederler. Ki onlar için doğrudur bu. Kötü bir şey olacaksa yalnızca bize olur."

Tormsa hemen kalktı. "Şimdi vadiye iniyoruz. Hemen arkamdan gel. Ben ne yaparsam aynen onu yap ve başka hiçbir şey yapma."

Duncan kılavuzunun ardından yola düştü. Az sonra, örtü gibi ağaçların altındaydılar. Gece yolculuğu sırasında zaman zaman Duncan, başkalarının düzeni içindeki kendi yerini kabullenmeye başladığını fark etmişti. Bilincine yeni bir sabır egemen oluyordu ve merakın dürttüğü bir heyecan vardı.

Atreides zamanından beri nasıl bir evren ortaya çıkmıştı? *Gammu.* Giedi Prime ne garip bir yer olmuştu?

Her şey yavaş yavaş, ama net bir şekilde açığa çıkıyor ve her yeni şey, öğrenilecek yeni şeylerin göründüğü bir manzarayı seriyordu gözlerinin önüne. Genel biçimlerin değişimini hissediyordu. Düşündü; bir gün tek bir genel biçim olacak ve o zaman onu niçin ölü halinden geri getirdiklerini anlayacaktı.

Evet, bu bir açılan kapılar meselesi, diye düşündü. Bir kapıyı açarsın ve o kapıdan, başka kapıların olduğu bir odaya girersin. Bu yeni yerde bir kapı seçersin ve onun ardındaki şeyleri araştırırsın. Kapıların hepsini denemek zorunda kalacağın zamanlar olabilir, ama ne kadar çok kapı açarsan bir sonrasında hangi kapının açılması gerektiğinden o kadar emin olursun. Sonunda kapılardan biri tanıdığın bir yere açılır. O zaman "Ahh, bu her şeyi açıklıyor" dersin.

"Arayıcılar geliyor" dedi Tormsa. "Otlayan hayvanlarız şimdi." Perde çalılardan birine uzandı ve küçük bir dal kopardı.

Duncan da aynı şeyi yaptı.

*

"Gözlerimle ve pençelerimle hükmetmeliyim -daha aşağı kuşların arasındaki bir şahin gibi."

Atreides Savı (Ref: B.G. Arşivleri)

Şafak vakti Teg onu gizleyen çalıların arasından çıkıp bir ana yolun kıyısına geldi. Işınla sertleştirilmiş ve bitkisel yaşamdan arındırılmış, geniş ve düz bir yoldu bu. Teg'in tahminince on şerit hem araç hem de yaya trafiğine uygundu. Bu saatte en çok yaya trafiği vardı bu yolda.

Giysilerindeki tozu silkeledi ve üzerinde bir işaret ya da rütbe bulunmadığını kesin bir şekilde görülür hale getirdi. Beyaz saçları her zamanki gibi düzgün değildi ama tarak olarak parmaklarından başka bir şeyi yoktu.

Yoldaki trafik vadinin uzağındaki Ysai'ye doğru gidiyordu. Sabah hava bulutsuzdu ve Teg'in arka tarafında, çok uzaklarda bir yerdeki denize doğru esen hafif bir rüzgâr vuruyordu yüzüne.

Gece boyunca yeni bilinciyle mükemmel bir dengeye kavuşmuştu. İkinci gözünde parıldayıp duruyordu her şey: Çevresindeki her şeyin henüz ortaya çıkmadan gelen haberi, bir sonraki adımında ayağını nereye basması gerektiğinin bilinci. Bunun ardında da, ona bedeninin uyamayacağı kadar hızlı, gözle görünmez tepkiler verdireceğini bildiği bir karşı hareket tetiği vardı. Mantık bunu açıklayamazdı.

Tehlikeli bir şekilde, bir bıçağın keskin kenarında yürüdüğünü hissetti.

Ne kadar düşünse de, T araştırmasında ona ne olduğunu bir türlü çözememişti. Aziz Annelerin bahar ıstırabında çektiklerine benzer bir şey miydi bu? Ama kendi geçmişinin dışında bir Diğer Anılar birikimi hissetmiyordu. Onun kanısınca bunları Rahibeler yapamazdı. Ona duyularının alanına giren her hareketten ne tahminde bulunabileceğini söyleyen bu çifte görüş yeni bir tür gerçeğe benziyordu.

Teg'in Mentat öğretmenleri, olağan gerçekleri bir düzene koyarak kanıtlanmaya hiç elverişli olmayan bir yaşam-gerçek türünün var olduğunu

ona hep söylerlerdi. Bu bazen fabllarla, bazen şiirle aktarılır, ama genellikle isteklerin tersi yöne giderdi: Böyle söylenmişti Teg'e.

"Bir Mentat için kabul etmesi en zor deneyim" demişlerdi.

Teg bu söylenenlere hep kuşkuyla bakmıştı, ama şimdi bunu kabul etmek zorundaydı. T araştırması onu bir eşikten aşırıp yeni bir gerçekliğin içine itmişti.

Gizlenmeyi bırakıp meydana çıkmak için neden bu anı seçtiğini bilmiyordu; yalnızca, bu durum onu insan hareketlerinde kabul edilebilir bir akışa uydurmuştu.

Yol üzerinde yürüyenlerin çoğunluğu, sebze ve meyve dolu küfeleri çeken çiftçi pazarcılardan oluşuyordu. Arkalarındaki küfeler ucuz süspansorlarla taşınıyordu. Yiyecekleri fark edince şiddetli bir açlık sancısı başladı ama bu sancıları duymazdan gelmeye zorladı kendini. Bene Gesserit hizmetinde uzun yıllar çalıştığı daha ilkel gezegenlerdeki deneyimleriyle, bu insan etkinliğini yük taşıyan hayvanları iple tutup götüren çiftçilerinkinden pek farklı görmüyordu.

Yaya trafiği antikle modernin garip bir karışımı gibi geldi ona -çiftçiler yaya; ürünleri arkalarında, tamamen sıradan teknolojik cihazların üzerinde yüzüyor. Süspansorlar sayılmazsa bu manzara insanoğlunun en antik geçmişindeki bir gününden farksızdı. Yük hayvanı yük hayvanıydı; bir Ixia fabrikasının montaj hattından çıkmış olsa da.

Teg ikinci gözünü kullanarak çiftçilerden birini; koyu tenli, yüz hatları sert, elleri çok nasırlı bodur bir adamı seçti. Adam kendinden emin bir bağımsızlık duygusuyla yürüyordu. Yüzeyleri pürüzlü kavunlarla dolu sekiz tane büyük küfeyi çekiyordu. Teg adımlarını bu çiftçininkine uydurduğunda kavunların kokusu ağzını sulandırarak büyük bir ısdırap verdi. Teg birkaç dakika konuşmadan yürüdü, sonra girişimde bulundu. "Ysai'ye giden en iyi yol bu mu?"

"Bu yol uzundur" dedi adam. Sesi gırtlaktan geliyordu ve temkinli bir hava seziliyordu bu seste.

Teg geriye, dolu küfelere baktı.

Çiftçi de yan gözle Teg'e baktı. "Pazar merkezine gidiyoruz. Orada birileri bizim malları alıp Ysai'ye götürecek."

Konuşurlarken Teg, adamın onu yolun kenarına yönelttiğini (hatta neredeyse ittiğini) fark etti. Adam arkaya baktı ve başını, ileriyi işaret ederek hafifçe salladı. Arkadan üç çiftçi daha yanlarına geldi ve Teg'le yol arkadaşına yaklaşıp onları, yüksek küfeleriyle yoldaki diğer insanlardan gizleyecek şekilde çevrelediler.

Teg gerginleşti. Ne plânlıyordu bunlar? Ama bir tehlike de hissetmiyordu gerçi. Çifte görüşü yakın çevresinde hiçbir şiddet belirtisi görmüyordu.

Ağır bir araç yanlarından geçip gitti. Teg aracın geçtiğini yalnızca, yanmış yakıt kokusundan, küfeleri sallayan rüzgârından, güçlü bir motor sesinden ve yanında yürüyen kişilerdeki ani bir gerginlikten anladı. Yüksek küfeler, geçen aracı görmesini tümüyle engelledi.

"Korumak için sizi arıyorduk Başar" dedi yanındaki çiftçi. "Sizin peşinizde bir sürü kişi var, ama onların hiçbiri burada bizim yakınımızda değil."

Teg şaşkın bir halde baktı adama.

"Renditai'de sizinle birlikte hizmet ettik" dedi çiftçi.

Teg yutkundu. *Renditai mi?* Hatırlaması için bir süre geçmesi gerekti - Teg'in savaşlar ve görüşmelerle dolu uzun geçmişinde ufacık bir muharebeydi bu.

"Üzgünüm ama sizin adınızı bilmiyorum" dedi Teg.

"Bizim adlarımızı bilmediğiniz için sevinin. Böylesi daha iyi."

"Ama ben minnettarım."

"Biz sadece bir borcumuzu ödüyoruz, bunu da seve seve yapıyoruz Başar."

"Ysai'ye varmam gerek" dedi Teg. "Orada tehlike var."

"Tehlike her yerde var."

"Sizin Ysai'ye gideceğinizi tahmin ettik. Az sonra birisi gelecek ve araca binip gizleneceksiniz. Ahh, işte geliyor. Biz sizi burada hiç görmedik Başar. Siz de burada hiç bulunmadınız."

Diğer çiftçilerden biri arkadaşının yükünü çekme işini üstlenip küfelerin bağlı olduğu iki ipi birden çekerken Teg'in seçtiği çiftçi Teg'i bir çekme ipinin altından ittirip karanlık bir araca sokuverdi. Araç onu almak üzere sadece biraz yavaşladığı sırada Teg'in gözüne parlak plasçelik ve plazdan oluşan bir görüntü çarptı bir an. Arkasından kapı sert bir sesle kapandı ve Teg kendini bir yer aracının arka tarafındaki yumuşak döşenmiş bir koltukta, tek başına otururken buldu. Araç hızlandı ve yoldaki çiftçileri hemen geride bıraktı. Teg'in yanındaki pencereler karartılmıştı ve geçen manzaralar alacakaranlıkmış gibi görünüyordu. Sürücü karanlık bir siluetti.

Tutsak düştüğünden beri ilk kez sıcak ve rahat bir yerde dinlenme fırsatını bulan Teg neredeyse uyuyup kalacaktı. hiçbir tehlike hissetmiyordu. Tüm bedeni kendini çok yormasından ve T araştırmasından ötürü hâlâ sızlıyordu.

Ama uyanık ve tetikte kalması gerektiğini söyledi kendi kendine.

Sürücü yana eğildi ve başını geriye çevirmeden arkaya seslendi. "İki gündür sizin peşinizdeydiler Başar. Bazıları gezegen dışına çıktığınızı sanıyor."

İki gün mü?

Bayıltıcı ve, Teg'e yapmış oldukları diğer şeyler neyse, onu uzun bir süre bilinci yitik bir halde bırakmıştı anlaşılan. Bu onun açlığını arttırmıştı yalnızca. Görüş merkezlerine dayanarak beden içinde takvim oyununu oynamayı denedi, ama T araştırmasından sonrası için her başvurduğunda görüntünün belirmesiyle yok olması bir oldu. T araştırmasıyla ilgili zaman duygusu ve onunla ilgili tüm referanslar değişmişti.

Demek bazıları benim Gammu'dan gittiğimi sanıyor.

Teg, onu yakalayanların kim olduğunu sormadı. O saldırıda ve sonraki işkencede Tleilaxu ve onların Saçılma'dan dönenleri vardı.

Teg araçta çevresine bakındı. Saçılma öncesinden kalma o güzel, eski yer araçlarından biriydi bu; üzerinde en iyi Ixia fabrikasının amblemi vardı. Daha önce bunlardan birine hiç binmemişti ama bunları biliyordu. Restore edenler bunları yenilemiş, yeniden yapmıştı -ne yapmışlarsa o antik kalite duygusunu tekrardan sağlamışlardı. Bu araçların garip yerlerde- eski yıkık binalarda, su kanallarında, makine depolarına kitlenmiş halde, tarlalarda -terk edilmiş bulunduğunu söylemişlerdi Teg'e.

Sürücü yine yana eğilip omzunun üzerinden konuştu: "Ysai'de alınmayı istediğiniz bir adres var mı Başar'?"

Teg, belleğinde kalan, Gammu'da yaptığı ilk gezide öğrendiği kontakt noktalarını hatırladı ve bir tanesini söyledi sürücüye. "Dediğim yeri biliyor musunuz?"

"Orası daha çok bir buluşma ve içki içme yeridir Başar. Orada iyi yemeklerin olduğunu da duydum, ama parası varsa herkes girebilir oraya."

Teg neden özellikle orasını seçtiğini bilmiyordu, "Şansımızı deneyeceğiz" dedi. Sürücüye o adreste kişilere özel yemek odaları bulunduğunu söylemenin gerekmediğini düşündü.

Yiyecek sözünü duymasıyla müthiş açlık sancıları tekrar başladı. Elleri titredi ve sakinleşmesi epey zaman aldı. Yorucu geçen son gecenin onu neredeyse tükettiğini fark etti. Gizlenmiş bir yiyeceğin ya da içeceğin olabileceği düşüncesiyle, araştıran bakışlarla aracın içinde göz gezdirdi. Aracın restorasyonu severek ve özenle yapılmıştı ama gizli bir bölme göremedi.

Bu araçlara bazı semtlerde pek seyrek rastlanmazdı ama bunların hepsi zenginliği gösterirdi. Bunun sahibi kimdi acaba? Sürücü değil tabii ki. Bu adamda, parayla tutulmuş bir profesyonelin bütün belirtileri vardı. Ama bu aracın getirilmesi için bir mesaj yollanmışsa Teg'in yerini başkaları da biliyor demekti.

"Bizi durdurup aramazlar mı?" diye sordu Teg.

"Bu aracı durduramazlar Başar. Bunun sahibi Gammu Gezegenler Bankası'dır."

Teg bunu duyunca sustu. O banka Teg'in kontakt noktalarından biriydi. Teftiş gezisi sırasında anahtar dalları dikkatle incelemişti. Bu anı, gulanın muhafızı olarak sorumluluklarına geri götürdü onu.

"Benim arkadaşlarım" dedi Teg çekinerek. "Onlar..."

"Başkaları duruma hâkim Başar. Başka bir şey söyleyemem."

"Bir mesaj alınamaz mı o..."

"Güvenli olduğunda, Başar."

"Elbette."

Teg minderlere gömüldü yine ve çevresine bakındı. Bu yer araçları çok fazla plazdan ve hemen hemen kırılmaz plasçelikten yapılmıştı. Zamanla eskiyen bazı şeyler de vardı -döşemeler, başlıklar, elektronik cihazlar, süspansor donanımı, turbofan kanallarının sürtünme giderici yalıtımları ve yapışkanlar, siz onları korumak için ne yaparsanız yapın zamanla bozulurdu. Restore edenler bu aracı, sanki fabrikadan yeni çıkmış gibi görünür hale getirmişlerdi- her şey metallerin arasında parlamaya zorlanıyor, döşemeler hafif bir hışırtı sesiyle Teg'in bedeninin biçimini alıyor. Ve kokular: Yeniliğin o tanımlanmaz kokusu, cilayla ince kumaşların karışımıyla birlikte, pürüzsüz bir şekilde çalışan elektronik cihazlardan gelen bir yakıcı ozon hissi. Ama aracın hiçbir yerinde yiyecek kokusu yoktu.

"Ysai'ye ne kadar var daha?" diye sordu Teg.

"Bir yarım saat daha var Başar. Daha hızlı gitmemi gerektiren bir sorun mu var? Dikkatini çekmek istemiyorum o..."

"Çok acıktım."

Sürücü sağa sola bakındı. Artık çevrelerinde hiç çiftçi kalmamıştı. İki ağır nakliye kasasıyla, onları doğru yöne yönelten çekicileri ve kule biçiminde bir otomatik meyva toplama makinesini taşıyan büyük bir kamyon dışında, yol boş sayılırdı.

"Fazla oyalanmak tehlikeli" dedi sürücü. "Ama size en azından çabucak bir tas çorba bulabileceğimi sandığım bir yer biliyorum."

"Her şey kabul. İki gündür hiçbir şey yemedim ve çok yorucu geçti."

Bir kavşağa geldiler ve sürücü sola, eşit aralıklarla sıralanmış uzun çamların arasından geçen dar bir yola saptı. Hemen sonra da ağaçların arasından tek şeritli bir yola döndü. Bu yolun sonundaki alçak bina koyu renk taşlardan yapılmıştı ve siyah plazdan bir çatısı vardı. Dar pencerelerinde koruyucu alev püskürtme boruları parlıyordu.

Sürücü "Bir dakika efendim" dedi. Dışarı çıktı ve Teg adamın yüzünü ilk kez o zaman gördü: Aşırı ince bir yüzde uzun bir burun ve küçük bir ağız. Yanaklarında cerrahi bir onarımın dikiş izleri. Gümüş rengi parlayan gözler; yapay olduğu belli. Adam döndü ve binaya girdi. Sonra geri dönüp

Teg'in kapısını açtı. "Lütfen çabuk olun efendim. İçeride biri size çorba ısıtıyor. Sizin bir banker olduğunuzu söyledim. Para vermek gerekmiyor."

Yerler çıtır çıtır buzdu. Teg'in kapıdan girerken hafifçe eğilmesi gerekti. Karanlık ve tahta panellerle kaplı bir koridordan geçip, sonundaki aydınlık bir odaya geldi. Oradaki yiyecek kokusu mıknatıs gibi çekti onu. Elleri titredi yine. Etrafı çevrili ve üstü kapalı bir bahçeye bakan bir pencerenin yanına küçük bir masa kopmuştu. Üzeri kırmızı çiçeklerle dolu çatılar bahçeyi çevreleyen taş duvarı neredeyse tümüyle gizliyordu. Bahçenin üzerinde plazdan yapılmış sarı bir sera örtüsü parlıyor, ortalığı yapay bir yaz ışığıyla dolduruyordu. Teg masadaki tek sandalyeye çöktü minnetle. Kenarları kabartma süslü bir masa örtüsü gördü. Tek bir çorba kaşığı.

Sağ tarafındaki bir kapı gıcırdadı ve içinden buhar tüten bir kâse taşıyan bodur biri girdi içeri. Adam Teg'i görünce bir durakladı, sonra kâseyi masaya getirdi ve Teg'in önüne koydu. Teg bu duraklamayı görünce alarma geçti ve kendini burnuna gelen cazip kokular duymazdan gelmeye zorlayıp dikkatini adamda yoğunlaştırdı.

"Bu güzel bir çorba efendim. Kendim. yaptım."

Yapay bir ses. Teg çenenin iki yanındaki yara izlerini gördü. Adamda antik makinalara benzer bir görünüm vardı kalın omuzların üzerine tutturulmuş, neredeyse boyunsuz bir baş; omuzlarla ve dirseklerle garip bir şekilde eklemleniyormuş gibi görünen kollar; yalnızca kalçadan hareket ediyormuş gibi görünen bacaklar. Adam şu anda kımıldamadan duruyordu ama, vücudunun çoğunlukla yapay organlardan oluştuğunu gösteren, kesik kesik hareketlerle girmişti içeriye. Gözlerindeki acı ifadesi dikkat çekiciydi.

"Güzel olmadığımı biliyorum efendim" dedi adam tahta törpüler gibi bir sesle, "Alajory patlamasında harap oldum."

Teg Alajory patlamasının ne olduğunu bilmiyordu, ama bildiğinin farz edildiği belliydi. "Harap oldum" sözcüğü de Kadere karşı ilginç bir suçlamaydı.

"Sizi daha önce tanıyıp tanımadığımı düşünüyorum" dedi Teg.

"Burada kimse kimseyi tanımaz" dedi adam. "Çorbanızı için." Adam, parmağıyla yukarıda hareketsiz duran bir dedektörün helezon gibi kıvrık ucunu gösterdi; ışığının hafifçe yanması, çevresini okuduğunu ve zehir bulunmadığını gösteriyordu. "Yiyecekler güvenlidir burada."

Teg kâsedeki koyu kahverengi sıvıya baktı. içinde sert et parçaları görünüyordu. Kaşığa uzandı. Titreyen elleriyle kaşığı ancak üçüncü girişiminde kavrayabildi ve sonra da çorba dolu kaşığı daha bir milim kaldıramadan içindeki çorbanın çoğu döküldü.

Bir el Teg'in bileğini kavrayıp sallanmasını önledi ve yapay ses yavaşça fısıldadı Teg'in kulağına: "Size ne yaptılar bilmiyorum Başar, ama burada kimse benim cesedimi çiğnemeden size bir zarar veremez."

"Beni tanıyor musunuz?"

"Sizin için ölecek çok kişi var Başar. Benim oğlum sizin sayenizde yaşıyor."

Teg kendisine yardım edilmesine izin verdi. Yapabileceği tek şey kaşıktakini yutmaktı. Sıvı zengindi, sıcaktı ve yatıştırıcıydı. Ellerinin titremesi hemen geçti ve bileğini bırakması için başıyla işaret etti adama.

"Daha, efendim?"

Teg kâsedeki çorbayı bitirmiş olduğunu fark etti. "Evet" demek cazip geliyordu ama sürücü acele etmesini söylemişti.

"Teşekkür ederim, ama gitmem gerek."

"Burada hiç bulunmadınız" dedi adam.

Tekrar ana yola çıktıklarında Teg yine yer aracının minderlerine yaslandı ve *harap olmuş* adamın sözlerindeki, garip bir şekilde tekrarlanan nitelikleri düşündü. Çiftçi de aynı sözü kullanmıştı: "Burada hiç bulunmadınız." Bunda bir ortak tepki duygusu vardı ve Teg'in burayı gezdiği zamandan bu yana Gammu'daki değişiklikleri haber veriyordu.

Artık Ysai'nin varoşlarına gelmişlerdi ve Teg bir kılık değiştirme girişiminde bulunsa mı, diye düşündü. *Harap olmuş* adam onu hemen tanımıştı.

"Şerefli Analar nerede arıyor beni şu anda?" diye sordu Teg.

"Her yerde, Başar. Güvenliğinizi garanti edemiyoruz ama önlemler alınıyor. Sizi bırakacağım yeri bildireceğim."

"Niçin benim peşimde olduklarını söylüyorlar mı?"

"Onlar hiçbir şey açıklamaz Başar."

"Ne kadar zamandır Gammu'dalar?"

"Çok uzun zamandır, efendim. Benim çocukluğumdan ve Renditai'de bir baltern olduğum zamandan beri."

En azından yüz yıl, diye düşündü Teg. *Bir sürü gücü ellerinde toplamalarına yetecek bir zaman ... Taraza'nın kuşkularına güvenilseydi keşke.*

Teg onun kuşkularına güvenmişti.

"Kimsenin o orospulara söz geçirebileceğine güvenme" demişti Taraza.

Ama Teg o anki durumunda bir tehlike hissetmiyordu. O anda onu sardığı belli olan gizliliği düşünüyordu sadece. Daha fazla ayrıntıyı öğrenmek için ısrar etmiyordu.

Artık tam anlamıyla Ysai'nin içindeydiler ve büyük özel malikâneleri çevreleyen duvarların arasındaki bazı boşluklardan antik Harkonnen Barony bölgesinin iri siyah kütlelerini görüyordu zaman zaman. Araç küçük ticari kuruluşların bulunduğu bir sokağa saptı: Çoğunluğu enkazlardan kurtarılmış, birbirlerine pek iyi uydurulamamışlıklarıyla ve farklı renkleriyle farklı kökenlerini belli eden malzemelerden yapılmış ucuz binalar. Zevksiz tabelalar, içerideki malların en iyi, onarım hizmetlerinin diğerlerinden üstün olduğunu öğütlüyordu.

Bozulan, hatta eskiyip köhneleşen Ysai değil, diye düşündü Teg. Burada büyüme, çirkinden de beter bir biçime doğru sapmıştı. Burasını iğrenç hale getirme yolunu seçmişti sanki birileri. Kentte gördüklerinin çoğunun anahtarı buydu.

Zaman durmamış, gerilemişti burada. Parlak nakliye kasalarıyla ve biçimi kullanışlı, yalıtılmış binalarla dolu, modern bir kent değildi burası. Kimileri bireysel zevklere göre yapılmış, kimileriyse birilerinin kafasındaki, çoktan ortadan kalkmış bazı gereksinimlere göre dizayn edilmiş antik yapıların birbirine eklenmesinden oluşan, rasgele bir karmaşaydı. Ysai'deki her şey, karmaşıklığıyla kaosa düşmekten zor kurtulan, ama ona çok yakın bir konumda birleşiyordu. Korunansa, Teg biliyordu ki tüm bu curcunanın yan yana dizildiği caddelerin eski biçimiydi. Caddelerdeki hiçbir biçimin hiçbir master plâna uygun olmamasına karşın kaos kıstırılmış durumdaydı. Caddeler tuhaf açılarla birleşiyor ve kesişiyordu, dik açı çok enderdi. Havadan bakılınca kent çılgın bir yorgan gibiydi; organize bir plânı

gösteren, antik Barony'den kalma tek bir siyah dev dörtköşe vardı sadece. Bunun gerisiyse mimari bir ayaklanmaydı.

Teg birden buranın, daha önceki yalanların üzerine kurulmuş başka yalanların üzerine sıvanmış daha başka yalanlardan ibaret olduğunu fark etti; ve böyle saçma sapan bir karışımı ne kadar kazsalar işe yarar bir gerçeğe varamazlardı. Gammu'nun tümü böyleydi. Bu saçmalık nereden başlamış olabilirdi? Harkonnenlerin işi miydi bu?

"Geldik efendim."

Sürücü, tek bir giriş kapısı bulunan, tümüyle düz siyah plasçelikten yapılmış, penceresiz bir bina cephesinin önünde kaldırıma yanaştı. Bu binada kurtarılmış malzeme yoktu. Teg burayı tanıdı: Seçtiği kilit deliği. Teg'in ikinci gözünün önünde hiç tanımadığı bir takım şeyler uçuştu ama yakında bir tehlike sezmedi. Sürücü Teg'in kapısını açtı ve kenara çekildi.

"Bu saatte burada pek faaliyet yoktur efendim. Hemen içeri gireceğim."

Teg hiç arkasına bakmadan kaldırımı hızla geçti ve binaya girdi -cilalı beyaz plazdan, parlak bir ışıkla aydınlatılmış küçük bir antre ve onu karşılayan komgöz kümeleri. Bir asansör tüpüne daldı ve hatırladığı koordinatlara vurdu. Bildiği kadarıyla bu tüp yukarıya doğru açı yaparak binayı kat edip, elli yedinci katın pencereli arka tarafına gidiyordu. Koyu kırmızı renklerin hâkim olduğu, kahverengi ağır mobilyalarla döşeli bir özel yemek odası kalmıştı belleğinde; açıkça Bene Gesserit eğitiminin belirtilerini gösteren, ama Aziz Anne olmayan sert bakışlı bir de kadın hatırlıyordu.

Tüp hatırladığı odaya getirip bıraktı onu, ama kendisini karşılayan kimse yoktu. Teg çevresindeki kahverengi sert eşyalara baktı. Uzaktaki duvarda bulunan dört pencere kestane rengi kalın perdelerle gizlenmişti.

Teg görüldüğünü biliyordu. Yeni kazandığı, belayı önceden tahmin eden çifte görüşünü kullanarak sabırla bekledi. hiçbir saldırı belirtisi yoktu. Tüp çıkışının bir tarafında vaziyet aldı ve tekrar çevresine baktı.

Teg'in odalarla pencereler arasındaki ilişkiyle ilgili bir teorisi vardı pencerelerin sayısı, yerleri, boyutları, döşemeden yükseklikleri, oda boyutlarının pencere boyutlarıyla ilişkisi, pencerelerdeki perdelerin ince ya da kalın olması ve tüm bunların odanın kullanılma amacı hakkındaki bilgiye göre Mentat'ça yorumlanması. Odalar, aşırı ayrıntılı bir şekilde belirlenmiş

bir ast-üst düzenine göre sınıflandırılabilirdi. Acil kullanım durumları bu tür ayrımları pencereden aşağı atabilirdi belki ama, bunun dışında bunlara gayet kesinlikle güvenilebilirdi.

Yerin yukarısındaki bir odanın penceresiz olmasının özel bir mesajı vardı. Eğer bu odada insanlar bulunuyorsa, bu durumda, gizliliğin en birincil amaç olması şart değildi. Skolastik ortamlarda, penceresiz okul sınıflarının hem dış dünyadan bir uzaklaşmanın hem de çocuklardan hoşlanmamanın güçlü bir ifadesi olduğunu gösteren hiç şaşmaz belirtiler görmüştü.

Ama bu oda farklı bir şeyi gösteriyordu: Duruma bağlı bir gizlilik, artı, ara sıra dış dünyayı gözleme gereksinimi. *Gerektiğinde koruyucu gizlilik.* Odanın karşı tarafına geçip de kalın perdelerden birini çekiverince bu görüşü destek kazandı. Pencerelerde üç kat zırhlı plaz vardı. Ya! Dış dünyayı gözlemek saldırıyı çekebilirdi. Pencerenin bu şekilde korunmasını emreden kişi kimse, düşüncesi buydu muhakkak.

Teg kalın perdeyi bir kez daha çekti. Köşedeki Saydam kısıma baktı. Oradaki prizmatik yansıtıcılar komşu duvarın bir ucundan diğer ucuna ve çatıdan yere kadar tümünün görüntüsünü büyüterek veriyordu.

Daha önceki gelişinde böyle dikkatli bir inceleme yapma fırsatı bulamamıştı ama şimdi daha pozitif bir değerlendirme yapıyordu. Çok ilginç bir oda. Teg perdeyi bıraktı ve döner dönmez de tüp kapısından çıkıp gelen uzun boylu bir adam gördü.

Teg'in çifte görüşü bu yabancı hakkında kesin bir kehanette bulunmasını sağladı. Bu adamın taşıdığı gizli bir tehlike vardı. Gelen kişinin asker olduğu açıkça belliydi -yürüyüş tarzı ve ancak eğitimli ve deneyimli bir subayın görebileceği ayrıntılara hızla yönelen bakışlar. Ve adamda Teg'i donduran başka bir şey daha vardı. Bu bir haindi! En yüksek fiyatı verenin emrine giren bir çıkarcıydı.

"Size davranışları çok çirkin" diye karşıladı adam Teg'i. Sesi, farkında olmadan kişisel güç taslayan derin bir baritondu. Teg'in hiç duymadığı bir aksanla konuşuyordu. Saçılma'dan gelen biriydi bu! Bir Başar ya da ona eşdeğer bir şey, diye tahminde bulundu Teg.

Ama yine de, yakında gelecek bir saldırıyı gösteren hiçbir şey yoktu.

Teg yanıt vermeyince adam dedi ki: "Ah, pardon. Ben Muzzafar. Jafa Muzzafar, Dur kuvvetlerinin bölge komutanı."

Teg, Dur kuvvetleri diye bir şeyi hiç duymamıştı.

Teg'in kafasına bir sürü soru doluştu ama bunları kendine sakladı. Burada söyleyeceği her şey zayıflığını belli edebilirdi.

Daha önce burada tanıştığı insanlar neredeydi? *Niçin seçtim burayı?* O kararı, içinde duyduğu bir güvenle vermişti.

"Lütfen rahat olun" dedi Muzzafar, önünde alçak bir servis masası bulunan küçük bir divanı göstererek. "İnanın ki size yapılanların hiçbirisi benim işim değil. Duyduğumda durdurmaya çalıştım da, siz o anda... terk etmişsiniz olay yerini."

Teg Muzzafar'ın sesinde başka bir şey daha fark ediyordu *şimdi:* Korku sınırına dayanmış bir temkin. Yani bu adam o kulübeyi ve silme işlemini ya duymuş ya da görmüştü.

"Amma da zekisiniz ha" dedi Muzzafar. "Saldırı gücünüzü tuttunuz, sizi esir alanlar kendini sizden bilgi almaya kaptırıncaya kadar. Bir şey öğrendiler mi?"

Teg başını sessizce iki yana salladı. Saldırıya karşı gözle görünmez hızda bir karşılık vermeye tetiklenmenin sınırında hissediyordu kendini; ama yine de yakında gelecek bir saldırı hissetmiyordu burada. Bu Kayıplar ne yapıyordu? Ama Muzzafar ve adamları T araştırmasının yapıldığı odada olup bitenler hakkında yanlış bir değerlendirme yapmışlardı. Bu kesindi.

"Lütfen oturun" dedi Muzzafar.

Teg divanda gösterilen yere oturdu.

Muzzafar servis masasının karşısındaki, Teg'e hafif bir açıyla bakan derin bir koltuğa oturdu. Muzzafar'da sinmiş bekleyen bir alarm hali vardı. Şiddete hazırlanmıştı.

Teg adamı ilgiyle süzdü. Muzzafar gerçek rütbesini söylememişti - sadece komutan. Geniş kırmızı yüzlü, koca burunlu, uzun bir herif. Gözleri gri-yeşil renkteydi ve konuşan kendisi de, Teg de olsa Teg'in sağ omzunun hemen arkasına odaklanmak gibi bir numara vardı gözlerinde. Bir zamanlar Teg, aynen böyle yapan bir casus tanımıştı.

"Evet, evet" dedi Muzzafar. "Buraya geldiğimden beridir hakkınızda bir sürü şey okudum ve duydum."

Teg onu sessizce süzmeye devam etti. Muzzafar'ın saçları kısa kesilmişti ve sol gözünün yukarısındaki saç hattını kesen, yaklaşık üç milim uzunluğunda, mor bir yara izi vardı. Açık yeşil renkte, önü açık bir kemerli ceket ve buna uygun pantolon giymişti -üniforma sayılmazdı bu kıyafet ama bu adamda, alışkanlık haline gelmiş aşırı tertip hastalığını gösteren bir düzenlilik vardı. Ayakkabıları açıkça söylüyordu bunu. Teg, eğilip de bu adamın ayakkabılarının açık kahverengi yüzeyine yakından baksa belki ayna gibi kendi yüzünü göreceğini düşündü.

"Hiç ummazdım ki sizinle bir gün şahsen tanışayım" dedi Muzzafar. "Bence büyük onur."

"Sizin hakkınızda, Saçılma'dan gelen bir kuvvetin komutanı olmanızdan başka pek bir şey bilmiyorum" dedi Teg.

"Mmmh! Bilinen pek fazla değil sahiden."

Açlık sancıları yine başladı. Bakışları tüp çıkışının yan tarafındaki, garson çağırmak için basılacak düğmeye gitti. Burası, normalde otomatların yaptığı işleri insanların yaptığı bir yerdi ve büyük bir gücü binada hazır tutmanın bir mazeretiydi bu.

Teg'in tüp çıkışına doğru bakmasını yanlış yorumlayan Muzzafar dedi ki: "Lütfen, gitmeyi düşünmeyin. Kendi doktoru size bir bakmak için geliyor şimdi. Bir dakika bile sürmez. Gelene kadar sakin beklerseniz sevineceğim."

"Sadece bir yemek siparişi vermeyi düşünüyordum" dedi Teg.

"Doktor gelip bi bakana kadar beklemenizi tavsiye etmem. Bayıltıcılar bazı kötü etkiler bırakır."

"Demek onu biliyorsunuz."

"O lanet olası fiyaskonun hepsini biliyorum. Siz ve adamınız Burzmali hesaba katılması gereken bir güçmüşsünüz."

Teg daha yanıt veremeden, tüpün kayan kapısından, üzeri ceketli kırmızı tek parça giysili, uzun boylu bir adam çıktı; adam öylesine bir deri bir kemik haldeydi ki giysisi bedeninden ayrılıyor, üzerinde sallanıyordu.

Alnının yukarısı dağlanarak Suk doktorlarının elmas dövmesi yapılmıştı ama bu işaret alışılmış siyah renkte değil, turuncuydu. Doktorun gözleri, gerçek rengini gizleyen parlak turuncu bir tabakayla kaplanmıştı.

Bir tür ilaç bağımlısı mı? diye düşündü Teg. Adamda bilinen uyuşturuculardan hiçbirinin, hatta melanjın bile kokusu yoktu. Ama sanki bir meyvaya benzeyen, ekşi bir koku vardı.

"Sonunda geldin Solitz!" dedi Muzzafar. Eliyle Teg'i gösterdi. "Onu iyice bi gözden geçir. Evveli gün bayıltıcı çarptı."

Solitz, bilinenlere benzetilebilir türde bir Suk monitörü çıkardı; monitör tek parçaydı ve tek elle kullanılabiliyordu. Aletin araştırma ekranından hafif bir vızıltı geldi.

"Demek siz bir Suk doktorusunuz" dedi Teg, gözlerini alındaki turuncu işarete dikerek.

"Evet Başar, antik geleneklerimize göre en iyi şekilde eğitildim ve yetiştirildim."

"Bu renkte bir kimlik işaretini hiç görmemiştim" dedi Teg.

Doktor monitörünü Teg'in başının çevresinde dolaştırdı. "Dövmenin rengi önemli değil Başar. Onun arkasındakidir asıl önemli olan." Monitörünü önce Teg'in omuzlarına indirdi, sonra tüm vücudunda gezdirdi.

Teg vızıltının bitmesini bekledi.

Doktor doğruldu ve Muzzafar'a döndü:

"Kendisi gayet iyi Feldmareşal. Yaşını düşünürsek bayağı iyi; ama fena halde gıdaya ihtiyacı var."

"Evet... peki, tamam o halde Solitz. Buna dikkat et. Başar bizim konuğumuz."

"Onun ihtiyaçlarına uygun bir yemek sipariş edeceğim" dedi Solitz. "Yavaş yiyin Başar." Solitz gösterişli bir geriye dönüş yaptı ve bu hareketle ceketi ve pantolonu dalgalandı. Tüp yutuverdi onu.

"Feldmareşal mi?" diye sordu Teg.

"Dur'daki antik unvanların yeniden canlandırılması" dedi Muzzafar.

"Peki Dur ne?" dedi Teg, çekinerek.

"Ne aptalım ben!" Muzzafar ceketinin yan cebinden küçük bir kutu çıkardı ve onun içinden ince bir kâğıt çekti. Teg'in gördüğü, uzun süren hizmet dönemi boyunca kendisinin de üzerinde taşıdığına benzer bir holostattı -ev ve aile resimleri. Muzzafar holostatı aralarındaki masanın üzerine koydu ve düğmesine dokundu.

Masanın üzerinde, bir ormanlık alanın gür yeşil rengini gösteren bir görüntü belirdi.

"Ev." dedi Muzzafar. "Çerçeve çalı ortada, şurada." Parmağıyla projeksiyonda bir yeri gösterdi. "Bana ilk itaat eden. İnsanlar ilkini böyle seçtiğim ve ona bağlı kaldığım için bana güldüler."

Teg projeksiyona bakarken Muzzafar'ın sesindeki büyük hüzünü fark etti. Gösterilen çalı, ucundan parlak mavi yumrular sarkan ince dalların oluşturduğu ince uzun öbeklerden oluşuyordu.

Çerçeve çalı mı?

"Çok küçük bi şey, biliyom" dedi Muzzafar parmağını projeksiyondan çekerken. "Hiç güvenli değil. Onla ilk aylarımda biçok defa kendimi savunmak zorunda kalmıştım. Ama ona düşkünlüğüm arttı boyuna. Onlar buna karşılık verirler biliyosunuz. Şu anda bu, tüm o derin vadilerin en iyi evi, Dur'un Ebedi Kayası'nın hakkı için!"

Muzzafar Teg'in şaşkın yüzüne baktı bir süre. "Tuh yahu! Sizde çerçeve çalı yok tabii. Dangaldak cahilliğimi bağışlamanız gerek. Birbirimize öğreteceğimiz bi sürü şey var, sanırım."

"Ona ev dediniz" dedi Teg.

"Ah, evet. Uygun emirlerle, ama itaat etmeyi bi kez öğrenmelerinden sonra tabii, bi çerçeve çalı büyüyüp muhteşem bi ev olabilir. Bu sadece dört ya da beş standart sürer."

Standart, diye düşündü Teg. Demek Kayıplar hâlâ Standart Yıl'ı kullanıyorlardı.

Tüpün kayar kapısı ıslık sesi çıkararak açıldı ve mavi hizmet giysili genç bir kadın odaya geri geri girerek, süspansorlarla taşınan sıcak bir tencereyi içeriye çekti ve Teg'in önündeki masanın yanına getirdi. Kadının giyimi Teg'in ilk teftişinde görmüş olduğu türdendi ama Teg'e dönük hoş yuvarlak yüzü yabancıydı. Başı saçtan tümüyle arındırılmış ve fırlak

damarlarla dolu bir alan kalmıştı geriye. Gözleri su mavisi rengindeydi ve kadının duruşunda korkmuş gibi bir hal vardı. Kadın tencereyi açtı ve yemeğin baharatlı kokuları Teg'in burnunda gezindi.

Teg alarmdaydı ama yakın bir tehlike sezmiyordu. Hiçbir sonuca yol açmaksızın yemek yerken görüyordu kendini.

Genç kadın Teg'in önündeki masaya bir sıra tabak dizdi ve yemek gereçlerini düzgün bir şekilde bir kenara koydu.

"Dedektörüm yok, ama istiyosanız yemekleri tadayım" dedi Muzzafar.

"Gerek yok" dedi Teg. Bunun bazı sorular uyandıracağını biliyordu ama onun bir Doğru Söyleten olduğundan kuşkulanacaklarını hissetti. Teg'in bakışları yemeğe kitlenmişti. Bilinçli bir karara varmaksızın eğildi ve yemeğe başladı. Mentat açlığını bildiği halde, kendi tepkileri şaşırttı onu. Beynin Mentat düzeyinde kullanılması endişe verici bir hızla kalori tüketmişti ama, onu güden şey yeni bir ihtiyaçtı.

Davranışlarını kendi sağ kalma güdüsünün yönettiğini hissediyordu. Bu açlık, daha önceki tüm deneyimlerin ötesindeydi. *Harap olmuş* adamın yerinde temkinli bir şekilde içtiği çorba böyle dayatan bir tepkiye yol açmamıştı.

Suk doktoru doğru seçmiş, diye düşündü Teg. Bu yemek doğrudan, monitördeki sonuçlara göre seçilmişti.

Genç kadın boyuna, tüp yoluyla getirtilen tencerelerden doldurduğu yeni tabakları getiriyordu.

Teg yemeğin ortasında kalkıp bitişik tuvalette rahatlamak zorunda kaldı; orada, onu gözlem altında tutan gizli komgözlerin farkındaydı tabii. Fiziksel reaksiyonlarına bakarak, sindirim sisteminin bu yeni bedensel ihtiyaç düzeyine yetişmek için hızlandığını anlıyordu. Masaya döndüğünde sanki hiç yemek yememiş gibi açtı.

Hizmet eden kadın önce şaşkınlık, sonra da dehşet belirtileri göstermeye başladı. Ama kadın yine de Teg istedikçe yemek getirmeye devam etti.

Muzzafar gittikçe artan bir hayretle seyretti, fakat hiçbir şey söylemedi.

Teg yemeğin ondaki eksikleri gidererek ona destek sağladığını, Suk doktorun ısmarladığı *hassas* kalori ayarlamasını hissetti. Ama miktar

konusunu düşünmemiş olduktan belliydi. Kız onun isteklerini bir tür ayakta şok halinde yerine getiriyordu.

Sonunda Muzzafar konuştu: "Söylemem gerek, bi oturuşta bu kadar çok yiyen birini hiç görmemiştim. Anlayamadım nasıl yapabiliyosunuz ve de neden yapıyosunuz."

Teg nihayet doymuş olarak arkasına yaslanırken gerçek yanıtlar verilemeyecek sorular uyandırdığını biliyordu.

"Bir Mentat özelliği" diye yalan söyledi Teg. "Çok yorucu günler geçirdim."

"Hayret bi şey" dedi Muzzafar. Ayağa kalktı.

Teg de ayağa kalkmaya davranınca Muzzafar onun oturmasını işaret etti eliyle. "Gerek yok. Sizin için hemen bitişik odada kalcak bi yer ayarladık. Sizi henüz taşımazsak daha emniyetli."

Genç kadın boş tencereleri alıp gitmişti.

Teg Muzzafar'ı süzdü. Yemek sırasında bazı şeyler değişmişti. Muzzafar onu dikkatli ve soğuk bir bakışla gözlüyordu.

"Sizde implânte edilmiş bir iletişim aygıtı var." dedi Teg. "Yeni emirler aldınız."

"Arkadaşlarınızın buraya saldırmasını hiç tavsiye etmem" dedi Muzzafar.

"Benim plânım bu mu sanıyorsunuz?"

"Nedir sizin plânınız Başar?"

Teg gülümsedi.

"Pekâlâ." Muzzafar'ın gözleri, iletişim aygıtını dinlerken odaktan uzaklaştı. Yeniden Teg'e yoğunlaştığında yırtıcı bir hayvan gibi bakıyordu. Teg bu bakışı görünce tokat yemiş gibi oldu ve odaya başka birinin gelmekte olduğunu anladı. Feldmareşal bu yeni gelişmenin yemek konuğu için son derece tehlikeli bir şey olduğu kanısındaydı ama Teg yeni yeteneklerini aşabilecek bir şey sezmiyordu.

"Benim sizin mahkûmunuz olduğumu düşünüyorsunuz" dedi Teg.

"Ebedi Kaya'nın hakkı için Başar! Hiç umduğum gibi biri değilsiniz!"

"Şerefli Ana, buraya gelmekte olan; o neyi umuyormuş?" diye sordu Teg.

"Başar, sizi uyarırım: Onunla bu tarzda konuşmayın. Sizin başınıza neyin geleceği konusunda en ufak bir anlayışı yoktur onun."

"Başıma bir Şerefli Ana gelmek üzere" dedi Teg.

"Ve dilerim iyi olursunuz onunla!"

Muzzafar olduğu yerde geriye döndü ve tüp kapısından geçip gitti.

Teg arkasından bakakaldı. Tüpün kayar kapısının çevresinde yanıp sönen ışık gibi birtakım görüntülerin ikinci gözüne bir görünüp bir kaybolduğunu fark etti. Şerefli Ana yakındaydı ama henüz odaya girmeye hazır değildi. Kadın ilk önce Muzzafar'a bazı şeyler soracaktı. Ama Feldmareşal bu kadına gerçekten tehlikeli bir şeylerin varlığını anlatamayacaktı.

*

Bellek asla gerçeği tekrar yakalayamaz. Bellek ancak yeniden yapar. Yeniden yapımlar ilkini daima değiştirir; yetersiz olması kaçınılmaz bir dış referanslar çerçevesine dönüştürür.

Mentat Et-kitabı

Lucilla'yla Burzmali Ysai'ye güneyden, sokak ışıkları seyrek, alt düzeyde bir kenar mahalleden girdiler. Gece yarısına bir saat kalmıştı ama mahallenin sokakları insanlarla doluydu. Kimileri sessizce yürüyor, kimileri uyarıcı drogların verdiği bir canlılıkla çene çalıyor, kimileri de bir şey beklercesine ortalığı seyrediyordu. Köşelerde kalabalık gruplar vardı ve yanlarından geçerken Lucilla şaşkın bir halde bunlara bakıyordu boyuna.

Burzmali onu hızlı yürümesi için zorladı; onunla yalnız kalmak için acele eden sabırsız bir müşteriydi. Lucilla'nın dikkati yine de hep bu insanlardaydı gizliden.

Ne yapıyorlardı bunlar burada? Kapılarda bekleyen o adamlar: Neyi bekliyorlardı? Lucilla'yla Burzmali geçerken, kalın önlük giymiş işçiler geniş bir pasajdan dışarı çıktılar. işçilerden koyu bir lağım ve ter kokusu geliyordu.

İşçiler, Kadın ve erkek olmak üzere neredeyse eşit olarak ikiye ayrılmışlarsa da hepsi uzun boylu, iri yapılı, kalın kolluydular. Lucilla bunların ne iş yapıyor olabileceğini düşünemiyordu ama bunların hepsi tek tipti ve Lucilla bunları görünce Gammu hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti.

İşçiler karanlığa çıkınca balgam çıkarıp su yoluna tükürdüler. Bedenlerine işlemiş bir şeyden mi arındırıyorlar kendilerini?

Burzmali ağzını Lucilla'nın kulağına yaklaştırıp fısıldadı: 'Bu işçiler Bordanolar.”

Bir yan sokağa doğru yürürlerken Lucilla arkasına dönüp onlara bir bakma riskine girdi. *Bordano mu?* Ahh evet: Lağım gazlarını işe yarar hale getiren kompresyon makinalarını çalıştırmak üzere eğitilmiş ve üretilmiş

insanlar. Bunlar koku duyuları köreltilerek üretilmişlerdi, omuz ve kol kasları çoğaltılmıştı. Burzmali Lucilla'yı tutup köşenin öteki, Bordanoların görünmeyeceği tarafına saptırdı.

Karanlık bir kapıdan beş tane çocuk çıktı ve dönüp Lucilla'yla Burzmali'nin peşinden tek sıra halinde gelmeye başladılar. Lucilla çocukların ellerinde küçük bir şeyler tuttuklarını gördü. Garip bir azimle peşlerinden geliyorlardı. Burzmali birden durdu ve geri döndü. Çocuklar da durup ona baktılar. Lucilla çocukların şiddete hazırlandıklarını fark etti.

Burzmali ellerini birbirine kenetleyip yüzünün hizasına kaldırdı ve çocukların önünde eğildi, "Guldur!" dedi.

Burzmali Lucilla'yı sokağın ilerisine doğru götürmeye devam ettiğinde çocuklar artık peşlerinden gelmiyordu.

"Bizi taşlayacaklardı" dedi Burzmali.

"Neden?"

"Bunlar Guldur'un takipçisi bir mezhepten çocuklardır -Guldur Tiran'ın yerel adıdır."

Lucilla dönüp arkaya baktı ama çocuklar artık görünmüyordu. Başka bir kurban aramaya koyulmuşlardı.

Burzmali Lucilla'yı bir köşeden daha saptırdı. Şimdi, tekerlekli standlarının üzerinde mallarını yiyecek, giyecek, küçük aletler ve bıçaklar satan işportacılarla dolu bir sokaktaydılar. Müşterileri çekmeye çalışan işportacıların tekdüze bağırışlarından oluşan bir gürültü vardı ortalıkta. Seslerinde, iş günü boyunca sürdürülen neşenin sonu seziliyordu -eski düşlerin gerçekleşeceği umudundan oluşan, ama yaşamın onlar için değişmeyeceğini anlamanın da rengini taşıyan, sahte bir parlaklık. Bu sokaktaki insanlar yüzey gezer bir düşün peşindeymiş; aradıkları muratları da, bir yarış alanının sonsuz oval parkurunda hızla dolanıp duran göstermelik yemi kovalamak üzere yetiştirilmiş yarış hayvanları gibi peşinden koşmaya koşullandıkları bir mitten başka bir şey değilmiş gibi geldi Lucilla'ya.

Önlerinde uzanan sokakta çok şişkin bir ceket giymiş iriyarı bir adam, tatlı asitli bir meyvanın koyu kırmızı yumrularıyla dolu bir fileyi gösteren bir satıcıyla yüksek sesle tartışıyordu. Meyvanın kokusu yoğun bir şekilde

sarmıştı çevreyi. Satıcı, "Bu meyvaları çocuklarımın boğazından çalıyorsun!" diye yakındı.

İri tip, kulak tırmalayan tiz bir sesle ve Lucilla'ya tüylerini ürpertici bir şekilde tanıdık gelen bir aksanla "Benim de çocuklarım var!" dedi.

Lucilla çaba harcayarak kendini kontrol etti.

Pazar sokağından uzaklaştıklarında Lucilla Burzmali'ye "O kalın ceketli adam bir Tleilaxu Ustasıydı!" diye fısıldadı.

"Olamaz" diye karşı çıktı Burzmali. "Çok uzun boyluydu."

"Onlardan iki tanesi; biri ötekinin omzuna binmişti."

"Emin misin?"

"Evet."

"Geldiğimizden beri buna benzer başkalarını da gördüm ama kuşkulanmamıştım."

"Sokaklarda bir sürü arayıcı var dedi kadın.

Lucilla bu lağım gibi gezegenin lağımlarında yaşayan insanların günlük yaşamına pek dikkat etmemiş olduğunu anladı. Gulanın buraya getirilmesiyle ilgili açıklamalara güvenmiyordu artık. Rahibelik, değerli gulanın yetiştirilebileceği bir sürü gezegen varken neden burasını seçmişti ki? Ya da gula gerçekten değerli miydi? Onun sadece bir yem olması mümkün müydü?

Yanlarındaki pasajın daracık ağzını neredeyse kapatan bir adam, üzerinde fırıl fırıl dönen ışıklar bulunan, uzun bir aleti çalıştırıyordu.

"Yaşa!" diye bağırdı adam. "Yaşa!"

Lucilla yavaşladı ve geçen adamlardan birinin pasaja girdiğini, mal sahibine metal bir para verdiğini ve ışıklarla aydınlanan çukur bir leğenin içine eğildiğini gördü. Mal sahibi de Lucilla'ya dikti gözlerini. Lucilla dar ve esmer yüz, bir Tleilaxu Ustasından azıcık daha uzun boyda bir bedenin üzerinde ilkel bir Caladanlı yüzü gördü. Adam müşterinin parasını alırken dalgın yüzünde hor gören bir ifade vardı.

Müşteri titreyerek başını leğenden kaldırdı ve sonra hafifçe sendeleyerek pasajdan çıktı parlayan gözleriyle.

Lucilla bu cihazı tanıdı. Kutlananlar buna hipnobong derdi ve daha uygar gezegenlerin tümünde yasaklanmıştı.

Burzmali Lucilla'yı hızlandırıp dalgın bakışlı hipnobongçunun görüş alanından uzaklaştırdı.

Tam karşılarındaki binaya açılmış bir köşe kapısının bulunduğu daha geniş bir yan sokağa girdiler. Her tarafta yayalar vardı, tek bir araç görünmüyordu. Uzun boylu bir adam köşe kapısının birinci basamağına oturmuş, dizlerini çenesinin önüne çekmişti. Uzun kollarını dizlerinin çevresine dolamış, ince parmaklı ellerini sıkıca birbirine kenetlemişti. Adamın giydiği geniş kenarlı siyah şapka sokak ışıklarının yüzünü aydınlatmasını engelliyordu, fakat şapka kenarlarının altındaki gölgenin loş ışığıyla Lucilla, bunun daha önce hiç rastlamadığı türden bir adam olduğunu fark etti. Bene Gesserit'in ancak hayal edebileceği bir şeydi bu.

Burzmali kadının merakını gidermek için, oturmuş olan adamdan epey uzaklaşmalarını bekledi.

"Futar" diye fısıldadı Burzmali. "Bunlar kendilerine böyle derler. Gammu'da yeni yeni görünmeye başladılar."

"Bir Tleilaxu denemesi" diye tahminde bulundu Lucilla. Ve düşündü: *Saçılma'dan geri dönen bir hata.*

"Burada ne yapıyor bunlar?" diye sordu kadın.

"Sömürge ticareti yapıyorlar, buranın yerlileri böyle söylüyor bize."

"Ama sen inanmıyorsun buna. Onlar insanlarla karşılaşan avcı hayvanlar."

"Ahh, işte burası" dedi Burzmali.

Lucilla'yı dar bir kapıdan loş ışıklı bir lokantaya soktu. Onların gizlenmelerinin bir parçasıydı bu, Lucilla biliyordu; Burada herkes ne yaparsa sen de onu yapacaksın; ama burada yemek yeme fikrinden hoşlanmamıştı burnuna gelen kokularla vardığı yorumlardan sonra.

Bu lokantanın onlar gelmeden önce kalabalık olduğu belliydi, ama onlar geldiklerinde boşalmaktaydı.

"Bu kuruluş, özellikle tavsiye edildi" dedi Burzmali bir mekahücreye oturup da menünün projekte edilmesini beklerlerken.

Lucilla giden müşterilere baktı. Yakındaki fabrikaların ve büroların gece işçileri, diye tahmin etti. Tedirgin bir şekilde acele ettikleri belliydi; geç kalırlarsa başlarına gelebilecek şeylerden korkuyorlardı belki de.

Kale'deyken gezegenden nasıl da soyutlanmışım, diye düşündü kadın. Gammu hakkında öğrendiği şeylerden hoşlanmamıştı. Ne kadar pis bir yerdi bu lokanta! Sağındaki tezgâhın sandalyeleri çizik çizik ve kırık döküktü. Önündeki masanın üzeri aşındırıcı temizleyicilerle siline siline öylesine pürüzlenmişti ki Lucilla'nın, sol dirseğinin yanında hortumunu gördüğü suluvakum aletiyle temiz tutulamaz hale gelmişti. Temizliği koruyacak en ucuz bir sonik bile görünmüyordu ortalıkta. Masanın üzerindeki çentiklerde yiyecek artıkları ve çürümüş bazı şeylerin kalıntıları birikmişti. Lucilla ürperdi. Guladan ayrılmakla hata etmiş olduğu hissinden kurtulamıyordu bir türlü.

Menü projekte edilmişti; gördü ve Burzmali inceliyordu onu.

"Senin için yemek seçeyim" dedi Burzmali.

Burzmali'nin bunu söyleyiş tarzı, Lucilla'nın bir Hormu kadınının kaçınması gereken bir şey ısmarlamak gibi bir hata yapmasını istemediğini belli ediyordu.

Bu durum bir bağımlılık hissi vererek rahatsız etti Lucilla'yı. O bir Aziz Anne'ydi! O her durumda komutayı, kendi kaderinin sorumluluğunu almak üzere eğitilmişti. Bunların hepsi nasıl da yıpratıcıydı. Solundaki, dar sokaktan geçen insanların göründüğü kirli pencereyi gösterdi.

"Böyle oyalanıyoruz ama ben işimden kalıyorum Skar."

İşte! Karaktere uyan bu.

Burzmali içini çeker gibi oldu. *Nihayet!* diye düşündü. Kadın, yeniden bir Aziz Anne fonksiyonunu görmeye başlamıştı. Bu kadının kafasındaki karışıklığı, kente ve buradaki insanlara bakışını anlayamıyordu.

İki tane sütlü içecek yarıktan dışarı, masanın üzerine kaydı. Burzmali kendininkini bir dikişte bitirdi. Lucilla'ysa içeceğini dilinin ucuyla tattı ve içindekileri anladı. Fıstık tadında bir meyva suyuyla yapılmış taklit bir kahvemsi içecek.

Burzmali Lucilla'ya başıyla, çabuk içmesini işaret etti. Lucilla kimyasallardan ötürü yüzünü buruşturma eğilimini gizleyerek buna uydu.

Burzmali'nin dikkati Lucilla'nın sağ omzunun arkasındaki bir şeye takılmıştı ama kadın geri dönüp bakmaya kalkmadı. Karaktere uygun düşmezdi bu.

"Gel." Burzmali masaya bir metal para bıraktı ve Lucilla'yı çabucak sokağa çıkardı. Aceleci bir müşteri gibi gülümsedi, fakat bir tedirginlik vardı gözlerinde.

Sokakların temposu değişmişti. Daha az insan vardı şimdi, karanlık kapılar daha korkutucu duygular veriyordu. Lucilla, üyeleri pis sokakların olağan şiddetine alışık olan güçlü bir loncayı temsi! ediyor gibi görünmesi gerektiğin hatırladı. Sokaktaki az sayıda insan onun giysisindeki canavara bakıp yüzlerinde her türden saygı ve korkuyla yol veriyorlardı ona.

Burzmali bir kapının önünde durdu.

Bu kapı da cadde boyunca sıralanan diğerleri gibi kaldırımdan hafifçe gerideydi ve öylesine uzundu ki olduğundan daha darmış gibi görünüyordu. Girişi, eski moda bir güvenlik ışığı cihazıyla korunuyordu. Bu kenar mahalleye daha yeni hiçbir sistemin girmediği belliydi. Sokaklar bunun bizzat kanıtıydı: Yer araçlarına göre dizayn edilmişlerdi. Tüm bu bölgede bir tek çatı rampası olduğundan bile şüpheliydi. Yarasa topterlerin ve ornitopterlerin ne kendisinden ne de sesinden eser yoktu. Ama müzik vardı semutayı andıran hafif bir fısıltı gibi. Semuta bağımlılığının yeni bir biçimi mi? Burası her türlü bağımlının yeraltına girip gizleneceği bir yerdi tabii ki.

Burzmali Lucilla'nın önünden yürüyüp kapıdaki ışığı keserek geldiklerini bildirirken Lucilla başını kaldırıp binanın cephesine baktı.

Binanın cephesinde hiç pencere yoktu. Antik plasçelik yüzeyin donuk parıltısının üzerinde yer yer, yüzey gözlerinin belli belirsiz pırıltılan görünüyordu yalnızca. Bunların eski moda komgözler olduğunu fark etti, modern komgözlerden çok daha kocamandılar.

Karanlığın derinliklerinde bir kapı, sessiz menteşelerinde dönerek içeriye doğru açıldı.

"Buradan." Burzmali geri geldi ve Lucilla'yı kolundan tutarak ileriye sürdü.

Egzotik yiyecek ve acı esans kokularının geldiği, loş bir koridora girdiler. Lucilla'nın, burnuna dalıveren başka bir şeyleri tanıması biraz

zaman aldı. Melanj. Şaşmaz bir tarçın kokusunu yakaladı. Ve evet, semuta. Yanık pirinci ve higet tuzunu tanıdı. Birisi yediği başka türlü bir haltı maskelemeye çalışıyordu; patlayıcı yapılıyordu burada. Burzmali'yi uyarmayı düşündü ama, biraz çekindi. Onun bunu bilmesi şart değildi ve söyleyeceği şeyleri duyacak kulaklar olabilirdi bu kapalı yerde.

Burzmali, eğimli bir süpürgeliğin yanı sıra yukarıya doğru giden donuk bir ışışeridin aydınlattığı merdivenlere yöneldi. En üste varınca, bir duvarın üzerine konmuş bir parçanın altındaki bir parçanın arkasına gizlenmiş bir düğmeyi buldu. Düğmeye basınca ses çıkmadı ama Lucilla tüm çevrelerinde bir hareketlenme hissetti. Sessizlik. Onun yaşadığı yeni bir tür sessizlikti bu; kaçmaya ya da dövüşmeye hazır halde sinmek gibi bir şeydi.

Merdiven boşluğu soğuktu ve Lucilla ürperdi, ama soğuktan ötürü değildi bu. Parçalarla gizlenmiş düğmenin yanındaki kapının arkasından ayak sesleri geldi.

Sarı bir iş gömleği giymiş, beyaz saçlı bir kocakarı kapıyı açtı ve dağınık kaşlarının arasından onlara baktı.

"Siz misiniz?" dedi kadın, sesi titriyordu. içeri girsinler diye yana çekildi.

Lucilla, arkasından kapının kapanma sesi gelirken girdiği odaya çabucak göz gezdiriverdi. Dikkatsizce bakan birinin dağınık ve perişan gibi göreceği bir odaydı, ama yüzeydeki görünümdü bu. Bunun altındaysa kalite vardı. Dağınıklık da diğer bir maske, kısmen de, özellikle kararlı bir kişiye uygun hale gelmiş bu yerin özelliğini oluşturan bir durumdu: 'Bu başka hiçbir yerde değil, orada duracak! Bu oraya gidecek ve orada kalacak!' diyen birine yani. Mobilyalar ve kıvır zıvır süs eşyaları biraz yıpranmış görünüyordu ama buradaki birinin buna bir itirazı yoktu belli ki. Oda böyle daha hoştu. Böyle bir odaydı bu.

Bu oda kimindi acaba? Bu yaşlı kadının mı? Kadın sol taraflarındaki bir kapıya doğru yürüyordu.

"Güneş doğuncaya kadar bizi kimse rahatsız etmesin" dedi Burzmali.

İhtiyar kadın durdu ve döndü.

Lucilla kadını süzdü. Bu da yaşlı taklidi yapan biri miydi yoksa? hayır. Yaşı gerçekti. Sarsaklık ve titreklik tüm davranışlarına yayılmıştı -boynun

titremesi; kadının yaşını: önleyemeyeceği bir tarzda ele veren bir bedensel yetersizlik.

"Önemli biri olsa da mı?" diye sordu yaşlı kadın titreyen sesiyle.

Konuşurken gözleri seğiriyordu. Ağzı gerekli sesleri çıkarmak için zorunlu en az hareketi yapıyor, sözcükleri sanki derinlerde bir yerden çekiyormuş gibi çıkarıyordu. Yıllardır hep aynı işi yapmak için eğilmekten kamburlaşmış sırtı, kadının Burzmali'yle göz göze gelmesine yetecek kadar doğrulamadı. Ancak kaşlarının arasından yukarıya doğru, garip bir sinsice duruşla bakabildi.

"Hangi önemli kişiyi bekliyorsunuz?" diye sordu Burzmali.

İhtiyar kadın ürperdi ve anlaşılan, söyleneni anlayabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

"Önem-m-mli kişiler gelir buraya" dedi kadın.

Lucilla bedensel işaretleri tanıdı ve bunu hiç düşünmeden hemen söyledi, çünkü Burzmali'nin bilmesi gerekiyordu:

"Bu kadın Rakisli!"

İhtiyar kadının yukarıya doğru meraklı bakışı Lucilla'ya dikildi. Antik ses "Ben bir rahibeydim Hormu Hanımefendisi" dedi.

"Elbette Rakisli" dedi Burzmali. Ses tonu Lucilla'yı soru sormaması için uyarıyordu.

"Size bir zararım dokunmaz" dedi kocakarı, inler gibi bir sesle.

"Hâlâ bölünmüş Tanrı'ya mı hizmet ediyorsunuz?"

Yaşlı kadının yanıt vermesi için uzun bir bekleme süresi geçti yine.

"Bir sürü insan Büyük Guldur'a hizmet ediyor" dedi kadın.

Lucilla dudaklarını büzdü ve odaya baktı yine.

İhtiyar kadın önemini büyük ölçüde yitirmişti. "Seni öldürmek zorunda kalmayacağıma sevindim" dedi Lucilla.

İhtiyar kadının çenesi şaşkınlığa benzer gülünç bir hareketle aşağı sarkarken ağzından salyalar sızdı.

Fremenlerin torunu muydu bu? Lucilla şiddetli tiksintisinin uzun bir ürpermeyle açığa çıkmasına engel olmadı. Bu dilenci kılıklı enkaz yığını, dimdik ve gururla yürüyen, cesurca ölen bir halktan bu hale gelmişti. Ağlayıp inleyerek ölecekti bu.

Kocakarı "Lütfen bana güvenin" diye inledi ve odadan çıkıp gitti.

"Niçin yaptın bunu?" diye çıkıştı Burzmali. "Bizi Rakis'e götürecek kişiler, bunlar!"

Lucilla sadece baktı ona ve sorusundaki endişeyi sezdi. Lucilla *için* duyduğu bir endişeydi bu.

Ama ben onu vaktiyle orada etkileyemedim, diye düşündü kadın.

Lucilla Burzmali'nin ondaki nefreti görmüş olduğunu fark edince birden şok duygusuna kapıldı. *Onlardan nefret ediyorum!* diye düşündü kadın. *Bu gezegenin halkından nefret ediyorum!*

Bir Aziz Anne için tehlikeli bir duyguydu bu. İçinde hâlâ yanıyordu. Bu gezegen onu, hiç istemediği bir şekilde değiştirmişti. Bu tür şeylerin olabileceğini anlamak istemiyordu. Entelektüel anlayış başka şeydi, deneyim başka şey.

Lanet olsun onlara!

Ama onlar lanetini bulmuştu zaten.

Göğsünde bir ağrı hissetti. Asap bozukluğu! Bu yeni durumun farkına varmaktan kurtuluş yoktu. Ne olmuştu bu insanlara?

İnsanlar mı?

Kabukları duruyordu ama onlara tam yaşıyor denemezdi artık. Ama tehlikeliydi bu. Son derece tehlikeli.

"Olanak varken dinlenmeliyiz" dedi Burzmali.

"Benim para kazanmam gerekmiyor mu?" diye sordu kadın.

Burzmali'nin rengi soldu. "Yaptığımız her şey gerekliydi! Şanslıyız ki bizi kimse durdurmadı ama pekâlâ olabilirdi bu!"

"Peki burası güvenli mi?"

"Elimden geldiğince güvenli hale getirdim. Buradaki herkes benim ya da benim adamlarım tarafından gizlendi."

Lucilla eski parfüm kokan, uzun bir divan buldu ve tehlikeli nefret duygularından arınmak için onun üzerine yatıp sakinleşti. Bir yere nefret girerse ardından aşk da girebilirdi! Burzmali'nin de yandaki duvara dayalı yastıkların üzerine yatıp uzandığını duydu. Az sonra Burzmali derin derin nefes almaya başladı ama Lucilla uyuyamadı. O hâlâ anıların kalabalığını, onun düşünce depolarını paylaşan Diğerleri'nin ileriye doğru ittirip durduğu bir sürü şeyi hissediyordu. Birden iç gözünün önünde bir sokağın ve insan yüzlerinin, parlak gün ışığında yürüyen insanların görüntüsü beliriverdi bir an. Ve hemen sonra da tüm bunları garip bir açıdan -birisinin kucağında taşınırken- görmüş olduğunu fark etti. O zaman bunun kendi kişisel anılarından biri olduğunu anladı. Onu kucağında taşıyanı tanıyor, sıcak yanağının dibinde çarpan yüreğin sıcaklığını hissediyordu.

Lucilla gözyaşlarının tuzunu tattı.

O zaman fark etti; Gammu onu Bene Gesserit okulundaki ilk günlerinde yaşadığı tüm deneyimlerden daha derin etkilemişti.

*

Aşılmaz engellerin ardına gizlenen yürek buza döner.

Darwi Odrade, Konsey'deki Tartışma

Şiddetli gergin bir gruptu bu: (Cüppesinin altında gizli bir mektup taşıyan ve kafası aldığı diğer tedbirlerle meşgul) Taraza, (şiddetle karşılaşabileceğinden emin ve bu nedenle tetikte duran) Odrade, (burada olabilecek şeyler hakkında kendisine tam bilgi verilmiş; etten bir duvar gibi onunla birlikte hareket eden üç tane Güvenlik Annesinin ardında Korunan) Sheeana, (mantığının bazı gizemli Bene Gesserit numaralarıyla bulandırılmış olabileceğinden endişelenen) Waff, (öfkeyle patlamak üzere olduğu yolunda her türlü belirtiyi gösteren) sahte Tuek ve Tuek'in (her biri hiddetle kendisi ve ailesi için nüfuz peşine düşmüş) Rakisli dokuz tane Konsey üyesi.

Ayrıca, Rahibelik tarafından fiziksel şiddet için üretilmiş ve eğitilmiş beş tane muhafız memur da Taraza'nın yanında duruyordu. Waff eşit sayıda yeni Surat Oynatıcı'yla birlikte yürüdü.

Dar-es-Balat Müzesi'nin tepesindeki çatı katında bir araya gelmişlerdi. Plazdan duvarı, dantel gibi yeşilliklerin bulunduğu bir çatı bahçesinden batıya bakan uzun bir salondu bu. İçinde yumuşak divanlar vardı ve Tiran'ın yok-odasından alınmış ustaca görsel yöntemlerle dekore edilmişti.

Odrade Sheeana'nın da bu işe katılmasına karşı çıkmıştı ama Taraza kararından dönmedi. Kızın Waff ve bazı rahipler üzerindeki etkisi Bene Gesserit için muazzam bir avantaj demekti.

Pencereden oluşan uzun duvarda, batıya doğru yatmış güneşin çok rahatsız edici parlak ışıklarını geçirmeyen dolban perdeler vardı. Salonun batıya bakıyor olması Odrade için anlamlıydı. Pencereler Şeyh-hulud'un dinlenmeye çekildiği akşam karanlığı diyarına bakıyordu. Geçmişe, ölüme odaklanmış bir salondu bu.

Odrade, karşısındaki dolbanlara hayranlıkla baktı. Bunlar on molekül büyüklüğünde düz siyah latalardı ve saydam bir likitin içinde dönüyorlardı. Otomatik olarak ayarlanan en iyi Ixia dolbanları, görüntüyü

engellemeksizin, ancak önceden belirlenmiş miktarda ışığı geçiriyorlardı. Odrade ressamların ve antikacıların bunları, polarize edici sistemlere tercih ettiklerini biliyordu; çünkü bunlar var olan ışığın tam bir spektrumunu geçirirlerdi. Bu teçhizatın varlığı bu salonun kullanım amacını gösteriyordu: İmparator Tanrı'dan kalan en iyi şeylerin teşhir vitrini. Evet -İmparator Tanrı'nın nişanlısının giydiği bir elbise de buradaydı.

Rahip Konsey üyeleri salonun bir ucunda, sahte Tuek'i yok sayarak kendi aralarında hararetli bir şekilde tartışmaktaydılar. Taraza yanlarında durmuş dinliyordu. Kadının yüz ifadesinden rahiplerin aptallığını düşündüğü belliydi.

Waff, Surat Oynatıcı maiyetiyle birlikte büyük giriş kapısının yanında duruyordu. Bakışları Sheeana'dan Odrade'ye, ondan Taraza'ya ve çok ender olarak da, tartışan rahiplere kayıyordu. Waff'ın kararsızlığı yaptığı her hareketten belliydi. Bene Gesserit onu gerçekten destekleyecek miydi? Yine birlikte, barışçı yollarla Rakis muhalefetinin hakkından gelebilecekler miydi?

Sheeana ve ona siper olan eşlikçileri gelip Odrade'nin yanında durdular. Odrade kızın kaslarının belli olduğunu fark etti; ama kız dolgunlaşıyordu ve kasları bilenen Bene Gesserit özelliklerini kazanmıştı. Elmacık kemiklerinin çıkık yüzeyleri o zeytin gibi cildinin altında yumuşak bir şekil almış, kahverengi gözleri daha berraklaşmıştı ama kahverengi saçlarındaki güneşten olmuş kırmızılıklar hâlâ duruyordu. Tartışan rahiplere yönelik dikkati, onlar hakkında kendisine açıklanmış şeyleri değerlendirmekte olduğunu gösteriyordu.

"Dövüşecekler mi yoksa?" diye fısıldadı kız.

"Dinle onları" dedi Odrade.

"Baş Anne ne yapacak?"

"Onu dikkatle gözle."

Kasları güçlü memurlar grubunun ortasında duran Taraza'ya baktılar ikisi de. Taraza şimdi rahipleri seyretmeye devam ederken eğleniyormuş gibiydi.

Rakis grubu, tartışmalarına dışarıda, daha çatı bahçesindeyken başlamıştı. Gölgeler uzamaya başlayınca da tartışmayı içeriye taşımışlardı.

Öfkeyle soluyorlar, ara sıra homurdanıyorlar ve sonra da seslerini yükseltiyorlardı. Sahte Tuek'in onları nasıl seyrettiğini görmüyorlar mıydı?

Odrade bakışlarını çatı bahçesinin ötesinde görünen ufka çevirdi: Çölde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Dar-es-Balat'dan dışarıya doğru hangi yöne baksanız bomboş kumları görürdünüz. Burada doğup büyümüş insanların yaşam ve kendi gezegenleri hakkındaki görüşleri bu rahip Konsey üyelerinin çoğundan daha farklıydı. Yeşil kuşakları ve yüksek yerlerinde uzun çöl yollarını gösteren çiçekli parmaklara benzeyen bol bol sulu vahaları bulunan Rakis değildi burası. Dar-es-Balat'ın dışında, tüm gezegeni bir kuşak gibi saran meridyen çölü vardı.

"Bu saçmalığı daha fazla dinleyemem!" diye patladı sahte Tuek. Konsey üyelerinden birini sertçe bir kenara itip, tartışan grubun ortasına daldı ve olduğu yerde dönüp her birinin yüzüne baktı. "Siz hepiniz deli misiniz?"

Rahiplerden biri (Tanrıların hakkı için, ihtiyar Albertus'tu bu!) odanın öteki tarafında duran Waff'a bakıp seslendi: "Ser Waff! Surat Oynatıcı'nıza hâkim olur musunuz lütfen?"

Waff önce biraz kararsız kaldı, sonra kavgacılara doğru yürüdü hemen ardından gelen maiyetiyle birlikle.

Sahte Tuek hızla döndü ve parmağını Waff'a doğru uzattı: "Sen! Olduğun yerde kal! Tleilaxu'nun bu işe karışmasına tahammül edemem! Sizin gizli tertiplerinizi gayet iyi biliyorum!"

Odrade, sahte Tuek konuşurken Waff'ı gözledi. Şaşkınlık! Daha önce kendi buyruğundakilerden hiçbiri Bene Tleilax Ustasına böyle hitap etmemişti. Ne şok ama! Waff'ın yüzü öfkeden allak bullak oldu. Kızgın böceklerin çıkardığı sese benzer bir vızıltı çıktı ağzından; ses tonu değişip durduğuna göre bir tür dildi bu belli ki. Maiyetindeki Surat Oynatıcılar donup kaldılar ama sahte Tuek sadece tekrar Konsey üyelerine çevirdi bakışlarını.

Waff vızıldamayı kesti. hayret! Onun Surat Oynatıcı Tuek'i yola gelmiyordu! Waff sendeleyerek rahiplere doğru yürüdü. Sahte Tuek bunu gördü ve yine elini kaldırıp parmağını salladı ona hiddetle.

"Bu işe karışma dedim sanal Belki beni yok edebilirsin ama Tleilaxu pisliğini üstüme bulaştırmaya kalkma sakın!"

Bu laf yetti. Waff durdu. Olanı anlamıştı sonunda. Taraza'ya bir bakış fırlattı ve kadının. Waff'ın başına geleni bildiğini ve buna sevindiğini gördü. Waff şimdi öfkesine yeni bir hedef bulmuştu.

"Siz, bunu biliyordunuz!"

"Hayır, sadece şüpheleniyordum."

"Siz... siz..."

"Siz kendiniz onu gereğinden fazla iyi yapmışsınız. Bu sizin kabahatiniz."

Rahipler bu konuşmalarla pek ilgilenmediler. Sahte Tuek'e bağırıp çağırarak çenesini kapamasını ve çekip gitmesini emrettiler ona, "Lanet olası Surat Oynatıcı!" diyerek.

Odrade bu saldırının hedefini dikkatle inceledi. Onun üzerine basılmış bu biçim ne kadar derine gidiyordu? Kendisinin Tuek olduğuna gerçekten inanıyor muydu?

Sahte Tuek birden susup tüm vakarıyla ciddileşti ve kendisini suçlayanları küçümser bakışlarla süzdü. "Beni hepiniz tanıyorsunuz" dedi. "Tek Tanrı olan Bölünmüş Tanrı'ya hizmette geçen yıllarımı hepiniz biliyorsunuz. Şimdi O'na giderim isterseniz; komplonuz oraya kadar varacaksa eğer; ama şunu unutmayın: Sizin yüreğinizdekileri bilir O!"

Rahiplerin hepsi aynı anda dönüp Waff'a baktılar. İçlerinden hiçbiri bir Surat Oynatıcı'nın Başrahiplerinin yerine geçtiğini görmemişti. Görülmüş bir ceset yoktu. Eldeki kanıtların hepsi, pekâlâ yalan olabilecek insan sözleriydi. Sonunda içlerinden birçoğu Odrade'ye baktı. Onun sözleri de inanmış olduktan kanıtlardan biriydi çünkü.

Waff da Odrade'ye bakıyordu.

Odrade gülümsedi ve Tleilaxu Ustasına dönerek "Şu anda Başrahipliğin başka ellere geçmemesi bizim amaçlarımıza daha uygundur" dedi.

Waff kendi avantajını hemen fark etti. Rahiplerle Bene Gesserit arasına sokulmuş bir kamaydı bu. Rahibeliğin Tleilaxu'yu yakaladığı en tehlikeli noktalardan biriydi.

"Bu benim amaçlarıma da uygundur" dedi Waff.

Rahipler yine hiddetle seslerini yükseltince Taraza tam yerinde söze giriverdi: "Ahengimizi bozmaya kalkan hanginiz?"

Tuek Konsey üyelerinden iki tanesini bir kenara itip odanın öte yanındaki Baş Anneye doğru yürüdü. Taraza'ya sadece bir adım kala durdu.

"Ne biçim iştir bu?" diye sordu sahte Tuek.

"Sizin yerinizi almak isteyenlere karşı sizi destekliyoruz" dedi kadın. "Bene Tleilaxu da bu konuda bize katılıyor. Başrahibin seçiminde bizim de oy hakkımızın olduğunu göstermemizin yolu budur."

Bir sürü rahibin sesi yükseldi bir ağızdan. "O bir Surat Oynatıcı mı, değil mi?"

Taraza şefkatle baktı karşısındaki adama: "Siz bir Surat Oynatıcı mısınız?"

"Tabii ki hayır!"

Taraza Odrade'ye baktı ve Odrade "Bir hata olmuş anlaşılan" dedi.

Odrade rahipler arasından Albertus'u seçti ve gözlerini ona dikti. "Sheeana" dedi Odrade. "Bölünmüş Tanrı'nın Kilisesi ne yapmalı sence şimdi?"

Sheeana kendisine daha önceden söylendiği gibi, muhafız çemberinden ayrılıp bir adım öne çıktı ve kendisine öğretildiği gibi, tüm azametiyle, "Bölünmüş Tanrı'nın hizmetine devam etmeliler!" dedi.

"Bu toplantının görevi tamamlanmışa benziyor" dedi Taraza. "Korunmaya ihtiyacınız varsa Başrahip Tuek, muhafızlarımızdan bir ekip koridorda bekliyor. Emrinizdeler."

Adamın bunu kabul ettiğini ve anladığını gözleriyle gördüler sanki. Adam bir Bene Gesserit yaratığı haline gelmişti. Surat Oynatıcı kökeninden hiçbir şey hatırlamıyordu.

Rahipler ve Tuek gidince Waff İslamiyet diliyle konuşarak Taraza'ya tek bir sözcük söyledi: "Açıkla!"

Taraza muhafızlarından uzaklaşarak kendisini savunmasız bir görünüme soktu. Daha önceden Sheeana'nın önünde konuştukları, hesaplı bir hareketti bu. Taraza aynı dilde, "Tuttuğumuz Bene Tleilax'ı serbest bırakıyoruz" dedi.

Waff Taraza'nın sözlerini tartarken beklediler. Taraza Tleilaxu'nun kendi kendilerine verdiği adın, "adlandırılamaz" diye çevrilebileceğini hatırladı. Çoğunlukla Tanrılar için kullanılan bir sıfattı bu.

Bu *tanrı*, buradaki keşfini, Ixialılar ve Balıkla Konuşanlar arasındaki taklitlerine neler olabileceğine dek götürmemişti belli ki. Waff'ı bekleyen başka şoklar vardı. Çok şaşkın görünüyordu.

Waff bir sürü yanıtlanmamış soruyla karşı karşıyaydı. Gammu hakkındaki raporlar onu tatmin etmemişti. Tehlikeli bir çifte oyundu şu anda oynadığı. Rahibelik de buna benzer bir oyun mu oynuyordu? Ama Tleilaxu Kayıplar, Şerefli Anaların saldırısını davet etmeksizin yolundan döndürülemezdi. Taraza bu uyarıyı bizzat yapmıştı. Gammu'daki ihtiyar Başar dikkate alınması gereken bir güç mü demekti?

Bu soruyu dile getirdi.

Taraza buna kendi sorusuyla karşılık verdi: "Bizim gulayı nasıl değiştirdiniz? Ne elde etmeyi umuyorsunuz?" Bunları zaten bildiğinden emin olduğu hissediliyordu. Ama bilmiyormuş gibi davranmak gerekliydi.

"Tüm Bene Gesseritlerin ölümünü!" demek geldi Waff'ın içinden. Bunlar çok tehlikeliydi. Ama yine de bunların değeri ölçülemezdi. Küskün bir sessizliğe gömüldü, yer cücesi tipini daha da çocuksu gösteren, dalgın bir yüz ifadesiyle baktı Aziz Annelere.

Huysuz bir çocuk, diye düşündü Taraza. Sonra, Waff'ı küçümsemenin tehlikeli olduğu yolunda uyardı kendini. Tleilaxu yumurtasını kırarsan içinden ancak başka bir yumurta çıkardı -ad infinitum![{4}] Her şey dönüp dolaşıp Odrade'nin, bu salonda onları hâlâ kanlı bir şiddete sürükleyebilecek kavgalarla ilgili kuşkularına dönüştü. Tleilaxu, orospulardan ve diğer Kayıplardan öğrendiklerini gerçekten açıklamış mıydı? Gula sadece potansiyel bir Tleilaxu silahı mıydı?

Taraza, Konseyinin Dokuzuncu Analiz'inin yaklaşımını kullanarak Waff'ı, bir kez daha dürtmeye karar verdi. Yine İslamiyet diliyle dedi ki: "Peygamber'in diyarında kendi şerefine leke mi süreceksin? Söz verdiğin halde, bildiğin şeyleri bizimle açıkça paylaşmıyorsun."

"Size söyledik cinsel..."

"Her şeyi paylaşmıyorsun!" diye kesti kadın. "Gula yüzünden ve biz bunu biliyoruz."

Taraza Waff'ın tepkilerini görüyordu. Köşeye kıstırılmış bir hayvan gibiydi herif. Böyle bir hayvan son derece tehlikeliydi. Bir zamanlar Taraza, Dan zamanının antik ev hayvanlarının bugüne dek varlığını sürdürmüş bir türü olan, kuyruğunu kıstırmış, yabani bir kırma tazının bir grup genç tarafından köşeye kıstırıldığını görmüştü. Hayvan dönüp peşindekilere saldırmış ve özgürlüğüne giden yolu hiç umulmadık bir vahşetle yararak açmıştı. Gençlerden iki tanesi hayat boyu sakat kalmış ve yalnızca bir tanesi yara almadan kurtulabilmişti. Waff şu anda o hayvan gibiydi. Taraza Waff'ın ellerinin silah özlemi çektiğini görüyordu ama Tleilaxu ve Bene Gesserit buraya gelmeden önce birbirlerini dikkatle gözden geçirmişlerdi. Waff'ta silah olmadığından emindi. Ama yine de ...

Waff eziyetli bir tedirginlikle "Bize nasıl hükmetmeye çalıştığınızın farkında değilim sanıyorsunuz!" dedi.

"Ve Saçılma halkının birlikte götürdükleri çürüme var" dedi kadın. "Çekirdekteki çürüme."

Waff'ın tavrı değişti. Bene Gesserit düşüncesindeki daha derin imaları görmezden gelmek doğru değildi. Ama sorun mu çıkarıyordu bu kadın?

"Peygamber, Saçılmış da olsa herkesin kafasına, tıkırdayıp duran bir yer gösterici koymuş" dedi Taraza. "Tanrı onları bize, olduğu gibi, bütün çürükleriyle geri gönderdi."

Waff dişlerini gıcırdattı. Ne yapıyordu bu kadın? Rahibeliğin havadaki gizli bir ilaçla onun düşünmesini engellediği gibi, delice bir şey geçti aklından. Onlar başkalarından esirgenmiş şeyleri *biliyorlardı!* Bakışlarını Taraza'dan Odrade'ye kaydırdı, sonra yine Taraza'ya döndü. Waff, kendisinin seri gula diriltmeleri yoluyla yaşlı olduğunu biliyordu ama Bene Gesserit tarzında yaşlı değildi. Ama bu insanlar çok yaşlıydı! Yaşlı göründükleri çok enderse de çok yaşlıydı bunlar, aklının alamayacağı kadar yaşlıydı hem de.

Taraza da buna benzer şeyler düşünüyordu. Waff'ın gözlerinde, olan biteni daha derinden fark etmenin verdiği ani parlaklığı görmüştü. Zorunluluk yeni mantık kapıları açıyordu. Tleilaxu ne kadar derinlere inmişti? Onun gözleri çok yaşlıydı! Ona öyle geliyordu ki bu Tleilaxu

Ustalarının beyni, neyden oluşmuşsa farklı bir şeydi -zayıflık veren tüm duyguları silinmiş bir holo kayıttı bunların beyni. Kuşku yaratan duygulara karşı güvensizlik Taraza da da vardı.

Onları birleştiren bir bağ mıydı bu?

Ortak düşüncelere doğru yönelim.

"Bizi serbest bıraktığınızı söylediniz" diye homurdandı Waff, "ama parmaklarınızı boğazımda hissediyorum."

"O halde boğazımızı sıkan bir şey var dedi kadın. "Sizin Kayıplarınızdan bazıları size geri döndü. Ama Saçılma'dan bize hiçbir Aziz Anne geri dönmedi."

"Ama bildiğinizi söylediniz tüm o ..."

"Bizim bilgi edinmek için başka yollarımız var. Saçılma'ya gönderdiğimiz Aziz Anneler'in başına ne geldiğini düşünüyorsun?"

"Ortak bir felaket mi?" Waff başını salladı. Bu kesinlikle yeni bir bilgiydi. Geri dönen Tleilaxu'dan hiç kimse bu konuda bir şey söylememişti. Çelişkiler kuşkularını arttırıyordu. Waff kime inanacaktı?

"Onlar bozuldular" dedi Taraza.

Genel kuşkuların Baş Anne tarafından ilk kez dile getirildiğini duyan Odrade, Taraza'nın basit sözlerinin altındaki muazzam gücü hissetti. Odrade bundan korkmuştu. Bir Aziz Anne'nin engelleri aşmak için kullanabileceği olanakları, beklenmedik durum plânlarını, anında bulunan yolları biliyordu. Oradaki bir şey durdurabilir miydi *bunları?*

Waff yanıt vermeyince Taraza "Sen bize kirli ellerle geldin" dedi.

"Siz bunu söylemekten çekinmiyorsunuz öyle mi?" diye sordu Waff. "Başar'ın annesinden öğrendiğiniz yollarla bizim olanaklarımızı tüketmeye devam eden siz."

"Saçılma'dan gelen kaynaklara sahip olursanız kayıpları telafi edebileceğinizi biliyorduk." dedi Taraza.

Waff titreyerek derin derin soludu. Bene Gesserit bunu da biliyordu demek. Bunu nasıl öğrendiklerini kısmen anladı. Evet, sahte Tuek'i tekrar kontrol altına almanın bir yolunu bulmak gerekecekti. Rakis, Saçılmışların

gerçekten aradığı ganimetti ama yine de Tleilaxu tarafından talep edilebilirdi.

Taraza Waff'a daha da yaklaştı yalnız ve savunmasız bir halde. Kendi muhafızlarının gerginleştiğini fark etti. Sheeana Baş Anneye doğru küçük bir adım attı ama Odrade tarafından geri çekildi.

Odrade potansiyel saldırganlara değil, Baş Anneye dikkat ediyordu sürekli. Tleilaxu Bene Gesserit'in onlara hizmet edeceğine gerçekten inanmış mıydı? Taraza bunun sınırlarını yoklamıştı, kuşku yoktu bundan. Hem de İslamiyet diliyle. Ama kadın orada, muhafızlarından uzakta, Waff'ın ve adamlarının bu kadar yakınında çok yalnız görünüyordu. Waff'ın aşikâr kuşkuları nereye götürecekti şimdi kendisini?

Taraza ürperdi.

Odrade bunu gördü. Taraza anormal derecede zayıflayıp çocuğa dönüşmüştü ve fazladan bir gram bile yağ yoktu vücudunda. Bu durum onu ısı değişimlerine karşı hassas, soğuğa dayanaksız hale getirmişti ama Odrade salonda böyle bir değişiklik fark etmiyordu. Taraza tehlikeli bir karar vermişti, öylesine tehlikeliydi ki bedeni bunu ele veriyordu. Kendisi için tehlikeli değildi tabii, ama Rahibelik için tehlikeliydi. En korkunç Bene Gesserit suçu vardı burada: Kendi kurallarına sadakatsizlik.

"Size her şekilde hizmet ederiz, ama bir şey hariç" dedi Taraza. "Asla gulaların çanağı olmayız!"

Waff'ın rengi soldu.

Taraza devam etti: "Hiçbirimiz ne şimdi ne de gelecekte..." durakladı, "...bir axlotl deposu değiliz ve olmayacağız."

Waff sağ elini kaldırmaya başladı her Aziz Anne'nin tanıdığı bir hareketi yapmak üzere: Surat Oynatıcılarına saldırı işaretini vermek üzere yani.

Taraza onun yukarıya kalkan elini işaret etti.. "O hareketi tamamlarsan Tleilaxu her şeyi kaybedecek. Tanrı'nın elçisi..." Taraza arkaya bakıp başıyla Sheeana'yı gösterdi "...sana sırtını dönecek ve Peygamberin sözleri ağzınızda bir avuç toprak olacak."

İslamiyet diliyle söylenen bu sözler Waff için çok fazlaydı. Elini indirdi, ama Taraza'ya dik dik bakmaya devam ediyordu.

"Büyükelçim her şeyi paylaşacağımızı söyledi bana" dedi Taraza. "Sen de paylaşacağını söyledin. Tanrı'nın elçisi, hâlâ Peygamberin kulağıyla dinliyor seni! Tleilaxu'nun Abdl'ından neler dökülüyor?"

Waff'ın omuzları çöktü.

Taraza Waff'a sırtını döndü. Kurnaz bir hareketti bu ve gerek kendisi gerek orada bulunan diğer Aziz Anneler onun bunu bu kez tam bir güvenlik içinde yaptığını biliyordu. Taraza salonun öteki tarafındaki Odrade'ye bakıp gülümsedi onun bunu doğru yorumlayacağını bilerek. Bir parçacık Bene Gesserit cezasının tam zamanı!

"Tleilaxu üremek için bir Atreides ister" dedi Taraza. "Sana Darvi Odrade'yi veriyorum. Ötesi de sağlanacak."

Waff bir karara varmıştı. "Şerefli Analar hakkında çok şey biliyor olabilirsiniz" dedi Waff, "ama siz ..."

"Orospular" diyerek hızla ona doğru döndü Taraza.

"Nasıl isterseniz. Ama onlar hakkında bildiğim bir şey var ki sizin sözleriniz onu bilmediğinizi belli ediyor. Pazarlığımızı, size bunu açıklayarak kapatacağım. Onlar orgazmik platform duygularını, bunu erkek vücudunun tümüne aktararak arttırabiliyorlar. Erkeğin duyusal içeriğinin tümünü elde ediyorlar. Çoklu orgazmik dalgalar yaratılıyor ve... ve dişi tarafından uzun bir süre devam ettirilebiliyor."

"Duyusal içeriğin tümünü ha?" Taraza hayretini gizlemeye çalışmadı.

Odrade de, oradaki rahibeler, hatta memurlar tarafından da paylaşıldığını gördüğü bir şok duygusuyla dinliyordu bunları. Yalnızca Sheeana anlamamış görünüyordu.

"Size şunu diyeyim ki Baş Anne Taraza" dedi Waff, yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle, "biz bunu kendi insanlarımızda tekrarladık. Hatta bende bile! Ben, dişi rolünü oynayan Surat Oynatıcı'yı yok ettim...öfkeyle. Hiç kimsenin... hiç kimsenin diyorum! Beni böyle ele geçirmesine izin vermem!"

"Nasıl bir ele geçirmek bu?"

"Eğer bu... sizin deyişinizle o orospulardan biri olsaydı hiçbir konuda hiçbir şey sormadan itaat ederdim ona." Waff ürperdi. "Güçbela edinebildim

o... o yok etme isteğini..." Waff, anının yarattığı sersemlikle başını salladı. "Öfke kurtardı beni."

Taraza kuruyan boğazıyla yutkunmaya çalıştı. "Nasıl..."

"Nasıl mı yapılıyor? Pekâlâ! Ama bu bilgiyi paylaşmadan önce sizi uyarıyorum: Eğer içinizden biri bu gücü bizlerden birine karşı kullanmaya kalkışırsa bunun ardından kanlı bir katliam gelir! Bu gücü bize karşı kullanmaya kalkıştığının en ufak bir belirtisini gösteren tüm Aziz Anneleri öldürerek tepki göstermeye hazırladık Domel'imizi ve tüm halkımızı!"

"Hiçbirimiz bunu yapmayacağız, ama senin tehdidin yüzünden değil. Bunun bizi yok olmaya götüreceğini bilmemiz engeller bizi. Senin kendi katliamına gerek yok."

"Oh? Bu neden o... o orospuları yok etmiyor peki?"

"Eder! Ve bu, onların dokunduğu herkesi yok eder!"

"Beni yok etmedi ama!"

"Seni Tanrı koruyor, Abdl'ım" dedi Taraza. "Tüm müminleri koruduğu gibi."

Waff ikna olmuş bir halde salonda çevresine ve sonra yine Taraza'ya baktı "Peygamber'in diyarında, sözleşmeden doğan tüm yükümlülüklerimi yerine getirdiğimi herkes bilsin. Şimdi, bunun yolunu ..." Surat Oynatıcı muhafızlarından iki tanesini eliyle çağırdı, "gösterelim."

Çok sonra çatı katında yalnız kaldığında Odrade, Sheeana'nın o performansı tümüyle seyretmesine izin vermenin akıllıca olup olmadığını düşündü. Tabii, neden olmasın? Sheeana Rahibeliğe bağlanmıştı artık. Ve Sheeana'yı dışarı çıkarmak Waff'ta bazı kuşkular uyandırabilirdi.

Surat Oynatıcı gösterisini seyrederken Sheeana'da belirgin bir duygusal tahrik oluşmuştu. Eğitim Gözcüleri'nin, erkek yardımcılarını Sheeana için normalden daha erken görevlendirmeleri gerekecekti. Sheeana ne yapacaktı o zaman? Bu yeni bilgiyi o erkeklerde kullanacak mıydı? Sheeana'nın bunu yapmasını önleyecek yasaklar konmalıydı! Bunun ona yönelik tehlikeleri öğretilmeliydi kendisine.

Orada bulunan Rahibelerle memurlar kendilerini gayet iyi kontrol etmişler, öğrendikleri şeyi belleklerine sıkı sıkı yerleştirmişlerdi.

Sheeana'nın eğitimi bu gözleme dayanarak oluşturulacaktı. Diğerleri böyle iç güçlerin hakkından gelmişti.

Surat Oynatıcı seyirciler anlaşılır hiçbir belirti göstermemişlerdi ama Waff'ta görülecek bazı şeyler vardı. İki göstericiyi yok edeceğini söylemişti ama ondan önce ne yapacaktı? O dayanılmaz tahrike yenilecek miydi? Ne düşünceler geçecekti kafasından, erkek Surat Oynatıcı, aklı körelten korkunç kendinden geçme halinde kıvranıp dururken?

O gösteri Odrade'ye bir yönden de Keen'in Büyük Meydan'ında gördüğü Rakis dansını hatırlatmıştı. O dansta ilk önce, kısa sürede, özellikle hiçbir ritim yoktu ama dans sürdükçe öylesine uzun süreli bir ritim yaratılıyordu ki iki yüz...adımda bir tekrarlıyordu. Dansçılar ritmlerini adamakıllı uzatmışlardı.

Surat Oynatıcı göstericilerin yaptığı gibi.

Siaynoq, Saçılma'nın sayısı milyarlarca insanını yakalayan cinsel bir kıskaca dönüşmüş!

Odrade o dansı, ardından kaos gibi bir şiddetin geldiği o uzun ritmi düşündü. Siaynoq'un dinsel enerjileri görkemli odaklama biçimi evrimleşip farklı bir değiş tokuşa dönüşmüştü. Sheeana'nın Büyük Meydandaki dansı görür görmez gösterdiği heyecanlı tepkiyi düşündü. Odrade Sheeana'ya "Onlar orada neyi paylaşıyorlar?" diye sorduğunu hatırladı.

"Dansçıları tabii, budala!"

Böyle bir yanıta izin verilemezdi. "Seni konuşma biçimin konusunda uyarmıştım Sheeana. Bir Aziz Anne'nin seni cezalandırmak için neler yapabileceğini hemen öğrenmek ister misin?"

Bu sözler Odrade'nin kafasında hayaletlerin çağrıları gibi çınlayıp duruyordu. Dar-es-Balat'taki çatı katından dışarıya, çöken karanlığa bakarken. İçindeki yalnızlık büyüyordu. Diğer herkes gitmişti salondan.

Cezalandırılan biri kaldı yalnızca!

Büyük Meydana bakan o yüksek odada Sheeana'nın gözleri nasıl da parlaktı kafasını dolduran sorularla. "Neden hep can yakmaktan ve cezadan söz ediyorsun?"

"Disiplini öğrenmelisin. Sen kendine hâkim olamıyorsan başkalarına nasıl hâkim olacaksın?"

"Bu dersten hoşlanmadım."

"Hiçbirimiz çok hoşlanmıyoruz... ta ki daha sonra bunun değerini yaşayarak öğreninceye kadar."

Amaçlandığı gibi, bu tepki Sheeana'nın kafasını uzun süre rahatsız etmişti. Sonunda, o dans hakkında bildiği her şeyi söylemişti.

"Bazı dansçılar kurtulur. Diğerleriyse dosdoğru Şeytana gider. Rahipler onların Şeyh-hulud'a gittiğini söylerler."

"Kurtulanlar ne olur peki?"

"İyileştikten sonra çöldeki büyük bir dansa katılmaları gerekir. Şeytan oraya gelirse ölürler. Eğer Şeytan gelmezse ödüllendirilirler."

Odrade genel biçimi kavramıştı. O noktadan sonra Sheeana'nın açıklamaları gerekli değildi ama onun, hikâyesini anlatmaya devam etmesine izin vermişti. Sheeana'nın sesi nasıl da acıklıydı!

"Para alırlar, pazarda bir yer verilir; böyle bir ödül. Rahipler onların, insan olduklarını gösterdiklerini söylerler."

"Kaybedenler insan değil mi?"

Sheeana uzun süre derin derin düşündü. Ama Odrade çizgiyi net bir şekilde kavramıştı: Rahibeliğin insanlık sınavı! Odrade'nin Rahibeliğin kabul ettiği insanlığa geçişini Sheeana da aynen tekrarlamıştı. Bu geçiş, diğer acıların yanında nasıl da yumuşak kalıyordu ama!

Odrade Müze çatı katının loş ışığında sağ elini kaldırıp baktı; azap kutusunu ve boynuna dayalı, Eğer elini çeker ya da bağırırsa onu öldürmeye hazır duran gom cabbarı hatırladı.

Sheeana da bağırmamıştı. Ama Odrade'nin sorusunun yanıtını azap kutusundan önce de biliyordu.

"Onlar da insan, ama farklı."

Odrade Tiran'ın yok-oda hazinesinin görüntüleriyle dolu boş salonda yüksek sesle konuştu.

"Ne yaptın sen bize Leto? Sen bizle konuşan Şeytan mısın sadece? Neyi paylaşmaya zorlayacaksın bizi şimdi?"

O fosil dans mıydı fosil seks haline gelen?

"Kimine konuşuyorsun Anne?"

Salonun öte tarafındaki açık kapıdan gelen Sheeana'nın sesiydi bu. Gri aday rahibe cüppesi, yaklaştıkça büyüyen, silik bir şekil gibi belirdi.

"Beni Baş Anne gönderdi" dedi Sheeana, gelip Odrade'nin yakınında duyunca.

"Kendi kendime konuşuyordum" dedi Odrade. Garip bir sessizliğe bürünmüş kıza baktı Mesnet Soru'nun Sheeana'ya sorulduğu andaki o yürek hoplatan heyecanı hatırlayarak.

"Bir Aziz Anne olmak istiyor musun?"

"Niçin kendi kendine konuşuyorsun Anne?" Sheeana'nın sesi ilgiyle doluydu. Bu duyguları çıkarıp defetmek için Öğrenim Gözcüleri'ne çok iş düşecekti.

"Sana Aziz Anne olmayı istiyor musun diye sorduğum günü hatırladım" dedi Odrade. "Bu da başka düşünceleri getirdi."

"Bana, kendimi her konuda senin yönetimine bırakmam, bunun dışına hiç çıkmamam, sana hiçbir konuda itaatsizlik etmemem gerektiğini söylemiştin."

"Ve sen de 'hepsi bu kadar mı?' dedin."

"Pek bir şey bilmiyordum, öyle değil mi? Hâlâ da pek fazla bir şey bilmiyorum."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz kızım. Tek bildiğimiz, hepimizin dansa katıldığıdır. Ve içimizden en zayıflar kaybedince Şeytan gelecek tabii."

*

Yabancılar bir araya geldiğinde gelenek ve eğitim farklılıklarına karşı çok hoşgörülü davranmak gerekir.

Jessica Hanımefendi, "Arrakis Hikmeti"nden

Burzmali yola çıkmalarını bildiren sinyali verdiğinde son yeşilimsi ışıklar da ufkun ardında kaybolup gitmişti. Ysai'nin öteki tarafına, onları Duncan'a götürecek çevre yoluna vardıklarında hava karanlıktı. Gökyüzünü kaplayan bulutlar kentin ışıklarını aşağıya, kılavuzlarının onları arasından geçirdiği mezbele gibi yapıların üzerine yansıtıyordu.

Bu kılavuzlar Lucilla'nın canını sıkmıştı. Ara sokaklardan ya da birdenbire açılan kapılardan çıkıveriyor, gidecekleri yönü fısıldıyorlardı.

Firari çiftten ve niyetlendikleri randevularından amma da çok insan haberdar olmuştu ha!

Lucilla nefretleriyle boğuşmuş, ama sonunda geriye, gördüğü herkese karşı büyük bir güvensizlik kalmıştı. Bunu bir kiralık kadının müşterisiyle mekanik ilişkisinin ardına gizlemek gittikçe daha zor hale geliyordu.

Yolun kenarındaki kaldırımda, çoğunlukla yer araçlarının geçişiyle sıçrayan sulu karlar vardı. Lucilla'nın ayakları daha yarım kilometre gitmeden buz gibi oldu ve elleriyle ayaklarına giden daha fazla kanı kompanse etmek için enerji harcamak zorunda kaldı.

Burzmali başı önde, kendi dertlerine dalmış gibi görünerek sessizce yürüyordu. Lucilla aptal değildi. Adam çevredeki her sesi duyuyor, yaklaşan her aracı görüyordu. Bir yer aracı yaklaşırken onu hemen yoldan kenara ittiriyordu. Araçlar süspansorlarının üzerinde ıslık sesi çıkararak gidiyor, fan eteklerinin altından çamurla karışık sulu kar fışkırıyor ve yol boyundaki çalıların üzerinde lekeler oluşturuyordu. Burzmali, araçların görüş ve işitme alanının dışına çıktığından emin oluncaya dek Lucilla'yı yan tarafında, karın üzerinde sinmiş halde tutuyordu. Araçları sürenler kendi hızlı geçişlerinin sesinden başka bir şey duymuyorlardı.

İki saat yürüdükten sonra Burzmali durdu ve önlerindeki yolu kolaçan etti. Gidecekleri yer, onlara "tümüyle güvenli" diye nitelenmiş bir kenar

mahalleydi. Oysa Lucilla iyi biliyordu; Gammu'da hiçbir yer tümüyle güvenli değildi.

İlerilerindeki bulutların alt taraflarında parlayan sarı ışıklar mahallenin yerini belli ediyordu. Sulu karla dolu yol onları çevre yolunun altından giden bir tünelden geçirdi ve bazı meyva bahçelerinin bulunduğu alçak bir tepeye çıkardı. Dallar loş ışıkta korkunç görünüyordu,

Lucilla yukarıya baktı. Bulutlar seyreliyordu. Gammu'da bir sürü küçük ay vardı -istihkâm yok-gemileri. Bunların bazıları Teg tarafından yerleştirilmişti ama muhafız rolünü paylaşan bir dizi yeni yok-gemiler ilişti gözüne. Bunlar en parlak yıldızların yaklaşık dört katı büyüklüğünde görünüyorlar, genellikle birlikte yol alıyorlardı ve bu yüzden, yansıyan ışıkları yararlı fakat devamlı değildi; çünkü-birkaç saat içinde gökyüzünü baştan başa dolanıp ufkun altına inecek kadar-hızlı hareket ediyorlardı. Bulutların arasından, böyle aylardan oluşan altılı bir dizi çarptı gözüne ve bunların Teg'in savunma sisteminin bir parçası olup olmadığını merak etti.

Bu savunmaların simgelediği siyeç mantığının yapısında var olan zayıflıkları düşündü bir an. Teg bunlar konusunda haklıydı. Askeri başarının sırrı hareketlilikti ama, Teg'in yaya olarak hareketliliği kast ettiğinden kuşkuluydu.

Karla bembeyaz olmuş yamaçta saklanacak yer pek yoktu. Lucilla Burzmali'deki gerginliği hissetti. Birisi gelse ne yaparlardı burada? Karla kaplı bir çukurluk onların olduğu yerden sola, mahalleye doğru dönerek aşağı iniyordu. Bu bir yol değildi ama Lucilla bunun bir patika olabileceğini düşündü.

"Buradan aşağıya" dedi Burzmali, çukurluğu göstererek.

Baldırlarına kadar kara gömüldüler.

"Dilerim bunlar güvenilir insanlardır" dedi kadın.

"Şerefli Analardan nefret ederler" dedi Burzmali. "Bu da bana yeter."

"Gula burada olsaydı daha iyiydi!" Kadın daha da öfkeli bir tepkiyi frenledi ama "Onların nefreti benim için yeterli değil" diye eklemekten kendini alamadı.

En kötü olasılığı düşünmek daha iyi, diye düşündü kadın.

Ama Lucilla'da Burzmali'ye karşı bir güven oluşmuştu. O da Teg gibiydi, ikisi de asla, çıkmazla sonlanacak bir yola girmezlerdi -çaresini bulabilecek olsalar bile. Lucilla şu anda da, çalılarda gizlenmiş destek kuvvetlerinin var olabileceğini düşünüyordu.

Karla kaplı patika, döşeli bir yolla sonlandı; yol kenarlardan hafifçe içe doğru eğimliydi ve bir eritici sistemle kardan arındırılmıştı. Yolun ortasında incecik bir su akıntısı vardı. Lucilla bu yolda ancak epey yürüdükten sonra bunun ne olduğunu hatırlayabildi bir-manyol. Bir zamanlar Saçılma öncesi bir fabrikaya mal ya da hammadde taşımada kullanılan antik bir manyetik nakliye hattıydı bu.

"Yol burada dikleşiyor" diye uyardı Burzmali. "Basamak yapmışlar, dikkat et. Pek yüksek değildir."

Az sonra manyolun sonuna geldiler. Yol-plasçelik bir temelin üzerine örülmüş yerel tuğladan -eski bir duvarın dibinde bitti. Bulutları azalan gökyüzünden gelen donuk yıldız ışığında kaba bir tuğla işçiliği seçiliyordu-tipik bir Kıtlık Zamanı yapısı. Duvar, birbirine girmiş sarmaşıklarla ve benekli mantarlarla kaplıydı. Ama bitkilerin, tuğla dizilerindeki ayrıkları ve boşlukları harçla kapatmak için harcanan acemi çabaları gizlemeye pek yararı dokunmuyordu. Tek sıra küçük pencereler manyolun çalılar ve yabani otların içine dalıp kaybolduğu yere yukarıdan bakıyordu. Pencerelerden üçü, içerideki, hafif bir çıtırtı sesiyle sürüp giden bir etkinlikten çıkan mavi bir elektrik ışığıyla aydınlanmıştı.

"Eski zamanlarda bir fabrikaydı burası" dedi Burzmali.

"Benim gözlerim de görüyor, belleğim de yerinde" diyerek kesti Lucilla. Onu her şeyden habersiz biri mi sanıyordu bu domuz herif?

Sol taraflarındaki uzak bir yerden baygın bir gıcırdama sesi geldi. Çimler ve yabani otlarla kaplı bir alanın yukarıya kalkmasıyla bir mahzen kapağı açıldı ve parlak sarı bir ışık vurdu dışarıya.

"Çabuk!" Burzmali onu hızlı bir koşuyla sık bitkilerin arasından geçirdi ve kalkmış kapaktan görünen basamaklardan aşağıya indirdi. Kapak arkalarından gıcırdayarak, bir makina homurtusuyla kapandı.

Lucilla alçak tavanlı, geniş bir yerde buldu kendini. Işık, tavandaki masif plasçelik kirişler boyunca, uzun sıralar halinde dizili modern ışıkürelerden geliyordu. Döşeme süpürülüp temizlenmişti ama bazı

faaliyetlerden kalan çizikler ve çukurlarla doluydu; eski makinalardan boşalan bir yerdi burası kesinlikle. Uzayıp giden boşluğun ötelerinde bir yerde bir hareket çarptı gözüne. Lucilla'nın canavarlı cüppesinin bir versiyonunu giymiş genç bir kadın onlara doğru hızlı hızlı yürüyordu.

Lucilla havayı kokladı. Ortalıkta kötü bir asit kokusu vardı ve bozulmuş bir şeyin pis kokusu katılıyordu buna.

"Burası bir Harkonnen fabrikasıydı" dedi Burzmali. "Burada ne yapılırdı, merak ediyorum."

Genç kadın Lucilla'nın karşısına gelip durdu. Vücuduna yapışan cüppesinin altında zarif, gerek biçimi gerek hareketleri hoş bir vücudu vardı. Yüzünün cildinden derin bir parlaklık geliyordu. Kadının bol egzersiz yaptığını ve sağlıklı olduğunu gösteriyordu bu. Ama her şeye temkinle bakan yeşil gözleri sert ve soğuktu.

"Demek burayı gözlemek için bizden birden fazla kişiyi göndermişler" dedi kadın.

Burzmali yanıt vermeye hazırlanırken Lucilla elini uzatıp onu susturdu. Bu kadın göründüğü gibi değildi. *Benden daha fazlası yok!* Lucilla sözlerini dikkatle seçti. "Biz birbirimizi daima tanırız, görüldüğü gibi."

Genç kadın gülümsedi. "Geldiğinizi gördüm. Gözlerime inanamadım! Burzmali'yi küçümser bir bakışla süzdü. "Bu da müşteri mi güya?"

"Ve kılavuz" dedi Lucilla. Burzmali'nin yüzündeki şaşkınlığı fark etti ve adamın yanlış bir soru sormaması için dua etti. Bu genç kadın çok tehlikeliydi!

"Biz burada beklenmiyor muyduk?" diye sordu Burzmali.

"Ahh, konuşuyor bu" dedi genç kadın gülerek. Gülüşü de gözleri gibi soğuktu.

"Bana 'bu' dememenizi tercih ederim" dedi Burzmali.

"Bir Gammu pisliğine canım ne isterse onu derim" dedi genç kadın. "Senin tercihlerini duymak istemiyorum!"

"Bana ne dedin, ne dedin?" Burzmali yorgundu ve bu beklenmedik saldırı üzerine öfkesi kabarmaya başlamıştı.

"Sana ne istersem onu derim, pislik!"

Burzmali daha fazla dayanamadı, Lucilla'nın onu tutmasına fırsat katmadan, kaba bir homurtu çıkararak genç kadına okkalı bir tokat savurdu.

İsabet etmedi.

Lucilla'nın şaşkın bakışlarının altında kadın hızla çömelip saldırıdan kurtuldu, Burzmali'nin kol yenini, rüzgârla savrulan bir kumaş parçasını yakalar gibi yakaladı; hızı neredeyse zarafetinin görünmesini engelleyecek kadar yüksek, göz kamaştırıcı hızda bir dönüş hareketiyle Burzmali'yi savurdu ve Burzmali döşemede kızak gibi kayıp ötelere gitti. Kadın bir bacağının üzerinde yarı çömelir gibi durup diğer bacağıyla Burzmali'ye vurmaya hazırlandı.

"Şimdi öldüreceğim onu" dedi kadın.

Lucilla daha sonra neyin olabileceğini hiç bilmeden vücudunu yana doğru büküp kadının birden bire fırlayan ayağından kıl payı kurtuldu ve standart bir Bene Gesserit sabardıyla karşılık verdi; kadın karnına yediği darbeyle iki büklüm olmuş halde, arka üstü yere düştü.

"Benim kılavuzumu öldürmen fikri yersizdir, adın neyse" dedi Lucilla.

Genç kadın bir süre nefes alamadı, sonra sözcüklerin arasından güçlükle soluyarak konuştu: "Bana, Murbella derler Büyük Şerefli Ana. Beni böyle yavaş bir saldırıyla yenmenden çok utandım. Neden yaptın bunu?"

"Sana bir ders vermek lazımdı" dedi Lucilla.

"Ben daha yeni cüppe giydim Büyük Şerefli Ana. Lütfen beni bağışta. Bu harika ders için teşekkür ediyorum ve şimdi belleğime yerleştirdiğim tepkini her uyguladığımda teşekkür edeceğim." Başını öne eğdi ve sonra zarifçe ayağa fırladı yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle.

Lucilla en soğuk sesiyle "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Göz ucuyla, Burzmali'nin, duyduğu acılardan ötürü yavaş yavaş yeniden ayağa kalktığını gördü. Adam kadına bakarak bir kenarda durdu, ama yüzü öfkeyle yanıyordu.

"Bana o dersi vermedeki yeteneğinden senin kim olduğunu anladım Büyük Şerefli Ana. Bağışlandım mı?" Murbella'nın yüzündeki şeytanca gülümseme kayboldu. Başı öne eğik halde duruyordu.

"Bağışlandın. Buraya gelecek bir yok-gemi var mı?"

"Burada öyle söylüyorlar. Biz de buna hazırlandık." Murbella Burzmali'ye baktı.

"Bu adam benim için hâlâ yararlıdır ve bana eşlik etmesi gerekiyor" dedi Lucilla.

Çok iyi, Büyük Şerefli Ana. Bağışlamanıza adınız da dâhil mi?"

"Hayır!"

Murbella içini çekti. "Gulayı ele geçirdik" dedi. "Güneyden bir Tleilaxu kılığında geliyordu. Siz geldiğinizde onunla yatmak üzereydim."

Burzmali topallayarak onlara doğru geldi. Lucilla onun tehlikeyi fark etmiş olduğunu gördü. Bu "tümüyle güvenli" yeri düşmanlar istila etmişti! Ama düşmanlar hâlâ pek bir şey bilmiyordu.

"Gulayla yatmayacaksın" dedi Lucilla. "O benim özel görevimdir!"

"Bu meşru bir aydır Büyük Şerefli Ana ve onu ilk ben işaretledim. Bana kısmen boyun eğdi zaten."

Kadın yine. Lucilla'yı şok eden, duygusuz bir teslimiyetle güldü. "Buradan yürüyün. Sizin de seyredebileceğiniz bir yer var."

*

Caladan'da ölesin!

Kadeh Kaldırırken Söylenen Antik Söz

Duncan nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Tormsa'nın öldüğünü biliyordu. Tormsa'nın gözlerinden kan fışkırmıştı. Evet, gayet net hatırlıyordu. Karanlık bir binaya girmişler ve birden çepeçevre ışıklar parlamıştı. Duncan başının arkasında bir acı hissetti: Bir darbe mi? Kımıldamaya çalıştı ama kasları ona itaat etmeyi reddetti.

Büyük bir çayırlığın kıyısında oturduğunu hatırladı. Oynanmakta olan bir tür bowling oyunu vardı -belirli bir düzen olmaksızın zıplayan ve sağa sola fırlayan egsantrik toplar. Oyuncular aynı kıyafeti giymiş genç erkeklerdi ve o kıyafet... Giedi Prime giyimiydi!

"Yaşlı birer erkek olmanın pratiğini yapıyorlar" dedi Duncan. Bunu söylediğini hatırladı.

Yanındaki genç bir kadın boş boş baktı ona.

"Bu açık hava oyunlarını sadece yaşlı erkeklerin oynaması gerekir" dedi Duncan.

"Oo?"

Yanıtlanmaz bir soruydu bu. Kadın onu en basit sözel jestle susturmuştu.

Ve kadın Harkonnenlerin bir sonraki anını gösterdi bana!

Yani bu bir gula öncesi anıydı.

Gula!

Gammu'daki Bene Gesserit Kalesini hatırladı. Kütüphane: Atreides Dükü'nün, I. Leto'nun holofotoları ve trifotoları. Teg'in benzerliği raslantı değildi: Birazcık daha uzun boylu, ama bunun dışındakilerin hepsi tamamdı -o uzun, ince yüzde yüksek kemerli bir burun, bilinen Atreides karizması.

Teg!

İhtiyar Başar'ın, Gammu gecesindeki o son yiğitçe tavrını hatırladı.

Neredeyim ben?

Tormsa getirmişti onu buraya. Ysai'nin kenar mahallelerinden geçen, aşırı uzatılmış bir yolu yürümüşlerdi. Barony. Yolda daha iki yüz metre yürümeden kar yağmaya başlamıştı. Üstlerine yapışan ıslak bir kar. Bir dakikada dişlerini takır takır birbirine çarptıran, soğuk, aşağılık bir kar. Başlıklarını takmak ve yalıtımlı ceketlerini kapatmak için durdular. O şekilde biraz daha iyiydi. Ama az sonra gece olacaktı. hava daha da soğuyacaktı.

"İleride sığınak gibi bir yer var dedi Tormsa. "Gece orada bekleyelim."

Duncan bir şey söylemeyince de "Sıcak değil ama kurudur" dedi Tormsa.

Duncan yaklaşık üç yüz adım sonra o yerin gri siluetini gördü. Çamurlu karların arasında yaklaşık iki kat falan yüksekliğindeydi. Duncan hemen tanıdı: Bir Harkonnen sayım karakolu. Buradaki gözcüler buradan geçen insanları sayardı (bazen de öldürürdü). Bu bina, buradaki toprağın tek bir dev tuğlaya dönüştürülmesiyle yapılmıştı; bu yöntemde bina önce bilinen basit tarzda, topraktan tuğlalarla yapılır, sonra da, Harkonnenlerin kalabalıkları denetim altına almak için kullandığı çok geniş alev makinalarıyla, yüksek ısıya çıkıncaya dek kızdırılır ve tek parça bir tuğla haline getirilirdi.

Yaklaştıklarında Duncan, yaklaşan kişilere dönük ateş mızrak yuvalarıyla dolu bir tam saha savunma perdesinin kalıntılarını gördü. Uzun zaman önce birisi bu sistemi ezip parçalamıştı. Büyüyen çalılar arazi sistemindeki ezilmiş galerileri kısmen örtmüştü. Ama ateş-mızrak yuvaları hâlâ açıktı. Ah evet-yaklaşan insanların görüntüye girmesini sağlamak için.

Tormsa durdu ve kulak kesilerek çevresini dikkatle kolaçan etti.

Duncan sayım istasyonuna baktı. Onları iyi hatırlıyordu. Karşısına çıkan, orijinal boru biçimindeki tohumundan yeşermiş deforme bir bitkiye benzer bir şeydi. Yüzey pişirilip camsı bir parlaklığa kavuşturulmuştu. Pürüzler ve çıkıntılar yüksek ısının verildiği yeri belli ediyordu. Aradan geçen çok uzun yılların aşındırmasıyla ince çizikler oluşmuştu ama orijinal biçim duruyordu. Yukarıya baktı ve eski süspansor asansör sisteminin bir bölümünü tanıdı. Birisi dıştaki hatta eğreti bir parça ve bir palanga takmıştı.

Yani tam saha perdesinden geçen açıklık yeni oluşturulmuştu. Tormsa bu açıklığın içinde gözden kayboldu.

Duncan'ın belleğindeki görüntü, sanki bir düğmeye basılmış gibi değişiverdi. Teg'le birlikte yok-kürenin kütüphanesindeydi şimdi. Projektör modern Ysai'den bir dizi görüntü gösteriyordu. *Modern* fikri, garip bir anlam kazanmıştı Duncan için. Modernliği, zamanın normlarına uygun teknolojik kullanış biçimi anlamında düşünürseniz Barony modern bir kentti. Özellikle, insanların ve malların taşınmasında kullanılan süspansor kılavuz hatlarına dayanıyordu bu -her şey yukarıya gidiyordu. Yer düzeyinde hiçbir giriş yoktu. Duncan bunu Teg'e açıklıyordu.

Bu plân fiziksel olarak, dikey ve yatay mekânın her metrekaresini malların ve insanların hareketi dışında amaçlar için kullanan bir kent fikrine dönüştürülmüştü. Kılavuz hatlarının girişlerine, evrensel taşıma kabinleri için bir başlangıç odası ve destek odası gerekliydi sadece.

Teg "ideal biçim, topterler için düz bir tepesi bulunan tüpler olsa gerek" dedi.

"Harkonnenler meydanları ve dikdörtgenleri tercih ederdi." Bu doğruydu.

Duncan Barony'yi, onu ürperten uçsuz bucaksız bir açıklık olarak hatırlıyordu. Süspansor yolları -düz, dönemeçli ... yukarıya, aşağıya, yana eğik açılarla takla atan-kurtçuk tünelleri gibi geçerdi içinden. Harkonnen kaprislerinin dayattığı mutlak dört köşenin dışında, Barony özel bir nüfus dizaynı kriterine göre inşa edilmişti: En az maddeyi harcayarak en çok sayıda kişiyi doldurmak.

"Bu lanet olası yerde insana yönelik tek mekân, binaların düz tepeleri!" Böyle dediğini hatırlıyordu hem Teg'e hem de Lucilla'ya.

Tepelerde çatı katları; her köşe başında, topter rampalarında, alttan tüm girişlerde ve parkların her tarafındaysa muhafız istasyonları vardı. Tepede yaşayanlar, hemen altlarına rastlayan yakın çevredeki kıpır kıpır insan yığınlarını hiç hatırlamayabilirlerdi. O keşmekeşten yukarıya ne bir koku ne de bir ses ulaşırdı. Yukarıya çıkmadan önce uşaklar yıkanmak ve temiz giysiler giymek zorundaydı.

Teg bir soru sormuştu: "O kitle halinde üst üste yığılmış insanlar neden böyle bir izdiham içinde yaşamayı kabul ediyorlardı peki?"

Yanıtı gayet basitti ve Duncan açıkladı. Kentin dışı oradan daha tehlikeliydi. Kentin yöneticileri kent dışını gerçekte olduğundan daha tehlikeli görünür hale getirmişlerdi. Üstelik kenttekiler arasında, oranın dışındaki daha iyi bir yaşamı bilenler çok azdı. Onların daha iyi yaşam olarak tek bildiği şey tepedeydi. Ve oraya çıkmanın tek yolu da tamamen alçaltıcı bir kölelikten geçerdi.

"Olacak olan buydu ve yapacağınız hiçbir şey yoktu!"

Duncan'ın kafasında yankılanan bir ses daha vardı. Net bir şekilde duyuyordu.

Paul!

Ne garip, diye düşündü Duncan. Onun, en katı mantığının özündeki Mentat'tan duyduğu kibir kadar, kehanetinde de bir kibir vardı.

Paul'ün kibirli olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Duncan kendi yüzünü bir aynada gördü. Aklının bir bölümüyle, bunun bir gula öncesi anı olduğunu fark etti. Birden, başka bir ayna daha gördü; fakat kendi yüzü farklıydı. O garip bir şekilde yuvarlak yüz, olgun bir erkek olunca alacağı sert hatlara sahip bir yüze dönüşmeye başladı. Kendi gözlerine baktı. Evet kendi gözleriydi bunlar. Bir zamanlar ona "mağara gözlü" dendiğini duymuştu. Gözleri, çıkıntılı yanaklarının tepesinde, kaşlarının altındaki derin çukurların dibindeydi. Işık tam karşıdan gelmiyorsa onun gözlerinin koyu mavi mi yoksa koyu yeşil mi olduğunu görmenin zor olduğu söylenmişti kendisine.

Bir kadın söylemişti bunu. O kadını hatırlayamıyordu.

Elini uzatıp kendi saçına dokunmak istedi ama elleri ona itaat etmedi. Saçlarının renginin açılmış olduğunu hatırladı sonra. Kim yapmıştı bunu? Yaşlı bir kadın. Saçı, siyah kıvırcıklardan bir kep gibi değildi artık.

Caladan'da yemek odasının kapısından ona bakan Dük Leto vardı şimdi karşısında.

"Şimdi yemek yiyelim" dedi dük. Sanki, "Birinin bunu söylemesi gerekirdi" diyen hafif bir gülümsemeyle kibirli olmaktan kurtarılmış bir kraliyet emriydi bu.

"Ne oluyor benim aklıma?

Tormsa'nın bir yok-geminin onları bekleyeceğini söylediği yere doğru Tormsa'nın peşinden gidişini hatırladı.

Karanlıkta heyula gibi görünen kocaman bir binaydı. Büyük yapının altında bir sürü de küçük dış yapı vardı. içlerinde birilerinin olduğu belliydi. İnsan ve makine sesleri geliyordu içeriden. Ama dar pencerelerde kimse görünmedi. Hiçbir kapı açılmadı.

Duncan dış yapıların büyük olanının önünden geçerken yemek kokuları duydu. Tormsa'nın o gün "yol yemeği" dediği, meşin gibi kuru tabakalardan başka bir şey yememiş olduğunu hatırlattı ona bu koku.

Karanlık binaya girdiler.

Işıklar parladı.

Tormsa'nın gözleri patlayıp kanlar fışkırdı.

Karanlık.

Duncan bir kadının yüzüne baktı. Buna benzer bir yüzü daha önce görmüştü: Uzun bir holo serisinden tek bir *tride.* Neredeydi bu? Nerede görmüştü bunu? Kusursuz kavisi yalnızca, kaslarındaki hafif bir genişlemeyle bozulan, neredeyse tam oval bir yüzdü bu.

Kadın konuştu: "Benim adım Murbella. Sen bunu hatırlamıyorsun ama şimdi seni işaretlerken anlatacağım sana. Seni ben seçtim."

Hayır, seni hatırlıyorum Murbella.

Yay gibi kaşların çok altına yerleşmiş yeşil gözleri kadının yüzünde, çenesini ve küçük ağzını daha sonraki bir incelemeye bıraktıran odaksal bir bölge oluşturuyordu. Dudakları dolgundu ve sakin durduğunda bunların somurtuk hale geleceğini biliyordu Duncan.

Yeşil gözler onun gözlerinin içine bakıyordu. Ne kadar soğuktu bu bakış. Bu bakıştaki güç.

Duncan'ın yanağına bir şey dokundu.

Gözlerini açtı. Anı değildi bu! Bunu yaşıyordu. Şu anda yaşıyordu!

Murbella! Daha önce buradaydı ve onu bırakıp gitmişti. Şimdi de geri gelmişti. Çırılçıplak uyandığını hatırladı yumuşak bir şeyin... bir uyku minderinin üzerinde. Elleriyle yoklayarak tanıdı. Murbella Duncan'ın tam

yukarısında soyundu, ona yeşil gözleriyle ve korkunç bir güçle bakarak. Kadın Duncan'ın birçok yerine birden, aynı zamanda dokundu. Dudaklarından hafif bir mırıltı çıktı.

Duncan, organının hızla dikildiğini hissetti, sertliği acı veriyordu.

Karşı koyma gücü kalmamıştı Duncan'da. Kadının elleri Duncan'ın vücudunda gezindi. Kadının dili. Mırıltısı! Dudakları Duncan'ın her yerine dokunuyordu. Kadının göğüs uçları yanaklarına, göğsüne sürtündü. Kadının gözlerine bakınca bilinçli bir dizayn gördü.

Murbella geri dönmüştü ve bunu tekrar yapıyordu!

Kadının sağ omuzunun üzerinde büyük bir plaz pencere çarptı gözüne - Lucilla'yla Burzmali o engelin arkasındaydılar. *Bir düş mü bu?* Burzmali avucunu plaza bastırmıştı. Lucilla kollarını göğsünde bağlamış duruyordu öfkeyle merak karışımı bir bakışla.

Murbella Duncan'ın sağ kulağına fısıldadı: "Ellerim ateştir."

Kadının vücudu plazın ardındaki yüzleri gizledi. Kadının dokunduğu her yerde ateş hissetti.

Aklını birden alevler sarıverdi. içindeki gizli yerler canlandı. Gözünün önünden geçen, ipe dizilmiş parlak sosislere benzeyen kırmızı kapsüller gördü. Ateşli hissetti kendini. Yutulmuş bir kapsüldü o, heyecan tüm bilincini alev gibi sanmıştı. O kapsüller! Onları biliyordu! Onlar kendisiydi... onlar...

Duncan Idaholarын hepsi, orijinali ve bütün seri gulalar akarak gelip aklına doluştu. Kendinden başka diğer tüm varoluşları reddederek patlayan tohum kabukları gibiydiler. Kendisinin insan yüzlü bir solucanın altında ezildiğini gördü.

"Kahrolasın Leto!"

Ezildi, ezildi, ezildi... tekrar tekrar.

"Kahrolasın! Kahrolasın! Kahrolasın!"

Bir Sardokar kılıcının altında can verdi. Patlayan acı, karanlığın yuttuğu göz kamaştırıcı bir parlaklığa dönüştü.

Bir topter kazasında öldü. Bir Balıkla Konuşan suikastçının bıçağıyla öldü. Öldü, öldü, öldü.

Ve yaşadı.

Anılar öylesine sel gibi geldi ki bunların hepsini nasıl taşıyacağını şaşırdı. Kollarında tuttuğu, yeni doğmuş bir kız evladın sevimliliği. İhtiraslı bir eşin mis gibi kokusu. Güzel bir Dan şarabından dökülen rayihalar. Pratik yapma yerindeki nefes nefese antremanlar.

Axlotl depoları!

Onlardan birbiri ardına çıkışları hatırladı: Parlak ışıklar ve yumuşak yastıklı mekanik eller. Eller onu döndürdü ve yeni doğmuş birinin odaklanamayan bulanık görüşüyle, kocaman bir kadın eti kütlesi gördü - neredeyse kımıldaması imkânsız büyüklükte bir kadın, korkunç... kadının vücudunu dev metal depolara bağlayan siyah borulardan oluşan karmakarışık bir ağ.

Axlotl deposu mu?

İçinde çağlayan gibi dökülen, seri halindeki anıların kıskacında güçlükle nefes alıyordu.

O yaşamların hepsi! O yaşamların hepsi!

Tleilaxu'nun ona kattığı şeyi hatırlıyordu şimdi; yalnızca, bir Bene Gesserit Etkileyici'sinin onu baştan çıkaracağı bu anı bekleyip duran, suyun altında gizli bir bilinç.

Ama bu kadın Murbella'ydı ve Bene Gesserit değildi.

Oysa kadın buradaydı, hazırdı ve Tleilaxu modeli onun tepkilerini ele geçirmişti.

Duncan yavaşça inledi ve Murbella'ya dokundu, kadını şok eden ustaca bir hareketle. Böyle tepki göstermemeliydi! *Böyle olmamalıydı!* Duncan'ın sağ eli kadının vajinasının dudaklarını okşarken sol eli de kadının sağrısını kavradı. Aynı anda ağzı kadını burnundan aşağıya, dudaklarına, oradan da aşağıya, sol koltuk altına kaydı yavaşça.

Ve hafifçe inledi boyuna, tüm vücudunda atan bir ritimle, rahatlayarak ... uyanarak.

Duncan tepkilerinin hızını arttırınca kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Bu çocuk nereden biliyor tam o anda orama dokunacağını? Ve orama! Ve orama! Oh Dur'un Kutsal Kayası, nereden biliyor bunu?

Duncan kadının göğüslerinin dikleştiğini fark etti ve burnundaki şişmeyi gördü. Göğüs uçlarının dimdik kabarışını ve çevresindeki pembe yuvarlak alanların koyulaştığını gördü. Kadın inledi ve bacaklarını açtı.

Yardım et bana Büyük Ana!

Ama düşünebileceği tek Büyük Ana güvenli bir şekilde kitlenip bu odadan uzak tutulmuş, sürgülü bir kapıyla ve bir plaz bariyerle durdurulmuştu.

Umutsuzca bir enerji geldi Murbella'ya. Bildiği tek yolla tepki verdi: Dokunarak, sarılarak -uzun çıraklık yıllarında dikkatle öğrendiği tüm teknikleri kullanarak.

Yaptığı her şeye karşı, Duncan vahşice tahrik edici bir karşı hareketle yanıt veriyordu.

Murbella kendi tepkilerini daha fazla kontrol edemeyeceğini anladı. Tepkileri kendiliğinden, eğitiminden daha derin bir bilgi kuyusundan geliyordu. Vajina kaslarının kasıldığını hissetti. Kaydırıcı sıvının hızla salgılandığını hissetti. Duncan içine girince kendi inlemesini duydu. Kendi kolları, elleri, bacakları, tüm bedeni her iki tepki sistemiyle birden deviniyordu -iyi eğitilmiş bir otomasyon ve diğer isteklerin gittikçe daha derinlere dalan bilinci.

Nasıl yaptı bunu bana?

Kalçalarının arasındaki yumuşak kaslarda kendinden geçirici kasılma dalgaları başladı. Duncan'ın da aynı anda aynı tepkiyi verdiğini hissetti ve hızla fışkıran menisinin sert çarpışını duydu. Kadının tepkilerini daha da yükseltti bu. Kendinden geçirici atımlar vajina kaslarından daha dışarılara yayıldı...daha dışarılara...daha. Kendinden geçme tüm sinir sistemini kuşattı. Göz kapaklarında yayılan parlak bir beyazlık gördü. Tüm kasları, yaşayabileceğini hayal bile edemediği bir kendinden geçmeyle titredi.

Dalgalar yine dışarıya yayıldı.

Tekrar, tekrar...

Bu tekrarlamaların sayısını yitirdi.

Duncan inleyince o da inledi ve dalgalar dışarıya yayıldı tekrar.

Ve tekrar...

Zaman ve yer duygusu yoktu artık, sürüp giden bir kendinden geçmeye dalıp gidiyordu sadece.

Bunun sonsuza dek devam etmesini istiyordu ve bitmesini istiyordu. Bir kadının başına böyle bir şey gelmemeliydi! Bir Şerefli Ana bunu yaşamamalıydı. Erkeklerin, kadınlara hükmetmede kullandığı duygulardı bunlar.

Duncan, ona katılmış tepki biçiminden sıyrıldı. Yapması gerektiğini düşündüğü başka bir şey vardı. Ama ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Lucilla?

Lucilla'nın, gözlerinin önünde öldüğünü düşledi. Ama bu kadın Lucilla değildi; bu... bu Murbella'ydı.

Duncan'ın pek bir gücü kalmamıştı. Murbella'nın üzerinden kalktı ve dizlerinin üzerinde doğrulmayı becerdi. Elleri, anlayamadığı bir gerginlikle titriyordu.

Murbella Duncan'ı kendisinden uzaklaştırmaya kalktı ama Duncan yoktu. Kadın gözlerini açtı birden.

Duncan dizlerinin üzerinde, kadının yukarısındaydı. Kadın ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordu. Doğrulup oturmak için enerji toplamaya çalıştı, ama başaramadı. Bilinci yavaş yavaş geri geldi.

Duncan'ın gözlerine bakarken artık bu adamın kim olduğunu biliyordu. Adam mı? Henüz daha çocuktu bu. Ama yaptığı şeyler... şeyler... Tüm Şerefli Anaların uyarıldığı şeyler. Tleilaxu'nun yasak bilgilerle silahlandırdığı bir gula vardı burada. Öldürülmeliydi bu gula!

Kadının kaslarına az bir miktar enerji geldi. Dirseklerine dayanarak doğruldu. Güçlükle nefes alarak, yuvarlanıp ondan uzaklaşmayı denedi, ama yumuşak yüzeye geri düştü yine.

Durun Kutsal Kayası'nın hakkı için! Bu erkeğin yaşamasına izin verilemezdi! Bu bir gulaydı ve şerefli Analardan başka hiç kimsenin

yapmasına izin verilmeyen şeyleri yapıyordu. Duncan'a vurmak istiyordu, ama aynı zamanda, onu kendi bedenine çekmek istiyordu. *Kendinden geçmek!* Biliyordu, şu anda Duncan ona ne dese yapardı. Onun için yapardı bunu.

Hayır! Öldürmeliyim onu!

Bir kez daha dirseklerinin üzerinde yükseldi ve sonra da doğrulup oturmayı başardı. Bakışları Büyük Şerefli Anayla kılavuzu kapattığı pencerenin ötesine kaydı. Orada durmuş ona bakıyorlardı hâlâ. Adamın yüzü heyecandan kızarmıştı. Büyük şerefli Ana'nın yüzüyse Dur Kayası gibi hareketsizdi.

Bu gördüklerinden sonra nasıl öyle durabiliyor orada hâlâ? Büyük Şerefti Ana bu gulayı öldürmeli!

Murbella işaret ederek plazın arkasındaki kadını çağırdı ve uyku minderinin yanındaki kilitli kapıya doğru yuvarlandı. Kapının sürgüsünü, geriye devrilmeden, güç bela açabildi ve kapıyı araladı. Gözlerini çevirip, diz çökmüş delikanlıya baktı. Ter parıldıyordu vücudunda. O güzel vücudunda...

Hayır!

Umutsuzluk onu minderin dışına, döşemeye doğru itti. Şimdi dizlerinin üzerinde duruyordu ve büyük bir irade gücüyle ayağa kalktı. Enerjisi geri geliyordu ama uyku minderinin ayakucunda sendeleyerek dolaşırken bacaktan titriyordu.

Kendim yapmalıyım bunu, hiç düşünmeden. Yapmalıyım.

Vücudu iki yana doğru sallandı. Dengesini bulmaya çalıştı ve onun boynuna bir darbe vurmaya yeltendi. Uzun süre pratik yaparak öğrenmişti bu darbeyi. Gırtlağı paramparça ederdi. Kurban nefes alamamaktan ölürdü.

Duncan darbeden kolaylıkla kaçtı, ama oğlan yavaştı... yavaş.

Murbella neredeyse Duncan'ın yanına düşecekti ama Büyük Şerefli Ana'nın elleri kurtardı kadını.

"Öldür onu" dedi Murbella güçlükle nefes alarak. "Bizi uyardıkları adam bu. Bu o!"

Murbella boynunda bir el hissetti; elin parmakları kulaklarının altındaki sinir düğümlerini sıkıyordu şiddetle.

Bilinci yok olmadan önce Murbella'nın duyduğu son şey Büyük Şerefli Ana'nın sözleriydi: "Kimseyi öldürmek yok. Bu gula Rakis'e gidecek."

*

Bir organizmaya karşı en kötü rekabet potansiyeli kendi türündedir. Türler zorunlulukları harcar. En küçük miktarda var olan gereklilik bile büyümeyi sınırlar. En istenmeyen durum, büyüme hızını belirler. (Minimum yasası.)

"Arrakis Derslerinden"

Bina, geniş bir Caddenin biraz uzağında, ağaçlardan ve dikkatle düzenlenmiş çiçek bahçelerinden oluşan bir perdenin arkasında yükseliyordu. Bahçeler, ekili alanları sınırlayan, insan boyunda beyaz direklerle bir labirent biçiminde düzenlenmişti. Bunun içine giren hiçbir araç ağır ağır bir sürünmeden daha hızlı bir şekilde çıkamazdı buradan. Zırhlı yer aracı onu kapıya getirdiğinde Teg'in askeri dikkati tüm bunları kavramıştı. Aracın arkasında oturan diğer tek kişi olan Feldmareşal Muzzafar, Teg'in değerlendirmesini fark etti ve dedi ki:

"Yaylım ışın sistemiyle yukarıdan korunuyoz."

Omzunda asılı uzun bir laser silahı taşıyan, kamuflaj üniformalı bir asker kapıyı açtı ve Muzzafar çıkarken hemen hazırola geçti.

Teg onu takip etti. Burasını tanımıştı. Bene Gesserit Güvenliği'nin ona verdiği "güvenli" adreslerden biriydi burası. Rahibeliğin istihbaratı zamanın gerisinde kalmıştı belli ki. Ama zamanın az farkla gerisinde kalmıştı; çünkü Muzzafar'da, Teg'in burayı biliyor olabileceği yolunda hiçbir belirti yoktu.

Kapıya yürürlerken Teg, Ysai'ye yaptığı ilk gezide görmüş olduğu başka bir korunma sisteminin sağlam kaldığına dikkat etti. Ağaç ve bahçe engelleri boyunca sıralanan direklerde, güçlükle fark edilen bir ayrıntıydı bu. O direkler binadaki bir odadan çalıştırılan taraliz aygıtlarıydı. Onların elmas biçimindeki konnektörleri birbirleriyle ve binayla aralarındaki alanı "okurdu". Gözlemcinin odasındaki küçük bir düğmeye dokunulmasıyla bu taraliz aygıtları, alanlarından geçen canlı bir bedeni küçük et parçaları haline getirebilirdi.

Muzzafar kapıya gelince durakladı ve Teg'e baktı. "Karşılaşacağınız Şerefli Ana buraya gelenlerin en güçlüsüdür. Tam itaatin dışında hiçbir şeye

tahammülü yoktur."

"Bunu bana yaptığınız bir uyarı sayıyorum."

"Anlayacağınızı sanıyom. Ona Şerefli Ana deyin. Başka hiçbi şey. içeri girecez. Sizin için yapılmış yeni bi üniforma edinmek hürriyetini kullandım."

Muzzafar Teg'i, daha önceki gelişinde görmediği bir odaya getirdi. Bu küçük ve takırdayan siyah panelli kutularla dolu odada ikisi için pek bir boşluk kalmıyordu. İçerisi tavandaki tek bir sarı ışıküreyle aydınlanıyordu. Teg yok-küreden beri giydiği kirlenmiş ve kırışmış tek parça giysiyi çıkarırken Muzzafar bir köşeye büzüldü.

"Üzgünüm, size bi banyo yapma imkânı da veremedim" dedi Muzzafar. "Ama geç kalmamalıyız. Kadın sabırsızlanıyo."

Üniformayı giyince Teg'e farklı bir kişilik geldi. Yakasındaki yıldızları bile tanıdık gelen siyah bir giysiydi bu. Yani Teg bu Şerefli Ana'nın karşısına Rahibeliğin Başar'ı olarak çıkacaktı. ilginç. Sanki bu güçlü kimlik duygusu onu hiç terk etmemiş gibi, tam bir Başar'dı yine. Ama üniforma bunu tamamlamış ve ilan etmişti. Bu giysinin içindeyken, onun gerçekte kim olduğunu vurgulayacak başka bir şeye gerek yoktu.

"Böyle daha iyi" dedi Muzzafar ve Teg'i dışarı, giriş holüne çıkardı ve Teg'i hatırladığı bir kapıdan içeri soktu. Evet, "güvenli" kontaktlarla karşılaştığı yer burasıydı. O zaman odaların işlevini öğrenmişti ve pek bir şey değişmemişe benziyordu. Mikroskobik komgöz dizileri duvarların tavanla birleştiği çizgi boyunca yerleştirilmiş ve süzülen ışıkürelerin gümüş kılavuz şeritleri görünümü verilerek gizlenmişti.

Gözetlenen kişi bunu göremez, diye düşündü Teg. *Ve gözetleyenlerin bir milyar gözü var.*

Çifte görüşü burada tehlikenin var olduğunu, ama hemen yakında gelecek bir şiddetin olmadığını söylüyordu.

Yaklaşık beş metre uzunluğunda ve dört metre enindeki bu oda çok üst düzeydeki birtakım işlerin yapıldığı bir yerdi. Burada ticari meta hiçbir zaman paranın gerçek anlamda açığa çıkmasına yol açmazdı. Buradakiler, o gün geçerliliği olan şeylerin taşınabilir eşdeğerlerine bakardı sadece - melanj, belki; ya da ilk bakışta parlak ve yumuşak görünen, ama üzerine

düşen ışığa ya da dokunan canlıya göre değişen bir gökkuşağı gibi ışık saçan, yaklaşık bir insan göz küresi büyüklüğünde ve tam yusyuvarlak, süt renginde bir huzur taşı. Burası bir danikin melanjın ya da bir kese dolusu huzur taşının doğal bir şey gibi kabul edildiği bir yerdi. Burada bir gezegeni satın alacak değerde bir meblağ sadece bir baş işaretiyle, bir göz kırpmayla ya da hafifçe bir mırıltıyla el değiştirebilirdi. Alınıp verilen şeylerin cüzdanı bile bulunmazdı burada. El altında bulunan şey ancak, zehire karşı korunmuş içlerinden, üzerlerine sahtesi yapılamayan dataprintler yazılmış incecik ridulia kristal tabakaları çıkan, ince translux çantalardı.

"Burası bir banka" dedi Teg.

"Ne?" Muzzafar karşı duvardaki kapalı bir kapıya bakmakta meşguldü. "Ah, evet. Hanımefendi şimdi geliyor."

"O bizi gözlüyor tabii."

Muzzafar cevap vermedi ama canı sıkkın bir yüzle baktı.

Teg çevresine bakındı. İlk gelişinden bu yana değişen bir şey var mıydı? Önemli bir değişiklik göremedi. Bunun gibi kutsal mekânların çok uzun yıllardır herhangi bir değişikliğe uğrayıp uğramadığını merak etti. Yerde kaz tüyü kadar yumuşak ve bir kürk balinasının karnı kadar beyaz bir çiğ halısı vardı. Yalnızca gözle hissedilen sahte bir ıslaklık duygusu vererek parlıyordu. Ama çıplak bir ayak (ki burada çıplak bir ayağın görüldüğü vaki değildi) olsa, okşayan bir kuruluk hissederdi.

Odanın hemen hemen tam ortasında, yaklaşık iki metre uzunluğunda dar bir masa vardı. Masanın tablası en azından yirmi milim kalınlığındaydı. Teg bunun Dan jakarandası olduğunu tahmin etti. Koyu kahverengi yüzeyi öylesine parlatılmıştı ki bakışları içine çekiyor ve derindeki damarları nehir akıntısı gibi görünüyordu. Masanın çevresinde yalnızca dört tane amiral sandalyesi vardı ve sandalyeler usta bir marangoz tarafından, masayla aynı ağaçtan yapılmış; oturma ve sırt dayama yerleri, cilalı ağaçla aynı tonda bir deriyle döşenmişti.

Sadece dört tane sandalye. Daha fazlası abartılı olurdu. Bu sandalyelerden birine daha önce hiç oturmamıştı ve şimdi de oturmuyordu, ama vücudunun bu sandalyelerde neyle karşılaşacağını biliyordu -hemen hemen, iğrenç bir köpekkoltuk düzeyinde bir rahatlık duygusu. Ama o derecede bir yumuşaklık ve bedensel biçime öylesine bir uyum olmaz tabii.

Çok fazla rahat, oturanı gevşeme tuzağına düşürebilirdi. Bu oda ve buradaki eşyalar "Burada rahat et, ama tetikte kal" diyordu.

Burada yalnızca kendine değil, arkandaki büyük şiddet gücüne de hâkim olman gerekir, diye düşündü Teg. Bu konuda daha önce de bu şekilde bir hükme varmış ve görüşü değişmemişti.

Dışarıdan bakınca -saldırganları defetmek ve içeridekilerin kaçışını engellemek amaçlı enerji bariyerleri olan- ışın çizgilerinin oynayıp durduğunu gördüğü pencerelerden başka hiçbir pencere yoktu burada. Teg biliyordu; o engellerin taşıdığı, kendilerine özgü tehlikeler vardı ama bunun ima ettiği şeyler de önemliydi. Sırf bunlara harcanan enerjiyle koskoca bir kente, en uzun ömürlü sakinlerinin yaşam süresi boyunca enerji verilebilirdi.

Bu servet gösterisinde hiçbir şey rasgele değildi. Muzzafar'ın gözlediği kapı hafif bir çıt sesiyle açıldı.

Tehlike!

Parıldayan altın rengi cüppeli bir kadın içeriye süzüldü. Kumaşın içinde kırmızı-turuncu çizgiler dans edip duruyordu.

Bu kadın çok yaşlı!

Teg bu kadının böylesine antik biri olacağını beklemiyordu. Yüzü, kırışık bir maske gibiydi. Gözleri, derine konmuş yeşil buzlardı. Burnu, gölgesiyle ince dudaklarının üzerine değen ve çenesinin keskin açısını tekrarlayan uzun bir gagaydı. Siyah bir takke beyaz saçlarını hemen hemen tümüyle örtüyordu.

Muzzafar eğildi.

"Bizi yalnız bırak" dedi kadın.

Adam tek bir söz etmeden, kadının girdiği kapıdan çıkıp gitti. Kapı kapanınca Teg "Şerefli Ana" dedi.

"Demek burasını bir banka olarak biliyorsun." Sesinde hafif bir titreme vardı sadece.

"Elbette."

"Büyük tutarda satış güçlerini transfer etmek için kullanılan araçlar daima vardır" dedi kadın. "Fabrikalar çalıştıran güçten değil, insanları çalıştıran güçten söz ediyorum."

"Ve bu genellikle devletlerin ya da toplumların ya da uygarlıkların garip isimleriyle geçer" dedi Teg.

"Sanıyorum sen çok zeki biri çıkacaksın" dedi kadın. Bir sandalye çekip oturdu, ama Teg'in oturması gerektiğini gösteren bir işaret yapmadı. "Ben bir bankacı olduğumu düşünüyorum. Pis ve can sıkıcı bir sürü dolambaçlı lafı gereksiz kılıyor bu."

Teg cevap vermedi. Buna gerek olmadığı görülüyordu.

Kadını incelemeye devam etti.

"Niçin öyle bakıyorsun bana?" diye sordu kadın.

"Sizin bu kadar yaşlı olduğunuzu tahmin etmiyordum" dedi Teg.

"Heh, heh, heh. Sana daha çok sürprizimiz var Başar. Daha sonra genç bir Şerefli Ana seni işaretlemek için kulağına kendi adını mırıldanacak. Bu olursa Dur'a şükret."

Teg kadının söylediklerinin çoğunu anlamadığı halde başıyla onayladı.

"Burası çok da eski bir binadır" dedi kadın. "İçeri girdiğin sırada seni gözledim. Bu da şaşırttı mı seni?"

"Hayır."

"Bu bina binlerce yıldır önemli bir değişikliğe uğramadan kaldı. Çok daha uzun süre dayanarak bir malzemeden yapılmıştır."

Teg masaya baktı.

"Ah, ağaç öyle değil. Ama onun altı polastine, polaz ve pormabattır. Gerekliliğin bunları şart kıldığı durumlarda üç P-Y ler asla küçümsenmez."

Teg sesini çıkarmadı.

"Gereklilik" dedi kadın. "Sana yapılan gerekli şeylerden birine itirazın var mı?"

"Benim itirazımın bir önemi yok" dedi Teg. Nereye varmaya çalışıyordu bu kadın? Onu inceliyordu tabii. Teg'in de onu incelediği gibi.

"Başkalarının, senin onlara yaptığın şeylere itiraz ettiğini düşündüğün oldu mu hiç?"

"Elbette."

"Sen doğal bir komutansın Başar. Sanırım bizim için çok yararlı olacaksın."

"En çok kendim için yararlı olduğumu düşünürdüm hep."

"Başar! Gözlerime bak!"

Teg itaat etti ve beyazların içinde yüzen küçük turuncu benekler gördü. Tehlike duygusu çok şiddetliydi.

"Gözlerimi tümüyle turuncu gördün mü yandın!" dedi kadın. "Tahammül sınırımın ötesine geçmişsin demektir."

Teg başıyla onayladı.

"Senin komuta edebilir olman hoşuma gider, ama bana komuta edemezsin sen! Sen ancak pisliklere komuta edersin ve senin gibilere vereceğimiz tek fonksiyon budur."

"Pislikler mi?"

Kadın elini salladı, kayıtsızca bir hareketti bu. "Orada. Onları bilirsin. Onların merakı dar ölçeklidir. Önemli konular onların aklına hiç girmez."

"Neyi kast ettiğinizi anladım."

"Biz durumun bu halde kalması için çalışıyoruz" dedi kadın. "Onlara giden her şey, hayatta kalmaları için acil önem taşıyanların dışında hiçbir şeyi geçirmeyen sıkı bir filtreden süzülerek gider."

"Önemli konu yok" dedi Teg.

"Kabahat işledin, ama önemli değil" dedi kadın. "Oradakiler için önemli konu, Bugün yemek bulacak mıyım?"

"Bu gece saldırganların ve zararlı yaratıkların giremeyeceği bir barınağım olacak mı?' gibi şeylerdir. Lüks mü? Onlar için lüks, uyuşturucuya ya da canavarı bir süre uzak tutabilecek karşı cinsten birine sahip olmaktır."

Ve canavar da sensin, diye düşündü Teg.

"Sana zaman ayırıyorum Başar, çünkü senin bizim için Muzzafar'dan bile daha yararlı olabileceğini görüyorum. Ama o da olağanüstü yararlıdır gerçekten. Şu anda bile, seni bize, kabul etmeye hazır bir halde getirdiği için kendisini ödüllendiriyoruz."

Teg yine ses çıkarmayınca kadın kıkırdadı. "Kabul etmeye hazır olmadığını mı düşünüyorsun yoksa?"

Teg sessizliğini bozmadı. Yediği şeylerin içine bir ilaç mı katmışlardı? Çifte görüşünde parıldayıp sönen bazı şeyler görüyordu ama Şerefli Ana'nın gözündeki turuncu benekler yok olurken şiddet hareketleri de görünmez olmuştu. Ama kadının ayaklarından sakınmak gerekirdi. Öldürücü silahlardı bunlar.

"Belli ki sen pislikler hakkında yanılıyorsun" dedi kadın. "Çok şükür ki onlar kendilerini çok sınırlıyorlar. Akıllarının en derin yerindeki çamurların içinde fark ederler bunu; ama bununla ya da hayatta kalmanın acil çırpınmaları dışında hiçbir şeyle uğraşacak fırsat bulamazlar."

"Düzeltilemezler mi?"

"Düzeltilmemeliler! Ah, kendi kendini düzeltmenin onların içinde büyük bir heves olarak kalmasını sağlıyoruz. Gerçekleşmesini değil tabii."

"Onlardan esirgenmesi gereken bir lüks daha" dedi Teg.

"Lüks yok! Var olmayan bir şey! Koruyucu cahillik demekten hoşlandığımız bir engelin arkasında sonsuza dek kapalı tutulması gerekir onun."

"Bilmediğin şey seni üzmez" dedi Teg.

"Konuşma biçiminden hoşlanmadım Başar."

Yine turuncu benekler dolaştı kadının gözlerinde. Ama şiddet hissi azaldı ve kadın yeniden kıkırdadı. "Sakınacağın şey *bilmediğinin* tersidir. Yani bilginin tehlikeli olacağını öğretiyoruz. Bunun varacağı belli olan nokta şudur: Her tür yeni bilgi, hayatta kalamamak demektir!"

Şerefli Ana'nın arkasındaki kapı açıldı ve Muzzafar geri geldi. Değişmiş bir Muzzafar'dı bu; yüzüne renk gelmiş, gözleri parlamıştı. Şerefli Ana'nın sandalyesinin arkasında durdu.

"Günü gelince senin bu yolda benim ardımdan gelmene izin verebilirim" dedi kadın. "Bunu yapmak benim elimdedir."

Muzzafar'a ne yapmışlardı acaba? Teg merak etti. Adam sanki uyuşturucu verilmiş gibi görünüyordu.

"Bendeki gücü fark ettin mi?" diye sordu kadın.

Teg boğazını temizledi. "Gayet açıkça belli."

"Ben bir bankacıyım, hatırladın mı? Sadık Muzzafar'ımıza bir miktar kaparo verdik sadece. Bize teşekkür mü ediyorsun Muzzafar?"

"Elbette, Şerefli Ana." Sesi boğuktu.

"Böyle bir gücü fark ettiğinden eminim Başar" dedi kadın. "Bene Gesserit seni iyi eğitmiş. Onlar çok yetenekli ama, korkarım bizim kadar yetenekli değiller."

"Ve bana, sizin sayıca çok fazla olduğunuz söylendi" dedi Teg.

"Önemli olan bizim sayımız değil Başar. Bizimki gibi bir gücün, az sayıda kişi tarafından kullanılabilir hale gelmesi de mümkündür."

Bu kadın Aziz Anneler gibi. Diye düşündü Teg; fazla bir şey söylemeden cevap vermiş gibi görünebiliyor bu da.

"Aslında" dedi kadın, "bizimki gibi bir gücün çoğu kişinin hayatta kalmasını sağlayan bir şey haline gelmesine izin verilir. O *zaman*, bizim hükmetmemiz için gerekli tek şey, bunu vermekten vazgeçme tehdididir." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Sana karşı takdirimizden vazgeçmemizi ister miydin Muzzafar?"

"Hayır Şerefli Ana." Adam gerçekten titriyordu!

"Yeni bir uyuşturucu bulmuşsunuz" dedi Teg.

Kadının gülüşü doğal ve yüksek sesli, neredeyse kabacaydı. "Hayır Başar! O bizde eskiden beri var."

"Ve beni de bağımlı hale getirmek istiyorsunuz, öyle mi?"

"Hükmettiğimiz diğerleri gibi. Başar; senin bir seçim şansın var: Ya itaat ya ölüm."

"Evet, bu bayağı eski bir seçim" diye doğruladı Teg. Kadının hemen yapacağı tehdit neydi? Teg hiçbir şiddet hissetmiyordu. Hatta tam tersi. Çifte görüşü, aşırı duygulu bazı imaların kesik kesik görüntülerini algılıyordu. Teg'i etkileyebileceklerini mi sanıyordu bunlar?

Kadın ona gülümsedi, altında duygusuz bir şeyler bulunan, şeytanca bir yüz ifadesiydi bu.

"O bize iyi hizmet edecek mi Muzzafar?"

"Bence öyle, Şerefli Ana."

Teg kaşlarını çatarak düşündü. Bu ikilide çok derinden kötü bir şeyler vardı. Teg'in kendi davranışlarına model oluşturan her türlü ahlâka karşı çıkıyordu bunlar. Teg'in tepkilerini hızlandıran bu garip durumdan ikisinin de haberdar olmadığını hatırlamak iyi bir şeydi.

Teg'in şaşkın ve tedirgin halinden zevk alır gibiydiler.

Bu ikisinin gerçekte hayattan hiçbir zevk almamış olduğunu fark etmesiyle biraz kendine güven geldi Teg'e. Onların bu durumunu, Rahibeliğin eğittiği gözleriyle gayet net bir şekilde görüyordu. Şerefli Ana ve Muzzafar mutlu insanların hayatta kalmasına destek olan her şeyi unutmuştu ya da, daha büyük olasılıkla, bunlardan vazgeçmişlerdi. Onların belki de artık kendi bedenlerinde gerçek bir zevk kaynağı bulmaktan aciz olduklarını düşündü. Onlarınki daha ziyade bir röntgencinin; geldikleri hal neyse o hale gelmelerinden öncesinin nasıl olduğunu daima hatırlayan, ebedi bir gözlemcinin yaşantısıydı herhalde. Bir zamanlar zevk anlamına gelmiş olan bir şeyin uygulamasına dalsalar bile, belleklerinin kıyısına varabilmeleri için her seferinde yeni aşırılıkları zorlamaları gerekirdi.

Şerefli Ana'nın gülüşü yayıldı ve bir dizi parlak beyaz diş göründü. "Ona bak Muzzafar. Bizim neler yapabileceğimizi zerre kadar anlamamış."

Teg bunu duydu, ama Bene Gesserit'in eğittiği gözleriyle gördü de. Bu ikisinde bir miligram bile saflık kalmamıştı. hiçbir şey şaşırtamazdı bunları. Hiçbir şey bunlar için gerçek anlamda yeni olamazdı. Ama şu andaki *bu* aşırılığın, unuttukları heyecanları hatırlamalarını sağlayabileceği umuduyla plânlar ve tertipler yapıyorlardı yine de. Bunun olmayacağını biliyorlardı tabii ve bu deneyimden ancak, erişilmeze varmak için yeni bir girişime sürükleyecek daha yakıcı bir öfkeyle çıkmaktan başka bir şey beklemiyorlardı. Düşüncelerinin izlediği yol buydu.

Teg, Bene Gesseritlerin elinde edindiği bütün yetenekleri kullanarak onlara bir gülümseme tasarladı. Şefkatle, anlayışla ve kendi yaşamından duyduğu gerçek zevkle dolu bir gülümsemeydi bu. Bunun onların suratına haykıracağı en ağır hakaret olduğunu biliyordu ve suratlarına çarptığını gördü. Muzzafar dik dik bakıyordu. Şerefli Ana turuncu gözlü öfkeden ani bir şaşkınlığa ve sonra da, gayet yavaşça, yeni doğan bir hoşnutluğa geçti. Kadın doğrusu hiç beklemiyordu bunu! Yepyeni bir şeydi bu!

"Muzzafar" dedi kadın, gözlerindeki turuncu renk kaybolurken, "Başar'ımızı işaretlemesi için seçilmiş olan Şerefli Ana'yı getir."

Çifte görüşü acil tehlike gösteren Teg sonunda anladı. Kendi geleceğinin farkına varmasının bilinci dalgalar halinde dışarıya yayılırken içindeki güç de giderek büyüyordu. Ondaki korkunç değişim devam ediyordu! Enerjinin yayıldığını hissetti. Onunla birlikte bir kavrayış ve bazı tercihler de geldi. Kendini bu binanın üzerinden geçen, öfkeden kudurmuş bir hortum kasırgası gibi gördü -arkasında bıraktığı (aralarında Muzzafar'ın ve Şerefli Ana'nın da bulunduğu) cesetler sağa sola saçılmıştı ve çekildiğinde geriye kalan manzara bir mezbahaya benziyordu.

Bunu yapmalı mıyım? diye düşündü Teg.

Öldüreceği her insan için daha fazla insanın öldürülmesi gerekecekti. Ama bunun zorunluluğunu görüyordu, sonunda Tiran'ın neyi tasarladığını gördüğü gibi. Kendisinin de hissettiği bu acıyla neredeyse bağıracaktı ama kendini tuttu.

"Evet, o Şerefli Ana'yı getirin bana" dedi Teg, bunun binanın diğer yerlerinde bulup yok edeceği insan sayısını bir azaltacağını bilerek. İlk önce taraliz kontrol odası devreden çıkarılmalıydı.

*

Ey sen, burada neler çektiğimizi bilen; unutma bizi dualarında.

Arrakeen İniş Alanı'nda Yazan Söz
(Tarihsel Kayıtlar: Dar-es-Balat)

Taraza Rakis sabahının gümüş rengi göğünden, uçuşan çiçekler gibi düşen karları seyrediyordu. Kendisine verilmiş tüm hazırlık brifinglerine karşın, hiç tahmin etmediği pırıl pırıl bir parlaklık vardı gökyüzünde. Rakis'in sürprizi çoktu. Dar-es-Balat çatı bahçesinin kıyısında ful çiçeği kokusu güçlüydü ve diğer tüm kokuları bastırıyordu.

Tümüyle tanıyabildiğini sanma sakin hiçbir yeri... ya da hiçbir insanı, diye hatırladı.

Buradaki konuşmalar bitmişti ama söylenmiş, henüz birkaç dakika önce duyurulup duyulmuş düşüncelerin yankısı bitmemişti. Ama herkes harekete geçme zamanının geldiğini kabul etmişti. Çok yakında Sheeana onlar için "bir solucana dans edecek" ve ustalığını bir kez daha gösterecekti.

Bu "kutsal olayı" Waff ve yeni bir rahip temsilcisi de seyredecekti ama Taraza bunların ikisinin de, tanık olacakları şeyin gerçek niteliğini bilmediklerinden emindi. Waff seyretmekten sıkılıyordu tabii. Adam, duyduğu ya da gördüğü her şeye karşı tedirgin bir inançsızlık halini sürdürüyordu. Rakis'te bulunmaktan duyduğu, altta yatan bir huşu duygusunun ilginç bir karışımıydı bu. Bunun katalizörü de, buraya aptalların hüküm sürmesine karşı duyduğu öfkeydi belli ki.

Odrade toplantı salonundan geldi ve Taraza'nın yanında durdu.

"Gammu'dan gelen raporlardan ötürü son derece huzursuzum" dedi Taraza. "Yeni bir haber mi getirdin?"

"Hayır. Orada her şey hâlâ karmakarışık anlaşılan."

"Söyle bana Dar, sence ne yapmalıyız?"

"Tiran'ın Chenoeh'e söylediklerini hatırlıyorum boyuna: 'Bene Gesserit, olması gereken şeye çok yakın, ama yine de çok uzak.'"

Taraza müze kentin kanatasının ötesine uzanıp giden çölü gösterdi. "O, hâlâ orada Dar. Eminim bundan." Taraza yüzünü Odrade'ye döndü. "Ve Sheeana konuşuyor onunla."

"Tiran çok yalan söyledi" dedi Odrade.

"Ama kendi enkarnasyonu hakkında yalan söylemedi. Onun ne dediğini hatırla: 'Benim devamım olan her parça, içinde benim bilincimin kayıp ve çaresiz bir halde kapalı kalmış bir bölümünü -benim, kurtulamayacağı sonsuz bir düşle, çölde kör gibi dolaşıp duran incilerimi- taşıyacak.'"

"Bu düşün gücüne olan inancına çok güveniyorsun" dedi Odrade.

"Tiran'ın neyi tasarladığını bulmalıyız! Tümüyle!"

Odrade içini çekti, ama konuşmadı.

"Düşüncenin gücünü asla küçümseme." dedi Taraza. "Atreidesler yönetimde hep filozoftular. Felsefe daima tehlikelidir, çünkü yeni fikirlerin doğmasını teşvik eder."

Odrade yanıt vermedi yine.

"Solucanlar bunun tümünü içlerinde taşıyor Dar! Tiran'ın harekete geçirdiği bütün güçler hâlâ onların içinde."

"Beni mi inandırmaya çalışıyorsun, yoksa kendini mi Tar?"

"Seni cezalandırıyorum Dar. Tiran'ın bizi hâlâ cezalandırdığı gibi tıpkı."

"Olmamız gereken şey olmadık diye mi? Ah, Sheeana'yla diğerleri geliyor."

"Solucanın dili, Dar. Önemli olan bu."

"Öyle diyorsan öyledir Baş Anne."

Taraza, gelenleri karşılamak üzere yürüyen Odrade'ye kızgın kızgın baktı. Odrade'de rahatsız edici bir sıkıntı vardı.

Ama Sheeana'nın gelmesi, hedefe yönelik sezgisini yeniden kazandırmıştı Taraza'ya. Uyanık, küçük bir şeydi bu Sheeana. Çok iyi bir malzemeydi. Sheeana bir önceki gece, dansını büyük müze salonunda, resim dokumalı bir duvar örtüsünün önünde yaparak göstermişti; üzerinde çölün ve solucanların görüntüsü bulunan, bahar elyafından yapılmış egzotik bir örtünün önünde yapılan egzotik bir danstı bu. Kız neredeyse örtünün bir

parçası; stilize edilmiş kumulların ve en ince ayrıntısına dek resmedilmiş, hızla giden solucanların arasından fırlamış biri gibi görünüyordu. Taraza, dansın fırıl fırıl dönüş hareketleri sırasında Sheeana'nın kahverengi saçlarının yanlara doğru fırlayarak, kıvırcık bir çember halinde, hızla dönüşünü hatırladı. Yandan gelen ışıklar kızın saçlarındaki kızılımsı parıltıları arttırmıştı. Kızın gözleri kapalıydı ama yüzü sakin değildi. Büyük ağzının hırslı duruşu, burun kanatlarının titremesi, çenesinin ileri fırlamış hali heyecanını belli ediyordu. Hareketleri, yaşının küçüklüğüyle çelişen, içsel bir bilgeliği yansıtıyordu.

Onun dili dansı, diye düşündü Taraza. *Odrade haklı. Seyrederek öğrenebileceğiz.*

Waff'ta çekingen bir hal vardı bu sabah. Gözlerinin dışa mı yoksa içe mi baktığını anlamak zordu.

Waff'ın yanında Tulushan adında, rahipliğin bugünkü "kutsal olay" için seçilmiş temsilcisi, esmer yakışıklı bir Rakisli vardı. Bu adamla dans gösterisi sırasında tanışan Taraza, Tulushan'ın, "ama" demesi hiç gerekmediği halde söylediği her cümlede bu sözcüğü kullanmasını olağandışı bulmuştu. Kusursuz bir bürokrat. Tulushan haklı olarak, başarılı olmayı umuyordu ama bu beklentiler çok yakında nihai sürprizlerle karşılaşıp bitecekti. Bunu bildiğinden ötürü Tulushan'a hiçbir acıma duymuyordu. Tulushan, böylesine güven gerektiren bir konuma gelemeyecek kadar düşük standartlı, yumuşak yüzlü bir gençti. Onda var olan şeyler göründüğünden daha fazlasıydı tabii. Ve de azı.

Waff bahçenin öteki tarafına Sheeana'yı Tulushan'la bıraktı.

Genç rahip kolayca feda edilebilecek biriydi tabii. Bu riskli işe niçin seçildiği konusunda çok şeyi açıklıyordu bu hali. Ve bu duruma uygun potansiyel şiddet düzeyini yakalamış olduğunu gösteriyordu Odrade'ye. Ama Taraza, rahip fraksiyonlarından hiçbirinin Sheeana'ya zarar vermeye kalkışacağını sanmıyordu.

Sheeana'ya yakın durmalıyız.

Orospuların cinsel başarılarını sergileyen gösteriden sonra çok dolu bir hafta geçirmişlerdi. Çok tedirgin bir haftaydı aynı zamanda. Odrade hep Sheeana'yla meşgul olmuştu. Taraza böyle sıradan bir eğitim işi için Lucilla'yı tercih ederdi ama, elde ne varsa onu kullanmak zorundaydınız ve

Odrade'nin böyle bir eğitim için Rakis'te mevcut kişilerin en iyisi olduğu gayet açıklı.

Taraza arkasına dönüp çöle baktı. Keen'den gelecek, Çok Önemli Gözlemcilerle yüklü topterleri bekliyorlardı. ÇÖG'ler henüz geç kalmamışlardı ama bu tür kişilerin hep yaptığı gibi, her şeyi zorlaştırıyorlardı.

Taraza'nın, Rahibeliğin Rakis'te bulunabilen öğretici erkekleri hakkındaki tahmininin iyimser olmamasına karşın Sheeana iyi bir seks eğitimi alıyor gibi görünüyordu. Taraza buradaki ilk gecesinde uşak erkeklerden birini çağırmıştı. Daha sonra bunun ufak bir zevk için çok fazla sorunla uğraşmaktan ve bu zevkle bazı şeyleri unutmaktan başka bir şey olmadığı hükmüne varmıştı. Ayrıca, unutacak ne vardı? Unutmak, zayıflığa davetiye çıkarmaktı.

Asla unutma!

Orospuların yaptığı hata buydu. Onlar işlerini, her şeyi unutarak yürütüyorlardı. Ve Tiran'ın insanlık kaderine sürekli uyguladığı akıllıca baskının da, bu baskıyı kırma zorunluluğunun da hiç farkında değildiler.

Taraza, Sheeana'yla Odrade'nin bir gün önceki oturumunu gizlice dinlemişti,

Beni niçin dinledi?

Genç kızla öğretmeni burada, çatı bahçesinde iki sıraya, yüzleri birbirlerine dönük halde oturmuşlardı; taşınabilir bir Ixia ses kesicisi konuştuklarını, şifreli translatörü olmayan herkesten gizliyordu. Süspansor şamandıralı ses kesici, ikisinin üzerinde garip bir şemsiye gibi havada süzülüyordu; dudakların gerçek hareketlerini ve konuşanların seslerini gizleyici çarpıtmalar projekte eden siyah bir diskti bu.

Uzun toplantı salonunda, sol kulağında küçük bir translatörle duran Taraza için bu ders aynı şekilde çarpıtılmış bir anıydı.

Ben bunları öğrenirken Saçılma'dan gelen orospuların neler yapabileceğini görmemiştik.

"Buna neden seksin karmaşıklığı diyoruz?" diye sordu Sheeana. "Dün gece gönderdiğiniz adam boyuna bunu söyleyip duruyordu."

"Çoğu kişi bunu anladığını sanır Sheeana. Ama belki de bugüne dek kimse anlayamamıştır bunu; çünkü bu sözcükler bedenden çok, akla yöneliktir."

"Surat Oynatıcıların yaptığını gördüğümüz şeyleri neden kullanmamam gerekiyor?"

"Sheeana. karmaşıklık başka karmaşıklıkların içinde gizli. Cinsel güçlerin dürtmesiyle çok iyi şeyler de, çok kötü şeyler de yapıldı. 'Cinsel güç'ten ve 'cinsel enerji'den söz ettiğimizde bu tür şeylerin 'aşırı yüklenen arzu dürtüsü' olduğunu kast ediyoruz. Bu tür şeylerin gözlenebileceğini inkâr etmiyorum. Ama burada seyrettiğimiz şey, seni ve senin değer verdiğin her şeyi yok edebilecek kadar büyük bir güçtür."

"Benim anlamaya çalıştığım da bu. Orospuların yaptığı yanlış ne?"

"Onlar türlerin işlevini görmezden geliyorlar Sheeana. Bunu hissetmiş olduğunu sanıyorum. Tiran kesinlikle biliyordu bunu. Onun Altın Yol'u, insanoğlunu sonsuza dek yeniden yaratan, işlev halinde bir cinsel güç fikrinden başka nedir ki?"

"Peki orospular insan yaratmıyor mu?"

"Onlar daha çok, bu güçle evrenlerini hâkimiyet altına almaya çalışıyorlar."

"Başarıyor gibiler."

"Ahh, onların ortaya çıkardığı karşı güçler ne olacak peki?"

"Anlayamadım."

"Ses'i ve bunun bazı kişilerde nasıl hâkimiyet kurduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ama herkeste değil."

"Elbette. Uzun süre Sese bağlı kalmış bir uygarlık bu güce adapte olmanın, Ses kullananların numaralarını engellemenin yollarını geliştirir."

"Yani orospulara karşı koymayı bilen insanlar var, öyle mi?"

"Bunun kesin şaşmaz belirtilerini görüyoruz. Ve burada, Rakis'te bulunmamızın nedenlerinden biri de bu."

"Orospular buraya gelecek mi?"

"Korkarım öyle. Eski İmparatorluğun çekirdeğini ele geçirmek istiyorlar, çünkü bizi kolay bir fetih gibi görüyorlar."

"Onların sizi yeneceğinden korkmuyor musun?"

"Yenemeyecekler Sheeana. İnan buna. Ama onlar bizim için iyidir."

"Nasıl oluyor bu?"

Sheeana'nın ses tonu, Odrade'den bu sözcükleri duyan Taraza'nın uğradığı şokla yankılandı. Odrade ne kadar kuşku duyuyordu? Taraza bir sonraki anda bunu anladı ve bu dersin genç kız tarafından da aynı şekilde anlaşılıp anlaşılmadığını merak etti.

"Çekirdek dengede Sheeana. Binlerce yıldır neredeyse tam bir hareketsizlik halinde kaldık. Yaşam ve hareket 'orada', orospulara direnen Saçılma halkındadır. Ne yapıp edip bu direnişi güçlendirmemiz gerek."

Yaklaşan topterlerin sesi Taraza'yı daldığı anılardan uyandırdı. ÇÖG'ler Keen'den geliyordu. Henüz uzaktaydılar ama açık havada sesler çok uzaktan duyulabiliyordu.

Odrade'nin öğretme yöntemi iyiydi. Taraza bunu kabul etmek zorundaydı gelen ilk topteri görebilmek için gökyüzüne bakarken. Topterler belli ki alçaktan ve binanın öteki tarafından geliyorlardı. Aslında bu yanlış bir yöndü ama ÇÖG'lere Tiran'ın duvarının üzerinde kısa bir gezinti yaptırmışlardı herhalde. Odrade'nin, bahar stokunu bulduğu yeri merak eden çok kişi vardı.

Sheeana, Odrade, Waff ve Tulushan uzun toplantı salonuna geri döndüler. Onlar da topterleri duymuşlardı. Sheeana solucanlar üzerindeki gücünü göstermek için sabırsızlanıyordu. Taraza tereddütlüydü. Yaklaşan topterin sesi, zorlanıyormuş gibi geliyordu. Fazla mı yüklenmişlerdi? Kaç tane gözlemci getiriyorlardı?

İlk topter çatı katının üzerinde yükseldi ve Taraza zırhlı pilot kabinini gördü. Bir hainlik olduğunu fark etmişti ki makineden çıkan ilk ışın ark çizerek gelip bacaklarını dizlerinin altından biçiverdi. Taraza saksıdaki bir ağacın dibine düştü hızla, bacakları tümüyle kopmuştu. Başka bir ışın gelip eğik açıyla kalçasını biçti. Topter, yardımcı jet motorlarının ani bir gürlemesiyle Taraza'nın üzerinden geçti ve havada sola doğru yatarak gitti.

Taraza can çekişmekten kendini sıyırıp ağaca sımsıkı tutundu. Yaralardan akan kanı durdurmayı büyük ölçüde başardı ama acısı çok büyüktü. Bahar ısdırabı kadar büyük değil ama, diye hatırladı. Bunun biraz yararı oldu, ama işinin bittiğini biliyordu. Müzenin her yerinden gelen bağırtılar ve türlü çeşitli sesler duyuyordu şimdi.

Kazandım! diye düşündü Taraza.

Odrade çatı katından fırlayıp geldi ve Taraza'nın üzerine eğildi. Hiçbir şey konuşmadılar ama Odrade durumu anladığını, alnını Taraza'nın şakağına dayayarak gösterdi. Bene Gesserit'in çağlardır süregelmiş bir devretme hareketiydi bu. Taraza, yaşamını Odrade'ye boşaltmaya başladı - Diğer Anılarını, umutlarını, korkularını... her şeyini.

Henüz ikisinden biri kaçıp kurtulabilirdi.

Sheeana, beklemesinin emredildiği yerde kalarak çatı katından seyretti. Çatı bahçesinde nelerin olup bittiğini biliyordu. Bene Gesserit'in en son sırrıydı bu ve her aday bunu bilirdi.

Saldırı başladığında salondan çıkmış olan Waff'la Tulushan geri dönmediler.

Sheeana korkudan ürperdi.

Odrade birden ayağa kalktı ve çatı katına geri döndü. Gözleri deli gibi bakıyordu ama davranışları belli bir amaca yönelikti. Zıplayıp ışıkkürelerin bağlantı iplerini kavrayarak topladı ve hepsini bir araya getirdi. İp destesini Sheeana'nın eline tutuşturdu ve Sheeana, kürelerin süspansorlarının kaldırmasıyla hafiflediğini hissetti, Odrade daha başka küre yığınlarını da sıralarından çıkarıp salonun dar tarafına doğru hızla koştu, orada, duvardaki bir ızgara onun aradığı şeyi gösteriyordu. Sheeana'nın yardımıyla ızgarayı yatağından çıkardılar ve derin bir hava bacası meydana çıktı. Bir araya toplanmış ışıkürelerin ışığıyla içerinin pürüzlü duvarları görünüyordu.

"Küreleri maksimum alan etkisi yaratacak şekilde bir arada tur dedi Odrade. "Kendini aşağı indirmek için ittir onları, içeri gir."

Sheeana terlemiş eliyle bağlantı iplerini kavradı ve eşiğin üzerine zıpladı. Kendini boşluğa bıraktı, sonra korkuyla küreleri sıkıca kavradı. Yukarıdan gelen ışık, arkadan Odrade'nin de geldiğini gösteriyordu.

Dibe indiklerinde bir pompa odasına vardılar; burada bir sürü vantilatörün çıkardığı hışırtı, dışarıdan gelen şiddet seslerine bir fon oluşturuyordu.

"Önce yok-odaya, sonra da çöle gitmeliyiz" dedi Odrade. "Bu makina sistemlerinin hepsi birbirine bağlıdır. Arada bir geçit olması gerek."

"Öldü mü?" diye fısıldadı Sheeana.

"Evet."

"Zavallı Baş Anne."

"Artık Baş Anne benim, Sheeana. En azından geçici bir süre."

Parmağıyla yukarıyı gösterdi.

"O bize saldıranlar orospulardı. Acele etmemiz gerek."

*

Yaşayanlar içindir daima dünya. Kimlerdir onlar?

Akı ve sıcağı bulmak için karşı geldik karaya.

O kadın rüzgârdı, dikildiği zaman yoluma rüzgâr.

Öldüm o kadın biçiminde, öğlen, yaşıyorken daha.

Bedenden çıkıp da ruha yükselenler düşmeyi bilir:

Sözcükler atlayıp gider dünyadan ve ışık her şeydir.

Theodore Roethke (Tarihsel Alıntılar: Dar-es-Balat)

Teg'in hortum kasırgası haline gelmesi pek fazla bir irade gücü gerektirmedi. Şerefli Analardan gelen tehlikenin gerçek niteliğini fark etmişti sonunda. Bunu fark etmesi. Teg'in artan hızıyla giden yeni Mentat bilincinin Teg'e dayattığı, zor anlaşılır bazı gereksinimlere denk düştü.

Korkunç tehlike korkunç karşı tedbirler gerektirdi. Karargâh binasından, karşılaştığı herkesi katlederek geçerken her yanı kana bulandı.

Vaktiyle Bene Gesserit öğretmenlerinden öğrendiği gibi, insan evreninin büyük sorunu, kendi dölünü nasıl yarattığında yatıyordu. Binadaki katliamını sürdürürken ilk öğretmeninin sesini duyuyordu sanki.

"Bunu yalnızca cinsellik olarak düşünebilirsiniz ama biz daha temel bir terimi tercih ediyoruz: Yaratma. Bunun birçok farklı yüzü ve yan dalı ve kesinlikle sınırsız bir enerjisi vardır. 'Aşk' denen duygu bunun sadece bir yüzüdür."

Teg, yolunun üzerinde dimdik dikilen bir adamın boğazını parçaladı ve sonunda bina savunmasının denetim odasını buldu. içeride yalnız bir adam oturuyordu ve sağ eli, önündeki konsolda bulunan kırmızı bir düğmeye basmak üzereydi. Teg, sol elinin kılıç gibi bir darbesiyle adamın kafasını kesiverdi. Vücut ağır bir hareketle geriye doğru yatarken yarılan boğazdan kanlar fışkırıyordu.

Rahibelik bunlara orospu demekte haklı!

Döl yaratmanın muazzam enerjileriyle oynayarak insanlığı hemen hemen her yere sürükleyebilirdiniz. İnsanları, asla mümkün olmadığını

sandıkları eylemlere güdebilirdiniz. Öğretmenlerinden biri doğrudan söylemişti bunu:

"Bu enerjiye bir çıkış yolu bulmak gerekir. Bunu şişeye doldurup kapatırsanız korkunç tehlikeli hale gelir. Onu yönlendirirseniz yoluna çıkan her şeyi süpürür geçer. Tüm dinlerin en büyük sırrı budur."

Teg binayı terk ettiği zaman ardında elliden fazla ceset bıraktığının farkındaydı. Son ölümcül eylem, kamuflaj üniformasıyla açık kapıda duran, belli ki içeriye girmek üzere olan bir askere yönelikti.

Kımıldamıyor gibi görünen insanların ve araçların yanından koşarak geçtiğinde Teg'in devir değiştiren aklı, ardında bıraktıklarını düşünecek fırsat buldu. Merak etti; İhtiyar Şerefli Ana'nın son canlı yüz ifadesinin gerçek bir hayret olmasında da bir teselli var mıydı? Teg, Muzzafar çerçeve çalı evini bir daha hiç göremeyecek diye kendini kutlayabilir miydi?

Ama birkaç saniyede yapıverdiği şeylerin gerekliliği, Bene Gesserit'in eğittiği birisi için gayet açıktı. Teg kendi geçmişini biliyordu Eski İmparatorlukta birçok cennet gezegen vardı. Saçılma halkında bundan da fazlası vardı belki. Ama insanlar bu aptalca girişimi yapmaya daima hazır görünüyorlardı. Böyle yerlerdeki insanlar çoğunlukla tembelleşirlerdi. hızlı ve gösterişli bir analiz, bu durumun bu gezegenlerdeki rahat iklim koşullarından kaynaklandığını söylerdi. Ama bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyordu. Aslında cinsel enerjinin bu tür yerlerde kolayca boşalmasından kaynaklanıyordu bu. Bırak, Bölünmüş Tanrı misyonerleri ya da bazı mezhepsel oluşumlar bu cennetlerden birine gitsinler, acımasız şiddet de sana kalsın.

"Biz Rahibeliği bilenler" demişti Teg'in öğretmenlerinden biri, "Missionaria Protectivamızla o fitili birçok kez biz ateşledik."

Teg, daha önce ihtiyar Şerefli Ana'nın karargâhı olan mezbahadan en az beş kilometre uzaktaki bir vadiye gelinceye dek durmadan koştu. Çok az bir zamanın geçtiğini biliyordu ama yoğunlaşması gereken çok daha önemli bir şey vardı. O binadaki herkesi öldürmemişti. Şu anda ne yapabileceğini bilen insanlara ait gözler kalmıştı geride. Onun Şerefli Anaları öldürdüğünü görmüşlerdi. Muzzafar'ın onun eliyle devrilip öldürülüşünü görmüşlerdi. Cesetler kanıt olarak geride kalmıştı ve kayıtların ağır bir şekilde yeniden oynatılması her şeyi gösterecekti.

Teg bir duvara yaslandı. Sol avuç içinin derisi yırtılmıştı. Yaradan sızan kanı seyrederken normal zamana dönmeye bıraktı kendini. Kan neredeyse siyah renkteydi,

Kanımda daha çok oksijen mi?

Soluk soluğaydı ama harcadığı eforun gerektireceğini sandığı kadar derin nefes almıyordu.

Ne oldu bana?

Atreides cetlerinden gelen bir şeydi bu, biliyordu. Kriz hali onu insan olanaklarının başka bir boyutuna kaydırmıştı. Nasıl bir dönüşümse bu, muazzam bir şeydi. Dışarıdan bakıp birçok ihtiyacın iç yüzünü görebiliyordu şimdi. Ve bu vadiye doğru koşarken yanından geçtiği insanlar heykel gibi görünmüştü gözüne.

Onları hep pislik olarak mı göreceğim artık?

Böyle bir şey ancak, kendisi izin verirse olabilirdi, biliyordu bunu. Ama ayartılma durumu vardı ve kendisinin Şerefli Analara biraz yakınlık duymasına göz yumdu. Büyük Ayartma onların pislik yığınına düşürmüştü onu.

Şimdi ne yapmalı? Ana hat açık duruyordu önünde. Burada, Ysai'de bir adam vardı, Teg'in gerek duyduğu herkesi bileceği kesin olan bir adam. Teg vadide çevresine bakındı. Evet, o adam yakındaydı.

Vadinin diplerinde bir yerlerden çiçeklerin ve otların hoş kokusu geldi Teg'e. Bu kokunun onu gitmesi gereken yere götüreceğini ve orada onu bekleyen hiçbir şiddetin olmadığını bilerek bu güzel kokuya doğru yürüdü. Bir süre için, sakin bir denizde yol alıyordu şimdi.

Güzel kokunun kaynağına çabucak vardı. Bir duvarın ortasında çıkıntı yapan, mavi tentesiyle dikkati çeken bir giriş kapısıydı bu ve tentenin üzerinde modern Galakça iki sözcük vardı: "Personel servisi."

Teg içeri girdi ve nereye geldiğini hemen gördü. Eski imparatorluğun birçok yerinde görülen şeylerdi bunlar:

Mutfaktan masaya yemek ileten otomatların kasten kullanılmadığı, antik zamanlan hatırlatan lokantalar. Bunların çoğu "in" yerlerdi. Arkadaşlarınıza

en son "keşfinizi", bunu herkese yaymaması için bir de vaaz vererek açıklardınız.

"Kalabalığın orayı berbat etmesini istemiyorum."

Bu fikir Teg'i hep güldürürdü. Böyle yerlerin haberini yayardınız, ama bir sırrı saklıyormuş gibi görünerek yapardınız bunu.

Dipteki mutfaktan ağız sulandıran yemek kokuları geliyordu. Bir garson, elinde güzel bir şeylerin haberini veren buharların çıktığı bir tepsiyle geçti.

Önü beyaz gömlekli kısa siyah elbise giymiş bir kadın Teg'e yaklaştı. "Şöyle buyurun efendim. Köşede boş bir masamız var."

Teg'in sırtı duvara dönük oturması için bir sandalyeyi tutup çekti. "Hemen birisini göndereceğim efendim." Ucuz sert kâğıttan bir tabaka verdi Teg'e. "Mönümüz basılı. Dilerim sizin için bir mahsuru yoktur."

Teg kadının gidişini seyretti. Daha önce görmüş olduğu erkek garson başka bir yoldan geçip mutfağa gitti. Tepsi boşalmıştı.

Teg'in ayakları, sanki önceden saptanmış bir yoldan koşarak getirmişti onu buraya ve gerek duyduğu adam burada, yanı başında yemek yiyordu.

Garson, Teg'in, burada gereken diğer hamlelerin cevabını bildiğini fark ettiği adamın yanında durup onunla konuşmaya başladı. Gülüşüyorlardı. Teg salonun diğer kısımlarını gözden geçirdi: Üç masa daha doluydu yalnızca. Karşı köşedeki masada yaşlı bir kadın oturmuş, buzlu bir tatlıyı azar azar yiyordu. Kadın, Teg'in o günlerde en moda giysi olduğunu tahmin ettiği, vücuduna yapışık, yakası açık, kısa bir kırmızı elbise giymişti. Ayakkabıları da buna uygundu. Teg'in sağında ve biraz uzakta genç bir çift oturuyordu. Birbirlerinden başka hiç kimseyi görmüyorlardı. Kapının kenarında da, vücuduna sımsıkı uymuş, eski moda, kahverengi bir tunik giymiş yaşlı bir adam oturuyor ve yeşil bir sebzeyi sakına sakına yiyordu. Bakışları yemeğe kitlenmişti sanki.

Garsonla konuşan adam yüksek sesle güldü.

Teg garsonun başının arka tarafına baktı. Darmadağınık biçilmiş ot destelerine benzer sarı saç demetleri çıkıyordu garsonun ensesinden. Püskül püskül saçlarının altından görünen yakası yıpranmıştı. Teg bakışlarını aşağıya kaydırdı. Garsonun ayakkabılarının topukları ezilmişti. Siyah ceketinin kenarı örülerek yamanmıştı. Burasının masraftan kısıntı yapması

sonucu muydu bu? Kısıntı ya da başka tür bir ekonomik baskı mıydı bunun nedeni? Mutfaktan gelen kokulara bakılırsa orada hiçbir şeyden kısıntı falan yapıldığı yoktu. Sofra takımları parlak ve temizdi. Tabaklar kırık ya da çatlak değildi. Ama masanın üzerindeki, kırmızı ve beyaz çizgili örtü birçok yerinden örülerek yamanmış, kumaşın desenine uyum sağlamaya da özen gösterilmişti.

Teg yine diğer müşterileri inceledi. Varlıklı görünüyorlardı. Aç ve yoksul biri yoktu burada. Teg bunu kaydetti hemen. Burası "in" bir yer olmaktan öte, birisi tarafından, sırf bu etkiyi vermek üzere dizayn edilmişti. Böyle bir kuruluşun ardında zeki birisi vardı. Yükselmek isteyen genç yöneticilerin, müstakbel müşterilerinin gözünde değer kazanmak ya da üstlerinden birini memnun etmek için fısıldayacakları türden bir restorandı burası. Yemekler süper ve porsiyonlar buldu. Teg, içgüdülerinin onu doğru yere getirdiğini anladı. Sonra bakışlarını mönüye çevirdi ve açlığın bilincine girmesine izin verdi sonunda. Açlığı en azından, Feldmareşal Muzzafar'ı hayrete düşürdüğü zamanki kadar şiddetliydi.

Garson yanında belirdi, elindeki tepside ağzı açık küçük bir kutu ve içinden yenideri merheminin keskin kokusu yayılan bir kavanoz vardı.

"Görüyorum eliniz yaralanmış Başar" dedi garson. Tepsiyi masaya koydu. "İzin verin de yemek siparişinizden önce elinize pansuman yapayım."

Teg yaralı elini kaldırdı ve çabucak yapılan ustaca tedaviyi seyretti.

"Beni tanıyorsunuz öyle mi?" diye sordu Teg.

"Evet efendim. Ve duyduklarımdan sonra sizi üniformalı görmek garip geliyor bana. Tamam." Pansumanı bitirdi.

"Ne duydunuz?" Teg alçak sesle konuştu.

"Şerefli Anaların sizi yakaladığını."

"Onlardan birkaç tanesini öldürdüm ve onların bir sürü... Onlara ne dememiz gerekiyor?"

Adamın rengi soldu ama metanetle, "Köle demek uygundur efendim" dedi.

"Siz Renditai'deydiniz, değil mi?" dedi Teg.

"Evet efendim. Ondan sonra çoğumuz buraya yerleştirildik."

"Yemek istiyorum ama ödeyecek param yok" dedi Teg.

"Renditai'den hiç kimse sizden para istemez Başar. Bu yoldan geldiğinizi biliyorlar mı?"

"Bildiklerini sanmıyorum."

"Şu anda buradaki insanlar daimi müşteriler. Bunların hiçbiri sizi ele vermez. Tehlikeli biri gelirse sizi uyarmaya çalışacağım. Ne yemek isterdiniz?"

"Çok fazla yemek. Tercihi size bırakıyorum. Proteinin yaklaşık iki katı kadar karbonhidrat, içki yok."

"Çok fazlayla ne kadar bir miktarı kast ediyorsunuz efendim?"

"Dur deyinceye kadar getirmeye devam edin... ya da ben sizin cömertliğinizin sınırını aştığımı hissedinceye kadar."

"Görünüşüne bakmayın efendim, burası zengin bir kuruluştur. Buradaki ekstralar beni zengin etti?

Tahminimin skoru bir, diye düşündü Teg. Buradaki tutumluluk, kasten edinilmiş bir görüntüydü.

Garson gitti ve yine orta masadaki adamla konuştu. Garson mutfağa gidince Teg adamı açıkça inceledi. Evet, adam buydu. Yemek yiyen adamsa tabağa tepeleme doldurulmuş, yeşil soslu bir makarnaya konsantre olmuştu.

Bu adamda bir kadının bakımını gösteren hemen hiçbir belirti yok, diye düşündü Teg. Yakası yanlış kapatılmış, yaka cırtcırtları karmakarışık olmuştu. Kol ağzı yeşil sostan bulaşan lekelerle kirlenmişti. Doğal olarak sağ elini kullanan biriydi ama sol elini yiyeceklerin dökülebileceği yerde tutarak yemek yiyordu. Pantalonunun manşetleri yıpranmıştı. Pantalonunun iç dikişi sökülmüş bir bölümü topuğunun üzerine sarkmıştı. Çorapları birbirinden farklıydı -biri mavi, diğeri soluk yeşil. Ama bunların hiçbirini dert eder görünmüyordu. Bu adama hiçbir anne ya da başka bir kadın, görünümünü düzgün hale getirmesini emrederek kapıdan geriye çekmemişti. Görünümü, adamın temel prensibini söylüyordu sanki:

"Düzgün kıyafet konusunda benden bu kadar."

Adam birdenbire başını kaldırıp baktı, sanki birisi kıçına vurmuş gibi, ani bir silkinmeydi bu. Kahverengi gözleriyle tüm salona çepeçevre baktı ve gördüğü her yüzde durakladı, özellikle bir görüntüyü arıyormuş gibi sanki. Bitince de bakışlarını yine tabağına çevirdi.

Garson geldi, içinde yumurta parçaları ve yeşil sebzeler görünen, berrak bir çorba getirmişti.

"Bu arada yemeğinizin devamı hazırlanıyor efendim."

"Renditai'den sonra doğrudan buraya mı geldiniz?" diye sordu Teg.

"Evet efendim. Ama ben Acline'de de sizinle birlikte hizmet ettim."

"Altmış yedinci Gammu" dedi Teg.

"Evet efendim."

"O gün bayağı çok hayatı kurtarmıştık" dedi Teg. "Sizinkiler ve bizimkiler."

Teg hâlâ çorbasını içmeye başlamayınca garson gayet soğuk bir sesle "Dedektör ister miydiniz efendim" diye sordu.

"Bana siz servis yaptığınız sürece istemem" dedi Teg. Aynen düşündüğü şeyi söylemişti ama yine de bir parça riyakârlık hissetti, Çünkü çifte görüşü yiyeceğin güvenli olduğunu söylüyordu kendisine.

Garson memnun bir halde dönüp gitmeye hazırlandı.

"Bir dakika" dedi Teg.

"Efendim?"

"Ortadaki masada oturan adam. O sizin devamlı müşterilerinizden mi?"

"Profesör Delnay mı? Ah, evet efendim."

"Delnay. Evet sanırım öyle."

"Savaş sanatı profesörü, efendim. Ve aynı şeyin tarihi."

"Biliyorum. Sıra benim tatlımın servisine gelince profesöre, bana katılıp katılmayacağını sorun lütfen."

"Ona kim olduğunuzu söyleyeyim mi efendim?"

"Bilmiyor mu sanıyorsunuz?"

"Bu muhtemel gibi görünüyor efendim, ama yine de..."

"Temkin gereken yerde temkin" dedi Teg. "Yemeği çabuk getir."

Delnay'ın ilgisi, daha garson Teg'in davetini iletmeden çok önce son haddine varmıştı zaten. Teg'in karşısına otururken profesörün ilk sözleri, şunlardı: "Bugüne kadar gördüğüm en ilginç gastronomik performans buydu. Tatlı da yiyebileceğinizden emin misiniz?"

"En az iki üç tane" dedi Teg.

"Hayret!"

Teg balla tatlandırılmış bir tatlıdan bir kaşık tattı. Yuttu ve sonra "Burası bir hazine" dedi.

"Burayı hep bir sır gibi saklarım" dedi Delnay. "Çok yakın birkaç arkadaş dışında tabii. Davetinizi neye borçluyum?"

"Siz hiç, bir Şerefli Ana tarafından ... ah, *işaretlendiniz mi?"*

"Azap Tanrıları, hayır! Bunun için yeterince önemli biri değilim ben."

"Size, hayatınızı riske sokar mısınız, diye sormayı umuyordum Delnay."

"Ne Şekilde?"

Tereddüt yok. Cesaret vericiydi bu.

"Ysai'de benim eski askerlerimin buluştuğu bir yer var. Oraya gitmek ve onların görebildiğim kadar çoğunu görmek istiyorum"

"Caddelerden şu üniformalı halinizle geçerek mi?"

"Siz bunu bir şekilde ayarlayabilirsiniz."

Delnay parmağını alt dudağına dayadı ve geriye yaslanıp Teg'e baktı. "Siz, gizlenmesi kolay biri değilsiniz, biliyorsunuz. Ama bir yolu bulunabilir." Gülümsedi. "Ama korkarım siz istemezsiniz."

"Ne geçiyor aklınızdan?"

"Yastıklarla birtakım kabartmalar ve başka bazı değiştirmeler. Sizi bir Bordano ustabaşısı olarak geçireceğiz. Lağım kokacaksınız tabii. Ama fark etmiyormuş gibi görünüp dayanmanız gerek."

"Neden bu yolun başarılı olacağını düşünüyorsunuz?" diye sordu Teg.

"Ah, bu gece bir fırtına çıkacak. Yılın bu zamanında hep olur. Gelecek yılın ürünü için rutubet sağlar. Ve güneşte kızmış tarlalar için su rezervlerini doldurur, biliyorsunuz."

"Sizin mantık yürütme tarzınızı anlayamadım ama ben şu tatlıdan bir tane daha yiyince kalkıp gidelim" dedi Teg.

"Fırtınadan korunmak için sığınacağımız yeri seveceksiniz" dedi Delnay. "Biliyorsunuz, bunu yapmak benim için bir delilik. Ama buranın sahibi size yardım etmezsem bir daha buraya gelmememi söyledi bana."

Delnay Teg'i randevu noktasına götürdüğünde karanlık çökeli bir saat olmuştu. Deri giysiler içinde ve topallamaktan muzdarip Teg, üzerindeki kokuları duymamak için akıl gücünün büyük bir bölümünü kullanmak zorunda kalmıştı. Delnay'ın arkadaşları Teg'i lağım pisliğiyle sıvamışlar, sonra da hortumla yıkamışlardı. Havayla kurutunca da, giden kokuların çoğu geri gelmişti.

Toplantı yerinin kapısındaki, uzaktan okunan bir meteoroloji istasyonu, son bir saatte dışarıdaki havanın on beş derece birden soğuduğunu söylüyordu Teg'e. Delnay Teg'in önünden yürüyüp insan ve tabak çanak sesleriyle dolu, çok gürültülü bir yere dalıverdi hızla. Teg kapının yanındaki meteoroloji istasyonuna bakmak üzere durakladı. Rüzgâr otuz klik hızla esiyordu, gördü. Barometre basıncı düşmüştü. İstasyonun üzerindeki yazıya baktı.

"Müşterilerimize bir hizmetimizdir."

Muhtemelen bara da bir hizmetti bu. Kapıdan çıkan müşteriler burada yazılanlara bir göz atınca, bıraktıkları sıcağa ve sohbete geri dönmeyi tercih edebilirlerdi pekâlâ.

Barın öte tarafındaki, ocakbaşı da bulunan büyük bir şöminede gerçek bir ateş vardı. Aromatik ağaç.

Delnay geriye döndü, Teg'in kokusunu duyunca suratını ekşitti ve onu alıp kalabalığın kıyısından geçirerek arkadaki bir odaya, onun içinden de özel bir banyoya götürdü. Teg'in -temizlenmiş ve ütülenmiş- üniforması orada bir sandalyenin üzerinde duruyordu.

"Çıktığınız zaman ocakbaşında olacağım" dedi Delnay

"Üniformayla çıkacağım ha!" diye sordu Teg.

"Bu sadece sokaklarda tehlikelidir" dedi Delnay. Geldikleri yoldan geri döndü.

Teg çabucak giyinip çıktı ve ocakbaşına giden yolu, insanlar onu tanıyınca birden susuveren grupların arasından geçerek buldu. Fısıltı halinde yorumlar doldurdu salonu.

"Eski Başar'ın kendisi."

"Ah evet bu Teg. Onunla birlikte savaştım, gerçekten. O yüzü ve görünüşü her yerde tanırım."

Müşteriler ateşin, atalarından beri alışık olduktan sıcaklığında toplanmışlardı. Islak giysilerin ve içki buharı çıkan nefeslerin kokusu doldurmuştu havayı.

Yani, fırtına mı doldurmuştu bu kalabalığı buraya? Teg, çevresindeki, savaşın sertleştirdiği yüzlere baktı ve Delnay ne derse desin bunun olağan bir toplantı olmadığını düşündü. Buradakiler birbirini tanıyordu ve bu zamanda burada bir araya gelmeyi beklemişlerdi.

Delnay ocakbaşındaki peykelerden birinde oturuyordu, içinde kehribar rengi bir içki bulunan bir bardak vardı elinde.

"Burada toplanmaları için mesajı siz gönderdiniz" dedi Teg.

"Sizin istediğiniz de bu değil miydi Başar?"

"Kimsin sen Delnay?"

"Buradan birkaç klik güneyde bir kış çiftliğim ve bazen bana yer araçlarını ödünç verecek bazı bankacı dostlarım var. Daha da açık konuşmamı isterseniz bu salondaki diğer insanlardan bir farkım yok benim - gırtlağımıza sarılan Şerefli Analardan kurtulmak isteyen biriyim yani."

Teg'in arkasındaki bir adam "Bugün onların yüz tanesini öldürdüğünüz doğru mu Başar?" diye sordu.

Teg o tarafa dönmeden, heyecansız bir sesle yanıt verdi. "Sayı çok abartılmış. Bir içecek alabilir miyim lütfen?"

Birisi bir bardak almaya giderken Teg boyunun verdiği yükseklikten tüm salonu kolaçan etti. Bardak, eline verildiğinde, beklediği gibi Dan

Marinete'nin koyu mavi rengindeydi. Onun neyi sevdiğini biliyordu bu eski askerler.

Salondaki içki içme faaliyeti devam ediyordu fakat hızı biraz kesilmişti. Onun amacını açıklamasını bekliyordu hepsi.

Toplu halde bulunmayı seven insan doğası böyle fırtınalı gecelerde doğal bir destek bulur, diye düşündü Teg. Mağaranın ağzında, ateşin ardında birbirine sokulmuş kabiledaş!

Tehlikeli hiçbir şey, özellikle de vahşi hayvanlar üstümüze gelemez ateşimizi gördükçe. Böyle bir gecede Gammu'da buna benzer daha kimbilir kaç toplantı vardır acaba, diye düşündü içkisini yudumlarken. Kötü hava, bir araya gelen arkadaşların görülmesini istemedikleri hareketleri gizleyebilirdi.

Kötü hava aynı zamanda, başka koşullarda içeride kalması düşünülemeyecek bazı kişileri içeride tutardı.

Birkaç kişiyi geçmişten tanıdı -subaylar ve sıradan erler- karma bir paket. Bazılarıyla ilgili iyi anıları vardı: Güvenilir insanlar. Bazıları bu gece ölebilirdi.

İnsanlar onun varlığına alışıp rahatlayınca gürültü artmaya başladı. Kimse onu bir açıklama yapsın diye sıkıştırmıyordu. Onlar da onu biliyorlardı. Teg'in kendi zaman tarifesi vardı.

Sesler ve gülüşler, insanların ilk kez ortaya çıktıkları ve karşılıklı korunmak için bir araya toplandıkları zamanlardan beri bu tür toplantılarda var olduğunu bildiği türdendi. Bardakların çınlaması, ansızın patlayan kahkahalar, birkaç sessiz kıkırdama. Bu sonuncular kişisel gücünün daha çok bilincine varmış olanlardı. Sessiz kıkırdamalar, neşelenebileceğinizi, fakat kendinizi katıla katıla gülen bir ahmak durumuna düşürmenizin gerekmediğini söyler. Delnay sessiz bir kıkırdayıcıydı.

Teg yukarı baktı ve kirişli tavanın geleneksel şekilde alçak yapılmış olduğunu gördü. Bu durum kapalı mekânı ilk bakışta daha geniş ama yine de daha samimi gösteriyordu. İnsan psikolojisine çok dikkat edilmişti burada. Bu gezegenin birçok yerinde rastladığı bir şeydi bu. İstenmeyen yerlere yönelen dikkatin bastırılmasıydı. İnsanları rahat ve güvenli kılmaktı. Aslında öyle değillerdi tabii, ama bunu fark etmelerine izin verme.

Teg birkaç dakika daha öncesinden beri, becerikli garson personel tarafından dağıtılan içkiye bakıyordu: Yerel siyah bira ve bazı pahalı ithal içkiler. Barın her tarafında ve yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış masaların üzerinde, gevrek kızartılmış ve çok tuzlanmış yerel sebzelerle dolu çanaklar vardı. insanları daha çok susatmaya yönelik bu çok açık numaranın kimseyi gücendirmediği belliydi. Bu işte gayet normaldi bu. Biralar da çok tuzlu olacaktı tabii. hep öyle olmuştu. Bira fabrikatörleri susama tepkisinin nasıl uyandırılacağını bilirdi.

Bazı grupların sesi yükseliyordu. içki, antik zamanlardan beri süren büyüsünü yapmaya başlamıştı. Baküs[5] buradaydı! Teg biliyordu ki bu toplantı doğal gidişatına bırakılırsa bu salon gecenin ileri bir saatinde bir kreşendoya ulaşacak ve sonra gürültü seviyesi yavaşça, gayet yavaşça düşecekti. Birisi gidip kapının yanındaki meteoroloji istasyonuna bakacaktı. Görülene güvenilerek, orası hemen boşaltılabilir ya da sakin bir tempoyla bir süre daha devam edilebilirdi. Teg o zaman, barın arkasında bir yerden, meteoroloji istasyonunda okunan değerleri değiştirmenin bir yolunun olması gerektiğini fark etti. Bu bar, kazancını arttırmak için kullanabileceği böyle bir yöntemi göz ardı etmezdi.

Laf edemeyecekleri her yolu kullanıp onları içeride ve burda tut.

Bu kuruluşun arkasındaki insanlar şerefli Analarla karşılaşsalar gözlerini bile kırpmazlardı.

Teg bardağını kenara koydu ve seslendi: "Bir dakika beni dinler misiniz lütfen?"

Sessizlik.

Garson personel bile işlerini bırakıp durdu. "Bazılarınız kapıları tutsun" dedi Teg. "Ben emir verinceye kadar kimse içeri girmesin ve dışarı çıkmasın. Şu arka kapıları da, zahmet olmazsa."

Bunlar seçilip ayırıldıktan sonra, tüm salona dikkatle bakarak, çifte görüşüyle ve yılların askeri deneyimiyle, en güvenilir kişileri seçti. Şimdi yapılacak şey gayet kolay geliyordu ona. Burzmali, Lucilla ve Duncan orada, yeni görüşünün kıyısındaydılar ve neye ihtiyaç duydukları kolayca görünüyordu.

"Sanırım sizler gayet hızlı silah çekebilirsiniz" dedi Teg.

"Hazır geldik Başar!" Salonun dışından birisi böyle bağırdı. Teg bu seste içkinin etkisini duydu ama, bu insanlar için çok değerli, bilinen adrenalin pompalanışını da duydu.

"Bir yok-gemiyi ele geçirmeye gideceğiz" dedi Teg.

Bu onları sarıverdi. Başka hiçbir uygarlık aracı bunlar kadar sıkı korunmazdı. Bu gemiler iniş alanlarına ya da başka yerlere gelir ve giderdi. Zırhlı yüzeyleri kirpi gibi silahlarla doluydu. Hassas yerlerdeki gemi personeli sürekli alarmdaydı. Ancak hileyle başarı kazanılabilirdi; doğrudan saldırının pek şansı yoktu. Ama Teg bu salonda, gerekliliğin zorlamasıyla ve Atreides soyundan gelen vahşi genlerinin yardımıyla yeni bir bilince varmıştı şimdi. Gammu'da ve çevresinde bulunan yok-gemilerin yerlerini görebiliyordu, iç görüşünü parlak noktalar doldurdu ve çifte görüşü, bir eşyadan diğerine doğru giden iplikler gibi, bu labirentin çıkış yolunu gördü.

Ah, ama ben gitmek istemiyorum, diye düşündü.

Onu yönlendiren şey görmezden gelinemezdi.

"Özellikle, Saçılma'nın bir yok-gemisini ele geçirmeye gideceğiz" dedi. "En iyiler onlarda. Sen, sen ve sen." Eliyle işaret etti bazı kişileri. "Burada kalacaksınız ve kimsenin burayı terk etmemesini ya da bu kuruluşun dışındaki birisiyle temasa geçmemesini sağlayacaksınız. Sanırım size saldıracaklar. Elinizden geldiğince direnin. Geri kalan hepiniz; silahlarınızı alın da gidelim."

*

Adalet mi? Adalet isteyen kim? Biz kendi adaletimizi kendimiz yaparız. Burada, Arrakis'te yaparız onu -ya kazanırsın ya ölürsün. Silahlarımız ve onları kullanma özgürlüğümüz var oldukça adalete dil uzatmayalım.

I. Leto: Bene Gesserit Arşivi

Yok-gemi Rakis çölünün üzerinde alçaldı. Yok-geminin geçişiyle oluşan tozlu hortum fırtınası, kumulları çatırdatan bir kargaşa yaratarak konan geminin etrafında dönüp duruyordu hâlâ. Gümüş sarı renkli güneş, uzun ve sıcak bir günün kızgın şeytanlarının karmakarışık ettiği ufukta batıyordu. Orada gıcırdayarak öylesine duran yok-gemi, varlığı gözle ya da kulakla algılanabilen, ama hiçbir kâhinin ya da uzun menzilli cihazın bulamayacağı parlak bir çelik toptu, Teg, çifte görüşüyle, buraya varışlarını istenmeyen hiçbir gözün görmediğinden emindi.

"Zırhlı topterlerin ve arabaların en fazla on dakikada orada olmasını istiyorum" dedi Teg.

Bunun ardından herkes harekete geçti.

"Burada olduklarından emin misiniz Başar?"

Bu ses, Gammu barındaki içki arkadaşlarından birinin; Renditai'den, güvenilir, ama artık gençliğinin heyecanlarını yeniden yaşayacak bir ruh haline sahip olmayan subayın sesiydi. Bu adam Gammu'daki savaşta eski arkadaşlarının öldüğünü görmüştü. Sağ kalıp buraya gelmeyi başaran diğer çoğu gibi, akıbetini bilmediği ailesini geride bırakmıştı. Sanki kendisini, bu maceraya hileyle karıştırıldığına inandırmak istiyormuş gibi buruk bir hava vardı sesinde.

"Hemen gelecekler" dedi Teg. "Bir solucanın üzerine binerek gelecekler buraya."

"Nereden biliyorsunuz bunu?"

"Her şey ayarlandı."

Teg gözlerini kapattı. Çevresindeki faaliyeti görmesi için gözler gerekli değildi. Daha önce bulunduğu bir sürü komuta görevi gibiydi bu da: Oval

bir cihaz odası ve onları kullanan insanlar, verilecek emri bekleyen subaylar.

"Neredeyiz?" diye sordu biri.

"Kuzeyimizdeki şu kayalar" dedi Teg. "Gördünüz mü? Bir zamanlar yüksek bir uçurumdu bunlar. Rüzgâr Kapanı denirdi bunlara. Burada bir Fremen siyeçi vardı, şimdi bir mağaradan ibaret. Birkaç Rakisli öncü yaşıyor içinde şimdi."

"Fremen" diye fısıldadı biri "Tanrılar! O solucanın gelişini görmek istiyorum. Böyle bir şeyi göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Sizin beklenmedik düzenlemelerinizden biri ha?" diye sordu burukluğu artan subay.

Ona yeni yeteneklerimi açıklasaydım ne derdi acaba? diye düşündü Teg. Biraz fazla kurcalansa açığa çıkacak bazı amaçları gizlediğimi düşünebilir mesela, ve de doğru bilmiş olur. 'O adam bir ifşaatın eşiğinde'. Gözleri açılsaydı sadakatini koruyabilir miydi?

Teg başını salladı. O subayın pek bir seçim şansı yoktu. hiç birinin dövüşmek ve ölmekten başka bir seçim şansı yoktu.

Evet, doğru, diye düşündü Teg o zaman; savaşları düzenleme işi büyük kitlelerin gözlerini bağlamayı da kapsardı. Şerefli Anaların anlayışlarına düşmek ne kadar da kolaydı.

Pislik!

İnsanların gözünü bağlamak bazılarının sandığı kadar zor değildi. insanların çoğu güdülmek isterdi. O subay da bunu istiyordu. Bunu açıklayacak, derinden gelen bazı kabilesel içgüdüler (güçlü bilinçsiz dürtüler) vardı. Ne kadar kolayca güdüldüğünüzü görmeye başladığınızda doğal tepkiniz günah keçileri aramak olurdu. O subay bir günah keçisi istiyordu şimdi.

"Burzmali sizi görmek istiyor" dedi Teg'in solundaki biri.

"Daha sonra" dedi Teg.

Burzmali bekleyebilirdi. Onun komutanlık zamanı çok yakında başlayacaktı zaten. Bu arada o, kafayı karıştıran bir şeydi sadece. Daha

sonra onun, günah keçisi rolünün kıyılarında tehlikeli bir şekilde gezineceği zamanlar gelecekti.

Günah keçilerini yaratmak ne kadar kolaydı ve ne de çabucak benimsenirlerdi! Seçeneklerin, kendinizi ya suçlu ya da budala, yahut da hem suçlu hem budala bulmanızdan ibaret olduğu durumlarda özellikle geçerliydi bu. Etrafındakilerin tümüne şöyle demek, geliyordu Teg'in içinden:

"Göz boyamaya dikkat edin! Gerçek amaçları göreceksiniz o zaman!"

Teg'in solundaki irtibat subayı dedi ki: "O Aziz Anne, Burzmali'nin yanında şu anda. Sizi görmek için içeriye girmelerine izin verilmesi konusunda ısrar ediyor."

"Burzmali'ye söyle, onun geri dönüp Duncan'ın yanında kalmasını istiyorum" dedi Teg. "Ve söyle kendisine, Murbella'ya bir baksın; o kadının başına bir şey gelmemesini sağlasın. Lucilla içeri girebilir."

Bunun böyle olması gerekliydi, diye düşündü Teg.

Lucilla Teg'deki değişikliklerden giderek daha çok kuşkulanıyordu. Bir Aziz Anne'nin, durumdaki farkı daima göreceğine güvenin.

Lucilla içeriye süzülürken cüppesinin hışırdamasıyla hiddeti daha da artıyordu. Öfkeliydi ama gayet iyi gizliyordu bunu.

"Bir açıklama istiyorum Miles!"

Bu iyi bir başlangıç cümlesi, diye düşündü Teg. "Ne hakkında?" diye sordu.

"Neden hemen giremedik bu..."

"Çünkü Şerefli Analar ve onların Saçılma'dan gelen Tleilaxu ortakları Rakis merkezlerinin çoğunu ellerinde tutuyorlar."

"Nasıl... sen nasıl..."

"Taraza'yı öldürdüler, biliyorsun" dedi Teg.

Bunu duyunca Lucilla birden durdu, ama pek uzun sürmedi bu. "Teg, ısrar ediyorum, açıklaman gerek bana bu..."

"Fazla vaktimiz yok" dedi Teg. "Bir sonraki Satellit geçişi bizim bu arazideki yerimizi belli edecek."

"Ama Rakis'teki savunma..."

"Hareketsiz kalınca diğer bütün savunma sistemleri gibi, saldırıya karşı savunmasızdır" dedi Teg. "Savunmacıların aileleri burada, yerde. Aileleri ele geçiren, savunmacıları da bayağı bir kontrol altına alır."

"Peki biz neden burada..."

"Odrade'yi ve yanındaki kızı almak için. Ah, solucanlarını da."

"Biz ne yapacağız bir..."

"Solucanlarla ne yapılacağını Odrade biliyor. O şu anda senin Baş Anne'ndir, biliyorsun."

"Demek sen bizi atıp gideceksin o..."

"Hayır, siz atacaksınız kendinizi! Adamlarım ve ben bir şaşırtmaca vermek için burada kalacağız."

Bu sözle bütün komuta istasyonu şok edici bir sessizliğe büründü.

Şaşırtmaca, diye düşündü Teg. *Ne kadar yetersiz bir sözcük.*

Teg'in düşündüğü direniş, Şerefli Analarda, onlar gulanın burada bulunduğuna inandırılınca bir histeri yaratacaktı. Böylece, Şerefli Analar sadece karşı saldırıya geçmekte kalmayıp, hiç canlı bırakmadan her şeyi yok etme yöntemlerine başvuracaklardı sonunda. Rakis'in çoğu yanıp harabeye dönecekti. insanların, solucanların ve kum alabalıklarının pek bir yaşama şansı kalmayacaktı burada.

"Şerefli Anaların solucanların yerini saptama ve yakalama girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı" dedi Teg. "Onlardan birini başka bir yere nasıl yerleştireceğimiz hakkındaki düşüncelerinde nasıl bu kadar kör olabildiklerini anlayamıyorum gerçekten."

"Başka yere yerleştirmek mi?"

Lucilla şaşkına dönmüştü. Teg bir Aziz Anne'nin kendini böylesine kaybettiğini o güne dek pek görmemişti. Teg'in söylediği şeyleri bir araya getirmeye çalışıyordu. Teg'in gözlediği kadarıyla, Mentat yeteneklerinin bazıları Rahibelik'te vardı. Bir Mentat, yeterli veriye sahip olmadan da doğru bir kanıya varabilirdi. Teg, Lucilla bu verileri bir araya getirinceye kadar, Lucilla'nın (ya da herhangi bir Aziz Anne'nin) ulaşabileceği yerin

çok ötesine varabileceğini düşündü. O zaman, Teg'in soyundan gelenleri ele geçirmek için bir kapışma yaşanacaktı! Kendi Üreme Sorumluları için Dimela'yı alacaklardı tabii. Ve Odrade'yi. Odrade kurtulamazdı.

Onlarda axlotl depolarının anahtarı da vardı. Artık Bene Gesserit'in, kendi vicdani tereddütlerini yenip de o bahar kaynağına hâkim olması yalnızca bir zaman meselesi olacaktı. Bir insan vücudu üretti bunu!

"Öyleyse, burada tehlikedeyiz" dedi Lucilla.

"Bazı tehlikeler var, evet. Şerefli Analar konusundaki sorun, onların çok zengin olması. Zenginlikten kaynaklanan hatalar yapıyorlar."

"Dejenere orospular!" dedi kadın.

"Sanırım sen giriş limanına gideceksin" dedi Teg. "Az sonra Odrade buraya gelecek."

Kadın başka bir söz söylemeden Teg'in yanından ayrıldı.

"Silahların hepsi çıkartıldı ve yerleştirildi" dedi irtibat subayı.

"Burzmali'yi buraya komuta etmeye hazır olması için uyar" dedi Teg. "Geri kalan hepimiz hemen çıkıp gidiyoruz."

"Hepimizin size katılacağını mı umuyorsunuz?" Günah keçisi arayandı bu.

"Ben gidiyorum" dedi Teg. "Gerekirse tek başıma giderim. İstemeyenlerin katılması gerekmez bana."

Artık bundan sonra hepsi gelir, diye düşündü Teg. Birbiriyle denk kişilerin birbirine yapacağı baskıyı, Bene Gesserit tarafından eğitilmemiş kişiler pek anlayamazdı.

Komuta merkezi, cihazların boğuk uğultusu ve çıt çıt sesleri dışında tam bir sessizliğe büründü. Teg, "dejenere orospular"ı düşünmeye koyuldu.

Onlara dejenere demek doğru değil, diye düşündü. Aşırı zenginlerin hepsi zaman zaman dejenere olurdu. Paranın (yani gücün) her şeyi satın alabileceğini sanmaktan kaynaklanırdı bu. Ve niçin inanmasınlardı ki buna? Her gün bunun gerçekleştiğini görüyorlardı. Mutlak olan şeylere inanmak gayet kolaydı.

Ezeli umut pınarları ve *tüm o kan davaları!*

Bir tür kader gibiydi bu. Para, imkânsız şeyleri satın almıştı.

Ardından da dejenerelik gelmişti.

Ama Şerefli Analar için aynen geçerli değildi bu. Onlar bir şekilde, dejenereliğin ötesindeydiler. Bunu başarmışlardı; görüyordu. Fakat onlar şimdi, dejenereliğin çok ötesinde, Teg'in öğrenmeyi gerçekten isteyip istemediğini düşündüğü, bambaşka bir şeye varmışlardı.

Fakat bunun hakkındaki bilgi yeni bilincinin içinde, kaçıp kurtulamayacak bir halde duruyordu. O insanlardan hiçbiri, eğer kişisel bir kazanç söz konusuysa, koskoca bir gezegenin tüm halkını işkenceye göndermekte bir an bile tereddüt etmezdi. Ya da kazancın düşlenen bir zevk olması halinde de durum değişmezdi ya da o işkencenin onlara birkaç gün ya da saat daha fazla yaşama olanağı sağlaması halinde bile.

Onlar nelerden zevk alırdı? Nelerden memnun olurlardı? Semuta bağımlısı gibiydiler. Herhangi bir şey onlar için zevk duygusunu taklit ederse onun her seferinde daha çoğu gerekirdi onlara.

Ve biliyorlar bunu!

İçlerinde nasıl bir öfke vardı kim bilir! Böyle bir tuzağa yakalanmak! Her şeyin hepsini görmüşlerdi ve artık hiçbir şey yeterli değildi -ne yeterince iyi, ne de yeterince kötü. Ortayı bulma becerisini tümüyle yitirmişlerdi.

Onlar tehlikeliydi. Ama belki de Teg bir konuda yanılıyordu: Onlar gözlerini turuncuya boyayan o keskin kokulu garip uyarıcının yol açtığı o korkunç dönüşümden öncesini artık hatırlamıyorlardı belki de. Anıların anıları deformasyona uğramış olabilirdi. Mentatların hepsi, kendilerinde doğabilecek böyle bir hataya karşı hassastı.

"İşte solucan!"

İrtibat subayıydı bu.

Teg sandalyesiyle döndü ve projeksiyona, güneybatı yönünde dışarısını gösteren minyatür holoya baktı. Bir solucan, iki küçücük nokta gibi görünen insan yolcularıyla birlikte, kıvrıla kıvrıla gelen uzaktaki ince bir şerit gibi göründü.

"Vardıklarında yalnızca Odrade'yi içeriye alın" dedi Teg. "Sheeana -o küçük kız- orada kalıp milletin o solucanı ambara sokmasına yardım etsin. Solucan ona itaat eder. Burzmali'nin hemen hazır halde bulunmasını sağlayın. Komutan değiştirmek için harcayacak fazla zamanımız yok."

Odrade komuta merkezine girdiğinde hâlâ zorlukla nefes alıyordu ve çöl kokuları yayıyordu; melanj, çakmaktaşı ve insan teri kokusunun bir karışımını yani. Koltuğunda oturan Teg'in dinlendiği belliydi. Gözleri kapalı kalmıştı çünkü.

Odrade, Başar'ı kendi karakterine hiç uymayan bir dinlenme halinde, neredeyse karalar bağlamış bir durumda yakaladığını düşündü. Teg gözlerini açtı ve o zaman Odrade, Lucilla'nın ancak -gulanın dönüştürülmesi hakkında birkaç acele sözle ifade ettiği- küçük bir uyarıyla duyurabildiği değişikliği gördü. Neler olmuştu Teg'e? Adam ona neredeyse poz veriyor, içindeki değişikliği görmesinden korkmuyordu. Çenesi sımsıkı kapalıydı ve onun normal gözlem duruşunda, hafifçe yukarıya kalkmıştı. Yaşından kaynaklanan çizgilerin oluşturduğu ağla kaplı dar yüzü dikkatinden hiçbir şey yitirmemişti. Soyundaki Corrinolar ve Atreidesler için çok karakteristik olan uzun ince burnu geçen yıllarla birazcık daha uzamıştı. Ama beyaz saçları hâlâ gürdü ve alnındaki küçük sivrilik, bakan kişinin gözünün tam ortasında duruyordu.

Gözlerinde!

"Bizimle burada karşılaşacağını nereden bildin?" diye sordu Odrade. "Solucanın bizi nereye götüreceğini hiç bilmiyorduk."

"Bu meridyen çölünde, insanların oturmuş olduğu çok az sayıda yer vardır" dedi Teg. "Kumarbaz seçimi. Burası en muhtemeli gibi görünüyordu."

Kumarbaz seçimi mi?

Bu Mentat deyimini biliyordu ama ne olduğunu daha önce hiç anlamamıştı.

Teg koltuğundan kalktı. "Al bu gemiyi ve en iyi bildiğin yere git" dedi.

Rahibeler Meclisi'ne mi? Odrade neredeyse söyleyecekti bunu; fakat etrafındaki diğer kişileri, Teg'in topladığı şu yabancı askerleri hatırladı. Kimdi bunlar? Lucilla'nın kısa açıklaması yeterli değildi.

"Taraza'nın plânını biraz değiştirdik" dedi Teg. "Gula burada kalmayacak. Seninle gitmesi gerek."

Odrade anladı. Orospularla başa çıkabilmek için Duncan Idaho'nun yeni yeteneklerine gereksinimleri vardı. Duncan, Rakis'in yok edilmesi için sadece bir yem değildi artık.

"Duncan yok-geminin gizleyici siperinden çıkamaz tabii" dedi Teg.

Odrade başıyla onayladı. Duncan... örneğin Lonca Kaptanları gibi kâhin arayıcılara karşı savunmasızdı.

"Başar!" İrtibat subayıydı bu. "Bir satellit bizi bipledi!"

"Anladık; yersıçanları sizi!" diye bağırdı Teg. "Herkes dışarı! Burzmali'yi getirin."

Merkezin arka tarafındaki bir kapak hızla açıldı. Burzmali hızla içeri daldı. "Başar, nedir bizim..."

"Vakit yok! Devral!" Teg komutan koltuğundan kalktı ve oturması için Burzmali'ye eliyle işaret etti. "İşte Odrade, nereye gidileceğini söyleyecek sana." Teg, kısmen öç alma duygusundan kaynaklandığını bildiği bir dürtüyle Odrade'nin sol kolunu kavradı, ona doğru eğildi ve yanağından öptü. "Yapman gerekeni yap kızım" diye fısıldadı.

"Ambardaki o solucan çok yakında, evrendeki tek örnek kalabilir."

Odrade o zaman anladı: Teg, Taraza'nın tasarısını tümüyle biliyordu ve Baş Annesinin emirlerini sonuna dek yerine getirmeye kararlıydı.

"Yapman gerekeni yap." Tüm söylenen buydu.

*

Gördüğümüz şey maddenin yeni bir hali değil, bilinçle madde arasında, kehanetin işleyiş tarzının içyüzünü daha derinden anlamamızı sağlayan, yeni fark edilmiş bir ilişkidir. Kâhin, ne olduğu anlaşılmayan güçlerden yeni dış olasılıklar yaratabilmek için, dışarıya çıkmış bir iç evrene biçim verir. Fiziksel evreni biçimlendirmede kullanmak için, bu güçleri anlamak şart değildir. Antik metal işçilerinin, ellerindeki çeliğin, bronzun, bakırın ve tenekenin moleküler ve submoleküler karmaşasını anlamaları gerekmezdi. Bir taraftan, bilinmeyeni tanımlamak için mistik güçler uydururken diğer taraftan da demir ocaklarını yakmaya ve çekiçlerini kullanmaya devam ederlerdi.

Baş Anne Taraza, Konsey'deki Tartışma

Rahibeliğin, Rahibeler Meclisi'ni, arşivlerini ve en kutsal liderlik bürolarını gizlediği antik binadan gece vakti çıkan sesler sadece insan sesi değildi. Gürültüler daha çok sinyallere benziyordu. Odrade burada yıllardır tepesinde duyduğu bu sinyalleri okumayı öğrenmişti. O ses, o gergin gacırtı, sekiz yüz yıldır değiştirilmemiş tahta bir döşeme kirişinden geliyordu. Kiriş geceleri büzülüp bu sesi çıkarırdı.

Onda, bu tür sinyaller konusunda Taraza'nın anıları da vardı. Anılar onunla tümüyle bütünleşmiş değildi; çok az bir zaman olmuştu henüz. Odrade geceleri burada, Taraza'nın eski çalışma odasında, bütünleştirmeye devam edecek pek zaman bulamıyordu.

Dar ve Tar, bir oldu sonunda. Gayet tipik bir Taraza yorumuydu bu.

Diğer Anıları hatırlamak aynı anda birçok düzlemde birden var olmak demekti, bunlardan bazıları çok derin olabilirdi; ama Taraza yüzeye yakın duruyordu. Odrade kendini, birden çok varoluşa doğru daha da derinlere gömülmeye bıraktı. Az sonra, hâlâ nefes alan fakat uzaktaki bir kişiyi fark ederken diğerleri onun, içinde her şeyi kapsayan, kokularıyla, dokunuşlarıyla, duygularıyla her şeyin tamam olduğu görüntülere dalmasını istiyorlardı -her şeyin orijinal hali kendi bilincinde duruyordu.

Başkasının düşlerini görmek için tedirgin olmak bu.

Yine Taraza.

Dengede duran tüm Rahibeliğin geleceğiyle ilgili, böylesine tehlikeli bir oyun oynamış olan Taraza! Tleilaxu'nun gulaya tehlikeli yetenekler verdiği haberinin orospulara sızdırılmasını nasıl da dikkatle zamanlamıştı ve Gammu Kalesi'ne yapılan saldırı, bilginin yerine ulaştığını doğruluyordu. Ama o saldırının vahşiliği, pek fazla zamanının kalmadığı yolunda bir uyarıydı Taraza'ya. Orospular belli ki -sırf o gulayı öldürmek için- Gammu'yu tümüyle yok edecek güçleri bir araya toplayacaklardı.

Çoğu şey Teg'e bağlıydı.

Odrade kendi Diğer Anılar topluluğuyla gördü Başar'ı: Gerçekte hiç tanımadığı babasını.

En son anında bile tanıyamadım onu.

Bu anıları deşmek zayıflıktı belki, ama Odrade bu çağıran havuzdan kaçamazdı.

Tiran'ın sözlerini düşündü: "Geçmişimin korkunç savaş alanı! Yanıtlar ürkmüş bir kuş sürüsü gibi havaya fırlayıp kaçınılmaz anılarımın göğünü karartır."

Odrade, su yüzeyinin hemen altında dengede duran bir yüzücü gibi durdu.

Büyük olasılıkla, benim yerime bir başkası geçecek, diye düşündü kadın. *Yeniden bile canlandırılabilirim belki de.* Belli ki Bellonda yeni komuta durumuna kolayca razı olmayacaktı. Önemli değil. Hepsinin düşünmesi gereken şey Rahibeliğin varlığını korumasıydı yalnızca.

Odrade yukarıya süzülüp Diğer Anılardan çıktı ve gözlerini kaldırıp odanın öteki tarafındaki, ışıkürelerin loş ışığıyla içinde bir kadın büstünün seçildiği gölgeli nişe baktı. Büst gölgelerden ötürü pek görünmüyordu ama

Odrade o yüzü iyi tanıyordu: Chenoeh, Rahibeler Meclisi'nin koruyucu sembolü.

"Orada, Tanrı'nın sayesinde..."

Her rahibe (Chenoeh'in geçmediği) bahar azabından geçtikten sonra bunu söyler ya da düşünürdü, ama gerçek anlamı neydi bunun? Dikkatli bir üreme ve dikkatli bir eğitimle yeterli sayıda, çok başarılı bireyler yaratılmıştı. Tanrı'nın bunda ne katkısı vardı ki? Tanrı, Rakis'ten getirdikleri solucan değildi herhalde. Tanrı'nın varlığı yalnızca Rahibeliğin başarısında mı hissedilirdi?

Kendi Missionaria Protectiva savlarımın tuzağına düştüm!

Bunların, bu odada sayısız kez duyduğu düşüncelere ve sorulara benzediğini biliyordu. Boşuna! Ama yine de o koruyucu büstü çok uzun zamandır durduğu nişinden çıkarmaya eli varmıyordu.

Ben batıl inançlı değilim, dedi içinden. *İçgüdüleriyle davranan biri değilim ben. Bu bir gelenek meselesi. Böyle şeylerin bizce çok iyi bilinen bir değeri var.*

Herhalde benim büstüm hiçbir zaman böyle bir onura ulaşamayacak.

Rakis korkunç bir şekilde yok edilirken Surat Oynatıcılarıyla ve Miles Teg'le birlikte ölen Waff'ı düşündü. Eski İmparatorluk'ta yaşanan kanlı sürtüşmenin üzerinde fazla düşünmesine yol açmadı bu. Şerefli Anaların aptalca şiddetinin yarattığı mukabele kaslarını düşünmek daha iyiydi.

Teg bildi!

Yeni kapanan Konsey oturumu, kesin sonuçlara varılamadan, herkesin bitkin düşmesiyle yatışmıştı. Odrade, dikkati, hepsi için önemli birkaç acil konuya çekebildiği için kendini şanslı sayıyordu.

Cezalar: Onları bir süredir meşgul eden konular. Tarihsel örnekler Arşiv analizlerini gayet iyi açıklayıp tatmin edici bir biçime soktu. Şerefli Analarla ittifak yapan o insan grupları bir tür şok halindeydiler.

Ix muhakkak ki aşırı yayılacaktı. Saçılma'dan gelecek bir rekabetin onları nasıl ezeceği konusunda en ufak bir tahminleri yoktu.

Lonca bir kenara itilecek, melanjı ve makineleri ona pahalıya ödettirilecekti. Birlikte fırlatılan Lonca'yla Ix, birlikte düşecekti.

Balıkla Konuşanlar pek dikkate alınmayabilirdi. Bu Ix uyduları insanların terk edeceği bir geçmişe dönüşerek sönüp gidiyorlardı zaten.

Ve Bene Tleilax. Ah evet, Tleilaxu. Waff Şerefli Analar'a yenilmişti. O hiçbir zaman kabul etmemişti ama gerçek açıktı. *"Sadece bir kez ve Surat Oynatıcılarımdan biriyle."*

Odrade babasının öpücüğünü hatırlayınca acı acı gülümsedi.

Bir niş daha yaptıracağım, diye düşündü. *Başka bir büst daha koyduracağım: Miles Teg. Büyük Kâfir!*

Ama Lucilla'nın Teg hakkındaki kuşkuları insanın huzurunu kaçırıyordu. Teg sonunda bir kâhin olmuş ve yok-gemileri *görebilmiş* miydi? Pekâlâ; Üreme Sorumluları bu kuşkuların doğruluğunu araştırabilirdi.

"Kamplandık!" diye suçladı Bellonda.

Bu sözün anlamını hepsi biliyordu: Orospuların uzun gecesi boyunca bir kale konumuna geri çekilmişlerdi.

Odrade, Bellonda'ya, onun kimi zaman o kocaman küt dişlerini göstererek gülüşüne pek aldırmadığını fark etti.

Uzun bir süre, Sheeana'dan alınacak hücre örneklerini tartışmışlardı. Örneklerde "Siona'nın işareti" vardı. Bu kızın soyu onu kehanetten koruyordu ve yok-gemiden çıkabilirdi.

Duncan'sa bir bilinmeyendi.

Odrade'nin düşünceleri orada, yere oturmuş yok-gemideki gulaya kaydı. Koltuğundan kalkıp karanlık pencereye gitti ve uzaktaki iniş alanının olduğu yöne baktı.

Duncan'ı yok-geminin gizleyici siperinden dışarı çıkarmaya cesaret edebilirler miydi? Hücre araştırmaları onun bazıları Siona'nın soyundan gelen -birçok Idaho gulanın bir karışımı olduğunu gösteriyordu. Ama orijinalinden gelen kusur ne olacaktı peki?

Hayır. Onun kapalı kalması gerek.

Ve Murbella ne olacaktı -gebe Murbella? şerefini yitirmiş Şerefli Ana.

"Tleilaxu benim Etkileyici'yi öldürmemi plânlamış" dedi Duncan.

"Orospuyu öldürmeye kalkışacak mısın?" Lucilla'nın sorusuydu bu.

"O bir Etkileyici değil" dedi Duncan.

Konsey, Murbella'yla Duncan arasındaki bağın olası niteliği hakkında uzun uzun tartışmıştı. Lucilla hiçbir bağın olmadığını, ikisinin de birbirine karşı tetikte duran rakipler olarak kaldığını savundu.

"En iyisi, onları bir araya getirme riskine girmemek."

Ama orospuların seksüel becerileri uzun uzun incelenecekti. Belki Duncan'la Murbella'yı yok-gemide buluşturma riskine girilebilirdi. Çok dikkatli koruma önlemleriyle tabii.

Son olarak da, yok-geminin ambarındaki solucanı düşündü -başkalaşım anına yaklaşan solucanı. Toprak yığılarak barajlanmış küçük bir havza, o solucanı bekleyen melanjla doldurulmuştu. Zamanı gelince solucan Sheeana tarafından dışarıya çekilip su ve melanj banyosuna sokulacaktı. O zaman, bunun sonucunda meydana çıkacak kum alabalıkları uzun transformasyonlarına başlayabilecekti.

Sen haklıydın baba. Sen onu net bir şekilde gördün, çok basitti.

Solucanlar için bir çöl gezegeni aramaya gerek yoktu. Kum alabalıkları Şeyh-hulud için kendi çevrelerini yaratacaktı. Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin bir çöle dönüşeceğini düşünmek hoş değildi ama bunun böyle yapılması gerekiyordu.

Teg'in yok-geminin submoleküler depolama sistemlerine kaydettiği "Miles Teg'in Son Arzusu ve Vasiyeti" görmezden gelinemezdi. Bellonda bile kabul etmişti bunu.

Rahibeler Meclisi'ndeki tüm tarihsel kayıtların tümüyle yeniden gözden geçirilmesi gerekiyordu. Teg'in Kayıplar'da -yani Saçılma'nın orospularında görmüş olduğu şey yeni bir bakış açısı dayatıyordu onlara.

"Gerçek zengin ve güçlülerin adlarını pek kolay kolay öğrenemezsiniz. Sizin gördüğünüz onların sadece sözcüleridir. Siyasi arena bunun birkaç istisnasını gösterir ama güç yapısının tümünü hiçbir zaman açık etmez."

Mentat filozof onların benimsediği her şeyi alıp kafasının derin süzgeçlerinden geçirmişti ve geriye boşalttığıysa "dokunulmaz ilkelerimiz"le arşivsel bir bağımlılığa hiç uymuyordu.

Biliyoruz Miles, biz onunla hiçbir zaman yüzleşmedik. Bir sonraki kuşaklar için Diğer Anılarımızı eşeleyip durduk hep.

Değişmez bilgi depolama sistemlerine güvenilmezdi.

Kopyaların çoğunu yok etseniz de geri kalanını zaman koruyacaktır. "

Arşivciler nasıl da öfkelenmişti Başar'ın bu dokunaklı sözlerine!

"Tarih yazmak, çoğunlukla bir saptırma işlemidir. Tarihsel anlatımların çoğu, dikkati, kaydedilen olayların etrafındaki gizli etkilerden başka yöne çeker."

Bu, ucu Bellonda'ya dokunan bir sözdü. Bellonda bunu kabullendi ve ekledi: "Bu sınırlayıcı işlemden kurtulmuş birkaç tarih olayı bu bilinen işlemlerin arasından kayarak belirsizliklerin içinde kaybolur gider."

Teg bu işlemleri şöyle sıralamıştı: "Olabildiğince çok kopyanın yok edilmesi, gereğinden fazla şeyi açık eden öykülerin saçmalığa gömülmesi, eğitim merkezlerinde bunların görmezden gelinmesi, hiçbir yerde bunlardan alıntı yapılmamasının sağlanması ve bazı durumlarda da, yazarların elimine edilmesi."

Tatsız haberler getiren habercilere ölüm getiren günah keçisi işlemini saymaya gerek yok, diye düşündü Odrade. Elinin altında daima, kötü haber getiren ulakları öldürmek için ucu sivri bir baston bulunduran antik bir hükümdarı hatırladı.

"Geçmişimiz hakkında daha iyi bir anlayış oluşturabileceğimiz, iyi bir bilgi temelimiz var demişti Odrade. "Daima biliyoruz, her mücadelede asıl konu hep, servete ya da onun eşdeğerine kimin egemen olacağını belirlemekti."

Belki gerçek bir "soylu amaç" değildi bu, ama şimdilik böyle yapılacaktı.

Asıl konudan kaçıyorum, diye düşündü Odrade.

Duncan Idaho konusunda yapılması gereken bir şey vardı ve hepsi biliyordu bunu.

Odrade içini çekip bir topter çağırdı ve yok-gemiye yapacağı kısa bir yolculuğa hazırlandı.

Duncan'ın hapishanesi rahat en azından, diye düşündü Odrade, içeriye girdiğinde. Burası vaktiyle, son olarak Miles Teg tarafından kullanılan, gemi komutanı yeriydi. Burada hâlâ Teg'in varlığının izleri vardı -

Larnaeus'taki evinden bir manzara gösteren küçük bir holostat projektörü; o görkemli eski ev, büyük bir çayır, bir nehir. Teg, yatağın kenarındaki etajerin üzerinde dikiş malzemelerini de bırakmıştı.

Gula bir askılı koltuğa oturmuş, projeksiyona bakıyordu. Odrade girince gözlerini kaldırıp kayıtsızca baktı.

"Onu orada ölüme bıraktınız, değil mi?" diye sordu Duncan.

"Yapmamız gerekeni yaptık" dedi Kadın. "Ve ben onun emirlerine uydum."

"Buraya niçin geldiğinizi biliyorum" dedi Duncan.

"Ama benim fikrimi değiştiremezsiniz. Cadıların damızlığı değilim ben. Anladınız mı?"

Odrade cüppesini düzeltti ve yatağın kenarına, yüzü Duncan'a dönük olarak oturdu. "Babamın bizlere bıraktığı kayıdı inceledin mi?" diye sordu kadın.

"Babanız mı?"

"Miles Teg benim babamdır. Onun son sözlerini sana sunuyorum. Teg sonuna kadar bizim oradaki gözümüzdü. Rakis'te ölümü *görmek* zorundaydı. 'İlk başlangıcındaki zekâ', bağımlılıkları ve anahtar kütükleri kavradı."

Duncan şaşkın bir yüzle bakarken kadın açıkladı: "Tiran'ın kehanet labirentinde çok uzun süre kısılıp kaldık."

Odrade Duncan'ın nasıl birden daha keskin bir dikkatle alarma geçip dikildiğini, kaslarının saldırıya gayet hazır halini gösteren o kedi gibi hareketlerini gördü.

"Bu gemiden dışarıya sağ çıkman olanaksız" dedi kadın. "Nedenini biliyorsun."

"Siona."

"Sen bizim için bir tehlikesin ama senin yararlı bir şekilde yaşamanı tercih ederiz."

"Ben yine de sizin için çiftleşmeyeceğim, özellikle de Rakis'ten gelen o gerzekle."

Odrade, Sheeana'nın bu tanıma nasıl bir tepki vereceğini düşünerek güldü.

"Sizce komik mi?" dedi Duncan.

"Değil, gerçekten. Ama zaten Murbella'nın çocuğunu alacağız tabii. Sanırım bu bize yeterli olacak."

"Murbella'yla komda konuştum" dedi Duncan. "Bir Aziz Anne olacağını, onu Bene Gesserit'e kabul edeceğinizi sanıyor."

"Neden olmasın? Onun hücreleri Siona denemesini geçti. Bence harika bir Rahibe olacak."

"Sizi gerçekten aldatabildi mi bu kadın?"

"Yani, sırlarımızı öğreninceye kadar bizi idare edeceğini, sonra da kaçacağını anlayamadığımızı söylemek istiyorsun öyle mi? Oh, bunu biliyoruz Duncan."

"Sizden kurtulamayacağını mı sanıyorsunuz?"

"Onları bir kez yakaladık mı Duncan, asla bırakmayız."

"Jessica Hanımefendiyi elinizden kaçırmadınız mı sizce?"

"Sonunda bize geri döndü."

"Beni görmeye niçin geldiniz gerçekten?"

"Senin, Baş Anne'nin plânı hakkında bir açıklamayı hak ettiğini düşündüm. O plân Rakis'in yok edilmesini amaçlıyordu, gördüğün gibi. Aslında Taraza'nın istediği, hemen hemen bütün solucanların yok edilmesiydi."

"Büyük Tanrılar yetişin! Neden?"

"Onlar bizi birbirimize bağlayan bir kehanet gücüydü. Tiran'ın bilincinin incileri o bağı güçlendirdi. Tiran olayları önceden bilmezdi; onları kendisi gerçekleştirirdi."

Duncan geminin arka tarafını gösterdi parmağıyla "Peki o..."

"O solucan mı? O tek bir tane. Yeniden bir etkide bulunabileceği sayıya ulaşıncaya kadar geçecek zamanda insanoğlu onu aşıp kendi yoluna gidecek. O zaman sayıca çok fazla olacağız ve kendimiz için çok farklı bir

sürü şey yapacağız. Bir daha asla tek bir güç bizim tüm geleceğimize hükmedemeyecek, asla."

Kadın ayağa kalktı.

Duncan yanıt vermeyince kadın dedi ki: "Takdir edeceğini bildiğim bu zorunlu sınırlar içinde ne tür bir yaşam sürdürmek istediğini düşün lütfen. Sana elimden gelen her tür yardımı yapacağıma söz yeriyorum."

"Niçin yapacaksınız ki bunu?"

"Cetlerim seni sevdiği için. Babam seni sevdiği için."

"Sevmek mi? Siz cadılar sevgi duyamazsınız!"

Odrade yukarıdan ona, neredeyse bir dakika boyunca baktı. Rengi açılmış saçlarının dibinden koyu renkli saçlar çıkıyordu ve saçlarının, özellikle de ensesinde, halkacıklar halinde kıvrıldığını gördü.

"Ne hissediyorsam onu hissediyorum" dedi kadın. "Ve senin suyun bizim suyumuzdur Duncan Idaho."

Kadın bu Fremen sözünün Duncan üzerinde etkili olduğunu gördü ve sonra dönüp, muhafızlarıyla birlikte odadan çıkıp gitti.

Gemiyi terk etmeden önce arkadaki ambara gitti ve Rakis kumundan yatağı üzerinde sakince yatan solucana baktı yukarıdan. Baktığı lombar penceresinden, yaklaşık iki yüz metre aşağıdaki mahpus hayvan görünüyordu. Aşağıya bakarken, kendisiyle gittikçe bütünleşen Taraza'yla sessiz bir gülümsemeyi paylaştı.

Biz haklıymışız ve Schwangyu'yla avenesiyse haksızmış. Tiran'ın dışarı çıkmak istediğini bildik. Yaptığı şeyden sonra bunu istemesi gerekirdi.

Odrade yüksek sesle çıkan tatlı bir fısıltıyla konuştu; hem kendisi, hem de solucanda başkalaşımın başlayacağı anı seyretmek için yakında duran diğer izleyiciler için yüksek bir sesti bu.

"Senin dilini biliyoruz artık" dedi kadın.

Bu dilde sözcükler yoktu; devinen, dans eden bir evrene devinerek, dans ederek adaptasyon vardı sadece. Bu dili ancak *konuşabilir,* ama başka bir dile çeviremezdiniz. Bu dili anlayabilmek için bu deneyimden geçmeniz gerekirdi ve o zaman bile anlamı gözlerinizin önünde değişirdi. "Soylu

amaç", her şeyden önce, başka dile çevrilemeyen bir deneyimde. Ama Odrade aşağıdaki, Rakis çölünden gelme şu solucanın pürüzlü ve ısıya dayanıklı derisine bakınca ne gördüğünü biliyordu: Soylu amacın gözle görünür kanıtını.

Odrade yavaşça seslendi ona: "Hey! İhtiyar solucan! Bu senin tasarın mıydı?"

Gelen bir yanıt yoktu ama, bir yanıtın gelmesini de beklemiyordu zaten

%

[1] Bir Hint tanrısının, insanların eskiden tekerleklerinin altına atılarak kendilerini ezdirdiği dev heykeli. (ç.n.)

[2] Sevince ve kedere kolay kapılmayan kişi. (ç.n.)

[3] Katolik inancına göre, vaftiz edilmeden ölen çocuklarla, İsa'dan önce yaşamış olanların ruhlarının bulunduğu yer. (ç.n.)

[4] (Lat.) Sonsuza kadar (ç.n.)

[5] Roma mitolojisinde şarap tanrısı. (ç.n.)